

மகாபாரத சாகரம்

நூல் - 14



தருமராஜன் யதிஷ்டிரர் பாகம்-2
(பருவம்-12 சாந்தி பருவம் முழுவதும்)

ஆதிரா

மகாபாரத சாகரம்

நூல் - 14

தருமராஜன் யுதிஷ்டிரர் பாகம்-2

(பருவம்-12 சாந்தி பருவம் முழுவதும்)

ஆதிரா

தருமராஜன் யுதிஷ்டிரர் பாகம்-2

பக்க எண்

12. சாந்தி பருவம்

19

12.1 ராஜதர்மம்

12.1.1 யுதிஷ்டிரரிடம் நாரதர் முதலிய மகரிஷிகளின் வருகை

12.1.2 யுதிஷ்டிரர் நாரதரிடம் கர்ணன் பற்றிய விஷயத்தைக் கூறுதல்

12.1.3 நாரதர் கர்ணனின் பிறப்பு பற்றியும், சாபம் பெற்ற வரலாற்றையும் கூறுதல்

12.1.4 கர்ணன் பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பெறுதல்; பரசுராமரின் சாபம்

12.1.5 துரியோதனன் சுயம்வரத்தில் கலிங்கராஜன் மகளை அபகரிக்கக் கர்ணன் உதவி செய்தல்

12.1.6 கர்ணனின் பல பராக்கிரமம்

12.1.7 யுதிஷ்டிரரின் கவலை; குந்தியின் சொற்கள்

12.1.8 யுதிஷ்டிரர் அர்ஜுனரிடம் தன் உள்ளத்து வேதனையைத் தெரிவித்தல்; ராஜ்யத்தை விட்டுக் கானகம் செல்ல விரும்புதல்

12.1.9 அர்ஜுனன் செல்வத்தின் பெருமையைக் கூறி ராஜ தர்மத்தைப் பின்பற்ற வற்புறுத்துதல்; யாகம் செய்யத் தூண்டுதல்

12.1.10 யுதிஷ்டிரர் வானப்ரஸ்தம் மேற்கொண்டு சந்நியாசியைப் போல வாழத் தீர்மானித்தல்

12.1.11 பீமசேனன் எதிர்ப்பு; தன் கடமையைக் கடைப்பிடிக்கக் கூறுவது

12.1.12 அர்ஜுனன் யுதிஷ்டிரரிடம் கிருகஸ்த தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கச் சொல்லுதல்

12.1.13 நகுலன் யுதிஷ்டிரருக்குக் கிருகஸ்த தர்மத்தைப் புகழ்ந்து விளக்குதல்

12.1.14 சகதேவன் யுதிஷ்டிரரிடம் பாசமும் பற்றும் இல்லாமல் அரசாளக் கூறுதல்

- 12.1.15 திரௌபதி யுதிஷ்டிரரிடம் ராஜதண்டம் தரித்துப் பூமியை அரசாளக் கூறுதல்
- 12.1.16 அர்ஜுனன் ராஜதண்டத்தின் மகிமையை வருணித்தல்
- 12.1.17 பீமசேனன் யுதிஷ்டிரரிடம் தாங்கள் அனுபவித்த துயரங்களை நினைவுபடுத்தி அரசாளவும், யாகம் செய்யவும் கூறுதல்
- 12.1.18 யுதிஷ்டிரர் பீமனின் பேச்சை மறுத்தல்; முனிவர்களின் வாழ்க்கையையும், ஞானிகளையும் புகழ்தல்
- 12.1.19 அர்ஜுனன் ஜனக மன்னர், அவருடைய ராணியை எடுத்துக் காட்டிக் கூறுதல்
- 12.1.20 யுதிஷ்டிரர் பிடிவாதம்
- 12.1.21 தேவஸ்தான் முனிவர் யுதிஷ்டிரரிடம் யாகத்தை அனுஷ்டிக்க அறிவுரை
- 12.1.22 தேவஸ்தான் முனிவர் உபதேசம்
- 12.1.23 அர்ஜுனன் கூடித்திரிய தர்மத்தைப் புகழ்ந்து கூறுதல்
- 12.1.24 வியாசர் ஷ:சங்க, லிகிதனின் கதையையும் சுத்யும்னனின் தண்ட தர்மத்தையும் கூறுதல்; ராஜதர்மத்தைப் பின்பற்ற ஆணை
- 12.1.25 வியாசர் யுதிஷ்டிரரிடம் ஹயக்ரீவ மன்னனைப் பற்றிக் கூறுதல்
- 12.1.26 வியாசர் சேன்ஜித் மன்னன் பற்றி எடுத்துரைத்தல்
- 12.1.27 யுதிஷ்டிரர் அர்ஜுனனிடம் செல்வத்தைத் துறப்பதின் பெருமையைக் கூறுதல்
- 12.1.28 யுதிஷ்டிரர் துயரத்துடன் இறக்கும்வரை உபவாசம் இருக்க முனைதல்
- 12.1.29 வியாசர் யுதிஷ்டிரரைத் தடுத்தல்
- 12.1.30 வியாசர் ஜனகர் - அஷ்டமாரிஷி இவர்களுக்கிடையே நடந்த உரையாடலைக் கூறி விளக்குதல்

- 12.1.31 ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் நாரதர் - ச்ருஞ்ஜயர் உரையாடல் வடிவில் 16 மன்னர்களின் வரலாற்றைக் கூறி, யுதிஷ்டிரரின் சோகத்தை விலக்க முயற்சித்தல்
- 12.1.32 யுதிஷ்டிரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் ஸ்வர்ணஷ்டிவியின் விஷயத்தைக் கூறக் கேட்பது
- 12.1.33 நாரதர் ஸ்வர்ணஷ்டிவியின் பிறப்பு, இறப்பு மறுபடி உயிர் பெறுதல் இவற்றைக் கூறுதல்
- 12.1.34 வியாசர் மீண்டும் பல யுக்திகளோடு யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்குதல்
- 12.1.35 யுதிஷ்டிரரின் துயரச் சொற்கள்
- 12.1.36 வியாசர் காலத்தின் பலம், தேவாசுரப் போர் உதாரணம் பிராயச்சித்தம் செய்யும் அவசியம் இவற்றைக் கூறுதல்
- 12.1.37 யுதிஷ்டிரர் கர்மங்களுக்குரிய பிராயச்சித்தம் பற்றிக் கேட்பதும் வியாசர் பதிலும்
- 12.1.38 வியாசர் கூறிய செய்யத்தகாத கர்மங்கள்
- 12.1.39 வியாசர் பல கர்மங்களுக்கான பிராயச்சித்தங்களைக் கூறுதல்
- 12.1.40 வியாசர் ஸ்வாயம்பு மனுவின் சொற்களைப் பின்பற்றித் தர்மத்தை விளக்குதல்
- 12.1.41 உண்ணத் தகாதவை எவை என வியாசர் கூறுதல்
- 12.1.42 தானம் அளிக்கத் தகுந்தவர்கள் பற்றி வியாசர் கூறுதல்
- 12.1.43 யுதிஷ்டிரர் நான்கு வர்ண தர்மங்களை விரிவாகக் கேட்க விரும்புதல்
- 12.1.44 வியாசர் யுதிஷ்டிரரைப் பீஷ்மரிடம் செல்ல அறிவுறுத்துதல்
- 12.1.45 யுதிஷ்டிரரின் கவலையும், வாசுதேவனின் ஆறுதலும்
- 12.1.46 யுதிஷ்டிர மன்னரின் நகரப் பிரவேசம்
- 12.1.47 மக்கள் மகிழ்ச்சி; யுதிஷ்டிரரின் அரண்மனைப் பிரவேசம்
- 12.1.48 பிராமண வேடத்தில் வந்த சார்வாகன் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறியது

- 12.1.49 பிராமணர்கள் சார்வாகனை வதம் செய்துவிடுதல்
- 12.1.50 ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சார்வாகனைப் பற்றி யுதிஷ்டிரரிடம் கூறுதல்
- 12.1.51 யுதிஷ்டிரரின் ராஜ்யாபிஷேகம்
- 12.1.52 யுதிஷ்டிரர் திருதராஷ்டிரரின் கீழ் இருந்து அரசின் பல்வேறு காரியங்களுக்கான நிர்வாக ஏற்பாடுகளைச் செய்தல்
- 12.1.53 யுதிஷ்டிர மன்னரும், திருதராஷ்டிர மன்னரும் போரில் கொல்லப்பட்டவர்களுக்குச் சிராத்தகர்மம் செய்தல்
- 12.1.54 யுதிஷ்டிரர் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைத் துதி செய்தல்
- 12.1.55 யுதிஷ்டிர மன்னர் பாண்டவர்களுக்கு மாளிகைகளை அளித்தல்
- 12.1.56 யுதிஷ்டிரர் தானங்களை அளித்தல்; நகர மக்களை மகிழ்வித்தல்
- 12.1.57 யுதிஷ்டிரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைத் துதித்து நன்றி உரைத்தல்
- 12.1.58 யுதிஷ்டிரர் - ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உரையாடல்
- 12.1.59 ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பீஷ்மரைப் புகழ்தல்; யுதிஷ்டிரரைப் பீஷ்மரிடம் செல்ல ஆணையிடுதல்
- 12.1.60 யுதிஷ்டிரரின் வினா; ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பரசுராமர் கூடித்திரியர்களை அழித்த வரலாற்றைக் கூறுதல்

12.2 பீஷ்மர் உரைத்த ராஜதர்மம்

95

- 12.2.1 ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பீஷ்மரிடம் யுதிஷ்டிரரிடம் உபதேசம் அளிக்கக் கூறுதல்
- 12.2.2 பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரின் குணங்களைப் புகழ்ந்து வினா விடுக்கக் கட்டளையிடுதல்
- 12.2.3 ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரரின் பயத்தைக் கூறுதல் பீஷ்மர் ஆறுதல் அளித்தல்
- 12.2.4 யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரைப் பணிந்து ராஜதர்மத்தை உபதேசிக்க வேண்டுகதல்

- 12.2.5 பீஷ்மர் உபதேசித்த ராஜதர்மத்தின் சுருக்கம்
- 12.2.6 பீஷ்மர் ராஜ்யத்தை எவ்வாறு பாதுகாக்க வேண்டும் எனக் கூறுதல்
- 12.2.7 யுதிஷ்டிரர் அஸ்தினாபுரம் திரும்புதல்
- 12.2.8 மறுநாள் காலை அனைவரும் பீஷ்மரிடம் செல்லுதல்; யுதிஷ்டிரரின் ஐயம்
- 12.2.9 பீஷ்மர் ராஜா மற்றும் ராஜ்யம் எவ்வாறு தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்பதை விவரித்தல்
- 12.2.10 பிரம்மாவின் நீதி சாஸ்திரம் சுருக்கப்பட்டமை
- 12.2.11 ப்ருது சக்கரவர்த்தியின் தோற்றம்; ப்ருதுவின் புகழ்
- 12.2.12 பீஷ்மரின் ஆணை
- 12.2.13 யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் மேலும் வினவுதல்
- 12.2.14 பீஷ்மரின் பதில்; எல்லா வர்ணங்களுக்கும் பொதுவான தர்மம்
- 12.2.15 நான்கு வர்ணங்களின் தர்மம்
- 12.2.16 நான்கு ஆஸ்ரமங்களின் தர்மங்கள்
- 12.2.17 பீஷ்மர் ராஜதர்மத்தின் சிறப்பைக் கூறுதல்
- 12.2.18 பீஷ்மர் ராஜதர்மம் குறித்துப் பகவான் விஷ்ணுவிற்கும் மாந்தாதாவிற்கும் இடையிலான உரையாடலை எடுத்துக் காட்டுதல்
- 12.2.19 மக்களின் கடமைகளும், மன்னனுக்குரிய குணங்களும்
- 12.2.20 மன்னன் இல்லாததால் மக்கள் அடையும் நஷ்டங்கள்
- 12.2.21 மன்னன் இருப்பதால் மக்கள் பெறும் நன்மைகள்
- 12.2.22 மன்னனும் மக்களும்
- 12.2.23 பீஷ்மர் மன்னனின் முக்கியக் கடமைகளை எடுத்துக் கூறுதல்
- 12.2.24 தண்டநீதி பற்றிய பீஷ்மரின் உபதேசம்

- 12.2.25 பீஷ்மர் மன்னனுக்கு ஈருலகிலும் சுகம் தரும் 36
குணங்களைக் கூறுதல்
- 12.2.26 ராஜதர்மத்தில் மன்னன் குற்றமின்றி நடந்து கொள்ளும் முறை
- 12.2.27 மன்னன் புரோகிதர்களை நியமித்துக் கொள்வதின் அவசியம்
- 12.2.28 சொர்க்கம், நரகம் இவற்றின் நடத்தை
- 12.2.29 மன்னனுடைய கடமையினைப் பீஷ்மர் கூறுதல்
- 12.2.30 யுதிஷ்டிரர் ராஜ்யத்தைப் பெற விரும்பாமை
- 12.2.31 பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் அவருடைய தர்மம் ராஜ்யத்தை
அடைவதே எனக் கூறுதல்
- 12.2.32 உத்தம, அதம பிராமணர்களுடன் மன்னன் நடந்து கொள்ளும்
முறை
- 12.2.33 மன்னனுக்கு எந்தெந்த வர்ணத்தவரின் செல்வத்தின் மீது
அதிகாரம் உண்டு என்பதைப் பீஷ்மர் கூறுதல்
- 12.2.34 ஆபத்துக்காலத்தில் பிராமணன் வைசியத் தொழிலைச்
செய்யலாம் என்பது
- 12.2.35 யுதிஷ்டிரர் கூடித்திரிய ஜாதி கூடிணமாகும்போது செய்ய
வேண்டுவதைக் கேட்பது
- 12.2.36 யாகம் செய்பவரின் லக்ஷணங்கள், யாகம் மற்றும்
தக்ஷிணையின் பெருமை, தவத்தின் சிறப்பு பற்றிய
வினாக்களும், விளக்கங்களும்
- 12.2.37 மன்னன் நண்பனையும், விரோதியையும் அறிந்து கொள்ளும்
முறை
- 12.2.38 குடும்ப ஜனங்களின் குழுக்களிடையே நடந்து கொள்ளும்
முறை
- 12.2.39 ராஜநீதியின் இரண்டாவது குணம்; மன்னன் சிறந்த
மந்திரியைக் காப்பாற்றுவது
- 12.2.40 அரசவை உறுப்பினர்களுக்குரிய தகுதிகள்

- 12.2.41 மன்னன் ரகசிய ஆலோசனை செய்யக் கூடியவர்கள்
- 12.2.42 இனிய சொல்லின் மகத்துவம்
- 12.2.43 மன்னனின் மந்திரி மண்டலம் பற்றிப் பீஷ்மர் கூறுதல்
- 12.2.44 தண்டனை அளித்தல்
- 12.2.45 தூதன், வாயிற்காவலன், மந்திரி மற்றும் சேனாதிபதியின் குணங்கள்
- 12.2.46 மன்னன் வசிக்கத் தகுந்த நகரம்
- 12.2.47 மன்னன் மக்களைப் பராமரிக்கும் முறை
- 12.2.48 மன்னன் தவசிகளைக் காப்பாற்ற வேண்டியதன் அவசியம்
- 12.2.49 நாட்டின் பாதுகாப்பு மற்றும் வளர்ச்சிக்குரிய வழிகள்
- 12.2.50 மக்களிடம் வரிபெற்றுப் பொக்கிஷத்தைச் சேகரிக்கும் முறை
- 12.2.51 மன்னனின் கடமைகளைப் பீஷ்மர் விவரித்தல்
- 12.2.52 உதத்தியர் மாந்தாதாவிற்கு உபதேசித்த கூடித்திரிய தர்மத்தைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைத்தல்
- 12.2.53 உதத்தியரின் உபதேசத்தில் மன்னனின் தர்ம நடத்தையின் சிறப்பு
- 12.2.54 மன்னனின் தர்மங்கள்
- 12.2.55 வாமதேவர் வசமனாவிற்கு உபதேசித்ததைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உரைத்தல்
- 12.2.56 வாமதேவர் கூறிய மன்னனின் கடமைகள்
- 12.2.57 வாமதேவர் உபதேசித்த மன்னன் மற்றும் ராஜ்யத்திற்கான நன்மை தரும் நடத்தை
- 12.2.58 வெற்றியை விரும்பும் மன்னனின் தர்மம்
- 12.2.59 ஒரு கூடித்திரிய மன்னன் மற்றொரு கூடித்திரியனோடு போரிடும் முறை

- 12.2.60 மன்னனின் தர்மத்தோடு கூடிய நடத்தையின் புகழ்
- 12.2.61 கூடித்திரியர்களின் கடமை, ஆத்ம தூய்மை மற்றும் நற்கதியின் விளக்கம்
- 12.2.62 மீண்டும் யுதிஷ்டிரர் ஐயம் எழுப்புதல்; பீஷ்மர் உபதேசம்
- 12.2.63 ஜனக மன்னன் பகைவனை வென்றதைப் பீஷ்மர் விவரித்து உபதேசம் செய்தல்
- 12.2.64 படை நடத்தும் முறை
- 12.2.65 வெவ்வேறு தேசத்து வீரர்களின் இயல்பு, பலம் மற்றும் குணம்; லட்சணம்
- 12.2.66 வீரர்களின் உருவ லட்சணங்கள்
- 12.2.67 வெற்றி பெறும் சேனைக்கு முன் தோன்றும் சுப சகுனங்கள்
- 12.2.68 பகைவரை வசப்படுத்தும் நீதி; இந்திரன்-பிருகஸ்பதி உரையாடல் மூலம் கூறப்படுதல்
- 12.2.69 துஷ்டர்களின் குணங்கள் மூலம் அவர்களை அறிந்து கொள்ளுதல்
- 12.2.70 ராஜ்யம், செல்வம், சேனை இழந்த உதவியற்ற கேடிமதர்சி மன்னனுக்குக் காலகவ்ருகூய முனிவர் அளித்த உபதேசம்
- 12.2.71 முனிவர் கூறும் அதர்ம வழியை கேடிமதர்சி மன்னன் மறுத்தல்
- 12.2.72 காலகவ்ருகூய முனிவர் விதேகராஜன்-கோசலராஜன் இருவரிடையே நட்பை ஏற்படுத்துதல்; விதேக மன்னன் கேடிமதர்சியை மருமகனாக்கிக் கொள்ளுதல்
- 12.2.73 குடியரசு ராஜ்யம்; அதன் நீதி பற்றிய செய்திகள்
- 12.2.74 தாய், தந்தை மற்றும் குரு சேவையின் பெருமையைப் பீஷ்மர் கூறுதல்
- 12.2.75 தர்மாத்மா, சத்தியம், அசத்தியம் இவற்றை எவ்வாறு கடைப்பிடிப்பது என்பதை யுதிஷ்டிரர் கேட்டறிதல்

- 12.2.76 உலக மக்கள் கஷ்டங்களில் இருந்து விடுபடும் உபாயங்களைப் பீஷ்மர் உபதேசித்தல்
- 12.2.77 நாராயணனிடம் பக்தி செய்து கஷ்டங்களைக் கடந்து விடுதல்
- 12.2.78 யுதிஷ்டிரர் மனித இயல்பை அறிந்து கொள்ளும் முறையைக் கேட்டறிதல்
- 12.2.79 பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் சோம்பலை விலக்கிக் கடமையாற்றக் கூறுதல்
- 12.2.80 பலமுடைய பகைவன் முன் தலை வணங்குதல்
- 12.2.81 துஷ்டர்களின் நிந்தையைச் சகித்துக் கொள்ளுதல்
- 12.2.82 அரசன், அரச சேவகனின் அவசியமான குணங்கள்
- 12.2.83 நல்லவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்று விஷயத்தில் பீஷ்மர் ஒரு மகரிஷி மற்றும் நாயின் கதையைக் கூறுதல்
- 12.2.84 மன்னனின் சேவகர்கள், மந்திரிகள், சேனாதிபதியின் குணங்கள்
- 12.2.85 ராஜதர்மத்தின் சுருக்கம்
- 12.2.86 தண்டத்தின் சொரூபம் பற்றி யுதிஷ்டிரர் வினா
- 12.2.87 தண்டத்தின் சொரூபம்
- 12.2.88 தண்டத்தின் சொரூபங்களாகப் பீஷ்மர் உரைப்பவை
- 12.2.89 தண்டப் பிரயோகம் பற்றிப் பீஷ்மர் விளக்குதல்
- 12.2.90 தர்ம, அர்த்த, காமம் என்னும் த்ரிவர்க்க விசாரத்தைப் பீஷ்மர் விளக்குதல்
- 12.2.91 பாவத்திற்கு வசமான மன்னனின் பிராயச்சித்தம் பற்றிப் பீஷ்மர் கூறுதல்
- 12.2.92 சிறந்த சீலத்தின் இலக்கணத்தை யுதிஷ்டிரர் கேட்டறிதல்
- 12.2.93 யுதிஷ்டிரர் நம்பிக்கை பற்றிக் கேட்பதும், பீஷ்மரின் பதிலும்

- 12.2.94 சுமித்ர மன்னன் தவசிகளின் ஆஸ்ரமத்தை அடைதல்;
முனிவர்களிடம் நம்பிக்கை அல்லது ஆசை விஷயமாக வினா
விடுத்தல்
- 12.2.95 ருஷப முனிவர் சுமித்ர மன்னனுக்கு வீரத்யும்னன் மற்றும் தனு
முனிவரின் கதையைக் கூறுதல்
- 12.2.96 யுதிஷ்டிரர் மேலும் கூறுமாறு கேட்பது; பீஷ்மர் கௌதமருக்கும்
யமனுக்கும் நடந்த உரையாடலைக் கூறுவது
- 12.2.97 ஆபத்து சமயத்தில் மன்னனின் தர்மம் பற்றிப் பீஷ்மர்
உரைத்தல்

12.3 பீஷ்மர் உரைத்த ஆபத் தர்மம்

215

- 12.3.1 ஆபத்துக் காலத்தில் மன்னனின் கடமைகளை யுதிஷ்டிரர்
கேட்பதும், பீஷ்மர் பதிலும்
- 12.3.2 தேசம் கொள்ளையர்களின் பிடியில் சிக்கியபோது பிராமணர்களின்
வாழ்க்கை நிர்வாகம்
- 12.3.3 மன்னன் நிதியைச் சேர்க்க வேண்டிய அவசியம்
- 12.3.4 கொள்ளைத் தொழிலின் நிந்தை
- 12.3.5 பலம் தர்மத்தை விட மேலானது என்பதைப் பீஷ்மர் கூறுதல்
- 12.3.6 காயவ்யன் வரலாற்றைப் பீஷ்மர் கூறுதல்
- 12.3.7 மன்னன் யாருடைய செல்வத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்பது
- 12.3.8 ஆபத்து வரும் முன்பே எச்சரிக்கையோடு இருப்பது பற்றிப்
பீஷ்மர் எடுத்துரைத்தல்
- 12.3.9 பல பகைவரால் சூழப்பட்ட மன்னனின் கடமை பற்றிப் பீஷ்மர்
விளக்குதல்
- 12.3.10 ஒரு பூனை மற்றும் எலியின் கதையைப் பீஷ்மர் கூறுதல்
- 12.3.11 நம்பிக்கை குறித்து யுதிஷ்டிரரின் வினா; பூஜனி என்ற
பறவையின் கதை

- 12.3.12 தர்மம் குறைந்த நிலையில் பின்பற்றப்பட வேண்டிய அரசியல் தர்மம்
- 12.3.13 ஆபத்துக் காலத்தில் பிராமணனின் தர்மம் பற்றி யுதிஷ்டிரர் ஐயம்
- 12.3.14 பீஷ்மர் விசுவாமித்திரர் மற்றும் சண்டாளனுக்கிடையே நிகழ்ந்ததைக் கூறுதல்
- 12.3.15 பாவம் நிறைந்த காலத்தில் மன்னனின் நடைமுறை பற்றிப் பீஷ்மர் கூறுதல்
- 12.3.16 சரணடைந்தவனைக் காப்பாற்றுவதால் பெறும் நன்மை
- 12.3.17 அறியாமையால் செய்யப்படும் பாவச் செயலில் இருந்து விடுபடுதல்
- 12.3.18 ஜனமேஜயன்; செளனகர், இந்த்ரோதன் உரையாடல்
- 12.3.19 இறந்தவன் உயிர் பெற்ற விஷயம் பற்றிய கதை
- 12.3.20 பலம் மிக்க உபகாரம், அபகாரம் செய்வதில் வல்லவனிடம் பலமற்றவன் நடந்து கொள்ளும் முறை
- 12.3.21 யுதிஷ்டிரர் பாவங்களுக்கு எது காரணம் எனக் கேட்பது; பீஷ்மரின் பதில்
- 12.3.22 யுதிஷ்டிரர் அஞ்ஞானம் பற்றி அறிந்து கொள்ள விரும்புதல்
- 12.3.23 அடக்கத்தின் சிறப்பு பீஷ்மரால் விளக்கப்படுதல்
- 12.3.24 தவத்தின் மகிமை பற்றிப் பீஷ்மர் கூறுதல்
- 12.3.25 சத்தியத்தின் லட்சணம் மற்றும் மகிமைகள்
- 12.3.26 காம-க்ரோதம் முதலிய 13 குற்றங்கள் அவற்றை அழிக்கும் வழிகள்
- 12.3.27 மிகக் கொடியவன் யார் என்பதை யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டல்
- 12.3.28 பலவகை பாவங்கள், அவற்றிற்கான பிராயச்சித்தங்களைப் பீஷ்மர் கூறுதல்

12.3.29 கத்தியின் தோற்றம்

12.3.30 யுதிஷ்டிரர் தர்மார்த்த காமம் குறித்து விதுரரிடமும்
சகோதர்களிடமும் வினவுதல்

12.3.31 யுதிஷ்டிரர் யாருடன் நட்புக் கொள்ளலாம் என வினவுதல்

12.3.32 பீஷ்மர் நட்புக் கொள்ளக் கூடாதவர்கள் யார் யார் எனக்
கூறுதல்

12.3.33 நட்புக்குரியவர்களாகப் பீஷ்மர் கூறுபவர்கள்

12.3.34 மித்ர துரோகி பற்றி யுதிஷ்டிரருக்குப் பீஷ்மர் பதில் அளித்தல்

12.4 பீஷ்மர் உரைத்த மோகூ தர்மம்

275

12.4.1 மனிதன் துயரத்தை விலக்கிக் கொள்ளும் வழியைப் பிதாமகர்
கூறுதல்

12.4.2 தன் நன்மையை விரும்பும் மனிதனின் கடமை பற்றித்
தந்தைக்கு மகன் செய்த உபதேசம்

12.4.3 தியாகம் அல்லது துறப்பதின் சிறப்பு பற்றிப் பீஷ்மர் விளக்குதல்

12.4.4 மங்கி முனிவரின் உபதேசம்; செல்வத்தின் மீது ஆசையால்
துக்கமும் அந்த ஆசையைத் துறப்பதால் சுகமும் கிடைப்பது

12.4.5 ஜனக மன்னரின் கூற்று; யயாதி மன்னனுக்குப் போத்ய
முனிவரின் உபதேசம்

12.4.6 மலைப்பாம்பின் குணத்தைப் புகழ்ந்து அதனைப் பின்பற்றி வாழ
உபதேசித்தல்

12.4.7 அறிவே சிறந்தது எனப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறுதல்

12.4.8 சுப, அசுப கர்மங்களை அனுபவிக்க நேரிடுதல்

12.4.9 யுதிஷ்டிரர் உலகின் தோற்றம்; பஞ்ச பூத சிருஷ்டி, தர்ம,
அதர்மம், ஜீவாத்மா பற்றி வினா விடுத்தல்; பீஷ்மரின் விடை

12.4.10 நன்னடத்தை; பாவத்தை மறைத்தல் மற்றும் தர்மத்தின்
மேன்மை

- 12.4.11 அத்யாத்ம ஞான விளக்கம்
- 12.4.12 பீஷ்மர் தியான யோகத்தை வருணித்தல்
- 12.4.13 ஜப, யக்ஞம் பற்றி யுதிஷ்டிரரின் வினா; ஜபம் மற்றும் தியானத்தின் மகிமை, பலன் குறித்துப் பீஷ்மர் பதில்
- 12.4.14 ஜபம் செய்பவர்களின் வேறு கதி
- 12.4.15 பரமதாமத்தைப் பெறும் அதிகாரமுடைய ஜாபகனுக்குத் தேவலோகம் நரகம் போன்றது என்பதைப் பீஷ்மர் கூறுதல்
- 12.4.16 ஜாபகனின் ஜபத்தின் சிறப்பு
- 12.4.17 பீஷ்மர் ஜாபகன் அடையும் உலகங்களைப் பற்றிக் கூறுதல்
- 12.4.18 யுதிஷ்டிரர் இஷ்வாகு மன்னனும், பிராமணனும் பெற்ற கதியைப் பற்றிக் கேட்பது
- 12.4.19 ஞானயோகம், வேதங்கள் அவை கூறும் நியமம் ஆகியவற்றிற்கான பலன்
- 12.4.20 ஆத்ம தத்துவம், அறிவு முதலியவற்றின் விமர்சனம் அதை நேருக்கு நேர் காணுதல்
- 12.4.21 உடல், புலன், மனம், அறிவு இவற்றுடன் ஆத்மாவின் நித்திய இருப்பு
- 12.4.22 ஆத்மா, பரமாத்மாவின் சாக்ஷாத்காரம், பெருமை
- 12.4.23 பரப்ரம்மத்தை அடையும் உபாயம்
- 12.4.24 பரமாத்ம தத்துவத்தின் நிரூபணம்
- 12.4.25 ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடமிருந்து எல்லாப் பூதங்களின் உற்பத்தி; அவரது மகிமைகள்
- 12.4.26 வராஹ ரூபத் தோற்றம்; அனுஸ்ம்ருதி தோத்திரத்தைப் பகவான் நாரதருக்கு உபதேசித்தது
- 12.4.27 பீஷ்மா, குரு, சிஷ்யன் உரையாடல் வடிவில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் அத்யாத்ம தத்துவத்தை வருணித்தல்

- 12.4.28 சம்சார சக்கரம்; ஜீவாத்மாவின் நிலை பற்றிக் குரு உபதேசித்தல்
- 12.4.29 பீஷ்மர் மறுக்கப்பட்ட நடத்தையைத் துறக்க அறிவுறுத்தல்
- 12.4.30 முக்குணங்களும், அவற்றின் விளைவுகளும்
- 12.4.31 ஜீவன் உற்பத்தியின் வருணனை
- 12.4.32 பிரம்மச்சரியமும், வைராக்கியத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதும்
- 12.4.33 சனாதன பிரம்மத்தை அடைய முயற்சிக்குமாறு உபதேசம் செய்தல்
- 12.4.34 கனவு மற்றும் விழிப்பு நிலையில் மனத்தின் இயல்பு
- 12.4.35 குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பிரம்மத்தை அடையும் உபாயம்
- 12.4.36 சச்சிதானந்த கன பரமாத்மா காட்சிகள்
- 12.4.37 ப்ரக்ருதி, புருஷன் என்னும் நான்கின் ஞானத்தால் முக்தி அடைதல்
- 12.4.38 பரமாத்மாவை அடைவதற்குரிய வேறு சாதனங்கள்.
- 12.4.39 பீஷ்மர் சுவேதகேது-சுவர்ச்சலா வரலாற்றினைக் கூறுதல்
- 12.4.40 யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் வினா விடுத்தல்
- 12.4.41 தமத்தின் லட்சணங்கள்
- 12.4.42 விரதம், தவம், உபவாசம், பிரம்மச்சரியம், விருந்துபசாரம் இவற்றின் சிறப்பு
- 12.4.43 பீஷ்மர் சனத்குமாரர் ரிஷிகளுக்கு உபதேசித்த பகவத் சொரூபத்தை யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைத்தல்
- 12.4.44 மீண்டும் யுதிஷ்டிரர் ஐயம் கேட்பது; பீஷ்மரின் தெளிவுரை
- 12.4.45 ராஜ்யத்திலிருந்து விலக்கப்பட்ட மன்னனுக்குரிய நடத்தை
- 12.4.46 உறவினர்கள், ராஜ்யம் இவற்றை இழந்து கோர விபத்தில் சிக்கும் மனிதனின் நன்மைக்கான விஷயம்

- 12.4.47 ஒரு மனிதனுடைய மேன்மை மற்றும் வீழ்ச்சிக்கான அடையாளங்கள்
- 12.4.48 பிரம்ம பதவியை அடைவது பற்றி யுதிஷ்டிரர் வினவுதல்
- 12.4.49 நாரதரின் நற்குணங்கள்
- 12.4.50 யுதிஷ்டிரரின் வினா; பீஷ்மர் வியாசர்-சுகதேவர் உரையாடல் வழி விடை தருதல்
- 12.4.51 தர்மம் தொடர்பான யுதிஷ்டிரரின் வினாவும் பீஷ்மரின் விளக்கமும்
- 12.4.52 யுதிஷ்டிரர் தர்மத்தின் விஷயத்தில் ஐயம் எழுப்புதல்
- 12.4.53 பீஷ்மர் ஜாஜலி முனிவரின் வரலாற்றைக் கூறி விளக்கம் அளித்தல்
- 12.4.54 பீஷ்மர் விசக்னு மன்னன் மூலம் அஹிம்சா தர்மத்தைப் புகழ்தல்
- 12.4.55 இம்சை கூடிய காரியத்தில் தாமதம் செய்வதன் நன்மை
- 12.4.56 அஹிம்சையுடன் அரசாள்வது குறித்துப் பீஷ்மர் விவரித்தல்
- 12.4.57 இல்லற தர்மம்-யோக தர்மம் இவற்றில் எது சிறந்தது என விவாதித்தல்
- 12.4.58 தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவற்றில் சிறந்ததைப் பற்றிக் கூறுதல்
- 12.4.59 தர்மத்தை மட்டுமே பலனாக அளிக்கும் யாகம் பற்றி யுதிஷ்டிரர் வினவுதல்
- 12.4.60 தர்மம், அதர்மம், வைராக்கியம், மோக்ஷம் பற்றிய வினாக்களும் விடைகளும்
- 12.4.61 மோக்ஷத்திற்கான சாதனையின் விளக்கம்
- 12.4.62 உலகத்தின் சிருஷ்டியும், பிரளய சமயத்தில் அதன் லயமும்
- 12.4.63 ஆசையை எவ்வாறு துறப்பது என யுதிஷ்டிரர் வினவுதல்

- 12.4.64 மனிதனுக்கு நன்மை தரும் காரியத்தைப் பற்றிக் கூறுமாறு யுதிஷ்டிரர் வேண்டுகல்
- 12.4.65 துறவியின் இயல்பு, நடத்தை, மற்றும் தர்மங்களின் வருணனை
- 12.4.66 யுதிஷ்டிரர் சந்நியாசத்தைப் பின்பற்றுவது பற்றிக் கேட்பது; பீஷ்மரின் பதில்
- 12.4.67 விருத்தாசுரனின் ஐயங்களைப் போக்க சனத்குமாரர் விஷ்ணுவின் மகிமைகளை உரைத்தல்
- 12.4.68 பீஷ்மர் பகவான் விஷ்ணுவைப் புகழ்தல்
- 12.4.69 யுதிஷ்டிரரின் ஐயமும், பீஷ்மரின் விளக்கமும்
- 12.4.70 யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் இந்திரன்-விருத்தாசுரனுக்கிடையில் போரின் விவரத்தைக் கேட்டறிதல்
- 12.4.71 யுதிஷ்டிரர் ஜீரத்தின் உற்பத்தி பற்றிக் கேட்பதும், பீஷ்மரின் பதிலும்
- 12.4.72 அத்யாத்ம தத்துவம், அதன் பலன் பற்றிப் பீஷ்மர் கூறுதல்
- 12.4.73 சோகம், மரணம், துக்கம் இவற்றின் பயமின்றி இருத்தல்
- 12.4.74 புகழுக்குரிய உத்தம நடத்தையைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தல்
- 12.4.75 மோக்ஷ விஷயமான உபதேசம்; அரிஷ்டநேமி - சகரன் உரையாடல்
- 12.4.76 ப்ருகுவின் புதல்வன் உஷுனா சுக்ரன் எனப் பெயர் பெற்றது
- 12.4.77 பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குப் பராசர கீதையை உபதேசித்தல்
- 12.4.78 பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு ஹம்ச கீதையை உபதேசித்தல்
- 12.4.79 சாங்க்ய மார்க்கம் மற்றும் யோக மார்க்கத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு
- 12.4.80 பீஷ்மர் யோக மார்க்கத்தின் சாதனங்களை விளக்குதல்
- 12.4.81 சாங்க்ய யோகத்தின் சாதனங்களும், பலன்களும்

- 12.4.82 மீண்டும் யுதிஷ்டிரரின் ஐயம்; பீஷ்மர் அதனைத் தெளிவுபடுத்துதல்
- 12.4.83 கூடர்-அகூடர் தத்துவம் பற்றிய வினாவும், பதிலும்
- 12.4.84 ஞான பரம்பரை பற்றிப் பீஷ்மர் கூறியது
- 12.4.85 பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு யாக்ஞவல்கியர் ஜனகருக்கு அளித்த உபதேசத்தை விவரித்தல்
- 12.4.86 பீஷ்மர் அளித்த உபதேசம்
- 12.4.87 பீஷ்மர் ஞானம் பெற்ற வரலாறு; இந்த ஞானத்தின் பலன்
- 12.4.88 முதுமை, மரணம் இவற்றைக் கடக்கும் வழி
- 12.4.89 ஜனக மன்னன் தர்மத்வஜர்-சுலபா என்ற பெண் துறவி இவர்களுக்கிடையில் நடந்த உரையாடலைப் பீஷ்மர் விவரித்தல்
- 12.4.90 யுதிஷ்டிரர் சுகதேவர் வைராக்கியம் பெற்ற வரலாற்றைக் கேட்டறிதல்
- 12.4.91 சுப-அசுப கர்மங்களின் விளைவை, செய்பவன் அனுபவிக்க நேருவதைப் பீஷ்மர் விளக்குதல்
- 12.4.92 யுதிஷ்டிரர் சுகதேவனின் பிறப்பு பற்றிப் பீஷ்மரிடம் கேட்டறிதல்
- 12.4.93 பீஷ்மர் பகவான் நாராயணனின் மகிமைகளை எடுத்துரைத்தல்
- 12.4.94 யுதிஷ்டிரர் ஸ்வேதத் தீவு வாசிகளைப் பற்றி அறிய விரும்புதல்
- 12.4.95 பீஷ்மர் உபரிசரவசு மன்னன் வரலாற்றைக் கூறுதல்
- 12.4.96 நாரதர் ஸ்வேதத் தீவிற்குச் சென்றதைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறுதல்
- 12.4.97 பீஷ்மர் தான் இந்த வரலாற்றைப் பரம்பரையாக அறிந்ததைக் கூறுவது
- 12.4.98 ஆஸ்ரம தர்மங்களில் உத்தமமான தர்மத்தை உபதேசிக்குமாறு யுதிஷ்டிரர் கேட்டல்
- 12.4.99 இந்தக் கதை சொல்லப்பட்ட வரலாறு

தருமராஜன் யுதிஷ்டிரர்-II

12. சாந்தி பருவம்

12.1 ராஜதர்மம்

12.1.1 யுதிஷ்டிரரிடம் நாரதர் முதலிய மகரிஷிகளின் வருகை

போரில் கொல்லப்பட்ட அனைவருக்கும் உரிய சடங்குகளை நிறைவேற்றி, நீர் அஞ்சலி அளித்த பாண்டவர்கள், திருதராஷ்டிர மன்னர், விதுரர், அரச குலப் பெண்கள் அனைவரும் ஆத்மாவின் தூய்மைக்காக ஒரு மாதம் வரை கங்கைக் கரையிலேயே, நகரின் வெளியில் தங்கியிருந்தனர். இறந்தவர்களுக்கு நீர் அஞ்சலி அளித்த தர்மராஜரிடம் பல சிறந்த பிரம்மரிஷிகளும், மகாத்மாக்களும் வந்தனர். க்ருஷ்ண த்வைபாயன வியாசர், நாரதர், தேவவர், தேவஸ்தானர், கண்வர் அவருடைய சீடர்கள் அனைவரும் வந்தனர்.

இவர்களைத் தவிர பல வேத வேதாக்களும், புனிதமான பிராமணர்களும், குடும்பஸ்தர்களும் சனாதக சந்தர்களும் யுதிஷ்டிரரைக் காண வந்தனர். தர்மராஜர் அவர்கள் அனைவரையும் முறைப்படி பூஜித்து உயர்ந்த ஆசனங்கள் அளித்தார். அவர்கள் யுதிஷ்டிரருக்கு ஆறுதல் அளித்தனர். அச்சமயம் வியாசர் முதலியவர்களுடன் உரையாடி முதலில் நாரதர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறத் தொடங்கினார். “யுதிஷ்டிர மன்னா! நீங்கள் உங்கள் பலத்தாலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் அருளாலும் இப்போரில் வெற்றியடைந்துள்ளீர்கள். தாங்கள் பகைவர்கள் கொல்லப்பட்டதால் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறீர்கள் அல்லவா? இந்த ராஜ்ய லக்ஷ்மியைப் பெற்று உங்களைச் சோகம் ஏதும் துன்புறுத்தவில்லையே” என்றார்.

12.1.2 யுதிஷ்டிரர் நாரதரிடம் கர்ணன் பற்றிய விஷயத்தைக் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் நாரதரிடம், “முனிவரே! பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அருளாலும், பீமார்ஜுனர்களின் பலத்தாலும் ராஜ்யம் வெல்லப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் உற்றார் உறவினர்களைச் சம்ஹாரம் செய்துவிட்டேன் என்ற துயரம் எனக்கு இருக்கிறது. அபிமன்யுவும், திரௌபதியின் அன்புப் புதல்வர்களும் இப்போது இல்லை. அவர்களின் வதத்தால் இந்த வெற்றி எனக்குத் தோல்வியாகவே தெரிகிறது. துவாரகையில் வசிக்கும் சுபத்ராவிடம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் என்ன கூறுவார்? தன் புதல்வர்கள், தந்தை, சகோதரர்கள் கொல்லப்பட்ட திரௌபதியைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் நான் வேதனைப்படுகிறேன்.

நாரத பகவானே! இன்னும் துயரமளிக்கும் மற்றொரு விஷயத்தையும் நான் உங்களிடம் கூறுகிறேன். என் தாய் குந்தி கர்ணனின் பிறப்பின் ரகசியத்தை மறைத்து என்னைப் பெரும் துயரத்தில் ஆழ்த்திவிட்டார். நீர் அஞ்சலி அளிக்கும்போது குந்தி மாதாவே, பகவான் சூரியனின் அம்சத்திலிருந்து கர்ணன் தோன்றியதையும், அவனைத் தான் நீரில் விட்ட ரகசியத்தையும் கூறினார். குந்தியால் பெட்டியில் வைத்து கங்கை நீரில் விடப்பட்ட அவரை உலகம் இதுவரை சூதன் அதிரதன், ராதாவின் புதல்வன் என்றே நினைக்கிறது. குந்தியின் மூத்த புதல்வரும் எங்களுடைய உடன் பிறந்த சகோதரருமான கர்ணனை சகோதரன் கையாலேயே நான் வதம் செய்வித்தேன். அதனால் ஏற்பட்ட கவலை என் உடலை பஞ்சைத் தீ எரிப்பதுபோல் எரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நானோ, பீமனோ, அர்ஜுனன் மற்றும் நகுல-சகதேவரும் கூட இந்த விஷயத்தை அறியவில்லை. ஆனால் கர்ணன் எங்களைத் தன் சகோதரன் என்று அறிவார்.

என் தாய் குந்தி எங்களிடையே சமாதானம் செய்விக்கும் விருப்பத்தோடு கர்ணனிடம் சென்று நீ என் புதல்வன் என்று கூறியதாகக் கேள்விப்பட்டேன். ஆனால் கர்ணன் குந்தி மாதாவிடம், “நான் போரில் துரியோதனனை விட்டு வரமுடியாது. அவ்வாறு செய்தால் நான் நீசத்தன்மையும், குருரத் தன்மையும், நன்றியற்ற தன்மையும் உடையவனாவேன்” எனப் பதிலளித்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன். “இப்போது நான் யுதிஷ்டிரருடன் சமாதானம் செய்து கொண்டால் கர்ணன் அர்ஜுனனிடம் பயந்துவிட்டான் என்று உலகம் கூறும். போரில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜுனர்களை வென்று பின் யுதிஷ்டிரரோடு சமாதானம் செய்து கொள்வேன்” என்று அவர் கூறியதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.

குந்தி மாதா கர்ணனிடம், “மகனே! நீ அர்ஜுனனோடு போரிடு. ஆனால் மற்ற நான்கு சகோதரர்களுக்கும் அபயம் அளித்துவிடு” என்று வேண்டினாள். கர்ணனும் அவ்வாறே வாக்களித்தார். உனக்கு நிச்சயம் ஐந்து புதல்வர்கள் இருந்து கொண்டிருப்பார்கள். கர்ணன் கொல்லப்பட்டால் பாண்டவர்கள் ஐந்து பேர், அர்ஜுனன் கொல்லப்பட்டால் கர்ணனோடு ஐந்து பேர் என்று கூறினார். குந்தியும் அந்த நான்கு சகோதரர்களுக்கும் நன்மை செய் என்று கூறித் திரும்பிவிட்டார்.

உடன் பிறந்த சகோதரனான வீரனைத் தம்பி அர்ஜுனன் கொன்றுவிட்டான். இந்த ரகசியத்தைக் குந்தி மாதாவும் வெளியிடவில்லை. கர்ணனும் வெளியிடவில்லை. குந்தி மாதா சொன்னபிறகே கர்ணன் எங்களுடைய உடன் பிறந்த மூத்த சகோதரன் என்று தெரிந்தது. கௌரவ சபையில், தீயவனான துரியோதனன் எங்களுக்குத் துன்பங்கள் அளித்தபோது எனக்குச் சினம் தோன்றியது. கர்ணன் துரியோதனனுடைய நன்மையை

விரும்பிப் பேசும்போது அவருடைய கடுமையான வறண்ட சொற்களைக் கேட்டும் அவருடைய கால்களைப் பார்த்து நான் அமைதியாகிவிட்டேன். கர்ணனுடைய இரு கால்களும் குந்தி மாதாவின் கால்களைப் போலவே இருந்தன. குந்தி மற்றும் கர்ணனின் கால்களில் இத்தனை ஒற்றுமை ஏன் என்று நான் காரணத்தைத் தேடி ஆலோசனை செய்தபோதும், என்னால் எந்தக் காரணத்தையும் அறிய முடியவில்லை.

மகரிஷியே! போர்க்களத்தில் கர்ணனுடைய தேர்ச்சக்கரம் ஏன் பூமியில் புதைந்தது? என் மூத்த சகோதரன் கர்ணனுக்கு எவ்வாறு அந்த சாபம் கிடைத்தது. இதைத் தாங்கள் சரியாகக் கூறியருள வேண்டும். ஏன் எனில் நீங்கள் அனைத்தையும் அறிந்தவர். உலகின் முக்காலங்களையும் அறிபவர்” என்று கர்ணனைப் பற்றிக் கூறுமாறு கேட்டார்.

12.1.3 நாரதர் கர்ணனின் பிறப்பு பற்றியும், சாபம் பெற்ற வரலாற்றையும் கூறுதல்

நாரதர் யுதிஷ்டிரரிடம் கர்ணன் பற்றிய விஷயங்களைக் கூறத் தொடங்கினார்; “பாரதா! நான் இப்போது கூறுவது தேவரகசியமாகும். முன்பு நடந்த விஷயம். தேவர்கள் புவியின் கூடித்திரிய சமுதாயம் முழுவதையும் சஸ்திரங்களின் அடியால் புனிதமாக்கிச் சொர்க்கலோகத்தை அடையச் செய்வதற்கு என்ன உபாயம் உள்ளது என்று ஆலோசித்தனர்.

யோசனை செய்த அவர்கள் சூரியன் மூலம் கன்னியான குந்தியின் கர்ப்பத்திலிருந்து ஒரு தேஜஸ்வியான பாலகனைத் தோற்றுவித்தனர். அப்பாலகன் போருக்குத் தந்தையானான்; சூத புத்திரனாகப் பிரசித்தமானான். அங்கிரா கோத்திரத்தின் பிராமணர்களில் சிறந்த துரோணாசாரியாரிடம் தனுர்வேத சிகைப் பெற்றான். ராஜேந்திரா! அவன், பீமனின் பலம், அர்ஜுனனின் சுறுசுறுப்பு, அவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடன் சிறுவயது முதல் கொண்ட நட்பு, உங்களுடைய அறிவு, நகுல-சகதேவரின் வினயம், பாண்டவர்களிடம் மக்கள் கொண்ட அன்பு ஆகியவற்றைக் கண்டு பொறாமைப்பட்டான்.

அர்ஜுனன் தனுர் வேதத்தில் மிகச் சக்திசாலியாக இருப்பதைக் கண்ட கர்ணன், தனியாக துரோணரிடம் சென்று அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்தது போலவே தனக்கும் பிரம்மாஸ்திரத்தை உபதேசிக்க வேண்டினான். அர்ஜுனனுடன் தான் போரிட விரும்புவதையும் தெரிவித்தான். அர்ஜுனனிடம் அதிக அன்பு வைத்திருந்த துரோணர், கர்ணனின் தீய எண்ணத்தை அறிந்து பிரம்மாஸ்திரத்தை பிரம்மசரிய விரதம் கடைப்பிடிக்கும் பிராமணன், அல்லது

தபஸ்வியான கூடித்திரியனே கற்க முடியும். வேறு யாரும் எவ்வகையிலும் இதைக் கற்றுக் கொள்ள முடியாது எனக் கூறி மறுத்துவிட்டார்.

பிறகு கர்ணன் துரோணரை வணங்கி அவரது அனுமதியைப் பெற்று மகேந்திர பர்வத்தில் பரசுராமரிடம் சென்றான். அவரிடம் தான் ப்ருகு வம்சத்துப் பிராமணன் என்று கூறி சிஷ்யனானான். அப்போது அவனுக்கு கந்தர்வ, ராக்ஷஸ, யக்ஷ, தேவர்களையும் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அந்த சொர்க்கலோகத்திற்குச் சமமான மகேந்திர மலையில் பரசுராமரிடமிருந்து கர்ணன் முறைப்படி தனுர் வேதத்தைக் கற்றுக் கொண்டு பயிற்சி செய்யலானான்.

ஒருநாள் கர்ணன் ஆசிரமத்திற்கருகில் பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்தபோது அக்னி ஹோத்திரத்தில் ஈடுபட்டிருந்த ஒரு பிராமணனின் ஹோமதேனு அங்கு வந்தது. அவன் அறியாமல் அந்தப் பசுவைக் கொன்றுவிட்டான். தெரியாமல் நடந்த இந்த விஷயத்தைப் பிராமணனிடம் கூறி, “என்னுடைய குற்றத்தை மன்னித்து அருள் புரியுங்கள்” என்று பலமுறை வேண்டினான். பிராமணன் கர்ணனின் சொற்களைக் கேட்டுச் சினம் கொண்டான். கடுமையான குரலில் கர்ணனை ஏசிக் கூறினான்.

“தீய நடத்தை உள்ளவனே! நீ கொல்லத் தகுந்தவன். உன்னுடைய பாவத்தின் பலனை அடைந்துவிடு. பாவியே! நீ யாரிடம் எப்போதும் பொறாமை கொண்டுள்ளாயோ, யாரைத் தோற்கச் செய்ய எப்போதும் முயற்சி செய்கிறாயோ அவனோடு போரிடும்போது பூமி உன்னுடைய தேரின் சக்கரத்தை விழுங்கி விடுவாள். அதர்மனே? அப்போது நீ உணர்வற்றவன்போல் ஆகும்போது பகைவன் உன் தலையை வெட்டி வீழ்த்துவான். நீ கவனமின்றி இந்தப் பசுவை வதம் செய்ததுபோல, எச்சரிக்கையற்ற நிலையிலேயே பகைவன் உன் தலையை வெட்டுவான்” என்று சாபமிட்டான்.

இவ்வாறு சாபம் பெற்ற கர்ணன் அந்த பிராமணனுக்கு ஏராளமான பசுக்களையும், செல்வத்தையும் அளித்து மகிழ்விக்க முயன்றான். ஆனால் அப்பிராமணன் “உலகம் முழுதும் வந்தாலும் சரி, யாரும் என் சொல்லைப் பொய்யாக்க முடியாது. நீ இங்கிருந்து செல்; அல்லது நின்று கொண்டே இரு; அல்லது என்ன செய்ய வேண்டுமோ செய்” என்று கூறினான். மிகவும் பயந்து போன கர்ணன் இந்த விஷயத்தைச் சிந்தித்தவாறே பரசுராமரிடம் திரும்பி வந்தான்.

12.1.4 கர்ணன் பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பெறுதல்; பரசுராமரின் சாபம்

கர்ணனுடைய வீரம், அன்பு, புலனடக்கம் மற்றும் குருசேவையால் பரசுராமர் மிகவும் திருப்தியடைந்தார். தவசியான பரசுராமர் தவத்தில் ஈடுபட்ட கர்ணனுக்குப் பிரயோகம், முடிவு, விதியுடன் எல்லா பிரம்மாஸ்திரத்தையும் முறைப்படி கற்பித்தார். பிரம்மாஸ்திர ஞானத்தைப் பெற்ற கர்ணன் பரசுராமரின் ஆசிரமத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்து தனார் வேதத்தைப் பயிற்சி செய்து வந்தான். ஒரு சமயம் மிகவும் களைப்பாக உணர்ந்த பரசுராமர் கர்ணனின் மடியில் தலை வைத்து உறங்கிவிட்டார்.

அப்போது, மேதை, மாமிசம், ரத்தம் முதலியவற்றையே ஆகாரமாகக் கொண்ட ஒரு பயங்கரப்பூச்சி கர்ணனின் அருகில் வந்து அவன் தொடையைத் துளைத்துவிட்டது. அந்தப்பூச்சி அவனைத் தொடர்ந்து குடைந்து கொண்டிருந்தபோதும், குரு உறக்கம் கலைந்து கண்விழித்து விடக்கூடாதே என்று பயந்து, கர்ணன் தாங்க முடியாத வலியைச் சகித்துக் கொண்டான். அவன் தொடையில் இருந்து பெருகிய உதிரம் பட்டுப் பரசுராமர் கண் விழித்துவிட்டார். அவர் பயத்துடன், “அடே! நான் அசுத்தமாகிவிட்டேன். நீ என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்? உண்மையைக் கூறு என்றார். கர்ணன் அவரிடம் பூச்சி தொடையைத் துளைத்த விஷயத்தைக் கூறினான்.

பரசுராமரும் அந்த பூச்சியைப் பார்த்தார். எட்டுக் கால்களும் கூர்மையான கடைவாய்ப் பற்களும், ஊசியைப் போன்ற ரோமங்களும் நிரம்பிய ‘அலர்க்’ என்னும் அந்தப் பூச்சி, பரசுராமர் பார்வைபட்டதுமே உயிரை விட்டது.

அப்போது, சிவந்த கழுத்தையும், கரிய உடலையும் கொண்ட ஒரு பயங்கர அரக்கன் வானில் தோன்றினான். அவன் பரசுராமரைக் கைகுவித்து வணங்கி, “முனிவரே! தாங்கள் இந்த நரகத்திலிருந்து எனக்கு விடுதலை அளித்தீர்கள். உங்களுக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். நான் உங்களை வணங்குகிறேன்” என்றான். முனிவர் அவனிடம் நீ யார்? எவ்வாறு இவ்வாறு ஆனாய்?” என்று கேட்டார்.

அவன், பரசுராமரிடம், “முனிவரே! நான் தம்சன் என்னும் அரக்கனாக, சத்திய யுகத்தில் பிரசித்தி பெற்றிருந்தேன். ஒரு நாள் நான் ப்ருகுவின் அன்பு மனைவியை அபகரித்துவிட்டேன். இதனால் கோபம் கொண்ட உங்கள் பிதாமகரான ப்ருகு, நீ இரத்தமும் உமிழ்நீரும் உண்ணும் பூச்சியாகி நரகத்தில் கிடப்பாய்” எனச் சாபமளித்துவிட்டார். நான் அவரிடம் சாபத்திற்கான முடிவை வேண்டினேன். ப்ருகு மகரிஷி “என் வம்சத்துப்

பரசுராமரால் இந்த சாபம் முடிவுறும்” என்று அருளிணார். இன்று தங்களால் எனக்குச் சாப விமோசனம் கிடைத்துவிட்டது” என்று கூறிய அரக்கன் அவரை வணங்கிச் சென்றுவிட்டான்.

அதன்பின் பரசுராமர், கர்ணனிடம், “முட்டாளே! இத்தகைய பெரும் துன்பத்தைப் பிராமணன் ஒருபோதும் தாங்க முடியாது. உன்னுடைய தைரியம் கூடித்திரியர்களுக்கு உரியது. உண்மையைக் கூறு. நீ யார்” என்று கேட்டார். பரசுராமருடைய சாபத்திற்குப் பயந்த கர்ணன், “நான் சூத ஜாதியில் பிறந்தவன்; ராதேயன் கர்ணன் என்று அறியப்பட்டவன், பிரம்மன்! நான் அஸ்திரங்களை அறிவதற்காக தந்தைக்கு நிகரான குருவாகிய தங்களிடம் பார்க்கவ் கோத்திரத்தவன் எனக் கூறினேன்” என்றான். ப்ருகு சிரேஷ்டர் பரசுராமர் கர்ணனின் சொற்களைக் கேட்டுச் சினம் கொண்டார்.

கர்ணன் கைகுவித்து நடுங்கியவாறு பூமியில் வீழ்ந்து வணங்கினான். ஆனாலும் பரசுராமர், முட்டாளே! நீ பிரம்மாஸ்திரத்தை அறிவதற்காகப் பொய் கூறியுள்ளார். ஆகவே போரில் நீ உனக்குச் சமமான வீரனோடு போரிடாத வரையிலும், உன் மரண சமயம் வராத வரையிலும் உனக்கு இந்த பிரம்மாஸ்திரம் நினைவில் இருந்து கொண்டிருக்கும். இப்போது இங்கிருந்து நீ சென்றுவிடு. ஆனால் என் ஆசீர்வாதத்தால் இந்தப் புவியில் எந்த ஒரு கூடித்திரியனும் போரில் உனக்குச் சமமாக மாட்டான்” என்றார். கர்ணன் அவரை வணங்கித் துரியோதனனிடம் வந்தான். நான் எல்லா அஸ்திரங்களின் ஞானத்தையும் பெற்றுவிட்டேன்” எனக் கூறினான்.

12.1.5 துரியோதனன் சுயம்வரத்தில் கலிங்கராஜன் மகளை அபகரிக்கக் கர்ணன் உதவி செய்தல்

பரத சிரேஷ்டா! இவ்வாறு பரசுராமரிடம் பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பெற்ற கர்ணன் துரியோதனனுடன் மகிழ்ச்சியோடு வசிக்கலானான். ஒருசமயம் கலிங்கதேச மன்னன் சித்ராங்கதன் தன் மகள் சுயம்வரத்திற்காக அழைப்பு விடுத்திருந்தான். அக்கன்னியை அடைவதற்காக நூற்றுக்கணக்கான மன்னர்கள் கலிங்கத்தின் தலைநகரான ராஜபுரத்தில் கூடியிருந்தனர். சிசுபாலன், ஜராசந்தன், பீஷ்மகன் வக்ரன், நீலன், ருக்மி, ச்ருகால மன்னர், அசோகன், சுததன்வா, போஜன் முதலியவர்களோடு மிலேச்ச, ஆர்ய, கிழக்கு, மேற்கு திசை மன்னர்களும் அங்கு கூடியிருந்தனர்.

சிங்கம் போன்ற பலசாலிகளான அம்மன்னர்கள் அனைவரும் சுயம்வர சபையில் அமர்ந்தனர். அரசகுமாரிக்கு மன்னர்களின் பெயர்களைக் கூறி அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. அந்த ராஜகுமாரி துரியோதனன் அறிமுகம்

முடிந்ததும், அவனைத் தாண்டிச் செல்ல முற்பட்டான். துரியோதனனால் இதனைச் சகிக்க முடியவில்லை. அவன் அவ்வழகியை அங்கேயே தடுத்து நிறுத்தினான். அவளை அபகரித்து ரதத்தில் ஏற்றி விட்டான். அப்போது துரியோதனனோடு போர் புரிய விரும்பிய மன்னர்கள் அனைவரையும் கர்ணன் தடுத்து விட்டான். துரியோதனனையும் கர்ணனையும் எதிர்த்த மன்னர்கள் அனைவரையும் தோற்கச் செய்தான். கர்ணன் முன் நிற்க மாட்டாமல் மன்னர்கள் போரிலிருந்து விலகிவிட்டனர். கர்ணனால் காப்பாற்றப்பட்ட துரியோதனன் அரசகுமாரியோடு அஸ்தினாபுரம் திரும்பிவிட்டான்.

12.1.6 கர்ணனின் பல பராக்கிரமம்

மன்னா! கர்ணனின் வீரத்தைக் கேள்விப்பட்டு மகத தேச மன்னன் ஜராசந்தன் த்வைரத போருக்கு வலுவில் அழைத்தான். திவ்யாஸ்திரங்களை அறிந்திருந்த அவ்விருவரும் கடுமையாகப் போரிட்டனர். இருவரின் அஸ்திர சஸ்திரங்களும் அழிந்துவிட்டதால் பூமியில் நின்று மல்யுத்தம் புரிந்தனர். பாஹுகண்டம் என்னும் போர் யுக்தி மூலம் கர்ணன், ஜரா என்னும் அரக்கியால் இணைக்கப்பட்ட ஜராசந்தனின் ஒரு காலை கீழே அழுத்திக் கொண்டு மற்றொரு காலை உயரத் தூக்கிக் கிழிக்க தொடங்கினான். ஜராசந்தன் பகைமையை விட்டு விட்டுக் கர்ணனிடம் சமாதானம் செய்து கொண்டான். அத்துடன் மகிழ்ந்த ஜராசந்தன் அங்கதேசத்தின் மாலினி என்னும் நகரைக் கர்ணனுக்கு அளித்தான்.

அப்போதிலிருந்து கர்ணன் அங்கதேசத்து மன்னனானான். துரியோதனனின் அனுமதியுடன் சம்பா நகரத்தையும், சம்பாரனையும் பரிபாலிக்கத் தொடங்கினான். உங்களுடைய நன்மைக்காக இந்திரன் யாசித்த கர்ண குண்டலங்களையும். கவசத்தையும் அளித்துவிட்டான். இவ்வாறு கவச குண்டலங்களை இழந்த கர்ணன் அப்போதே கொல்லப்பட்டு விட்டான். முதலில் அவனுக்கு பிராமணன் மற்றும் பரசுராமருடைய சாபங்கள் கிடைத்திருந்தன. இரண்டாவதாகக் கர்ணன் குந்திக்கு நான்கு சகோதரர்களையும் காப்பாற்றுவேன் என வரமளித்திருந்தான். மூன்றாவது இந்திரனால் கவச குண்டலங்கள் அபகரிக்கப்பட்டன. நான்காவதாக பீஷ்மர் அவனை அடிக்கடி ‘அர்த்த ரதி’ என்று கூறி அவமதித்து வந்தார். ஐந்தாவது சல்யன் மூலம் அவனுடைய தேஜஸை அழிக்கும் முயற்சி செய்யப்பட்டது. ஆறாவதாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் நீதியும் கர்ணனுக்கு எதிராக வேலை செய்தது. இந்த எல்லாக் காரணங்களாலும் அவன் தோல்வியுற்றான்.

காண்டீவதாரி அர்ஜுனன் ருத்ரன், தேவராஜன், யமன், வருணன்,

குபேரன், துரோணர் மற்றும் கிருபாசாரியார் அளித்த திவ்யாஸ்திரங்களைப் பெற்றிருந்தார். இதனாலேயே அவர் சூரியனுக்கு நிகரான வைகர்த்தன் கர்ணனை வதம் செய்தார். யுதிஷ்டிரா! இவ்வாறு உன் சகோதரன் கர்ணனுக்குச் சாபமே கிடைத்திருந்தது. பலர் அவனை ஏமாற்றவும் செய்தார்கள். என்றாலும் போரில் அவன் கொல்லப்பட்டுள்ளான். ஆகவே துயரப்படத் தகுந்தவனல்ல” என்று கூறிய தேவரிஷி நாரதர் பின்பு மௌனமானார்.

12.1.7 யுதிஷ்டிரரின் கவலை; குந்தியின் சொற்கள்

நாரதரின் சொற்களைக் கேட்ட ராஜரிஷி யுதிஷ்டிரர் துயரத்துடன் யோசிக்கலானார். சோகத்தால் கலங்கிப் பெருமூச்சு விட்டார். கண்ணீர் பெருக்கினார். யுதிஷ்டிரரின் நிலையைக் கண்ட குந்தியும் சோகம் கொண்டார். பின் மகனிடம் கூறலானார்; “மகாபாஹு யுதிஷ்டிரா! நீ கர்ணனுக்காகத் துயரப்பட வேண்டாம். சோகத்தை விடு. நான் கூறுவதைக்கேள். நான் முன்பு கர்ணனிடம் பாண்டவர்கள் உன்னுடைய சகோதரர்கள் என்பதைத் தெரிவித்தேன். சூரிய பகவானும் அவ்வாறு முயற்சித்தார். சூரிய பகவான் அவனிடம் கனவிலும், என் முன்னாலும் இதனைக் கூறினார். ஆனால் நானும், சூரியனும் இருவருமே கர்ணனுக்கும் உங்களுக்கும் ஒற்றுமை உண்டாக்குவதில் வெற்றி பெறவில்லை. அவன் காலத்திற்கு வசமாகி பகையோடு பழி தீர்க்கத் தொடங்கினான். உங்களுக்கு எதிராகவே எல்லாக் காரியங்களையும் செய்யத் தொடங்கினான். அதனைக் கண்டு நான் அவனை விலக்கிவிட்டேன்” என்றாள்.

தாயின் சொற்களைக் கேட்டுக் கண்ணீர் தளும்ப, சோகத்துடன் தன் தாயிடம், “அம்மா! தாங்கள் இந்த ரகசியமான விஷயத்தை மறைத்து வைத்து எனக்கு மிகுந்த கஷ்டம் அளித்து விட்டீர்கள். இன்று முதலில் உலகில் எல்லாப் பெண்களுக்கும் எந்த ரகசியமான விஷயத்தையும் மறைத்துக் கொள்ள முடியாது” என்று சாபமளித்துவிட்டார். தன் புதல்வர்களையும், பேரர்களையும், சம்பந்திகளையும், நண்பர்களையும் நினைத்து சோகத்தால் பாதிக்கப்பட்டார். புகையோடு கூடிய தீயைப் போல மனத்தில் எரியத் தொடங்கினார். ராஜ்யத்திலிருந்தும், வாழ்க்கையிலிருந்தும் விரக்தியடைந்துவிட்டார்.

12.1.8 யுதிஷ்டிரர் அர்ஜுனனிடம் தன் உள்ளத்து வேதனையைத் தெரிவித்தல்; ராஜ்யத்தை விட்டுக் கானகம் செல்ல விரும்புதல்

தர்மாத்மா யுதிஷ்டிரர் கர்ணனை நினைத்துச் சோகத்தில் மூழ்கினார். பெருமூச்சுடன் அர்ஜுனைப் பார்த்துக் கூறத் தொடங்கினார், “அர்ஜுனா!

நாம் வருஷணி வம்சம் மற்றும் அந்தக வம்சத்துச் கூடித்திரியர்களின் நகரமான துவாரகைக்குச் சென்று பிச்சை எடுத்து நம்முடைய வாழ்க்கையைக் கழித்திருந்தால் இன்று நம் குடும்பத்தை வம்சமற்றதாக்கிய இந்த துர்த்தசையை அடைந்திருக்க மாட்டோம். நம்முடைய பகைவர்களின் விருப்பம் நிறைவேறிவிட்டது. நாம் லோப மோகத்தால் ராஜ்யத்தின் சுகத்தை அனுபவிக்க விரும்பி, கர்வத்தையும் தற்பெருமையையும் கொண்டு இந்தத் தீய நிலையில் சிக்கிவிட்டோம்.

நாம், நம்முடைய உற்றார் உறவினர்களை இழந்து, முவுலக ராஜ்யத்தைப் பெற்றாலும், மகிழ்ச்சியடைய முடியாது. ராஜ்யத்தில் பற்றுக் கொண்டு நமக்குத் தீமையே கிடைத்துள்ளது. இந்த ராஜ்யத்தைப் பெறுவதில் எனக்கு விருப்பமில்லை. அதைத் துறக்கவே விரும்புகிறேன். எல்லா தந்தையரும் சிறந்த குணங்களை உடைய ஏராளமான புதல்வர்களைப் பெற விரும்பினார்கள். இதேபோல் தாயார்கள் அனைவரும், உபவாசம், யக்கும், விரதம், மங்களமான செயல்கள் இவற்றின் மூலம் உத்தம புதல்வனை விரும்பி 10 மாதங்கள் தம் கர்ப்பங்களைக் காப்பாற்றினார்கள். அவர்கள் அனைவரும் குழந்தைகள் கேடமமாகப் பிறந்து, உயிரோடு இருந்து, பலவானாகவும், நற்குணங்களுடனும் இருந்தால் நமக்கு இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் சுகம் கிடைக்கும் என எண்ணினர். தாய்மார்களால் விரும்பப்பட்ட அந்த வாலிபப் புதல்வர்களை நாம் கொன்றுவிட்டோம். அப்புதல்வர்கள் பூலோகத்தின் சுகங்களை அனுபவிக்காமல், பித்ருக்களின் ருணத்தைக் கழிக்காமலேயே யமலோகம் சென்றுவிட்டனர்.

நாமே இந்தப் புவியின் அழிவிற்குக் காரணமாகக் கருதப்படுகிறோம். ஆனால் இதன் பொறுப்பு முழுவதும் திருதராஷ்டிரப் புதல்வர்கள் மீதே இருக்கும். நாம் ஒருபோதும் எந்தத் தீமையையும் செய்யவில்லை என்றாலும் அவர் நம்மிடம் துவேஷத்துடன், நம்மை ஏமாற்றுவதற்கே யோசித்து வந்தார். ஆனால் இந்தப் போரால் நம்முடைய விருப்பமும் நிறைவேறவில்லை. கௌரவர்களின் விருப்பமும் நிறைவேறவில்லை. துரியோதனனிடம் அதிகப் பற்று கொண்ட திருதராஷ்டிரர் அநியாயத்துடன் அவன் விருப்பத்தை ஆமோதித்தார். இந்த விஷயத்தில் அவர் கங்கை மைந்தன் பீஷ்மர், தன் சகோதரர் விதுரர் இருவரின் ஆலோசனையையும் கேட்கவில்லை. அதனால் அவர் தன்னுடைய புதல்வர்களை வதம் செய்வித்துத் தானும் புகழில் இருந்து வழுவிவிட்டார்.

துரியோதனனாலேயே நம்முடைய இந்தக் குலத்தின் வீழ்ச்சி உண்டாகிவிட்டது. நாம் கொல்ல வேண்டாதவர்களைக் கொன்று உலகின் நிந்தைக்கு உரியவர்களாகிவிட்டோம். திருதராஷ்டிரர் துரியோதனனை இந்த

தேசத்தின் மன்னனாக்கித் துயரத்தில் எரிந்து கொண்டிருக்கிறார். தனஞ்ஜயா! நாம் சூர வீரர்களைக் கொன்று பாவம் செய்துவிட்டோம். நம்முடைய தேசத்தையே அழித்துவிட்டோம். பகைவர்களைக் கொன்று கோபம் விலகினாலும் சோகம் என்னைச் சூழ்ந்துள்ளது. செய்த பாவம் கூறுவதாலும், சுபகர்மம் செய்வதாலும் தானமளிப்பதாலும், தவத்தாலும் நஷ்டமாகிறது. தீர்த்த யாத்திரை செய்வதாலும், வேத சாஸ்திரங்களை ஸ்வாத்யாயனம் செய்வதாலும் பாவம் விலகுகிறது.

அர்ஜுனா! தியாகி புருஷன் பாவம் செய்ய முடியாது. அவன் பிறப்பு, இறப்பு என்னும் கட்டுக்குள் சிக்குவதில்லை என்று ச்ருதி கூறுகிறது. நான் உங்களிடம் விடைபெற்று வனத்திற்குச் சென்றுவிடுவேன். பரந்தபா! சேர்ப்பதிலும், சேர்த்ததிலும் சிக்கிய மனிதன் முழுமையான தர்மத்தை அடைய முடியாது என்பது ச்ருதியின் கூற்று, ஆகவே நான் ராஜ்யத்தையும் இதன் சுகங்களையும் உதறித்தள்ளி, பந்தனத்திலிருந்து விடுபட்டு, சோகத்திலிருந்தும், மமதையில் இருந்தும் மேல் எழும்பி எங்காவது காட்டிற்குச் சென்று விடுகிறேன். குரு நந்தனா! தடையற்ற, நன்மையும், கேஷமமும் உடைய இந்தப் புவியை ஆண்டுகொள். எனக்கு ராஜ்யத்திலும், போகங்களிலும் விருப்பமில்லை.” என்று கூறிய யுதிஷ்டிரர் மௌனமானார்.

12.1.9 அர்ஜுனன் செல்வத்தின் பெருமையைக் கூறி ராஜ தர்மத்தைப் பின்பற்ற வற்புறுத்துதல்; யாகம் செய்யத் தூண்டதல்

யுதிஷ்டிரரின் பேச்சைக் கேட்ட பராக்கிரமியான அர்ஜுனன், கோபத்தை வெளிப்படுத்தி, சிரித்து, நாடக மேடையில் நடிப்பது போல் பேசலானார்; “மன்னா! தர்மப்படி பெற்ற இந்த ராஜ்யலக்ஷ்மியை, தங்கள் அற்ப புத்தியால் ஏன் விட நினைக்கிறீர்கள்? எந்த பயமுடையவனுக்கோ, சோம்பேறிக்கோ ராஜ்யம் எப்படிக் கிடைக்கும்? ராஜ்யத்தை விடுவதென்றால் எதற்காக இத்தனை மன்னர்களை வதம் செய்தீர்கள்? யார் முற்றிலும் தரித்திரனோ, மனைவி, மக்கள், செல்வம் இல்லாதவனோ, யார் திறமையின்றி யாருடைய ராஜ்யத்தையோ, செல்வத்தையோ பெற விரும்புவதில்லையோ அவன்தான் பிச்சை எடுத்து வாழ வேண்டும்.

மிகவும் நீசமான பிச்சையெடுக்கும் தொழிலைச் செய்து வாழ்ந்தால் மக்கள் உங்களை என்ன சொல்வார்கள்? ஏன் தரித்திரனைப்போல் வாழ விரும்புகிறீர்கள்? எல்லாவற்றையும் துறந்து வறியவனாக ஆவது முனிவர்களின் தர்மம்; மன்னர்களுடையதல்ல. ராஜாக்களுடைய தர்மம் என்பது செல்வம் நிறைந்ததாகும். தரித்திரமுடையவன் அருகில் நிற்கும் மக்கள் அவனை ஏதோ பாவி, அல்லது களங்கமுடையவன் என்பதுபோல்

பார்க்கிறார்கள். ஆகவே ஏழ்மை என்பது இந்த உலகத்தில் ஒரு பாவமாகும். தாங்கள் எனக்கெதிரில் அதைப் புகழாதீர்கள். பெருகிய, சேர்க்கப்பட்ட செல்வத்தால் எல்லா வகையான நல்ல காரியங்களையும் அனுஷ்டிக்க முடியும். செல்வத்தாலேயே தர்மம், காமம், மற்றும் சொர்க்கத்தின் சித்தி உண்டாகிறது. செல்வம் இல்லாமல் மக்களின் வாழ்க்கை நிர்வாகம் நடக்காது. உலகில் செல்வம் உள்ளவர்களுக்கே சகோதரர்களும், உறவினர்களும் இருக்கிறார்கள். செல்வம் உள்ளவனே ஆண் என்று அழைக்கப்படுகிறான்.

காட்டில் ஒரு யானையின் பின் பல யானைகள் செல்வது போலப் பணத்தோடுதான் பணம் கட்டுண்டு செல்கிறது. செல்வத்தால் குலத்தின் கௌரவம் அதிகரிக்கிறது. செல்வத்தாலேயே தர்மத்தின் விருத்தி உண்டாகிறது. செல்வம் இல்லாதவனுக்கு இவ்வுலக சுகமும் இல்லை. பரலோகமும் இல்லை. நீங்கள் நியாயப்படி யோசியுங்கள். தேவ அசுரர்களின் நடத்தையைப் பாருங்கள். தேவர்கள் தங்கள் இனச் சகோதரர்களை வதம் செய்வதைத் தவிர வேறு என்ன விரும்புகிறார்கள்? மன்னன் ஒவ்வொரு நாளும் வேதங்களைப் படிக்க வேண்டும். எல்லா வகையாலும் செல்வத்தைச் சேர்க்க வேண்டும். முயற்சியுடன் யாகங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்றே வேத சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

இனச் சகோதரர்களுக்குத் துரோகம் செய்தே தேவர்கள் சொர்க்கத்தின் அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ளார்கள். செல்வத்தாலேயே பிராமணர்கள் வேத சாஸ்திரத்தைப் படிக்கிறார்கள்; படிப்பிக்கிறார்கள், செல்வத்தின் மூலமே யாகத்தைச் செய்கிறார்கள். செய்விக்கிறார்கள். மன்னர்கள் மற்றவர்களைப் போரில் வென்று கொண்டு வரும் செல்வத்தாலேயே பிராமணர்கள் எல்லா சுப கர்மங்களையும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள். மற்றவர்களுக்கு அபகாரம் செய்து கொண்டு வரப்படாத எந்த செல்வமும், எந்த மன்னனிடமும் காணப்படவில்லை. புவியை வென்றதும் இது என்னுடையது என்று கூறத் தொடங்குகிறார்கள்.

பெரும் கடலில் இருந்து மேகத்தின் உருவில் எழும் நீர் எல்லாத் திசைகளிலும் பொழிவது போல செல்வம் மன்னர்களிடமிருந்து கிளம்பி புவி முழுவதும் பரவுகிறது. முன்பு இந்த பூமி மாறி, மாறி திலீபன், ந்ருகர், நகுஷன், அம்பர்ஷன், மற்றும் மாந்தாதாவின் அதிகாரத்தில் இருந்து இப்போது உங்களுக்கு அதீனமாக உள்ளது. ஆகவே உங்களுக்கு எல்லாவற்றையும் தகூறினையாக அளித்து யாகம் செய்ய வாய்ப்பு கிடைத்துள்ளது.

மன்னா! தாங்கள் யாகம் செய்யாவிடில் உங்களுக்கு எல்லா ராஜ்யத்தின் பாவமும் உண்டாகும். மன்னர்கள் எந்த தேசத்தில் அஸ்வமேத யாகம் செய்து பகவானை யஜனம் செய்கிறார்களோ, அந்த தேசத்தில் யாகத்தின் முடிவில், மக்கள் அனைவரும் வந்து அவப்ருத ஸ்நானம் செய்து புனிதமடைகிறார்கள். உலகம் முழுவதையும் தன் சொருபமாகக் கொண்டிருக்கும் மகாதேவன் சர்வமேதம் என்னும் பெரும் யாகத்தில் எல்லாப் பூதங்களுடன் தன்னையே ஆஹுதியாக அளித்துவிடுகிறார். யாகம் செய்வது கூத்திரியர்களின் நன்மைக்கான சனாதன மார்க்கமாகும். இது ஒருபோதும் முடிந்ததாகக் கேள்விப்பட்டதில்லை. இது பத்து ரதங்கள் செல்லும் பெருவழியாகும். இதை விட்டுத் தாங்கள் எந்த குறுகிய மார்க்கத்தையும் பின்பற்ற வேண்டாம்” எனக் கூறி முடித்தார்.

12.1.10 யுதிஷ்டிரர் வானப்ரஸ்தம் மேற்கொண்டு சந்நியாசியைப் போல வாழத் தீர்மானித்தல்

யுதிஷ்டிரர் அர்ஜுனனிடம் கூறினார்; “அர்ஜுனா! நீ உன் மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி என் சொற்களைக் கேள். நான் உன்னுடைய பிடிவாதத்தால் ராஜ்யத்தை ஒருபோதும் ஏற்கமாட்டேன். தனி மனிதன் செல்லத் தகுந்த நன்மை தரும் மார்க்கத்தை நான் கூறக் கேள். நான் பாமரர்களின் சுகத்தையும், நடத்தையையும் உதறிக் காட்டிற்குச் சென்று கடுமையான தவம் செய்வேன். பழங்களையும் கிழங்குகளையும் உண்டு, இரு நேரமும் நீராடி, அக்னிஹோத்ரம் செய்து, அளவான ஆஹாரம் ஏற்று உடலை பலவீனமாக்குவேன். மான் தோலும், மரவரியும் அணிந்து தலையில் ஜடாமுடி தரிப்பேன். குளிரையும் காற்றையும் சகித்து, பசி, தாகம் போன்ற சிரமத்தை சகித்துக் கொள்ளப் பயிற்சி செய்வேன்.

வனத்தில் வானப்ரஸ்த மகாத்மாக்கள், மற்றும் பிரம்மச்சாரி ரிஷி முனிவர்களின் தரிசனத்தைப் பெறுவேன். தனிமையில் இருந்து அத்யாத்மீக தத்துவ விசாரம் செய்வேன். வனவாசி மனிதனுக்கு சாஸ்திரம் கூறிய சரியான நியமங்களைக் கடைப்பிடித்து இந்தச் சரீரத்தின் ஆயுள் முடிவதற்காகக் காத்திருப்பேன். அல்லது தலையை மொட்டையடித்துக் கொண்டு சந்யாசியாவேன். ஒவ்வொரு நாள் ஒவ்வொரு மரத்திடம் பிச்சை கேட்டு என் உடலை உலர்த்திக் கொள்வேன். பிடித்த-பிடிக்காத விஷயங்களை விட்டு விடுவேன். யாருக்காகவும் மகிழ்ச்சியும் துயரமும் அடையமாட்டேன். நிந்தனையையும், ஸ்துதியையும் சமமாகக் கருதுவேன். மனத்தை எப்போதும் மகிழ்ச்சியோடு வைப்பேன். மற்றவர்களோடு உரையாடாமல் ஊமையையும், குருடனையும் செவிடனையும் போல் யாரையும் பார்க்காமல், எதையும் கேட்காமல் வாழ்வேன். பிராணிகளை ஹிம்சிக்க மாட்டேன். எல்லா உயிர்களிடமும் சமபாவம் வைப்பேன்.

புலன்களை அடக்கி, எப்போதும் மகிழ்ச்சியுடன், எந்தவித உத்தேசமும் இல்லாமல் செல்லுவேன். எளிமையோடு வசிப்பேன். பிசுஷ சிறிது கிடைத்தாலும், ருசியற்றதாகக் கிடைத்தாலும் அதையே பெற்றுக் கொள்வேன். ஒரே வீட்டில் பிசுஷ கிடைத்தாலும் வேறு வீடுகளுக்குச் சென்றுவிடுவேன். பிசுஷ கிடைக்காதபோது வரிசையாக ஏழு வீடுகளுக்குச் செல்வேன். எட்டாவது வீட்டிற்குச் செல்ல மாட்டேன். வீட்டில் எரியும் நெருப்பு அணைக்கப்பட்டு, வீட்டினர் அனைவரும் உண்ட பிறகு, பிச்சைக்காரர்கள் பிச்சையேற்றுச் சென்ற பின், உலக்கை வைக்கப்பட்டிருக்கும் சமயத்தில் ஒரு வேளை பிசுஷக்காக இரண்டு, மூன்று அல்லது ஐந்து வீடு வரை செல்வேன். சிறிது கிடைத்தாலும், கிடைக்கவில்லை என்றாலும் என்னுடைய பார்வை சமமாக இருக்கும். நான் வாழ்வைப் பாராட்டவும் மாட்டேன். மரணத்திடம் வெறுப்பும் வைக்க மாட்டேன்.

உயிரோடு இருக்கும் மனிதனால் வாழ்க்கை முன்னேற்றத்திற்காகச் செய்யப்படும் கர்மங்களைத் துறந்து, சரீர நிர்வாகத்திற்காகவே உறங்கவும், விழிக்கவும் உண்ணவும், பருகவும் செய்வேன். எந்தக் காரியத்திலும் பற்றுக் கொள்ள மாட்டேன். யாருக்கும் அதீனமாக இல்லாமல் காற்றைப் போல் சஞ்சரிப்பேன். இவ்வாறு வைராக்கியத்தோடு சஞ்சரிப்பதால் நிலையான திருப்தியடைவேன். அறியாமையால் பற்று என் மூலம் மிகப்பெரிய பாவத்தைச் செய்வித்துள்ளது. மனிதர்கள் சுப-அசுப கர்மங்களால் தங்கள் மக்களைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். பிறகு ஆயுளின் முடிவில் ஜீவாத்மா சரீரத்தைத் துறந்து முன் செய்த பாவத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறது.

இவ்விதம் சம்சார சக்கரம் தேர்ச்சக்கரத்தைப் போல எப்போது சுழன்று கொண்டே இருக்கிறது. பிராணிகளை பிறப்பு, இறப்பு, முதுமை, வியாதி மற்றும் வேதனைகள் தாக்கிக் கொண்டே இருக்கின்றன. அதனால் இந்த வாழ்க்கை ஒருபோதும் நலமாக இருப்பதில்லை. எல்லையற்ற இந்த சம்சாரத்தைத் துறப்பவனுக்கே சுகம் கிடைக்கிறது. தேவர்களும் சொர்க்கத்திலிருந்து கீழே விழுகிறார்கள், மகரிஷிகளும் தத்தம் ஸ்தானத்தில் இருந்து பிறழ்ந்து விடுகிறார்கள் என்னும்போது தத்துவம் அறிந்த எந்த மனிதன் பிறப்பு, இயல்புடைய சம்சாரத்திடம் ஒரு நன்மையைக் காண முடியும்?

பலவகையான கர்மங்களைச் செய்து புகழ் பெற்ற மன்னனும், ஏதேனும் ஒரு காரணத்தால் மற்ற மன்னர்களால் கொல்லப்படுகிறான். இன்று நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு எனக்கு இந்த விவேகம் என்னும் அம்ருதம் கிடைத்துள்ளது. இதைப் பெற்ற நான் அழிவற்ற, மாறுதலற்ற சனாதன பதவியை அடைய விரும்புகிறேன்.” என்று உரைத்தார்.

12.1.11 பீமசேனன் எதிர்ப்பு; தன் கடமையைக் கடைப்பிடிக்கக் கூறுவது

யுதிஷ்டிரரின் சொற்களைக் கேட்ட பீமசேனன் அவரிடம் கூறலானார், “மன்னா! மந்தமான பிராமணன் மந்திரத்தைப் பாடம் செய்வதிலேயே மூழ்கியிருப்பதைப்போல, உங்களுடைய அறிவும் தாத்வித அர்த்தத்தை அறியவில்லை ராஜதர்மத்தை நிந்தித்துத் தாங்கள் சோம்பல் மயமான வாழ்க்கையைக் கழிக்கவே தீர்மானித்துள்ளீர்கள். என்றால் திருதராஷ்டிரரின் புதல்வர்களை அழித்துப் பெற்ற பலன் என்ன? கூடித்திரிய தர்மத்தின் வழியில் செல்லும் புருஷர்கள் இதயத்தில் தன் சகோதரன் மீதும் பொறுமை இரக்கம் கருணை போன்ற பாவங்கள் வைக்கப்படுவதில்லை, பின் ஏன் உங்கள் இதயத்தில் இவை அனைத்தும் உள்ளன?

உங்கள் கருத்து இத்தகையது என்பதை முதலிலேயே அறிந்திருந்தால் ஆயுதம் எடுத்திருக்க மாட்டோம். யாரையும் வதம் செய்திருக்கவும் மாட்டோம். நாங்களும் உங்களைப் போலவே சரீரம் விடுபடும்வரை பிச்சை எடுத்தே வாழ்க்கையைக் கழித்திருப்போம். இந்த பயங்கரப் போரும் நடந்திருக்காது. கூடித்திரிய தர்மத்தை அறிந்த வித்வான்கள், தன் ராஜ்யம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்போது, யாரேனும் அதில் தடையோ, விரோதமோ செய்தால் அவர்களைக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள்.

யுதிஷ்டிரரே! நம்முடைய ராஜ்யத்திற்குத் தடையாக இருந்த அனைவரும் குற்றவாளிகள் என்பதால் நாம் அவர்களைக் கொன்றோம். தர்மப்படி கிடைத்த இந்த பூமியைத் தாங்கள் அனுபவியுங்கள். நாம் செய்வித்த இந்த பராக்கிரமம் முழுவதும் வீணாகிவிடும் போல் இருக்கிறது. பெரிய மரத்தில் ஏறித் தேன் எடுத்தவன் அதனை ருசிக்கும் முன்பே மரணமடைவதைப்போல நம்முடைய முயற்சி ஆகிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு மனிதன் பகைவர்களைக் கொன்ற பிறகு தன்னையே கொன்று கொள்வதுபோல் இந்தச் செயல் உள்ளது.

பாரதா! நாம் தான் இங்கு நிந்தைக்குப் பாத்திரமாகியுள்ளோம். உங்களைப் போன்ற அற்ப புத்தியுள்ள மனிதனை மூத்த சகோதரனாகக் கருதி உங்கள் பின்னால் செல்கிறோம். பாஹுபலம் மிக்க, அஸ்திர, சஸ்திர வித்வான்களாகிய நாங்கள் ஒரு கோழை சகோதரனின் ஆக்ஞையில் இருக்கிறோம். நாங்கள் முன்பு சரணமில்லாதவர்களுக்குச் சரணமளிப்பவர்களாக இருந்தோம். ஆனால் இப்போது எங்கள் பொருளே வீணாகிவிட்டது.

சகோதரா! இதை யோசியுங்கள். ஆபத்துக் காலத்தில், அல்லது

முதுமையால் தளர்ந்துவிட்டபோது, அல்லது பகைவர்களால் செல்வத்திலிருந்து வஞ்சிக்கப்பட்டபோது மனிதன் சன்யாசத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். பகைவர்களை வென்ற பிறகு கூடித்திரியர்கள் சன்யாசத்தை ஏற்பது தர்மத்தை மீறிய செயல் என்றே வித்வான்களால் கூறப்படுகிறது. கூடித்திரிய தர்மத்திற்காகவே தோன்றி, கூடித்திரிய தர்மத்திலேயே ஈடுபட்டு, கூடித்திரிய தர்மத்தைப் பின்பற்றி வாழ்க்கை நடத்தும் கூடித்திரியர்கள் தாமே அந்த கூடித்திரிய தர்மத்தை எவ்வாறு நிந்திக்க முடியும்? இதற்காக கூடித்திரியர்களுக்கு யுத்த தர்மத்தையே சட்டமாகச் செய்த இறைவனை ஏன் நிந்திக்கக்கூடாது? செல்வமற்ற, வறிய, நாஸ்திகர்கள்தான் சத்தியத்தைப் போலத் தோன்றும் பொய்யான கருத்தைப் பிரசாரம் செய்துள்ளார்கள்.

யார் புத்திர, பௌத்திரர்களைக் காப்பாற்றத் திறனற்றவரோ, தேவ, ரிஷி, பித்ரு சமுதாயத்தைத் திருப்தி செய்ய முடியாதவரோ, விருந்தினருக்கு உணவு அளிக்க இயலாதவரோ அவர்களே தனியாக வனவாசியாகி சுகமாக வாழ்க்கையைக் கழிக்க முடியும். எப்போதும் காட்டில் வாழ்ந்தாலும் மான்கள், பறவைகள், பன்றி போன்றவை சொர்க்கம் அடைவதில்லை. ஒரு மன்னன் சன்யாசத்தால் சித்தி அடைந்து விடும்போது மலைகளும் மரங்களும் மிக விரைவில் சித்தி பெற்று விடலாம். ஏன் என்றால் இவை எப்போதும் சன்யாசி, உபத்திரவம் அற்றவை. பொருள் சேர்க்காதவை. மற்றவர்கள் செய்த கர்மத்தால் ஒருவனுக்குச் சித்தி கிடைப்பதில்லை. அனைவரும் தத்தம் கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும். நீங்களும் கூடித்திரியனுக்கு உசிதமான கடமையையே செய்ய வேண்டும். கர்மங்களை விடுகிறவனுக்கு ஒருபோதும் சித்தி கிடைப்பதில்லை” என்று உரைத்தார்.

12.1.12 அர்ஜுனன் யுதிஷ்டிரரிடம் கிருகஸ்த தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கச் சொல்லுதல்

பீமசேனனுடைய சொற்களைத் தொடர்ந்து அர்ஜுனன் யுதிஷ்டிரரிடம் தானும் கூறலானார்; “பரதசத்தமா! இந்த விஷயத்தில், அறிந்தவர்கள் இந்திரனுக்கும், ரிஷிகுமாரர்களுக்கும் இடையில் நடந்த உரையாடலை உதாரணமாகக் கூறுகிறார்கள். அதைக் கேளுங்கள். ஒரு சமயம் மந்த அறிவுள்ள நல்ல குலத்துப் பிராமணச் சிறுவர்கள் வீட்டைத் துறந்து காட்டிற்கு வந்துவிட்டார்கள். செல்வந்தர்களான அவர்கள் உற்றார் உறவினர், பெற்றோரைத் துறந்து தவத்தையே தர்மம் என்று காட்டிற்கு வந்து பிரம்மச்சரியத்தைக் கடைப்பிடிக்கலானார்கள்.

ஒரு நாள் இந்திரன் தங்கமயமான ஒரு பறவையின் வடிவம் கொண்டு

அவர்களிடம் வந்தார். அவர் அந்த சிறுவர்களிடம் யக்ஞத்தில் மிகுந்த அன்னத்தை உண்பவர்கள் சிறந்த கதியை அடைகிறார்கள் என்று உரைத்தார். அந்த அந்தண பாலகர்களும் நாமும் யக்ஞ சேஷத்தை உண்பதால் இந்தப் பறவை நம்மைப் பெருமைப்படுத்துகிறது என்று மகிழ்ந்தனர். இந்திரனாகிய அந்தப்பறவை அவர்களிடம் உங்களைப் போன்ற முட்டாள்களை நான் புகழவில்லை ‘விக்ஸாக்ஷி’ (யாகத்தின் மிகுந்த அன்னத்தை உண்பவர்கள்) என்பவர்கள் வேறாவார்கள் என்றார். அச்சிறுவர்கள் எது சிறந்த தர்மம் என்று கூறுமாறு அப்பறவையிடம் கேட்டனர்.

அந்தப் பறவையாகிய இந்திரன் கூறலானார்; “நான்கு கால்கள் உடையதில் பசு சிறந்தது. தாதுக்களில் தங்கம் உத்தமமானது. ஒலிகளில் மந்திரங்கள் மேன்மையானவை. மனிதர்களில் பிராமணன் முக்கியமானவன். பிராமணனுக்கு மந்திரத்தோடு ஜாதகர்மம் முதலிய சடங்குகளின் நியமம் உள்ளது. உயிர் வாழும் வரை அவ்வப்போது அவனுக்கு அவசியமான சம்ஸ்காரங்கள் நடைபெற வேண்டும். இறந்தாலும் மயான பூமியில் இறுதிச் சடங்குகளும், வீட்டில் சிரார்த்தம் முதலியவையும் முறைப்படி நடக்க வேண்டும். வைதீக கர்மங்களே பிராமணனை சொர்க்கலோகத்தில் சேர்ப்பிக்கும் உத்தம மார்க்கமாகும்.

மாசம், பக்ஷம், ருது, சூரிய-சந்திரர் மற்றும் நக்ஷத்திரங்களால் குறிக்கப்படும் யாகங்களை இயன்றவரை நடத்தி முடிக்க வேண்டும். கிருகஸ்த தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பதே கடினமான விரதமாகும். இந்த கடின விரதத்தின் சமையை ஏற்குமாறு நான் உங்களிடம் கூறுகிறேன். இந்த க்ருஹஸ்த தர்மத்திலேயே எல்லாத் தவமும் நிலை பெற்றுள்ளது. யாகத்தின் மிகுதி அன்னத்தை உண்ணும் மனிதர்கள் காலையும், மாலையும் விதிப்படி தன் குடும்பத்தில் அன்னத்தைப் பகுத்து, அழிவில்லாத பதத்தை அடைந்து விடுகிறார்கள். தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும், விருந்தினர்களுக்கும், அதிதிகளுக்கும். தன் குடும்பத்தினர் அனைவருக்கும் அன்னம் அளித்து யார் எல்லோருக்கும் பின்னால் மிகுந்த அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறார்களோ, அவர்களையே “விக்ஸாக்ஷி” என்று கூறுகிறார்கள். ஆகவே தன் தர்மத்தில் நிலைத்து உத்தம விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் புண்ணியாத்மாக்கள் இந்திரனின் சொர்க்கலோகத்தை அடைந்து முடிவற்ற காலம் அங்கு வாசம் புரிகின்றனர்” என்று தங்கப் பறவை வடிவில் வந்த இந்திரன் பிராமணச் சிறுவர்களிடம் கூறினார்.

மகாராஜா! அந்தப் பாலகர்களும் பறவையின் தர்ம, அர்த்தமுடைய நன்மை தரும் பேச்சைக் கேட்டுத் தம் வீட்டிற்குத் திரும்பினர். கிருஹஸ்த தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்து வாழலானார்கள். நரோத்தமா! தாங்களும் தைரியத்துடன் பகைவரற்ற இப்புலியை அரசாட்சி செய்யுங்கள்” என்றார்.

12.1.13 நகுலன் யுதிஷ்டிரருக்குக் கிருகஸ்த தர்மத்தைப் புகழ்ந்து விளக்குதல்

அர்ஜுனனின் பேச்சைக் கேட்ட நகுலனும் யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்துக் கூறத் தொடங்கினார். மிகுந்த அறிவாளியும், அளவாகப் பேசுவருமான நகுலன் சகோதரனின் உள்ளத்தை அனுசரித்தபடி கூறினார்.

மகாராஜா! 'விசாகயூபம்' என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் தேவர்களால் செய்யப்பட்ட அக்னி ஸ்தாபனத்தின் சின்னங்கள் உள்ளன. இதனால் தேவர்களும் வைதிக கர்மங்களையும், அதன் பலங்களையும் நம்புகிறார்கள் என்பதைத் தாங்கள் அறிய வேண்டும். வேதங்களின் ஆணைக்கு எதிராகச் செல்பவர்கள் மிகப்பெரிய நாஸ்திகர்கள் ஆவர். வேத ஆணையை மீறிச் செய்யப்படும் கர்மங்களால் ஒரு பிராமணன் சொர்க்கத்தை அடைய முடியாது. கிருகஸ்தாஸ்ரமமே எல்லா ஆசிரமங்களிலும் சிறந்தது.

மகாராஜா! தர்மத்தால் பெற்ற செல்வத்தைச் சிறந்த யாகங்களில் பயன்படுத்துபவனே தியாகி எனக் கருதப்படுகிறான். வானப்ரஸ்தம் முதலிய ஆஸ்ரமங்களைப் பின்பற்றி தேகத்தைத் துறப்பவன் தாமதி தியாகியாவான். வீடு, வாசல் இன்றி, இங்கும் அங்கும் சஞ்சரித்து, மரத்தின் அடியில் தூங்கி, தனக்காக உணவு சமைக்காதவன் பிக்ஷுடன் எனப்படுகிறான். ஒரு சமயம் விவேகம் என்னும் தராசில் ஒருபக்கம் கிருகஸ்தாஸ்ரமமும், மற்றொரு பக்கம் மூன்று ஆஸ்ரமங்களும் வைக்கப்பட்டு நிறுத்தபோது கிருகஸ்தாஸ்ரமமே பெருமை பெற்றது. அதிலேயே போகம், சொர்க்கம் இரண்டும் சுலபமாகும்.

கிருகஸ்த ஆஸ்ரமத்திலேயே தேவ, பித்ருக்கள், அதிதிக்கு செய்யப்படும் ஏற்பாடுகள் புகழப்படுகின்றன. இதிலேயே தர்ம, அர்த்த, காமம் மூன்றும் வெற்றியடைகின்றன. பிரஜாபதி, மக்களை இவர்கள் பலவகை தக்ஷிணைகள் உடைய யாகம் மூலம் என்னை யஜனம் செய்வார்கள் என்ற உத்தேசத்தோடுதான் சிருஷ்டி செய்தார். இதற்காக யாகத்தை நடத்தத் தேவையான பலவகை கொடி, மரம், ஓளஷதிகள், பசுக்கள், ஹவிஷ்யம் முதலியவற்றைச் சிருஷ்டித்தார். யக்கு கர்மம் குடும்பஸ்தனுக்கு ஒரு மரியாதையை அளிப்பதாகும். ஆகவே கிருகஸ்த தர்மமே இவ்வுலகில் கடினமானது. கிடைத்தற்கரியது.

கிருகஸ்த தர்மத்தில் இருந்து பசுக்களும், தன-தான்யமும் மிகுந்தும், யாகம் செய்யாத குடும்பஸ்தன் பாவத்திற்குப் பங்காளியாகிறான். மன்னா! இங்கும் அங்கும் இருந்து சேகரித்துக் கொண்டு வரப்பட்ட ரத்தினங்களை யாகங்கள் செய்து பங்கிடாமல் தாங்கள் நாஸ்திக விஷயங்களைப்

பேசுகிறீர்கள். குடும்ப பாரம் உள்ளவன், ராஜசூயம், அஸ்வமேதம், அல்லது சர்வமேதம் என்னும் யாகங்களில் ஈடுபட வேண்டும். தாங்களும் பல யாகங்கள் மூலம் யக்ஞ புருஷனை ஆராதியுங்கள். நாம் பிராமணர்களுக்கு குதிரை, பசு, பணியாட்கள், யானை, கிராமம், தேசம், வயல், வீடு முதலியவற்றைத் தானம் செய்யாவிடில் மன்னர்களில் கலியுகமாகக் கருதப்படுவோம். தானம் செய்யாத, சரணடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றாத மன்னர்கள் பாவத்திற்குப் பங்காளியாகிறார்கள்.

மிகப்பெரிய யாகங்களின் அனுஷ்டானம், பித்ருக்களின் சிராத்தம், தீர்த்த ஸ்நானம் இவற்றைச் செய்யாமல் சன்யாசம் வாங்கிக் கொண்டால் நீங்கள் காற்றின் மூலம் சின்னாபின்னமாகும் மேகத்தைப் போலாகி விடுவீர்கள். இகலோகம், பரலோகம் இரண்டிலிருந்தும் வழுவி அந்தரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருப்பீர்கள். வெளியேயும், உள்ளேயும் மனத்தைச் சிக்க வைக்கும் பொருட்கள் அனைத்தையும் விடுவதால் மனிதன் தியாகியாகிறான். வீட்டை விடுவதால் மட்டுமே தியாகத்தின் பலன் உண்டாவதில்லை. கௌந்தேயா! தாங்கள் கூடித்திரிய தர்மத்தின்படி புவியை வென்று மந்திர வேத பிராமணர்களுக்கு யாகத்தில் பெரும் தகூழிணையளித்து, சொர்க்கத்திற்கும் மேலான உலகிற்குச் சென்றுவிடுவீர்கள். எனவே, இன்று தாங்கள் துயரப்படக்கூடாது” என்றார்.

12.1.14 சுகதேவன் யுதிஷ்டிரரிடம் பாசமும் பற்றும் இல்லாமல் அரசாளக் கூறுதல்

நகுலனைத் தொடர்ந்து சுகதேவனும் யுதிஷ்டிரரிடம் உரைக்கலானார். “பாரதா! வெளிப் பொருட்களைத் தியாகம் செய்வதால் மட்டுமே வெற்றி கிடைப்பதில்லை. சரீரத்திற்குப் பயன்படும் திரவியங்களில் உள்ள பற்றைத் துறந்து, பற்றின்மையோடு ஆளும் மன்னனுக்கு எந்த தர்மமும், சுகமும் கிடைக்கிறதோ அது நமக்குக் கிடைக்கட்டும். இரு எழுத்துக்களால் ஆன மம (இது என்னுடையது என்பது) என்னும் சொல் மரண வடிவானது. மூன்று அகூரங்களால் ஆன நமம (இது என்னுடைய தல்ல என்பது) அம்ருதம் ஆகும். சனாதன பிரம்மமாகும். மரணமும், மரணமற்ற பிரம்மமும் தனக்குள்ளேயே இருக்கிறது. இவையே மறைவாக இருந்து பிராணிகளைப் பரஸ்பரம் சண்டையிடச் செய்கின்றன. ஜீவாத்மா அழிவற்றது என்றால் பிராணிகளின் உடலை வதம் செய்ததாலேயே அவற்றை இம்சித்ததாகாது. சரீர உற்பத்தியுடனேயே ஜீவனின் உற்பத்தியும், சரீரத்தின் அழிவுடனேயே ஜீவனின் அழிவும் ஏற்படும் என்றால் வைதிக காரணம் முழுவதுமே வீணாகிவிடும்.

ஆகவே அறிவுடையவர்கள் தனியாக இருக்கும் கருத்தை விட்டு

முன்னோர்களில் சிறந்தவர்களின் வழியையே பின்பற்ற வேண்டும். உங்களுடைய பார்வையில் கிருகஸ்த தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்து அரசாள்வது அதர்ம வழி என்றால் ஸ்வாயம்பு மனுஷம் மற்ற பேரரசர்களும் இதை ஏன் ஏற்றுக் கொண்டார்கள்? பாரதா! அந்த மன்னர்கள் உத்தம குணங்கள் உடைய சத்திய, த்ரேத யுகங்கள் வரை இந்த பூமியை அனுபவித்துள்ளார்கள். சராசர பிராணிகளோடு இந்த பூமி முழுவதையும் பெற்று, அதனை நல்ல முறையில் பயன்படுத்தாதவன் வாழ்க்கை பலன்றதற்காகும். பாரதா! பிராணிகளின் வெளி இயல்பு வேறு. உள் இயல்பு வேறு என்பதைத் தாங்கள் சிந்தியுங்கள்.

பாரதா! தாங்கள் என்னுடைய தாய், தந்தை, சகோதரன் மற்றும் குரு ஆவீர். உங்களிடம் பக்தி கொண்டே இந்த சொற்களை நான் கூறினேன் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்” என்று கூறி முடித்தார்.

12.1.15 திரௌபதி யுதிஷ்டிரரிடம் ராஜதண்டம் தரித்துப் பூமியை அரசாளக் கூறுதல்

தன் சகோதரர்கள் வேதத்தின் பலவகை சித்தாந்தங்களைக் கூறியும் யுதிஷ்டிரர் ஏதும் பேசவில்லை. ஆகவே உயர்ந்த குலத்தில் தோன்றிய, யுவதிகளில் சிறந்த, தர்மம் அறிந்த, தர்மத்தை மேற்கொள்பவளான மகாராணி திரௌபதி யுதிஷ்டிரரிடம் இனிய சொற்களைக் கூறத் தொடங்கினாள்.

குந்தி மைந்தா! உங்களுடைய தீர்மானத்தைக் கேட்டு உங்கள் சகோதரர்கள் சோர்ந்துவிட்டனர். குயிலைப்போல உங்களிடம் அரசாளும்படி திரும்பத் திரும்பக் கூறுகிறார்கள். உங்களுக்காக இவர்கள் எப்போதும் துயரமே அடைந்திருக்கிறார்கள். த்வைத வனத்தில் உங்களோடு வெயிலையும், குளிரையும், ஏற்றுக் கஷ்டப்பட்டவர்கள். அப்போது “நாம் பகைவர்களை வென்று பூமியைப் பெற்று, யாகங்கள் செய்வோம். உங்களுடைய வனவாசக் கஷ்டங்கள் அப்போது சுகமாக மாறிவிடும்” என்று கூறினீர்கள். இப்படிச் கூறிவிட்டு இன்று ஏன் எங்கள் இதயத்தை உடைக்கிறீர்கள். கோழையாகவும், அலியாகவும் இருப்பவன் பூமியை ஆள முடியாது. தண்டனை அளிக்கும் சக்தி இல்லாத கூடித்திரியன் புகழ் பெற முடியாது; பூமியை ஆளவும் முடியாது. அத்யயனம், தவம், தானம் பெறுதல் அளித்தல் என்பவை பிராமணர்களுக்குரியவை. துஷ்டர்களைத் தண்டிப்பதும் சத்புருஷர்களைக் காப்பாற்றுவதும், போரில் வெற்றி பெறுவதுமே மன்னர்களின் தர்மமாகும்.

உங்களுக்கு இந்த பூமி சாஸ்திரங்களைக் கேட்டதாலோ, தானத்தாலோ, உபதேசம் செய்ததாலோ, யாகம் செய்ததாலோ, பிச்சை கேட்டதாலோ கிடைக்கவில்லை. துரோணர், கிருபர், கர்ணன், அஸ்வத்தாமா ஆகியோரால் காப்பாற்றப்பட்ட யானை, குதிரை, தேர்கள் நிரம்பிய சேனையை வதம் செய்ததாலேயே கிடைத்துள்ளது. மகாராஜா! தாங்கள் முன்பு பல தேசங்களோடு இந்த ஜம்புத்வீபத்தையும் மகாமேருவிற்கு மேற்கிலுள்ள க்ரௌஞ்ச த்வீபத்தையும், கிழக்கிலுள்ள சாகத்வீபத்தையும், வடக்கிலுள்ள பத்ராஸ்வ வர்ஷத்தையும் தண்டத்தாலேயே அடக்கியுள்ளீர்கள். பல தீவுகளையும் தங்கள் அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டு வந்துள்ளீர்கள். இத்தகைய பராக்கிரமத்தைச் செய்தும், பிராமணர்களால் மதிக்கப்படும் தாங்கள் மகிழ்ச்சியடையவில்லையா?

மகாராஜா! அனைத்தையும் அறிந்தவரான என் மாமியார் ஒருபோதும் பொய் கூறியதில்லை. அவர் என்னிடம், “பாஞ்சால ராஜகுமாரி! பராக்கிரமம் உடைய யுதிஷ்டிரர் ஆயிரக்கணக்கான மன்னர்களை வென்று உன்னைச் சுகமான அரியணையில் அமர்த்துவார் எனக் கூறியுள்ளார். இன்று உங்கள் மனமயக்கத்தைப் பார்த்து அவருடைய சொற்கள் வீணாகிவிடுமோ என்று நான் அஞ்சுகிறேன். உங்களுடைய உன்மாதத்தால் பாண்டவர்கள் அனைவரும் உன்மத்தர்களாகி விட்டனர். இல்லையென்றால் நாஸ்திகர்களோடு உங்களைக் கட்டிவிட்டுத் தாங்களே புவியை ஆண்டிருப்பார்கள்.

பாரதா! புத்திரர்களை இழந்தும் உயிரோடு இருக்க விரும்பும் நானே எல்லாப் பெண்களையும் விட அதர்மமானவள். அனைவரும் உங்களுக்கு எடுத்துக் கூற முயற்சித்தும் தாங்கள் கேட்க விரும்பவில்லை. தாங்கள் ராஜ்யத்தைத் துறந்து தனக்குத் தானே விபத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறீர்கள். மன்னா! தங்கள் முன்னோர்கள் மாந்தாதாவும், அம்பரீஷனும் கௌரவத்துடன் இருந்துபோல், தாங்களும் மக்களைக் காப்பாற்றி, மலைகளோடும், தீவுகளோடும் பூமிதேவியை ஆளுங்கள்; விரக்தி கொள்ளாதீர்கள். பலவகை யாகங்களை அனுஷ்டித்து, பகைவர்களை வென்று, பிராமணர்களுக்கு செல்வமும், போகப் பொருட்களும், வஸ்திரமும் தானமளியுங்கள்.” என்று யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைத்தாள்.

12.1.16 அர்ஜுனன் ராஜதண்டத்தின் மகிமையை வருணித்தல்

துருபத குமாரியைத் தொடர்ந்து, தன் ஒழுங்கிலிருந்து பிறழாத யுதிஷ்டிரரை மதித்தவாறு அர்ஜுனன் கூறலானார்; மன்னா! தண்டம மன்னர்களை ஆள்கிறது. எல்லாப்பக்கம் இருந்தும் தண்டமே அவர்களைக்

காப்பாற்றுகிறது. எல்லோரும் தூங்கிய பின்பும் தண்டம் விழித்திருக்கிறது. ஆகவே வித்வான்கள் தண்டத்தையே மன்னனின் தர்மமாகக் கூறுகின்றனர். தண்டத்தாலேயே தானியமும் செல்வமும் காப்பாற்றப்படுகின்றன. உலகில் எத்தனையோ பாவிகள் ராஜ தண்டனைக்குப் பயந்தே பாவங்கள் செய்வதில்லை. உலகில் உள்ள அனைத்துமே தண்டத்தில் நிலைபெறுகின்றன. அடக்குமுறை தண்டனை காரணமாகவே அறிஞர்கள் அதை தண்டம் என்று கூறுகிறார்கள்.

குற்றம் செய்யும் பிராமணனை வாக்கால் அவமானப்படுத்துவது அவனுடைய தண்டமாகும். கூடித்திரியனுக்குச் சாப்பாட்டுக்கு மட்டுமே சம்பளம் கொடுத்து அவனிடம் வேலை வாங்குவது அவனுக்குரிய தண்டனையாகும். அபராதமாக செல்வத்தைவசூலிப்பதே வைசியர்களுக்குரிய தண்டனை. ஆனால் சூத்திரன் தண்டனையில்லாதவனாகக் கூறப்படுகிறான். மன்னா! மனிதன் குற்றத்திலிருந்து தப்பிக்கவும், அவனுடைய செல்வத்தைக் காப்பதற்கும், உலகில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஒழுங்கு முறையின் பெயரே தண்டனையாகும். பிரம்மச்சாரி, குடும்பஸ்தன், வானப்ரஸ்தன், சந்யாசி அனைவரும் தண்டனையின் பயத்தாலேயே தத்தம் வழியில் இருக்கின்றனர். மற்றவர்களைத் தண்டிக்காதவன் இவ்வுலகில் புகழையும், செல்வத்தையும் பெறுவதில்லை. விருத்தாசுரனை வதம் செய்தே இந்திரன் தேவர் தலைவனாகியுள்ளார்.

அஹிம்சையால் வாழ்க்கை நடத்துபவர்களை உலகில் எங்கும் நான் காணவில்லை. பலமுள்ளவை பலமற்றவையை அழித்தே வாழுகின்றன. மந்த புத்தியுள்ள கூடித்திரியர்கள் கானகம் சென்று தபஸ்வியாகிறார்கள். ஆனால் ஹிம்சை செய்யாமல் அங்கும் அவர்கள் வாழ முடியவில்லை. நீரிலும், பூமியிலும், மரங்களிலும், பழங்களிலும் கூட உள்ள ஜீவன்களைக் கொல்லாத எந்த ஒரு மனிதனும் கிடையாது. கௌந்தேயா! தண்ட நீதி சரியாகப் பிரயோகிக்கப்படுமானால் எல்லாப் பிராணிகளின் காரியங்கள் அனைத்தும் நன்கு வெற்றியடையும். உலகில் நன்மை தீமையைப் பகுக்கும் தண்டனை இல்லாவிடில், எல்லா இடங்களிலும் இருள் சூழ்ந்துவிடும். வேதங்களை நிந்திக்கும் நாஸ்திகர்கள் கூட தண்டிக்கப்படும்போது ஒழுங்கு முறையைக் கடைப்பிடிக்கத் தயாராகிவிடுவார்கள்.

தண்டனை ஒழுங்குமுறை காப்பாற்றப்படாவிட்டால், பிரம்மச்சாரி வேத அத்யயனம் செய்ய மாட்டான். சாதுவான பசுவும் பால் கறக்கவிடாது. கன்னிகை திருமணம் செய்து கொள்ளமாட்டாள். நாற்புறமும் தர்மச் செயல்கள் அழிந்துவிடும். எல்லா ஒழுங்கு முறையும் உடைந்துவிடும். முறைப்படி யாகங்களும் தடையின்றி நடைபெறாது. யாரும் வித்தையைப்

பயிலமாட்டார்கள். பணியாட்கள் யஜமானனின் சொற்களைக் கேட்க மாட்டார்கள். சிறுவர்கள் தாய் தந்தையரின் சொற்களைக் கேட்க மாட்டார்கள். பெண்கள் சதி தர்மத்தில் நிலைக்க மாட்டார்கள்.

இந்த ராஜ்யம், தர்மத்தாலோ அல்லது அதர்மத்தாலோ கிடைத்ததாகவே இருக்கட்டும். இதற்காக சோகப்படாமல் தாங்கள் போகங்களை அனுபவியுங்கள். யாகம் செய்யுங்கள். எல்லாக் காரியமும் செல்வத்தினால் நடைபெறுகிறது. ஆனால் செல்வம் தண்டனையாலேயே காப்பாற்றப்படுகிறது என்பதில் ஐயமில்லை. தண்டனைக்கு எத்தனை மகிமை என்று பாருங்கள். மன்னா! தாங்கள் பழைய தர்மப்படி நடந்து கொள்ளுங்கள் யாகம் செய்யுங்கள். தானம் செய்யுங்கள். மக்களைக் காப்பாற்றுங்கள் தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்து வாருங்கள். பகைவரை வதம் செய்யும்போது உங்கள் மனத்தில் தீனத் தன்மை வரக்கூடாது. பாரதா! பகைவரை வதம் செய்பவனுக்கு எந்தப் பாவமும் உண்டாவதில்லை” என்று அர்ஜுனன் தண்டனையின் பயத்தினாலேயே உலகம் இயங்குகிறது என்பதை விளக்கினார்.

12.1.17 பீமசேனன் யுதிஷ்டிரரிடம் தாங்கள் அனுபவித்த துயரங்களை நினைவுபடுத்தி அரசாளவும், யாகம் செய்யவும் கூறுதல்

அர்ஜுனன் கூறியதைக் கேட்ட பீமசேனன் தானும் தைரியத்துடன் தன் தமையனிடம் கூறலானார்; “மன்னா! தாங்கள் எல்லா தர்மங்களையும் அறிந்தவர். தாங்கள் அறியாதது ஏதுமில்லை. எப்போதும் நன்னடத்தையுடன் இருந்து வருகிறீர்கள். நாங்கள் உங்களுக்குப் பாடம் சொல்லித் தருவதில்லை. நானும் பலமுறை மனத்தில் பேசக்கூடாது, பேசக்கூடாது என்றே தீர்மானிக்கிறேன். ஆனாலும் அதிக துயரத்தால் பேச நேருகிறது.

தாங்கள் நான் கூறுவதைக் கேளுங்கள். உங்களுடைய இந்த மயக்கத்தால் நாங்கள் உடலிலும், மனத்திலும் பலவீனமாகிவிட்டோம். தாங்கள் இந்த உலகின் மன்னர் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர். பின் ஏன் கோழையைப் போல் தீனத்துடன் அறிவு கலங்குகிறீர்கள். உங்களுக்கு உலகின் கதி, அகதி இரண்டும் தெரியும். நிகழ்காலமும், எதிர்காலமும் தெரியும். அவ்வாறான நிலையில் நீங்கள் ராஜ்யத்திடம் ஈர்க்கப்பட வேண்டும். அதற்கான காரணத்தைக் கூறுகிறேன். கேளுங்கள்.

மன்னா! மனிதனுக்கு மன சம்பந்தமானது, உடல் சம்பந்தமானது என்று இருவகை வியாதிகள் உள்ளன. இவை இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்தே தோன்றுகின்றன. சிலசமயம் உடல் வியாதியால் மன வியாதியும்,

சிலசமயம் மன வியாதியால் உடல் வியாதியும் உண்டாகிறது. கடந்துபோன, மானசீக, அல்லது சரீர துக்கத்திற்காகத் துயரப்படும் மனிதன் ஒரு பக்கத்திலிருந்து இன்னொரு துக்கத்தைப் பெறுகிறான். இரண்டிரண்டு அனர்த்தங்களை அனுபவிக்கிறான்.

குளிர், வெப்பம், வாயு மூன்றும் சரீரத்தின் குணங்களாகும். இவை சமமான நிலையில் இருக்கும்போது ஆரோக்கியமாக இருக்க முடிகிறது. ஏதேனும் ஒன்று அதிகமானாலும் அதற்கு மருத்துவம் கூறப்பட்டுள்ளது. சத்வம், ரஜஸ், தமம் என்பவை மனத்தின் மூன்று குணங்களாகும். இந்த மூன்று குணங்களும் சமமான நிலையில் இருப்பதே மன ஆரோக்கியத்துடன் லக்ஷணமாகும். மகிழ்ச்சியின் மூலம் சோகமும், சோகத்தின் மூலம் மகிழ்ச்சியும் விலகுகிறது. மனிதன் துயரத்தின்போது சுகத்தையும், சுகத்தின்போது துயரத்தையும் நினைக்கிறான்

ஆனால் தாங்கள் துயரத்துடன் இருக்கும்போது துயரத்தையும், சுகமான நேரத்தில் சுகத்தையும், அல்லது துயரப்படும்போது சுகத்தையும், சுகமானபோது துயரத்தையும் நினைக்க விரும்பவில்லை. தங்களுடைய பாக்கியம் அவ்வாறானதா அல்லது தங்களுடைய இயல்பே துன்பம் அனுபவிப்பதா என்று தெரியவில்லை. மன்னா! கௌரவ சபையில் நம் கண்முன்பே திரௌபதி இழுத்து வரப்பட்டு அவமதிக்கப்பட்டதையும், மான்தோல் அணிந்து வனவாசம் சென்று மிகப்பெரிய காடுகளில் வாழ நேர்ந்ததையும் தாங்கள் நினைக்கவில்லையா?

ஐடாகுரனாலும், சித்ரசேனனாலும் அடைந்த கஷ்டங்கள், ஐயத்ருதன் ஏற்படுத்திய அவமானம், அஞ்ஞாத வாசத்தின்போது கீசகன் பாஞ்சால ராஜகுமாரியைத் தங்கள் முன்பே காலால் எட்டி உதைத்தது அனைத்தையும் மறந்து விட்டீர்களா? மன்னா! நாம் பலசாலிகள், தேவர்களாலும் நம்மைத் தோற்கடிக்க முடியாது என்றாலும் விராட நகரத்தில் நாம் தாசர்களைப்போல் வாழ நேரிட்டதை நினைவுங்கள். பரந்தபா! துரோணரோடும், பீஷ்மரோடும் உங்களுடைய போர் நடந்ததைப் போலவே மற்றொரு போர் உங்களுக்கு முன் வந்துள்ளது. இச்சமயம் நீங்கள் தனியாகவே உங்கள் மனத்துடன் போரிட வேண்டும். இந்தப் போரில் அம்புகளுக்கும், நண்பர்களுக்கும் வேலையில்லை. உறவினர்களின் உதவிக்கும் வேலையில்லை. தாங்கள் மட்டுமே போரிட வேண்டும்.

உங்கள் முன் வந்துள்ள இந்தப்போரில் வெற்றியடையாமல் உயிரை விடுவீர்களானால், வேறு ஒரு சரீரத்தைத் தரித்து மறுபடியும் அதே பகைவர்களோடு நீங்கள் மறுபடி போரிட நேரும். ஆகவே கண்ணுக்குப்

புலப்படாத பகைவனான மனத்துடன் இப்போது போரிடுங்கள். இந்தப் போரில் மனத்தைத் தாங்கள் தோற்கச் செய்யாவிடில் எந்த நிலையை அடைவீர்கள் என்று தெரியாது. வென்றுவிட்டால் நிச்சயம் காரியம் கைகூடியவராவீர். மீண்டும் இந்த கருத்தை ஸ்திரமாக்கி தங்கள், தந்தை பிதாமகர்களின் வாழ்க்கையைப் பின்பற்றுங்கள். ராஜ்யத்தை உசிதமான முறையில் அரசாளுங்கள்.

துச்சாதனன் கையில் இருந்துதிரௌபதியின் கேசம் விடுபடுவதைப்போல போரிலிருந்து தாங்கள் விடுபட்டது சௌபாக்கியமாகும். பார்த்தா! முறைப்படி தகூழிணையளித்து அஸ்வமேத யாகத்தைச் செய்யுங்கள். நாங்கள் அனைவரும் பராக்ரமி ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் தங்கள் ஆணையை நிறைவேற்றுவோம்” என்று யுதிஷ்டிரருக்குத் தெளிவான ஆலோசனையை அளித்தார்.

12.1.18 யுதிஷ்டிரர் பீமனின் பேச்சை மறுத்தல்; முனிவர்களின் வாழ்க்கையையும், ஞானிகளையும் புகழ்தல்

ஆனால் யுதிஷ்டிரர் பீமசேனனின் சொற்களுக்குச் செவி சாய்க்கவில்லை. அவர் பீமனிடம் மறுத்துப் பேசலானார், “பீமசேனா! அதிருப்தி, குற்றம், மதம், ஆசை, அமைதியின்மை, பலம், மோகம், கர்வம், ஆவேசம் இந்தப் பாவங்கள் அனைத்தும் உனக்குள்ளே புகுந்துள்ளன. ஆகவே நீ ராஜ்யத்தை விரும்புகிறாய். சகோதரா! பலன் விரும்பும் காரியத்திலிருந்தும், கட்டிலிருந்தும் முற்றிலும் விடுபட்டு அமைதியாகிவிடு. இந்தப் புவியனைத்தையும் ஆளும் மன்னனிடமும் ஒரே ஒரு வயிறுதான் இருக்கிறது. அதன் விருப்பத்தை ஒரு நாளிலோ, பல மாதங்களிலோ, ஆயுள் முழுவதும் முயன்றாலுமோ நிறைவேற்ற முடியாது. விறகைப் போடப்போட தீ கொழுந்துவிட்டு எரிகிறது. விறகு போடாவிட்டால் தானே அணைந்து விடுகிறது. அதுபோல நீயும் உன் ஆகாரத்தைக் குறைத்துக் கொண்டு, ஐடராஜனை அமைதிப்படுத்து. நீ முதலில் உன் வயிற்றை வென்றுவிடு. பிறகு இந்த பூமியின் மூலம் நீ நன்மையடைந்தாய் என்று கூறலாம்.

பீமசேனா! நீ மனிதர்களின் போகத்தையும், ஐஸ்வர்யத்தையும் மிகவும் புகழ்கிறாய். ஆனால் போகத்தைத் துறந்து தவம் செய்து பலம் இழக்கும் ரிஷிகளே உத்தம பதவியை அடைகிறார்கள். சாதகன் முயற்சியுடன் விஷயங்களைத் துறந்து சந்யாசம் ஏற்றுக் கொண்டால் திருப்தியடைகிறான். ஆனால் விஷய போகங்கள் நிறைந்த செழிப்பான மன்னன் ஒருபோதும் திருப்தியடைவதில்லை. யார் நீரையும், காற்றையும் குடித்து உயிர் வாழ்கிறார்களோ அந்தத் தவசிகளே நரகத்தை வென்றவர்கள். புவி

முழுவதையும் ஆளும் மன்னன், தங்கத்தையும் கல்லையும் சமமாகக் கருதும் முனிவன் இவ்விருவரில் முனிவனே கிருதார்த்தனாகிறான்; மன்னனல்ல.

பீமா! ஆசையும் பற்றுக் கொண்டு மிகப் பெரிய காரியங்களைத் தொடங்காதே. இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் அழியாத பதவியை விரும்பு. போகங்களைத் துறந்தவர்கள் ஒருபோதும் துயரமடைவதில்லை. நீ ஏன் போகங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறாய்? பரலோகத்தின் இரண்டு பிரசித்தமான வழிகள் தேவயானம், பித்ருயானம் என்பவையாகும். பலனை எதிர்பார்த்துத் தியாகங்களைச் செய்பவர்கள் பித்ருயானத்திற்குப் போகிறார்கள். தேவயான மார்க்கத்தில் செல்பவர்கள் மோட்சத்தை அடைகிறார்கள். மகரிஷிகள் தவம், பிரம்மசரியம், ஸ்வாத்யாயம் ஆகியவற்றால் மரணமற்ற உலகங்களை அடைந்துவிடுகிறார்கள்.

இப்புவிയിல் ஆசை மற்றும் பற்று மாமிசம் என்று கூறப்படுகிறது. பலனை எதிர்பார்த்துச் செய்யும் காரியமும் மாமிசம் என்றே கூறப்படுகிறது. இவ்விருண்டு மாமிச சொரூபமான பாவங்களில் இருந்து விடுதலை அடைந்தவனே பரமபதத்தை அடைகிறான். இவ்விஷயத்தில் ஜீவன் முக்தரான ஜனகமன்னர் கூறியதைக் கேள். “என்னிடம் அதிகம் செல்வம் உள்ளதாக மற்றவர்கள் பார்வையில் தோன்றுகிறது. ஆனால் அவற்றுள் சிறிதளவும் என்னுடையதல்ல. மிதிலை முழுவதும் எரிந்தாலும் என்னுடையது சிறிதும் எரியாது. எவன் தானே பார்வையாளனாக இருந்து தனியாக, இந்தக் காட்சி உலகைக் காணுகிறானோ அவனே கண்ணுடையவன்.

எப்போது மனிதன் பிராணிகளின் தனித்தனி இருப்பைப் பரமாத்மா ஒருவரிடமே நிலைத்திருப்பதாகக் காண்கிறானோ, அந்தப் பரமாத்மாவிடம் இருந்தே எல்லாப் பூதங்களின் விஸ்தாரமாக உண்டானதாகக் கருதுகிறானோ அந்த சமயமே அவன் சச்சிதானந்த பிரம்மத்தை அடைகிறான். அறிவுடையவனும், தவமுடையவனுமே இந்த கதியை அடைகிறான். அஞ்ஞானியும், மந்த புத்தியுடைய தூய அறிவில்லாதவனும், தவமில்லாதவனும் இதனை அறிவதில்லை. ஏன் எனில் அனைத்தும் அறிவிலேயே நிலை பெற்றுள்ளன” என்று யுதிஷ்டிரர் கூறினார்.

12.1.19 அர்ஜுனன் ஜனக மன்னர், அவருடைய ராணியை எடுத்துக் காட்டிக் கூறுதல்

பீமசேனனின் சொற்களுக்கு யுதிஷ்டிரர் இவ்வாறு பதிலளித்ததும் சோகத்தாலும், துக்கத்தாலும் தகித்த அர்ஜுனன் மறுபடியும் தன் தமையனிடம்

சுறலானார். “மன்னா! முன்பு ஜனக மன்னருக்கும் அவரது ராணிக்கும் இடையில் நடந்த விஷயங்களைக் கேளுங்கள். ஒரு சமயம் ஜனக மன்னரும் ராஜ்யத்தையும், செல்வம், சந்தானம், மனைவி, சனாதன மார்க்கம், அக்னி ஹோத்ரம் அனைத்தையும் துறந்தார். பிசுஷ எடுத்து வாழலானார். கைப்பிடியளவு வறுத்த பார்லியை உணவாகக் கொண்டார். எல்லாச் செயல்களையும் அவர் துறந்துவிட்டார்.

இதனால் சினம் கொண்ட தைரியசாலியான அவர் மனைவி தனிமையில் யுக்தியுடைய விஷயத்தைக் கூறினாள்; “மன்னா! தாங்கள் தன, தான்யம் மிகுந்த தங்களுடைய ராஜ்யத்தை விட்டுக் கப்பரையை ஏந்திப் பிச்சை எடுக்கும் இந்தத் தொழிலை எப்படி ஏற்றுக் கொண்டீர்கள்? உங்களுடைய பிரதிக்கை வேறாகவும், செயல் வேறாகவும் காணப்படுகிறது. இந்தப் பிடியளவு பார்லியால் தேவர்களையும், ரிஷிகளையும், பித்ருக்களையும், அதிதிகளையும் தாங்கள் போஷிக்க முடியாது. மிகச்சிறந்த மூன்று வேத ஞானத்தைப் பெற்ற பிராமணர்களையும், இந்த உலகையும் காப்பாற்றக் கூடியவராகவும் இருந்து இன்று அவர்கள் மூலம் உங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள விரும்புகிறீர்கள்.

இந்த ராஜ்ய லக்ஷ்மியை விட்டு விட்டு, வீடு வீடாகத் திரியும் நாயைப்போல ஆகிவிட்டீர்கள். தாங்கள் உயிருடன் இருக்கும்போதே தங்கள் தாய் புத்திரன் இல்லாதவராகிவிட்டார். தர்மபத்தினியைத் தியாகம் செய்து தனியாக வாழ்க்கை நடத்த விரும்புகிறீர்கள். இதனால் தங்களுக்குப் பாவம் ஏற்பட்டுள்ளது. உங்களுக்கு இந்த உலகமும், பரலோகமும் சுகமளிக்காது. தாங்கள் பழங்கள் நிரம்பிய பல மரங்களைப் போலப் பலருடைய பசியைத் தீர்த்தீர்கள். அவை இப்போது மற்றவர்களின் முகத்தைப் பார்க்கின்றன. யானைகூடச் செயல்படாமல் ஒரே இடத்தில் கிடந்தால், மாமிசம் உண்ணும் பிராணிகளும், புழு பூச்சிகளும் அதனை மெல்லச் சாப்பிட்டுவிடும்.

நீங்கள் கைப்பிடி பார்லிக்காக மற்றவர்களின் அருளை விரும்புகிறீர்கள் என்றால் ராஜ்யம் முதலியவையும் இவற்றிற்குச் சமமானவைதானே. பிடி தான்யத்திற்குத் தேவை இருக்கும்போது எல்லாவற்றையும் துறப்பது என்ற சங்கல்பம் வீணாகிவிட்டதல்லவா? ஒருக்கால் என் மீது தங்களுடைய அனுக்ரஹம் இருக்குமானால் இந்தப் புவியை அரசாளுங்கள்.

எல்லா வகையாலும் முழுமையாக உள்ள ராஜ்யலக்ஷ்மியைத் துறப்பதால் என்ன லாபம்? தானம் பெறுபவனுக்கும், தானம் செய்பவனுக்கும் என்ன வேறுபாடு உள்ளது? எப்போதும் யாசிப்பவன் ஒருபோதும்

அமைதியாக முடியாது. இவ்வுலகில் வள்ளலின் அன்னமே சாதுக்களின் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாகும். தானமளிக்கும் மன்னன் இல்லை என்றால் சாதுக்கள் எவ்வாறு வாழ முடியும்? அன்னமளிப்பவனே உயிரளிப்பவன் ஆவான். புலன்களை வென்ற சந்யாசிகளும் கிருகஸ்தர்களை நம்பியே வாழ்கிறார்கள்.

தியாகம் செய்வதாலோ, யாசிப்பதாலோ யாரும் பிக்ஷு ஆவதில்லை. யார் எளிமையோடு சுயநலத்தைத் தியாகம் செய்கிறானோ, சுகத்தில் பற்று வைப்பதில்லையோ அவனே பிக்ஷு என்று கருதப்படுவான். பல மனிதர்கள் தானம் பெறுவதற்காக மொட்டை அடித்துக் காவித் துணி அணிகிறார்கள். பல முட்டாள் மனிதர்கள் மூன்று வேதங்களின் கல்வியையும் வேதத்தில் கூறப்பட்ட கர்மங்களையும், பசு பராமரிப்பையும், வியாபாரத்தையும், தன் புதல்வர்களையும் கூடத் தியாகம் செய்துவிடுகிறார்கள். சுயநல சாதனத்தின் முயற்சிக்காகவே இவற்றைச் செய்கிறார்கள். தர்மம் என்னும் வெளிப்பகட்டைச் செய்யும் மூடர்களுக்கு இது வாழ்க்கை நடத்த ஒரு தொழிலாகும்.

யார் குருவிற்காக அக்னிஹோத்திரத்திற்குச் சமிதா கொண்டு வருகிறானோ, பிறகு சிறந்த தக்ஷிணைகளை உடைய யாகமும், தானமும் செய்கிறானோ அவனை விடச் சிறந்த தர்ம பராயணர் யார் இருக்க முடியும்” என்று கூறிய ராணியின் சொற்களைக் கேட்டு ஜனக மன்னரின் துறவுக்கருத்து விலகியது.

அர்ஜுனன் மேலும் கூறினார்; “மகாராஜா! தத்துவம் அறிந்தவராகக் கூறப்படும் ஜனக மன்னரும் மோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். தாங்களும் மோகத்திற்கு வசமாகாதீர்கள். நாம் எப்போதும் தானத்திலும் தவத்திலும் ஈடுபட்டு, தர்மத்தைப் பின்பற்றி, இரக்கம் முதலிய குணங்கள் நிரம்பப் பெற்று, காமக்ரோதம் முதலிய குற்றங்களைத் துறந்து, மக்களைக் காப்பாற்றி, குரு ஜனங்களுக்கும் முதியவர்களுக்கும் சேவை செய்வோமானால் நாமும் நமக்கு விருப்பமான உலகத்தை அடைந்து விடுவோம்” என்று எடுத்துக்காட்டுடன் ராஜ்ய தர்மத்தில் ஈடுபடும்படி வற்புறுத்தினார்.

12.1.20 யுதிஷ்டிரர் பிடிவாதம்

தனஞ்ஜயன் எவ்வளவு கூறியபோதும் தருமராஜர் செவி சாயக்கவில்லை. தன்னுடைய தீர்மானத்தில் உறுதியாக இருந்தார். அவர் தன் சகோதரர்களிடம் கூறலானார்; “நான் தர்மத்தையும், பிரம்மத்தையும் விளக்கும் பர-அபர இருவகை சாஸ்திரத்தையும் அறிவேன். வேதம்

கர்மத்தை விடு, கர்மத்தை செய் என்று இருவகை வசனங்களைக் கூறுகிறது. இரண்டின் ஞானமும் எனக்கு உள்ளது. வேதத்தில் இவ்விரண்டும் எவ்வாறு சொல்லப்பட்டுள்ளன என்பதை நான் முறைப்படி அறிவேன். நீ வெறும் அஸ்திர வித்தையின் பண்டிதன். சாஸ்திரங்களின் உண்மையான தாத்தரயத்தை அறியும் சக்தி உனக்குக் கிடையாது.

யார் சாஸ்திரத்தை நன்கு அறிந்தவர்களோ, தர்மத்தை நிர்ணயிப்பதில் தேர்ந்தவர்களோ அவர்களும் எனக்கு உபதேசிக்க முடியாது. நீ தர்மத்தைப் பார்வையிட்டால் என்னுடைய சொற்களின் உண்மையை உணர்வாய். நீ சகோதர பாசத்தால் கூறிய நியாயமான விஷயத்திற்காக நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். நீ யுத்த சாஸ்திரத்தின் வித்வான். முதியவர்களுடன் ஒருபோதும் நீ பழகியதில்லை. ஆகவே தர்மத்தை அறியும் மகாபுருஷர்களின் கொள்கை என்ன என்பது உனக்குத் தெரியாது.

அர்ஜுனா! தவம், தியாகம், பிரம்மஞானம் இவற்றில் ஒன்று முன்னதை விடப் படிப்படியாகச் சிறந்தது ஆகும். செல்வத்தை விடச் சிறந்த வேறு பொருள் இல்லையென்று நீ கருதுகிறாய். இவ்வுலகில் தவத்திலும், ஸ்வாத்யாயத்திலும் ஈடுபட்ட பல தர்மாத்மாக்களும், தவம் செய்யும் ரிஷிகளும் இருக்கின்றனர். இவர்கள் அனைவருக்கும் சனாதன லோகங்கள் கிடைக்கின்றன. தெற்கு மார்க்கத்திலுள்ள லோகங்களுக்கு கிருகஸ்தர்கள் சென்று விடுகிறார்கள். ஞானயோகமே எல்லா சாதனங்களிலும் முக்கியமானது, விரும்பத்தக்கது. ஆனால் அதன் சொருபத்தை அடைவது கடினம்.

ஒருமுறை வித்வான்கள் குடும்ப வாழ்க்கையில் சாரம் உள்ளதா அல்லது அதைத் துறப்பதில் சாரம் உள்ளதா என்று விவாதித்தார்கள். அவர்களுக்கு இவ்வுலகில் சாரமுடைய பொருள் எதுவும் தென்படவில்லை. சிலர் ஐம்பூதங்களால் ஆன சரீரத்தில் த்வேஷம் முதலியவற்றில் பற்று கொண்ட ஆத்மாவின் நிலையைக் கூறுகிறார்கள். ஆனால் ஆத்மாவின் நிலை சூட்சுமமானது. அதனைக் கண்ணால் காண முடியாது. அது கர்மத்திற்குக் காரணமான அவித்யையால் தன் சொருபத்தை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே மனத்தை நன்மை வழியில் ஈடுபடுத்தி ஆசைகளைத் தடுத்து, கர்மங்களைத் தியாகம் செய்து, செல்வம் முதலியவற்றில் இருந்து விலகிச் சுகமடைய வேண்டும்.

கௌந்தேயா! தத்துவ வேதா தவத்தின் மூலம் பெரும் தத்துவத்தை அடைந்துவிடுகிறான். சுயநலத்தைத் தியாகம் செய்து எப்போதும் நித்திய சுகத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்று உரைத்தார்.

12.1.21 தேவஸ்தான் முனிவர் யுதிஷ்டிரரிடம் யாகத்தை அனுஷ்டிக்க அறிவுரை

யுதிஷ்டிரரின் பேச்சு நின்றதும், மகாதபஸ்வியான தேவஸ்தான் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறினார்; “மன்னா! செல்வத்தை விடச் சிறந்த ஒரு பொருள் இல்லை என்று அர்ஜுனன் கூறினார். நானும் உன்னிடம் சிறிது கூற விரும்புகிறேன். தர்மத்தின்படி இந்தப்புவி முழுவதையும் நீ வென்றுள்ளாய். இதை வீணாகத் தியாகம் செய்வது உசிதமல்ல. மன்னா! பிரம்மச்சரியம், க்ருகஸ்தம் வானப்ரஸ்தம், சந்யாசம் என்னும் நான்கு ஆசிரமங்கள் பிரம்மத்தை அடையும் நான்கு படிகளாகும். இவற்றை வரிசையாகக் கடக்க வேண்டும். இது வேதத்திலேயே சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே நீ மிகுந்த தகூழினையுடன் மிகப்பெரிய யாகங்களைச் செய். கௌந்தேயா! ஸ்வாத்யாய யக்ஞமும், ஞான யக்ஞமும் ரிஷிகள் செய்வதாகும். வைகானச மகாத்மாக்கள் “செல்வத்தை உபாசிப்பவன் அதிகக் குற்றம் செய்கிறான். மிகவும் கஷ்டத்துடன் திரவியங்களைச் சேர்த்து பாவத்தின் பங்காளியாகிறான். பெரும்பாலான மனிதன் தகுதியற்றவனுக்குச் செல்வத்தை அளித்து விடுகிறான். தகுந்தவனுக்கு அளிப்பதில்லை. தகுதியானவன், தகுதியற்றவனை அறிந்து கொள்ள முடியாததால் தானம் என்ற தர்மமும் கடினமாகிறது. பிரம்மா யக்ஞத்திற்காகவே செல்வத்தைச் சிருஷ்டித்துள்ளார். யக்ஞத்தைக் காப்பாற்றவே மனிதனைத் தோற்றுவித்துள்ளார். ஆதலால் யக்ஞத்திலேயே எல்லாச் செல்வத்தையும் பயன்படுத்த வேண்டும்” என்று கூறியுள்ளார்கள்.

இந்திரன் பல யாகங்கள் மூலம் யக்ஞபுருஷனை யஜனம் செய்து தேவர்கள் அனைவரையும் விட மேன்மையடைந்துவிட்டார். கஜாகரனின் தோலையே வஸ்திரமாகத் தரிக்கும் மகாதேவன் யக்ஞத்தில் தன்னைத்தானே சமர்ப்பணம் செய்து உத்தம கீர்த்தியுடன் தேவர்களுக்கும் தேவனாகிவிட்டார். அபிஜித்தின் புதல்வனான மருத் மன்னன் தன் யாகத்தின் மூலம் இந்திரனையும் தோற்கச் செய்தார். ராஜாதி ராஜன் ஹரிச்சந்திரனும் பலவகை யாகங்கள் மூலம் புண்ணியத்திற்குப் பங்காளியானார். ஆகவே யாகத்திலேயே எல்லா செல்வத்தையும் ஈடுபடுத்த வேண்டும்” என்று கூறினார்.

12.1.22 தேவஸ்தான் முனிவர் உபதேசம்

மேலும் தேவஸ்தான் முனிவர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறலானார்; “மன்னா! இந்திரனுக்கு ஒருசமயம் பிருகஸ்பதி கூறியதை உதாரணமாகக் கொள்ளுங்கள். மனிதர்கள் மனத்தில் திருப்தியடைவது சொர்க்கத்தை அடைவதைக் காட்டிலும் சிறந்தது. திருப்தியே எல்லாவற்றையும் விடப்

பெரிய சுகமாகும். ஆமை தன் உடலை சுருக்கிக் கொள்ளுவதைப்போல மனிதன் தன் விருப்பங்களைச் சுருக்கிக் கொள்ளும்போது ஆத்மா பிரகாசிக்கிறது. அவன் மனம், வாக்கு செயல்களால் பிராணிகளிடம் துரோகம் செய்வதில்லை. பாரதா! நீ இப்போது உன் கடமையை அறிந்து கொள். சிலர் அன்பைச் சிறந்தது என்றும், சிலர் உழைப்பைச் சிறந்தது என்றும் கூறுகிறார்கள். சிலர் யாகத்தை நல்லதென்றும், சிலர் துறவறம் நல்லதென்றும் கூறுகிறார்கள். ஒருவன் தானம் அளிப்பதிலும், ஒருவன் தானம் பெறுவதிலும் புகழ் பெறுகிறான். சிலர் அனைத்தையும் துறந்து பகவத் தியானத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். சிலர் பகைவரின் சேனையைக் கொன்று கொலையின் மூலம் ராஜ்யத்தைப் பெற்று மக்களைப் பரிபாலிக்கும் தர்மத்தைப் புகழ்கிறார்கள்.

“யாரிடமும் துரோகம் செய்யாமை, உண்மை பேசுதல், பிராணிகளுக்கு ஏற்றவற்றை அளித்தல், இரக்கம் காட்டுதல், புலன்களையும், மனத்தையும் அடக்குதல், தன் மனைவியிடமே சந்தானத்தைத் தோற்றுவித்தல், மென்மை, வெட்கம், உறுதி முதலிய குணங்களுடன் இருத்தல் இவை சிறந்ததும், தேவையான தர்மங்களாகும்,” என்று ஸ்வாயம்பு மனு கூறியுள்ளார். ஆகவே, நீயும் முயற்சியோடு இந்த தர்மத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

அரியணையில் அமர்ந்து தன் புலன்களை வசப்படுத்தும் கூடித்திரிய மன்னன் பிடித்த, பிடிக்காத அனைத்தையும் சமமாகப் பார்த்து, யாகத்தில் மீதமான அன்னத்தை உண்டு, சாஸ்திரங்களின் உண்மைப் பொருளை அறிந்து, துஷ்டர்களை அடக்கி, சாதுக்களைக் காப்பாற்றி, பிரஜைகளைத் தர்ம வழியில் ஈடுபடுத்தித் தானும் தர்மவழியில் நடந்து, முதிய வயதில் வானப்ரஸ்தம் மேற்கொண்டு கிழங்குகளையும், கனிகளையும் உண்டு, அங்கும் சாஸ்திரங்களைக் கேட்டு, சாஸ்திரங்கள் கூறும் கர்மங்களைச் சோம்பலின்றிக் கடைப்பிடிக்கிறானோ, அவனுடைய இகலோகமும், பரலோகமும் பயனுடையதாகிறது.

மன்னா! துறவறத்தின் மூலம் மோட்சம் அடைவது மிகவும் கடினமானது, பெறுதற்குரியது என்று நான் நம்புகிறேன். தர்மத்தைப் பின்பற்றி, சத்தியம், தானம் மற்றும் தவத்தில் ஈடுபட்டு, இரக்கம் முதலிய நற்குணங்களைப் பெற்று, காமக்ரோதம் முதலிய குற்றங்கள் நீங்கி, தீவிரமாக மக்களைக் காப்பாற்ற விரும்பி, பசுக்களையும் பிராமணர்களையும் காப்பாற்றுவதற்காகப் போரிடும் மன்னர்கள் மிகவும் உத்தமமான கதியை அடைந்துள்ளனர். ருத்ரன், வசு, ஆதித்ய, சாத்ய கணங்கள், ராஜரிஷிகள் அனைவரும் எச்சரிக்கையோடு இந்த தர்மத்தைப் பின்பற்றித் தம் புண்ணிய கர்மங்களால் சொர்க்கலோகம் அடைந்துள்ளனர். எனவே நீயும் இத்தகைய தர்மத்தையே ஏற்றுக்கொள்” என்று கூறி முடித்தார்.

12.1.23 அர்ஜுனன் கூடித்திரிய தர்மத்தைப் புகழ்ந்து கூறுதல்

தேவஸ்தான் முனிவரின் சொற்பொழிவு முடிந்ததும் அர்ஜுனன் மீண்டும் துயரத்துடனிருந்த தர்மத்தில் வழுவாத யுதிஷ்டிரரிடம் கூறினார். “தர்மத்தை அறிந்த மன்னா! தாங்கள் கூடித்திரிய தர்மத்தின்படி இந்த பெரும் ராஜ்யத்தைப் பெற்று, பகைவர்களை வென்றும் ஏன் தாபம் அடைகிறீர்கள்? நீங்கள் கூடித்திரிய தர்மத்தை நினைபுங்கள். கூடித்திரியர்கள் போரில் இறப்பது பல யாகங்களை விடச் சிறந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. கூடித்திரியர்களுக்குப் போரில் கிடைக்கும் மரணமே புண்ணிய பலனை அளிக்கவல்லது. கூடித்திரியர்களுடைய தர்மம் மிகவும் பயங்கரமானது. எப்போதும் ஆயுதத்துடனேயே வேலை இருக்கும் இதில் சமயம் வந்ததும் போரில் ஆயுதங்கள் மூலமே வதம் நிகழ்ந்துவிடுகிறது. பிராமணனும் கூடித்திரிய தர்மத்தின்படி வாழ்ந்தால் அவனுடைய வாழ்க்கை உத்தமம் என்று கருதப்படுகிறது. ஏன் எனில் கூடித்திரியனின் உற்பத்தி பிராமணனிடம் இருந்தே தோன்றியது. மன்னா! கூடித்திரியனுக்கு தியாகம், தவம், யக்கும், மற்றவர்கள் செல்வத்தில் வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்தல் போன்ற சட்டங்கள் கிடையாது.

பாரதா! தாங்கள் எல்லா தர்மங்களையும் அறிந்தவர். தர்மாத்மா, மன்னர் காரியத்தில் சிறந்தவர், சிந்தனையாளர். தாங்கள் இந்த மயக்கத்தை விட்டு கூடித்திரியனுக்கு உசிதமான கர்மத்தைச் செய்யத் தயாராகுங்கள். இந்திரன்பிராமணருடையபுதல்வர். ஆனால் கர்மத்தால் கூடித்திரியராகிவிட்டார். அவர் தன்னுடைய சகோதரர்களில் 810 பேரைக் கொன்றுவிட்டார். ஆனால் அவருடைய கர்மம் புகழப்படுகிறது. அதனாலேயே அவர் தேவேந்திர பதவியை அடைந்துவிட்டார் என்று கூறப்படுகிறது.

மகாராஜா! தாங்களும் நீண்ட காலம் ஏராளமான தகூழைகள் உடைய யாகங்களை அனுஷ்டானம் செய்து கொண்டே இருங்கள். போரில் கொல்லப்பட்ட அனைவரும் கூடித்திரிய தர்மத்தின்படி ஆயுதங்களால் தூய்மையாகி சிறந்த கதியை அடைந்துள்ளார்கள். எது நடந்ததோ அது அவ்வாறே நடைபெற வேண்டியது. அரச சிங்கமே! தெய்வத்தின் சட்டத்தை மீற முடியாது” என்றார்.

12.1.24 வியாசர் ஷ:சங்க, லிகிதனின் கதையையும் சுத்யும்னனின் தண்ட தர்மத்தையும் கூறுதல்; ராஜதர்மத்தைப் பின்பற்ற ஆணை

அர்ஜுனன் இவ்வாறு கூறியும் யுதிஷ்டிரர் பேசாமல் இருந்தார். அப்போது த்வைபாயரான வியாசர் கூறலானார், “யுதிஷ்டிரா! அர்ஜுனன்

கூறியது சரியாகும். நீ சாஸ்திரம் கூறிய முறைப்படி உன் தர்மத்தையே ஏற்றுக் கொள். நீ கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தை விட்டுக் காட்டிற்குச் செல்லும் விதிமுறை கிடையாது. தேவர்கள், பித்ருக்கள், அதிதிகள், மற்றும் சேவகர்களை நீ பராமரிக்க வேண்டும். குடும்பஸ்தனே சிறந்தவன். நான்கு ஆசிரமங்களில் கிருகஸ்தாஸ்ரமம் கடைப்பிடிக்கக் கடினமானது. நீ வேத ஞானம் பெற்றவன். பெரும் தவம் செய்துள்ளாய். ஆகவே உன்னுடைய முன்னோர்களுடைய ராஜ்ய பாரத்தை நீ ஒரு துரந்தர புருஷனைப் போல் சுமக்க வேண்டும்.

மன்னா! நான் மறுபடி கூத்திரிய தர்மத்தைக் கூறுகிறேன். அது உனக்கு ஏற்கனவே தெரியும். யக்ஞம், வித்தைகளைக் கற்றல், பகைவரை எதிர்த்தல், ராஜ்யலக்ஷ்மியைப் பெறுதல், துஷ்டர்களுக்குத் தண்டம் அளித்தல், மக்களைக் காத்தல், வேதஞானம் அறிதல், தவம், செல்வம் சம்பாதித்தல், நல்லவர்களுக்கு தானமளித்தல் போன்றவை அனைத்தும் மன்னர்களுடைய கர்மமாகும். இவை அழகான முறையில் செய்யப்பட்டால், இகலோகம், பரலோகம் இரண்டையும் பயனுடையதாக்குகிறது. இவற்றிலும் தண்டனை அளிப்பது மன்னர்களின் முக்கிய தர்மமாகும். ஏன் எனில் கூத்திரியரிடம் எப்போதும் பலம் இருக்கிறது. பலத்தில்தான் தண்டனை இருக்கிறது. மற்ற வித்தைகள் கூத்திரியர்களுக்கு வெற்றியை அளிப்பவையாகும்.

வியாசரிடம் யுதிஷ்டிரர் சுத்யும்ன மன்னன் சரித்திரத்தைக் கூறுமாறு கேட்டார். வியாசரும் கூறலானார். “யுதிஷ்டிரா! ஷ:சங்க, லிகிதன் என்ற தவசிகளான இரு சகோதரர்கள் இருந்தனர். பாகுதா நதிக்கரையில் இருவரும் தனித்தனி ஆசிரமங்கள் அமைத்து வாழ்ந்தனர். ஒருநாள் ஷ:சங்கனுடைய ஆசிரமத்திற்கு லிகிதன் வந்தார். ஷ:சங்கன் ஆசிரமத்திலிருந்து வெளியே சென்றிருந்தார். லிகிதன் ஷ:சங்கனுடைய ஆசிரமத்திலிருந்து பழுத்த ஏராளமான பழங்களைப் பறித்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அப்போது திரும்பி வந்த ஷ:சங்கன் தன் தம்பியாகிய லிகிதனிடம் தன்னைக் கேட்காமல் பழங்களைப் பறித்ததற்காகக் கோபம் கொண்டார். அவர், “பழங்களை நீ திருடியதால், மன்னரிடம் சென்று உன் செயலைச் சொல்லி, தர்மப்படி திருடனுக்கு அளிக்கப்படும் தண்டனையை வழங்குமாறு கேள்” என்று கூறினார்.

தன் அண்ணனான ஷ:சங்க முனிவரின் சொற்படி லிகிதன் சுத்யும்ன மன்னனிடம் வந்தார். “நான் என் சகோதரன் அளிக்காமலேயே அவருடைய தோட்டத்திலிருந்து பழங்களை எடுத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டேன். இதற்காக விரைந்து எனக்குத் தண்டனை அளியுங்கள்” என்று கேட்டார். சுத்யும்னன்,

“மன்னனுக்கு மன்னிக்கவும் அதிகாரம் உள்ளது. தாங்கள் புனித கர்மம் உடையவர். பெரிய விரதங்களைக் கடைப்பிடிப்பவர். நான் உங்கள் குற்றத்தை மன்னித்து உங்களைச் செல்ல ஆணையிடுகிறேன். தாங்கள் வேறு வகையாக விரும்பினாலும், நான் உங்களுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவேன்” என்றார்.

லிகிதன் தண்டனையையே வேண்டினார். வேறு வரம் கேட்கவில்லை. எனவே சுத்யும்ன மன்னன் லிகிதரின் இரு கைகளையும் வெட்டச் செய்தார். தண்டனை பெற்ற லிகிதன் ஷ:சங்கனிடம் சென்று நான் தண்டனை பெற்று விட்டேன்; என்னுடைய குற்றத்தை மன்னித்து விடுங்கள்” என்றார். ஷ:சங்கனும், லிகிதரை பாகுதா நதிக்கரைக்குச் சென்று முறைப்படி தேவ, ரிஷி, பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்யக் கட்டளையிட்டார். அதன்படி பாகுதா நதியில் நீராடி தர்ப்பணம் செய்ய முயன்றபோது ஷ:சங்கனின் அருளால், தவத்தின் பலத்தால் மீண்டும் கைகளைப் பெற்றுவிட்டார். லிகிதன் “ஏன் என்னை முதலிலேயே புனிதனாக்கவில்லை” என்று கேட்டார். ஷ:சங்கன், “தண்டனை அளிக்கும் அதிகாரம் மன்னனுடையது. தண்டனை அளித்த மன்னன் சுத்யும்னனும், தண்டனை பெற்ற நீயும் பவித்ரமாகிவிட்டீர்கள்” என்று பதிலுரைத்தார்.

இவ்வாறு சுத்யும்ன மன்னன் தண்டனை அளித்த தர்மத்தால் சிறந்த சித்தியை அடைந்தார். மகாராஜா! மக்களை நன்றாகக் காப்பதே கூஷத்திரியர்களின் தர்மமாகும். நீ உன் சகோதரனின் பேச்சைக்கேள். தண்டனை அளிப்பதே கூஷத்திரிய தர்மத்திற்குரியது. மொட்டையடித்துக் கொண்டு சந்யாசி ஆவதல்ல.” என்று வியாசமகரிஷி சுத்யும்ன மன்னரின் வரலாற்றைக் கூறினார்.

12.1.25 வியாசர் யுதிஷ்டிரரிடம் ஹயக்ரீவ மன்னனைப் பற்றிக் கூறுதல்

ஸ்ரீ கிருஷ்ண த்வைபாயனர் வியாசர் யுதிஷ்டிரரிடம் மீண்டும் கூறினார். “யுதிஷ்டிரா! உன்னுடைய சகோதரர்களாகிய மகாரதிகள் காட்டில் இருக்கும்போது மனத்தில் விரும்பியவற்றை எல்லாம் பெறட்டும். நீ நகுஷனின் புதல்வன் யயாதியைப் போலப் புவியைக் காப்பாற்று. வனவாசத்தில் துயரடைந்த உன் சகோதரர்கள் சுகத்தைப் பெறட்டும். முதலில் யாசகர்கள், பித்ருக்கள், தேவர்கள் ஆகியோரின் கடனிலிருந்து விடுபடு. முதலில் சர்வேமேத அஸ்வமேத யாகங்களை அனுஷ்டானம் செய். நான் கூறும் சொற்களின்படி அரசாட்சி செய்தால் நீ தர்மத்திலிருந்து பிறழ மாட்டாய்.

மக்களின் வருமானத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கை வரியாக எடுத்துக் கொண்டும் தேசத்தைக் காப்பாற்றாதவன் அவர்களுடைய நான்கில் ஒரு பங்கு பாவத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறான். தர்ம சாஸ்திரங்களின் கட்டளையை மீறும் மன்னன் வீழ்ச்சியடைகிறான். பகைவர்களை தன் பலத்தாலும் அறிவாலும் வசப்படுத்தியே ஆக வேண்டும். பாவிக்குடன் நட்பு செய்யக்கூடாது. வீரர்களையும், வித்வான்களையும் உபசரிக்க வேண்டும். செல்வந்தர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். பெரும் வித்வான்களையே தர்ம, அரசு காரியங்களில் ஈடுபடுத்த வேண்டும்.

பிரமாணங்களை அறிந்தவர்கள், நியாய சாஸ்திரம் அறிந்தவர்கள், வேதங்களிலும், தர்க்க சாஸ்திரத்திலும் ஞானமுடையவர்கள் ஆலோசனையிலும் அரசு காரியங்களிலும் ஈடுபடுத்தப்பட வேண்டும். தர்க்க சாஸ்திரம், தர்ம சாஸ்திரம் மற்றும் தண்டனை அளிக்கும் நீதி இவற்றின் அறிவால் மூன்று உலகங்களையும் வெல்ல முடியும். ஒரு மனிதன் எவ்வளவுதான் குணவானாக இருந்தாலும் அறிவுடையவன் அவனை நம்பிவிடக்கூடாது.

ராஜகுமாரா! ஹயக்ரீவ ராஜரிஷியைப் பற்றிக் கூறுகிறேன் கேள். ஹயக்ரீவர் பெரும் வீரர். போரில் பகைவரைக் கொன்று வீழ்த்தினார். ஆனால் பிறகு உதவியற்றவராக ஆனபோது பகைவர்களால் கொல்லப்பட்டார். யாகம் செய்வது அவருடைய இயல்பாகவே இருந்தது. யோகம், தெய்வசித்தி, மனித சித்தி, தண்ட நீதியால் புவியைக் காப்பாற்றிய தர்மசீலர் ஹயக்ரீவன் அவற்றின் புண்ணியத்தால் இப்போது தேவலோகத்தில் சுகத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார். வேதங்களின் ஞானத்தைப் பெற்று, சாஸ்திரங்களைப் பயின்று, ராஜ்யத்தை நன்கு காப்பாற்றி, நான்கு வர்ண மக்களையும் தத்தம் தர்மத்தில் ஸ்தாபித்து இப்போது தேவலோகத்தில் ஆனந்தமாக இருக்கிறார். பல போர்களை வென்று, மக்களைக் காப்பாற்றி, யக்ஞங்களில் சோமரசத்தைப் பருகி, பிராமணர்களைத் தகூழினையால் திருப்தி செய்து, மக்களைக் காக்கத் தண்டனை அளிக்கும் தர்மத்தையும் ஏற்றுப் போரில் கொல்லப்பட்டார். இப்போது தேவலோகத்தில் சுகம் அனுபவிக்கிறார். சாதுக்களும், வித்வான்களும் அம்மன்னனை எப்போதும் புகழ்கிறார்கள்.

12.1.26 வியாசர் சேன்ஜித் மன்னன் பற்றி எடுத்துரைத்தல்

வியாச மகரிஷியின் சொற்களைக் கேட்ட யுதிஷ்டிரர் அவருக்குப் பதில் உரைத்தார். “முனிவரே! இந்தப் புவியின் அரசும், பலவகைப் போகங்களும் எனக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கவில்லை. சோகம் என்னை நாற்புறமும்

சூழ்ந்துள்ளது. மகரிஷியே! புதல்வர்களையும், பதிகளையும் இழந்து அழும் இந்த யுவதிகளைப் பார்த்து நான் அமைதியிழந்து விட்டேன்” என்றார்.

வியாசர் யுதிஷ்டிரரிடம் மேலும் கூறலானார்; “மன்னா! காலமே மனிதனுக்கு இறைவனின் சட்டப்படி அனைத்தையும் அளிக்கிறது. காலத்தினாலேயே கமலம் நீரில் தோன்றுகிறது. மரங்கள் பலனளிக்கின்றன. சந்திரன் முழுமை பெறுகிறது. குறிப்பிட்ட சமயத்திலேயே குளிர், வெப்பம், மழை தோன்றுகிறது. சமயம் வராமல் குழந்தை பிறப்பதில்லை; இறப்பதும் இல்லை; வாலிபம் அடைவதில்லை. காலமின்றி நட்பு விதை முளைப்பதில்லை.

யுதிஷ்டிரா! சேன்ஜித் மன்னன் சோகத்தால் கவலை கொண்டு கூறிய உள்ளுணர்வு சொற்களைக் கேள்; “காலச்சக்கரம் எல்லோர் மீதும் தன் ஆளுமையைச் செலுத்துகிறது. மனிதர்கள் மற்றவர்களைக் கொல்கிறார்கள். பின்னர் மற்றவர்களால் கொல்லப்படுகிறார்கள். அது வெறும் லௌகிகப் பெயர் மட்டுமே. உண்மையில் யாரும் கொல்வதில்லை; கொல்லப்படுவதில்லை. இந்த சரீரமும் உலகமும் தன்னுடையதல்ல; அது மற்றவர்களுடையதும் ஆகும் என்று பார்ப்பவன் ஒருபோதும் மயக்கம் கொள்வதில்லை. துயரங்களும், மகிழ்ச்சியும் மூடர்கள் மீதே ஆளுமை செலுத்துகின்றன. ஞானியின் மீது அல்ல. யாரும் நிரந்தரமாக சுகமோ, துக்கமோ அடைவதில்லை. சுகமோ, துக்கமோ, விரும்பியதோ, விரும்பாததோ எப்போது எது கிடைக்கிறதோ அப்போது அதை மகிழ்ச்சியாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். உலகில் மிகவும் முட்டாள்களும், அறிவின் எல்லையை அடைந்தவர்களும் மட்டுமே சுகமாக இருக்கிறார்கள்.”

யுதிஷ்டிரா! உலகின் கடந்த காலத்தையும், எதிர்காலத்தையும் சுக, துக்கங்களையும் அறிந்த மகாஞானி சேன்ஜித் இவ்வாறே கூறியுள்ளார். துக்கங்களுக்காகத் துக்கம் கொள்பவன் எப்போதும் சுகம் அடைவதில்லை. ஏன் எனில் துயரங்களுக்கு முடிவு கிடையாது. மன்னர் போர் செய்வதே யக்ஞ தீக்ஷயாகும். ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றித் தண்ட நீதியில் நிலைபெறுவது யோக சாதனம். யாகத்தின் தக்ஷிணையே தியாகம் ஆகும். இந்த மூன்று கடமைகளும், போர், தண்டனையளித்தல், யாகங்களில் தக்ஷிணையளித்தல் மன்னனைப் பவித்திரமாக்குகின்றன. வேத ஞானம், சாஸ்திர அத்யயனம், ராஜ்ய பரிபாலனம், நான்கு வர்ணத்தினரிடமும் தத்தம் தர்மத்தை ஸ்தாபிக்கச் செய்வது இவற்றைப் பின்பற்றித் தன் மனத்தைப் புனிதமாக்கிக் கொள்ளும் மன்னன் தேவலோகத்தில் சுகமடைகிறான். யாருடைய சரித்திரத்தை நாட்டு, நகர மக்களும், மந்திரிகளும் புகழ்ந்து வணங்குகிறார்களோ அந்த மன்னனே எல்லா மன்னர்களிலும் சிறந்தவனாவான்” என்று வியாச பகவான் யுதிஷ்டிரரிடம் விளக்கி உரைத்தார்.

12.1.27 யுதிஷ்டிரர் அர்ஜுனனிடம் செல்வத்தைத் துறப்பதின் பெருமையைக் கூறுதல்

அப்போது யுதிஷ்டிரர் செல்வத்தைத் துறப்பதின் சிறப்பினை அர்ஜுனனுக்குக் கூற முற்பட்டார்; “பார்த்தா! நீ செல்வத்தை விடச் சிறந்த பொருள் எதுவுமில்லை. ஏழைக்கும் சொர்க்கமும் சுகமும் கிடைக்க முடியாது என்று கூறுவது சரியல்ல. பல மனிதர்கள் ஸ்வாத்யாய யக்ஞத்தினாலும், முனிவர்கள் தவத்தினாலும் சனாதன லோகங்களை அடைந்துள்ளனர். அஜன், ப்ருஸ்னி, சிகதன், அருணன், கேது என்னும் பெயருடைய ரிஷிகள் ஸ்வாத்யாயத்தாலேயே ஸ்வர்க்கம் அடைந்துள்ளனர். உண்மையில் திருப்தியே எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்த சொர்க்கமாகும்.

செல்வத்தின் பின் செல்பவர்களிடம் சாதுத் தன்மையைக் காண்பது அரிது. ஏன் எனில் மற்றவர்களுக்குத் துரோகம் செய்பவர்களுக்கே செல்வம் கிடைக்கிறது என்று கூறப்படுகிறது. தன்னுடைய சம்பளத்தைக் குறித்த நேரத்தில் பெற்றும் சேவகர்கள் திருப்தியடைவதில்லை. செல்வந்தன் திருடர்களின் பயத்தால் துன்புறுவது போல, பெரும் செல்வம் கிடைத்தாலும் சேவகர்களுக்கு சிறிது அதிகம் அளிக்கப் பயம் கொள்ளுகிறான். தேவர்களின் செல்வத்தைப் பெற்றாலும் ஒருவன் அதனால் சுகமடைவது இல்லை. இறைவன் யாகத்திற்காகவே பொருளைச் சிருஷ்டித்துள்ளார். அதைச் செய்யவே மனிதனைப் படைத்துள்ளார். ஆகவே செல்வம் அனைத்தும் யாக காரியங்களுக்காகவே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். போகத்திற்குச் செல்வத்தைப் பயன்படுத்துவது நன்மையுமல்ல; உத்தமமானதுமல்ல.

செல்வம் ஒருபோதும் குறிப்பிட்ட ஒருவனிடத்தில் நிலைப்பதில்லை. ஆகவே அக்கறையுடையவன் அந்த செல்வத்தைத் தானம் செய்து யாகத்தில் செலவழிக்க வேண்டும். மிகப்பெரிய யாகம் முதலியவற்றைச் செய்பவன் செல்வத்தைச் சேர்த்து வைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. மக்கள் உரியவருக்குச் செல்வத்தை அளிப்பதில்லை. உரிமையற்றவருக்கு அளித்து விடுகிறார்கள். பெற்ற செல்வத்தைப் பயன்படுத்துவதில் இரண்டு வகையான தவறுகள் உள்ளன. ஒன்று தகுதியற்றவனுக்குச் செல்வம் அளித்தல்; இரண்டாவது தகுதியுடையவனுக்குச் செல்வம் அளிக்காமல் இருத்தல்” எனக் கூறினார்

12.1.28 யுதிஷ்டிரர் துயரத்துடன் இறக்கும்வரை உபவாசம் இருக்க முனைதல்

இவ்வாறு அர்ஜுனனிடம் கூறிய யுதிஷ்டிரர் வியாசரிடம் தன் தீர்மானத்திற்கான காரணத்தைக் கூறலானார். “முனிவரே! இப்போரில்

பாலகன் அபிமன்யு, திரௌபதியின் ஐந்து புதல்வர்கள். துருபதன், சேதிராஜன், திருஷ்டகேது முதலிய பல தேசத்து மன்னர்கள் வீரகதியை அடைந்துவிட்டனர். நான் இனச் சகோதரர்களைக் கொன்று, ராஜ்யத்தை விரும்பியவனாக கொடுமையானவனாக, வம்சத்தை அழித்தவனாக ஆகிவிட்டேன். இதை நினைத்தே துயரமும், வேதனையும் அடைகிறேன்.

யாருடைய மடியில் விளையாடிப் புரண்டேனோ, அந்த பீஷ்ம பிதாமகரை ராஜ்ய லோபத்தால் கொல்லச் செய்தேன். பரசுராமரோடு வெகுநாட்கள் போரிட்டவரும், காசிராஜனின் புதல்விகளுக்காக தனியாகவே ரதத்தின் மூலம் பல கூடித்திரியர்களுடன் போரிட்டவரும், வெல்ல முடியாத சக்ரவர்த்தி உக்ராயுதனை வென்றவருமான பீஷ்மரை, சிகண்டியை முன்னால் வைத்து, அர்ஜுனன் கொன்று வீழ்த்தினார். எங்களைச் சிறுவயதிலிருந்து காப்பாற்றிப் பெரியவர்களாக வளர்த்து ஆளாக்கிய அவரைப் பாவியும், ராஜ்யலோபியும், முட்டாளுமான நான் சிறிது நாட்களே இருக்கப்போகும் ராஜ்யத்திற்காகக் கொல்லச் செய்தேன்.

மன்னர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவரும் பெரும் வில்லாளியுமான ஆசாரியார் துரோணரிடம் பாவியான நான் பொய் கூறினேன். அவர் என்னிடம் உண்மையைக் கூறு என்று கேட்டபோதும் யானை கொல்லப்பட்டதை மறைத்து அவரிடம் பொய் கூறி ஏமாற்றிவிட்டேன். சத்தியம் என்ற சட்டையைக் கழற்றி வீசிவிட்டேன். இத்தகைய கடும் பாவங்களைச் செய்து நான் எந்த லோகத்திற்குச் செல்வேன்? போரில் ஒருபோதும் பின் வாங்காத என் மூத்த சகோதரன் கர்ணனையும் கொல்வித்தேன். என்னை விடப் பெரிய பாவி வேறு யார் இருக்க முடியும்? அபிமன்யு மன்னர்களால் சூழப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டான். அப்போதிலிருந்தே கருச்சிதைவு செய்த பாவியைப்போல அர்ஜுனனையும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும் என்னால் நேராகப் பார்க்க முடியவில்லை.

பூமி தன் ஐந்து மலைகளை இகழ்ந்ததுபோலத் திரௌபதி தன் ஐந்து புதல்வர்களை இழந்து துயரப்படுகிறாள். ஆகவே நான் பாவி; உலகம் அனைத்தையும் அழித்தவன், ஆகவே, இங்கேயே உபவாசத்தில் அமர்ந்து என் உடலைத் துறப்பேன். இப்போது இறக்கும் வரை நான் உபவாசம் ஏற்றதைத் தாங்கள் அறியுங்கள். இதனால் அடுத்த பிறவியில் மறுபடியும் என் குலத்தை அழிக்காமல் இருப்பேன். இனி நான் அன்னம் ஏற்க மாட்டேன், நீர் பருக மாட்டேன். இங்கேயே உபவாசம் இருந்து உயிர் துறக்கத் தங்களிடம் அனுமதி வேண்டுகிறேன். நீங்கள் அனைவரும் எனக்கு அனுமதியுளியுங்கள்” என்றார்.

12.1.29 வியாசர் யுதிஷ்டிரரைத் தடுத்தல்

உறவினர்களை இழந்து சோகத்தால் கலங்கிய யுதிஷ்டிரரை வியாசர் தடுத்தார்; “மகாராஜா! நீ மிகவும் சோகப்படாதே. நான் முன்பு கூறியதையே மீண்டும் கூறுகிறேன். இவை அனைத்தும் விதியின் விளையாட்டு. உலகில் பிராணிகள், நீரில் நீர்க்குமிழிகள் உண்டாவதுபோல, தோன்றுகின்றன. ஆனால் பிரிவு என்பது தீர்மானிக்கப்பட்டது. எல்லாச் சேர்க்கையின் முடிவும் அழிவேயாகும். வாழ்க்கையின் முடிவு மரணமாகும். சுகமாகத் தோன்றும் சோம்பல் துக்கத்தில் முடிகிறது. காரியத்தில் ஈடுபடுதல் துயரம் அளித்தாலும் அதன் முடிவும் சுகம் ஆகும். அத்துடன் லக்ஷ்மி, ஐஸ்வர்யம், வெட்கம், த்ருதி, கீர்த்தி என்பவை காரிய மாற்றுபவனிடமே வாசம் புரிகின்றன. சோம்பேறியிடம் இல்லை. நண்பன் சுகமளிப்பதும், பகைவன் துக்கமளிப்பதும் இல்லை. இதேபோல மக்கள் செல்வம் அளிக்க முடியாது. செல்வமும் சுகம் அளிக்க முடியாது.

மன்னா! இறைவன் எந்தக் காரியங்களுக்காக உன்னைப் படைத்திருக்கிறாரோ அவற்றையே நீ செய். அவற்றாலேயே உனக்கு வெற்றி கிடைக்கும். நீ உன் கர்மங்களுக்குத் தலைவனோ, அல்லது நியமிப்பவனோ அல்ல” என்று அனைத்தும் விதிப்படியே நடக்கின்றன என்பதை மீண்டும் எடுத்துக் கூறினார்.

12.1.30 வியாசர் ஜனகர் - அஷ்டமாரிஷி இவர்களுக்கிடையே நடந்த உரையாடலைக் கூறி விளக்குதல்

மேலும் வியாச பகவான் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறலானார்; யுதிஷ்டிரா! இந்த நேரத்தில் விதேக மன்னர் ஜனகருக்கும், அஷ்டமா ரிஷிக்கும் நடந்த ஒரு உரையாடலை நீ தெரிந்து கொள். விதேக மன்னர் ஜனகரும் ஒருமுறை சோகத்தில் மூழ்கி ராஜ்யத்தைத் துறக்க விரும்பினார். அவர் அஷ்டமா ரிஷியிடம் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார். அஷ்டமா ரிஷி அவரிடத்தில், “மனிதன் பிறந்ததுமே சுகதுக்கங்கள் அவனிடம் சேர்ந்து விடுகின்றன. அதனை விலக்கும் வழி ஏதும் இல்லை. மனிதன் தன் முன்னோர் செல்வத்தை இழந்து மற்றவர் செல்வத்தை அபகரிக்க முயலும்போது மன்னன் அவனுக்குத் தண்டனை அளித்து அவனைத் தீய வழியில் செல்லாமல் தடுக்கிறான்.

மனிதன் பெறும் சுகமோ, துக்கமோ அதனை விலக்கும் வழி ஏதுமில்லை. அனைத்தும் விதியின்படியே நடக்கின்றன. தரித்திரன் ஏராளமான புதல்வர்களைப் பெறுவதும், சில செல்வந்தர்கள் புதல்வனின்றி இருப்பதும்

இதனாலேயேயாகும். செல்வமுடையவன் இளம் வயதில் இறந்து விடுகிறான். வறியவன் 100 ஆண்டு காலம் வாழ்ந்து முடிகிறான். இவ்வுலகில் காற்று, இரவு, பகல், சூரியன், சந்திரன், நதி, மலைகள் அனைத்தும் காலத்தாலேயே அமைக்கப்படுகின்றன. உலகில் நாம் பலமுறை பிறக்கிறோம். ஆயிரக்கணக்கான தாய் தந்தையர்கள், மனைவி, மக்களைப் பெற்றுச் சுகமடைந்தோம். இப்போது அவர்கள் யாருடையவர்கள்? நாம் அவர்களில் யாருடையவர்கள்.

முதுமை, மரணம் என்னும் இரண்டும் உள்ள காலச் சூழலில் இந்த சம்பவம் முழக்கி் கிடக்கிறது. ஆயுர் வேத வைத்தியர்களும், ரசாயன வைத்தியர்களும், சாஸ்திர வித்வான்களும், தவசிகளும் யாரும் மரணத்திலிருந்தும் முதுமையில் இருந்தும் தப்ப முடியாது. இன்று உன் தந்தை, பிதாமகர் எங்கே சென்றனர்? மனிதர்களுடைய இந்த ஸ்தூலக் கண்களால் சொர்க்கத்தையும் நரகத்தையும் காண முடியாது. அவற்றைக் காண்பதற்கு சத்புருஷர்களிடம் சாஸ்திரம் என்ற ஒரே கண் உள்ளது. ஆகவே நீ அந்த சாஸ்திரங்களின்படி நடந்து கொள்.

பிரம்மச்சரியத்தைப் பரிபாலனம் செய்து கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தில் ஈடுபட்டு தேவ, பித்ரு, மனித ருணங்களில் இருந்து விடுபட வேண்டும். அதற்காகச் சந்தானங்களைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும். யக்ஞங்களின் மூலம் பரமாத்மாவை ஆராதிக்க வேண்டும். நியமத்தோடு மக்களிடமிருந்து வரியைப் பெற வேண்டும். விருப்பு வெறுப்பின்றி ராஜதர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.” என்று அஷ்டமா ரிஷி ஜனக மன்னருக்கு உபதேசித்தார்.

தர்மத்திலிருந்து வழுவாத யுதிஷ்டிரா! நீயும் சோகத்தைத் துறந்து எழுந்திரு. தைரியத்துடன் இரு. நீ கூடித்திரிய தர்மத்தின்படி இப்புவிசை வென்றுள்ளாய். ஆகவே இதனை அனுபவி; அமவதிக்காதே” என்று வியாசர் கூறினார்.

12.1.31 ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் நாரதர் - ச்ருஞ்ஜயர் உரையாடல் வடிவில் 16

மன்னர்களின் வரலாற்றைக் கூறி, யுதிஷ்டிரரின் சோகத்தை

விலக்க முயற்சித்தல்

எல்லோரும் எடுத்துக் கூறியும் யுதிஷ்டிரர் மௌனமாகவே இருந்தார். அப்போது அர்ஜுனன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம், ஜனார்த்தனா! தாங்கள் இவருக்குத் தைரியம் அளிப்புகள். இவருடைய சோகத்தை அழித்து விடுங்கள்” என்று வேண்டிக் கொண்டார். தனஞ்ஜயனின் சொற்களைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்

யுதிஷ்டிரர் முன் வந்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனைக் காட்டிலும் யுதிஷ்டிரருக்கு இளமையிலிருந்தே பிரியமானவராக இருந்தார். அதனால் யுதிஷ்டிரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் ஆணையை ஒருபோதும் மீற மாட்டார். கோவிந்தன் யுதிஷ்டிரரின் கைகளைத் தன் கரங்களில் எடுத்துக் கொண்டு முகத்தாமரை மலரப் பேசத் தொடங்கினார்.

“ஆண் சிங்கமே! நீ துயரப்படாதே. கனவில் கிடைத்த செல்வம் பொய்யானது என்பதைப்போல் போரில் அழிந்துவிட்டவர்களைத் தரிசனம் செய்ய இயலாது. அவர்கள் யாரும் புறமுதுகிட்டு ஓடவில்லை. போர் புரிந்து ஆயுதங்களால் புனிதமாகிச் சொர்க்கம் அடைந்துள்ளனர். அவர்களுக்காக நீ துயரப்பட வேண்டாம். முன்பு இருந்த மன்னர்களும் மரணமடைந்துள்ளனர். இது விஷயமாக நாரத முனிவருக்கும், ச்ருஞ்ஜய மன்னருக்கும் இடையில் நடைபெற்ற உரையாடலைக் கேள். தன் மகன் ஸ்வர்ணஷ்டைவி கொல்லப்பட்டதால் சோகமடைந்த ச்ருஞ்ஜய மன்னர் ஆறுதலடையும்படி நாரதமகரிஷி அவரிடம் கூறியதைக் கேள். நாரதர் கூறியது:

ச்ருஞ்ஜயா! நீயும், நானும் மக்கள் அனைவரும் யாருமே சுக-துக்க பந்தனத்திலிருந்து விடுபடவில்லை. ஒருநாள் நாமும் இறக்கத்தான் போகிறோம். பின் ஏன் இதற்காகத் துயரப்பட வேண்டும். நான் முன்பிருந்த உத்தமமான மன்னர்களைப் பற்றிக் கூறுகிறேன். கேள்.

அபிஷித்தின் புதல்வன் மருத் மன்னன் செய்த யாகத்தில் இந்திரன், வருணன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் அனைவரும், பிரஜாபதி கணங்களோடு, பிருகஸ்பதியை முன் வைத்து எழுந்தருளினர். மன்னன் அளித்த தக்ஷிணைகள் தேவ, கந்தர்வ, மனிதர்களின் எல்லா யாகத்திலும் சிறந்தவையாக இருந்தன. தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம் ஐஸ்வர்யம் என்ற நான்கு விஷயங்களிலும் உன்னைவிடச் சிறந்தவரான மருத் மன்னரும் இறந்துவிட்டார். அவரே இறந்து விட்டபோது நீ உன் புதல்வனுக்காக வருந்தாதே.

ச்ருஞ்ஜயா! அதிதி புதல்வனான சுகோத்ர மன்னனுடைய ராஜ்யத்தில் இந்திரன் ஒரு வருடம் வரை தங்க மழை பொழிந்தார். எல்லையற்ற தங்கக்குவியல் குருஜாங்கால தேசத்தில் பரவிவிட்டது. சுகோத்ர மன்னன் அங்கு யாகம் செய்து அந்த செல்வக் குவியல் முழுவதையும் பிராமணர்களுக்குத் தக்ஷிணையாக வழங்கினார். தர்மம், ஞானம் முதலிய நான்கு விஷயங்களில் உன்னை விடச் சிறந்தவர். உன் புதல்வனை விட அதிகப் புண்ணியாத்மா. அவரே இறந்துவிட்டார். ஆகவே யாகம் செய்யாத, தக்ஷிணை அளிக்காத உன் புதல்வனுக்காக நீ துயரப்படாதே.

அங்க தேச மன்னன் பிருகத்ரதன் யாகத்தில் பத்து லட்சம் வெள்ளைக் குதிரைகளையும், 10 லட்சம் யானைகளையும், தங்கத்துடன் பத்து லட்சம் கன்னிகைகளையும், கோடி பசுக்களையும், காளைகளையும், அவற்றிற்கான சேவகர்களையும், தக்ஷிணையாக அளித்தார். அவர் இத்தகைய 100 யாகங்களைச் செய்தார். ஏழு சோம யாகங்களில் அவர் அளித்த செல்வம் வேறு யாராலும் அளிக்க முடியாதது. புண்ணியாத்மாவான அவரே இறந்துவிட்டார். ஆகவே நீ உன் புதல்வனுக்காக வருந்தாதே.

ச்ருஞ்ஜயா! இந்த பூமி முழுவதையும் தன் குடையின் கீழ் ஆட்சி செய்த உஷ்ண மன்னரின் புதல்வனாகிய சிபியும் இறந்துவிட்டார். இன்று உலகில் எவ்வளவு பசுக்கள், காட்டுப்பசுக்கள், குதிரைகள் உள்ளனவோ, அந்த அளவு பசுக்களை உஷ்ணர் புதல்வன் சிபி யாகத்தில் தானம் செய்தார். பிரம்மா இந்திரனுக்குச் சமமான பராக்ரமியாக சிபியை மட்டுமே கருதினார். அவரும் மரணமடைந்துவிட்டார். ஆகவே நீ உன் புதல்வனுக்காக வருத்தப்படாதே.

ச்ருஞ்ஜயா! துஷ்யந்தன், சகுந்தலையின் புதல்வனான பரதனும் மரணமடைந்துவிட்டார். பரதன் முன்பு தேவர்களின் மகிழ்ச்சிக்காக யமுனைக் கரையில் 300ம் சரஸ்வதியின் கரையில் 20ம் கங்கைக் கரையில் 14 அஸ்வமேத யாகங்களையும் செய்தார். தன் வாழ்வில் ஆயிரம் அஸ்வமேதமும், நூறு ராஜசூய யாகமும் நடத்தி முடித்தார். ஆசாரியாரான கண்வருக்கு ஆயிரம் தங்கத் தாமரைகளைப் பரிசளித்தார். அவரே மரணமடைந்துவிட்டபோது வேறு யார் உயிருடன் இருக்க முடியும்? ஆகவே நீ இறந்த புதல்வனுக்காக சோகம் கொள்ளாதே.

ச்ருஞ்ஜயா! தசரத நந்தன் ஸ்ரீ ராமரும் பரதாமத்திற்குச் சென்று விட்டதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். அவருடைய ராஜ்யத்தில் எந்தப் பெண்ணும் அனாதையாகவோ, விதவையாகவோ ஆகவில்லை. ராமனுடைய அரசாட்சி காலத்தில் மேகம் உரிய சமயத்தில் மழை பொழிந்தது. பயிர்கள் நன்கு வளர்ந்தன. ராமனுடைய ஆட்சியில் எப்போதும் நல்ல காலமே இருந்தது. ராமனின் ஆட்சியில் யாரும் நீரில் மூழ்கவில்லை. தீ யாரையும் எரிக்கவில்லை. யாருக்கும் நோயும் ஏற்படவில்லை. அவருடைய ஆட்சிக் காலத்தில் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வரை உயிர் வாழ்ந்த பெண்களும், ஆண்களும் இருந்தனர். எல்லா மனிதர்களும் திருப்தியோடும் விருப்பம் நிறைவேறியவர்களாகவும் பயமற்றவர்களாகவும், சுதந்திரமாகவும், சத்திய விரதிகளாகவும் இருந்தனர். ஸ்ரீ ராமன் 14 ஆண்டுகள் காட்டில் வாசம்புரிந்து பின்னர் ராஜ்யத்தைப் பெற்றார். பத்து அஸ்வமேத யாகங்களைச் செய்தார். 11 ஆயிரம் ஆண்டுகள் அயோத்தியை அரசாண்டார். அவரே இங்கில்லாதபோது மற்றவர்களின் விஷயம் என்ன? ஆகவே நீ உன் புதல்வனுக்காகத் துயரம் கொள்ளாதே.

ச்ருஞ்ஜயா! பகீரத மன்னரும் காலனின் கவளமானார். அவருடைய பெரும் யாகத்தின் மூலம் சோமரசம் பருகிப் பலம் பெற்ற இந்திரன் பல்லாயிரம் அசுரர்களைத் தோற்கச் செய்தார். அவர் தன் யாகத்தில் தங்க அணிகள் அணிந்த பத்து லட்சம் கன்னிகைகளைத் தகூழினையாக அளித்தார். தனித்தனித் தேரில் அமர்ந்திருந்த அவர்களுக்குப் பின் 100 யானைகளும், ஒவ்வொரு யானைக்குப் பின்னும் ஆயிரம் குதிரைகளும், ஒவ்வொரு குதிரையின் பின்னும் ஆயிரம் பசுக்களும், ஒவ்வொரு பசுவின் பின்னும் ஆயிரம் ஆடுகளும் சென்று கொண்டிருந்தன. கங்கை இஷ்வாகு வம்சத்து பாகீரதனின் மடியில் அமர்ந்ததால் பாகீரதி என்று பெயர் பெற்றார். உன்னை விடச் சிறந்த புண்ணியாத்மா அவரே மறைந்துவிட்டார். அவ்வாறு இருக்கும்போது நீ உன் புதல்வனுக்காக வருந்தாதே.

ச்ருஞ்ஜயா! சிந்தனையாளரான திலீபரும் இறந்துவிட்டார். அவர் தன் யாகத்தில் ரத்தினமும் செல்வமும் நிரம்பிய புவி அனைத்தையும் பிராமணர்களுக்கு தானமாக அளித்தார். திலீபனின் ஒவ்வொரு யாகத்திலும் புரோகிதர்கள் தங்கத்தால் அமைந்த ஆயிரம் யானைகளைத் தகூழினையாகப் பெற்றனர். அவருடைய யாகத்தில் அமைந்திருந்த தங்க யூபத்தில் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் எப்போதும் இருக்க விரும்பினர். தேவ கந்தர்வர்கள் நடனமாடினர். விஸ்வாவசு ஏழு சுரங்கங்கேற்ப வீணை வாசித்தார். திலீப மன்னனைத் தரிசனம் செய்தவர்களும் சொர்க்கத்தை வென்றுவிட்டனர். தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வர்யம் என்ற நான்கு விஷயங்களிலும் அவர் உன்னை விடச் சிறந்தவர். அவரே இறந்துவிட்டபோது, மற்றவர்களைப் பற்றி என்ன? ஆகவே நீ உன் புதல்வனுக்காக வருந்தாதே.

ச்ருஞ்ஜயா! யுவநாஸ்வரின் புதல்வர் மாந்தாதாவும் மரணத்திற்கு அதீனமானார். அவர் தன் தந்தை யுவநாஸ்வன் வயிற்றில் பிறந்தபோது அக்குழந்தை தேவர்களின் குழந்தைகளைப் போலக் காணப்பட்டது. தேவர்கள் தாய் இல்லாத இந்தக் குழந்தை யாருடைய பாலைப் பருகுவான் எனக் கேட்டனர். அதைக்கேட்ட இந்திரன் மாம்-தாதா “என் பாலைப் பருகுவான் என்று கூறினார். இந்திரனுடைய கையிலிருந்து பால்தாரை பெருக அதைப் பருகிய அந்தக் குழந்தை 12 நாட்களிலேயே 12 வயதுடையவனாக வளர்ந்துவிட்டது. மாந்தாதா போர்க்களத்தில் அங்க மன்னன் ப்ருகத்ரதன், மருத்தன், கயன், அசிதன் ஆகியோரை வென்றார். சூரியன் உதிக்கும் இடத்திலிருந்து அஸ்தமனமாகும் பிரதேசம் வரை மாந்தாதாவின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. அவர் 100 அஸ்வமேத யாகமும், 100 ராஜசூய யாகமும் செய்து 10 யோஜனை நீளமும், ஒரு யோஜனை உயரமும் உடைய பல தங்க மீன்களை அமைத்து பிராமணர்களுக்குத் தானமளித்தார். நான்கு நன்மை பயக்கும் குணங்களிலும் அவர் உன்னை

விடச் சிறந்தவர். அவரே இவ்வுலகில் இல்லை. ஆகவே, நீ உன் புதல்வனுக்காகத் துயரம் கொள்ளாதே.

ச்ருஞ்ஜயா! நகுஷ புத்திரன் யயாதியும் உயிருடன் இல்லை. அவர் கடலுடன் பூமி முழுவதையும் வென்று ஷாமியாபாத் என்று அளக்கும் கட்டை மூலம் பூமியை அளந்து யாக வேதிகளை அமைத்தார். ஆயிரம் ச்ரௌத யக்ஞமும், 100 வாஜபேய யாகமும் செய்தார். சிறந்த பிராமணர்களுக்குத் தங்கத்தால் ஆன மூன்று மலைகளைத் தானம் செய்தார். ஆசுரிப் போரின் மூலம் தைத்ய தானவர்களைச் சம்ஹாரம் செய்தார். அவர் கரைப் பகுதிகளில் தன்னுடைய யது, துக்ரு, அனு ஆகிய மூன்று புதல்வர்களுக்கும் பூமியை அளித்துப் பாரதத்தின் நடுப்பகுதியில் புருவை அபிஷேகம் செய்து பிறகு தன் மனைவியரோடு கானகம் சென்றுவிட்டார். அவரே இவ்வுலகில் இல்லாதபோது மற்றவர்களைப் பற்றி என்ன? எனவே நீ உன் புதல்வனுக்காக வருந்தாதே.

ச்ருஞ்ஜயா! நாபாகனுடைய புதல்வன் அம்பரீஷனும் மரணமடைந்துவிட்டார். மன்னர்களில் சிறந்த அம்பரீஷனை மக்கள் அனைவரும் தங்களுடைய புண்ணியமான ரக்ஷகனாகக் கருதினார்கள். பிராமணர்களிடம் அன்பு வைத்த அம்பரீஷன் தான் யாகம் செய்தபோது பத்தாயிரம் யாகங்களைச் செய்து முடித்த மன்னர்களைப் பிராமண சேவையில் நியமித்தார். அவருடைய யாகத்தில் ஒரு லட்சத்துப் பத்தாயிரம் மன்னர்கள் சேவை செய்தனர். பிராமணர்கள் இத்தகைய யாகத்தை நாங்கள் முன்பும் கண்டதில்லை. எதிர்காலத்திலும் யாரும் செய்யப் போவதில்லை என்று புகழ்ந்தனர். அவருடைய யாகத்தில் சேவை செய்த மன்னர்கள் அனைவரும் அஸ்வமேதத்தின் பயனைப் பெற்றுப் பிரம்மலோகம் சென்றுவிட்டனர். ச்ருஞ்ஜயா! உன்னுடைய புதல்வனை விடப் புண்ணியாத்மாவான அவரே இங்கில்லை. ஆகவே நீ உன் புதல்வனுக்காகத் துயரம் கொள்ளாதே.

ச்ருஞ்ஜயா! சித்ரரதனின் புதல்வன் சசபிந்துவும் தன்னை மரணத்திலிருந்து தடுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அவர் தன்னுடைய லக்ஷம் ராணிகளிடமிருந்து 10 லக்ஷம் புதல்வர்களைத் தோற்றுவித்தார். ஒவ்வொரு ராஜகுமாரனுக்கும் நூறு நூறு கன்னிகைகள் மணம் செய்விக்கப்பட்டனர். ஒவ்வொரு கன்னிகையோடும் 100 யானைகள் பெறப்பட்டன. அவற்றில் ஒவ்வொரு யானையோடு 100 ரதங்களும், ஒவ்வொரு ரதத்துடனும் தங்க மாலைகள் அணிந்த நூறு நூறு குதிரைகளும், அந்த ஒவ்வொரு குதிரைகளோடு நூறு நூறு பசுக்களும், அந்த ஒவ்வொரு பசுவோடு நூறு நூறு ஆடுகளும் கிடைத்தன. சசபிந்து மன்னர் அந்த

அளவற்ற செல்வத்தை அஸ்வமேதம் என்னும் பெரும் யாகத்தில் பிராமணர்களுக்குத் தானம் செய்துவிட்டார். நன்மை பயக்கும் நான்கு குணங்களையும் கொண்ட அவரே இங்கில்லாதபோது மற்றவர்களைப் பற்றி என்ன? ஆகவே நீ உன் புதல்வனுக்காக வருந்தாதே.

ச்ருஞ்ஜயா! அமுர்த்தராயாவின் புதல்வன் கய மன்னனும் இறந்துவிட்டார். அவர் 100 ஆண்டுகள் ஹோமத்தில் மிகுந்த அன்னத்தையே போஜனம் செய்து வந்தார். அக்னி தேவன் அவருக்கு வரமளிக்க விரும்பியபோது, தர்மத்தில் சிரத்தையோடு இருக்க வேண்டும். என் மனம் எப்போதும் சத்தியத்திலேயே நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்ற வரத்தையே கேட்டுப் பெற்றார். அவர் 1000 வருஷங்கள் வரை அடிக்கடி தர்ஷ, பௌர்ணமாச, சாதுர்மாஸ்ய மற்றும் அஸ்வமேத யாகங்களைச் செய்து வந்தார். ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் லக்ஷம் பசுக்களையும் நூறு கோவேறு கழுதைகளையும் தானமளித்து வந்தார். சோமரசத்தின் மூலம் தேவர்களையும், செல்வத்தின் மூலம் பிராமணர்களையும் சிராத்த கர்மத்தால் பித்ருக்களையும் திருப்தி செய்தார். அஸ்வமேத மகாயாகத்தில் 50 வியாமம் அகலமும் அதைப்போல் இருமடங்கு நீளமும் உள்ள பூமியை அமைத்துத் தக்ஷிணையாகத் தானம் செய்தார். கங்கையில் எத்தனை மணல் துகள்கள் உள்ளனவோ அத்தனை பசுக்களைக் கயன் தானம் செய்தார். அவரே இங்கில்லாதபோது மற்றவர்களுடைய விஷயம் என்ன? ஆகவே நீ உன் புதல்வனுக்காகத் துயரப்படாதே.

ச்ருஞ்ஜயா! சம்ஸ்க்ருதியின் புதல்வர் ரந்தி தேவ மன்னனும் காலனுக்கு அதீனமாகிவிட்டார். மகாதபஸ்வியான அந்த மன்னர் இந்திரனை நன்கு ஆராதித்து அவரிடம், தன்னிடம் எப்போதும் அன்னம் அதிகமாக இருக்கும்படியும், எப்போதும் அதிதி சேவைக்கான வாய்ப்பைப் பெற வேண்டும் என்றும், தன்னுடைய சிரத்தை குறையக்கூடாது என்றும், தான் மற்றவர்களிடம் ஏதும் கேட்கக்கூடாது என்றும் வரம் கேட்டார். ரந்தி தேவனிடம் காட்டுப் பசுக்களும், கிராமத்துப் பசுக்களும் தாமாகவே யாகத்திற்காக வந்து சேர்ந்தன. அங்கு நனைந்த தோலிலிருந்து பெருகிய நீரிலிருந்தே 'சர்மண்வதி' என்ற புகழ் பெற்ற பெரிய நதி தோன்றியது. ரந்தி தேவன் தன்னுடைய விசாலமான யாகத்தில் பிராமணர்களுக்குத் தங்கமாலைகளைப் பரிசளித்து வந்தார். ரந்திதேவனின் யாகங்களில் பயன்படுத்தப்பட்ட குடம், பாத்திரம், கடாய், கிண்ணம் அனைத்தும் தங்கத்தால் ஆனவை. அவர் வீட்டில் இரவு தங்கிய அதிதிகளுக்கு 20100 பசுக்கள் தொட்டு அளிக்கப்பட்டன. நன்றாகச் சமைக்கப்பட்ட பருப்புடன் சேர்ந்த அன்னம் அளிக்கப்பட்டது. நான்கு நன்மை பயக்கும் குணங்களில் சிறந்த அவர் உன்னை விடச் சிறந்தவர். அவரே இவ்வுலகில் இல்லை. எனவே உன் புதல்வனுக்காக நீ துயரம் அடையாதே.

ச்ருஞ்ஜயா! இஷ்வாகு வம்சத்து புருஷ சிம்மம் சகரரும் இறந்துவிட்டார். அவருடைய பராக்கிரமம் அற்புதமானது. சகர மன்னர் போருக்குச் சென்றபோது அவருடைய 60000 புதல்வர்கள் அவர் பின் சென்றனர். பூமி முழுவதும் அவரது ஒரே குடையின் கீழ் வந்தது. ஆயிரம் அஸ்வமேத யாகங்களைச் செய்த சகரர் தங்கத்தால் ஆன மாளிகைகளை ஏராளமான போகப் பொருட்களுடன் பிராமணர்களுக்கு அளித்தார். ஒரு முறை சினம் கொண்ட அவர் கடலுக்கு அடியிலுள்ள பூமி வரை தோண்டினார். கடலைக் கடந்ததாலேயே அவருடைய பெயரால் சமுத்திரம் சாகரம் என்றழைக்கப்பட்டது. தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வர்யம் என்னும் நான்கு குணங்களில் அவர் உன்னைவிடச் சிறந்த புண்ணியாத்மா. அவரே இங்கு இல்லாதபோது மற்றவர்களைப் பற்றி என்ன? ஆகவே நீ உன் புதல்வனுக்காகத் துயரப்படாதே.

ச்ருஞ்ஜயா! வேனனுடைய மகன் ப்ருதுவும் தன்னுடைய உடலைத் துறக்க நேரிட்டது. மகரிஷிகள் காட்டில் ஒன்று கூடி அவருக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்தனர். ப்ருதுவின் ஆட்சி காலத்தில் பூமி உழாமலேயே தானியத்தை உற்பத்தி செய்தது. மரங்களில் ரசம் நிரம்பியிருந்தது. பசுக்கள் பால் அளித்து வந்தன. மக்கள் நோயின்றி இருந்தனர். அவர் கடற்கரைக்குச் சென்றால் கடலின் நீர் அலையின்றி இருந்தது. நதிகளில் அமைதியாக வெள்ளம் ஓடியது. ப்ருது மன்னர் அஸ்வமேத யாகம் செய்து 400 அடி உயரமுள்ள 21 தங்க மலைகளைப் பிராமணர்களுக்குத் தானமளித்தார். நன்மை தரும் நான்கு குணங்களில் அவர் உன்னை விடச் சிறந்தவர். உன்னுடைய புதல்வனை விடப் புண்ணியாத்மா. அவரே இறந்துவிட்டார். மற்றவர்களைப் பற்றிய விஷயம் என்ன? ஆகவே உன் புதல்வனுக்காக நீ துயரமடையாதே” என நாரதர் ச்ருஞ்ஜய மன்னரிடம் கூறினார்.

நாரதரின் சொற்களைக் கேட்ட ச்ருஞ்ஜய மன்னன், “நாரதரே! தாங்கள் கூறிய உபதேசம் வீணாகவில்லை. உங்களை தரிசனம் செய்து நான் துயரம் அற்றவனாவேன். நான் புத்திர சோகத்தால் தவிக்கிறேன். தாங்கள் எனக்கு அருள் செய்தால் என் மகன் மீண்டும் உயிர் பெற முடியும்” என்றான். நாரதர் அவனிடம், பர்வத முனிவர் உனக்கு உன் புதல்வன் சொர்ணஷ்டீவியை அளித்தார். இப்போது அவன் சென்றுவிட்டான். இப்போது நான் ஹிரண்ய நாபன் என்னும் ஒரு புதல்வனை அளிக்கிறேன். அவன் ஆயிரம் வருடங்கள் ஆயுள் பெற்றிருப்பான்” என்றார்.

12.1.32 யுதிஷ்டிரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் ஸ்வர்ணஷ்டீவியின் விஷயத்தைக் கூறக் கேட்பது

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் யுதிஷ்டிரரிடம் நாரத முனிவருக்கும், ச்ருஞ்ஜய

மன்னனுக்கும் இடையில் நடந்த உரையாடலை விளக்கினார். அப்போது யுதிஷ்டிரர் ச்ருஞ்ஜயனுக்கு பர்வதமுனிவர் ஸ்வர்ணஷ்டிவி என்னும் புதல்வனை எதற்காக அளித்தார்? அவன் எவ்வாறு இறந்தான்? அவனுக்கு ஏன் அந்தப் பெயர் உண்டானது என்று பகவானிடம் கேட்டார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவருக்குப் பதில் உரைத்தார்.

“மன்னா! நாரதர், பர்வதர் என்னும் சிறந்த இரண்டு ரிஷிகள் பரஸ்பரம் மாமன்-மருமகள் ஆவர். இருவரும் தேவ உலகிலிருந்து மனித உலகிற்கு யாத்திரை செய்ய வந்தனர். இங்கு புனிதமான ஹவிஸையும், தேவர்களுக்கு உணவாகத் தகுதியுள்ள பொருட்களையும் உண்டு வந்தனர். அவர்கள் தம் மனதில் தோன்றும் சுப-அசுப சங்கல்பம் எதுவானாலும் பரஸ்பரம் கூறிக்கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிடில் பரஸ்பரம் சாபத்துக்கு ஆளாக நேரிடும் என்ற நிபந்தனையை விதித்துக் கொண்டனர். இருவரும் சுவேதனின் புதல்வரான ச்ருஞ்ஜயனிடம் வந்தனர். நாங்கள் இருவரும் உன்னுடைய நன்மைக்காக சிறிது காலம் இங்கு தங்கியிருப்போம் என்றனர். மன்னனும் மகிழ்ச்சியுடன் அவர்களை ஏற்றுக் கொண்டான். மிகச்சிறந்த அழகியும், சீலமும் நன்னடத்தை உடையவருமான தன் ஒரே மகளை அந்த ரிஷிகளின் சேவைக்கு நியமித்தான்.

அக்கன்னிகையும் தந்தையின் கட்டளைப்படி அவ்விரு ரிஷிகளுக்கும் சேவை செய்து வந்தாள். அவளது அழகினாலும் பணிவிடையாலும் ஈர்க்கப்பட்ட நாரதர் அவளிடம் காமபாவம் கொண்டார். தர்மமறிந்தவரான நாரதர் வெட்கம் காரணமாகத் தன் மருமகனிடம் இதைத் தெரிவிக்கவில்லை. ஆனால் பர்வதர் தன்னுடைய தவ வலிமையாலும், நாரதரின் செயல்களாலும் அவர் காமத்தினால் பிடிக்கப்பட்டுள்ளதை அறிந்துவிட்டார். அதனால் சினம் கொண்டார். தாங்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்ட நியமத்தை நாரதர் மீறிவிட்டதால் அவருக்குச் சாபமளிக்க இருப்பதாகவும் பர்வதர் கூறினார்.

அதன்படி, இந்த அழகி உங்களுக்கு மனைவியாவாள். ஆனால் திருமணமானவுடன் இந்தப் பெண்ணும் மற்றவர்களும் உங்கள் முகத்தைக் குரங்கின் முகமாகவே பார்ப்பார்கள் என்று சாபம் அளித்துவிட்டார். அதனைக் கேட்டு நாரதரும் சினம் கொண்டார்; “அடே! நீ தவம், சத்தியம், பிரம்மச்சரியம் புலனடக்கம் இவற்றுடன் தர்மபராயணனாக இருந்தாலும் சொர்க்கத்தை அடைய முடியாது” என்று சாபமளித்துவிட்டார். ஒருவருக்கொருவர் சாபம் அளித்து இருவரும் பிரிந்தனர். பர்வதர் வேறு திசைகளில் சென்றுவிட்டார். நாரதருக்கும், ச்ருஞ்ஜயனின் மகளான ராஜகுமாரிக்கும் திருமணம் முடிந்தது. பர்வதரின் சாபப்படி நாரதரின் முகம் குரங்கின் முகமாகவே அப்பெண்ணுக்குத் தோற்றமளித்தது. ஆனால் அவள்

அவரை அவமதிக்கவில்லை. கணவனிடம் அன்பு கொண்டு சேவை புரிந்து வந்தாள்.

சிறிது காலம் கழித்துப் பர்வதமுனிவர் ஒரு காட்டிற்கு வந்து அங்கு நாரத முனிவரைக் கண்டார். அவர் நாரதரை வணங்கி, தாங்கள் எனக்குச் சுவர்க்கலோகம் செல்ல அனுமதியளிக்க வேண்டும் என வேண்டினார். பர்வதர் இரக்கத்துடன் தன் முன் நிற்பதைக் கண்டு நாரதர் மனம் கனிந்தார். அவரிடம், “குழந்தாய்! முன்பு நீ என்னை வானரமுகம் பெறச் சபித்துவிட்டதால், கோபத்துடன் நானும் சபித்துவிட்டேன்” என்றார். பிறகு இரு முனிவர்களும் ஒருவருக்கு ஒருவர் அளித்த சாபங்களை விலக்கிக் கொண்டனர்.

நாரதருக்குக் குரங்கு முகம் மறைந்துவிட்டது. தேஜஸுடன் கூடிய முகம் பெற்ற நாரதரை அயலான் என்று எண்ணி அவரது மனைவியான ராஜகுமாரி அவரிடம் இருந்து விலகி ஓடினாள். பர்வதர் அவளிடம் நாரதர் சாபம் பெற்ற விஷயத்தையும், சாபவிமோசனம் ஆனதையும் விளக்கிக் கூறியதும் ராஜகுமாரி மகிழ்ந்தாள். நாரதரை ஏற்றுக் கொண்டாள். பர்வதர் சுவர்க்கம் சென்றார்” என்று இரு முனிவர்களுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற விஷயங்களை ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறினார். அத்துடன் ஸ்வர்ணஷ்டவியின் பிறப்பு, இறப்பு விவரத்தை நாரத முனிவரிடமே கேட்டு அறிந்து கொள்ளுமாறு கூறினார். யுதிஷ்டிரரும் நாரதரிடம் ஸ்வர்ணஷ்டவியின் பிறப்பு விவரங்களைக் கேட்டார்.

12.1.33 நாரதர் ஸ்வர்ணஷ்டவியின் பிறப்பு, இறப்பு மறுபடி உயிர் பெறுதல் இவற்றைக் கூறுதல்

நாரதரும் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறத் தொடங்கினார். “மகாபாஹு! யுதிஷ்டிரா! ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறியது அனைத்தும் சத்தியமாகும். இந்த விஷயத்தில் மீதமுள்ளதை நான் உனக்குக் கூறுகிறேன். நானும் எனது மருமகன் பர்வத முனிவனும் ச்ருஞ்ஜய மன்னனிடம் வசிக்கச் சென்றோம். மழைக்காலத்தில் நான்கு மாதங்கள் அவர் மாளிகையில் மிகுந்த மரியாதையுடனும், உபசரிப்புடனும் கழித்தோம். எங்களை நன்கு உபசரித்த ச்ருஞ்ஜய மன்னனுக்கு பர்வத முனிவர் உபகாரம் செய்ய விரும்பினார். நானும் அவருக்கு அனுமதி அளித்தேன். பர்வதர் ச்ருஞ்ஜயனிடம் உன்னுடைய உபசரிப்பினால் நாங்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தோம். நீ விரும்பிய வரத்தைக் கேள் என்றார். ச்ருஞ்ஜய மன்னர் முனிவர்களின் மகிழ்ச்சியே தனக்குப் போதுமானது என்றார். ஆனால் பர்வதர் நீண்டகாலமாக உன் மனதில் நினைத்திருக்கும் ஒரு விஷயத்தை வரமாகக் கேள் என்று கூறினார்.

ச்ருஞ்ஜய மன்னனும், வீரம், பலம், உத்தம விரதங்களை அனுசரித்தல், நீண்ட ஆயுள், சௌபாக்கியம் இவற்றை உடைய இந்திரனுக்குச் சமமான புதல்வனைப் பெற விரும்புவதாகக் கூறினான். பர்வத முனிவர் மன்னனிடம் மன்னா! உன்னுடைய விருப்பம் நிறைவேறும். தேவராஜன் இந்திரனைத் தோற்கச் செய்வதற்காக உன் மனதில் இந்த சங்கல்பம் ஏற்பட்டுள்ளது. ஆனால் உன் மகன் நீண்ட ஆயுளோடு இருக்க மாட்டான். இந்திரனிடமிருந்து நீ உன் மகனைக் காப்பாற்ற வேண்டும். உன் மகன் ஸ்வர்ணஷ்டிவி என்ற பெயரில் பிரசித்தி பெற்று இந்திரனைப் போன்ற தேஜஸூடன் இருப்பான் என்றார். ச்ருஞ்ஜயன் பர்வத முனிவரிடம், “அவ்வாறு ஆகக்கூடாது; பகவான் தங்கள் தவத்தால் என் மகன் நீண்ட ஆயுளைப் பெற வேண்டும் என்று வேண்டினான். ஆனால் இந்திரனை நினைத்து முனிவர் பதிலேதும் பேசவில்லை. அப்போது நாரதராகிய நான் “மன்னா! என்னைக் கஷ்ட நேரத்தில் நினைத்துக் கொள். உன் மகன் யமராஜனுக்கு வசப்பட்டால் அவனை அதே உருவில் மீண்டும் கொண்டு வந்து அளித்து விடுவேன்” என்று கூறினேன்.

மன்னனிடம் இவ்வாறு கூறிய பின் முனிவர்கள் இருவரும் விடை பெற்றுச் சென்றுவிட்டோம். பிறகு ராஜரிஷியான ச்ருஞ்ஜயருக்கு ஒரு மகன் தோன்றினான். அவன் வாயில் இருந்த தங்கத்தை உமிழ்ந்ததால் ஸ்வர்ணஷ்டிவி என்று அழைக்கப்பட்டான். அவனுடைய அற்புதமான வரலாறு உலகிற்குத் தெரிந்துவிட்டது. இந்திரனும் இப்பாலகன் பர்வத முனிவரின் வரத்தின் பலன் என்பதை அறிந்து கொண்டான். அவ்வரச குமாரனை வதம் செய்வதற்கான சந்தர்ப்பத்தை இந்திரன் எதிர்தோக்கியிருந்தான். தன்னுடைய ஆயுதமாகிய வஜ்ரத்திடம் நீ புலியாகி அந்த பாலகனைக் கொன்றுவிடு. அவன் பெரியவன் ஆனதும் என்னைத் தன் பராக்கிரமத்தால் தோற்கச் செய்வான் என்று பர்வதன் கூறியுள்ளார் என்றார். இந்திரனுடைய வஜ்ரமும் அந்த நகருக்கு அருகிலேயே சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்து வசித்து வரலாயிற்று.

ஒருநாள் மக்கள் இல்லாத கங்கைக் கரையின் காட்டில் ஸ்வர்ணஷ்டிவி தன் வளர்ப்புத் தாயுடன் விளையாடச் சென்றான். அப்போது இந்திரனின் வஜ்ரமாகிய புலி அவனைக் கொன்றுவிட்டது. பின்னர் மாயையால் மறைந்து இந்திரனிடம் சென்றுவிட்டது. அப்பாலகனின் வளர்ப்புத் தாய் புலி அவனைத் தாக்கித் கொன்றதும் கத்திக் கூச்சலிட்டாள். அங்கு ஓடிவந்த ச்ருஞ்ஜய மன்னர் உயிரிழந்த தன் புதல்வனை மடியில் வைத்துக் கொண்டு அழலானார்.

அவனுடைய தாயார்களும் சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு அங்கு வந்து அழத் தொடங்கினார். அச்சமயம் ச்ருஞ்ஜய மன்னன் என்னையே நினைத்தார்.

நான் அவருக்குத் தரிசனம் அளித்தேன். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உன்னிடம் கூறிய மன்னரின் வரலாறுகளை அவருக்கு எடுத்துரைத்தேன். இந்திரனின் அனுமதியோடு அவனை உயிர்பிழைக்கச் செய்தேன். ஸ்வர்ணஷ்டிவி உயிர் பெற்றுத் தாய், தந்தையரின் உள்ளம் குளிரச் செய்தான். தந்தை அமரரான பின் 11 ஆயிரம் வருஷம் வரை ராஜ்யத்தை ஆண்டான். ஏராளமான தசுதினையை உடைய பல யாகங்களைச் செய்தான். தேவர்களும், பித்ருக்களும் அதனால் மிகவும் திருப்தி அடைந்தனர்.

“தர்மராஜா யுதிஷ்டிரா! நீயும் உன் சோகத்தை விலக்கு. ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும், வியாசரும் கூறியவாறு உன் முன்னோர்களின் பாரத்தைச் சுமந்து கொள். புண்ணியமளிக்கும் யாகங்களைச் செய்து விரும்பிய உலகங்களுக்குச் செல்” என்று நாரத மகரிஷி கூறினார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறிய ச்ருஞ்ஜய மன்னர், மற்றும் பதினாறு மன்னர்களின் விஷயத்தைக் கேட்டும், நாரதர் கூறிய ஸ்வர்ணஷ்டிவியின் சரித்திரத்தையும் கேட்ட பின்பும் யுதிஷ்டிரர் ஏதும் பேசவில்லை; சோகத்திலிருந்து விலகவுமில்லை.

12.1.34 வியாசர் மீண்டும் பல யுக்திகளோடு யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்குதல்

தர்மராஜர் இவ்வாறு பேசாமல் இருக்கவே வியாசர் மீண்டும் அவரிடம் கூறலானார்; “ராஜீவலோசனா! மன்னர்களின் தர்மம் மக்களைக் காப்பதுதான் நீ உன் முன்னோர்களின் ராஜ்யத்தை ஏற்று அதை தர்மப்படி பராமரித்து வா, தவம் பிராமணர்களுக்கு முக்கியமான தர்மம். வேதம் இவ்வாறே கூறுகிறது. தர்ம துரோகிகளுக்கு மன்னன் தன் புஜபலத்தால் தண்டனை அளிக்க வேண்டும். அழியும் தர்மத்தைக் காப்பாற்றாத மன்னன் தர்மத்தைக் கொல்பவனாவான். தர்மத்துரோகிகளை வதைப்பதும், நல்லவர்களுக்குத் தானமளிப்பதும், தர்மத்தின்படி மக்களைக் காப்பதும் மன்னர்களின் கடமையாகும்.

வியாசர் இவ்வாறு கூறியதும், யுதிஷ்டிரர் அவரிடம், “பகவன்! தாங்கள் கூறுவதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. ஆனால் நான் இந்த ராஜ்யத்திற்காக வதம் செய்யத் தகாதவர்களை வதம் செய்துவிட்டேன். அந்தக் கர்மங்கள் என்னை எரிக்கின்றன; வேக வைக்கின்றன” என்றார். வியாசர் அவருக்கு மேலும் எடுத்துரைத்தார்.

பாரதா! யார் கொல்லப்பட்டார்களோ, அவர்கள் கொல்லப்பட்டதன் பொறுப்பு யார் மீது உள்ளது. இதில் நான்கு கேள்விகள் எழுகின்றன. 1) அனைவரையும் தூண்டுவிக்கும் ஈஸ்வரன் இந்த வதத்திற்கான கர்த்தாவா? 2) வதம் செய்யும் புருஷன் கர்த்தாவா? 3) கொல்லப்படுபவனின் வீண

பிடிவாதம் கர்த்தாவா? அல்லது 4) அவனுடைய பிராப்த கர்மத்தின் பலன் பெறப்பட்டதால் ப்ராப்தமே கர்த்தாவா?

பாரதா! தூண்டுவிக்கும் ஈசுவரனே கர்த்தா என்றால், மனிதன் செய்யும் சுப-அசுப கர்மங்களின் பலனும் ஈசுவரனுக்கே கிடைக்க வேண்டும். ஒரு மனிதன் காட்டில் கோடாலியால் மரத்தை வெட்டும்போது அதனுடைய பாவம் வெட்டுபவனுக்கேயன்றிக் கோடலிக்கு அல்ல. அல்லது கோடாலியே பாவத்தைப் பெறும் என்றால் அதனை அமைத்த மனிதனுக்கே அதன் பலன் கிடைக்க வேண்டும். ஒருவர் மூலம் செய்யப்பட்ட கர்மம் மற்றவருக்குக் கிடைக்காது. எனவே அனைத்தையும் தூண்டுவிக்கும் ஈஸ்வரனிடமே சுப-அசுப கர்மங்களின் முழு பலனையும் ஒப்படைத்துவிடு.

ஒருவேளை புண்ணியம் மற்றும் பாவ கர்மங்களின் கர்த்தா அதைச் செய்பவனே என்றால் நீ சுப கர்மத்தையே செய்தாய். ஏன் எனில் உன் மூலம் பாவிகள் மற்றும் அவர்களது நண்பர்களின் வதமே நிகழ்ந்துள்ளது. இத்துடன் அவர்களின் விதியின் பலனும் அவர்களுக்குக் கிடைத்துள்ளது. நீ காரணம் மட்டுமே ஆவாய். மன்னா! ஒருவன் தெய்வத்தின் சட்டத்தை மீற முடியாது. தண்டனையளிப்பதால் உனக்குப் பாவம் சேராது.

மன்னா! போரிடும் இருநபர்களில் ஒருவன் இறப்பது நிச்சயம், என்றால் அவன் இயல்பாகவே கொல்லப்படுகிறான். அதனால் இறந்த காலத்திலும், எதிர்காலத்திலும் எந்த அசுப கர்மத்தின் பலனும் உனக்கு இருந்ததுமில்லை. இருக்கப் போவதும் இல்லை.

மக்கள் புண்ணியம் மற்றும் பாவத்தின் பலனைப் பெறுகிறார்கள் என்றால் காரணமின்றி எந்தக் காரியமும் நடைபெற முடியாது. ஆகவே பிராரப்தமே கர்த்தாவாகிறது. அந்த பிராரப்தமே தர்ம-அதர்ம ரூபம் என்று கருத வேண்டும். தர்ம, அதர்ம காரியங்கள் சாஸ்திரத்தால் உண்டாகின்றன. எனவே உலகில் பிடிவாதமான மனிதர்களுக்குத் தண்டனை அளிப்பது மன்னர்களுக்கு முற்றிலும் பொருந்துவதாகும். ஆகவே எந்த வகையிலும், எந்தக் காரணத்தாலும் நீ துயரப்பட வேண்டியதில்லை.

கௌந்தேயா! போர் முதலியவற்றால் விருப்பு, வெறுப்பின் காரணமாக நிந்தைக்குரிய கர்மங்கள் அமையுமானால் சாஸ்திரங்களில் அந்தக் கர்மங்களுக்குப் பிராயச்சித்த முறை உள்ளது. சரீரத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள விரும்புகிறவன் பாவத்தை விலக்கப் பிராயச்சித்தம் செய்ய முடியும். ஆனால் சரீரம் இல்லாதவன் பிராயச்சித்தம் செய்ய இயலாமல் பாவ கர்மங்களின் பலனை அடைகிறான். எனவே நீ உயிர் வாழ்ந்து

பிராயச்சித்தங்களைச் செய்து கொள்ள முடியும். பிராயச்சித்தம் செய்யாமலே இறந்து விட்டால் பரலோகத்தில் நீ தாபப்பட நேரும்” என்று வியாச பகவான் யுதிஷ்டிர மன்னரிடம் பிராயச் சித்தங்களை மேற்கொள்ளக் கூறினார்.

12.1.35 யுதிஷ்டிரரின் துயரச் சொற்கள்

வியாசரின் தர்க்க வாதத்துடன் கூடிய சொற்களைக் கேட்டும் யுதிஷ்டிரர் ஆறுதல் அடையவில்லை. அவர் மீண்டும் கூறினார்; “பிதாமகரே! நான் தனியாகவே ராஜ்யத்தின் பேராசையால், புத்திரன், பெளத்திரன், சகோதரன் சிறிய தந்தை, பெரிய தந்தை, மாமனார், குரு, மாமா-மருமகன் உற்றார்-உறவினர், நண்பர்களான பல தேசத்து எண்ணற்ற கூடித்திரிய மன்னர்களைக் கொல்வித்தேன். எப்போதும் தர்மத்தில் ஈடுபட்ட அந்த வீர மன்னர்களைக் கொன்று நான் என்ன பலனை அடையப் போகிறேன்? இதே கவலையால் நான் எரிந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

தன்னுடைய புதல்வர்களையும், கணவர்களையும், சகோதரர்களையும் நிரந்தரமாகப் பிரிந்துவிட்ட பெண்களின் நிலை இனி என்னவாகும்? அந்த அபலைகள் பாண்டவர்களையும், வருஷணி வம்சத்தவரையும் வைது கொண்டிருப்பார்கள். அவர்கள் தங்கள் கணவனும், புதல்வனுமின்றி உயிரைத் துறந்து யமலோகம் சென்றுவிடுவார்கள். தர்மத்தின் கதி சூட்சுமமானது என்பதால் நாங்கள் பெண் கொலை பாவத்திற்குப் பங்காளியாக நேரும். நாங்கள் ப்ராயச்சித்தத்தால் தீர்க்க முடியாத பாவத்தைச் செய்துவிட்டோம். ஆகவே நாங்கள் தலைகுனிவுடன் ஐயமின்றி நரகத்தையே அடையப் போகிறோம். நாங்கள் பெரும் தவம் செய்து எங்கள் உடலைத் துறந்துவிடுவோம். இதற்கு ஆசிரமம் இருந்தால் தாங்கள் கூறுங்கள்” என்றார்.

12.1.36 வியாசர் காலத்தின் பலம், தேவாசுரப் போர் உதாரணம் பிராயச்சித்தம் செய்யும் அவசியம் இவற்றைக் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரரின் சொற்களைக் கேட்டு வியாசர் அறிவு பூர்வமாக நன்றாக யோசித்துப் பின் அவரிடம் கூறினார்; “கூடித்திரிய சிரோமணியே நீ கூடித்திரிய தர்மத்தை நினைத்துக் கவலைப்படாதே. இந்த கூடித்திரியர்கள் அனைவரும் தர்மத்தின்படி கொல்லப்பட்டுள்ளனர். அவர்களை வதம் செய்தது நீயுமல்ல; பீமசேனனும் அல்ல; அர்ஜுனனோ, நகுல-சகதேவரோ அல்ல. காலன் முறைபோட்டு தன் நியமத்தின்படி அவர்கள் அனைவரின் உயிரையும் எடுத்துவிட்டார். காலனின் அனுக்ரஹம் யாருக்கும் கிடையாது. மக்கள் செய்த தர்மத்தின் சாட்சியான காலனே உன் பகைவர்களை அழித்துள்ளான்.

பாரதா! காலன் இந்தப் போரை நிமித்த மாத்திரமாக அமைத்தார். பிராணிகள் மூலம் பிராணிகளை வதம் செய்வதே காலனின் ஈஸ்வர வடிவம். காலன் ஜீவனின் பாவ-புண்ணியங்களின் சாட்சி என்பதை நீ அறிய வேண்டும். நீ போரில் கொல்லப்பட்டவர்களின் கர்மத்தை எண்ணிப்பார். அவற்றைச் செய்ததாலேயே அவர்கள் காலனுக்கு ஆட்பட்டார்கள். நீ உத்தமமான நியமங்களையும், செயலையும் கடைப்பிடித்தபோதும், இறைவன் பலவந்தமாக உன்னைத் தன் வசமாக்கி, உன்மூலம் இத்தகைய நிஷ்டூர கர்மத்தைச் செய்வித்தார் என்பதைக் கவனத்தில் கொள். இங்கு உனக்கு இந்தக் கர்மங்கள் கவலையும், வேதனையும் அளிக்குமானால், இதில் இருந்து விடுபடப் பிராயச்சித்தம் செய்து விடு.

முற்காலத்தில் மூத்த சகோதரர்களான அசுரர்கள் தம் தம்பிகளான தேவர்களோடு 32000 வருஷம் வரை பெரும் போர் செய்தனர். ராஜ்யலக்ஷ்மிக்காகவே இப்போர் நடைபெற்றது. தேவர்கள் இந்த பூமியை ஏகார்கணவ வெள்ளத்தில் ஆழ்த்தித் தைத்யர்களை அழித்து விட்டனர். சொர்க்கத்தின் மீது அதிகாரம் செலுத்தினர். இதேபோல தேவர்கள் மூவுலகிலும் சால, விருக என்ற பெயரில் பிரசித்தமான 88 ஆயிரம் பிராமணர்களையும் வதம் செய்துவிட்டனர். இவர்கள் அசுரர்களின் உதவிக்காகச் சென்றதாலேயே வதம் செய்யப்பட்டனர்.

ஒரு மனிதனைக் கொன்று விடுவதால், குடும்பத்திலுள்ள மற்றவர்களின் கஷ்டங்கள் விலகும் என்றால், ஒரு குடும்பம் அழியும்போது தேசம் முழுவதும் சுகமும் அமைதியும் பெறும் என்றால் அவ்வாறு செய்வது தர்மத்தை அழிப்பது ஆகாது. சிலசமயம் தர்மமே அதர்ம ரூபமாகிவிடுகிறது.

பாரதா! நீ வேத சாஸ்திரங்களை அறிந்தவன். சிறந்தவர்களின் உபதேசத்தைக் கேட்டுள்ளாய். எனவே மனத்தை உறுதியாக்கிக் கொள். துயரத்தால் தைரியமிழக்காதே! முன்பு தேவர்கள் சென்ற வழியையே நீ பின்பற்றியுள்ளாய். உன் போன்றவர்கள் நரகத்தில் விழமாட்டார்கள். நீ உன் சகோதரர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் ஆறுதல் கொடு.

பாவகர்மம் செய்த பிறகு வெட்கப்படாதவனுக்கு எந்தப் பிராயச்சித்தமும் கிடையாது. பிறவியிலேயே தூய இயல்புடைய நீ பகைவனின் குற்றத்தால் போர் செய்தும் இன்று பச்சாதாப்படுகிறாய். இதற்கு அஸ்வமேதயாகம் பிராயச்சித்தமாகக் கூறப்படுகிறது.

இந்திரன் பகைவர்களை வென்று 100 முறை அசுவமேதயாகம் செய்தார். அதனாலேயே 'சதக்ருது' என்ற பெயரையும் பெற்றார். அவர் பாவங்கள் அனைத்தும் கரைந்துவிட்டன. சொர்க்கலோகத்தில் தேவர்களும்,

மகரிஷிகளும் இந்திரனை வணங்குகின்றனர். பாவமற்றவனே! நீயும் இந்த பூமியை உன் பராக்கிரமத்தால் பெற்றுள்ளாய். மன்னா! நீ உன் நண்பர்களோடு அவர்களுடைய தேசங்களுக்கும், நகரங்களுக்கும் சென்று அவர்களுடைய சகோதரர்கள், புதல்வர்கள் அல்லது பேரர்களை அவரது ராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்துவை.

யாருடைய வாரிசு இன்னும் சிறுவர்களோ, அல்லது கர்ப்பத்தில் உள்ளனரோ, அவர்களுடைய மக்களுக்கு எடுத்துக்கூறி ஆறுதல் அளித்து அமைதிப்படுத்து. மக்களை மகிழ்வித்து பூமியைக் காப்பாற்று. புதல்வர்கள் இல்லாத மன்னர்களுக்கு அவர்களுடைய புதல்விகளையே ராஜ்யாபிஷேகம் செய்துவிடு. இவ்வாறு செய்வதால் அவர்களுடைய மனைவியர்கள் விருப்பம் நிறைவேறும். அவர்கள் துயரத்தைத் துறப்பார்கள். பாரதா! இவ்விதம் ராஜ்யம் முழுவதும் அமைதியை நிலைநிறுத்தி, தேவாசுரப் போரில் வெற்றி பெற்ற இந்திரன் செய்ததுபோல அஸ்வமேத யாகம் செய். போரில் கொல்லப்பட்ட கூடித்திரியர்கள் காலத்தின் சக்தியால் தூண்டப்பட்டு, தங்களுடைய கர்மத்தாலேயே உயிரிழந்தார்கள். நீ கூடித்திரிய தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்து இந்த ராஜ்யத்தைப் பெற்றுள்ளாய். ஆகவே, நீ மரணத்திற்குப் பிறகு அனைவருக்கும் நன்மை தரும் தர்மத்தைக் காப்பாற்று” என்றார்.

12.1.37 யுதிஷ்டிரர் கர்மங்களுக்குரிய பிராயச்சித்தம் பற்றிக் கேட்பதும் வியாசர் பதிலும்

வியாசரின் சொற்களைத் தொடர்ந்து யுதிஷ்டிரர் அவரிடம், “பிதாமகரே! மனிதன் செய்யும் எந்த எந்த கர்மங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும்; என்னென்ன பிராயச்சித்தங்கள் செய்ய வேண்டும் என்பதைக் கூறியருளுங்கள்” என்று கேட்டார். வியாசரும் கூறலானார்.

“மன்னா! சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட கர்மங்களின்படி நடக்காமல் சாஸ்திர மறுப்பு கர்மத்தைச் செய்பவன் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டியவன் ஆவான்.

சூரிய உதயம் அல்லது சூரிய அஸ்தமன சமயத்தில் தூங்குபவன்

நகமும் பற்களும் கருப்பாக உடையவன்

அண்ணன் மணம் செய்யாமல் தான் மணம் செய்யும் தம்பி (பரிவேத்தா)

அண்ணன் (பரிவித்தி)

பிரம்மஹத்தி செய்தவன்

மற்றவர்களை நிந்திப்பவன்
தங்கையின் திருமணத்திற்குப் பின் அவளுடைய அக்காளை
மணப்பவன்

அக்காள் திருமணமாகாமல் அவளுடைய தங்கையை மணப்பவன்
விரதத்தில் இருந்து தவறிய விரததாரி
பிராமணனைக் கொன்றவன்
தகுதியற்றவருக்குத் தானம் அளிப்பவன்
தகுந்த பிராமணனுக்குத் தானம் அளிக்காதவன்
கிராமத்தை அழிப்பவன்; மாமிசம் விற்பவன்; தீ வைப்பவன்
சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு வேதம் கற்பிப்பவன்
பெண்ணையும் சூத்திரனையும் வதம் செய்பவன். பசுவதம் செய்பவன்.
மற்றவர்கள் வீட்டிற்குத் தீ வைப்பவன், பொய் சொல்லி வயிறு
வளர்ப்பவன்.

குருவை அவமதிப்பவன், நன்னடத்தை ஒழுங்கை மீறுபவன் இவர்கள்
பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும்.

12.1.38 வியாசர் கூறிய செய்யத்தகாத கர்மங்கள்

தன்னுடைய தர்மத்தைத் தியாகம் செய்தல், மற்றவரின் தர்மப்படி
நடத்தல், யாகத்திற்கு அதிகாரம் இல்லாதவர்கள் யாகம் செய்வித்தல்
உண்ணக் கூடாததை உண்ணுதல். சரணடைந்தவனைத் தியாகம் செய்தல்.
காப்பாற்றத் தகுந்தவர்களைக் காப்பாற்றாமை, ரசங்களை விற்பல், பசு,
பறவைகளைக் கொல்லுதல், பசுக்களுக்குத் தினமும் புல் முதலியன
அளிக்காமல் இருத்தல், பிராமணர்களுக்குத் தகஷிணைகளை அளிக்காமல்
இருத்தல், அவர்களின் பொருட்களைப் பிடுங்கிக் கொள்ளுதல், தந்தையோடு
சண்டை செய்பவன், குருவின் படுக்கையில் தூங்குபவன், ருது காலத்தில்
தன் மனைவியோடு சேராதவன் ஆகியோர் அதர்மன் ஆவார்கள்.
வேதங்களில் கூறப்பட்ட சில கர்மங்களைச் செய்வதாலும், சிலவற்றைச்
செய்யாததாலும் மனிதன் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டியவனாகிறான்.

போர்க்களத்தில் வேத வேதாக்களில் மிகச்சிறந்த பிராமணன் கையில்
ஆயுதம் ஏந்திக் கொல்லவரும், பிராமணனைக் கொல்வதால் பிரம்மஹத்தி
தோஷம் ஏற்படுவதில்லை. தெரியாமலோ, அல்லது உயிருக்கு ஆபத்தான
நிலையிலோ மதுபானம் செய்தால் அதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்ய

வேண்டும். குருவின் கட்டளையால் அவரது படுக்கையில் படுப்பது குற்றமில்லை. உத்தாலகர் தன் புதல்வன் ஸ்வேதகேதுவை சிஷ்யன் மூலமே தோற்றுவித்தார். குருவிற்காகத் திருடுவதும் அதர்மமல்ல. ஆபத்து சமயத்தில் பிராமணனைத் தவிரப் பிறர் செல்வத்தை எடுப்பது பாவமல்ல. தன்னுடைய, அல்லது மற்றவர்களின் உயிரைக் காப்பாற்றவோ, குருவிற்காகவோ, தனிமையில் மனைவியிடம் வினோதமாகவோ, திருமண சமயத்திலோ பொய் கூறுவதால் பாவம் உண்டாவதில்லை.

மூத்த சகோதரன் சந்நியாசி ஆகிவிட்டால் தம்பி திருமணம் செய்வது குற்றமல்ல. மனைவியின் வேண்டுகோள்படி, வாரிசுக்காக வேறு பெண்களோடு சேருவது பாவமல்ல. மனிதன் பசுக்களை வீணாக வதம் செய்யவோ, செய்விக்கவோ கூடாது. விதிப்படி செய்த பசுக்களின் சம்ஸ்காரம் அவற்றிற்கு அனுக்கரமாகும். தெரியாமல் தகுதியற்ற பிராமணனுக்குத் தானம் அளிப்பதும், தகுதியுள்ளவனுக்குத் தானம் அளிக்காமையும் குற்றமல்ல. விலை மகள் மறுக்கப்படுவது குற்றமல்ல. அதனால் அவளுக்குத் தூய்மையே உண்டாகிறது. வேலை செய்யத் திறனற்ற சேவகனை விடுவது குற்றமல்ல. பசுக்களின் வசதிக்காகக் காட்டில் தீ வைக்கப்படுவதால் பாவம் உண்டாவதில்லை.

பாரதா! எவற்றைச் செய்தவன் குற்றவாளி ஆவதில்லையோ அத்தகைய கர்மங்களைக் கூறியுள்ளேன். இனி பிராயச்சித்தங்களை விவரிக்கிறேன்.

12.1.39 வியாசர் பல கர்மங்களுக்கான பிராயச்சித்தங்களைக் கூறுதல்

பாரதா! மனிதன் யக்கும் முதலிய சத்கர்மங்களாலும், தானத்தினாலும் பாவத்தைக் கழுவிக் கொண்டு புனிதமாக்கிக் கொள்ளுகிறான். ஆனால் மறுபடி பாவத்தில் ஈடுபடாத வரைதான் இது பலன் தரும்.

பிரம்மஹத்தி செய்த ஒருவன் கையில் கப்பரை ஏந்தி பிச்சை எடுத்து உண்ண வேண்டும். எப்போதும் பிரம்மச்சரிய விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். தன்னுடைய பாவ கர்மத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டும். இவ்வாறு 12 ஆண்டுகள் செய்தால் பிரம்மஹத்தி பாவத்திலிருந்து விடுபடலாம். அல்லது விரும்பி சஸ்திரம் தரித்த மனிதனின் சஸ்திரத்திற்குக் குறியாக வேண்டும். அல்லது தானே தீயில் எரிந்து விட வேண்டும். அல்லது ஏதாவது ஒரு வேதத்தைத் தலை நிமிராமல் படித்தபடி 100 யோஜனை தூரம் யாத்திரை செய்ய வேண்டும். அல்லது வேதங்களில் சிறந்த பிராமணனுக்குத் தன்னுடைய எல்லாப் பொருட்களையும் சமர்ப்பித்துவிட வேண்டும். அல்லது செல்வத்துடன் கூடிய வீட்டை பிராமணனுக்குத் தானம் அளிக்க வேண்டும்.

பிரம்மஹத்தி செய்யும் மனிதன் க்ருச்ர விரதத்தின்படி போஜனம் செய்ய வேண்டும். ஆறு ஆண்டுகளில் அவன் புனிதமானவன். (மூன்று நாள் காலையும், மூன்று நாள் மாலையும், மூன்று நாள் கேட்காமல் கிடைப்பதை உண்பதும், மூன்று நாட்கள் உபவாசம் செய்வதும் க்ருச்ர விரதம் எனப்படும்) அஸ்வமேத யாகம் செய்வதாலும் பிரம்மஹத்தியின் பாவம் தூய்மையடைகிறது. பிராமணனுக்காகப் போரில் உயிரை அளிப்பவனும் பிரம்மஹத்தியில் இருந்து விடுபடுகிறான்.

23 ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்பவனும், நன்னடத்தையுள்ள வறிய பிராமணனுக்குக் கன்றுடன் கூடிய ஆயிரம் கறவைப் பசுக்களைத் தானம் அளிப்பவனும், அடக்கமுடைய பிராமணனுக்கு 100 காபூல் குதிரைகளைத் தானம் செய்பவனும் பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். பிராமணனுக்கு அவன் விரும்பும் பொருளை அளிப்பவனும், நீரில்லாத இடத்தில் மலையிலிருந்து விழுபவனும், அக்னியில் பிரவேசிப்பவனும், மகாப்ரஸ்தான் என்னும் முறையில் இமயத்தில் கரைந்து உயிர் துறப்பவனும் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுதலை பெறுகிறான்.

மது அருந்தும் பிராமணன் 'பிருகஸ்பதிசவ' என்னும் யாகம் செய்தும், மது அருந்தியவன் பூமியைத் தானம் செய்து பின் ஒருபோதும் அதனைக் குடிப்பதில்லையோ, அவன் தூய்மையடைகிறான். குரு பத்தினியுடன் சேருபவன் சூடாக்கப்பட்ட இரும்பின் மீது தூங்க வேண்டும்; அல்லது தன் மூத்திர இந்திரியத்தை வெட்டி உயிர் துறந்து பாவத்தில் இருந்து விடுபட வேண்டும். பெண்களும் ஒரு ஆண்டு அளவான ஆகாரத்தோடும் அடக்கத்தோடும் இருந்து மேற்கூறிய பாவத்திலிருந்து விடுபடலாம். பிராமணர்களுக்கு அனைத்தையும் அளிப்பவனும், போரில் குருவிற்காகக் கொல்லப்படுபவனும் தீமையிலிருந்து விடுபடுகின்றனர். பொய் சொல்லி வாழ்பவனும், குருவை அவமதிப்பவனும் குருவிற்கு விரும்பிய பொருளை அளித்து மகிழ்வித்து பாவத்திலிருந்து விடுபடலாம்.

அயலாரின் மனைவி அல்லது செல்வத்தை அபகரிப்பவன் ஓராண்டு கடுமையான விரதம் மேற்கொண்டு பாவத்திலிருந்து விடுபடலாம். அல்லது பல வழிகளில் அவனுக்கு அபகரித்த செல்வத்தைத் திருப்பியளித்துப் பாவம் நீங்கலாம்.

தமையன் திருமணம் ஆகாமல் தான் திருமணம் செய்யும் தம்பி அவனுடைய அண்ணன் இருவரும் 12 இரவுகள் க்ருச்ர விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். பெரியவனின் திருமணம் நடந்த பிறகு தம்பி மறுபடி திருமணச் சடங்குகளைச் செய்து கொள்ள வேண்டும். நான்கு மாதங்கள் ஒருநாள் விட்டு ஒரு நாள் போஜனம் செய்து பெண்கள்

தூய்மையாகிறார்கள். மனைவியிடம் ஐயம் கொள்ளுபவன் அவன் ரஜஸ்வலையாகும் வரை அவளுடன் சேரக்கூடாது.

பிராமணன் 4 பாதங்களுடைய தர்மம் அனைத்தையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். கூத்திரியன் 3 பாதமும், வைசியன் இரண்டு பாதமும், சூத்திரன் ஒரு பாதமும் கொண்ட தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் விதி உள்ளது. கிரந்தங்களில் கூறப்பட்ட விதியால், சாஸ்திரங்கள் கூறும் உதாரணங்கள் மூலம் பாவத்தைப் போக்கப் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும். புனிதமான இடத்தில் இம்சையைத் தவிர்த்து, விருப்பு-வெறுப்பு; மான-அவமானம் இன்றி மௌனமாக காயத்ரி மந்திரஜபம் செய்பவன் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறான்.

பகலில் நின்றும், இரவில் திறந்த மைதானத்தில் தூங்கியும், மூன்று முறை பகலிலும், மூன்று முறை இரவிலும் ஆடையுடன் நீரில் மூழ்கி ஸ்நானம் செய்யும் பிராமணன் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுதலை பெறுகிறான். இந்த விரதத்தின்போது விரததாரி ஸ்திரீ, சூத்திரன் மற்றும் பதிதர்களுடன் பேசக்கூடாது. மனிதன் செய்யும் சுப-அசுப கர்மங்களுக்கு ஐந்து பெரும் பூதங்கள் சாட்சியாக உள்ளன. அந்த சுப-அசுப கர்மங்களின் பலன் மரணத்திற்குப் பிறகே அவனுக்குக் கிடைக்கிறது. ஆகவே மனிதன் அசுப காரியங்கள் செய்துவிட்டால், தானம், தவம் மற்றும் நல்ல காரியங்கள் மூலம் சுப பலனை அதிகரிக்க வேண்டும்.

மன்னா! நான் பாவங்களுக்கேற்ற பிராயச்சித்தங்களைக் கூறியுள்ளேன். ஆனால் மகா பாவங்களிலிருந்து வேறுபட்ட பாவங்களுக்காகவே பிராயச்சித்தங்கள் செய்யப்படுகின்றன. உண்ணத்தகுந்த, தகாத, கூறத் தகுந்த, தகாத, தெரிந்தோ, அறியாமலோ செய்த பாவங்களுக்கு மட்டுமே இந்தப் பிராயச்சித்தங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அறிவுடையவர்கள் இவற்றைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். சாஸ்திரம் கூறிய விதியால் பிராயச்சித்தம் செய்து பாவம் அனைத்தையும் விலக்க முடியும். ஆனால் இந்த விதி ஆஸ்திகன் மற்றும் சிரத்தையுடையவனுக்கே பொருந்தும்.

தற்பெருமையும், த்வேஷமும் கொண்ட, நாஸ்திக, சிரத்தையற்ற மனிதர்களுக்கு இந்த பிராயச்சித்த முறை கிடையாது. மன்னா! நீ உன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும், செல்வத்தைப் பெறவும், மன்னனுக்கு உசிதமான கடமைப்படியே பகைவர்களை வதம் செய்தாய். இவையே உன்னைப் பாவத்திலிருந்து விடுபட வைக்கப் போதுமான காரணங்களாகும். ஆனால் கடந்துவிட்ட நிகழ்ச்சிகளால் உனக்கு வெறுப்போ, துயரமோ உண்டாகுமானால் அவற்றிற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்து கொள். ஆனால்

துயரத்திற்கு வசமாகித் தற்கொலை செய்து கொள்ளாதே.” என்று வியாசபகவான் கூறினார்.

12.1.40 வியாசர் ஸ்வாயம்பு மனுவின் சொற்களைப் பின்பற்றித் தர்மத்தை விளக்குதல்

மகரிஷியின் சொற்களைக் கேட்ட யுதிஷ்டிரர் அவரிடம் உண்ணத் தகுந்தது; தகாதது; தானத்திற்குரிய உத்தமமான பொருள், தானத்திற்குப் பாத்திரம் ஆபவன், தானத்திற்குத் தகுதியில்லாதவன் இவற்றையெல்லாம் கூறுமாறு கேட்டார்.

வியாசர் அவருக்கு, முன்பு மகரிஷிகளுக்கு ஸ்வாயம்பு மனு கூறிய தர்மத்தின் உண்மைச் சொருபத்தை விவரித்தார். சாதாரண குற்றங்களுக்கு ஐபம், ஹோமம், உபவாசம், ஆத்மஞானம், புண்ணிய நதி நீராடுதல், புண்ணியாத்மாக்கள் வாழும் இடத்தில் வசித்தல் ஆகியவை சாமான்யமான பிராயச்சித்தங்கள் ஆகும். சுவர்ணம், ரத்தினம் முதலியவை கலந்த நீரில் நீராடுதல், தேவஸ்தானங்களுக்கு யாத்திரை செய்தல், நெய் பருகுதல் முதலியன மனிதர்களைப் பவித்ரமாக்குகின்றன. வித்வான்கள் ஒருபோதும் கர்வப்படக்கூடாது. நீண்ட ஆயுளை விரும்புபவர் 3 இரவுகள் தப்த க்ருச்ர விரதத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும். விரதத்தின்போது மிகவும் கூடான பால், நெய் மற்றும் நீரைப் பருக வேண்டும்.

அளிக்காத பொருட்களைப் பெற்றுக் கொள்ளாமை, தானம், அத்யயனம், தவத்தில் ஈடுபடுதல், பிராணிகளை ஹிம்சிக்காமை, சத்தியம், சினத்தைத் துறத்தல், யாகம் செய்தல் இவை தர்மத்தின் லட்சணங்களாகும். ஒரே செயல் தேச, கால வித்தியாசத்தால் தர்மம் அல்லது அதர்மமாகிவிடுகிறது. திருடுதல், பொய் சொல்லுதல் முதலிய அதர்மங்கள் கூட சிறப்பான நிலைகளில் தர்மமாகக் கருதப்படுகின்றன. அறிஞர்களின் பார்வையில் தர்மம், அதர்மம் இரண்டும் தேசகால வித்தியாசத்தால் இரண்டிரண்டு வகைகளாகின்றன.

தர்ம அதர்மத்தில் உள்ள ஈடுபாடும், ஈடுபாடின்மையும் கூட, லௌகிக, வேத வித்தியாசத்தில் இரண்டு வகைப்படும். சந்நியாசத்தில் பலன் வேதத்தன்மை பெறுதல், வேதப்ரவ்ருத்தி அதாவது கர்மத்தின் பலன் பிறப்பு-இறப்புடைய உலகினைப் பெறுதல் ஆகும். லௌகிக வாழ்க்கையில் நிவ்ருத்தி தர்மம், ப்ரவ்ருத்தி தர்மம் இரண்டும் அசுபமாக இருந்தால் அவற்றின் பலனும் அசுபமாக இருக்கும்; சுபமாக இருக்குமானால் பலனும் சுபமாக இருக்கும்.

தெய்வங்களுக்காகவும், தெய்வத்தோடு கூடியதற்கும், பிராணன், பிராணதாதா இந்த நான்கின் அபேகையோடு செய்யப்படும் அசுபத்திற்கும் சுபத்தின் பலனே கிடைக்கிறது. உயிருக்கு ஆபத்தான நிலையில் விருப்பத்துடன் செய்யப்படும் அசுப கர்மங்களைப் பிராயச் சித்தத்தின் மூலம் விலக்கிக் கொள்ள முடியும். கோபத்திற்கும் மோகத்திற்கும் உட்பட்டு விரும்பியோ, விரும்பாமலோ செய்யப்படும் அசுப கர்மங்களுக்கு உபவாசம் முதலியவற்றால் சரீரத்தை உலர்த்துவதே பிராயச்சித்தமாகும். கோபம் முதலிய காரணங்களினால் செய்யப்படும் பாவங்களுக்கு ஹவிஸ்ய அன்ன போஜனம், மந்திரஜபம் உள்ளிட்டவை பிராயச்சித்தங்களாகும்.

மன்னன் தண்டனைக்குரியவனைத் தண்டிக்காவிடில் ஏற்படும் பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தமாக ஒரு இரவு உபவாசம் இருக்க வேண்டும். மன்னனின் புரோகிதன் இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் மன்னனின் கடமை பற்றிய உபதேசம் அளிக்காவிடில் அவன் மூன்று இரவுகள் உபவாசம் இருக்க வேண்டும். மகன் முதலியவரின் மரணத்திற்காகத் துயரப்படும் மன்னன், இறக்கும் வரை உபவாசம் மேற்கொண்டாலோ, அல்லது ஆயுதத்தால் தற்கொலை செய்ய முயன்றாலோ, அதில் வெற்றி பெறாதபோது, நிந்திக்கத் தக்க கர்மத்தைச் செய்ததற்காக மூன்று இரவுகள் உபவாசம் இருக்க வேண்டும்.

ஆனால் எவன் தன்னுடைய ஜாதி, வர்ணாஸ்ரமம், குலதர்மம் அனைத்தையும் துறந்து, தர்ம வழியைப் புறக்கணிக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு எந்தப் பிராயச்சித்தமும் கிடையாது. பிராயச் சித்தத்தால் அவர்கள் தூய்மையடைய முடியாது. பிராயச்சித்தம் செய்ய விரும்பினால் அவர்கள் வேதம் மற்றும் தர்ம சாஸ்திரத்தை அறிந்து பத்து பிராமணர்கள் அந்த பிரச்சினையையும் ஆலோசித்துக் கூறுவதையே பிராயச்சித்தமாகக் கொள்ள வேண்டும்.

12.1.41 உண்ணத் தகாதவை எவை என வியாசர் கூறுதல்

காளை, மண், சின்னஞ்சிறு எறும்புகள், விஷம், மீன்கள், ஆமை, நான்கு கால்களுள்ள உயிர்கள் அனைத்தும் பிராமணர்கள் உண்ணத் தகாதவை. தவளை, நீரில் வாழும் உயிர்கள், அன்னம், கருடன், சக்ரவாகம், வாத்து, கொக்கு, காக்கை, கழுகு, பருந்து, ஆந்தை, பச்சை மாமிசம் உண்ணும் கொடிய விலங்குகள், அனைத்து பறவைகளும் பிராமணர்கள் உண்ணத் தகாதவையாகும். ஆடு, குதிரை, கழுதை, ஒட்டகம், கன்று, ஈன்று பத்து நாட்கள் ஆகாத பசு, மனிதப் பெண், மற்றும் மான்களின் பாலைப் பிராமணர்கள் குடிக்கக்கூடாது. யார் வீட்டிலாவது ஜனன-மரண சௌசம்

உண்டாகுமானால் அந்த வீட்டில் 10 நாட்கள் யாரும் சாப்பிடக்கூடாது.

மன்னனின் அன்னம் தேஜஸை அபகரிக்கிறது. சூத்திரனின் அன்னம் பிரம்மதேஜஸை அபகரித்துவிடுகிறது. பொற்கொல்லனின் அன்னமும், கணவனும் மகனும் இல்லாத பெண்ணின் அன்னமும் ஆயுளை அழித்துவிடுகிறது. வட்டி வாங்குபவனின் அன்னம் மலத்திற்குச் சமமானது. வேசியின் அன்னம் வீரியத்திற்குச் சமமானது. தன் மனைவியிடம் வேறு ஆணின் வருகையைச் சகித்துக் கொள்பவனின் அன்னமும், பெண்ணின் வசப்பட்ட ஆணின் அன்னமும் வீரியத்திற்குச் சமமானது. கருமி, யாகத்தை விற்பவன், தச்சன், சக்கிலி, விலைமகள், வண்ணான், காவல்காரன், சக்கிலியன் ஆகியோரின் அன்னமும் உண்ணத் தகுந்ததல்ல. ஆடா, கரும்புச்சாறு, கீரை மற்றும் பாலைக் கெடுத்தும் அழுக வைத்தும் செய்யப்படும் பதார்த்தங்கள், சத்து, வறுத்தபார்லி, தயிர் கலந்த சத்து இவற்றை மாற்றி அமைத்தவையும் உண்ணத் தகுந்தவையல்ல. செய்து அதிக நேரமான பதார்த்தங்களையும் உண்ணக்கூடாது.

கிருகஸ்தன் முதலில் தேவர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும், அதிதிகளுக்கும், பித்ருக்களுக்கும், வீட்டு தெய்வங்களுக்கும் பூஜை செய்த பிறகு தான் போஜனம் செய்ய வேண்டும். சந்நியாசி வீட்டில் பற்றில்லாது இருப்பதுபோல, கிருகஸ்தன் பற்று, பாவமின்றியே வீட்டில் தன் மனைவியோடு வாழ வேண்டும். இவ்வாறு வாழ்பவன் தர்மத்தின் முழுப்பலனையும் அடைந்து விடுகிறான்.

12.1.42 தானம் அளிக்கத் தகுந்தவர்கள் பற்றி வியாசர் கூறுதல்

தர்மாத்மாவான புருஷன் புகழ் ஆசையாலோ, பயத்தாலோ, அல்லது தனக்கு உபகாரம் செய்தவனுக்கோ அளிக்கும் பொருள் தானமாகக் கருதப்படாது. வேதமறிந்தவர்களுக்கே தானமளிக்க வேண்டும். வேதஞானம் இல்லாத பிராமணனுக்குத் தானம் அளிக்கக்கூடாது. உத்தம விதிப்படி அளிக்கப்படாத தானமும், உத்தமவிதியோடு ஏற்கப்படாத தானம் இரண்டுமே அளிப்பவனுக்கும், பெறுபவனுக்கும் விபரீதத்தை உண்டாக்கும். நன்னடத்தையற்ற பிராமணன் தானம் பெற்றால் அவன் அதை ஜீரணிக்க முடியாது. மண்டையோட்டில் நிரப்பிய நீரும், நாய்த்தோலில் வைக்கப்பட்ட பாலும் புனிதமற்றதாவதைப்போல நன்னடத்தையில்லாத பிராமணனின் சாஸ்திர ஞானமும் களங்கமுடையதாகிவிடுகிறது.

வேதசாஸ்திர ஞானம் இல்லாதவனாக இருந்தாலும், மற்றவர்களிடம் குற்றம் காணாமல் திருப்தியோடு இருக்கும் பிராமணனுக்கும், விரதம்

இல்லாத ஏழைக்கும் கூட இரக்கத்துடன் தானம் அளிக்க வேண்டும். ஆனால் மற்றவர்களுக்குத் தீமை செய்பவன் ஏழையாக இருந்தாலும் தானம் அளிக்கக்கூடாது. வேதசாஸ்திரங்களின் கல்வி இல்லாத பிராமணன் மரயானை போன்றவன். சிறகற்ற பறவை பறக்க முடியாததைப்போல வேத மந்திர ஞானமற்ற பிராமணனும் வீணாகிறான். அன்னமில்லாத கிராமம், நீரில்லாத கிணறு, சாம்பலால் செய்த ஆஹுதி போன்றவை வீணாவதைப்போல, முட்டாள் பிராமணனுக்கு அளித்த தானமும் வீணையாகும்.

முட்டாள் பிராமணன் தேவர்களின் யாகத்தையும், பித்ருக்களின் ஸ்ராதத்தையும் அழிப்பவனாகிறான். அவன் செல்வத்தை அபகரிக்கும் பகைவனாவான். அவன் தானம் அளிப்பவருக்கு உத்தம லோகத்தை அடையச் செய்யமாட்டான். யுதிஷ்டிரா! இவை அனைத்தும் உனக்கு சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது” என்று வியாச மகரிஷி கூறினார்.

12.1.4.3 யுதிஷ்டிரர் நான்கு வர்ண தர்மங்களை விரிவாகக் கேட்க விரும்புதல்

யுதிஷ்டிரர் அவரிடம், முனிவரே! நான் நான்கு வர்ணங்களின் தர்மங்கள் அனைத்தையும், ராஜ தர்மத்தையும் விரிவாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். ஆபத்து காலத்தில் நான் எந்த நீதியைப் பயன்படுத்த வேண்டும்? தர்மத்திற்கு அனுசூலமான வழியில் நான் எவ்விதம் இப்புவியை வெற்றியுடன் அரசாள முடியும்? ஒருபுறம் தர்ம நடத்தை, மற்றொரு புறம் அரசாட்சி இவ்விரண்டும் ஒன்றிற்கு ஒன்று விரோதமானது என்று யோசித்து நான் கவலையடைகிறேன்.” என்றார்.

12.1.4.4 வியாசர் யுதிஷ்டிரரைப் பீஷ்மரிடம் செல்ல அறிவுறுத்துதல்

யுதிஷ்டிரர் இவ்வாறு கூறியதும், வியாசர் நாரதரைப் பார்த்தவாறு யுதிஷ்டிரரிடம் கூறினார். “மகாபாஹு! நீ தர்மத்தை முழுமையாக அறிய விரும்பினால் குருகுலத்தின் முதிய பிதாமகர் பீஷ்மரிடம் செல். கங்கை மைந்தன் பீஷ்மர் தர்மங்கள் அனைத்தையும் அறிந்தவர். அவர் உன்னுடைய எல்லா ஐயங்களையும் விலக்குவார்.

திவ்ய நதியான த்ரிபதகா கங்காதேவியால் பெறப்பட்ட, இந்திரனின் தரிசனத்தைப் பெற்ற, பிருகஸ்பதி முதலிய தேவரிஷிகளிடம் ராஜநீதியைக் கற்றவரான பீஷ்மரிடம் செல். சுக்ராசாரியார், மற்றும் தேவகுரு ப்ருகஸ்பதி இருவரும் அறிந்த சாஸ்திரங்கள் அனைத்தையும் பீஷ்மர் பெற்றுள்ளார். பிரம்மச்சரியத்தைக் கடைப்பிடித்து, ப்ருகு வம்சத்து ச்யவனரிடமும், வசிஷ்ட

மகரிஷியிடமும் வேதங்களையும், அவற்றின் அங்கங்களையும் படித்துள்ளார். பீஷ்மர் பிரம்மாவின் மூத்த புதல்வர் சனத்குமாரரிடம் அத்யாத்ம ஞான சிக்ஷையைப் பெற்றுள்ளார்.

பீஷ்மர் மார்க்கண்டேயர் வாயால் யதி தர்மஞானம் முழுவதையும் பெற்றுள்ளார். பரசுராமரிடமும் இந்திரனிடமும் அஸ்திர-சஸ்திரக் கல்வியைப் பெற்றுள்ளார். மனிதராகத் தோன்றியும் இவர் மரணத்தைத் தன் விருப்பத்திற்குக் கட்டுப்படுத்தி வைத்துள்ளார். சந்தானம் இல்லாதபோதும் அவருக்குக் கிடைக்கப் போகும் புண்ணியலோகம் தேவர்களிடையே பிரசித்தமானது. பிரம்மரிஷிகள் எப்போதும் அவர் சபையின் அங்கத்தினர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். ஞான யக்ஞத்தில் அவருடைய ஞானம் செல்லாத இந்த விஷயமும் கிடையாது. சூக்ஷ்ம தர்மத்தையும், அர்த்த தத்துவத்தையும், அறிந்த தர்ம வேத்தாவான அந்த பீஷ்மர் உனக்கு தர்மத்தின் உபதேசம் அளிப்பார். தர்மமறிந்த அந்த மகாத்மா தன் உயிரைத் துறப்பதற்கு முன் நீ அவரிடம் செல்” என்று வியாசர் கூறினார்.

12.1.45 யுதிஷ்டிரரின் கவலையும், வாசுதேவனின் ஆறுதலும்

அச்சமயம் யுதிஷ்டிரர் கூறினார்; “முனிவரே!! நான் என் சகோதரர்களை இப்பெரும் போரில் கொன்று உலகின் பார்வையில் குற்றவாளியாகிவிட்டேன். உலகம் முழுவதையும் அழித்துவிட்டேன். உத்தமப் போர்புரியும் பீஷ்மரைப் போரில் கபடத்தால் கொல்ல வைத்தேன். நான் இப்போது மறுபடியும் அவரிடமே என்னுடைய ஐஸ்வர்யங்களை எவ்வாறு கேட்பேன்? நான் எந்த முகத்தோடு அவரிடம் செல்வேன்” என்றார்.

அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அவரிடம் கூறினார்; “மன்னர்களில் சிறந்தவரே! தாங்கள் மிகவும் பிடிவாதமாகச் சோகத்தையே பற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டாம். வியாசர் என்ன ஆணையிடுகிறாரோ, அதையே செய்யுங்கள். மக்கள் மழைக்காலத்தில் மழையை விரும்பி மேகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுபோல பிராமணர்களும், உங்களுடைய சகோதரர்களும் உங்களிடம் தைரியத்தை எதிர்பார்த்து, உங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மகாராஜா! இறந்தவர்கள் போக மீதமுள்ள மன்னர்களும், இந்த குருஜாங்கால தேச மக்களும் உங்களுடைய சேவைக்குத் தயாராக உள்ளனர். பிராமணர்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வியாசரின் சொற்களைக் கேளுங்கள். அளவற்ற தேஜஸ்வியான வியாசரின் ஆணையை ஏற்று எங்களுக்கும், திரௌபதிக்கும் விருப்பமானதைச் செய்யுங்கள். உலகின் நன்மைக்கான செயல்களில் ஈடுபடுங்கள்” என்றார்.

12.1.46 யுதிஷ்டிர மன்னரின் நகரப் பிரவேசம்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இவ்வாறு கூறியதும், யுதிஷ்டிரர் உலகின் நன்மைக்காக எழுந்து நின்றார். பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், வியாசர், தேவஸ்தான் முனிவர், அர்ஜுனன் இன்னும் பலரும் எடுத்து விளக்கியதும் யுதிஷ்டிரர் மானசீக துக்கத்தையும், தாபத்தையும் துறந்தார். சிறந்த புருஷர்களின் உபதேசத்தைக் கேட்டும், சாஸ்திரங்கள், கேட்கத் தகுந்த நீதி நூல்களையும் அறிந்திருந்ததாலும், அவர் தன் கடமையைத் தீர்மானித்துப் புரண அமைதியைப் பெற்றார்.

பிறகு கம்பனியும், மான்தோலும் மூடிய, புனித மந்திரங்களால் பூஜிக்கப்பட்ட 16 காளைகள் பூட்டப்பட்ட புதிய வெண்மையான தேரின் மீது யுதிஷ்டிரர் ஏறினார். வந்தி ஜனங்கள் துதி பாடினர். பீமசேனன் காளைகளின் கயிற்றைப் பிடித்தார்; அர்ஜுனன் ஒளிமிக்க வெண்கொற்றக் குடையைத் தரித்தார். நகுல-சகதேவர் சந்திர கிரணங்கள் போன்ற வெண் சாமரத்தையும், விசிறியையும் ஏந்தினர்.

ஆடையணிகளால் அலங்கரித்த அந்த ஐந்து சகோதரர்களும் உருவெடுத்த ஐந்து மகா பூதங்களைப் போலக் காணப்பட்டனர். யுயுத்ஸ வெண்மையான தேரில் ஏறி யுதிஷ்டிரரின் பின் சென்றார். சைப்யம், சக்ரீவம் என்னும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தங்கமயமான தேரில் ஏறி சாத்தியகியுடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் அவர்கள் பின் சென்றனர். திருதராஷ்டிரர், காந்தாரியுடன் பல்லக்கில் அமர்ந்து அவர்களுக்கு முன்னால் சென்றார். இவர்கள் அனைவருக்கும் பின்னால் குந்தி, திரௌபதி முதலிய குருகுலப் பெண்கள் அனைவரும் அவரவர் தகுதிக்கேற்ற சவாரிகளில் ஏறிச் சென்றனர். அனைவருக்கும் பின்னால் விதுரர் அனைவரையும் மேற்பார்வை இட்டபடி சென்றார்.

இவர்கள் அனைவரின் பின்னால் யானை, குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட பல ரதிகளும், குதிரை வீரர்களும், காலாட்படையினரும் சென்றனர். சூத-மாதகர்கள் அழகிய குரலில் துதிபாட யுதிஷ்டிரர் அஸ்தினாபுர நகரில் பிரவேசித்தார். மிகப்பெரும் கூட்டம் அவருடன் சென்றது. மிக உரத்த குரலில் ஜயகோஷம் ஒலித்தது. நகரத்தின் தெருக்கள் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டு இருந்தது. வெண்மையான கொடிகளாலும், மாலைகளாலும் நகரம் அற்புதமாக சோபித்தது. ராஜவீதி நன்கு பெருக்கி நீர் தெளிக்கப்பட்டிருந்தது. தூபங்களின் மணம் எங்கும் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

அரண்மனைக்கு அருகில் நறுமணப் பொடிகள் தூவப்பட்டன. பலவகைக் கொடிகளும், பூக்களும், மலர் மாலைகளும், தோரணங்களும் நகரத்தை மிக அழகாகக் காட்டின. நகரின் வாசலில் புதிய நீர் நிரம்பிய கலசம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. வெண் மலர்க்கொத்துகள் ஆங்காங்கே வைக்கப்பட்டிருந்தன. அலங்கரிக்கப்பட்ட ஹஸ்தினாபுரத்தில் யுதிஷ்டிரர் பிரவேசித்தார். அப்போது இனிய சொற்களால் அவர் துதிக்கப்பட்டார்.

12.1.47 மக்கள் மகிழ்ச்சி; யுதிஷ்டிரரின் அரண்மனைப் பிரவேசம்

குந்தியின் புதல்வர்கள் அஸ்தினாபுரத்தில் பிரவேசித்தார்கள். வெற்றி பெற்ற பாண்டவர்களைப் பார்ப்பதற்காக பத்து லட்சம் நகர வாசிகள் நகர வீதிகளில் திரண்டனர். நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட ராஜவீதியில் கடல் அலைபோல் மக்கள் கூடினர். பெரிய மாளிகைகளில் பெண்கள் நிரம்பி நின்றனர். வெட்கத்துடன் அவர்கள் பாண்டவ சகோதரர்களைப் புகழ்ந்தனர். அவர்கள் அனைவரும், “உன்னுடைய விரதங்கள் பயன் உடையவை ஆயின; உன்னுடைய புண்ணிய கர்மங்கள் அனைத்தும் அமோகமானவை. கல்யாணி! பாஞ்சால ராஜகுமாரி நீ தன்யமானாய்” என்று திரௌபதியைப் புகழ்ந்துரைத்தனர். புகழ் ஒலிகளையும், வாழ்த்தொலிகளையும் கேட்டவாறு ராஜவீதியைக் கடந்த யுதிஷ்டிரர் அரண்மனை அருகே வந்து சேர்ந்தார்.

அங்கே மந்திரி, சேனாபதி, முதலியவர்கள், நகரவாசிகள் அனைவரும் அவரை எதிர் கொண்டழைத்தனர்; “ராஜேந்திரா! தாங்கள் தர்மத்தின் பிரபாவத்தாலும் பலத்தாலும் ராஜ்யத்தை மறுபடி பெற்றது மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயமாகும். மகாராஜா! தாங்கள் நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகள் வரை எங்களுடைய மன்னனாக இருந்து, இந்திரன் சொர்க்கத்தைக் காப்பாற்றுவது போல் தர்மப்படி உங்களுடைய மக்களைக் காப்பாற்றுவர்கள் என்றனர். யுதிஷ்டிரர் மங்கலப் பொருட்களால் பூஜிக்கப்பட்டார். பிராமணர்களின் ஆசியைப் பெற்றார். இந்திரனுடைய மாளிகையைப் போன்ற அரண்மனையில் பிரவேசித்தார். முதலில் தங்களுடைய குலதெய்வங்களைத் தரிசித்தார். ரத்தினம், சந்தனம், மாலை முதலியவற்றால் அத்தெய்வங்களைப் பூஜித்தார்.

பின்னர் மாளிகையிலிருந்து வெளியே வந்தார். அங்கே மங்கலப் பொருட்களோடு பிராமணர்கள் நிற்பதைக் கண்டார். அவர்கள் யுதிஷ்டிரரை ஆசீர்வாதம் செய்ய விரும்பி அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். தன் பெரிய தந்தை திருதராஷ்டிரரையும், குருதேளம்யரையும் முன்னால் விட்ட, யுதிஷ்டிரர் பிராமணர்கள் அனைவரையும் முறைப்படி பூஜித்தார். அவர்கள் விரும்பிய பொருட்களைக் கேட்டு, மலர், மிட்டாய், தங்கம், ரத்தினம், பசு, ஆடைகள் முதலியவற்றை வரவழைத்து அவர்களுக்கு அளித்து உபசரித்தார்.

இதன் பின் ஆகாயத்தையே ஸ்தம்பிக்கச் செய்யும் புண்ணியாகவாசத்தின் கம்பீர கோஷம் கேட்கலாயிற்று. அப்போது வேதவேத்தா பிராமணர்கள் விரும்பிய பொருட்களைப் பெற்ற மகிழ்ச்சியுடன் யுதிஷ்டிரரைப் புகழ்ந்துரைக்கும் ஒலி தெளிவாகக் கேட்டது. பிறகு துந்துபி, சங்குகள் இவற்றின் ஒலியும் ஐய கோஷமும் கேட்டன.

12.1.48 பிராமண வேடத்தில் வந்த சார்வாகன் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறியது

மகிழ்ச்சி மிக்க இவ்வொலிகள் அடங்கியதும், பிராமண வேடம் தரித்து வந்த சார்வாகன் என்னும் அரக்கன் யுதிஷ்டிரரிடம் வந்து ஏதோ கூற முயன்றான். அவன் துரியோதனனின் நண்பன். தன் உண்மை உருவை மறைத்து பிராமண சந்யாசி வேடம் பூண்டு, அக்ஷமாலையும், திரிதண்டமும் கைகளில் ஏந்தி அங்கு வந்திருந்தான். அவன் யுதிஷ்டிரரிடம், “மன்னா! எல்லா விஷயங்களையும் கூறும் பொறுப்பை இப்பிராமணர்கள் என்னிடம் அளித்திருக்கிறார்கள். குந்தி மைந்தா! நீ உன் சகோதரர்களை வதம் செய்த துஷ்ட மன்னன். உனக்கு திக்காரம். இத்தகைய வாழ்க்கையால் என்ன பிரயோஜனம்? இவ்வாறு சகோதரர்களை அழித்துப் பெரியவர்களைக் கொல்லச் செய்வதை விட நீ இறந்து விடுவதே நல்லது. நீ வாழ்வது நல்லதல்ல”

பிராமண வேடம் பூண்ட அந்த ராக்ஷசனின் சொற்களைக் கேட்ட பிராமணர் கலக்கத்துடன் வெட்கம் கொண்டனர். அவர்களால் ஒரு சொல்கூடப் பேச முடியவில்லை. அப்போது, யுதிஷ்டிரர் பிராமணர்களைப் பார்த்துக் கூறினார்; “பிராமணர்களே! நான் உங்கள் கால்களை வணங்கி வினயத்துடன் நீங்கள் என்னிடம் மகிழ்ச்சி கொள்ள வேண்டும் எனப் பிரார்த்திக்கிறேன். இப்போது என்மீது எல்லாப்பக்கம் இருந்தும் பெரும் விபத்து வந்துள்ளது. ஆகவே நீங்கள் என்னை நிந்திக்க வேண்டாம்” என்றார்.

12.1.49 பிராமணர்கள் சார்வாகனை வதம் செய்துவிடுதல்

அப்போது அந்தப் பிராமணர்கள் யுதிஷ்டிரரிடம், “மகாராஜா! இவன் எங்கள் சொற்களைக் கூறவில்லை. உங்கள் ராஜ்யலக்ஷ்மி எப்போதும் இருக்க வேண்டுமென்றே நாங்கள் ஆசியளிக்கிறோம்.” என்றனர். வேதவித்துக்களான அவர்கள் ஞான திருஷ்டியால் அந்த அரக்கனைப் புரிந்து கொண்டுவிட்டனர். அவர்கள் யுதிஷ்டிரரிடம் “தர்மாத்மா! இவன் துரியோதனனின் நண்பன். சார்வாகன் என்னும் அரக்கன். சந்யாசி வேஷத்தில் வந்து துரியோதனனுக்கு நன்மை செய்ய விரும்புகிறான். நாங்கள் ஏதும் கூறவில்லை. நாங்கள் உங்களுக்கும், உங்கள் சகோதரர்களுக்கும்

ஆசியளிக்கவே விரும்புகிறோம்” என்றனர். பிறகு அந்த தூய்மையான பிராமணர்கள் அந்தப் பாவி ராக்ஷஸனை நிந்தித்தனர். தங்களுடைய ஹங்காரத்தாலேயே அவனை அழித்துவிட்டனர். இந்திரனின் வஜ்ராயுதத்தால் எரிந்துவிட்ட ஒரு மரம் தரையில் விழுவதுபோல் வீழ்ந்துவிட்டான். பிராமணர்கள் யுதிஷ்டிரரை வாழ்த்திச் சென்றனர்.

12.1.50 ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சார்வாகனைப் பற்றி யுதிஷ்டிரரிடம் கூறுதல்

பிராமணர்களால் சார்வாகன் வதம் செய்யப்பட்டதும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரரிடம் அவனைப் பற்றிய விவரங்களை யுதிஷ்டிரரிடம் கூறினார். பாரதா! இவ்வுலகில் பிராமணர்கள் எப்போதும் பூஜைக்குரியவர்கள். இவர்கள் புவியில் சஞ்சரிக்கும் தேவர்கள். இவர்கள் சினம் கொண்டால் இவர்களது சொற்களே விஷமாய் ஆகிவிடுகிறது. மன்னா! இது சத்திய யுகத்தில் நடந்த விஷயம். சார்வாகன் என்னும் அரக்கன் பத்ரிகாசிரமத்தில் பல வருடங்கள் தவம் செய்தான். பிரம்மா மகிழ்ந்து அவனுக்கு வரமளிக்க விரும்பினார். சார்வாகன் தனக்கு எந்தப் பிராணியிடமும் பயம் உண்டாகக்கூடாது என்ற வரத்தைக் கேட்டான். பிரம்மாவும், “உனக்கு பிராமணனை அவமானம் செய்வதைத் தவிர வேறு எந்த இடத்திலும், யாராலும் எந்த பயமும் உண்டாகாது” என்ற வரத்தை அளித்தார்.

வரம் பெற்ற சார்வாகன் தேவர்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்கத் தொடங்கினான். அதனால் துன்புற்ற தேவர்கள் பிரம்மாவிடம் அவனை வதைக்கும்படி பிரார்த்தித்தனர். அப்போது பிரம்மா “விரைவிலேயே அந்த அரக்கனின் மரணம் உண்டாகும். மனிதர்களில் துரியோதன மன்னன் அவனுக்கு நண்பனாவான். அவனுக்காக ராக்ஷஸன் பிராமணர்களை அவமானம் செய்வான். அவனால் அவமதிக்கப்பட்ட பிராமணர்கள் தங்கள் வாக்கினாலேயே அவனை எரித்து விடுவார்கள்” என்றார். அதே சார்வான் பிரம்ம தண்டத்தால் இன்று கொல்லப்பட்டு விட்டான். இனி நீங்கள் உங்கள் கடமையைச் செய்யுங்கள். பகைவரைக் கொல்லுங்கள் மக்களைக் காப்பாற்றுங்கள். பிராமணர்களை மதித்து உபசரியுங்கள்” என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தர்மராஜரிடம் கூறினார்.

12.1.51 யுதிஷ்டிரரின் ராஜ்யாபிஷேகம்

பிறகு யுதிஷ்டிரர் கவலையும், வருத்தமும் நீங்கப் பெற்று கிழக்கு திசை நோக்கி மகிழ்ச்சியுடன் தங்க அரியணையில் அமர்ந்தார். பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் சாத்யகியும் அவரைப் பார்த்தவாறு அமர்ந்தனர். பீமனும், அர்ஜுனனும் யுதிஷ்டிரரின் இருபுறமும் அழகிய ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர். ஒருபுறம் நகுல-சுகதேவர் குந்திமாதாவுடன் தூய அரியணையில் அமர்ந்தனர்.

சுதர்மா, விதுரர், தெளம்யர், திருதராஷ்டிரர் ஆகியோர் ஒளிமிக்க தனித்தனி அரியணைகளில் அமர்ந்தனர். திருதராஷ்டிரர் அருகில் காந்தாரி, யுயுத்சு, சஞ்ஜயன் ஆகியோர் அமர்ந்தனர். அரியணையில் அமர்ந்த யுதிஷ்டிரர் வெள்ளை மலர், ஸ்வஸ்திக், அக்ஷதை, மண், தங்கம், வெள்ளி மற்றும் நவரத்தினங்களையும் ஸ்பரிசித்தார்.

மண், தங்கம், பல்வேறு ரத்தினங்கள், ராஜ்யாபிஷேகப் பொருட்கள், வெள்ளி, தங்கம், தாமிரம், மண்ணாலான நீர் நிறைந்த கலசங்கள், பூ, பொரி, குசம், கோரசம், சமீ, அரசு, பலாசமர சமித்துக்கள், தேன், நெய், அத்திக்கட்டையால் ஆன ஸ்ருவா, தங்கப் பூணுடைய சங்கம் முதலிய அபிஷேகத்திற்குரிய மங்களப் பொருட்களுடன், மந்திரிகளும், சேனாதிபதிகளும், புரோகிதருடன் யுதிஷ்டிரரிடம் வந்தனர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஆணைப்படி கிழக்கு, வடக்கு திசைகள் கீழாக ஒரு வேதியைத் தெளம்யர் அமைத்தார். அதைச் சாணத்தால் மெழுகி, குசங்கள் மூலம் அதன் மீது கோடுகளை இழுத்தார். இவ்வாறு வேதியின் சடங்கைச் செய்தார். பிறகு புரோகிதரான தெளம்யர் ‘சர்வதோபத்ரம்’ என்னும் மேடையின் மீது புலித்தோலையும், வெள்ளை வஸ்திரத்தையும் விரித்து அதன் மீது யுதிஷ்டிரரையும், துருபத குமாரி கிருஷ்ணாவையும் அமரச் செய்தார்.

பிறகு உத்தம வேதியர் அக்னியை ஸ்தாபித்து அதில் விதிப்படி மந்திரங்களோடு ஆஹுதி அளித்தனர். பிறகு பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் எழுந்து பூஜிக்கப்பட்ட பாஞ்சஜன்யத்தைக் கையில் எடுத்து அதன் நீரால் யுதிஷ்டிரருக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்தார். அவரைத் தொடர்ந்து திருதராஷ்டிர மன்னரும், மந்திரிகளும் அபிஷேகக் காரியங்களை நடத்தி முடித்தனர்.

இசைக் கருவிகளை இசைப்போர் பணகம், ஆனகம், துந்துபி முதலிய கருவிகளை ஒலித்தனர். தர்மராஜர் முறைப்படி அந்த வரவேற்பு உபசரிப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். யுதிஷ்டிர மன்னர் பிராமணர்களால் ஸ்வஸ்தி வாசனம் செய்விக்கப்பட்டார். அவர்களை முறைப்படி பூஜித்து ஆயிரம் தங்க நாணயங்களைப் பரிசளித்தார். பிராமணர்கள் அவருக்கு ஆசியளித்தனர். அவர்கள் அவரிடம், “பாண்டுகுமாரா! யுதிஷ்டிரா! நீ போரில் வெற்றி பெற்றது பெரும் பாக்கியம். நீ பராக்கிரமத்தால் தர்மத்திற்கு அனுகூலமான ராஜ்யத்தைப் பெற்றாய். இதுவும் சௌபாக்கியம். நீங்கள் சகோதரர்கள் ஐவரும் இந்தப் போரிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்தது பெரும் சௌபாக்கியமான விஷயம். பாரதா! இனி மேலே செய்ய வேண்டிய காரியங்களை விரைவில் நிறைவேற்றுங்கள்” என்று கூறிப் புகழ்ந்தனர். யுதிஷ்டிரர் தன் பெரிய ராஜ்யத்தின் பாரத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டார்.

12.1.52 யுதிஷ்டிரர் திருதராஷ்டிரரின் கீழ் இருந்து அரசின் பல்வேறு காரியங்களுக்கான நிர்வாக ஏற்பாடுகளைச் செய்தல்

மந்திரி, மக்கள், பிராமணர்கள் இவர்களின் சொற்களைக் கேட்டு யுதிஷ்டிரர் கூறலானார்; “நிச்சயம் பாண்டவர்களாகிய நாங்கள் அனைவரும் தன்யர்களானோம். நீங்கள் எங்களைக் குணமுடையவர்களாகக் கூறுகிறீர்கள். உங்களுடைய அருளுக்குப் பாத்திரமானவர்களாக, எங்களைக் குணவானாகக் கருதுகிறீர்கள். திருதராஷ்டிர மன்னர் என்னுடைய தந்தை, சிறந்த தேவனாவார். எனக்கு விருப்பமானதைச் செய்ய விரும்புவவர்கள் எப்போதும் அவரது ஆணையை நிறைவேற்ற வேண்டும். என்னுடைய சகோதரர்களையும், உற்றார் உறவினர்களையும் சம்ஹாரம் செய்த நான் இந்த மன்னனுக்காகவே உயிர் வாழ்கிறேன்.

நீங்கள் அனைவரும் முன்பு இருந்ததுபோலவே திருதராஷ்டிர மன்னரிடம் நடந்து கொள்ள வேண்டும். அவருடைய சேவையிலும், சிசுருஷையிலும் ஈடுபட வேண்டும். இவரே உலகனைத்திற்கும், உங்களுக்கும், எங்களுக்கும் ஸ்வாமியாவார். இந்தப் புவியும், நாங்கள் அனைவரும் இவருடைய அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள். நீங்கள் அனைவரும் என்னுடைய வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்” என்று உரைத்தார். பின்னர் அனைவருக்கும் அவரவர் இடங்களுக்குச் செல்ல விடையளித்தார்.

குருந்தனன் யுதிஷ்டிரர் பீமசேனனை யுவராஜனாக நியமித்தார். பிறகு ஆலோசனை, கடமைகளைத் தீர்மானித்தல், ஆறு குணங்களின் சிந்தனை ஆகியவற்றில் நியமித்தார். (அரசாட்சி சம்பந்தமான ரகசிய ஆலோசனை; சந்தி, விக்ரஹம், யானம், ஆசனம், தவைதிபாவம், சமாஸ்ரயம் என்னும் ஆறும் மன்னனின் நீதி பற்றிய குணங்கள்) காரிய நிர்வாகத்திலும், வரவு-செலவு ஆகிய நிதி நிர்வாகத்திலும் முதியவரான சஞ்ஜயனை நியமித்தார். சேனையின் எண்ணிக்கை, அதற்குச் சம்பளம், உணவளித்தல் சேனையை மேற்பார்வையிடுதல் இவற்றின் காரியம் நகுலனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பகைவர்களுடன் போரிடுவதற்கும், துஷ்டர்களை அடக்குவதற்கும் அர்ஜுனனை நியமித்தார். பிராமணர் மற்றும் தேவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களுக்குப் புரோகிதராக தெளமயர் நியமிக்கப்பட்டார். எல்லாச் சமயத்திலும் மன்னரைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு சகதேவனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

பிறகு யுதிஷ்டிரர் விதுரர், சஞ்ஜயன், யுயுத்ஸ ஆகியோரிடம் ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் எழுந்ததும் என்னுடைய பெரியப்பா திருதராஷ்டிரரின் சேவைக்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் நிறைவேற்ற வேண்டும். அத்துடன்

மக்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் தேவையான காரியங்களை மன்னரின் ஆணையைப் பெற்றுத் தனித்தனியாக நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று கூறினார்.

12.1.53 யுதிஷ்டிர மன்னரும், திருதராஷ்டிர மன்னரும் போரில் கொல்லப்பட்டவர்களுக்குச் சிராத்தகர்மம் செய்தல்

பிறகு யுதிஷ்டிர மன்னர் ஜாதி, சகோதர, குடும்ப ஜனங்களில் போரில் கொல்லப்பட்ட அனைவருக்கும் சிராத்தம் செய்து வைத்தார். திருதராஷ்டிர மன்னர் தன் புதல்வர்களின் சிராத்த காரியத்தில், சிறந்த அன்னத்தையும், பசுக்களையும், செல்வத்தையும், உயர்ந்த ரத்தினங்களையும் பிராமணர்களுக்கு அளித்தார். யுதிஷ்டிரர், திரௌபதியுடன் துரோணாசாரியார், கர்ணன், த்ருஷ்டத்யும்னன், அபிமன்யு, கடோதகஜன் விராடன் முதலிய உபகாரம் செய்த நண்பர்களுக்கும், துருபதன், திரௌபதி குமாரர்களுக்கும் சிராத்தம் செய்தார். ஒவ்வொருவருக்காகவும், ஆயிரக்கணக்கான பிராமணர்களுக்குத் தனித்தனியாக, செல்வம், ரத்தினம், பசு, ஆடை முதலியவற்றை அளித்துத் திருப்தி செய்தார்.

இவர்களைத் தவிர, மற்ற உயிரிழந்த மன்னர்கள் அனைவருக்கும் யுதிஷ்டிரர் சிராத்த கர்மம் செய்தார். அவர்களுக்காக சத்திரங்களையும், நீர் அளிக்கும் வீடுகளையும், பெரிய கிணறுகளையும் அமைத்தார். இவ்வாறு அனைவரின் கடனிலிருந்தும் விடுதலை பெற்ற அவர் யாருடைய நிந்தைக்கும் ஆட்சேபணைக்கும் ஆளாகவில்லை. திருதராஷ்டிரர், விதுரர், காந்தாரி மற்றும் உள்ள மரியாதைக்குரிய கௌரவர்களுக்கு அவர் முன்பு போலவே சேவை செய்தார். பணியாட்களுக்கும் சேவை செய்தார். கணவனும், புதல்வனும் கொல்லப்பட்ட பெண்களை மிகுந்த மரியாதையுடன் பராமரித்து வந்தார்.

தீனர்கள், துக்கிகள் மற்றும் குருடர்களுக்கும் வீடுகளும், ஆடை, உணவு போன்றவற்றையும் அளிக்க ஏற்பாடு செய்தார். அனைவரிடமும் மென்மையோடு நடந்து கொண்டு அவர்களுக்குக் கிருபை செய்து வந்தார். உலகம் முழுவதையும் வென்று, பகைவன் கடனிலிருந்து விடுதலை பெற்று, சுகமாக வாழலானார்.

12.1.54 யுதிஷ்டிரர் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைத் துதி செய்தல்

ராஜ்யாபிஷேகம் செய்த பிறகு ராஜ்யத்தைப் பெற்ற யுதிஷ்டிரர் தஷார்ஹவம்சத்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைப் புகழ்ந்து துதிக்கலானார். “யது சிம்மமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! உங்களுடைய அருளாலும், நீதியாலும்,

பலத்தாலும், அறிவாலும், பராக்கிரமத்தாலும் என்னுடைய முன்னோர்களின் ராஜ்யம் எனக்கு மறுபடியும் கிடைத்தது.

பரந்தபா! கமலநயனா! உங்களுக்கு மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்காரம். உத்தம பிராமணர்கள் உங்கள் ஒருவரையே அந்தர்யாமி புருஷன் என்றும், பக்தர்களைக் காப்பவன் என்றும் கூறுகிறார்கள். இந்த உலகம் முழுவதும் உங்களுடைய லீலாமயமான சிருஷ்டியாகும். நீங்கள் இந்த உலகத்தின் ஆத்மா ஆவீர். உங்களிடமிருந்தே இந்த உலகம் உற்பத்தியாயிற்று.

நீங்களே வியாபித்திருப்பதால் விஷ்ணு என்றும், வெற்றியோடிருப்பதால் ஜிஷ்ணு என்றும், துக்கத்தையும் தாபத்தையும் அபகரிப்பதால் ஹரி என்றும், தன் பக்கம் ஈரப்பதால் கிருஷ்ணர் என்றும், வைகுண்டத்தின் தலைவன் ஆதலால் வைகுண்டன் எனவும், கூடர, அகூடரப் புருஷர்களில் உத்தமமானவரானதால் புருஷோத்தமன் என்றும் அழைக்கப்படுகிறீர்கள். உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

தாங்களே அதிதியின் கர்ப்பத்திலிருந்து ஏழு வகையாக அவதரித்தீர்கள். தாங்களே ப்ருஷ்ணி கர்ப்பன் என்ற பெயரில் பிரசித்தமாக உள்ளீர்கள். மூன்று உலகங்களிலும் தோன்றுவதால் வித்வான்கள் உங்களைத் த்ரியுகன் என்று கூறுகிறார்கள். உங்களுடைய புகழ் புனிதமானது. தாங்களே யக்ஞ புருஷன் ஆவீர். தாங்களே ஹம்சம் என்று கூறப்படுகிறீர்கள். தாங்களும் முக்கண் பெருமான் சங்கரனும் ஒருவரேயாவீர். தாங்களே தாமோதரன்; வராஹன், அக்னி, சூரியன், வருஷபன், கருடத்வஜன், அநீகசாகன், புருஷன், சிபிவிஷ்டன், உருக்ரமன் ஆவீர்கள். எல்லோரிலும் சிறந்த சேனாபதி, அன்னதாதா, சுவாமி கார்த்திகேயனும் தாங்களே யாவீர்.

தாங்களே சம்ஸ்காரம் நிரம்பிய பிராமணர்களும், சம்ஸ்காரம் இல்லாத கலப்பினத்து மக்களும் ஆவீர். கிருஷ்ண தர்மமும், அனைத்தின் ஆதி காரணமும் தாங்களே ஆவீர். தாங்களே கடலும், நிர்குண பரமாத்மாவும், மூன்று திசைகளும், சூரிய, சந்திர, அக்னி என்ற மூவகை ஒளியுமாவீர். தாங்களே வைகுண்ட தாமத்திலிருந்து கீழே அவதரிக்கிறீர்கள்.

தாங்களே சாம்ராட், விராட், ஸ்வராட், தேவராஜன் இந்திரனும் ஆவீர். இந்த உலகம் உங்களிடமிருந்தே தோன்றியது. தாங்கள் எங்கும் வியாபித்தவர், நித்திய சத்தாரூபம் ஆனவர், நிராகார பரமாத்மாவும் ஆவீர்கள். நீங்களே ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும், கிருஷ்ணவர்த்தமாவும் (அக்னி) ஆவீர்கள். மக்கள் உங்களையே அவிஷ்ட, சாதக, அஸ்வினி தந்தையான சூரியன், கபில முனிவர், வாமனர், யக்ஞம், துருவன், கருடன் மற்றும் யக்ஞசேனர் என்று கூறுகிறார்கள். தலையில் மயிலிறகைத் தரித்த தாங்களே

முன்பு நகுஷ மன்னனாகவும் தோன்றினீர்கள். ஆகாயம் முழுவதும் வியாபிக்கும் மகேஸ்வரனும் ஒரே காலால் வானத்தை அளந்த விராடரும் தாங்களே. தாங்களே புனர்வச நகூத்திரமாகப் பிரகாசிக்கிறீர்கள்.

தாங்களே சுபப்ரு (பிங்கள் வண்ணம்) ருக்மயக்கும் (தங்க தகூழினையுடன் கூடிய யாகம்) சசேனர் மற்றும் துந்துபியின் சொருபமாவீர். தாங்களே கபஸ்தினேவி (காலச்சக்கரம்) ஸ்ரீ பத்மம், புஷ்கரன், புஷ்பதாரி, ருபு, விபு, சர்வதா முற்றிலும் சூட்சுமமானவர். தாங்களே சமுத்திரம், தாங்களே பிரம்மா, தாங்களே பலவிதமான தாமத்தை அறிந்தவர். கேசவா! தாங்களே வித்வான்களால் ஹிரண்யகர்ப்பன், ஸ்வதா! ஸ்வாஹா, என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறீர்கள். இவ்வுலகத்தின் ஆதி காரணமும், பிரளயத்தின் காரணமும் தாங்களேயாவீர். கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் தாங்களை உலகைச் சிருஷ்டிக்கிறீர்கள். இந்த உலகம் முழுவதும் உங்களுக்கு அதீனமானது. கையில் வில்லையும், சக்கரத்தையும், வாளையும் தரிக்கும் பரமாத்மாவே உங்களுக்கு நமஸ்காரம்” என்று யுதிஷ்டிரர் சபையில் யதுகுல சிரோமணி தாமரைக்கண்ணன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைத் துதித்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் மகிழ்ச்சியுடன் யுதிஷ்டிரரைச் சிறந்த சொற்களால் பாராட்டினார்.

12.1.55 யுதிஷ்டிர மன்னர் பாண்டவர்களுக்கு மாளிகைகளை அளித்தல்

பின்னர் யுதிஷ்டிரர் மந்திரிகள், பணியாளர்கள், மக்கள் அனைவருக்கும் விடையளித்தார். பின்னர் அவர் தன் சகோதரர்களிடம், “சகோதரர்களே! இந்தப் பெரும்போரில் பகைவர்களின் ஆயுதங்களால் காயப்பட்டு மிகவும் களைத்துவிட்டீர்கள், எனக்காகக் காட்டிலிருந்து துக்கத்தையும், கஷ்டத்தையும் அனுபவித்தீர்கள். இப்போது சுகமாக இந்த வெற்றியின் ஆனந்தத்தை அனுபவியுங்கள். நன்கு ஓய்வெடுத்த பிறகு நாளைக்கு உங்களைச் சந்திப்பேன்” என்றார்.

பிறகு திருதராஷ்டிரரின் ஆணைப்படி, யுதிஷ்டிரர் துரியோதனனுடைய மாளிகையைப் பீமனுக்கு அளித்தார். ஏராளமான பணியாட்களோடு, பொக்கிஷங்கள் நிறைந்த கோபுரங்கள் நிறைந்த அந்த மாளிகையில் பீமசேனன் இந்திரன் தன் மாளிகையில் பிரவேசிப்பது போலப் பிரவேசித்தார். துரியோதனனுடைய மாளிகையைப் போன்றே அலங்காரமாக இருந்த, ஏராளமான பணியாட்களும் நிரம்பிய துச்சாதனனின் அரண்மனை அர்ஜுனனுக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. அந்த மாளிகையைப் போலவே சிறந்து விளங்கிய துர்மர்ஷனின் அரண்மனை நகுலனுக்கும், துர்முகனுடைய சிறந்த மாளிகை சகதேவனுக்கும் அளிக்கப்பட்டது.

யுயுத்சு, விதுரர், சஞ்ஜயன், சுதர்மா மற்றும் தெளம்ய முனிவரும் முன்பு தாங்கள் இருந்த வீடுகளுக்குச் சென்றனர். ஆண் சிங்கமான பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், சாத்யகியுடன் அர்ஜுனனின் மாளிகைக்குள் காலெடுத்து வைத்தார். பின்னர் நன்கு உணவருந்தி அனைவரும் இரவில் சுகமாக உறங்கினர். காலையில் யுதிஷ்டிரரின் சேவைக்கு ஆஜராயினர்.

12.1.56 யுதிஷ்டிரர் தானங்களை அளித்தல்; நகர மக்களை மகிழ்வித்தல்

யுதிஷ்டிரர் ராஜ்யத்தைப் பெற்றதும் முதலில் நான்கு வர்ணத்தவரையும் தத்தம் காரியத்தில் நிலைக்கச் செய்தார். ஆயிரக்கணக்கான ஸ்நாதக பிராமணர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஆயிரம் தங்க நாணயங்களை அளிக்கச் செய்தார். பணியாட்கள், சரணடைந்தவர்கள், விருந்தினர்கள் ஆகியோரையும் போஜ்ய பதார்த்தங்கள் அளித்துத் திருப்தி செய்தார். கேட்கப்படும் கேள்விகளுக்கு விடையளிக்கும் ஜோதிடர்களுக்கும், தீனதுக்கிகளுக்கும் அவர்கள் விரும்பியதை அளித்துத் திருப்தி செய்தார். தன் புரோகிதரான தெளம்யருக்கு 10000 பசுக்களையும், செல்வம், தங்கம், வெள்ளி மற்றும் பல்வகை வஸ்திரங்களையும் அளித்தார்.

கிருபாசாரியாரிடம் சிஷ்யன் குருவிற்கு அளிக்க வேண்டிய முறைப்படி நடந்து கொண்டார். விதுரரையும் சிறந்த முறையில் கௌரவித்தார். தன்னை நாடி வந்தவர்களுக்கு சிறந்த உணவுப் பொருட்களையும், வஸ்திரங்களையும், ஆசனங்களையும் அளித்துத் திருப்தி செய்தார். தன் செல்வத்தை உசிதமான முறையில் பங்கிட்டார். யுயுத்சுவையும், திருதராஷ்டிரரையும் சிறப்பாக உபசரித்தார்.

12.1.57 யுதிஷ்டிரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைத் துதித்து நன்றி உரைத்தல்

இவ்வாறு அனைவரையும் மகிழ்வித்த யுதிஷ்டிரர் கைகுவித்து வாசுதேவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் வந்தார். தங்கத்தாலான மணிகள் பதிக்கப்பட்ட ஆசனத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அமர்ந்திருந்தார். பட்டு பீதாம்பரம் தரித்திருந்த அவர் தங்கம் இழைத்த நீலத்தைப் போல் காணப்பட்டார். அவரது மார்பில் கௌஸ்துப மணி ஒளி வீசியது. பகவானின் அந்த திவ்யகாட்சி மூவுலகிலும் உவமையற்றதாய் இருந்தது. மனிதத் திருமேனி தாங்கிய அந்த விஷ்ணு பரமாத்மாவின் அருகில் சென்று இனிய குரலில் சிரித்தவாறு யுதிஷ்டிரர் கூறலானார்.

“அறிவாளிகளில் சிறந்த அச்சுதா! உங்கள் இரவு சுகமாகக் கழிந்தது அல்லவா? ஞானேந்திரியங்கள் அனைத்தும் மகிழ்ச்சியாக உள்ளனவா? பிரபோ! நாங்கள் உங்களுடைய அருளாலேயே ராஜ்யத்தைப் பெற்றோம்.

பகவான்! தாங்களே முவுலகிற்கும் ஆதாரமும், பலமும் ஆவீர். உங்களுடைய தையயாலேயே தர்மத்திலிருந்து பிறழாமல் நாங்கள் வெற்றியையும் புகழையும் பெற்றோம்” என்றார். பகவான் யுதிஷ்டிரருக்குப் பதில் கூறவில்லை. அவர் அச்சமயம் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

12.1.58 யுதிஷ்டிரர் - ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உரையாடல்

யுதிஷ்டிரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் கேட்டார், “புருஷோத்தமா! தாங்கள் யாரை தியானம் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? இது மிகவும் வியப்பிற்குரிய விஷயமாகும். முவுலகும் நலமாக உள்ளதல்லவா? நீங்கள் விழிப்பு, கனவு, தூக்கம் என்ற மூன்று நிலைகளைக் கடந்து தூய தியான மார்க்கத்தில் நிலைத்து ஸ்தூல, சூஷ்ம, காரண சரீரங்களுக்கு மேல் சென்றுவிட்டீர்கள். உங்கள் உடலில் உள்ள பிராண வாயு தடைப்பட்டுள்ளது. ஐம்புலன்களையும் ஆத்மாவில் ஸ்தாபித்துள்ளீர்கள். உங்களுடைய மெய் சிலிர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. சிறிதும் அசைவின்றி, காற்றில்லாத இடத்தில் விளக்கின் சுடர் அசையாமல் எரிவதுபோல நிலையாக இருக்கிறீர்கள். தேவா! நான் கேட்கத் தகுதி உடையவன் என்றால், இது உங்களுடைய ரகசியம் இல்லையென்றால், இந்த தியானத்தின் யதார்த்த தத்துவத்தை எனக்குக் கூறுங்கள்” என்றார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரரிடம், “மன்னா! அம்புப் படுக்கையில் கிடக்கும் ஆண் சிங்கம் பீஷ்மர் இப்போது அணையும் தீயைப்போல் ஆகிக் கொண்டிருக்கிறார். ஆதலால் என்னுடைய மனமும் அவரிடமே ஈடுபட்டுள்ளது” என்றார்.

12.1.59 ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பீஷ்மரைப் புகழ்தல்; யுதிஷ்டிரரைப் பீஷ்மரிடம் செல்ல ஆணையிடுதல்

இவ்வாறு கூறிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பீஷ்மரின் பராக்கிரமங்களைப் புகழ்ந்துரைத்தார். அவர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறலானார்; “காசியில் மன்னர் சமுதாயத்தைத் தோற்கடித்துக் காசிராஜனின் மூன்று கன்னிகைகளையும் அபகரித்தவர். 23 நாட்கள் தொடர்ந்து போரிட்டும் பரகராமரால் பீஷ்மரை வெல்ல முடியவில்லை. பீஷ்மர் கங்கா தேவியால் முறைப்படி கர்ப்பத்தில் தரிக்கப்பட்டவர். வசிஷ்ட மகரிஷியிடம் வேதக்கல்வியைக் கற்றவர். ஐமதக்கனி புதல்வரான பரகராமரின் பிரியமான சிஷ்யரும், வித்தைகள் அனைத்தின் ஆதாரமுமான பீஷ்மரை மனதில் சிந்தனை செய்கிறேன். பாரதா! அவர் கடந்த, நிகழ், மற்றும் எதிர்கால விஷயங்களை அறிந்தவர். தர்மம் அறிந்த அதே பீஷ்மரை நான் மனதால் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

பார்த்தா! புருஷ சிங்கமான பீஷ்மர் தன் கர்மங்களின்படி சொர்க்கலோகம் செல்லப் போகிறார். அந்த சமயம் இந்த பூமி அமாவாசை இரவைப் போல் ஸ்ரீ ஹீனமாகிவிடும். ஆகவே யுதிஷ்டிர மன்னா! தாங்கள் கங்கை மைந்தன் பீஷ்மரிடம் சென்று அவரை வணங்கி உங்கள் மனத்தில் உள்ள ஐயத்தை அவரிடம் கேளுங்கள். மன்னா! தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோட்சம் என்னும் நான்கு வித்தைகளையும், ஹோதா, உத்காதா, பிரம்மா, அத்வர்யு முதலியவற்றின் தொடர்பான யக்ஞ கர்மங்களையும், நான்கு ஆஸ்ரம தர்மங்களையும், எல்லா ராஜ தர்மங்களையும் அவரிடம் கேளுங்கள். கௌரவ வம்சத்தின் பாரத்தைச் சுமந்த பீஷ்மர் என்னும் சூரியன் அஸ்தமாகிவிடும்போது எல்லா வகையான ஞானத்தின் பிரகாசமும் நஷ்டமாகிவிடும். ஆகவே நான் உங்களை அங்கு செல்லுமாறு கூறுகிறேன்” என்று பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரரிடம் ஆணையிட்டார்.

யுதிஷ்டிரர் பகவானின் உத்தமமான, உண்மையான பேச்சைக் கேட்டுத் துயரம் கொண்டார். அவர் கண்ணீர் பெருக்கியபடி, “மாதவா! பீஷ்மரைப் பற்றித் தாங்கள் கூறுவது முற்றிலும் சரி. ஆகையால் நீங்கள் கூறுவதை ஆலோசிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. மாதவா! தாங்கள் எனக்கு அருள் செய்யக் கருதினால் நாங்கள் உங்களையே முன்னால் வைத்துப் பீஷ்மரிடம் செல்வோம். சூரியன் உத்தராயணத்திற்குச் சென்றதுமே குருகுல பூஷணமான பீஷ்மர் தேவலோகத்திற்குச் சென்றுவிடுவார். ஆகவே அவருக்கு உங்கள் தரிசனம் அவசியம் கிடைக்க வேண்டும். ஆதி தேவனும், கூடர, அகூடர புருஷனுமான உங்கள் தரிசனம் அவருக்குப் பெரும் லாபம் அளிப்பதாகும். ஏன் எனில் தாங்கள் பிரம்மமயமான நிதியாவீர்” என்று கூறினார்.

தர்மராஜரின் பேச்சைக் கேட்ட மதுகுதனன் அருகில் நின்ற சாத்யகியிடம் தன்னுடைய தேரை ஆயத்தப்படுத்தக் கூறினார். சாத்யகியின் சொற்படி சாரதி தாருகன் கருடக் கொடி பறந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் தேரில் சுக்ரீவம் முதலிய நான்கு குதிரைகளையும் பூட்டி ஆயத்தம் செய்தான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய தேரில் அவரும் சாத்யகியும் அமர்ந்தனர். யுதிஷ்டிரரும் அர்ஜுனனும் மற்றொரு தேரில் சென்றனர். மூன்றாவது தேரில் பீமனும், நகுல-சகதேவரும் புறப்பட்டனர். நான்காவது போரில் கிருபாசாரியார், யுயுத்சு, சஞ்ஜயன் மூவரும் சென்றனர்.

விரைந்து செல்லும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட, நகரத்தைப் போன்ற உருவம் உடைய பெரிய தேர்களில் அவர்கள் குருஷேத்திரத்தை நோக்கிச் சென்றனர். அந்த ரணபூமியில் பிராணிகளின் சரீரங்களும், எலும்புகளும் பெரிய மலைபோலக் குவிந்து கிடந்தன. எல்லாப் பக்கமும் வெண்மையான சங்கம் போன்ற கபாலங்கள் பரவிக்கிடந்தன. ஆயிரக்கணக்கான சிதைகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. அந்தப் போர்க்களக் காட்சியைக் கண்டவாறு

அவர்கள் முன்னேறிச் சென்றனர். வழியில் செல்லும்போது யாதவ நந்தனன் யுதிஷ்டிரருக்கு ஐமதக்னியின் புதல்வன் பரசுராமரின் பராக்கிரமத்தை விவரித்தார். ‘ராமஹரத்’ என்று பெயரில் பிரசித்தமான, பரசுராமர் தன் பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்த ஐந்து குளங்களை ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்குக் காட்டினார்.

12.1.60 யுதிஷ்டிரரின் வினா; ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பரசுராமர் கூடித்திரியர்களை அழித்த வரலாற்றைக் கூறுதல்

அச்சமயம் “பரசுராமர் 21 தலைமுறைகள் கூடித்திரிய வம்சம் பூமியில் இல்லாமல் செய்துவிட்டார் என்றால் மீண்டும் கூடித்திரிய சமூகம் எவ்வாறு உற்பத்தியாயிற்று. பரசுராமர் எதற்காக கூடித்திரியர்களை வதம் செய்தார். கருடக் கொடியோனே! என் ஐயத்தை விலக்குங்கள்” என யுதிஷ்டிரர் கேட்டார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் யுதிஷ்டிரருக்கு அவ்வரலாற்றை விளக்கிக் கூறினார். குசிகரின் புதல்வர் காதி தன் மகளை ப்ருகு புத்ரருக்குத் திருமணம் செய்வித்தார். ப்ருகு புத்திரர் ருசிகர் தன் மனைவி சத்தியவதிக்கும், தன் மாமனார் காதிக்கும் புதல்வனைப் பெறுவதற்காக மந்திரங்களுடன் ஹவிஸைத் தயாரித்தார். தன் மனைவிக்குத் தபஸ்வியான புதல்வனையும், காதி மன்னனுக்கு பராக்கிரமும் பலமும் பொருந்திய புதல்வனைப் பெறுவதற்காகவும் சருவைத் தயாரித்திருந்தார். ஆனால் சத்தியவதியின் தாய் அந்த ஹவிஸை மாற்றித் தனக்காகத் தயாரிக்கப்பட்டதை மகளுக்கு அளித்துவிட்டாள். மகளுக்காகத் தயாரிக்கப்பட்டதைத் தான் அருந்திவிட்டாள். ருசிகர் தன் தவ வலிமையால் இதனை அறிந்தார். சத்தியவதியிடம் உன் புதல்வன் கூடித்திரியனாகவும், உன் சகோதரன் பிராமணனாகவும் இருப்பர் என்பதைத் தெரிவித்தார்.

இதனால் மனம் கலங்கிய சத்தியவதி ருசிகரிடம் தன் மகன் பிராமண சொரூபத்துடனும் பேரன் கூடித்திரிய பராக்கிரமத்துடனும் இருக்கட்டும் என்ற வரத்தைக் கேட்டுப் பெற்றாள். அவ்வாறே ருசிகருக்கும் சத்தியவதிக்கும் ஐமதக்னி பிறந்தார். ருசிக நந்தனன் காதிக்கு விசுவாமித்திரன் பிறந்தார். ஐமதக்னியின் புதல்வன் பரசுராமர் உக்ர இயல்புடையவர். மகாதேவனை வழிபட்டுப் பலவகை அஸ்திரங்களையும் கோடலியையும் பெற்று எல்லா உலகிலும் இணையற்ற வீரரானார்.

இச்சமயம் ஹைஹய வம்சத்து அரசன் கார்த்தவீரயார்ஜுனன் தத்தாத்ரேயன் அருளால் ஆயிரம் புஜங்களைப் பெற்று மகா தேஜஸ்வியான சக்ரவர்த்தியானார். அவர் அக்னிதேவனுக்கு அவருடைய பசி, தாகத்தை தீர்ப்பதற்காகப் பிசுஷயனித்தார். அக்னிதேவன் காடுகளையும், மலைகளையும் எரிக்கலானார். அப்போது மகாத்மா ஆபவரின் ஆசிரமம்

எரிந்து போனது. அதனால் கோபம் கொண்ட ஆபவ முனிவர் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனிடம், பரசுராமர் போரில் உன்னுடைய புஜங்களை வெட்டிவிடுவார் எனச் சாபம் அளித்தார்.

இச்சமயம் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனின் புதல்வர்கள் ஜமதக்னி முனிவரின் ஆசிரமத்திலிருந்து அவருடைய ஹோமதேனுவின் கன்றை அபகரித்துச் சென்றுவிட்டனர். ஹைஹய மன்னன் இதனை அறியவில்லை. ஆனாலும் கோபம் கொண்ட பரசுராமர் அர்ஜுனனின் ஆயிரம் கைகளையும் வெட்டித் தள்ளிக் கன்றினை மீட்டுச் சென்றார். கார்த்தவீர்யார்ஜுனனின் புதல்வர்கள் ஒன்றுதிரண்டு ஜமதக்னியின் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்று அவருடைய தலையைத் துணித்துவிட்டனர். எல்லையற்ற கோபம் கொண்ட பரசுராமர் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனின் புதல்வர்கள், பேரர்களையும், அவர்கள் வம்சத்தையும் முற்றிலும் அழித்துவிட்டார். பின்னர் மனம் வருந்தி கானகம் சென்றுவிட்டார். ஆயிரக்கணக்கான வருடங்கள் கழிந்தன.

ஒருநாள் விசுவாமித்திரரின் பேரன் பராவசு, நிறைந்த சபையில் பரசுராமரிடம், “புவியில் ப்ரதர்தன் முதலிய மன்னர்கள் இல்லையா? நீ வீணாக கூடித்திரியர்கள் அனைவரையும் கொன்றுவிட்டதாகத் தற்பெருமை செய்கிறாய். இப்போது பூமியில் எல்லாப் பக்கமும் கூடித்திரியர்கள் நிரம்பிவிட்டனர்” என்று கூறினார். பராவசுவின் சொற்களைக் கேட்ட பரசுராமர் மீண்டும் ஆயுதத்தை எடுத்துக் கொண்டார். மறுபடியும் கூடித்திரிய வம்சத்தை சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள் உட்பட 21 தலைமுறை அழித்துப் பூமியில் மன்னர்களே இல்லாமல் செய்தார். பின்னர் அஸ்வமேத யாகம் செய்து பூமி முழுவதையும் காசியப முனிவருக்குத் தகூழினையாக அளித்துவிட்டார். காசியபர் சில கூடித்திரியர்களைக் காப்பாற்றும் விருப்பத்துடன் பரசுராமரை “இனி நீ என் ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடாது. தென் கடற்கரைக்குச் சென்றுவிடு” என்று கட்டளையிட்டார்.

பிறகு காசியபர் தான் பெற்ற பூமியை பிராமணர்களுக்கு அளித்துக் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார். தர்மத்தைக் காப்பாற்றும் கூடித்திரியர்கள் இல்லாமல் உலகம் முழுவதும் அராஜகம் பரவியது. அதனால் பூமி நீரில் மூழ்கலாயிற்று. பூமி தேவி காசியபரிடம் தன்னைக் காப்பாற்றுமாறு வேண்டினாள். தான் மறைத்து வைத்துள்ள கூடித்திரியர்களின் விவரத்தினைப் பூமி தேவி காசியப முனிவரிடம் தெரிவித்தாள்.

கரடிகள், பசுக்கள், லங்கூர்கள் இவர்களால் காப்பாற்றப்பட்ட கூடித்திரிய குலத்தினரையும், பராசர மகரிஷியால் காப்பாற்றப்பட்ட கூடித்திரியர்களையும், பூமி கூறியவாறு அழைத்து வந்து காசியப முனிவர் அவர்களை வெவ்வேறு ராஜ்யங்களில் மன்னர்களாக அபிஷேகம் செய்வித்தார். இவ்வாறே பரசுராமரால் கூடித்திரிய குலம் அழிக்கப்பட்டு, காசியப முனிவரால் மீண்டும்

நிலைநிறுத்தப்பட்டது. அவர்களுடைய புதல்வர்களும், பேரர்களுமே இப்போது கூத்திரிய வம்சத்து மன்னர்களாக இருக்கின்றனர்” என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்கிக் கூறினார். இவ்வாறு உரையாடியவாறே யுதிஷ்டிரரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் பீஷ்மர் அம்புப் படுக்கையில் தூங்கிய இடத்தை அடைந்தனர்.

12.2 பீஷ்மர் உரைத்த ராஜதர்மம்

12.2.1 ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பீஷ்மரிடம் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசம் அளிக்கக் கூறுதல்

ஓகவதி நதிக்கரையில் பல மகரிஷிகள் சூழ்ந்திருக்க அம்புப் படுக்கையில் படுத்திருந்த பீஷ்மரைக் கண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் துயருற்றார். அனைவரும் பீஷ்மரையும் மகரிஷிகளையும் வணங்கினர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பீஷ்மருடைய உத்தம குணங்களையும், சாஸ்திர ஞானத்தையும், தர்மங்களின் அறிவையும் புகழ்ந்து உரைத்தார். யுதிஷ்டிரரின் துயரம் தீர உபதேசம் அளிக்குமாறு வேண்டினார். பீஷ்மர் தன் உடலில் அம்புகள் புதைந்திருப்பதால் ஏற்பட்டுள்ள வேதனையால் தான் அறிவு குன்றி சக்தியற்றிருப்பதாகப் பகவானிடம் தெரிவித்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைத் துதித்துப் புகழ்ந்தார். பீஷ்மரின் திறனற்ற நிலையை அறிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அவருக்கு வலியும், வேதனையும் இன்றித் தெளிவான அறிவுடன், சரீர சக்தியையும் வரமாக அளித்தார். இந்த வரத்தின் பிரபாவத்தால் வலி நீங்கி, சக்தி பெற்று தர்மோபதேசம் செய்யுமாறு கூறினார். இதற்குள் மாலைப்பொழுது வந்துவிட்டதால் மகரிஷிகளும், பாண்டவர்களும் பீஷ்மரிடம் விடைபெற்றுத் தத்தம் இடத்திற்குச் சென்றனர்.

மறுநாள் காலை மீண்டும் அனைவரும் பீஷ்மரிடம் வந்தனர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பீஷ்மர் போதிய சக்தியைப் பெற்று விட்டாரா எனக் கேட்டார். பீஷ்மரும் தான் தெளிவாகவும், பேசக்கூடிய சக்தியுடனும் இருப்பதாகப் பதில் அளித்தார். அப்போது பீஷ்மர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் அனைத்தும் அறிந்திருந்த தாங்களே ஏன் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசம் அளிக்க விரும்பவில்லை எனக் கேட்டார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், பரமேஸ்வரனான தான் உபதேசமளிப்பது வியப்பிற்குரிய விஷயமல்ல என்றார். அத்துடன் உலகுள்ளவரை பீஷ்மரின் புகழ் நிலவ வேண்டும் என்பதற்காகவே தன்னுடைய ஞானத்தையும், அறிவையும் பீஷ்மருக்கு வரமாக அளித்ததாகவும் பதில் இறுத்தார்.

12.2.2 பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரின் குணங்களைப் புகழ்ந்து வினா விடுக்கக் கட்டளையிடுதல்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் பேச்சைக் கேட்ட கௌரவ குலத்தின் தேஜஸ்வியான

பீஷ்மர், “கோவிந்தா! உங்கள் பிரசாதத்தால் என்னுடைய வாக்கு சக்தி உறுதியாக உள்ளது. ஆகவே, நான் எல்லா தர்மங்களையும் உபதேசம் செய்வேன். தர்மாத்மாவான யுதிஷ்டிரர் தர்ம விஷயத்தில் என்னிடம் ஒவ்வொன்றாகக் கேள்வி கேட்கட்டும். இதனால் நான் மகிழ்ச்சியடைவேன். மகாத்மா யுதிஷ்டிரர் பிறந்ததும் மகரிஷிகள் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தனர். அந்த பாண்டு புதல்வர் என்னிடம் வினா விடுக்கட்டும். சம்பந்திகள், அத்திகள், பணியாட்கள், சரணடைந்தவர்கள் அனைவரையும் எப்போதும் மரியாதையுடன் கௌரவிக்கும் பாண்டவ யுதிஷ்டிரர் என்னிடம் வினா விடுக்கட்டும். சத்தியம், தானம், தவம், வீரம், அமைதி, திறமை, உறுதியான உள்ளம் முதலிய நல்ல குணங்கள் எப்போதும் நிரம்பியுள்ள பாண்டவ யுதிஷ்டிரர் என்னிடம் வினா விடுக்கட்டும். ஆசையாலோ, கோபத்தாலோ, பயத்தாலோ, சுயநலத்தாலோ அதர்மம் செய்யாத யுதிஷ்டிரர் என்னிடம் வினா விடுக்கட்டும். எப்போதும் விருந்தினரை அன்புடன் உபசரிப்பவரும் நல்லவர்களுக்கு எப்போதும் தானம் அளிப்பவருமான யுதிஷ்டிரர் என்னிடம் வினா விடுக்கட்டும். சாஸ்திரங்களின் ரகசியத்தைக் கேட்டிருப்பவரும், எப்போதும் யாகம், ஸ்வாத்யாயம் மற்றும் தர்மத்தில் ஈடுபட்டவருமான யுதிஷ்டிரர் என்னிடம் வினா விடுக்கட்டும்.” என்று யுதிஷ்டிரரை வினா விடுக்கக் கட்டளையிட்டார்.

12.2.3 ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரரின் பயத்தைக் கூறுதல் பீஷ்மர் ஆறுதல் அளித்தல்

பீஷ்மரின் சொற்களைத் தொடர்ந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அவரிடம் உரைத்தார். “தர்மராஜர் யுதிஷ்டிரர் மிகவும் வெட்கப்படுகிறார். அவர் தாங்கள் சாபம் அளித்து விடுவீர்களோ எனப் பயந்து உங்கள் அருகில் வரவில்லை. பீஷ்மரே! யுதிஷ்டிரர் உலகைச் சம்ஹாரம் செய்து சாப பயத்தால் வேதனைப்படுகிறார். அதனாலேயே உங்கள் அருகில் வரவில்லை. பூஜிக்கத் தகுந்தவர்களும், மதிப்பிற்குரிய பெரியவர்களும், பக்தர்களும், உபசரிப்பதற்குரிய சம்பந்திகளும், உற்றார் உறவினர்களும் பாணங்களால் பிளக்கப்பட்டதால் பயம் கொண்டு இவர் தங்களிடம் வரவில்லை” என்றார்.

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் வகையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் கூறலானார்; “ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! தானமும், அத்யயனமும், தவமும், பிராமணர்களுடைய தர்மம் என்பது போலப் போர்க்களத்தில் பகைவர்களைக் கொன்று வீழ்த்துவது கூடித்திரியர்களின் தர்மமாகும். அதர்ம வழியில் செல்லும் தந்தை, சகோதரன், சம்பந்தி, பெரியவர்கள் மற்றும் உற்றார் உறவினர்களைப் போரில் கொல்லுதல் கூடித்திரியனுடைய தர்மமேயாகும். பேராசையால் பழைய தர்மத்தின் ஒழுங்கு முறையைப் பார்க்காதவனைப்

போர்க்களத்தில் கொல்லும் கூத்திரியன் தர்மம் அறிந்தவனாவான். போர் கூத்திரியனுக்கு தர்மத்தை வளர்ப்பது, சொர்க்கத்தை அடைவிப்பது, இவ்வுலகில் புகழைத் தருவது என்று மனு கூறியுள்ளார்” என்றார்,

12.2.4 யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரைப் பணிந்து ராஜதர்மத்தை உபதேசிக்க வேண்டுகல்

பீஷ்மர் இவ்வாறு கூறியதும், தர்மபுத்திரர் யுதிஷ்டிரர் அவர் அருகில் சென்று வினயத்துடன் நின்றார். பிறகு பீஷ்மரின் இரு கால்களையும் பற்றிக் கொண்டார். பீஷ்மர் அவருக்கு ஆறுதல் அளித்தார். அன்புடன் உச்சி மோந்தார். “மகனே உட்கார்” என்று கூறினார். பிறகு பெரும் வில்லாளியான கங்கை மைந்தன் பீஷ்மர் அவரிடம், “நான் இப்போது நலமாக உள்ளேன். நீ என்னிடம் பயமின்றி வினா விடு. குரு சத்தமா! நீ பயப்படாதே” என்று கூறினார். பீஷ்மர் இவ்வாறு கூறியதும் யுதிஷ்டிரர் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரையும், பீஷ்மரையும் வணங்கிப் பெரியவர்களின் அனுமதியுடன் வினாக்களைக் கேட்கத் தொடங்கினார்.

“பிதாமகரே! தர்மமறிந்தவர்கள் மன்னர்களின் தர்மம் சிறந்தது என்று கருதுகிறார்கள். நான் இதை மிகப்பெரிய சமையாகக் கருதுகிறேன். ஆகவே, தாங்கள் எனக்கு ராஜதர்மத்தை உபதேசம் செய்யுங்கள்” என்று யுதிஷ்டிரர் பணிவுடன் வேண்டினார்.

12.2.5 பீஷ்மர் உபதேசித்த ராஜதர்மத்தின் சுருக்கம்

பீஷ்மரும் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசம் அளிக்கலானார். “குரு சிரேஷ்டா! மன்னர் மக்களின் மகிழ்ச்சியை விரும்ப வேண்டும். தேவர்களிடமும், பிராமணர்களிடமும் சாஸ்திர விதிப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும். மன்னன் எப்போதும் புருஷார்த்தத்திற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும். புருஷார்த்தம் இன்றி மன்னன் விதியினால் மட்டுமே வெற்றி பெற முடியாது. சத்தியமே மன்னர்களுக்கு வெற்றியளிக்கக் கூடியது என்பதால் மன்னன் சத்திய பராயணனாக விளங்குதல் வேண்டும். மன்னர் பிராமணர்களுக்கு ஒருபோதும் தண்டனை அளிக்கக் கூடாது. பிராமணனிடம் துவேஷம் கொள்ளும் கூத்திரியன் பலவீனமடைகிறான். வேதாந்தத்தில் தேர்ச்சி பெற்ற வித்வானான பிராமணன் ஆனாலும், அவன் ஆயுதமேந்தி மன்னனுடன் போரிட வந்தால், மன்னன் தன் தர்மப்படி போரிட்டு அவனைக் கைது செய்ய வேண்டும். அவனுக்கு உயிர் தண்டனை அளிக்கக்கூடாது. நாட்டை விட்டு வெளியே அனுப்பிவிட வேண்டும்.

மன்னர் பிராமண பக்தர்களைச் சேர்க்க வேண்டும். அதைவிட வேறு

ஒரு சிறந்த நிதி மன்னனுக்கு கிடையாது. பாலைவனம், நீர், பூமி, காடு, மரம், மனிதன் என்னும் ஆறுவகையான கோட்டைகளில் மனிதக் கோட்டையே முக்கியமானதாகும். மன்னன் அதிகக் கடுமையாகவும், அதிக மென்மையாகவும் இருக்கக்கூடாது. நேருக்கு நேர் காணல், யுகித்தல், உபமானம், ஆகமம் என்னும் நான்கு பிரமாணங்கள் மூலம் தன்னவன் யார், அயலார் யார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மகாராஜா! மன்னன் மக்களிடம் கர்ப்பிணிப் பெண்ணைப் போல நடந்து கொள்ள வேண்டும். கர்ப்பிணிப் பெண் தன் மனத்திற்குப் பிடிக்கும் உணவு முதலியவற்றைத் துறந்து கர்ப்பத்தில் இருக்கும் குழந்தையின் நலனை மட்டுமே கவனத்தில் கொள்வதுபோல் தர்மாத்மா மன்னன் தனக்குப் பிடிக்கும் விஷயத்தைத் துறந்து மக்கள் அனைவரின் நன்மைக்கான காரியத்தையே செய்ய வேண்டும்.

மன்னன் எப்போதும் தைரியத்துடன் இருக்க வேண்டும். பணியாட்களுடன் கேலி, கிண்டல், பரிகாசங்கள் செய்யக்கூடாது. ஏன் எனில் அப்போது பணியாட்கள் மன்னனை மதிப்பதில்லை. மன்னனை அவமதிக்கிறார்கள். மன்னனின் யானை, தேர், குதிரை முதலியவற்றைத் தாங்கள் பயன்படுத்தத் தொடங்குகிறார்கள். மன்னனின் உணவையும் உண்டுவிடுகிறார்கள்.

யுதிஷ்டிரா! யார் முயற்சியின்றி, பெண்ணைப்போல வேலை செய்யாமல் இருக்கிறானோ, அவன் புகழ் பெறுவதில்லை. ராஜ்யத்தின் ஏழு அங்கங்களான மன்னன், மந்திரி, நண்பன், பொக்கிஷம், தேசம், கோட்டை, சேனை இவற்றிற்கு எதிராக நடந்து கொள்பவன் நண்பன் அல்லது குருவாக இருந்தாலும் மன்னன் அவனை வதம் செய்து விட வேண்டும். மக்களை மகிழ்ச்சியோடு வைப்பதே மன்னனின் சனாதன தர்மமாகும். மன்னன் பராக்கிரமியாக சத்தியவாதியாக, பொறுமையுடையவனாக இருக்க வேண்டும். மன்னன் மூன்று வேதங்களின் ஞானமுடையவனாக இருக்க வேண்டும். தன்னுடைய ரகசியமான கருத்துக்களை மற்றவர்களிடம் வெளியிடக்கூடாது. நான்கு வர்ணத்தின் தர்மத்தையும் மன்னன் காப்பாற்ற வேண்டும். மன்னன் யாரையும் நம்பக்கூடாது. நம்பத்தகுந்த மனிதனையும் அதிகம் நம்பக்கூடாது.

மன்னன் தீர்ப்பளிப்பதில் யமராஜனையும், செல்வம் சேர்ப்பதில் குபேரனையும் ஒத்து இருக்க வேண்டும். எப்போதும் மகிழ்ச்சியாகவும், சிரித்தபடியும், அழகான ஆடை அணிகலன்களுடன் அழகிய தோற்றத்துடன் இருக்க வேண்டும். நல்லவர்களின் செல்வத்தை அபகரிக்கக்கூடாது. தீயவர்களிடமிருந்து தண்டனை உருவில் செல்வத்தைப் பெற வேண்டும்.

செல்வத்தை அவ்வப்போது தானம் அளிக்க வேண்டும். சூர வீரர்கள், நல்ல குலத்தில் தோன்றியவர்கள், சுய கௌரவத்தைக் காப்பாற்றியவாறு மற்றவர்களை அவமதிக்காதவர்கள், தர்மபராயணர்கள், நல்ல குணங்கள் உடையவர்கள் மலைபோல் அசையாதவர்களை மன்னன் தன் உதவியாளர்களாகக் கொள்ள வேண்டும்.

எல்லோரிடம் ஐயம் கொள்ளும், எல்லோருடைய செல்வத்தையும் அபகரித்துக் கொள்ளும் மன்னன் ஒருநாள் தன்னுடைய மக்களாலேயே கொல்லப்படுகிறான். புதல்வன் தன் தந்தையின் வீட்டில் பயமின்றி வசிப்பதைப்போல, மக்கள் பயமின்றி வாழும் நாட்டின் மன்னனே எல்லா மன்னர்களிலும் சிறந்தவனாவான். நல்லவர்களின் வழியில் செல்லும் சுயநலமில்லாத மன்னனே ராஜ்யத்தை ஆளத் தகுந்தவன். பாரதா! பார்கவர் ஒரு மன்னனுக்குரிய கடமையாகக் கூறியதைக் கேள். “மனிதன் முதலில் மன்னனை அடைய வேண்டும். அதன்பின் மனைவியை அடைய வேண்டும். பின்னர் செல்வத்தைச் சேர்க்க வேண்டும். உலகைக் காக்க மன்னன் இல்லாவிடில் மனைவி எவ்வாறு பாதுகாப்போடு இருப்பாள்? எவ்விதம் செல்வம் பாதுகாப்போடு இருக்கும்?” இதுவே அவர் கூறிய ஸ்லோகத்தின் கருத்து ஆகும்.

ராஜ்யத்தை விரும்பும் மன்னனுக்கு, மக்களின் பாதுகாப்பை விட வேறு ஒரு சனாதன தர்மம் கிடையாது. ஒவ்வொரு மனிதனும், உபதேசம் அளிக்காத ஆசாரியன், வேத மந்திரங்களை உச்சரிக்காத ருத்விஜன், காப்பாற்ற முடியாத மன்னன், கடும்சொல் பேசும் மனைவி, கிராமத்தில் வாழ விரும்பும் இடையன், காட்டில் வாழ விரும்பும் நாவிதன் ஆகிய ஆறு நபர்களையும் துறந்து விட வேண்டும் என்று ப்ராதேசஸ் மனு ராஜதர்ம விஷயம் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

யுதிஷ்டிரா! நான் உன்னிடம் கூறியது ராஜதர்மம் என்னும் பாலின் வெண்ணையாகும். பிருகஸ்பதி, பகவான் விசாலாக்ஷன், தபஸ்வி சுக்ராசாரியார், தேவராஜன் இந்திரன், ப்ராசேதஸ் மனு, பரத்வாஜர், கௌரவிரா என்னும் முனிவரும், பிரம்மவாதிகளுமே ராஜதர்மத்தை அமைத்துள்ளனர்.” என்று பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு ராஜதர்மத்தை எடுத்துரைத்தார்.

12.2.6 பீஷ்மர் ராஜ்யத்தை எவ்வாறு பாதுகாக்க வேண்டும் எனக் கூறுதல்

ராஜ்ய நிர்வாகத்திற்கான ராஜதர்மத்தை விளக்கிய பீஷ்மர், ஒரு

மன்னன் தன்னுடைய ராஜ்யத்தை எவ்வாறு பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதையும் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறினார். “யுதிஷ்டிரா! பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய இந்த தர்மத்தின் சாதனங்களைக் கூறுகிறேன். கேள். பிற மன்னர்களுடன் ஒற்றுமை வைத்துக் கொள்ளுதல், அவர்களுடைய நாட்டில் தன்னுடைய பிரதிநிதியை நியமித்தல், பணியாட்களுக்குக் குறித்த நேரத்தில் ஊதியம் அளித்தல், யுக்தியுடன் வரி வசூலித்தல், அநியாயமாக மக்களின் செல்வத்தை அபகரிக்காமை, நல்லவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளுதல், உண்மை பேசுதல், மக்களின் நன்மையில் ஈடுபடுதல், பகைவர்களிடையே விரோதம் உண்டாக்குதல்.

பழைய வீடுகளை மராமத்து செய்தல், ஆலயங்களைப் புதுப்பித்தல், தீனர்களைப் பார்த்துக் கொள்ளுதல், சமயத்திற்கேற்ப சரீர பொருள் தொடர்பான தண்டனை அளித்தல், நல்லவர்களைத் துறக்காமை, நல்ல குலத்தினரைத் தன்னருகில் வைத்துக் கொள்ளுதல், தகுதியுள்ள பொருட்களைச் சேகரித்தல், அறிவுள்ளவர்களை ஆதரித்தல், பரிசு முதலியவற்றால் சேனையின் உற்சாகத்தை அதிகரித்தல், எப்போதும் மக்களைக் காப்பாற்றுதல் காரியமாற்றும்போது கஷ்டங்களைப் பொருட்படுத்தாமை, அரசாங்க நிதியை அதிகரித்தல், நகரத்தின் பாதுகாப்பிற்கான முழு ஏற்பாட்டினையும் செய்தல், தனக்கு எதிரே சூழ்ச்சி செய்யும் மக்களிடம் கலகம் உண்டாக்குதல், பகைவன், நண்பன், நடுநிலையாளன் அனைவரையும் கவனித்தல், மற்றவர்கள் தன் பணியாளர்களிடமே கலகம் செய்யாமல் பார்த்துக் கொள்ளுதல்.

தானே தன் நகரத்தைப் பார்வையிடுதல், யாரையும் நம்பாமை, மற்றவர்களுக்கு ஆறுதல் அளித்தல், நீதி தர்மத்தைப் பின்பற்றுதல், எப்போதும் முயற்சியுடன் இருத்தல், பகைவரிடம் எச்சரிக்கையோடு இருத்தல், நீச கர்மங்களையும், தீயவர்களையும் எப்போதும் துறந்துவிடுதல், இவை அனைத்தும் ராஜ்யத்தின் பாதுகாப்பிற்குரிய சாதனங்களாகும். முயற்சி இல்லாத மன்னன் அறிவாளியானாலும், விஷமற்ற பாம்பைப்போலப் பகைவரால் தோற்கடிக்கப்படுகிறான். பலமிகுந்த மன்னன் பலமற்ற பகைவனைக் கூட அவமதிக்கக்கூடாது. ஏன் எனில் நெருப்பு சிறிதாக இருந்தாலும் எரிக்கத்தான் செய்யும். மறைக்க வேண்டிய விஷயத்தை, பகைவரை வெல்வதற்காகத் தான் சேகரிக்கும் படையை, அல்லது செய்ய வேண்டிய அசத் காரியத்தை, இவை அனைத்தையும் மன்னன் மறைத்து வைக்க வேண்டும். மக்களிடம் தன் கர்மத்தை நிலை நிறுத்துவதற்கு மன்னன் தார்மீக கர்மங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் ராஜ்யம் என்பது ஒரு மிகப்பெரிய தந்திரமாகும்.

தன் மனத்தை வசப்படுத்தாதவனும், மென்மையான இயல்புடையவனும் இதன் பாரத்தைச் சுமக்க முடியாது. அவர்களுக்கு ராஜ்யம் மிகப்பெரிய உபத்திரவம் ஆகிவிடுகிறது. அதனால் மன்னனிடம் குரூரம் மற்றும் மென்மையின் சேர்க்கை இருக்க வேண்டும். யுதிஷ்டிரா! இப்போது உனக்கு எந்த விஷயத்தில் ஐயம் ஏற்படுகிறதோ அதனைக் கேள்” என்று பீஷ்மர் கூறினார்.

12.2.7 யுதிஷ்டிரர் அஸ்தினாபுரம் திரும்புதல்

பீஷ்மரின் சொற்களைக் கேட்ட வியாசர், தேவஸ்தான் முதலிய மகரிஷிகளும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், சாத்யகி, சஞ்ஜயன், கிருபர் முதலியோரும் மிகவும் மகிழ்ந்தனர். பீஷ்மரைப் புகழ்ந்தனர். யுதிஷ்டிரர் துயரத்துடன் கண்ணீர் ததும்ப மெல்ல பீஷ்மரின் திருவடிகளைத் தொட்டு வணங்கிக் கூறினார். “பிதாமகரே! இப்போது சூரியபகவான் அஸ்தாசலம் செல்கிறார். ஆதலால் நான் நாளை தங்களிடம் என்னுடைய ஐயத்தைக் கேட்பேன்” என்றார். பிறகு ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும், கிருபாசாரியாரும், யுதிஷ்டிரரும் கங்கை மைந்தன் பீஷ்மரை வலம் வந்து வணங்கினர். பின்னர் ‘த்ருஷத்வதி’ நதியில் நீராடி முறைப்படி சந்தி, தர்ப்பணம், ஐபம் முதலிய மங்கள காரியங்களைச் செய்து முடித்து அஸ்தினாபுரம் திரும்பினர்.

12.2.8 மறுநாள் காலை அனைவரும் பீஷ்மரிடம் செல்லுதல்; யுதிஷ்டிரரின் ஐயம்

மறுநாள் காலை துயில் எழுந்த பாண்டவர்களும், யது வம்சத்து வீரர்களும், காலைக் கடன்களை நிறைவேற்றினர். பின் நகரங்களைப் போன்ற பெரிய தேர்களில் ஏறி அஸ்தினாபுரத்தில் இருந்து புறப்பட்டுக் குருகேஷத்திரத்தை அடைந்தனர். அங்கிருந்த வியாசர் முதலிய மகரிஷிகளையும், பீஷ்மரையும் வணங்கி அவர் அருகில் அமர்ந்தனர். யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரை முறைப்படி பூஜித்து, கை குவித்து வணங்கினார். பின்னர் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார்.

“பரந்தபா! உலகில் ராஜா என்னும் சொல்லின் தோற்றம் எவ்வாறு உண்டாயிற்று என்பதைக் கூறியருளுங்கள். ராஜா என்று நாம் அழைப்பவன் குணங்களிலும், சரீரத்திலும் மற்றவர்களைப் போலவே இருக்கிறான். அவனுடைய புலன்களும், அறிவும், சுக-துக்க உணர்வுகளும் கூட மற்றவர்களுக்கு நிகராகவே இருக்கின்றன. உள் உறுப்புகளும், மூச்சு, பிராணன், சரீரம், பிறப்பு, இறப்பு முதலிய எல்லா விஷயங்களும் மற்றவர்களைப் போலவே சமமாக இருக்கின்றன. பின் அவன் எவ்வாறு

தனியாக சூர, வீரர்கள் மீது தன்னுடைய ஆளுமையை நிலைநிறுத்துகிறான்? இந்தப் புவி முழுவதையும் எவ்வாறு பராமரிக்கிறான்?

மன்னன் ஒருவனின் மகிழ்ச்சியாலேயே உலகம் முழுவதும் மகிழ்ச்சி அடைவதையும், அந்த ஒருவனின் துயரத்தாலேயே அனைவரும் துயரடைவதையும் நிச்சயம் அனைவரும் பார்க்கிறார்கள். பாரதா! இதற்கு என்ன காரணம்? பிதாமகரே! இந்த ரகசியத்திற்கான உண்மைப் பொருளை எனக்குக் கூறுங்கள். உலகம் முழுவதும் ஒரே ஒரு மனிதனை தேவனைப் போல் கருதி, அவன் முன் தலை வணங்குவதற்கு சிறிய காரணம் இருக்க முடியாது.” என்று கேட்டார்.

12.2.9 பீஷ்மர் ராஜா மற்றும் ராஜ்யம் எவ்வாறு தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்பதை விவரித்தல்

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குப் பதிலளித்தார்; “ஆண் சிங்கமே! முன்பு ராஜ்யமும் இல்லை. ராஜாவும் இல்லை. தண்டனையும் இல்லை. தண்டனை அளிப்பவனும் இல்லை. பிரஜைகள் அனைவரும் தர்மத்தின் மூலமே ஒருவரை ஒருவர் காப்பாற்றிக் கொண்டனர். காலப்போக்கில் மனிதர்கள் மோகத்தில் ஆழ்ந்து, கடமை, கடமையில்லாதது என்ற ஞானம் இழந்தனர். அதனால் அவர்களுடைய தர்மம் அழிந்தது. அத்துடன் காமம் என்னும் குற்றமும் சேர்ந்து கொண்டது. அதனால் செய்யக்கூடியது, கூடாதது; பேசக்கூடியது; பேசக்கூடாதது; உண்ணக்கூடியது, உண்ணக்கூடாதது, குற்றமற்றது, குற்றமுள்ளது என்று எதையும் விடவில்லை.

இதனால் மனிதருலகில் வேதங்களின் ஸ்வாத்யாயம் மறைந்துவிட்டது. யாகம் நடைபெறவில்லை. வேதமும், தர்மமும் அழிந்ததால் தேவர்கள் சக்தி இழந்துவிட்டனர். யக்ஞத்தில் பொழியப்பட்ட நெய் ஆஹுதியைப் பெற்று மக்களுக்காக மழை பொழிந்து வந்த தேவர்கள் மனிதர்களைப் போலாகிவிட்டனர். அவர்கள் பிரம்மாவைச் சரணடைந்தனர். தங்களுக்கு நன்மை உண்டாகும் காரியத்தைச் செய்யும்படி பிரம்ம பிதாமகரை வேண்டினர். பிரம்மாவும் அவர்கள் பயமின்றி வாழ்வதற்கான உபாயத்தை யோசிப்பதாகக் கூறினார்.

எனவே மனிதர்கள் தர்மப்படி நடப்பதற்கான ஒரு நீதி சாஸ்திரத்தை அவர் இயற்றினார். அச்சாஸ்திர நூல் லக்ஷம் அத்தியாயங்களைக் கொண்டது. பிரம்மாவின் நீதி சாஸ்திரம் தர்ம, அர்த்த, காம, மோக்ஷத்தை விரிவாக விவரித்தது. பிரம்மாவின் நீதி சாஸ்திரம் ஆத்மா, தேசம், காலம், உபாயம், காரியம், உதவியாளர் என்னும் ஆறு வர்க்கங்களுக்குரிய நீதியை எடுத்துரைத்தது. அந்த நூலில் கர்மகாண்டம், ஞான காண்டம், விவசாயம்,

பசு பராமரிப்பு, வியாபாரம், தண்ட நீதி முதலியவை நிரூபணம் செய்யப்பட்டுள்ளது அத்துடன் ஒற்றர்களின் நியமனம், சாம, தான, பேத தண்டம், உபேகை என்னும் ஐந்து உபாயங்களும் முழுமையாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பிரம்மாவின் நீதி சாஸ்திரத்தில் சமாதானம் செய்து கொள்ளும் மூன்று வழிகள், பகைவன் மீது போர் தொடுக்கக்கூடிய நான்கு சந்தர்ப்பங்கள், வெற்றியின் மூன்று வகைகள், மந்திரி, தேசம், கோட்டை, சேனை, நிதி இவற்றின் உத்தம, மத்தியம, அதம என்னும் மூன்று வகை பேதங்கள், சேனையின் வெளிப்படையான யானை, குதிரை, தேர், காலாள், பாரம் சுமப்பவர், பணியாட்கள், ஒற்றர், குரு என்னும் எட்டு அங்கங்கள், ஐங்கம, அஜங்கம, விஷம் முதலிய பகைவரை மறைவாக அழிக்கக்கூடிய மூன்று அங்கங்கள் ஆகியவையும் கூறப்பட்டுள்ளன.

மேலும் சேனையின் பலவகை வியூக அமைப்பு, போரிடும் வழி முறைகள் சேனை பாதுகாப்பு, கோட்டைப் பாதுகாப்பு, பகைவருக்கு அழிவை உண்டாக்கும் முறைகள், பகைவர் நாட்டிற்குத் தொல்லை தரும் முறைகள், மன்னனின் குணங்கள், சேனாபதியின் குணங்கள், செல்வத்தின் நான்கு வகைப் பயன்கள், கோபத்தால் தோன்றும் ஆறு வகை தீமைகள், காமத்தால் தோன்றும் நான்கு வகை தீமைகள் இவையும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. தேரின் நிர்மாணம், கிராமம், நகரம் இவற்றில் வாழும் விதி, வாழ்க்கை நிர்வாகத்திற்கான விதிகளும் இந்த நூலில் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன.

யுதிஷ்டிரா! பிரம்மா இயற்றிய நீதி சாஸ்திரத்தில் மன்னன் சம்பாதிக்க வேண்டிய ஆறு வகை திரவியங்கள், தான, ஹோம விதிகள், சிறந்த ஆடை அணிகளை அணிதல், உணவிற்கான ஏற்பாடுகள், எப்போதும் இறை நம்பிக்கையுடனிருத்தல், மக்களிடம் இனிய சொற்களைப் பேசுதல், வீட்டு சம்பந்தமான செயல்கள் இவையும் கூறப்பட்டுள்ளன. நீதிமன்றங்களுக்கான நடைமுறைகள், பிராமணர்களுக்குத் தண்டனை அளிக்காமை, குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனை அளித்தல், மருத்துவ சாஸ்திரப்படி 72 வகை சரீர சிகிச்சையும் தேச, ஜாதி, குல தர்மமும், தர்ம, அர்த்த, காம, மோகூஷங்களைப் பெறும் உபாயங்களும் இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ளன. அருவி நீர், மற்றும் ஓடும் நீரின் குற்றங்களும் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன.

ராஜசிங்கமே! எந்தெந்த உபாயங்களால் இந்த உலகம் நலல் வழியில் இருந்து விலகாமல் இருக்குமோ, அவை அனைத்தும் இந்த நீதி சாஸ்திரத்தில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நூலை இயற்றிய பிரம்மா, தேவர்களிடம் “உலகின் உபகாரம், தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவற்றின் ஸ்தாபனத்திற்காகவே இந்நூல் இயற்றப்பட்டுள்ளது. தண்ட சட்டத்தோடு இருக்கும் இந்த நீதி உலகைக் காப்பாற்றக் கூடியது. துஷ்டர்களைத் தண்டித்து, நல்லவர்களை

அனுக்கிரஹிக்கக் கூடியது. ஆகவே இந்த சாஸ்திரம் தண்ட நீதி என்னும் பெயரில் பிரசித்தமாக உள்ளது. மகாத்மாக்கள் இதனை முதல் இடத்தில் வைத்து ஏற்றுக் கொள்வர். இந்த சாஸ்திரத்தில் தர்ம, அர்த்த, காம, மோகூஷம் என்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களும் நிருபணம் செய்யப்பட்டுள்ளன” என்று கூறினார்.

12.2.10 பிரம்மாவின் நீதி சாஸ்திரம் சுருக்கப்பட்டமை

முதன் முதலில் சிவன் பிரம்மாவின் நீதி சாஸ்திரத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். மக்களின் ஆயுள் குறைவதைக் கண்ட விசாலகூஷன் சிவன் அதனை பத்தாயிரம் அத்தியாயங்கள் கொண்டதாகச் சுருக்கினார். அது “வைசாலாகூஷ” என்று பெயர் பெற்றது. பிறகு இதனைப் பெற்றுக் கொண்ட இந்திரன் அதனை ஐந்தாயிரம் அத்தியாயங்களாகச் சுருக்கினார். அது ‘பாகுதந்தகம்’ என்று பெயர் பெற்றது. பின் பிருகஸ்பதி மூன்றாயிரம் அத்தியாயங்கள் கொண்டதாக இதனைச் சுருக்கினார். அது ‘பார்ஹஸ்பத்யம்’ என்று அழைக்கப்பட்டது. பிறகு புகழ்மிக்க யோக சாஸ்திர ஆசாரியரான சுக்கிராசாரியார் இதனை ஆயிரம் அத்தியாயங்கள் கொண்டதாகச் சுருக்கிவிட்டார். இவ்வாறு மனிதர்களின் ஆயுள் குறைவதைக் கண்டு மகரிஷிகள் இதனைச் சுருக்கிவிட்டனர்.

12.2.11 ப்ருது சக்கரவர்த்தியின் தோற்றம்; ப்ருதுவின் புகழ்

பின்னர் தேவர்கள் விஷ்ணு பகவானிடம் சென்று இந்த நீதி சாஸ்திரத்தின்படி ராஜாவாகக் கூடிய சிறந்த மனிதனின் பெயரைக் கூறுமாறு கேட்டனர். நாராயணன் நன்கு ஆலோசித்து மானசீக புதல்வனை ‘விரஜா’ என்ற பெயரில் சிருஷ்டித்தார். அவர் மன்னனாவதை விரும்பாமல் துறவு பெறத் தீர்மானித்தார். விரஜாவின் புதல்வனும் மோகூஷ தர்மத்தையே விரும்பினான். கீர்த்திவான் என்ற அவனுடைய புதல்வர் கர்த்தமர். பிரஜாபதி கர்த்தமரின் புதல்வன் அனங்கன்; அனங்கனின் புதல்வன் அதிபலன். அவனும் ராஜ்யத்தை அடைந்தான். ஆனால் புலன்களுக்கு அடிமையாகிவிட்டான். அனங்கனின் மனைவி, மரணத்தின் மானசீகக் கன்னிகை சுனீதா. இவள் வேனன் என்பவனுக்குப் பிறப்பளித்தாள். வேனன் கொடுமையான செயல்களையே செய்து மக்களுக்குத் துன்பமளித்தான். அதனால் வேதவாதி ரிஷிகள் மந்திர, ஜபங்களால் அவனைக் கொன்றுவிட்டனர். கொல்லப்பட்ட வேனனின் உடலைச் சுனீதா பாதுகாத்து வைத்திருந்தாள். அதனுடைய வலது கையை மகரிஷிகள் கடைந்தனர். அதிலிருந்து இந்திரனைப் போன்ற ஒரு புருஷன் தோன்றினார்.

மன்னா! பிறக்கும்போதே கத்தி, கவசம், வில், அம்புடன் தோன்றிய பிருது, வேத வேதாந்தங்களின் முழு அறிவையும் பெற்றவராக இருந்தார். அவர் மகரிஷிகளிடம், தான் என்ன சேவை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டார். மகரிஷிகள் அவரிடம், “விருப்பு, வெறுப்பின்றி, காம, க்ரோத, லோப, மானத்தை விலக்கி அனைவரிடம் சமபாவத்துடன் நடந்து கொள். உலகில் தர்மத்தில் இருந்து தவறும் மனிதனுக்கு தண்டனை அளி, மனம், வாக்கு, செயல் மூலம் புவியில் உள்ள வேதத்தைக் காப்பாற்றுவேன் என்று சபதம் செய்” என்று கேட்டனர். வேனகுமாரனும் அவ்வாறே சபதம் செய்தார்.

ப்ருது, விஷ்ணு பகவானின் எட்டாவது பரம்பரையில் வந்தவர். அவர் பிறப்பதற்கு முன்பே தோன்றிய சூதருக்கு அனுப தேசத்தையும், மாகதருக்கு மகத தேசத்தையும் ப்ருது அளித்தார். மேடு பள்ளமாக இருந்த பூமியைச் சமதளமாக்கினார். பகவான் விஷ்ணு, தேவராஜன், ரிஷிகளின் கூட்டம் பிரஜாபதி கணங்கள் மற்றும் பிரம்மா ப்ருதுவை ராஜாவின் பதவியில் அபிஷேகம் செய்தனர். அப்போது பூமி தேவி, ரத்தினங்களுடன் அவருடைய சேவைக்கு வந்தார். நதிகளின் தலைவன் கடல், மலைகளின் தலைவன் இமயம் தேவராஜன் இந்திரன் ஆகியோர் குறைவற்ற செல்வத்தைச் சமர்ப்பித்தனர். மேருமலை தங்கக் குவியலையும், குபேரன் ஏராளமான செல்வத்தையும் தர்ம, அர்த்த, காம நிர்வாகத்திற்காக அளித்தனர்.

வைதிக ஞான நிதியான சக்ராசாரியார் ப்ருதுவிற்கு புரோகிதரானார். பாலகில்ய ரிஷிகளும், சரஸ்வதி நதிக்கரை மகரிஷிகளும் அவருக்கு மந்திரிகள் ஆயினர். கர்க மகரிஷி அவருக்குச் சோதிடரானார். ப்ருது சிந்தித்ததுமே அவருடைய சேவைக்கு குதிரைகளும், யானைகளும், தேர்களும் கோடிக்கணக்கில் மனிதர்களும் தோன்றினர். அவருடைய ராஜ்யத்தில் யாருக்கும் முதுமையோ, பஞ்சமோ, வியாதியோ ஏற்படவில்லை. பிரஜைகள் திருடர்களிடமோ, மற்ற மனிதர்களிடமோ, பாம்புகளிடமோ பயமின்றி இருந்தனர். ப்ருது இந்த பூமியில் இருந்து 17 வகையான தானியங்களை விளைவித்தார். மக்களின் மனத்தை ரஞ்சனம் செய்ததால் ராஜா என்றழைக்கப்பட்டார். பிராமணர்களை கூஷதியில் இருந்து காப்பாற்றியதால் கூஷதிரியர் என்றழைக்கப்பட்டார். தர்மத்தின் மூலம் இந்தப்பூமி புகழ்பெறச் செய்தார். அதனால் பூமி ‘ப்ருத்வி’ என்ற பெயரைப் பெற்றது. விஷ்ணு பகவான் யாரும் ப்ருதுவின் ஆணையை மீற முடியாது என்ற மரியாதையை ஸ்தாபித்தார். தானே அவருள் புகுந்தார். உலகம் முழுவதும் ப்ருதுவைத் தேவனைப்போல் கருதித் தலை வணங்கியது.

12.2.12 பீஷ்மரின் ஆணை

மன்னா! நீ ஒற்றர்கள் மூலம் தேசத்தைப் பார்வையிடு. எப்போதும்

தண்ட நீதி மூலம் தேசத்தைக் காப்பாற்று. உள்ளத்தாலும், செயலாலும் சமமாக இருக்கும் மன்னன் செய்யும் சபகாரியங்கள் மக்களுடைய நன்மைக்காகவே உள்ளன. அவனுடைய தெய்வீக குணங்களுக்காக அந்தத் தேசம் முழுவதும் அவனுக்கு அடிபணிந்து இருக்கின்றது. பகவான் விஷ்ணுவின் நெற்றியில் இருந்து ஒரு தங்கத் தாமரை தோன்றியது. அதிலிருந்து தர்மத்தின் மனைவியான ஸ்ரீ தேவியின் தோற்றம் உண்டாயிற்று. தர்மத்தின் மூலம் ஸ்ரீ தேவியிடமிருந்து அர்த்தம் தோன்றியது. தர்மம், அதர்மம், ஸ்ரீ மூன்றுமே ராஜ்யத்தில் நிலைபெற்றன. மன்னா! புண்ணியம் குறைந்ததும் மனிதன் சொர்க்கத்தில் இருந்து பூமிக்கு வருகிறான். தண்ட நீதியில் சிறந்த மன்னர்களின் உருவில் பிறக்கிறான்.

மன்னா! சப கர்மத்தின் விளைவு சபமாகவே இருக்கிறது. ஒவ்வொரு மனிதனும் மன்னனை சௌபாக்கிய சாலியாகவும், செல்வந்தனாகவும், அழகிய உருவுடையவனாகவும் காண்கிறான். தண்டனையின் பெருமையாலேயே, நீதியும், நியாயமும் உலகில் வியாபிக்கின்றன. யுதிஷ்டிரா! புராண சாஸ்திரம், மகரிஷியின் தோற்றம், தீர்த்தங்கள், நட்சத்திரக் கூட்டங்கள், பிரம்மசர்யம் முதலிய நான்கு ஆஸ்ரமங்கள், ஹோதா முதலிய நான்கு வகை ரித்விஜர்கள் நிரம்பிய யாக காரியம், நான்கு வர்ணங்கள், நான்கு வித்தைகள் அனைத்தும் பிரம்மாவின் நீதி சாஸ்திரத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

பாண்டவா! அதிகமாக என்ன கூறுவது? உலகில் உள்ளதும், இதற்குக் கீழே உள்ளதும் பிரம்மாவின் மேற்கூறிய சாஸ்திரத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அப்போது இருந்து உலகில் அறிஞர்கள் எப்போதும் தேவனும், நரதேவனும் சமமானவர்கள் என்று அறிவித்துவிட்டார்கள். பாரதா! இவ்விதம் மன்னர்களின் மகத்துவத்தை நான் முழுமையாக கூறிவிட்டேன். நீ இந்த விஷயத்தில் அறிய என்ன மீதமுள்ளது” என்று பீஷ்மர் கேட்டார்.

12.2.13 யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் மேலும் வினவதல்

பீஷ்மரின் சொற்களைக் கேட்டு அவரை வணங்கிய யுதிஷ்டிரர், “பிதாமகரே! எல்லா தர்மங்களுக்கும் உபயோகமான தர்மங்கள் எவை? நான்கு வர்ணங்களின் தனித்தனி தர்மங்கள் எவை? நான்கு ஆஸ்ரமங்களின் தர்மம் எவை? ராஜ்யத்தின் வளர்ச்சி எவ்வாறு உண்டாகிறது? மன்னன் எவ்வாறு மேன்மையடைகிறான்? நாட்டு மக்கள், மற்றும் பணியாட்கள் இவர்கள் எவ்வாறு சிறப்படைகின்றனர்? மன்னன் எவ்விதம் நிதி, தண்டனை, கோட்டை, உதவியாளன், மந்திரி, ரித்விஜர், புரோகிதர்கள் மற்றும் ஆசாரியார்களை தியாகம் செய்ய வேண்டும்? ஆபத்து காலத்தில் மன்னன்

யாரை நம்ப வேண்டும்? எவ்வாறு தன்னுடைய உடலை உறுதியாகக் காப்பாற்ற வேண்டும்? எனத் தான் மேலும் அறிய விரும்பிய விஷயங்களைக் கேட்டார்.

12.2.14 பீஷ்மரின் பதில்; எல்லா வர்ணங்களுக்கும் பொதுவான தர்மம்

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் எடுத்துரைத்தார். “யாரிடமும் சினம் கொள்ளாமை, உண்மை பேசுதல், செல்வத்தைப் பங்கிட்டு அனுபவித்தல், மன்னிக்கும் இயல்பு, தன் மனைவியிடமே சந்தானத்தைத் தோற்றுவித்தல், உள்ளும், புறமும் தூய்மையாக இருத்தல், யாருக்கும் துரோகம் செய்யாமை, காக்கத் தகுந்தவர்களைக் காப்பாற்றுதல், எளிமையுடன் இருத்தல் என்னும் ஒன்பதும் எல்லா வர்ணங்களுக்கும் பொதுவான தர்மங்கள்.

12.2.15 நான்கு வர்ணங்களின் தர்மம்

புலனடக்கம், வேத மந்திரங்களைப் படித்தல், தன் வர்ணத்துக்கேற்ற காரியத்தில் ஈடுபட்டு சத்திய வழியில் பெறும் செல்வத்தால் திருமணம் செய்து கொண்டு குழந்தைகளைப் பெறுதல், செல்வத்தை தானத்திலும், யாகத்திலும் ஈடுபடுத்துதல், செல்வத்தைப் பங்கிட்டு அனுபவித்தல், எல்லா ஜீவன்களிடமும் அன்புடன் இருத்தல் இவை பிராமணர்களின் தர்மம் ஆகும்.

கூஷத்திரியன் தானம் அளிக்க வேண்டும். ஆனால் யாசிக்கக் கூடாது. தான் யாகம் செய்யலாம்; ஆனால் புரோகிதனாக இருந்து மற்றவர்களுக்காக யாகம் செய்விக்கக்கூடாது. படிக்க வேண்டும்; ஆனால் ஆசிரியன் ஆகக்கூடாது. மக்களை எல்லா வகையிலும் காப்பாற்ற வேண்டும். போர்க்களத்தில் வீரத்தைக் காட்ட வேண்டும். எல்லாவற்றையும் விட மன்னனுக்கு போரே சிறந்த தர்மமாகும். மன்னன் மக்கள் அனைவரையும் தத்தம் தர்மத்தில் ஸ்தாபிக்க வேண்டும். இந்திரனைப் போன்ற பலம் உடையவனாக இருப்பதால் மன்னன் ‘ஐந்த்ரன்’ என்று அழைக்கப்படுகிறான்.

வைசியன் தானம், கல்வி, யாகம், புனிதமாகச் செல்வத்தைச் சேர்த்தல் என்ற கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டும். எல்லா வகை விலங்குகளையும் வளர்க்க வேண்டும். வைசியன் மன்னன் அல்லது மற்றவர்களின் பசுக்களை பராமரிப்பதால் தானியப் பயிரையும், விதைகளையும் காப்பாற்றி விளைச்சலில் ஏழில் ஒரு பங்கைச் சம்பளமாகப் பெறலாம்.

சூத்திரன் மேற்கூறிய மூன்று வர்ணங்களுக்கும் சேவை செய்தல் வேண்டும். ஒருபோதும் செல்வம் சேர்த்தல் கூடாது. ஏன் எனில் செல்வத்தைப் பெற்று அவன் பெரும் பாவங்களில் ஈடுபடுகிறான். மூன்று வர்ணத்தவரும்

சூத்திரனைப் பராமரிக்க வேண்டும். அவர்கள் தன் சேவையில் இருக்கும் சூத்திரன் பயன்படுத்தும் குடை, தலைப்பாகை, உடல்பூச்சு, செருப்பு, விசிறி ஆகியவற்றை அளிக்க வேண்டும். யஜமானன் குழந்தை இல்லாதவன் என்றால் சேவை செய்யும் சூத்திரனே அவனுக்காகப் பிண்டதானம் செய்ய வேண்டும். எந்த ஆபத்திலும் சூத்திரன் தன் யஜமானனைத் துறக்கக்கூடாது.

மூன்று வர்ணத்தவரும், சூத்திரனும் யாகம் செய்யக் கூடியவர்கள். மூன்று வர்ணத்தவரின் யாகங்களிலும் சேவை காரியம் செய்ய சூத்திரர்கள் உள்ளனர். எல்லா வர்ணத்து மக்களும் ஒருவர் மற்றவரின் காரியத்திற்கு உதவியாளராகிறார்கள். சூத்திரன் ரிக், யஜுர், சாம வேத ஞானம் இல்லாதவன் என்றாலும் அவன் 'ப்ரஜாபத்யன்' என்று கூறப்படுகிறான். இறைவன் பிராமணனை மட்டுமே மூன்று வர்ணத்தவருக்கும் யக்கும் செய்வதற்காகத் தோற்றுவித்துள்ளார். இறைவன் பிராமணனிடம் இருந்தே மற்ற மூன்று வர்ணத்தவரையும் சிருஷ்டிக்கிறார். ஆகவே பிராமணனுக்கு எல்லோரிடமும் ஒற்றுமை உண்டு.

ஒருவன் திருடனாகவோ, பெரும் பாவியாகவோ இருந்தாலும் யாகம் செய்ய விரும்பினால் அவனை எல்லோரும் சாது என்று கூறுகிறார்கள். ரிஷிகளும் அவனைப் புகழ்கிறார்கள். ஆகவே எல்லா வர்ணத்து மக்களும் எப்போதும் யாகம் செய்ய வேண்டும் என்பது சாஸ்திரங்களின் விதியாகும்.

12.2.16 நான்கு ஆஸ்ரமங்களின் தர்மங்கள்

“மகாபாஹு யுதிஷ்டிரா! இப்போது நீ நான்கு ஆசிர்மங்களின் பெயர்களையும், காரியத்தையும் கேள். பிரம்மச்சரியம், பெரும் ஆஸ்ரமமான கார்ஹஸ்த்யம், வானப்ரஸ்தம், சந்நியாசம் என்பவை நான்கு ஆஸ்ரமங்களாகும். பிராமணன் உபநயனத்திற்குப் பிறகு த்விஜத்வத்தை அடைந்து வேதப்பயிற்சி முடித்து கார்ஹஸ்திய ஆஸ்ரமத்தில், அக்னி ஹோத்ரம் முதலிய கர்மங்களை நடத்தி முடித்துப் பின் பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டோ, அல்லது பெண் இல்லாமலோ, வானப்ரஸ்தத்தில் பிரவேசிக்க வேண்டும். பிறகு ஆரண்யக சாஸ்திரங்களைப் படித்து வானப்ரஸ்த தர்மத்தை முடித்து முறைப்படி துறவு பூண வேண்டும். விருப்பம் இருக்கும் பிராமணன் பிரம்மச்சரிய ஆஸ்ரமத்தில் இருந்தே துறவறம் ஏற்கலாம். சந்நியாசி மனத்தையும், புலன்களையும் அடக்கி முனிவர்களைப்போல வாழ வேண்டும். எப்போதும் சுற்றிக் கொண்டு, சூரியன் அஸ்தமிக்கும் இடத்தில் தங்கி, கிடைப்பதைக் கொண்டு உயிர் வாழ வேண்டும். பற்றற்று எல்லோரிடமும் சமமாக இருக்க வேண்டும். இந்த ஆஸ்ரமம் 'க்ஷேமாஸ்ரமம்' என்று கூறப்படுகிறது. இதில் வந்த பிராமணன் அழிவற்ற பிரம்மத்தோடு ஒன்றி விடுகிறான்.

நான்கு ஆஸ்ரமங்கள் பிராமணர்களுக்காகவே விதிக்கப்பட்டுள்ளன. மற்ற மூன்று வர்ணத்து மக்கள் நான்கு ஆஸ்ரமங்களையும் பின்பற்ற முடியாது. யாகம் செய்தல்-செய்வித்தல்; வித்தை கற்றல், கற்பித்தல் தானம் பெறுதல்-தானம் அளித்தல் என்ற ஆறு கர்மங்களும் பிராமணனுக்கு உரியவை. வேதாப்யாசம் என்னும் கர்மமே பிராமணனுக்கு முதன்மையான கர்மம் ஆகும்.

கூத்திரியனுக்குரிய ராஜதர்மம் உலகின் மிகச்சிறந்த தர்மம் ஆகும். அதை ஏற்கும் கூத்திரியன் ஒவ்வொரு மனிதனையும் காப்பாற்றுகிறான். பல்வேறு தர்மங்களும், ராஜதர்மத்தாலேயே காப்பாற்றப்படுகின்றன. ராஜதர்மம் மறைந்துவிட்டால் ஆஸ்ரமங்களின் எல்லா தர்மங்களும் மறைந்துவிடும். மக்கள் அனைவரையும் தர்மப்படி பரிபாலனம் செய்து, ராஜசூயம், அஸ்வமேதம் போன்ற யாகங்களைக் கடைப்பிடித்து, பிராமணர்களுக்குத் தகூழிணை அளித்து, ராஜ்யத்து மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக மன்னன் தன் புதல்வனை ஸ்தாபிக்க வேண்டும். புதல்வன் இல்லாவிட்டால் வேறு கோத்திரத்துச் சிறந்த கூத்திரியனை அரியணையில் அபிஷேகம் செய்விக்க வேண்டும். பிறகு பித்ருக்களுக்கும், தேவர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும் முறைப்படி பூஜை செய்து கூத்திரியன் வரிசைப்படி ஆஸ்ரமங்களை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். கிருகஸ்த தர்மத்தைத் துறந்தாலும் கூத்திரியன் ரிஷி போல வேதாந்தத்தைக் கேட்டல் போன்ற சந்நியாச தர்மத்தில் ஈடுபடலாம். பிக்ஷுயின் மூலம் உயிர் வாழலாம். சேவை செய்விக்க அல்ல.

வைசியன் தன்னுடைய வர்ண தர்மத்தின்படி வாழ்ந்து, வயதானதும் மன்னனின் அனுமதியுடன் கூத்திரியனுக்குரிய வானப்ரஸ்த ஆஸ்ரமத்தை ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.

மூன்று வர்ணத்தினருக்கும் சேவை செய்து, புதல்வனைப் பெற்று, தூய்மை, நன்னடத்தையில் மற்ற வர்ணத்தினரை விட மிகக் குறைவான வேறுபாடு உள்ள சூத்திரன் மன்னனின் அனுமதியைப் பெற்று, சந்நியாசத்தைத் தவிர மற்ற மூன்று ஆஸ்ரமங்களையும் பின்பற்றலாம்.

12.2.17 பீஷ்மர் ராஜதர்மத்தின் சிறப்பைக் கூறுதல்

மன்னா! கூத்திரியனுக்கு உரிய ராஜதர்மம் உலகின் மிகச்சிறந்த தர்மமாகும். ராஜதர்மத்தை ஏற்கும் கூத்திரியன் மனிதன் ஒவ்வொருவனையும் காப்பாற்றுகிறான். யானையின் பாத அடையாளத்தில் மற்ற பிராணிகளின் பாத சின்னங்கள் மறைந்துவிடுவதுபோல எல்லா தர்மங்களும்

ராஜதர்மத்திற்குள்ளேயே அடங்கி விடுகின்றன. கூடித்திரிய தர்மத்தின் பலன் எண்ணற்றது. மிகவும் மங்களமயமானது. ஆகவே இதற்குச் சமமாக வேறு ஒரு தருமம் கிடையாது. ராஜதர்மத்தின் மூலமே எல்லா வர்ணங்களும் போஷிக்கப்படுகின்றன. ராஜதர்மத்தின் தண்ட நீதி அழிந்து விடுமானால் மூன்று வேதங்களும் மறைந்துவிடும். வேதங்கள் அழியுமானால் சமுதாயத்தில் பரவியுள்ள தர்மங்கள் அனைத்தும் அழிந்துவிடும். ராஜதர்மம் இல்லை எனில் திருடன், கொள்ளைக்காரர்களின் தொல்லையால், உலகம் அழிவதற்கு கூடித்திரியன் காரணமாகிவிடுகிறான். பிராமணர்களாகிய ஆசிரமவாசிகளின் தர்மம் கண்ணுக்குப் புலப்படாது. பல வாசல்களை உடையது. சாஸ்திரத்தின் மூலமே அவற்றை அறிய முடியும்.

ராஜதர்மம், பிரத்யட்சமானது; கண்ணுக்குப் புலப்படுவது; அதிக சுகமானது, கபடமற்றது, எல்லோருக்கும் நன்மை அளிப்பது, உலகம் அனைத்தும் ராஜதர்மத்திலேயே நிலைபெற்றுள்ளன.

12.2.18 பீஷ்மர் ராஜதர்மம் குறித்துப் பகவான் விஷ்ணுவிற்கும் மாந்தாதாவிிற்கும் இடையிலான உரையாடலை எடுத்துக் காட்டுதல்

யுதிஷ்டிரா! முன்பு நடந்த விஷயம். உலகம் முழுவதும் தானவர்கள் நிரம்பி, தான் தோன்றி போல் இருந்தது. அப்போது மாந்தாதா என்ற புகழ் பெற்ற மன்னன் பகவான் நாராயணனை தரிசிக்க விரும்பி ஒரு யாகத்தை அனுஷ்டித்தார். அந்த யாகத்தில் விஷ்ணு பகவானின் பாதங்களை பாவனை செய்து, பூமியில் தலை வைத்து வணங்கினார். பகவான் ஸ்ரீ ஹரி இந்திரனின் ரூபத்தில் மாந்தாதாவிிற்கு தரிசனம் அளித்தார். இந்திரனான அவர், மாந்தாதாவிடம் நாராயணனைத் தரிசனம் செய்ய விரும்புவதற்கான காரணம் என்ன? அவரிடம் எந்தப் பொருளைப் பெற விரும்புகிறாய்? அந்த விஸ்வரூப பகவானை நானும் பிரம்மாவுமே இன்னும் பார்க்க முடியவில்லை. உன்னுடைய விருப்பங்களை நிறைவேற்றும் வரங்களை நானே அளிப்பேன்” என்றார்.

மாந்தாதா இந்திரனிடம், “நான் உங்கள் அருளால் விஷ்ணு பகவானின் தரிசனத்தைப் பெறுவேன் என்பதில் ஐயமில்லை. நான் இப்போது என் ஆசைகள் அனைத்தையும் துறந்து தர்மத்தைப் பெற விரும்பிக் காட்டிற்குச் செல்ல எண்ணுகிறேன். பகவான் விஷ்ணு எந்த தர்மத்தை ஏற்படுத்தினாரோ, அந்த உலகின் சிறந்த தர்மத்தின்படி நடந்து கொள்ள நான் அறியவில்லை” என்றார். இந்திரன் அவரிடம், “மன்னா! ஆதிதேவனான விஷ்ணு பகவானிடமிருந்து முதலில் ராஜதர்மமே நடந்தது. இந்த கூடித்திரிய தர்மத்தில்

எல்லா தர்மங்களும் உட்புகுந்துள்ளன. ஆகவே, இந்த தர்மத்தையே சிறந்தது என்று கூறுகிறார்கள். முன்பு விஷ்ணு பகவான் கூத்திரிய தர்மத்தின் மூலமே பகைவர்களாகிய அசுரர்கள் அனைவரையும் அழித்து தேவர்களையும், தேஜஸ்விகளான ரிஷிகளையும் காப்பாற்றினார். ஸ்ரீ ஹரி பகைவர்களை அழிக்காது இருந்தால் உலகின் படைப்புக் கடவுளான பிரம்மாவும் தென்படமாட்டார். இங்கு தர்மமும் இருந்திருக்காது. நான்கு வர்ணங்களும், நான்கு ஆஸ்ரமங்களின் தர்மங்களும் மறைந்துபோய் இருக்கும்.

நூற்றுக்கணக்கான முறை அழிந்துபோன தர்மங்கள் அனைத்தையும் கூத்திரிய தர்மம் மீண்டும் நிலை நிறுத்தியுள்ளது. மன்னர்கள் ராஜதர்மத்தின் மூலம் புதல்வியைப்போல் பரிபாலிக்கப்படும் உலகில் உயிர்கள் பயமின்றி வாழ்கின்றன. உன்னைப்போன்ற உலகின் நன்மையை விரும்பும் புருஷன் எப்போதும் இந்த கூத்திரிய தர்மத்தையே கடைப்பிடிக்க வேண்டும். ராஜசூயம், அஸ்வமேதம் முதலிய யாகங்களில் அவப்ருதஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். பிசுஷயை விரும்பக்கூடாது. மக்களைக் காக்க வேண்டும். போர்க்களத்தில் உடலைத் தியாகம் செய்ய வேண்டும். போரில் மன்னர்கள் தன் சரீரத்தைத் தியாகம் செய்வது எல்லாவற்றிலும் சிறந்த தியாகம் ஆகும்.” என்றார்.

மாந்தாதா, இந்திரனிடம், “மிலேச்சர்கள், தர்மத்தில் இருந்து விலகிய பிராமணர்களும், கூத்திரியர்கள், திருட்டால் வாழ்க்கை நடத்தும் வைசியர்கள், சூத்திரர்கள் இவர்களை எவ்வாறு ஒழுங்கு முறைக்குள் என் போன்ற மன்னன் ஸ்தாபிக்க முடியும்” என்பதைக் கூறுமாறு கேட்டார். இந்திரன் கொள்ளைத் தொழில் மூலம் வாழ்பவர்களுக்குரிய கடமைகளை எடுத்துரைத்தார். தண்ட நீதியின் மூலம் கொள்ளையர்களைப் பாவம் செய்வதில் இருந்து தடுக்க வேண்டும். மன்னன் மனிதர்களின் தலைவன். சனாதனமான தேவஸ்வரூபன்; தேவர்களும் அவனை அவமதிப்பதில்லை. பகவான் இவ்வுலகை சிருஷ்டித்தபோது, மக்களை நல்ல காரியங்களில் ஈடுபடுத்தவும், தீய காரியங்களில் இருந்து விலக்குவதற்காகவுமே தர்மத்தைக் காப்பதற்காக கூத்திரிய பலத்தை, ராஜதர்மத்தை ஸ்தாபித்தார்” என்று இந்திரன் ரூபத்தில் இருந்த விஷ்ணு பகவான் மாந்தாதாவிற்கு உபதேசம் செய்தார்.

யுதிஷ்டிரா! கூத்திரிய தர்மத்தை அவமதிப்பதால், சந்நியாசம், லௌகிகம் என்னும் இரு தர்மங்களும் அழிந்துவிடுகின்றன. இறைவனின் இந்த ராஜதர்மம் என்னும் ஆணைச்சக்கரம் ஆதிகாலத்தில் தோன்றியது. நீயும் அந்த வழியில் செல். நீ இந்த கூத்திரிய தர்ம வழியில் செல்லும்

முழுத் திறமையும் உடையவன் என்பதை நான் அறிவேன்” என்று பீஷ்மர் மாந்தாதாவை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறி யுதிஷ்டிரரை ராஜதர்மத்தின் வழியில் செல்லும்படி சொன்னார். ராஜதர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பதால் நான்கு ஆஸ்ரமங்கள் மற்றும் நான்கு வர்ணங்களின் தர்மத்தை அடைய முடியும் என்பதையும் பீஷ்ம பிதாமகர் யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்கினார்.

12.2.19 மக்களின் கடமைகளும், மன்னனுக்குரிய குணங்களும்

ராஜதர்மத்தையும், நான்கு வர்ணங்கள், மற்றும் நான்கு ஆஸ்ரமங்களின் தர்மத்தையும் கேட்ட யுதிஷ்டிரர், நாட்டில் வாழும் மக்களின் முக்கிய கடமைகள் என்ன என்பதை விளக்குமாறு கேட்டார். பீஷ்மர் அவருக்குப் பதிலுரைத்தார். “யுதிஷ்டிரா! தேசத்தில் வாழும் மக்கள் ஒரு தகுதியுள்ள மன்னனை அபிஷேகம் செய்வது எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமான காரியமாகும். அரசனில்லாத தேசம் பலவீனமாகிறது. அத்தேசத்தைத் திருடர்களும், கொள்ளையர்களும் கொள்ளையடித்துத் தொல்லைப்படுத்துகிறார்கள். மன்னன் இல்லாத தேசத்தில் தர்மம் நிலைப்பதில்லை. மனிதன் இந்திரனைப் போன்ற மன்னனைப் பூஜை செய்ய வேண்டும். மன்னன் இல்லாத தேசத்தில் வசிக்கக்கூடாது. மன்னன் இல்லாத தேசத்தில் அளிக்கப்படும் ஹவிஸை அக்னிதேவன் சுமந்து செல்வதில்லை.

எப்போதும் மேன்மையை விரும்பும் தேசம் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள மன்னனை அவசியம் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மன்னனால் காக்கப்படாமல் அராஜகம் நிறைந்த தேசத்தில் செல்வத்தைப் பாதுகாக்க முடியாது. ஒருவனுடைய செல்வத்தை இரண்டுபேர் சேர்ந்து அபகரித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். பெண்கள் பலவந்தமாக அபகரிக்கப்படுகிறார்கள். ஆகவே உலகைக் காக்கவே தேவர்கள் மன்னர்களைப் படைத்துள்ளனர். முற்காலத்தில் மன்னன் இல்லாத மக்கள் பரஸ்பரம் நியமங்களை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தனர். அந்த நியமங்கள் மாறி துன்பத்திற்காளானபோது பிரம்மாவிடம் சென்று மன்னன் இல்லாமல் துன்பப்படுவதைக் கூறித் தங்களுக்கு ஒரு மன்னனைத் தரும்படி வேண்டினர்.

அப்போது பிரம்மா மனுவை மன்னனாகும்படி ஆணையிட்டார். மனு “நான் பாவத்திற்குப் பயப்படுகிறேன். பொய்யான நடத்தையுடைய மனிதர்களை ஆள்வது கடினமான காரியம்” என்று மறுத்தார். அப்போது மக்கள் மனுவிடம், “மகாராஜா! தாங்கள் பயப்பட வேண்டாம். பாவம் அதனைச் செய்தவரையே சேரும். நாங்கள் உங்களுடைய நிதியைப் பெருக்குவதற்கு 50 பசுக்களில் ஒரு பசுவையும், தங்கத்தின் 50 இல் ஒரு பாகத்தையும் உங்களுக்கு அளித்துக் கொண்டே இருப்போம். தானியங்களின்

உற்பத்தியில் பத்தில் ஒரு பங்கை உங்களுக்கு அளிப்போம். எங்களுடைய கன்னிகைகள் திருமணத்திற்கு உரியவர்களாகும்போது, அவர்களில் அழகான கன்னியரையும் உங்களுக்குப் பரிசளிப்போம்.

தேவர்கள் தேவராஜனைப் பின்பற்றுவதுபோல, முக்கியமான மனிதர்கள் முக்கியமான ஆயுதங்களோடும், வாகனங்களோடும் உங்கள் பின் செல்வோம். மக்களின் ஒத்துழைப்போடு தாங்கள் ஒரு பலமிக்க, வெல்ல முடியாத, வீரம் மிக்க மன்னராவீர். குபேரன், யக்ஷர்களையும், ராக்ஷஸர்களையும் காப்பாற்றுவதுபோல் தாங்கள் எங்களைப் பாதுகாப்போடும், சுகமாகவும், காப்பாற்றுங்கள். மன்னன் மூலம் காப்பாற்றப்படும் மக்கள் செய்யும் தர்மங்களில் நாலில் ஒரு பங்கு உங்களுக்குக் கிடைத்துக் கொண்டே இருக்கும். அரசே! அந்தப் பெரும் தர்மத்தால் நிரம்பியவராகி இந்திரன் தேவர்களைக் காப்பாற்றுவதுபோல் எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள். தாங்கள் சூரியனைப்போல வெற்றிக்காக யாத்திரை செய்யுங்கள். பகைவரின் கர்வத்தை அழித்துவிடுங்கள். எப்போதும் உங்களுக்கு வெற்றி உண்டாகும்.” என்றனர். இவ்வாறு மக்கள் வேண்டிக் கொண்டதை ஏற்று மனு மன்னனானார்.

மக்களைத்தத்தம் தர்மத்தில் ஈடுபடுத்தினார். பாவநடத்தையுள்ளவர்களை அமைதிப்படுத்தி, அவர்களைத் தத்தம் வர்ணாஸ்ரமத்திற்கு ஏற்ற காரியங்களில் ஈடுபடுத்தினார். இவ்வாறு வைபவத்தின் வளர்ச்சியை விரும்பும் மக்கள் தங்களைக் காப்பாற்ற ஒரு மன்னனை அவசியம் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். சிஷ்யன் குருவைப் பக்தியுடன் வணங்குவதுபோல் மக்கள் அனைவரும் தம் மன்னனை வணங்க வேண்டும். இவ்வுலகில் ஆத்மீக ஜனங்கள் யாரை மதிக்கிறார்களோ, அவனை மற்றவர்களும் மதிக்கிறார்கள். யார் மக்கள் மூலம் திரஸ்கரிக்கப்படுகிறார்களோ, அவனை மற்றவர்களும் அவமதிக்கிறார்கள். மன்னன் மற்றவர் மூலம் தோல்வியடைந்தால் அவன் மக்களுக்குத் துயரமளிப்பவனாகிறான். ஆகவே மன்னனுக்குக் குடை, வாகனம், ஆடையணி, போஜனம், பானம், வீடு, இருக்கை, படுக்கை முதலிய எல்லா வகையான பொருட்களையும் மக்கள் பரிசளிக்க வேண்டும்.

இவ்விதம் மக்களின் உதவியினைப் பெற்று மன்னன் மக்களைக் காக்கும் திறமையுடைவனாகிறான். அவன் சிரித்துப் பேச வேண்டும். இனிய சொற்களைப் பேச வேண்டும். நன்றி உடையவனாகவும், தன்னுடைய பக்தர்களிடம் அன்புடையவனாகவும் இருக்க வேண்டும். பயன்படும் பொருட்களைத் தகுதிப்படிப் பகுத்துப் பயன்படுத்த வேண்டும். புலன்களைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். இயல்பாகவே மக்களிடம் மென்மையாக,

இனிமையாக, எளிமையாக இருக்க வேண்டும்.

12.2.20 மன்னன் இல்லாததால் மக்கள் அடையும் நஷ்டங்கள்

இச்சமயம் யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மரிடம், “மனிதர்களுக்குத் தலைவனான மன்னனைப் பிராமணர்கள் ஏன் தேவஸ்வரூபமாகக் கூறுகிறார்கள்?” என வினவினார். பீஷ்மர் இவ்வினாவிற்கு கோசல மன்னன் ‘வசமனா’ பிருகபதியிடம் கேட்ட விஷயத்தையும், பிருகஸ்பதி அளித்த பதிலையும் மேற்கோளாகக் காட்டி விளக்கமளித்தார். வசமனா, பிருகஸ்பதியிடம் அரசை நடத்தும் விதியைப் பற்றிக் கேள்வி எழுப்பினார். “ராஜ்யத்தில் வாழும் மக்களின் வளர்ச்சி எவ்வாறு உண்டாகிறது? அழிவு எவ்வாறு ஏற்படுகிறது?” என்று கேட்டார். பிருகஸ்பதி மன்னன் வசமனாவிற்குப் பதில் அளித்தார்.

“அறிவு மிக்கவனே! உலகில் காணப்படும் தர்மத்திற்கு மூல காரணம் மன்னனே ஆவான். மன்னனிடம் உள்ள பயத்தாலேயே மக்கள் ஒருவரை ஒருவர் சுருட்டிக் கொள்வதில்லை. தர்மத்திற்கு அனுகூலமான அரசாட்சி மூலம் மன்னன் மக்கள் அனைவரையும் மகிழ்விக்கிறான். தானும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்து தன் தேஜஸால் பிரகாசிக்கிறான்.

சூரியன், சந்திரன் இல்லை என்றால் உலகம் இருளில் மூழ்கி விடும். சிறிது நீர் உள்ள குளத்தில் மீன்களும், காட்டில் பறவைக் கூட்டங்களுடன் ஒன்றை ஒன்று தாக்கித் துன்பப்படுகின்றன. அதுபோல மன்னன் இல்லாத மக்களும் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுச் சிறிது காலத்திலேயே வீணாகிவிடுவார்கள். மன்னன் மக்களைக் காப்பாற்றாவிட்டால், பலமிகுந்தவர்கள் பலமற்றவர்களின் மகள், மருமகள்களை அபகரித்துச் சென்றுவிடுவர். தன் வீட்டைக் காப்பாற்ற முயற்சிப்பவரைக் கொன்றுவிடுவார்கள். மன்னன் உலகைக் காப்பாற்றாவிட்டால் ஆண், பெண், செல்வம், வீடு, வாசல் எதுவுமே சேர்க்க முடியாது.

கொள்ளையர்கள் திடீரென்று தாக்கி வாகனம், ஆடையணி, ரத்தினங்கள் அனைத்தையும் கொள்ளையடித்து விடுவர். தர்மாத்மாக்கள் மீது அடிக்கடி பலவகை ஆயுதப் பிரயோகம் நடக்கும். வகையில்லாமல் மக்கள் அதர்ம வழியை ஏற்க நேரும். தீய நடத்தையுள்ளவன் பெற்றோர், முதியோர், ஆசாரியன், அதிதி, குருவிற்கும் துன்பம் இழைப்பான், அல்லது கொன்றுவிடுவான். செல்வந்தர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் துயரமடைய வேண்டி இருக்கும். மக்களின் அகால மரணம் ஏற்படும். உலகம் முழுவதும் கொள்ளையர்கட்கு ஆட்பட்டுவிடும். விபசாரத்தில் வெறுப்பு ஏற்படாது.

பயிர்கள் நாசமடையும், வியாபாரம் அழிந்துவிடும், தர்மம் மறைந்துவிடும். மூன்று வேதங்களின் இருப்பிடம் தெரியாமல் போகும்.

மன்னன் உலகைக் காப்பாற்றாவிட்டால் விதிப்படி செய்யப்படும் யாகங்கள் நின்று விடும். திருமணம் நடக்காது. சமூக காரியங்கள் நின்றுவிடும். பசுக்கள் ஈனாது. பாலும், தயிரும் கிடைக்காது. கொட்டில்கள் வீணாகும். உலகம் முழுவதும், பயமும், கலக்கமும் கொண்டு ஒரு நொடியில் அழிந்துவிடும். மன்னன் காப்பாற்றாவிட்டால் வருடாந்திர யாகங்கள் நடைபெற முடியாது. பிரம்மச்சரிய விரதம் மேற்கொண்டவர்கள், தபஸ்விகள் வேதங்களின் படிப்பை விட்டு விடுவர். மனிதன் தொல்லையுற்றுத் தர்மத்தைத் துறந்துவிடுவான். திருடன் வீட்டுப் பொருட்களைச் சுலபமாக நலத்தோடு எடுத்துச் சென்று விடுவான். ஒழுங்கு முறைகள் அனைத்தும் உடைந்துவிடும். மக்கள் பயத்துடன் நாற்புறமும் ஓடித் திரிவார்கள். எல்லா இடங்களிலும் அநியாயமும் கொடுமையும் பரவிவிடும். இனக்கலப்பு குழந்தைகள் பிறக்கும். தேசம் முழுவதும் பஞ்சம் உண்டாகும்.

12.2.21 மன்னன் இருப்பதால் மக்கள் பெறும் நன்மைகள்

இவ்வாறு மன்னன் இன்றி மக்கள் அடையும் துன்பத்தைக் கூறிய பிரகஸ்பதி, மன்னன் இருப்பதால் மக்கள் பெறும் நன்மைகளையும் விளக்கினார். “மன்னா! மன்னனால் காக்கப்படும் மக்கள் பயமின்றி இருக்கிறார்கள். விருப்பப்படி வீட்டுக் கதவைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு தூங்குகிறார்கள். தர்மாத்மா மன்னன் புவியைக் காப்பாற்றாவிட்டால் எந்த மனிதனும் ஏசப்பட்டோ, அடிக்கப்பட்டோ அவமானப்பட நேரிடும். மன்னன் ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றினால், ஆபரணங்கள் அணிந்து பெண்கள் ஆணின் துணையின்றி, பயமற்றுப் பாதையில் சென்று வர முடியும்.

மன்னன் காப்பாற்றும்போது அனைவரும் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள். யாரும் யாரையும் இம்சிப்பது இல்லை. மூன்று வர்ணத்து மக்களும் மிகப் பெரிய யாகங்களைச் செய்கிறார்கள். விருப்பத்துடன் வித்தைகளைப் பயிலுகிறார்கள். விவசாயம் முதலிய எல்லா வாழ்க்கை முறை ஏற்பாடுகளும் சரியான முறையில் நடைபெற்று வருகிறது. மன்னன் பெரும் படைபலத்தோடு மக்களைக் காக்கும்போது தேசம் மகிழ்ச்சியடைகிறது. மன்னன் இருப்பதாலேயே மக்களின் இருப்பும் இருக்கிறது. மன்னனின் நன்மைக்கான சாதனத்தில் ஈடுபட்டு அரசபாரத்தில் பங்கு கொள்பவன் இவ்வுலகிலும், பரலோகத்திலும் வெற்றி பெறுகிறான். மன்னனுக்குத் தீமையைச் சிந்திப்பவன் இவ்வுலகில் துன்புற்று இறந்த பின் நரகம் அடைகிறான். ஒரு மனிதன் என்றும் மன்னனை அவமதிக்கக்கூடாது. ஏன் எனில் மன்னன் மனித உருவில் ஒரு பெரும் தேவனாவான்.

மன்னனே அக்னி, சூரியன், மரணம், குபேரன், யமராஜன் என்னும் ஐந்து உருவங்களைத் தரிக்கிறான். பாவம் செய்த மனிதனிடத்தில் அக்னி ரூபமாக நடந்து அவனை எரித்துச் சாம்பலாக்குகிறான். ஒற்றர்கள் மூலம் மக்கள் அனைவரையும் பார்வையிட்டுக் காப்பாற்றும்போது சூரிய ரூபமாகிறான். தூய்மையற்ற நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்களின் புதல்வர்களையும், பேரர்களையும், மந்திரிகளையும் அழிக்கும்போது மரணமாகிறான். கடுமையான தண்டனைகள் மூலம் அதர்ம மனிதர்களுக்குத் தண்டனையளித்து, தர்மாத்மாக்களைக் காப்பாற்றும்போது யமராஜனாகிறான். அரசின் நன்மையை விரும்புவவனுக்குச் செல்வம் அளித்து, ராஜத் துரோகிகளின் செல்வத்தை அபகரிக்கும்போது குபேரனாகிறான்.

மன்னனுக்கு எதிராக நடக்கும் மனிதன் அவனுடைய புதல்வன், நண்பன், சகோதரன் யாராலும் சுகமடைய முடியாது. மன்னனின் காக்கப்பட வேண்டிய பொருட்களை மக்கள் விலக்கிவிட வேண்டும். அரசாங்க செல்வத்தை அபகரிக்க முயலக்கூடாது. அறிவுடையவன் தன் செல்வத்தைக் காப்பது போலவே மன்னனின் செல்வத்தையும் காக்க வேண்டும். போஜ, விராட், சாம்ராட், கூடித்திரிய, பூபதி என்ற பெயர்களால் துதிக்கப்படும் மன்னனைப் பூஜிக்க வேண்டும்.

12.2.22 மன்னனும் மக்களும்

மன்னன் நன்றியுள்ள, வித்வானான, விசுவாசமான, புலன்களை வென்ற, தர்மமறிந்த, நீதியை அறிந்த மந்திரிக்கு மரியாதை அளிக்க வேண்டும். தன்னிடம் உறுதியான பக்தி கொண்ட, போர்க்கலையை நன்கறிந்த, அறிவாளியான, தர்மாத்மாவும், புலன்களை வென்றவனும் சிறந்த கர்மங்களைச் செய்பவனுமான சூர வீரனைச் சேனாதிபதியாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். மன்னன் மனிதனை பலமுடையவனாக்குகிறான். அவனைப் பலவீனமாகவும் ஆக்குகிறான். தன்னைச் சரணடைந்தவனுக்குச் சுகமளிக்கிறான். மன்னன் மக்களின் முதல் சரீரமாகும். மக்களும் மன்னனின் உவமையற்ற சரீரமாகும். மன்னன் இன்றித் தேசமும் மக்களும் இருக்க முடியாது. தேசமும், மக்களும் இன்றி மன்னனும் வாழ முடியாது. மன்னன் மக்களின் இதயம், கதி, கௌரவம் சுகமும் ஆவான். மன்னனைச் சார்ந்து வாழும் மனிதன் இக, பரலோகங்களில் வெற்றி அடைகிறான். மன்னனும், புலனடக்கமும், சத்தியமும், நல்லெண்ணமும் கொண்டு, புவியை நன்கு அரசாண்டு, மிகப்பெரிய யாகங்களைச் செய்து, புகழுடன் சனாதன உலகத்தை அடைகிறான். “இவ்வாறு பிருகஸ்பதி வசுமனாவிற் குக் கூறியதைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைத்தார்.

12.2.23 பீஷ்மர் மன்னனின் முக்கியக் கடமைகளை எடுத்துக் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் பீஷ்மரிடம், “மன்னன் கிராமங்களை எவ்வாறு காப்பாற்ற வேண்டும்? மக்களிடம் எவ்வாறு நம்பிக்கையை உண்டாக்க முடியும்? சேவகர்கள், பெண்கள், புதல்வர்களை எவ்வாறு காரியத்தில் ஈடுபடுத்த வேண்டும்?” எனக் கேட்டார். பீஷ்மர் அவருக்கு உபதேசித்தார்.

மன்னன் புலன்களை வென்றவனாக இருக்க வேண்டும். மனத்தை வென்ற மனிதனே பகைவர்களை வெல்ல முடியும். மன்னன் கோட்டைகளிலும், ராஜ்யத்தின் எல்லையிலும், நகர-கிராம தோட்டங்களிலும் சேனைகளை நிறுத்த வேண்டும். அந்தப்புரத்திலும், அரண்மனைக்கு அருகிலும் படைவீரர்களைப் பாதுகாப்பிற்காக நியமிக்க வேண்டும். அறிவாளியான, பார்ப்பதற்கு ஊமை, செவிடு, குருடு போல் காணப்படும், பசி, தாகம் உழைப்பைச் சகிக்கும் சக்தி கொண்டவர்களை முக்கியமான காரியங்களில் ஒற்றர்களாக நியமிக்க வேண்டும். தன் ஒற்றர்கள் மூலம் கடைவீதிகள் மக்கள் கூடும் இடங்கள், சமுதாய விழாக்கள், தோட்டங்கள், வித்வானின் சபைகள், நாற்சந்தி, சபைகள், சத்திரங்கள் முதலிய இடங்களில் பகைவர்களின் ஒற்றர்களைத் தேடிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மன்னன் பகைவனின் ஒற்றனை முதலிலேயே அறிந்து கொண்டால் அவனுக்கு மிகுந்த நன்மை உண்டாகும்.

மன்னன் தன் தரப்பு பலவீனமாக இருக்கும்போது, மந்திரிகளின் ஆலோசனையோடு பலமுள்ள பகைவனோடு சமாதானம் செய்து கொள்ள வேண்டும். தண்ட நீதியில் நிபுணர்களான சாஸ்திரம் அறிந்த பிராமணன், கூடித்திரியன் வைசியன் ஆகியோரை மந்திரிகளாக நியமிக்க வேண்டும். தன்னுடைய குறைவை, பலமின்மையைப் பகைவன் அறியும் முன்பே அவனிடம் சமாதானம் செய்து கொள்ள வேண்டும். அறிவுள்ள மன்னன் தனக்கு அபகாரம் செய்பவர்களையும், மக்களிடம் த்வேஷம் கொண்டவர்களையும் முற்றிலும் அழித்துவிட வேண்டும். பகைவன் மீது படையெடுக்கும்போது முதலில் அவன் பலம், பலவீனம் பற்றி நன்கு அறிந்து கொண்டு, தன் படை சக்தி மிகுந்ததாக இருந்தால் தன் சேனையைப் போருக்கு ஆணையிட வேண்டும்.

முதலில் தன் தலைநகரைக் காப்பாற்றும் ஏற்பாடுகளைச் செய்த பின்பே பகைவர் மீது தாக்க வேண்டும். தன்னை விடச் சக்தி மிகுந்த பகைவனை, ஆயுதங்களால் காயப்படுத்தி, தீ வைத்து விஷமளிக்க வேண்டும். பகைநாட்டு மக்களைத் துன்புறுத்த வேண்டும். அறிவுள்ள மன்னன் தன் ராஜ்யத்தின் நன்மையைக் கருதி எப்போதும் போரைத்

தவிர்க்க முயற்சிக்க வேண்டும். சாம, தான, பேத தண்டங்களால் பெறப்படும் செல்வத்தின் மூலம் திருப்தி அடைய வேண்டும். மக்களைக் காப்பதற்கு அவர்களுடைய வருமானத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கு வரியைப் பெற வேண்டும்.

மன்னன் தன் மக்களைப் புதல்வர்களைப் போலப் பேரர்களைப் போலப் பாதுகாக்க வேண்டும். ஆனால் தீர்ப்புரைக்கும்போது பகை பாதம் காட்டக்கூடாது தீர்ப்பளிக்கும்போது சர்வ அர்த்தங்களையும் அறிந்தவர்களை அருகில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஏன் எனில் தூய நியாயத்தின் மீதே அரசு நிலைத்துள்ளது. தங்கச் சுரங்கம், உப்பு. தானிய மண்டி, படகுத் துறைகளின் வருமானத்தை மேற்பார்வையிட மந்திரிகளை நியமிக்க வேண்டும். தண்டம் தரிப்பது மன்னனின் உத்தமமான தர்மம் ஆகும். மன்னன் வேத, வேதாங்க வித்வானாகவும், அறிவாளியாகவும், தவசியாகவும், வள்ளலாகவும், யாகம் செய்பவனாகவும் இருக்க வேண்டும். புத்திசாலி மன்னன் பலமிக்க மன்னனால் தாக்கப்படும்போது கோட்டையினுள் பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டும். மந்திரிகளின் ஆலோசனைகளைப் பெறும் முன்பே தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுவதற்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொள்ள வேண்டும்.

பகை மன்னனோடு போர் தீர்மானமாகிவிட்டால் பசுக் கூட்டங்களை கோசாலைகளை காட்டில் இருந்து குடியிருப்புப் பகுதிகளுக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். ராஜ்யத்தின் செல்வந்தர்களையும், சேனையின் முக்கிய அதிகாரிகளையும் ரகசியமான, அணுகுதற்கரிய இடங்களில் வைத்துப் பாதுகாக்க வேண்டும். தானியங்களை வயலில் அறுவடை செய்து கோட்டைக்குள் கொண்டு வரவேண்டும். இயலவில்லையெனில் பயிர்களைத் தீயிட்டு அழித்து விட வேண்டும். நதி வழிகளில் உள்ள பாலங்கள் அனைத்தையும் உடைத்துவிட வேண்டும். வழியில் பகைவன் வரும்போது நீர் நிலைகளின் நீர் முழுவதையும் பெருகச் செய்ய வேண்டும். பெருக விட முடியாத நீரைப் பெருக முடியாததாகச் செய்துவிட வேண்டும்.

தன் அருகில் உள்ள தன் பகைவனின் பகைவனுடன் நட்பு கொள்ள வேண்டும். சிறிய கோட்டைகளை முற்றிலும் அழித்து விட வேண்டும். ஆலய மரங்களை விட்டு மற்ற சிறிய மரங்கள் அனைத்தையும் வெட்டிவிட வேண்டும். பெரிய மரங்களின் கிளைகளை வெட்டிவிட வேண்டும். நகர, அல்லது கோட்டை சுற்றுச் சுவரின் மேல் காவல் படையினர் அமர்ந்து கொள்ளக்கூடிய 'பிரகண்டி' என்ற இடங்களை அமைக்க வேண்டும். வெளியே பார்ப்பதற்கு 'ஆகாய ஜனனி' என்று சொல்லப்படும் சிறிய துவாரங்களை அமைக்க வேண்டும் கோட்டையைச் சூழ்ந்துள்ள அகழியில் நீர் நிரப்ப வேண்டும். அவற்றில் திரிகுலமுடைய கம்பங்களை நடவேண்டும், முதலை முதலியவற்றை விட வேண்டும்.

நகரத்திற்குக் காற்று வருவதற்குக் கோட்டைச் சுவரில் குறுகிய கதவுகளை அமைக்க வேண்டும். பெரிய கதவுகளைப் போல அவற்றைப் பாதுகாக்க வேண்டும். எல்லாக் கதவுகளிலும் பெரிய யந்திரங்களையும், பீரங்கிகளையும் இணைத்து வைக்க வேண்டும். கோட்டைக்குள் விறகுகளைச் சேர்த்து வைத்திருக்க வேண்டும். பல கிணறுகள் தோண்ட வேண்டும். முதலில் அமைக்கப்பட்டுள்ள குளங்களைத் தூர் எடுத்துத் தூய்மைப்படுத்த வேண்டும். புற்கள் வேயப்பட்ட வீடுகளை ஈர மண்ணால் பூசி வைக்க வேண்டும். சித்திரை மாதம் வந்ததும் தீப்பற்றக் கூடிய வைக்கோல் முதலியவற்றை நகரத்தில் இருந்து விலக்க வேண்டும். போர் சமயத்தில் நகர மக்களை இரவே போஜனம் செய்யும்படி ஆணையிட வேண்டும். பகலில் அக்னிஹோத்திரம் தவிர, யாரும் எதற்காகவும் தீப்பற்ற வைக்கக்கூடாது. கருமார் முதலியவர்களின் பெரிய அடுப்புக்களிலும், பிரசவ வீடுகளிலும் பாதுகாப்போடு தீயை எரியச் செய்ய வேண்டும். யார் வீட்டில் பகலில் நெருப்பு எரிகிறதோ, அவனுக்குத் தண்டனை அறிவித்து நகரத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

போர் தொடங்கியதும், பிச்சைக்காரர்களையும், வண்டிக் காரர்களையும் அலிகளையும், பித்தர்களையும், நாடக நடிகர்களையும் நகரத்திலிருந்து வெளியேற்றி விட வேண்டும். இல்லாவிடில் அவர்கள் பெரும் விபத்தைக் கொண்டு வரலாம். மன்னன் நாற்சந்திகளிலும், தீர்த்தங்களிலும், சபைகளிலும், சத்திரங்களிலும் மக்களின் மனநிலைகளை அறிய தூய வர்ணத்தினான ஒற்றனை நியமிக்க வேண்டும். மிகப்பெரிய தெருக்களையும், அவசியத்திற்கேற்ப நீர் நிலைகளையும், கடை வீதிகளையும் அமைக்க வேண்டும். யுதிஷ்டிரா! உணவுக் கிடங்கு, ஆயுதக் கிடங்கு, படைவீரர் குடியிருப்பு, குதிரைலாயங்கள், யானைக் கொட்டகைகள், அகழி தெருக்கள், அரண்மனை தோட்டம் ஆகியவற்றை வேறும் யாரும் காண முடியாதவாறு மறைவாக அமைக்க வேண்டும்.

பகைவரின் சேனையால் முற்றுகையிடப்பட்ட மன்னன், முன்பே தேவையான பணத்தையும், அவசியமான பொருட்களையும் சேகரித்து வைக்க வேண்டும். காயங்களின் சிகிச்சைக்கான எண்ணெய், கொழுப்பு, தேன், நெய், எல்லா மருந்துகள், தீ, குசம், முஞ்சிப்புல், பாணம், விஷம் தோய்த்த அம்புகள், கத்தி, வ்ருஷ்டி முதலிய அனைத்து ஆயுதங்கள் எல்லா வகை ஔஷதிகள், மலர், விஷமுறிப்பவர், காயத்திற்குக் கட்டுப்போடுபவர், சிகிச்சையளிப்பவர், பிசாசை அழிப்பவர் என்று நான்கு வகை வைத்தியர்களையும் சேர்த்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

சாதாரண நாட்களில் மன்னன் நடனக்காரர்களையும், நடிகர்களையும்,

பயில்வானையும், இந்திரஜாலம் செய்பவரையும் தன்னிடம் இருக்க நிழல் தர வேண்டும். ஏன் எனில் இவர்கள் தலைநகரின் அழகை அதிகரிப்பவர்கள். விரும்பிய காரியம் நிறைவேற ஒத்துழைத்தவர்களுக்கு பெரும் செல்வமும், பரிசுகளும் அளிக்க வேண்டும். பகைவனைத் துன்புறுத்திய அல்லது வதம் செய்த பின் அந்த வம்சத்தவனை மன்னனாக்கி, தானம், மானம் முதலியவற்றால் மரியாதை செய்து அவனிடமிருந்து கடனில்லாதவனாக வேண்டும்.

தன்னுடைய சரீரம், மந்திரி, நிதி, தண்டம், நண்பன், தேசம், நகரம் ஆகிய ஏழு பொருட்களையும் மன்னன் அவசியம் காப்பாற்ற வேண்டும். பகைவனோடு சமாதானம் செய்து கொண்டு அமைதியாக இருத்தல், பகைவன் மீது போர் தொடுத்தல், பகை பாராட்டுதல், பகைவனைப் பயமுறுத்த தாக்குதல் செய்து பின் அமைதியாதல், பகைவரிடையே கருத்து வேற்றுமை உண்டாக்குதல், வெல்ல முடியாத மன்னனிடம் அடைக்கலமடைதல், என்ற ஆறு குணங்களையும் மன்னன் கொண்டிருக்க வேண்டும். தர்ம, அர்த்த, காமம் என்னும் த்ரிவர்க்கத்தைச் சமயத்திற்கேற்றவாறு பயன்படுத்த வேண்டும். இத்தகைய தர்மங்களின்படி பூமியை நன்றாகப் பாதுகாத்து, கடமைகளை நன்கு நிறைவேற்றும் மன்னன் பரலோகத்தில் சுகமடைகிறான்.”

யுதிஷ்டிரா! இது விஷயமாகப் பிருகஸ்பதி கூறியதைக் கேள். பார்க்கவ, அங்கீர கர்மம், ஷோடசாங்கபலம், விஷம், மாயை, தெய்வம், புருஷார்த்தம் என்னும் பொருட்கள் மன்னனின் அர்த்த சித்திக்குக் காரணங்களாகும். கிழக்கு, வடக்கு திசைகள் தாழ்வாகவும், மூன்று வகையான த்ரிவர்க்கம் நிறைந்ததுமான கோட்டையை ஆஸ்ரயித்து மன்னன் ராஜ்ய பாரத்தைச் சுமக்க வேண்டும்.

காம, க்ரோத, லோப, மோக, மத, மாச்சர்யம் என்னும் உள்ளே உள்ள பகைவர்களான ஷட்வர்க்கம், தோல், கண், காது, மூக்கு, நாக்கு முதலிய பஞ்சவர்க்கம், ஐம்பூதங்கள் (ஆகாயம், காற்று, நெருப்பு, நீர், பூமி) வேட்டை, சூது, பகல் தூக்கம், மற்றவரின் நிந்தனை, பெண் பற்று, மது அருந்துதல், ஆடல், பாடல், இசைக்கருவிகள் இசைத்தல், வீணாகச் சுற்றுதல் ஆகிய பத்து தோஷங்கள், கோள், தைரியம், துரோகம், அகூயை, குற்றப்பார்வை, பொருளின் களங்கம், கடும்சொல், கடும் தண்டனை ஆகிய எட்டு தோஷங்கள், தர்ம, அர்த்த, காமம் என்னும் மூன்று; இவையனைத்தையும் வென்று பத்து வர்க்க ஞானம் (மந்திரி, தேசம், கோட்டை, தண்டம் (தன்னுடையவை 5; பகைவன் உடையவை ஐந்து) நிரம்பிய மன்னனை தேவர்களும் வெல்ல முடியாது.

மன்னன் ஒருபோதும் பெண்களிடமும், முட்டாள்களிடமும் ஆலோசனை பெறக்கூடாது. தெய்வத்தால் தண்டிக்கப் பெற்றவர்கள், வேத ஞானம் அற்றவர் கூறும் சொற்களை ஏற்கக்கூடாது. பெண்களுக்கு முக்கிய இடம் இருக்கும் ராஜ்யம் உலர்ந்துவிடும். தன் வித்தைக்குப் பிரசித்தமான, எல்லாக் காரியங்களிலும் நம்பத் தகுந்த, போர் சமயத்தில் சிறப்பாகக் காரியம் ஆற்றிய மந்திரிகளின் ஆலோசனையை மன்னன் கேட்கலாம்.” என்று பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் எடுத்துரைத்தார்.

12.2.24 தண்டநீதி பற்றிய பீஷ்மரின் உபதேசம்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் மீண்டும் கேட்டார். “தண்ட நீதியும், மன்னனும் சேர்ந்தால் மட்டுமே ராஜ்ய நிர்வாகம் சிறப்பாக நடைபெறும் என்றால் இதில் தண்டநீதி அல்லது மன்னன் இவர்களில் யார் எதைச் செய்வதால் காரியம் சித்தியாகிறது?” என்று கேட்டார். பீஷ்மர் பதிலுரைத்தார். மன்னன் தண்ட நீதியை உத்தமமான முறையில் பிரயோகித்தால் அது நான்கு வர்ணத்தவரையும் தத்தம் தர்மத்தில் ஈடுபடுத்துகிறது. மக்கள் அதர்ம வழியில் செல்வதைத் தடுக்கிறது. தர்ம மரியாதையில் வர்ணக்கலப்பு ஏற்படுவதில்லை. மக்கள் பயமின்றி நலமாக வாழ்கிறார்கள் காலம் மன்னனுக்குக் காரணமா? அல்லது மன்னன் காலனுக்கா? என்று நீ ஐயப்படக்கூடாது. மன்னனே காலத்திற்குக் காரணமாகிறான். மன்னன் தண்டநீதியை முழுமையாக, சரியாகப் பிரயோகிக்கும்போது புவியில் முழுமையான சத்தியயுகம் தொடங்குகிறது. அப்போது மக்கள் யோகக்ஷேமத்துடன் இருக்கிறார்கள். மக்களின் சொல், சிந்தனை, மனம் அனைத்தும் தூய்மையாக மகிழ்ச்சியாக ஆகின்றன. அப்போது வியாதி இருப்பதில்லை. மனிதன் அல்பாயுளில் மரணமடைவதில்லை. பெண்கள் விதவையாவதில்லை. பூமியில் உழவு செய்யாமலும், விதைக்காமலும் அன்னம் விளைகிறது. ஔஷதிகள் தாமாகவே தோன்றுகின்றன. அவற்றின் இலை, வேர், பழம் அனைத்தும் சக்தியுடன் காணப்படுகின்றன. சத்திய யுகத்தில் அதர்மம் சிறிதும் இருப்பதில்லை. இவை அனைத்தும் சத்திய யுகத்தின் தர்மங்கள் ஆகும்.

மன்னன் தண்ட நீதியின் கால் பகுதியை விட்டு விட்டு முக்கால் பகுதியை மட்டுமே பின்பற்றும்போது த்ரேதாயுகம் தொடங்குகிறது. அப்போது அசுபத்தின் கால்பகுதி புண்ணியத்தின் முக்கால்பகுதிக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருக்கிறது. அப்போது பூமியில் உழுதாலும், விதைத்தாலும் மட்டுமே அன்னம் விளைகிறது. ஔஷதிகளும் அதேபோல உண்டாகின்றன. மன்னன் தண்டநீதியின் பாதிப் பகுதியைத் துறந்து பாதியைப் பின்பற்றும்போது த்வாபரயுகம் தொடங்குகிறது. அப்போது

பாவத்தின் அரைப்பகுதி புண்ணியத்தின் அரைப்பகுதியைப் பின்பற்றுகிறது. பூமியில் உழுது விதைக்கப்படும் தானியத்தில் பாதிப் பயிரே விளைகிறது. பாதி வீணாகி விடுகிறது.

மன்னன் முழு தண்ட நீதியைத் துறந்து தகுதியற்ற உபாயங்களால் மக்களுக்குத் துன்பமளிக்கத் தொடங்கும்போது கலியுகம் ஆரம்பம் ஆகிறது. கலியுகத்தில் அதர்மமே காணப்படுகிறது. எங்கும் தர்மபரிபாலனம் காணப்படுவதில்லை. எல்லா வர்ணத்தவரும் தர்மத்திலிருந்து விலகி விடுகிறார்கள். சூத்திரர்கள் பிச்சை எடுத்து வாழ்கிறார்கள். பிராமணர்கள் சேவை தொழிலைச் செய்கிறார்கள். மக்களின் யோகக்ஷேமம் அழிகிறது. இனக்கலப்பு எங்கும் பரவி விடுகிறது. வைதிக கர்மங்கள் முறைப்படி நடைபெறாததால் குணமின்றிப் போகின்றன. எல்லாப் பருவ காலங்களும் சுகம் அளிக்காமல் நோயைத் தருகின்றன. வியாதிகள் பெருகுகின்றன. மக்கள் அற்ப ஆயுளுடன் சிறு வயதிலேயே இறந்து விடுகின்றனர். கலியுகத்தில் பெண்கள் பெரும்பாலும் விதவையாகிறார்கள்.

மக்கள் குரூரமாகி விடுகிறார்கள். மேகம் எப்போதாவது மழை பொழிகிறது. எங்காவது பொழிகிறது. தானியங்கள் எங்காவது உற்பத்தியாகின்றன. மன்னன் தண்ட நீதியில் நிலைபெற்று மக்களை நன்றாகக் காப்பாற்ற விரும்புவதில்லை. பூமியின் ரசம் முழுவதும் அழிந்துவிடுகிறது. மன்னனே சத்திய யுகத்தைப் படைப்பவனாகிறான். மன்னனே த்ரேதா, த்வாபர, கலியுகத்தின் படைப்பிற்குக் காரணமாகிறான். சத்திய யுகத்தைப் படைப்பதால் மன்னனுக்குக் குறையாத செல்வப் ப்ராப்தி கிடைக்கிறது. த்ரேதாவைப் படைப்பதால் சொர்க்கம் கிடைத்தாலும் குறையாமல் இருப்பதில்லை. த்வாபாரம் படைக்கப்படுவதால் மன்னன் தன் புண்ணியத்திற்கேற்பச் சிறிதுகாலம் சொர்க்க சுகத்தை அனுபவிக்கிறான்.

கலியுகத்தைப் படைப்பதால் மன்னன் மிகுந்த பாவத்திற்குப் பங்காளியாகிறான். அதனால் பாவத்தின் காரணமாகப் பல வருஷங்கள் நரகத்தில் வாழ்கிறான். மக்களின் பாவத்தைப் பெற்று அதன் பலனாகத் துயரத்தையே அனுபவிக்கிறான். ஆகவே அறிவுள்ள கூடித்திரிய மன்னன் எப்போதும் தண்ட நீதியைப் பின்பற்றி அதன் மூலம் கிடைத்தற்கரிய மோகூஷ உலகத்தைப் பெற வேண்டும். கிடைத்த பொருளைக் காப்பாற்ற வேண்டும். இதன்மூலம் மக்களின் யோகக்ஷேமமும் சித்தியடைகிறது. சரியாகச் செலுத்தப்படும் தண்டநீதி உலகில் அழகிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து, உலகைப் பாதுகாத்து தர்மத்தை நிலை நிறுத்துகிறது. மன்னன் தண்டநீதியைப் பின்பற்றி நடப்பதே அவனுடைய மிகப்பெரிய தர்மமாகும். யுதிஷ்டிரா! நீ தண்ட நீதியைப் பின்பற்றி மக்களைப் பரிபாலனம் செய்து காப்பாற்றுவாயானால் வெல்லுவதற்குரிய சொர்க்கத்தை வென்று விடுவாய்.

12.2.25 பீஷ்மர் மன்னனுக்கு ஈருலகிலும் சுகம் தரும் 36 குணங்களைக் கூறுதல்

மன்னன் தண்ட நீதியைப் பிரயோகித்து உலகைக் காத்துத் தானும் சொர்க்கம் அடைய வேண்டும் என்று பீஷ்மர் கூறியதைக் கேட்ட யுதிஷ்டிரர் மன்னன் எவ்வாறு நடந்து கொள்வதால் இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் சுகம் பெற முடியும்? என்று வினவினார். பீஷ்மர் அவருக்கு மன்னன் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறைகளை, 36 குணங்களாக எடுத்துரைத்தார். 1. தர்மப்படி நடக்க வேண்டும் ஆனால் கடுமை காட்டக்கூடாது. 2. ஆஸ்திகனாக இருந்தாலும் அவ்வாறில்லாதவர்களிடம் அன்பு காட்ட வேண்டும். 3. கொடுமை செய்யாமல் பொருள் சேகரிக்க வேண்டும். 4. ஒழுங்கு முறையை மீறாமல் சுகபோகங்களை அனுபவிக்க வேண்டும். 5. தீனத்தன்மை இல்லாமல் அன்பாகப் பேச வேண்டும். 6. வீரனாக இருந்தாலும் அதிகம் பேசக்கூடாது. 7. தானம் அளித்தாலும் பாத்திரமறிந்து தானமளிக்க வேண்டும்.

8. தைரியமாக இருக்க வேண்டும்; நிஷ்டூரமாக இருக்கக்கூடாது. 9. துஷ்டர்களுடன் நட்பு கொள்ளக்கூடாது, 10. பந்துக்களுடன் சண்டை, சச்சரவு செய்யக்கூடாது. 11. ராஜபக்தன் அல்லாத ஒற்றனை நியமிக்கக்கூடாது. 12. யாருக்கும் கஷ்டம் அளிக்காமல் தன் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும். 13. துஷ்டர்களிடம் தான் விரும்பும் காரியத்தைச் சொல்லக்கூடாது. 14. தன் குணங்களைத் தானே வர்ணிக்கக்கூடாது. 15. சிறந்தவர்களிடமிருந்து செல்வத்தைப் பறிக்கக் கூடாது. 16. நீசர்களைச் சார்ந்திருக்கக்கூடாது. 17. குற்றத்தை நன்கு ஆராயாமல் தண்டனை அளிக்கக்கூடாது. 18. இரகசிய ஆலோசனையை வெளிப்படுத்தக்கூடாது. 19. பேராசைக்காரர்களுக்குப் பணம் கொடுக்கக்கூடாது. 20. தனக்கு அபகாரம் செய்தவர்களை நம்பக்கூடாது. 21. அசூயை இல்லாமல் தன் மனைவியைக் காப்பாற்ற வேண்டும். 22. மன்னன் தூய்மையாக இருக்க வேண்டும்; யாரையும் வெறுக்கக்கூடாது. 23. பெண்களை அதிகம் நம்பக்கூடாது. 24. தூய, ருசியான உணவை ஏற்க வேண்டும். தீமையான உணவை ஏற்கக்கூடாது.

25. ஆடம்பரமின்றி தேவ பூஜை செய்ய வேண்டும். 26. நிந்தைக்குரிய வழியை விலக்கியே செல்வத்தைப் பெற வேண்டும். 27. பிடிவாதம் இன்றி வினயத்துடன் மதிப்பிற்குரியவர்களுக்கு மரியாதை அளிக்க வேண்டும். 28. கபடமின்றிப் பெரியவர்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும். 29. பிடிவாதத்தை விலக்க வேண்டும். 30. காரியத் திறமையுடன் இருக்க வேண்டும். ஆனால் சந்தர்ப்ப ஞானம் இன்றி இருக்கக்கூடாது. 31. தான் தப்பிப்பதற்காக யாருக்கும் ஆறுதலும் நம்பிக்கையும் அளிக்கக்கூடாது. 32. யாருக்கும் பொருள் கொடுக்கும்போது ஆட்சேபிக்கக்கூடாது. 33. தெரியாமல் யாரையும்

அடிக்கக்கூடாது. 34. பகைவரைக் கொன்றுவிட்டுத் துயரப்படக்கூடாது. 35. தற்செயலாக யாரிடமும் சினம் கொள்ளக்கூடாது. 36. மென்மையாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் அபகாரம் செய்பவர்களுக்கு அல்ல.

யுதிஷ்டிரா! இவ்வுலகின் நன்மையை விரும்புவாயானால், ராஜ்யத்தை ஏற்று இவ்வாறு நடந்து கொள்” என்று பீஷ்மர் கூறினார். யுதிஷ்டிரர் அவரிடம் குற்றமின்றி ராஜதர்மத்தை எவ்வாறு பின்பற்றுவது என வினவினார். பீஷ்மர் மீண்டும் விடையளிக்கலானார்.

12.2.26 ராஜதர்மத்தில் மன்னன் குற்றமின்றி நடந்து கொள்ளும் முறை

மன்னா! சனாதன ராஜதர்மங்களைக் கூறத் தொடங்கினால் அது ஒருபோதும் முடிவடையாது. நான் சுருக்கமாகக் கூறுகிறேன். வேத சாஸ்திரமறிந்த பிராமணன் உன்னிடம் வரும்போது அவரை வரவேற்று, பாதங்களைப் பணிந்து பூஜை செய். அவர்கள் மூலம் ஸ்வஸ்தி வாசனம் செய். பொருளைப் பெறவும் வெற்றிக்காகவும் அவர்களுடைய ஆசிகளைப் பெற்றுக் கொள். மன்னன் எளிமையாக இருக்க வேண்டும். தைரியம், மற்றும் அறிவின் பலத்தால் சத்தியத்தையே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். காமக்ரோதங்களைத் துறக்க வேண்டும். பேராசையற்ற அறிவாளி மனிதனை காம, அர்த்த சாதனங்களில் ஈடுபடுத்த வேண்டும். மக்களின் வருமானத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கினை வரியாகப் பெற வேண்டும். குற்றவாளிகளுக்குப் பொருள் சம்பந்தமாக தண்டனை அளிக்க வேண்டும். இவ்வாறு சேர்க்கப்படும் செல்வத்தைக் கொண்டு மக்களின் யோகக்ஷேமத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தல் வேண்டும். பேராசையுடன் அதர்ம வழியில் செல்வம் பெற ஒருபோதும் ஆசைப்படக்கூடாது. மக்களிடமிருந்து சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமாக அதிக வரியைப் பெறும் மன்னன் தனக்குத்தானே அழிவைத் தேடிக் கொள்ளுகிறான்.

ராஜ்யத்து மக்களை உசிதமற்ற முறையில் வறண்டு போகச் செய்தால் தேசம் முன்னேற்றம் அடையாது. தாய் தான் திருப்தியடைந்து குழந்தைக்கு அதிகப் பால் புகட்டுவதுபோல், மன்னனால் காக்கப்படும் பூமி தன் மக்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் எப்போதும் அன்னத்தையும், சுவர்ணத்தையும் தருகிறது. யுதிஷ்டிரா! நீ தோட்டக்காரனைப் போல இரு. கரியைச் செய்பவனைப் போலாகாதே. பகைவரால் செல்வம் அழிந்தால் இனிய சொற்களால் பிராமணரைத் தவிர மற்ற மக்களிடம் செல்வத்தைப் பெற விரும்பு. மன்னன் மிகவும் வறிய நிலையில் இருந்தாலும், செல்வந்தனான பிராமணனின் செல்வத்தை எடுத்துக் கொள்ள விரும்பக்கூடாது.

மக்களைக் காப்பதே மன்னனுடைய மிகப்பெரிய தர்மமாகும். பிராணிகள் அனைத்தையும் காப்பது சிறந்த தயையும், பெரும் தர்மமும் ஆகும். மன்னன் மக்களைக் காப்பாற்றாவிட்டால் ஒரு நாளில் பெறும் பாவத்தை அதன் விளைவுகளை ஆயிரம் வருஷம் வரை அனுபவிக்க நேரும், மக்களைத் தர்மப்படி பரிபாலனம் செய்யும் மன்னன் ஒரு நாளில் பெறும் புண்ணியம் 10 ஆயிரம் வருடங்கள் சொர்க்கத்தில் இருக்கும் பலனை அளிக்கும். உத்தம யாகத்தின் மூலம் கிருகஸ்த தர்மத்தையும், உத்தம கல்வியால் பிரம்மச்சரியத்தையும், சிறந்த தவத்தால் வானப்ரஸ்தத்தையும் பரிபாலிக்கும் மனிதன் எத்தனை புண்ணிய லோகங்களைப் பெறுவானோ, அவற்றைத் தர்மத்தின்படி மக்களைப் பரிபாலிக்கும் மன்னன் ஒரு நொடியில் பெற்று விடுவான். பாண்டவா! இவ்வாறு தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பதால் சொர்க்கலோகத்தில் உனக்கு மிகப்பெரும் சுகம் கிடைக்கும். நீ தைரியம் மிகுந்தவன். ராஜ்யத்தைப் பெற்று தர்மப்படி மக்களைக் காப்பாற்று.” என்று பீஷ்மர் மன்னன் குற்றமின்றி நடந்து கொள்ளும் முறையினை விளக்கினார்.

12.2.27 மன்னன் புரோகிதர்களை நியமித்துக் கொள்வதின் அவசியம்

தொடர்ந்து, நன்னடத்தை உடைய, வித்தைகளை அறிந்த புரோகிதர்களை நியமித்துக் கொள்வதின் அவசியத்தையும் பீஷ்மர் எடுத்துரைத்தார். “மன்னா! அரசன் அவனுடைய நல்ல காரியங்களைக் காப்பாற்றுவவனும் தீய காரியங்களை விலக்குவவனுமான, வித்தைகளை அறிந்த பிராமணனைத் தன்னுடைய புரோகிதனாக நியமித்துக் கொள்ள வேண்டும். இதுகுறித்து புருரவா மன்னனுக்கு வாயுதேவன் கூறியதைக் கேள். பிரம்மாவின் முகத்திலிருந்து தோன்றிய பிராமணன் பிறப்பு காலத்தில் இருந்தே பூமியில் தர்மம் என்னும் நிதியைக் காப்பாற்றுவதற்காக மற்ற வர்ணங்களைக் கட்டுப்படுத்துபவன் ஆகிறான். பூமியில் இருப்பது அனைத்தும் பிராமணனுடையது என்றே கூறப்படுகிறது. பிராமணன் தன்னுடையதையே உண்டு, தன்னுடையதையே உடுத்து, தன்னுடையதையே கொடுக்கிறான். பிராமணன் எல்லா வர்ணங்களுக்கும் குரு, மூத்தவன், சிறந்தவன் ஆகிறான்.

பூமி பிராமணனுக்குப் பிறகே கூடித்திரியனைத் தலைவனாக வரிக்கிறது. இதுவே அநாதிகாலமாகத் தொடர்ந்து வரும் முதன்மையான நியமம். ஆபத்துக் காலத்தில் இதில் மாறுதல் உண்டாகலாம். உத்தம குலத்தில் தோன்றிய, தூய அறிவுடைய, வினயமுடைய பிராமணனே இனிமையாகப் பேசி மன்னனை நல்ல வழியில் கொண்டு செல்கிறான். பிராமணன் கூறிய தர்மத்தையே மன்னன் நடைமுறைப்படுத்துகிறான். அப்படிப்பட்ட

புரோகிதனைப் பெற்ற மன்னன் நீண்ட நாட்கள் புகழுடன் இருக்கிறான். ராஜபுரோகிதன் மன்னனுடைய எல்லா தர்மங்களிலும் பங்காளியாகிறான்.

மன்னனின் மூலம் நன்கு காக்கப்பட்ட மனிதன் எந்த தர்மத்தின்படி நடக்கிறானோ அதன் நாலில் ஒரு பங்கை மன்னனும் அடைகிறான். தேவர், பித்ருக்கள், கந்தர்வர் முதலிய அனைவரும் பூமியில் செய்யப்படும் யாகத்தைச் சார்ந்தே நிலைக்கிறார்கள். ஆனால் எங்கு மன்னன் இல்லையோ, அந்த ராஜ்யத்தில் யாகம் நடப்பதில்லை. ஆகவே இந்த தர்மத்தின் யோகக்ஷேமமும் மன்னனையே ஆதாரமாகக் கொள்ளுகிறது. வெப்பத்தின்போது நிழலிலும், குளிரின்போது தீ மற்றும் சூரியக்கதிர்களிலும் மனிதன் சுகம் பெறுகிறான். மன்னனின் அபயத்தில் மனிதன் சுகம் பெறுவதால் மன்னனுக்கே பெரும் பலன் கிடைக்கிறது.

புரோகிதன் இல்லாத மன்னன் தூய்மையற்றவனாகிறான். புரோகிதன் இல்லாத மன்னன் அரக்கர்களாலும், அசுரர்களாலும், பிசாசுகளாலும் நாசங்களாலும், பகைவராலும் வதைக்கப்படுகிறான். மன்னனுடைய அவசியமான கடமைகள், தொல்லை தரக்கூடிய விஷயங்கள், நன்மை தரக்கூடியன, அந்தப்புரம் தொடர்பானவை அனைத்தையும் புரோகிதனே மன்னனுக்குக் கூற வேண்டும். மன்னனுக்குப் பிடித்த இசை, நடனம் முதலியவற்றைத் தீர்மானிக்க வேண்டும். மன்னனுடைய புரோகிதன் அவனை விடச் சிறந்தவனாக இருக்க வேண்டும். பல்வேறு நிமித்தங்கள் மற்றும் உத்பாதங்களின் ரகசியத்தையும், பகைவர்களின் அழிவிற்கான முறையையும் அறிந்தவனே மன்னனுக்குப் புரோகிதனாக வேண்டும்.

மன்னனும், புரோகிதனும் தர்ம நிஷ்டர்களாகவும், சிரத்தையுடையவர்களாகவும், ஒருவருக்கொருவர் நட்புடையவராகவும், சமமான சிந்தனையுடையவர்களாகவும் இருந்தால் அவர்கள் மக்களை முன்னேறச் செய்கிறார்கள். மக்களுக்கு சுகத்தை அளிக்கிறார்கள். மன்னனையும் புரோகிதனையும் அவமதிப்பதால் மக்கள் அழிகிறார்கள். ஏன் எனில் பிராமணர்களும் கூஷத்திரியர்களும் எல்லா வர்ணங்களுக்கும் மூலமாகக் கூறப்படுகிறார்கள். இவ்விஷயமாக புருரவா மன்னர் மற்றும் கச்யப முனிவர் இவர்களுக்கிடையே நடந்த உரையாடலின் கருத்தைக் கேள் என்று கூறிய பிதாமகர் அந்த உரையாடலை எடுத்துரைத்தார்.

யுதிஷ்டிரா! உலகில் பிராமணன் கூஷத்திரியனோடு விரோதம் செய்யும்போது, கூஷத்திரியனின் ராஜ்யம் சின்னாபின்னமாகிறது. கொள்ளையர்கள் ராஜ்யத்தின் மன்னன் மீது அதிகாரம் செலுத்துகிறார்கள். கூஷத்திரியர்கள் பிராமணர்களை ஆதரிக்காதபோது பிராமணர்களின் வேத

அத்யயனம் நடப்பதில்லை; யாகம் செய்ய முடிவதில்லை. அவர்கள் வீட்டில் பால், தயிர் இருப்பதில்லை; புதல்வர்களின் வளர்ச்சியும் நடைபெறுவதில்லை. பிராமணரைத் துறக்கும் கூத்திரியர்களிடம் செல்வம் வளர்வதில்லை. அவர்களுடைய புதல்வர்கள் கல்வி கற்பதும் இல்லை; யாகம் செய்வதும் இல்லை. பிராமணனும், கூத்திரியனும் ஒருவரோடு ஒருவர் சேர்ந்து வாழ வேண்டும்.

பிராமணனுடைய மேன்மைக்கு கூத்திரியனும், கூத்திரியனுடைய மேன்மைக்குப் பிராமணனும், ஆதாரமாகிறார்கள். பிரம்மச்சாரி பிராமணன் மன்னன் இல்லையென்றால் கொள்ளையர்களால் தொல்லைக்குள்ளாகி வேதக் கல்வியிலிருந்து வஞ்சிக்கப்படுகின்றான். அந்த ராஜ்யத்தில் மகாமாரி பஞ்சம் முதலிய சகிக்க முடியாத உபத்திரவங்கள் வந்துவிடுகின்றன. பல பாவிகள் பாவ நடத்தை செய்யும்போது அழிவைச் செய்யும் ருத்ரதேவன் தோன்றுகிறார். பாவிகள் தங்கள் பாவச் செயல்கள் மூலமே ருத்ரதேவனை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். அந்த ருத்ரன் நல்ல மற்றும் தீயவர்களான மக்கள் அனைவரையும் சம்ஹாரம் செய்து விடுகிறான். மனிதர்களின் இதயத்தில் ஆத்மாவின் உருவில் வாசம் புரிகிறார். சமயம் வரும்போது தன்னுடைய, மற்றவர்களுடைய சரீரத்தையும் நாசம் செய்து விடுகிறார். ஒரு வீட்டில் வைக்கப்பட்ட தீ, கிராமம் முழுதும் கொழுந்துவிட்டு எரிந்து கிராமத்தையே அழித்து விடுவதைப்போல ருத்ரதேவனும் ஏதேனும் ஒரு மனிதனின் உள்ளே சிறப்பாகத் தோன்றி, மற்றவர்களின் மனத்திலும் மோகத்தைத் தோற்றுவிக்கிறார். பிறகு உலகினருக்குப் பாவ புண்ணியத்தோடு சம்பந்தம் ஏற்படுகிறது. பாவம் செய்பவரின் அருகாமையைத் துறக்க முடியாத பாவமற்ற தர்மாத்மா மனிதனுக்கும் அவர்களின் சேர்க்கையால் அவர்களைப் போலவே தண்டனை அனுபவிக்க நேரிடுகிறது. ஆதலால் அறிவுடையவன் பாவிகளோடு ஒருபோதும் சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது.

12.2.28 சொர்க்கம், நரகம் இவற்றின் நடத்தை

இவ்வுலகில் மட்டுமே பூமி பாவிகளையும், புண்ணியாத்மாக்களையும் சமமாகவே தரிக்கிறது. சூரியனும் நல்லவரையும் தீயவரையும் ஒன்றாகவே தகிக்கிறது. வாயு இருவரையுமே ஸ்பரிசிக்கிறது. நீர் பாவி, புண்ணியாத்மா இருவரையுமே தூய்மை செய்கிறது. ஆனால், ராஜகுமாரா! இவ்வுலகிலேயே இவ்வாறு காணப்படுகிறது. மரணத்திற்குப் பின் பாவம் செய்தவன், புண்ணியம் செய்தவன் இருவரின் நிலையிலும் மிகப்பெரிய வேறுபாடு வந்துவிடுகிறது. புண்ணியாத்மாக்களின் உலகம் இனிய சுகங்கள் நிரம்பியது. நல்லவனான மனிதன் மரணத்திற்குப் பின் சொர்க்கம் முதலிய லோகங்களுக்குச் சென்று ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான். பாவிகளின்

உலகம் எப்போதும் இருள் நிரம்பிய நரகமாகும். அங்கு ஒவ்வொரு நாளும் அதிகமான துயரம் இருக்கும். பாவம் செய்தவன் அங்கு பல வருஷங்கள் கஷ்டம் அனுபவிக்க வேண்டி வரும்.

பிராமண கூத்திரியரிடையே பரஸ்பர விரோதம் ஏற்படுமானால் மக்கள் சகிக்க முடியாத துன்பமடைகிறார்கள். எனவே இந்த விஷயங்களை நன்கறிந்த மன்னன் உத்தம நடத்தையுள்ள எல்லாமறிந்த புரோகிதனை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு தனக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்து கொள்ள வேண்டும். இதனாலேயே தர்மம் பராமரிக்கப்படுகிறது. சிறந்த, உத்தமமான எல்லாப் பொருட்களையும் தர்மத்திற்கேற்றவாறு மன்னன் பிராமணனுக்கு அளிக்க வேண்டும். பிராமணன் கூத்திரியனை வளர்க்கிறான். கூத்திரியனால் பிராமணனுக்கு மேன்மை ஏற்படுகிறது. ஆகவே மன்னன் எப்போதும் பிராமணனைப் பூஜிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் ராஜபுரோகிதன் மன்னனுக்கும் மற்றவருக்கும் ஸ்வாமியாவான். தேசத்தின் யோகசேஷம் மன்னனிடத்தில் இருப்பதுபோல, மன்னனின் யோகசேஷம் புரோகிதனிடத்தில் உள்ளது” என்று கூறிய பீஷ்மர் இது தொடர்பாக முசுகுந்தனுக்கும் குபேரனுக்கும் இடையே நடந்த பழைய நிகழ்ச்சியை எடுத்துக்காட்டாகச் சொன்னார். முசுகுந்த மன்னன் குபேரன் அளிக்க விரும்பிய பூமியைப் பெற விரும்பாமல் தான் தன் புஜபலத்தால் வென்ற பூமியையே அரசாண்டார் என்பதையும், முசுகுந்தன் தன் புரோகிதரான வசிஷ்டரின் உதவியுடன் குபேரனின் அரக்க சேனையை அழித்ததையும் பீஷ்மர் எடுத்துக் காட்டினார்.

இவ்வாறு பிராமணனை ஆஸ்ரயித்து அவனுடைய உதவியால் ராஜ்ய கர்மத்தில் ஈடுபடும் மன்னன் பூமியை வென்று பெரும் புகழ் பெறுகிறான். பிராமணன் ஒவ்வொரு நாளும் நீராடி சந்தியா வந்தனம், தர்ப்பணம் முதலிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். கூத்திரியன் எப்போதும் ஆயுதப் பயிற்சியை அதிகரித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இப்புவி யில் உள்ள பொருட்கள் அனைத்தும் இவ்விருவருக்குமே கட்டுப்பட்டதாகும் எனப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறினார்.

12.2.29 மன்னனுடைய கடமையினைப் பீஷ்மர் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் “பிதாமகரே! மன்னன் எத்தகைய குணங்களைப் பின்பற்றி தன் மக்களை மேன்மையுறச் செய்ய முடியும்? தானும் சிறந்த உலகங்களைப் பெற முடியும்?” என்று கேட்டார். பீஷ்மர் பதிலளித்தார்.

“பாரதா! மன்னன் எப்போதும் தானம் அளிக்க வேண்டும்; யாகம் செய்ய வேண்டும். உபவாசம் மற்றும் தவத்தில் ஈடுபட்டு மக்களைக் காக்க

முனைதல் வேண்டும். தன்னிடம் வரும் தர்மாத்மா புருஷர்களை நின்று வரவேற்று, உத்தமமான பொருட்களை அளித்து அவருக்கு மரியாதை செய்ய வேண்டும். மன்னன் மதிக்கும் தர்மத்திற்கே எல்லா இடங்களிலும் மரியாதை கிடைக்கிறது. மன்னன் எந்தெந்த காரியத்தைச் செய்கிறானோ, மக்களும் அதையே செய்வது நல்லதாகும். பகைவருக்கு எப்போதும் தண்டனை அளிக்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும். கொள்ளையர்களைப் பிடித்துக் கொன்றுவிட வேண்டும். சுயநலத்திற்காக எந்தத் தீயவனின் குற்றத்தையும் மன்னிக்கக்கூடாது.

மக்கள் பின்பற்றும் தர்மத்தின் நான்கில் ஒரு பங்கு மன்னனுக்குக் கிடைத்து விடுகிறது. மக்கள் செய்யும் தானம், ஹோமம், பூஜை முதலியவற்றின் புண்ணியத்தில் நான்கில் ஒரு பங்கு மன்னனுக்குக் கிடைத்துவிடுகிறது. மன்னன் மக்களைக் காக்காவிடில் மக்களின் தீய செயல்களாகிய பாவங்களின் கால் பங்கை மன்னன் அனுபவிக்க நேரிடுகிறது. அத்தகைய மன்னன் கொடியவனாகவும் பொய்யனாகவும் கருதப்படுகிறான். இதில் இருந்து மன்னன் எவ்வாறு விடுதலை பெறுவது என்பதைக் கேள். கொள்ளையர்கள் கொள்ளையடிக்கும்போது, அவர்களைக் கண்டு பிடித்து, செல்வத்தை மீட்டு மக்களுக்குத் திருப்பித் தரமுடியாத திறமையற்ற மன்னன் செல்வத்தைக் கொள்ளை கொடுத்தவனுக்கு அதே அளவு செல்வத்தை அரசாங்க கஜானாவிலிருந்து அளிக்க வேண்டும். எல்லா வர்ண மக்களும் பிராமணர்களின் செல்வத்தைக் காப்பாற்றித் தங்களுடைய செல்வத்தையும் காப்பாற்ற வேண்டும். பிராமணர்களுக்குத் தொல்லையளிப்பவனைத் தன் ராஜ்யத்தில் வசிக்கவிடக்கூடாது.

எல்லா உயிர்களும் மேகங்களை நம்பியும், பறவைகள் மரங்களின் உதவியாலும் வாழ்வதைப்போல, மனிதன் விருப்பங்களை நிறைவேற்றும் மன்னனின் நிழலிலேயே வாழ்க்கையைக் கழிக்கிறான்” என்று பீஷ்மர் கூறினார்.

12.2.30 யுதிஷ்டிரர் ராஜ்யத்தைப் பெற விரும்பாமை

பீஷ்மரின் சொற்களைக் கேட்ட யுதிஷ்டிரர், அவரிடம், “பிதாமகரே! நான் ராஜ்யத்திலிருந்து சுகம் கிடைக்கும் என்று எண்ணி ஒரு நொடி கூட அரசாள விரும்பவில்லை. நான் தர்மத்திற்காகவே அரசை விரும்பினேன். தர்மம் இல்லாத அரசால் எனக்கு என்ன லாபம்? ஆகவே, இப்போது நான் தர்மத்தை விரும்பி இப்போது காட்டிற்கே சென்றுவிடுகிறேன். அங்கு இம்சையைத் துறந்து, புலன்களை வென்று, முனிவர்களைப் போலப் பழங்களுக்கும், கிழங்குகளுக்கும் உண்டு தர்மத்தை ஆராதிப்பேன்” என்றார்.

12.2.31 பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரிடம் அவருடைய தர்மம் ராஜ்யத்தை அடைவதே எனக் கூறுதல்

பீஷ்மர் அவரிடம் கூறினார், “மன்னா! உன்னிடம் இரக்கமும் மென்மையும் அதிகம் என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் இரக்கத்தாலும் மென்மையாலும் மட்டுமே அரசாட்சி செய்யப்படுவதில்லை. நீ மிகவும் நல்லவன்; தர்மாத்மா. ஆனால் இந்த குணங்களால் உலகம் உன்னைக் கோழை என்றே கருதி மதிப்பளிக்காது. உன்னுடைய முன்னோர்களின் வாழ்க்கையையே நீயும் ஏற்று நடக்க வேண்டும். மென்மையுடன் நடந்து கொள்வதால் நீ தர்மத்தின் பலனை அடைய முடியாது. நீ இவ்வாறு நடந்து கொள்வதைப் பாண்டுவும் நினைக்கவில்லை. குந்தியும் நினைக்கவில்லை. உன் தந்தை எப்போதும் உனக்காக, “என் புதல்வனிடம் எப்போதும் பலம், வீரம் மற்றும் சத்தியம் வளர வேண்டும்” என்றே கூறி வந்தார். உன்னுடைய தாய் குந்தியும் அதனையே விரும்பினாள்.

தானம், வேதம் ஓதுதல், யாகம், மக்கள் பராமரிப்பு ஆகியவை தர்ம ரூபமோ, அதர்ம ரூபமோ ஆகட்டும். இந்தக் கர்மங்களைச் செய்வதற்காகவே நீ பிறந்துள்ளாய். ராஜ்யத்தின் பாரத்தைச் சுமக்கும்போது கஷ்டம் ஏற்க நேர்ந்தாலும், அதனால் மனிதனுடைய புகழ் நிலைக்கிறது. தடுமாறாமல், புலன்களை அடக்கித் தன்மீது வைக்கப்பட்ட காரிய பாரத்தைச் சுமப்பவனுக்குக் குற்றம் உண்டாவதில்லை. பார்ப்பதற்குச் சிறியதாக இருக்கும் காரியத்தில் சாரம் அதிகமாக இருக்குமானால் அது பெரியதேயாகும். செய்யாமல் இருப்பதைக் காட்டிலும் சிறிதாவது செய்வது நல்லது. ஏன் எனில் கடமையைச் செய்யாததை விட வேறு பாவம் இல்லை. தர்மாத்மாவான மன்னன் ராஜ்யத்தைப் பெற்ற பின் தானத்தாலும், பலத்தாலும், இனிய வாக்காலும் அனைவரையும் தன் வசப்படுத்த வேண்டும். நற்குலத்தில் பிறந்த வித்வான்கள் ஒரு மன்னனைச் சார்ந்து திருப்தியுடன் வாழ்வதை விடச் சிறந்த தர்மம் மன்னனுக்கு வேறு என்ன இருக்கும்?” என்று விளக்கிக் கூறினார்.

யுதிஷ்டிரர் அவரிடம் சொர்க்கத்தை அடைவதற்கான சாதனம் எது எனக் கேட்டார். பீஷ்மர், “குரு தேசத்து மக்களுக்கு மன்னனாகி, நல்லவர்களைக் காப்பாற்றித் துஷ்டர்களை அழித்துவிடு. இவ்வாறு உன் கடமையைக் கடைப்பிடித்து சொர்க்கலோகத்தை வென்றுவிடு” என்றார்.

12.2.32 உத்தம, அதம பிராமணர்களுடன் மன்னன் நடந்து கொள்ளும் முறை

யுதிஷ்டிரர், மன்னன் தர்மத்திற்குட்பட்டு நடக்கும் பிராமணர்கள்,

தர்மத்திற்கு உட்படாத தன் வர்ணத்திற்கு எதிரான பிராமணர்களிடம் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும்? என வினவினார். பீஷ்மர் பதிலளித்தார்.

“மன்னா! உத்தம லக்ஷணங்கள் நிரம்பியவனும், எல்லா இடங்களிலும் சமமான பார்வை உடையவனுமான பிராமணன் பிரம்மாவிற்குச் சமமானவன். ரிக், யஜுர், சாம வேதங்களைக் கற்றுத் தன் வர்ணத்திற்குரிய காரியங்களில் ஈடுபடுபவர்கள் தேவர்களுக்குச் சமமாகக் கருதப்படுகிறார்கள். தன் வர்ணத்தின் காரியங்களில் இருந்து விலகிக் கீழ்த்தரமான காரியங்களில் ஈடுபடுபவர்கள் சூத்திரர்களுக்குச் சமமானவர்கள். வேத சாஸ்திர ஞானம் இல்லாத அக்னி ஹோத்ரம் செய்யாத பிராமணனும் சூத்திரனைப் போன்றவனே. மன்னன் இத்தகையவர்களிடம் வரி பெற வேண்டும். நீதிமன்றத்திலோ, அல்லது எங்கும் மக்களை அழைத்து வருபவர், சம்பளம் பெற்றுக் கொண்டு ஆலயங்களில் பூஜை செய்பவர், நக்ஷத்திர வித்தை மூலம் பிழைப்பு நடத்துபவர், கிராம புரோகிதர், நீண்ட யாத்ரீகன் ஆகிய பிராமணர்கள் சண்டாளனுக்குச் சமமாகக் கருதப்படுகிறார்கள்.

மிலேச்ச தேசத்தில், பாவிகள் வசிக்கும் நாட்டில் வசிக்கும் பிராமணன் சண்டாளனுக்குச் சமமாகிறான். சம்ஸ்காரங்கள் இல்லாத மிலேச்சர் மற்றும் சூத்திரர்களுக்கு யாகம் செய்து பதிதனான பிராமணன் இவ்வுலகில் இகழப்பட்டுப் பின் நரகத்தில் விழுகிறான். பிராமணர்களில் யாகம் செய்பவர், ராஜபுரோகிதர், மந்திரி, ராஜதூதன் போன்றவர் கூடித்திரியர்களுக்குச் சமமாகக் கருதப்படுகிறார்கள். குதிரை வீரர், யானை வீரர், ரதி, காலாட்படையில் வேலை செய்யும் பிராமணன் வைசியனாகக் கருதப்படுகிறான். மன்னன் பொக்கிஷம் குறைந்தால் இந்த பிராமணர்களிடம் வரி பெறலாம். பிரம்மாவிற்கும், தேவர்களுக்கும் சமமாகக் கருதப்படும் பிராமணர்களிடம் மட்டுமே வரி வாங்கக்கூடாது. மன்னன் பிராமணனைத் தவிர எல்லா வர்ணத்தவரின் செல்வத்திற்கும் சுவாமியாகிறான் என்பதே வைதிக சித்தாந்தமாகும். தன்னுடைய வர்ணத்திற்கு எதிரான காரியங்களைச் செய்யும் பிராமணனுடைய செல்வத்தின் மீது மன்னனுக்கே அதிகாரம் உண்டு.

கடமை செய்யாத பிராமணனை மன்னன் காப்பாற்றக்கூடாது. பதிலாக தண்டனை அளித்துச் சிறந்த பிராமணர்களின் வரிசையில் இருந்து அவர்களை ஒதுக்கிவிடுவதே தர்மமாகும். எந்த ராஜ்யத்திலும் பிராமணன் திருடன் ஆனால் அந்த சூழ்நிலைக்காக மன்னனே குற்றவாளியாகக் கூறப்படுகிறான். வேதமறிந்த, ஸ்னாதக பிராமணன் பிழைப்பிற்காகத் திருடுவான் ஆனால் மன்னன் அவனைக் காத்துப் போஷிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். அவன் அதன் பிறகும் திருடுவான்

ஆனால் உற்றார் உறவினரோடு அவனை அந்த தேசத்தில் இருந்து வெளியேற்றிவிட வேண்டும். யாகம், வேதம் ஒதுதல், கோள் சொல்லாமை, எந்தப் பிராணிக்கும் மனம், வாக்கு, செயலால், துயரம் தராமையே, அதிதி பூஜை, புலனடக்கம், சத்தியம் பேசுதல், தவம் செய்தல், தானமளித்தல் ஆகிய அனைத்தும் பிராமணனின் லக்ஷணங்களாகும்.

12.2.33 மன்னனுக்கு எந்தெந்த வர்ணத்தவரின் செல்வத்தின் மீது அதிகாரம் உண்டு என்பதைப் பீஷ்மர் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர், “மன்னனுக்கு எந்தெந்த வர்ணத்தவரின் செல்வத்தின் மீது அதிகாரம் உண்டு?” எனப் பீஷ்மரிடம் கேட்டார். பீஷ்மர் கூறினார். “மன்னா! பிராமணனைத் தவிர மற்ற எல்லா வர்ணத்தவரின் செல்வத்திற்கும் மன்னனே தலைவனாவான். பிராமணர்களில் தன் வர்ணத்துக்கு எதிராக வேலை செய்பவரின் செல்வத்திலும் மன்னனுக்கு அதிகாரம் உண்டு. அத்தகைய பிராமணர்களை மன்னன் ஒருபோதும் பாதுகாக்கக்கூடாது. இதுவே மன்னன் நடந்து கொள்ளும் முறை என்று சாதுக்கள் கூறுகிறார்கள். பிராமணன் திருடனாகும் ராஜ்யத்தின் மன்னன் குற்றவாளியாகக் கருதப்படுகிறான். இது மன்னனின் குற்றம் எனச் சொல்லப்பட்டதால் எல்லா ராஜரிஷிகளும் பிராமணர்களை எப்போதும் காத்து வந்தார்கள்” என்று பதிலளித்த பீஷ்மர் எடுத்துக்காட்டாக கேகய மன்னன் அரக்கனால் பிடிக்கப்பட்டுப் பின்னர் விடுவிக்கப்பட்ட நிகழ்வை விளக்கினார்.

12.2.34 ஆபத்துக்காலத்தில் பிராமணன் வைசியத் தொழிலைச் செய்யலாம் என்பது

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார்; “பிராமணர்கள் ஆபத்துக் காலத்தில் கூடித்திரிய தர்மம் மூலம் பிழைக்கலாம் எனக் கூறினீர்கள். இப்போது பிராமணர்கள் வைசிய தர்மத்தால் எவ்வாறு வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்யலாம் என்பதைக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார். பீஷ்மர் கூறலானார். மன்னா! பிராமணன் தன் பிழைப்பு நஷ்டமாகும்போது, கூடித்திரிய தர்மத்தாலும் வாழ்க்கை நடத்த முடியாதபோது வைசிய தர்மத்தின்படி விவசாயத்தையும், பசு பராமரிப்பையும் மேற்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தலாம். அப்போது பிராமணன் மாமிசம், மது, தேன், உப்பு, எள், தயாரித்த உணவு, குதிரை, மாடு, பசு, எருமை ஆகியவற்றை எப்போதும் விற்கக்கூடாது. இவற்றை விற்கும் பிராமணன் நரகில் விழுகிறான். வெள்ளாடு அக்னி சொருபமானது. செம்மறி ஆடு வருண சொருபம் குதிரை சூரிய சொருபம், பூமி விராட சொருபம், பசு யக்ஞம் மற்றும் சோமத்தின் சொருபம். ஆகவே இவற்றை எந்த நிலையிலும் பிராமணன் விற்கக்கூடாது.

பிராமணன் பக்குவப்படாத அன்னத்தை அளித்து, பதிலுக்குச் சமைத்த அன்னத்தைப் பெறலாம். அதில் அதர்மம் இல்லை. நான் இந்தப் பொருளை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்; பதிலாகத் தாங்கள் அந்தப் பொருளைக் கொடுங்கள் என்று கூறி இருவரின் ருசிப்படி பொருட்கள் மாற்றிக் கொள்ளப்படுவது தர்மம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

12.2.35 யுதிஷ்டிரர் கூடித்திரிய ஜாதி கூடிணமாகும்போது செய்ய வேண்டுவதைக் கேட்பது

யுதிஷ்டிரர், “கூடித்திரிய ஜாதி கூடிணமாகும்போது ராஜ்யத்தை எவ்வாறு காப்பாற்றுவது? கூடித்திரிய ஜாதியே பிராமணர்களிடம் தீய வழியில் நடந்தால் பிராமணர்களை எவ்வாறு காப்பாற்ற முடியும்?” என்று பீஷ்மரிடம் கேட்டார். பீஷ்மர் பதிலளித்தார்.

சக்தி குறைந்துவிட்ட மன்னனுக்குப் பிராமணனே எல்லாவற்றையும் விடப் பெரிய உதவியாளன் என்று கூறப்பட்டுள்ளார். ஆகவே அறிவுள்ள மன்னன் பிராமண பலத்தைச் சார்ந்து தன்னை மேம்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். யுதிஷ்டிரா! கொள்ளைக்காரர்கள் தர்மத்தின் மரியாதையை மீறும்போதும், மக்களில் ஜாதிக்கலப்பு பரவும்போதும் அந்தக் கொடுமையைத் தடுப்பதற்காக எல்லா மக்களும் கையில் ஆயுதம் ஏந்தலாம்.

கூடித்திரிய ஜாதி பிராமணர்களிடம் தீய வழியில் நடக்குமானால், அப்போது பிராமணன் தன் தவத்தாலும், பிரம்மசரியத்தாலும், ஆயுதத்தாலும், பலத்தாலும், எந்த வகையில் முடிகிறதோ, அந்த வகையில் கூடித்திரிய ஜாதியை அழுத்த முயல வேண்டும். கூடித்திரியன் மக்கள் மீதும், பிராமணன் மீதும் கொடுமை செய்யும்போது அவனை பிராமணனே அழுத்த முடியும். ஏன் எனில் கூடித்திரியனின் உற்பத்தி பிராமணனிடமிருந்தே தோன்றியது. கூடித்திரியர்களின் தேஜஸும் பலமும் வெல்ல முடியாதது என்றாலும் பிராமணனோடு மோதும்போது அமைதியாகிவிடுவார்கள். கூடித்திரியனும் பலவீனமாகி பிராமணனும் சக்தி இழந்துவிட்டால், எல்லா வர்ண மக்களும் பிராமணர்களுக்குத் தீமை செய்யும்போது, பிராமணனைக் காப்பாற்ற யார் வேண்டுமானாலும் ஆயுதம் ஏந்தலாம். பிராமணனுக்காக உயிரை அளிக்கும் வீரனுக்கு உத்தமமான லோகங்கள் கிடைக்கும். பிராமணனும் மூன்று வர்ணங்களைக் காப்பதற்காக ஆயுதம் ஏந்துவதில் குற்றம் இல்லை.

யுதிஷ்டிரா! தேச, கால சூழ்நிலையால் சிலசமயம் அதர்மமும் தர்மமாகி விடுகிறது. தர்மமும் அதர்மமாக மாறிவிடுகிறது. தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும், மற்ற வர்ணங்களின் தீமையைத் தடுப்பதற்கும்,

கொடிய துஷ்டர்களை அடக்குவதற்கும் பிராமணன் ஆயுதம் ஏந்துவது குற்றமாகாது. கூடித்திரியர்கள் மக்களைக் காக்க முடியாததுபோல சூத்திரனானாலும் அவன் மரியாதைக்குரியவனாவான். எவன் பயமின்றி மற்றவர்களைச் சங்கடத்தில் இருந்து காப்பாற்றுகிறானோ அவனே மன்னனுக்குரிய மதிப்பைப் பெறத் தகுந்தவன் ஆவான். படிக்காத பிராமணனும், மக்களைக் காப்பாற்றாத ராஜாவும் முற்றிலும் பயனற்றவர்கள். எவன் எப்போதும் நல்லவர்களைக் காப்பாற்றித் துஷ்டர்களைத் தீய கர்மத்திலிருந்து தடுத்து, தண்டனை அளிக்கிறானோ, அவனையே மன்னனாக்க வேண்டும். ஏன் எனில் அவன் மூலமே உலகம் பாதுகாப்பாக இருக்கும்.

12.2.36 யாகம் செய்பவரின் தகைப்புகள், யாகம் மற்றும் தகைப்புகளின் பெருமை, தவத்தின் சிறப்பு பற்றிய வினாக்களும், விளக்கங்களும்

யுதிஷ்டிரர் யாகம் செய்பவரின் தோற்றம், அவர்களுடைய இயல்பு, தகைப்புகளின் அளவு, பற்றிக் கூறுமாறு பிதாமகரிடம் வேண்டினார். பீஷ்மரும் பதிலிறுத்தார்.

“மன்னா! சந்த சாஸ்திரம், ரிக், யஜுர், சாம என்னும் மூன்று வேதங்கள் ரிஷிகள் இயற்றிய ஸ்மிருதிகள் மற்றும் வேதாந்த சாஸ்திர ஞானத்தைப் பெற்றவர்களே யாகம் செய்விக்கத் தகுந்தவர்கள். யஜமானனின் நன்மையிலேயே ஈடுபட்டிருக்கும், பிரியமாகப் பேசும் சமமான பார்வை உடைய நண்பர்களே ரித்விஜ்களாகத் தகுந்தவர்கள். கொடுமையில்லாதவர்கள், உண்மை பேசுபவர்கள், எளிமையானவர்கள், வட்டி வாங்காதவர்கள், துரோகமற்றவர்கள், வெட்கம், பொறுமை, புலனடக்கம் ஆகிய குணங்களை உடையவர்களே புரோகிதர்களாவார்கள். அறிவுடையவன், சத்தியவாதி, ஹிம்சிக்காதவன் விருப்பு வெறுப்பற்றவன் தூய்மையான குற்றமற்ற சாஸ்திர ஞானம், சதாசாரம், குலம் உடையவனும் ஞான விஞ்ஞானத்தில் திருப்தியடைந்தவனுமே பெரும் ரித்விஜ்கள் ஆவர்.

யுதிஷ்டிரர்! தகைப்புகள் என்பது யாகங்களின் அங்கமாகும். தகைப்புகள் இல்லாத யாகத்தால் யஜமானனுக்குப் பலனில்லை. ஏழை, பணக்காரன் இருவரும் சமமான தகைப்புகள் அளிக்க வேண்டியதில்லை. செல்வந்தன் அதிக செல்வத்தை தகைப்புகளாக அளிக்க வேண்டும். ஏழை ஒரு பூர்ண பாத்திரம் அளிப்பதே போதுமானது. மூன்று வர்ணத்து மக்களும் அவசியம் முறைப்படி யாகங்களைச் செய்ய வேண்டும். சோமன் பிராமணர்களின் மன்னன் என்பது வேதங்களின் சித்தாந்தம். ஆனால் யாகத்திற்காகப்

பிராமணர்கள் அதைக்கூட விற்றுவிட விரும்புகிறார்கள். யக்குத்தைச் செய்பவன், யாகம், சோமரஸம் இவை மூன்றும் நியாயமாக இருக்குமானால் யாகம் உண்மை ரூபத்தில் நடைபெறுகிறது.

சரீரத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக பணம் பெற்று யாகத்தில் ஈடுபடும் பிராமணர்களால் நடைபெறும் யாகங்கள் உத்தம பலனை அளிப்பதில்லை. ஆகவே யாகத்தைக் காட்டிலும் தவம் சிறந்தது. எந்தப் பிராணியையும் ஹிம்சிக்காமை, உண்மை பேசுதல், கொடுமையைத் துறத்தல், மனத்தையும் புலன்களையும் அடக்குதல், எல்லோரிடமும் இரக்கத்தோடு இருத்தல் இவையே தவம் என்று கூறப்படுகிறது. சரீரத்தை உலர்த்துவது மட்டுமே தவம் ஆகாது. தீமைகள் மரணத்தின் இடமாகும். எளிமை பரப்ரம்மத்தை அடையும் இடமாகும்” என்று பீஷ்மர் கூறினார்.

12.2.37 மன்னன் நண்பனையும், விரோதியையும் அறிந்து கொள்ளும் முறை

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார், “பிதாமகரே! சிறிய வேலையைக் கூட மனிதன் பிறர் உதவியின்றிச் செய்வது இயலாது என்னும்போது மன்னன் மற்றவர் உதவி இன்றிப் பெரும் ராஜ்யத்தை எவ்வாறு நிர்வகிக்க முடியும்? மன்னனின் உதவிக்காக உள்ள மந்திரிகளின் இயல்பையும், மன்னன் யாரை நம்பலாம், யாரை நம்பக்கூடாது என்பதையும் தெரிவியுங்கள்” எனக் கேட்டார். பீஷ்மர் பதிலுரைத்தார்.

“மன்னா! மன்னனின் உதவியாளன் அல்லது நண்பன் நான்கு வகைப்படுவர். 1. சஹார்த்த (நிபந்தனையுடன் உதவி செய்பவன்) 2. பஜமான (பரம்பரை சம்பந்தம் உடையவன்) 3. சஹஜ (நெருங்கிய சம்பந்தம் அல்லது பிறப்பில் இருந்தே தோழமை கொண்டவன்) 4. க்ருத்ரிம (பணம் கொடுத்து நண்பனாக்கப்பட்டவன்) இவர்களில் “பஜமான, சஹஜ” என்ற வகை நண்பர்களே சிறந்தவர்களாகக் கருதப்படுவார்கள். மற்ற இரு வகையினருடனும் ஐயத்துடன் தான் இருக்க வேண்டும். மன்னன் எல்லா வகை நண்பர்களிடமும் எப்போதும் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். ஏன் எனில் கவனமில்லாத மன்னனை அனைவரும் அலட்சியம் செய்கிறார்கள். மனிதமனம் எப்போதும் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதில்லை என்பதால் நல்லவனும் தீயவனாகிறான்; தீயவனும் நல்லவனாகிறான் ஆகவே மன்னன் முக்கியமான காரியங்களைத் தன் கண் எதிரிலேயே நிறைவேற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

நான் இறந்த பிறகு மன்னனாகலாம், செல்வத்தையும் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்னும் எண்ணம் யாரிடம் உள்ளதோ அவன் சகோதரனோ,

மகனோ ஆக இருந்தாலும் கூட மன்னன் அவனிடம் எச்சரிக்கையோடு இருக்க வேண்டும். மன்னனின் மேன்மையை மேலும் மேலும் விரும்புவனும், மன்னனின் வீழ்ச்சியினால் துன்பமடைபவனுமே உண்மையான நண்பனாவான். அப்படிப்பட்டவனை மன்னன் தந்தையைப்போல் நம்பி அவனையும் இயன்ற வரை செழிப்புள்ளவனாக்க வேண்டும். தர்ம காரியங்களில் கூட மன்னனை நஷ்டத்திலிருந்து தப்பிக்கச் செய்பவனும், மன்னனின் நஷ்டத்தால் பயம் கொள்பவனுமே உண்மையான நண்பனாவான்.

நண்பனுக்கு விபத்து நேரும் என்று எப்போதும் பயப்படுபவன், அவனுடைய மேன்மையக் கண்டு பொறாமைப் படாதவனுமே ஆத்மாவிற்குச் சமமான நண்பர்களாவார்கள். சிறந்த உருவமும், வண்ணமும், இனிய குரலும், பொறுமையும் நல்ல குலமுடையவனும், சீலமுடையவனுமே மன்னனின் முக்கிய மந்திரியாக வேண்டும். அத்தகையவன் மன்னனின் ரகசிய ஆலோசனையையும், தர்ம, அர்த்த விஷயங்களையும் கூட அறியும் உரிமை உடையவன். மன்னன் அத்தகையவர்களை ஒரு வேலையில் ஒருவரை மட்டுமே நியமிக்க வேண்டும். பலர் நியமிக்கப்பட்டால் அவர்களுக்குள் கருத்து வேறுபாடு ஏற்படுகிறது.

இத்தகைய மந்திரிகளை அவர்களின் தகுதிக்கேற்ப உரிய காரியங்களில் முழு அதிகாரம் அளித்து ஈடுபடுத்தினால், மிகப்பெரிய காரியங்களைச் சாதித்து அவர்கள் மன்னனின் நன்மையைப் பெருக்குவார்கள். யுதிஷ்டிரா! நீ உன் குடும்பத்து மக்களிடம் எப்போதும் பயப்பட வேண்டும். ஏன் எனில் ஒரு குடும்பஸ்தன் மற்றொரு குடும்பஸ்தனின் மேன்மையை ஒருபோதும் சகிப்பதில்லை. யாருக்குக் குடும்பமோ, உற்றார் உறவினரோ இல்லையோ அவனும் சுகமாக இருக்க முடியாது. உற்றார்-உறவினர், சகோதரர் இல்லாத மனிதனை மற்றவர்கள் அழித்து விடுவார்கள். ஆனால் தன் இனத்தைச் சேர்ந்த உறவினனை மற்றவர்கள் அவமானப்படுத்தினால் இனச் சகோதரர்கள் அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளுவதில்லை. உறவினர்களே ஒரு மனிதனை அவமானம் செய்தால், அவனுடைய ஜாதி மக்கள் அதைத் தன்னுடைய அவமானமாகக் கருதுகிறார்கள்.

இவ்விதம் குடும்பத்து ஜனங்களிடம் குணமும் உள்ளது; குறைகளும் உள்ளன. மற்ற ஜாதி மன்னன் அருள்வதும் இல்லை; வணங்குவதும் இல்லை. இனச் சகோதரர்களிடம் நன்மை, தீமை இரண்டுமே காணப்படுவதால் மன்னன் எப்போதும் தன் இனத்து உறவினர்களை வாக்கு மற்றும் செயலால் மதிக்க வேண்டும். அவர்களுக்குப் பிரியமானதைச் செய்ய வேண்டும். அவர்களை நம்பக்கூடாது. ஆனால் நம்புகிறவனைப் போல நடந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்களிடம் குற்றம் உள்ளதா, குணம் உள்ளதா என்பதைப்

பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இவ்வாறு எப்போதும் எச்சரிக்கையோடு நடந்து கொள்ளும் மன்னனிடம் பகைவர்களும் மகிழ்ச்சியடைந்து நண்பனைப்போல நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். மன்னன் குடும்பத்தினர், உற்றார், உறவினர், நண்பர், பகைவன், நடுநிலையாளர்கள் முதலியவரிடம் எப்போதும் இதே நீதியோடு நடந்து கொண்டு நீண்ட காலம் புகழுடன் இருக்கிறான்.” என்று மன்னனின் உதவியாளர்கள், நண்பர்கள், மந்திரிகள் பற்றி பீஷ்மர் விளக்கி உரைத்தார்.

12.2.38 குடும்ப ஜனங்களின் குழுக்களிடையே நடந்து கொள்ளும் முறை

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார். “பிதாமகரே! ஒரே ஜாதி, உற்றார் உறவினரிடையே உள்ள பரஸ்பர போட்டியில் இரு குழுக்கள் இருக்குமானால் அவர்களை எவ்வாறு வசப்படுத்துவது?” என்று வினவினார். பீஷ்மர் அதற்கு தேவரிஷி நாரதருக்கும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலை மேற்கோள்காட்டிப் பதிலளித்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தன்னுடைய வம்சத்தினரான ஆஹுக்கருக்கும், அக்ருரருக்கும் பரஸ்பரம் மனஸ்தாபம் ஏற்பட்டபோது தான் இருதரப்பின் நன்மையையும் விரும்பிக் கஷ்டப்படுவதையும், இந்நிலையில் தனக்கும் அவர்களுக்கும் நன்மை அளிக்கும் ஆலோசனையைத் தெரிவிக்குமாறும் நாரத மகரிஷியிடம் கேட்டார்.

நாரத மகரிஷி ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் “பரிமார்ஜன் (பொறுமை, எளிமை மூலம் குற்றங்களை விலக்குதல்) அனுமார்ஜன் (சேவை, உபசரிப்பு இவற்றால் இதயத்தில் அன்பை உண்டாக்குதல்) ஆகிய மென்மையான ஆயுதங்கள் மூலம் அவர்களைப் பேச இயலாமல் ஊமையாக்கி விடுங்கள்” என ஆலோசனை வழங்கினார். ஒரே ஜாதி பந்து கசப்பான கீழ்த்தரமான சொற்களைக் கூற விரும்பும்போது இனிய சொற்களைப் பேசி அவர்களின் சொல்லையும், மனத்தையும் அமைதிப்படுத்திவிட வேண்டும்,” என்று பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறினார். இது ராஜநீதியின் முதல் குணம் என்றும் பிதாமகர் உரைத்தார்.

12.2.39 ராஜநீதியின் இரண்டாவது குணம்; மன்னன் சிறந்த மந்திரியைக் காப்பாற்றுவது

யுதிஷ்டிரா! மந்திரி மன்னனின் நிதியில் இருந்து செல்வத்தை அபகரித்தால் அச்செய்தியை மன்னனுக்குத் தெரிவிக்கும் சேவகன் அல்லது வேறு ஒருவனின் சொற்களை மன்னன் தனிமையில் கேட்க வேண்டும்.

நிதியைத் திருடும் மந்திரியிடமிருந்து அவனுடைய உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டும். ஏன் எனில் திருடும் மந்திரி தன்னுடைய ரகசியத்தை வெளியிடுபவனைப் பொதுவாகக் கொன்று விடுகிறான். மன்னனின் நிதியைக் காப்பாற்றுபவனை, அரசாங்க நிதியைக் கொள்ளையிடும் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து துன்புறுத்துகின்றனர். மன்னன் அவற்றைக் காப்பாற்றாவிட்டால் அவன் கொல்லப்படுவான். இது விஷயமாக காலகவ்ருக்ஷீய முனிவர் கோசல மன்னனுக்கு அளித்த உபதேசத்தை அறிவாளிகள் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுகிறார்கள். அதனைக் கேள் என்று கூறலானார்.

“கேசுமதர்சி மன்னன் கோசல மன்னனாக அரியணையில் வீற்றிருந்தபோது காலக வ்ருக்ஷீய முனிவர் அந்த ராஜ்யத்திற்கு வந்தார். ஒரு காகத்தைக் கூண்டில் அடைத்துக் கொண்டு கேசுமதர்சியின் ராஜ்யம் முழுவதையும் சுற்றி வந்தார். அவர் மக்களிடம் நீங்கள் என்னிடம் காகங்களின் மொழியைக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள். நான் அதைக் கற்றுள்ளதால் காகம் என்னிடம் முக்கால நிகழ்வுகளையும் கூறுகிறது எனச் சொல்லி வந்தார்.

அவர் அரசாங்க சேவகர்களின் தீய செயல்களைக் கண்டார். அரசாங்கப் பணியாட்கள் மன்னனின் செல்வத்தை அபகரிப்பதைக் கண்டார். அந்த மகரிஷி தன்னை எல்லாம் அறிந்தவனாகக் கூறி அந்தக் காகத்துடன் மன்னனிடம் சென்றார். மன்னன் அருகில் அலங்கரித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்த மந்திரியிடம், நீ இந்த இந்த இடத்தில் மன்னனின் செல்வத்தைத் திருடியுள்ளாய். இந்த இந்த மனிதர்கள் இதை அறிவார்கள். அவர்களே இதற்குச் சாட்சிகள். என் காகம் நீ அரசாங்க செல்வத்தை அபகரித்துள்ளதைக் கூறுகிறது. எனவே உன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள் என்று கூறினார். இதேபோல் மன்னனின் நிதியை திருடிய மற்ற சிப்பந்திகளிடமும் கூறினார். என் காகம் கூறிய எந்த விஷயமும் ஒருபோதும் பொய்யானதில்லை என்று சொன்னார்.

இவ்வாறு முனிவரால் குற்றம் சாட்டப்பட்ட மன்னனின் சிப்பந்திகள் அனைவரும் முனிவர் இரவில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது அவருடைய காகத்தைக் கொன்றுவிட்டனர். காலையில் இதனைக் கண்ட முனிவர் மன்னனிடம், “மன்னா! தாங்கள் மக்களுக்கு உயிரும், செல்வத்தின் சுவாமியும் ஆவீர். தாங்கள் ஆணையிட்டால் தங்களின் நன்மைக்கான விஷயத்தைக் கூறுகிறேன். உங்களின் நன்மைக்காகவே இங்கு வந்துள்ளேன். உங்களுக்கு உண்டாகும் நஷ்டத்தைக் கண்டு நான் மிகவும் கவலையடைகிறேன். மன்னா! உன்னுடைய செல்வம் அபகரிக்கப்படுகிறது” என்று கூறினார்.

மன்னன் முனிவரிடம் அவர் கூற விரும்புவதைப் பயமின்றிக் கூறுமாறும் அவர் சொற்களைத் தான் எப்போதும் கடைப்பிடிப்பேன் என்றும் உறுதியளித்தான். முனிவர் மன்னனிடம் கூறினார்; “மன்னா! மன்னன் உயிர், செல்வம் இரண்டிற்கும் தலைவன் ஆவான். என்னைப் போன்ற மந்திரி ஆபத்துக் காலத்தில் அறிவின் மூலம் உதவியளிக்கிறான். என்னுடைய காகமும் உங்களுடைய காரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்து கொல்லப்பட்டுவிட்டது. தாங்களே தங்களுடைய நன்மை, தீமையைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். தாங்களே ஒவ்வொரு காரியத்தையும் பார்வையிடுங்கள். மற்றவர்களின் மேற்பார்வையை நம்பாதீர்கள்.

உங்களுடைய பொக்கிஷத்தைக் கொள்ளையடித்தவர்கள் உங்கள் வீட்டிலேயே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மக்களின் நன்மையை விரும்பவில்லை அவர்கள் என்னோடு பகை கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் என்னைக் கொல்லுவதற்காகக் குறிவைத்த அம்பு என் காகத்தைக் கொன்றுவிட்டது. துஷ்ட அதிகாரிகளால் இந்த ராஜ்யத்தில் என்னைப் போன்ற நல்ல மனிதன் வாழ்வது கஷ்டம். உங்களுடைய இந்த ராஜ்யம் இருளால் மறைக்கப்பட்டுத் துயரத்தால் நிரம்பியுள்ளது. இங்கு நல்லவர்கள், தீயவர்கள் எல்லோரும் சமமாக இருக்கிறார்கள். நாய்களும், கழுகுகளும், நரிகளும் சூழ ராஜஹம்சம் அமர்ந்துள்ளது போலத் தாங்கள் தீய சிப்பந்திகளால் சூழப்பட்டுள்ளீர்கள்.

உங்கள் மந்திரிகள் உங்களைச் சார்ந்து வளர்ந்து உங்களுடைய அழிவிற்கே காரணமாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தாங்கள் அவர்களை ஆராயுங்கள் உங்களுடைய இந்த மந்திரிகள் நல்லவர்களாகத் தோன்றவில்லை. நான் இவர்களுக்கு எந்தத் தீமையும் செய்யவில்லை என்றாலும் இவர்கள் என்னிடம் தீவேஷம் செய்கிறார்கள்” என்று கூறினார். மன்னனும் முனிவரைத் தன் அருகில் மிகுந்த மரியாதையுடன் வைத்துக் கொண்டான். அவருடைய நல்ல ஆலோசனைகளை ஏற்றுக் கொண்டான். முனிவர் தன் பெயர் காலக வருகூழிய முனி என்பதையும், மன்னனின் தந்தையின் நண்பர் என்பதையும் உங்கள் ராஜ்யம் சங்கடத்தில் இருப்பதை அறிந்து இங்கு வந்தேன் என்றும் கூறினார். தெய்வாதீனமாக கிடைத்த இந்த ராஜ்யத்தை மந்திரிகளிடம் விட்டு விட்டுத் தவறு செய்யாதீர்கள் என்றும் உபதேசித்தார்.

12.2.40 அரசவை உறுப்பினர்களுக்குரிய தகுதிகள்

யுதிஷ்டிரர் தொடர்ந்து அரசவையின் உறுப்பினர்களைப் பற்றிக் கூறுமாறு பிதாமகரிடம் கேட்டார். பீஷ்மர் கூறலானார்; “மகனே, வெட்கமுடையவனான, புலன்களை வென்ற, சத்யவாதியான, எளிமையான,

எந்த விஷயத்தையும் நன்கு ஆராய்ந்து பேசும் வல்லமை பெற்றவனே அரசவையின் உறுப்பினராக இருக்க வேண்டும். நல்ல குலப்பிறப்பு, மதிப்புடைய, சக்திசாலி, மன்னன் துயரத்துடனோ, சினத்துடனோ இருந்தாலும் அவன் பின் செல்பவனே மன்னனின் உதவியாளனாகத் தகுந்தவன்.

உத்தம குலத்தில் பிறந்த, தன் தேசத்தில் தோன்றிய, அறிவும் அழகுமுடைய, பயமற்ற, அன்புடைய, அனைத்து விஷயங்களையும் அறிந்தவனையே சேனாபதியாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். பராக்கிரமம் உடைய, புகழை விரும்பும், தன்னுடைய காரியத்தில் உறுதியாக நிலைக்கக்கூடிய, போட்டியிடத் தகுதியற்றவனிடம் வெறுப்பு கொள்ளாத, தர்மத்தை மீறாத, கர்வமற்ற, பொறுமை மிக்க சத்தியவானையே மன்னன் ரகசிய ஆலோசனைக்கு ஏற்றவனாகக் கொள்ள வேண்டும். தன் தேசத்தில் பிறந்த, நல்ல குலத்தினான, நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான, லஞ்சம் வாங்காத, ஒழுக்கமுடைய, வேத மார்க்கத்தில் நடக்கும் பல பரம்பரையாக அரசாங்க சேவை செய்யும், அகங்காரமற்றவனை மந்திரியாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

பணிவு, பக்தி, நல்ல இயல்பு, தேஜஸ், வீரம், பொறுமை, தூய்மை, அன்பு, தைரியம், உறுதி முதலிய குணங்களைப் பெற்ற அரசாங்க காரியத்தைச் சுமக்கும் தேர்ச்சியும், கபடமற்றவர்களும் ஆகிய ஐந்து பேரைப் பொருளாதார மந்திரியாக நியமிக்க வேண்டும். பேச்சுத் திறமை மிக்க, வீரமுடைய விஷயங்களைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய, நல்ல குலத்தில் தோன்றிய, சத்வ குணமுடைய, சங்கேதத்தைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய, இரக்கமுள்ள, தேசகால சட்டத்தை அறியக்கூடிய, மன்னனின் காரியத்தை வெற்றி பெறச் செய்பவர்களையே எல்லாப் பணிகளின் சித்திக்காகவும் மந்திரியாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். உத்தம குலத்தில் பிறந்திருந்தாலும், மிகக் குறைந்த சாஸ்திர ஞானம் உடையவன். இத்தகைய ஞானங்கள் இருந்தாலும் நல்ல குலப்பிறப்பு இல்லாதவன் மந்திரியாகத் தகுதியற்றவன்.

12.2.41 மன்னன் ரகசிய ஆலோசனை செய்யக் கூடியவர்கள்

மேலும் யுதிஷ்டிரர் வினவியவாறு, மன்னன் யாருடன் அரசாங்க காரியங்களில் ரகசிய ஆலோசனை மேற்கொள்ளலாம் என்பதைப் பிஷ்மர் விளக்கினார். மன்னனிடம் அன்பில்லாதவனுடன் ரகசிய ஆலோசனை மேற்கொள்ளக்கூடாது. மன்னனின் எல்லா நடவடிக்கைகளையும் சகித்துக் கொள்ளக்கூடியவன், மன்னனுடைய சுக, துக்கங்களைத் தன்னுடையதாகக் கருதுபவன், பிரியம் உடையவன், நல்ல குணங்கள் உடையவன்,

எளிமையுடைய அறிவாளியிடமே மன்னன் ரகசிய ஆலோசனை மேற்கொள்ள வேண்டும். பகைவனோடு தொடர்புடையவன். ராஜ்யத்து மக்களிடம் மதிப்பில்லாதவன், முட்டாள், தூய்மையற்றவன், வீண் வார்த்தை பேசுபவன், சினம் உடையவன், சாஸ்திர வித்வான் ஆனாலும் புதிதாக வந்தவன், தந்தையின் அதர்ம நடத்தையின் காரணமாக வெளியேற்றப்பட்டவன், சிறிய காரியத்திற்காகத் தண்டிக்கப்பட்டவன் இவர்கள் ரகசிய ஆலோசனை கேட்கத் தகுந்தவர்கள் அல்ல.

அறிவு நிரம்பியவன், தன் தரப்பு, எதிர் தரப்பு இரண்டையும் பரிசீலிக்கக்கூடியவன், மன்னனைத் தன் ஆத்மாவைப் போலக் கருதுபவன், உண்மை பேசுபவன், ஒழுக்கமுடையவன், கம்பீரமும், கூச்ச சுபாவமும் உடையவன், பரம்பரையாக மன்னர்களுக்குச் சேவை செய்து வருபவன் இவர்களிடம் மன்னன் இரகசிய ஆலோசனை கேட்கலாம். நகர, தேச மக்கள் யாரை தர்மப்படி நம்புகிறார்களோ, சிறந்த வீரனும், நீதி சாஸ்திரம் அறிந்தவனும் ஆகியவனிடமே ரகசிய ஆலோசனை பெறலாம்.

மன்னன் குறைந்தபட்சம் மூன்று மந்திரிகளையாவது நியமிக்க வேண்டும். தன்னிடமும், எதிரியிடமும் உள்ள குற்றங்களையும், பலவீனங்களையும் மந்திரிகள் கவனிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் மந்திரிகளின் ஆலோசனையே மன்னனுடைய தேசத்தின் வேராகும். மன்னன் தன்னுடைய பலவீனம் பகைவனுக்குத் தெரியாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். பகைவனுடைய பலவீனங்களை அறிந்தவனாக இருக்க வேண்டும். மன்னன் எப்போதும் முதலில் மூன்று மந்திரிகளிடமும் தனித்தனியாக ஆலோசனை கேட்க வேண்டும். பிறகு ஆலோசனை சமயத்தில் தன்னுடைய, மற்றவர்களுடைய கருத்தை ராஜகுருவிடம் தெரிவிக்க வேண்டும். அவர் அளிக்கும் தீர்மானத்தை அனைவரும் ஒருமனதாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

எந்த கருத்து அல்லது தீர்மானம் மன்னனை, மக்களை அனுகூலமாகச் செய்யுமோ, அதனையே செயல்படுத்த வேண்டும். ரகசிய ஆலோசனையின்போது அங்கு, அல்லது அருகிலோ, முன்னாலோ, பின்னாலோ, அக்கம் பக்கத்திலோ எங்கும் எந்த வகையிலும் குள்ளன், கூனன், மெலிந்தவன், முடவன், குருடன், ஊமை, பெண், அலி ஆகியோர் வரக்கூடாது. மாளிகையின் மேல்தளத்தில், அல்லது திறந்தவெளி சமதள மைதானத்தில், தர்ப்பை, புல் போன்றவை அதிகம் வளராத இடத்தில் அமர்ந்து வாக்கு சரீரத்தின் குற்றங்கள் அனைத்தையும் துறந்து, சரியான சமயத்தில் எதிர்காலக் காரியங்கள் தொடர்பாக ரகசிய ஆலோசனை நடத்த வேண்டும்.

12.2.42 இனிய சொல்லின் மகத்துவம்

பீஷ்மர் பழைய காலத்தில் இந்திரனுக்கும், பிருகஸ்பதிக்கும் நடந்த உரையாடலைச் சுட்டிக்காட்டி மன்னன் எப்போதும் இனிய சொற்களையே பேச வேண்டும் என்று உபதேசித்தார். “எப்போதும் புருவங்களை நெறித்தவாறு, யாரிடமும் பேசாமல் இருப்பவன் எல்லோருடைய வெறுப்பிற்கும் பாத்திரமாகிறான். யார் மற்றவரைக் கண்டதும் முதலில் பேசுகிறார்களோ, எப்போதும் சிரித்தவாறு பேசுகிறானோ, அவனிடம் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். வ்யஞ்ஜனம் இல்லாத அன்னம் மனிதனைப் திருப்திப்படுத்தாததுபோல் இனிய சொற்களின்றி அளிக்கப்படும் தானமும் மனிதனை மகிழ்விக்காது. ஆகவே, ஒருவனுக்குத் தண்டனையளிக்க விரும்பும் மன்னன் கூட அவனிடம் ஆறுதலான இனிய சொற்களைப் பேச வேண்டும். அதனால் மன்னன் தன் காரியத்தில் வெற்றியடைகிறான். அவனிடம் யாரும் எரிச்சல் கொள்வதும் இல்லை. இனிய சொல்லுக்கு ஈடான வசப்படுத்தும் சாதனம் உலகில் வேறு எதுவுமில்லை. யுதிஷ்டிரா! பிருகஸ்பதி இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்ட இந்திரன் அவ்வாறே செய்தார். நீயும் இனிய சொற்களை நடத்தையில் கொண்டு வா” எனப் பீஷ்மர் உரைத்தார்.

12.2.43 மன்னனின் மந்திரி மண்டலம் பற்றிப் பீஷ்மர் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார்; “பேரறிஞரே! மன்னன் எந்தெந்த மனிதனிடம் எந்தெந்த வகையில் நடந்து கொள்ள வேண்டும்? முதலில் நீங்கள் வருணித்த குணங்கள் அனைத்தும் ஒரு மனிதனிடம் இருப்பதில்லை என்றே நான் கருதுகிறேன்” என்றார். பீஷ்மர் பதிலுரைத்தார்.

“யுதிஷ்டிரா! நீ கூறுவது சரிதான். உண்மையில் இந்த எல்லா நற்குணங்களும் நிறைந்த ஒரு மனிதன் கிடைப்பது கடினமாகும். ஆதலால் நீ எவ்வாறு மந்திரிகளை ஒன்று சேர்க்க விரும்புகிறாயோ, அவர்களுடைய சீலம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதை நான் கூறுகிறேன்.

வேத வித்தையில் வித்வானான, பயமற்ற, உள்ளும் புறமும் தூய்மையான, கல்வியைக் கற்று முடித்த நான்கு பிராமணர்கள்; சரீர பலமும், சஸ்திரம் தரித்தவருமான எட்டு கூடித்திரியர்கள், தன தான்யம் நிரம்பிய 21 வைசியர்கள், தூய்மையான எண்ணமும், நடத்தையும், வினயமும் கொண்ட 3 சூத்திரர் மற்றும் எட்டு குணங்கள் உடைய, புராணங்களை அறிந்த ஒரு சூத ஜாதியினன் கொண்ட ஒரு மந்திரி மண்டலத்தை அமைப்பாயாக.

அந்த சூதன் 50 வயதினனாகவும், பயமற்றவனாகவும், ஸ்ருதி, ஸ்மிருதிகளின் ஞானம் உடையவனாகவும், பணிவுடையவனாகவும், வாத பிரதிவாதிகளின் விஷயங்களில் தீர்ப்பளிக்கக் கூடியவனாகவும், பேராசை அற்றவனாக தீய வழக்கங்களில்லாதவனாக இருக்க வேண்டும். எப்போதும் சேவை செய்யத் தயாராக இருப்பது, கூறும் சொற்களைக் கவனமாகக் கேட்பது. அதைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்வது, நினைவில் வைத்துக் கொள்வது, எந்தக் காரியத்தின் முடிவு எவ்வாறாக இருக்கும் என்று அறிவது, அக்காரியம் வெற்றியடையாவிட்டால் செய்ய வேண்டியது, தர்க்கம் செய்தல், சிற்பம், விவகார ஞானம் ஆகிய குணங்களே சூதனிடம் இருக்க வேண்டியவையாகும்.

இவர்கள் அனைவரின் ஆலோசனையால் தீர்மானிக்கப்படும் விஷயத்தையே மன்னன் தேசத்தில் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். தேசத்தின் மக்களுக்கு இதை அறிவிக்க வேண்டும். மக்களை எப்போதும் மேற்பார்வையிட வேண்டும். மன்னன் யாருடைய ரகசிய செல்வத்தையும் ஏற்கக்கூடாது. அது மன்னனின் நியாய தர்மத்தை அழித்து மன்னனையும் மந்திரிகளையும் கஷ்டத்தில் ஆழ்த்திவிடும். பிறகு தேச மக்கள் உன்னை அநியாயம் செய்பவன் என்று கருதித் தேசத்தை விட்டு வெளியேறிவிடுவார்கள். தர்ம ஆசனத்தில் அமர்ந்து மன்னன், மந்திரி, அரசகுமாரன் போன்றோர் மக்களைக் காப்பாற்றவில்லை என்றால், மன்னனைப் பின்பற்றும் அரச சிப்பந்திகளும், மன்னனோடு தாங்களும் நரகத்தில் விழுந்து விடுகிறார்கள்.

12.2.44 தண்டனை அளித்தல்

குற்றச் செயல் முன் வந்தால், அதில் உண்மையை நிர்ணயிப்பதற்கு சாட்சியே சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. சாட்சி யாரும் இல்லாதபோது மன்னன் தானாகவே சிறப்பு முயற்சியோடு அதனைப் பரீகூடி செய்ய வேண்டும். குற்றவாளிக்குக் குற்றத்திற்கேற்ற தண்டனை அளிக்க வேண்டும். குற்றவாளி செல்வந்தனாயின் அவன் செல்வத்தைப் பறிமுதல் செய்ய வேண்டும். வறியவனாயின் கைது செய்து சிறைச்சாலையில் அடைக்க வேண்டும். மன்னனை வதம் செய்ய விரும்புவன், கிராமம் அல்லது வீட்டிற்குத் தீ வைப்பவன், திருடுபவன், விபச்சாரத்தின் மூலம் இனக்கலப்புச் செய்பவன் ஆகியோரை, அத்தகைய குற்றவாளிகளை மன்னன் பலவகையில் வதம் செய்ய வேண்டும்.

குற்றவாளிக்கு உசிதமான தண்டனை அளிக்கும் மன்னனுக்குப் பாவம் பற்றுவதில்லை. பதிலாக சனாதன தர்மமே கிடைக்கிறது. ஒருவனுடைய குற்றத்திற்காக மற்றவனுக்குத் தண்டனை அளிக்கக்கூடாது. குற்றம்

நிருபணம் ஆகாவிடில் அவனை விடுதலை செய்ய வேண்டும். ஒருபோதும் எந்த ஆபத்திலும் யாருடைய தூதனையும் கொல்லக்கூடாது.

12.2.45 தூதன், வாயிற்காவலன், மந்திரி மற்றும் சேனாதிபதியின் குணங்கள்

நல்ல குலப்பிறப்பு, சீலம், வாக்கு சாமர்த்தியம், கெட்டிக்காரத்தனம், அன்பான பேச்சு, செய்தியை உள்ளபடி கூறுதல், நினைவாற்றல் ஆகிய ஏழு குணங்கள் கொண்டவர்களே, தூதனாகவும், மன்னனின் வாயிற்காவலனாகவும் இருக்க வேண்டும். மெய்க்காவலனும் இந்த குணங்களைப் பெற்று இருக்க வேண்டும்.

சண்டை, சமாதான சந்தர்ப்பத்தை அறிதல், தர்ம சாஸ்திர அறிவு, தைரியம், ரகசியத்தைப் பாதுகாப்பது, நல்ல குலப்பிறப்பு, தூய்மையான உள்ளம் கொண்டவரே உத்தமமான மந்திரியாகத் தகுந்தவராவார். இத்தகைய குணங்களுடன், போர் வியூகம் அமைத்தல், யந்திரப் பிரயோகம், அஸ்திர சஸ்திரப் பிரயோகம், பராக்கிரமம், புயல், வெயில், குளிர், மழை ஆகிய கஷ்டங்களைச் சகித்தல், பகைவனின் பலவீனத்தை அறிதல், ஆகியவற்றில் சிறந்தவரே சேனாதிபதியாகத் தகுந்தவர் ஆவார். மன்னன் மற்றவர் மனத்தில் தன் மீது நம்பிக்கையைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும். ஆனால் தான், தன் புதல்வர்கள் உட்பட யாரிடமும் முழு நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது. யாரையும் உறுதியாக நம்பாதது மன்னனின் சிறந்த ரகசிய குணமாகக் கூறப்படுகிறது.

12.2.46 மன்னன் வசிக்கத் தகுந்த நகரம்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் மன்னன் தான் வசிக்க வேண்டிய தலைநகரைத் தான் புதிதாக நிர்மாணிக்க வேண்டுமா? அல்லது முதலிலேயே அமைந்த தலைநகரில் வசிக்க வேண்டுமா? எனக் கேட்டார். பீஷ்மர் மன்னன் தன் குடும்பத்தினரோடும், உறவினர்களோடும் வசிக்கக் கூடிய கோட்டையை அமைப்பதைப் பற்றி விளக்கினார்.

எல்லா வகை செல்வமும் ஏராளமாக நிரம்பியுள்ள விஸ்தாரமான இடத்திலேயே மன்னன் கோட்டை அமைத்துப் புதிய நகரை நிர்மாணம் செய்ய வேண்டும். கோட்டைகள் ஆறு வகைப்படும். தன்வகோட்டை (பாலைவனம்) மகிதுர்க்கம், கிரிதுர்க்கம், மனுஷ்யதுர்க்கம், ஜலதுர்க்கம், வனதுர்க்கம் என்பவையே அவை. இவற்றில் ஏதேனும் ஒரு கோட்டை இருக்கும் நகரத்திலேயே மன்னன் வசிக்க வேண்டும். நாற்புறமும் பலமான கோட்டைச்சுவர், ஆழமும் அகலமும் கூடிய அகழி அமைந்திருக்க வேண்டும்.

எங்கு யானை, குதிரை, தேர்கள் அதிகமாக இருக்குமோ, எங்கு வித்வான்களும், தொழில் நுட்ப மனிதர்களும் கூடியிருப்பார்களோ, எங்கு அவசியமான பொருட்களின் பொக்கிஷங்கள் இருக்குமோ, எங்கு தார்மீக மனிதர்கள் வசிக்கிறார்களோ, பலசாலி மனிதர்களும் குதிரைகளும் நிரம்பியிருக்கின்றனரோ, எங்கு நாற்சந்திகளும், கடைவீதிகளும் நகரின் அழகைக் கூட்டுகின்றனவோ அதன் நீதிமன்றங்கள் பிரசித்தமானவையோ, எது எல்லாவகையிலும் அமைதியானதோ, எங்கு யாரிடம் எந்த பயமும் உபத்திரமும் இருக்காதோ, எதில் நல்ல வெளிச்ச ஏற்பாடு இருக்குமோ, கீத, வாத்ய த்வனி இருந்து கொண்டிருக்குமோ, எங்குள்ள வீடுகள் அழகாக இருக்குமோ, எதில் மிகப்பெரிய செல்வந்தர்களும் வீரர்களும் வசிக்கிறார்களோ, வேத மந்திர ஒலி எதிரொலிக்குமோ, எங்கு எப்போதும் சமுதாய விழாக்களும், வேத பூஜையும் கிரமமாக நடைபெறுமோ, அத்தகைய நகரில் மன்னன் மந்திரிகளுடனும், சேனையுடனும் தான் வாசம் புரிய வேண்டும். அந்த நகரத்தில் நிதி, சேனை, மந்திரிகளின் எண்ணிக்கை மற்றும் செயல்பாடுகளை அதிகரிக்க வேண்டும்.

நகரத்திலும், சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலும் உள்ள எல்லாக் குற்றங்களையும் விலக்க வேண்டும். உணவுப் பொருட்களையும், ஆயுதங்களையும் முயற்சியுடன் அதிகரித்துச் சேர்க்க வேண்டும். யந்திரங்கள், ஆயுதங்களின் தொழிற்சாலைகளை மேம்படுத்த வேண்டும்.

12.2.47 மன்னன் மக்களைப் பராமரிக்கும் முறை

மன்னன் நகரில் கட்டை, இரும்பு, வைக்கோல், கரி, மூங்கில், விற்றுகு, கொம்பு, எண்ணெய், நெய், கொழுப்பு, தேன், ஓளஷதங்கள், சணல், தானியம், அஸ்திர சஸ்திரங்கள், பாணம், தோல், பிரம்பு, புல், நரம்பு, கயிறு முதலிய பொருட்களைச் சேர்த்து வைக்க வேண்டும். நீர் நிலைகள், குட்டை, கிணறு, குளங்கள், பால் மரங்கள் ஆகியவற்றை மன்னன் எப்போதும் காப்பாற்ற வேண்டும்.

ஆசாரியன், ரித்விஜ், புரோகிதன், பெரும் வில்லாளிகள், வீடு கட்டுபவர்கள், ஜோதிடர்கள், வைத்தியர்கள் ஆகியோரை மன்னன் மதிக்க வேண்டும். வித்வான், அறிவாளி, புலன்களை வென்றவன், காரியம் ஆற்றுவதில் வல்லவன், சூரன், பல விஷயங்களை அறிந்தவன், நற்குலப் பிறப்புடையவன், தைரியம் மிக்கவன் இவர்களையே எல்லாக் காரியங்களிலும் ஈடுபடுத்த வேண்டும். தார்மீக புருஷர்களுக்கு மதிப்பும், பாவிக்குத் தண்டனையும் அளிக்க வேண்டும். எல்லா வர்ணத்தவரையும் முயற்சியுடன் தத்தம் காரியத்தில் ஈடுபடுத்த வேண்டும்.

ஒற்றர்கள் மூலம் நகரம் மற்றும் கிராமங்களின் செய்திகளை அறிந்து அவற்றிற்கேற்பக் காரியம் செய்ய வேண்டும். ஒற்றர்களைச் சந்தித்தல், ரகசிய ஆலோசனை செய்தல், கஜானாவை மேற்பார்வையிடுதல், குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனை அளித்தல் போன்ற முக்கியமான காரியங்களை மன்னன் தானே செய்ய வேண்டும். ஏன் எனில் ராஜ்யத்தின் கௌரவம் இவற்றின் மீதே உள்ளது. ஒற்றன் மூலம் நண்பன், பகைவன், நடுநிலையாளன் ஆகியோர் நகரத்தில் என்ன செய்ய விரும்புகிறார்கள் என்னும் விஷயத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்களின் செயல்களை அறிந்து அதற்கு எதிராக மிக கவனத்தோடு எல்லாக் காரியங்களையும் செய்ய வேண்டும். மன்னன் தன் பக்தர்களை எப்போதும் மதிப்புடன் நடத்த வேண்டும். எதிரிகளைக் கைது செய்ய வேண்டும்.

மன்னன் ஒவ்வொரு நாளும் பலவகை யாகங்களைச் செய்ய வேண்டும். மற்றவர்களுக்குக் கஷ்டமளிக்காமல் தானம் செய்ய வேண்டும். மக்களைக் காக்க வேண்டும். தர்மத்திற்கு இடையூறு விளைவிக்கும் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யக்கூடாது. தீனன், அநாதை, வயதானோர் மற்றும் விதவைப் பெண்களின் நலனுக்கும், பிழைப்பிற்குமான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும்.

12.2.48 மன்னன் தவசிகளைக் காப்பாற்ற வேண்டியதன் அவசியம்

மன்னன் ஆஸ்ரமங்களில் வசிக்கும் தவசிகளுக்கு எப்போதும் வஸ்திரம், பாத்திரம், போஜனம் முதலிய பொருட்களை அனுப்ப வேண்டும். தன் ராஜ்யத்தில் உள்ள தவசிகளிடம் தன் சரீரம், காரியம், தேச சம்பந்தமான செய்திகளைத் தெரிவிக்க வேண்டும். அவர்களிடம் வினயத்துடன் இருக்க வேண்டும். சுயநலமில்லாத நல்ல குலத்தில் பிறந்த தவசிகளுக்கு மன்னன் படுக்கை, ஆசனம், போஜனம் முதலியன அளித்து மரியாதை செய்ய வேண்டும். எத்தகைய ஆபத்துக் காலத்திலும் மன்னன் தவசிகளை நம்ப வேண்டும். ஏன் எனில் திருடனும் கொள்ளையனும் கூட தவசி மகாத்மாக்களை நம்புகின்றனர். தன் செல்வத்தின் ஆலோசனையையும் தவசிகளிடம் பெற வேண்டும். ஆனால் அடிக்கடி அவனிடம் செல்வதோ, அவனிடம் சங்கம் செய்யாமல் இருப்பதோ, அதிக மரியாதை செய்வதோ வேண்டாம்.

மன்னன் தன் ராஜ்யத்தில் மட்டுமல்லாமல் மற்றவர்களின் ராஜ்யத்திலும், காடுகளிலும் வசிக்கும் தவசிகளையும் நண்பராக்கிக் கொள்ள வேண்டும். அவர்களுக்கு மதிப்புடன் அவசியமான பொருட்களை அளிக்க வேண்டும். உத்தம விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் தவசிகள் சரணடைந்த மன்னனை எந்த நிலையிலும் காப்பாற்ற முடியும். யுதிஷ்டிரா! நீ விரும்பியவாறே

மன்னன் நகரத்தில் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்பதைச் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளேன்” என பீஷ்மர் உரைத்தார்.

12.2.49 நாட்டின் பாதுகாப்பு மற்றும் வளர்ச்சிக்குரிய வழிகள்

யுதிஷ்டிரர் ராஜ்யத்தின் பாதுகாப்பு மற்றும் வளர்ச்சியின் விஷயங்களைக் கூறுமாறு கேட்டார். பீஷ்மர் விளக்கலானார். “மன்னா! நான் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு உனக்கு தேசத்தின் பாதுகாப்பு மற்றும் வளர்ச்சியின் விஷயம் முழுவதையும் கூறுகிறேன்; ஒரு கிராமம், பத்து கிராமம், 20 கிராமம், 100 கிராமம் மற்றும் ஆயிரம் கிராமங்களில் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு தலைவனை அமைக்க வேண்டும். கிராமத்தின் தலைவன் கிராமத்து விஷயங்களையும், கிராமத்தில் நிகழும் குற்றங்களையும் கண்டுபிடித்து அவ்விவரங்களை பத்து கிராமத்திற்கு அதிகாரியானவனிடம் தெரிவிக்க வேண்டும்.

இதேபோல பத்து கிராமத்தின் தலைவன் 20 கிராமத்தின் தலைவனிடமும், 20 கிராமத்துத் தலைவன் தனக்குட்பட்ட கிராமங்களின் விவரங்களை 100 கிராமத்தின் அதிகாரிக்கும் அறிவிக்க வேண்டும். 1000 கிராமத்தின் தலைவன் மன்னனிடம் தனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்ட எல்லா விவரங்களையும் நிவேதிக்க வேண்டும். கிராமங்களின் வருமானம் அல்லது விளைச்சலை கிராமத்தலைவனே பாதுகாக்க வேண்டும். அதிலிருந்து குறிப்பிட்ட பகுதி பத்து கிராமங்களின் தலைவனுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும். இதேபோல பத்து கிராமத்து அதிகாரியை 100 கிராமத் தலைவனும் பாதுகாக்க வேண்டும். ஆயிரம் கிராமங்களின் சிறந்த தலைவன் ஒரு நகரின் வருமானத்தைப் பெறலாம். அதில் அன்னம் மற்றும் தங்கத்தைத் தான் விரும்பியபடி பயன்படுத்தலாம். இந்தத் தலைவர்களின் போர், மற்றும் நிர்வாக சம்பந்தமான காரியங்கள் ஒரு தர்மமறிந்த மந்திரியால் மேற்பார்வையிடப்பட வேண்டும். அல்லது எல்லா நகரத்திலும் எல்லாக் காரியத்தையும் யோசித்துப் பார்வையிடும் ஒரு அதிகாரி இருக்க வேண்டும். அந்த மந்திரி அல்லது அதிகாரியின் ஒற்றன் தேசத்தில் சுற்றித் திரிந்து கிராம நிகழ்வுகளைத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

பாதுகாப்பிற்காக நியமிக்கப்படும் அதிகாரிகள் பொதுவாகக் கொடிய இயல்புடையவர்களாக, மற்றவர்களுக்குத் தீமை செய்பவர்களாக, மற்றவரின் செல்வத்தை அபகரிக்க விரும்புவவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். மன்னன் அத்தகையவரிடமிருந்து மக்கள் அனைவரையும் காப்பாற்ற வேண்டும். பொருட்களின் விற்பனை, வாங்குதல், போக்குவரத்துச் செலவு, பணியாட்களின் ஊதியம் மிகுதி வருமானம், வாழ்க்கை நிர்வாகம் இவற்றைக்

கருத்தில் வைத்தே வியாபாரிகள் மீது வரி விதிக்க வேண்டும். இதேபோல உற்பத்திச்செலவு. சிறந்த, மற்றும் எளிய பொருட்களைப் பார்வையிட்டே அவற்றின் மீது வரி விதிக்க வேண்டும். மக்களைச் சங்கடத்தில் ஆழ்த்தாத அளவே மன்னன் வரி விதிக்க வேண்டும்.

லாபம், கர்மம் இரண்டுமே பயனளிக்கவில்லை என்றால் காரியங்களில் மக்கள் ஈடுபாடு காட்ட மாட்டார்கள். எனவே லாபம் எவ்வளவு என்பதை யோசித்தே மன்னன் வரிவிதிக்க வேண்டும். அதிக ஆசையுடன் காரணமாக மக்களின் வாழ்க்கைக்குக் காரணமான பயிர்த் தொழிலை அழித்துவிடக்கூடாது. மன்னன் பேராசையின்றித் தன்னை மக்கள் ஒவ்வொருவரும் விரும்பக் கூடியவனாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். ராஜ்யம் அதிகம் வரி வசூலிக்கப்படுமானால் தரித்திரமாகிவிடும். அதனால் அது பெரிய காரியம் எதையும் செய்ய முடியாது. எந்த மன்னன் தேசத்தைப் பாதுகாத்து அருள் செய்கிறானோ, கிடைத்த வருமானத்தில் வாழ்க்கை நடத்துகிறானோ அவன் பெரும் பலனை அடைகிறான்.

மன்னன் தன் தேசத்தின் மக்களுடைய செல்வத்தை ஆபத்துக் காலத்தில் பயன்படுத்துவதற்காக அதிகரிக்க வேண்டும். தன்னைச் சரணடையும் எளிய மக்களுக்குத் தன் சக்திக்கேற்பக் கிருபை செய்ய வேண்டும். மன்னன் மக்களிடம் செல்வத்தின் அவசியத்தைக் கூறி ராஜ்யத்தில் சுற்றுப்பயணம் செய்ய வேண்டும். தேசத்திற்கு ஆபத்து வரும் சமயத்தில் மக்களிடம் அதனை எடுத்துக் கூறிச் செல்வத்தைப் பெற்றுத் தேசத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும். நகரத்தின் பாதுகாப்பிற்காகக் கோட்டைச் சுவர்களை அமைக்க வேண்டும். பணியாட்களையும், படைவீரர்களையும் போஷிக்க வேண்டும். அவசியமான செலவுகளைச் செய்ய வேண்டும். போர் பயத்தை விலக்க வேண்டும். எல்லோருடைய நன்மையைக் கருதி, அவசியத்தை விளக்கிச் செல்வம் மிக்க வைசியர்களிடம் இருந்து வரி வசூலிக்க வேண்டும்.

12.2.50 மக்களிடம் வரிபெற்றுப் பொக்கிஷத்தைச் சேகரிக்கும் முறை

மன்னன் தன் செல்வத்தைப் பெருக்குவதற்குரிய வழி முறைகளைத் தெரிவிக்குமாறு யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார். பீஷ்மர் கூறினார், “மன்னா! வண்டு மெல்லப் பூவின் தேனை எடுப்பது போலவும், மனிதன் கன்றுக்கு கஷ்டமளிக்காமல் பசுவிடம் பால் கறப்பது போலவும் மன்னன் மென்மையாக தேசம் என்னும் பசுவைக் கறக்க வேண்டும். அதை நசுக்கக்கூடாது. மக்கள் துயரமடையாதவாறு மென்மையான உபாயங்களால் வரி வசூலிக்க வேண்டும். முதலில் சிறிது வரி பெற்றுப் பிறகு மெல்ல மெல்ல அதிகரிக்க வேண்டும். அதன் பின் சமயத்திற்கேற்ப அதிக வரியைப் பெற வேண்டும்.

சூழ்நிலைக்கும், சமயத்திற்கும் எதிராக மக்கள் மீது வரியின் சுமையைச் சுமத்தக்கூடாது.

மதுக்கடை திறப்பவன், வேசிகள், அவர்களுடைய தரகர்கள், சூதாடிகள் போன்ற இன்னும் பல தீய தொழில் செய்பவர்கள் அனைவரும் ராஜ்யத்திற்கு நஷ்டத்தை ஏற்படுத்துவார்கள். ஆகவே இவர்களை தண்டித்து அடக்கி வைக்க வேண்டும். இவர்கள் ராஜ்யத்தில் நிலையாக இருந்தால் நல்ல வழியில் செல்லும் மக்களுக்குப் பெரும் தடைகளை உண்டாக்குகின்றனர். மனு முன்பே எல்லா பிராணிகளுக்காகவும், ஆபத்துக் காலத்தைத் தவிர மற்ற சமயத்தில் யாரும் யாரிடமும் எதுவும் கேட்கக்கூடாது என்னும் நியமத்தை அமைத்துள்ளார். அவ்வாறு இல்லை எனில் அனைவரும் பிச்சை எடுத்தே காலத்தைக் கழிப்பார்கள். யாரும் வேலை செய்ய மாட்டார்கள். அத்தகைய நிலையில் உலகம் முழுதும் ஐயமின்றி அழிந்துவிடும்.

இத்தகைய பாவினை நியமத்திற்குள் வைக்கத் திறமையில்லாத மன்னன் இவர்கள் செய்த பாவத்தில் நாலில் ஒரு பாகத்தை அனுபவிப்பான். மக்களின் புண்ணியத்தில் நாலில் ஒரு பாகமும் மன்னனுக்குக் கிடைக்கிறது. பாவிகளைக் கட்டுப்படுத்தாத மன்னனும் பாவியாகவே கருதப்படுகிறான். மதுபானக் கடைகள், வேசிகளின் இல்லங்கள் முதலியன தடுக்கப்பட வேண்டும். ஆசைக்கு வசப்பட்ட மனிதன் மாமிசம் சாப்பிட்டு, மது பருகி, அயலாரின் செல்வத்தையும் மனைவியையும் அபகரிக்கிறான். மற்றவர்களுக்கும் இவ்வாறு செய்ய உபதேசிக்கிறான்.

ஏதும் சேர்த்து வைக்காதவர்களுக்கு ஆபத்துக்காலத்தில் யாசித்தால் தர்மம் என்று கருதி இரக்கப்பட்டுத்தான் கொடுக்க வேண்டும். பயம் அல்லது அழுத்தம் காரணமாகக் கொடுக்கக்கூடாது. ராஜ்யத்தில் பிச்சைக்காரர்களும், கொள்ளையர்களும் இருக்கக்கூடாது. இவர்கள் மக்களுடைய செல்வத்தைப் பிடுங்கிக் கொள்ளுவார்கள். எல்லாரிடம் இரக்கம் காட்டுபவரும், மக்களின் மேன்மைக்காக ஒத்துழைப்பவர்களும் மட்டுமே உன்னுடைய ராஜ்யத்தில் வசிக்கட்டும். அழிப்பவர்கள் அங்கு இருக்க வேண்டாம். எந்த அரசாங்கப் பணியாளர் உசிதமானதைவிட அதிக வரி வசூலிக்கிறானோ அவன் மன்னனால் தண்டிக்கப்படத் தகுந்தவனாவான். விவசாயம், பாதுகாப்பு, வியாபாரம் ஆகியவற்றில் சிறந்த மனிதர்கள் மூலம் ராஜ்யத்தை நீ செழிப்புடையதாக்கிக் கொள்.

மன்னன் நாட்டின் செல்வந்தர்களை எப்போதும் ஆடை அணிகளாலும் சிறந்த போஜனம் முதலியவற்றாலும் மதித்து உபசரிக்க வேண்டும். பாரதா! செல்வந்தர்கள் தேசத்தின் முக்கிய அங்கமாவார்கள். வித்வான், சூரவீரன்,

செல்வந்தன், தர்மநிஷ்டன், சுவாமி, தபஸ்வி, சத்தியமே பேசுபவன், மற்றும் அறிவுள்ள மனிதனே மக்களைக் காப்பாற்ற முடியும். ஆகவே நீ எல்லோரிடமும் அன்பு செலுத்து. சத்தியம், எளிமை, சினமின்மை, இரக்கம் முதலிய நல்ல தர்மங்களைக் கடைப்பிடி. இதனால் உனக்கு தண்டம் தரிக்கும் சக்தியும், பொக்கிஷமும், நண்பர்களும் ராஜ்யமும் கிடைக்கும். நீ சத்தியத்தையும், எளிமையையும் பின்பற்றி, நண்பர்கள், நிதி, மற்றும் பலத்தால் நிறைந்தவனாகி விடுவாய் எனப் பீஷ்மர் கூறினார்.

12.2.51 மன்னனின் கடமைகளைப் பீஷ்மர் விவரித்தல்

பீஷ்மர் தொடர்ந்து உபதேசித்தார்; “யுதிஷ்டிரா! பழ மரங்களை உன் ராஜ்யத்தில் வெட்ட விடாதே. சான்றோர்கள் வேரையும், பழத்தையும் தர்மப்படி பிராமணர்களுடைய செல்வம் என்று கூறுகிறார்கள். பிராமணர்களிடம் இருந்து மீதமானதையே மற்றவர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். பிராமணன் தன்னுடைய வாழ்க்கைக்கான ஏற்பாடு இல்லாமல் பலவீனமடைந்து ராஜ்யத்தை விட்டு வெளியேறாதவாறு மன்னன் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். பிராமணன் திரும்ப மறுத்தால் அவனுடைய சமுதாயத்தின் மூலமாகவோ, அல்லது மன்னிப்புக் கேட்டோ திரும்பச் செய்ய வேண்டும். அவனுக்குப் பிழைப்பு நடத்துவதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும்.

மக்களின் பிழைப்பிற்கான விவசாயம், வாணிபம், பசு பராமரிப்பு போன்ற சாதனங்கள் இவ்வுலகில் அவர்களைக் காப்பாற்றுகின்றன. ஆனால் மூன்று வேதங்கள் மேல் உலகத்திலும் காப்பாற்றுகின்றன. வேதம் கூறும் யாகம் முதலிய காரியங்களில் தடையிடுபவர்கள் கொள்ளையர்களாவர். அவர்களை வதம் செய்வதற்காகவே பிரம்மா கூத்திரியர்களைப் படைத்துள்ளார். கௌரவா! நீ பகைவர்களை வென்று மக்களைக் காப்பாற்று. பல யாகங்களைச் செய்து கொண்டிரு. போர்க்களத்தில் வீரத்துடன் போரிடு. காப்பாற்றத் தகுந்தவர்களை காப்பாற்றுபவனே மிகச் சிறந்த மன்னனாவான். அவ்வாறில்லாத மன்னன் இவ்வுலகிற்குத் தேவையில்லை. நீ எல்லா வகையிலும் உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு இப்புவிமையும் காப்பாற்று. பாதுகாப்பான சரீரமே இவை அனைத்திற்கும் வேராகும். எனவே தன்னிடம் என்ன பலவீனம் உள்ளது; என்னென்ன தீமைகள் உள்ளன. எவை விலக்கப்பட வேண்டும். எதனால் தன்னிடம் குற்றம் உண்டாகிறது என்பது அனைத்தையும் மன்னன் ஆலோசிக்க வேண்டும்.

மன்னன் தன்னுடைய நடத்தை மக்களால் புகழப்படுகிறதா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளத் தன் ஒற்றர்களை எல்லாப்பக்கமும் அனுப்ப வேண்டும்.

யுதிஷ்டிரா! தர்மம் அறிந்த, போரில் புறமுதுகிடாத வீரர்கள், மன்னனின் நிழலில் வாழ்பவர்கள், மந்திரி மற்றும் நடுநிலையாளர்கள் அனைவரும் மன்னனைப் புகழ்ந்தாலும், நிந்தனை செய்தாலும் மன்னன் எல்லோரையும் மதிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் எல்லோருக்கும் எல்லாழம் எப்போதும் நன்றாக இருப்பது என்பது நிகழக் கூடியதல்ல.

எல்லா இம்சிக்கக் கூடிய ஜந்துக்களிடமிருந்தும், பகைவர்களிடமிருந்தும் மன்னன் எப்போதும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். உயர்ந்த, தாழ்ந்த பொருட்களை வாங்குபவர்களும், வணிகத்திற்காகக் கடினமான பிரதேசங்களில் சஞ்சரிக்கும் வைசியர்களும் அதிக வரிபாரத்தால் பீடிக்கப்பட்டு ராஜ்யத்தை விட்டுச் சென்று விடக்கூடாது. அதிக வரியால் கஷ்டமடைந்து உழவர்கள் நாட்டை விட்டுச் சென்ற விடக்கூடாது. ஏன் எனில் உழவனே மன்னனின் பாரத்தைச் சுமக்கிறான். அவர்களே மற்ற மக்களின் போஷணையையும் செய்பவர்களாவர். இவர்கள் அளிக்கும் அன்னத்தாலேயே, தேவர், பித்ருக்கள், மனிதன், பாம்புகள், அரக்கன், பசு, பசுவி அனைவரின் வாழ்க்கையும் நடக்கிறது. இதே விஷயத்தை, மன்னன் ராஜ்யத்தில் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை நான் மேலும் கூறுகிறேன்; கேள்.

12.2.52 உதத்தியர் மாந்தாதாவிற்கு உபதேசித்த கூடித்திரிய தர்மத்தைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைத்தல்

மன்னா! பிரம்ம வேத்தாக்களில் சிறந்த அங்கிராவின் புதல்வர் உதத்தியர் யுவனாஸ்வ மன்னன் மாந்தாதாவிற்கு உபதேசித்த கூடித்திரிய தர்மத்தை நீ அறிந்து கொள். உதத்தியர் கூறினார், “மாந்தாதா! மன்னன் தர்மத்தைப் பராமரிக்கவும், பிரசாரம் செய்வதற்காகவுமே இருக்கிறான். விஷய சுகங்களை அனுபவிப்பதற்காக அல்ல. மன்னன் உலகம் முழுவதின் பாதுகாவலன். மன்னன் தர்மப்படி நடந்தால் தேவனாகிறான். அதர்மப்படி நடந்தால் நரகத்தில் விழுகிறான். உயிர்கள் அனைத்தும் தர்மத்தின் மீதே நிலைத்துள்ளன. தர்மம் மன்னன் மீதே நிலைத்துள்ளது. மன்னன் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்காவிட்டால் மக்கள் தேவர்களையும் நிந்திக்கிறார்கள். பாவச் செயல்கள் தடுக்கப்படாதபோது, எல்லா இடத்திலும் அதர்மம் பரவுகிறது. மக்களுக்கு இரவிலும் பகலிலும் பயம் உண்டாகிறது. தர்மம் நிலைக்காவிடில் மனிதர்களுக்குத் தன் மனைவி, தன் வயல், தன் வீடு, தன் பசு என்பதற்கும் எல்லை இருப்பதில்லை.

பித்ருக்களுக்குச் சிரார்த்தம் நடைபெறுவதில்லை. அத்திகள் உபசரிக்கப்படுவதில்லை. பிராமணர்கள் வேதம் ஓதுவதை விட்டு விடுகிறார்கள். யாகம் செய்வதில்லை. இகலோகம், பரலோகம் இரண்டையும்

கருத்தில் வைத்து மகரிஷிகள் மன்னன் என்னும் பெரிய சக்தியுடைய மனிதனைச் சிருஷ்டித்தார்கள். இவன் சாக்ஷாத் தர்ம சொருபமாவான் என்று நினைத்தார்கள். தர்மத்தின் லயம் உண்டானவனைத் தேவர்கள் வருஷலன் என்று கருதினார்கள். 'வருஷ' என்னும் பெயர் பகவான் தர்மத்தினுடையதாகும். தர்மம் வளர்ந்தால் பிராணிகளின் மேன்மை உண்டாகிறது. அது அழிந்துவிட்டால் அனைத்தும் அழிந்துவிடுகின்றன. ஆகவே தர்மம் ஒருபோதும் மறைந்துவிடக்கூடாது.

செல்வத்தால் தர்மத்தின் உற்பத்தி உண்டாகிறது. எல்லாவற்றையும் தரிப்பதன் காரணமாக அது தர்மம் என்று கூறப்படுகிறது. பிரம்மா பிராணிகளின் நன்மைக்காகத் தர்மத்தைப் படைத்தார். ஆகவே மன்னன் தன் தேசத்தில் தர்மத்தைப் பிரசாரம் செய்ய வேண்டும். இதனாலேயே தர்மத்தை எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததாகக் கருதுகிறார்கள். யார் நல்ல தர்மத்தைப் பராமரித்து மக்களை ஆள்கிறானோ அவனே மன்னனாவான். தர்மமே மன்னர்களுக்கு மிகச் சிறந்த நன்மையைச் செய்வதாகும். தர்மாத்மாக்களே பிராமணர்கள் ஆவார். ஆகவே அவர்களை மன்னன் மதிக்க வேண்டும்.

விரோசன குமாரன் பலி சிறுவயது முதலே பிராமணர்கள் மீது குற்றம் சுமத்தி வந்தார். அதனால் அவருடைய ராஜ்யலக்ஷ்மி அவரிடமிருந்து விலகி இந்திரனிடம் சென்றுவிட்டாள். ஆகவே மாந்தாதா! நீ கவனத்தோடு இரு. உன்னுடைய லக்ஷ்மி உன்னை விட்டு விலகி விடக்கூடாது. செல்வத்தின் புதல்வன் அதர்மத்தின் அம்சத்திலிருந்து தோன்றிய கர்வம் ஸ்ருதியின் கூற்றாகும். இந்த கர்வம் ஏராளமான தேவ, அசுர, ராஜரிஷிகளை அழித்துள்ளது. கர்வத்தை எவன் வெல்கிறானோ அவன் மன்னனாகிறான். கர்வத்திடம் தோற்பவன் தாசனாகிவிடுகிறான்.

அரியணையில் இருக்க விரும்பினால் கர்வமும், அதர்மமும் இல்லாத நடத்தையைப் பின்பற்று, பித்தன், குற்றமுடையவன், சிறுவன், பைத்தியக்காரன் இவர்களிடமிருந்து விலகி இருக்க வேண்டும். இதேபோல ஒருமுறை கைது செய்யப்பட்ட மந்திரியிடமிருந்தும், சிறப்பாக மற்றவரின் மனைவியிடமிருந்தும் உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர், கடினமான மலை, யானை, குதிரை, சர்ப்பங்களிடமிருந்தும் மன்னன் தப்பி வாழ வேண்டும். இரவில் நடமாடுவதை விட வேண்டும். கருமித்தனம், கர்வம், தற்புகழ்ச்சி மற்றும் சினத்தை முற்றிலும் விலக்கிவிட வேண்டும். அறிமுகமற்ற பெண்களிடமும், மலடி மற்றும் வேசிகளிடமும், அயலாரின் மனைவியிடமும், குமரிப் பெண்ணிடமும் மன்னன் சேரக்கூடாது.

மன்னன் தர்மத்தின் பக்கம் தவறு செய்யும்போது இனக்கலப்பின் காரணமாக உத்தம குலங்களில் பாவிக்கும், அரக்கர்களும் பிறக்கிறார்கள். அலி, ஒற்றைக் கண்ணுடையவன், முடவன், ஊமை, அறிவில்லாத சிறுவர்கள் தோன்றுகிறார்கள். இன்னும் பல தாழ்ந்த வாரிசுகளும் பிறக்கின்றன. ஆதலால் மன்னன் தர்ம பராயணனாகவும், கவனமுடையவனாகவும் மக்களின் நன்மையில் ஈடுபட வேண்டும். கூடித்திரியர்களின் தவறால் மிகப்பெரிய குற்றங்கள் உண்டாகின்றன. இனக்கலப்பினர் பிறப்பதால் பாவச் செயல்கள் வளர்கின்றன.

கோடைக் காலத்தில் குளிரும், குளிர் காலத்தில் வெப்பமும் உண்டாகத் தொடங்குகிறது. சிலசமயம் வறண்டு விடுகிறது. சிலசமயம் அதிக மழை பெய்கிறது. மக்களிடம் பலவகையான பிணிகள் பரவுகின்றன. வானத்தில் பயங்கர கிரகங்களும், தூமகேது முதலிய நகூத்திரங்களும் முளைக்கின்றன. தேச அழிவை அறிவிக்கும் பல தொல்லைகள் தோன்றுகின்றன. தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளாத மன்னன் மக்களைக் காப்பாற்ற முடியாது. முதலில் ராஜ்யத்தில் மக்கள் கூடிணமடைவார்கள். பிறகு மன்னனும் அழிந்துவிடுகிறான். இரண்டு பேர் சேர்ந்து ஒருவனின் பொருளைக் கொள்ளையடிக்கின்றபோதும், பலர் இருவரின் பொருளைக் கொள்ளையடிக்கும்போதும், இளம்பெண்களின் மீது பலாத்காரம் நடக்கும்போதும் இந்தக் குற்றங்களுக்கு மன்னனே காரணமாகக் கூறப்படுகிறான். மன்னன் தர்மத்தை விட்டுத் தவறு செய்யும்போது, மனிதர்களில் ஒருவன் கூட தன்னுடைய செல்வத்தைத் தன்னுடையதென்று கருத முடியாது.

12.2.53 உத்தியரின் உபதேசத்தில் மன்னனின் தர்ம நடத்தையின் சிறப்பு

உத்தியர் மேலும் மாந்தாதா மன்னனுக்கு உபதேசித்தார்; “மன்னா! மன்னன் தர்மப்படி நடந்தால் மேகம் சமயத்தில் மழை பொழிகிறது. வண்ணான் துணிகளை அழுக்கு நீக்கித் துவைத்து தூயதாக்க அறியாவிடில் அவன் இருப்பதும் இல்லாததும் சமமாகும். அதைப்போலச் சிறந்த பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் ஆகியோர் தத்தம் கர்மத்தை அறிந்து அதில் ஈடுபடவில்லை என்றால் அவர்கள் இருப்பதும் இல்லாததும் ஒன்றுதான். சூத்திரனிடம் பிராமணர்களின் சேவை, வைசியனிடம் விவசாயம், மன்னன் அல்லது கூடித்திரியனிடம் தண்டநீதி, பிராமணர்களிடம் பிரம்மச்சரியம், தவம், வேதமந்திரம் மற்றும் சத்தியம் உள்ளது. இவர்களில் எந்த கூடித்திரியன் துணிகளின் அழுக்கைப் போக்கும் வண்ணானைப் போலக் குற்றத்தை விலக்க அறிவானோ அவனே மக்களின் தந்தை; தலைவனாவான்.

மன்னா! சத்தியயுகம், த்ரேதா, துவாபர, கலியுகம் அனைத்தும் மக்களின் நடத்தையிலேயே உள்ளன. மன்னனே யுகங்களைத் தோற்றுவிக்கும் யுகன் எனப்படுவான். மன்னன் தவறு செய்யும்போது, நான்கு வர்ணங்களும், நான்கு வேதங்களும், நான்கு ஆஸ்ரமங்களும் பேதலிக்கின்றன. மன்னன் தவறு செய்யும்போது, கார்ஹபத்ய, ஆகவனீய, தக்ஷிணாக்கனி ஆகிய மூன்று அக்னிகளும் ரிக், சாமம், யஜுர் ஆகிய மூன்று வேதங்களும், யாகங்களும் மாறிவிடுகின்றன. மன்னனே இவற்றின் வளர்ச்சிக்கும் அழிவுக்கும் காரணமாகிறான். தர்மாத்மா மன்னன் மக்களுக்கு உயிரளிக்கிறான். பாவ மன்னன் உயிரை அழிப்பவன் ஆகிறான்.

மன்னன் தவறு செய்யும்போது அவனுடைய மனைவி, மக்கள், உற்றார், உறவினர் அனைவரும் துயரப்படுகின்றனர். அவனுடைய யானை, குதிரை, பசுமுதலிய விலங்குகளும் துயரமடைகின்றன. பலவீனமானவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே பலமிகுந்த மன்னனை இறைவன் சிருஷ்டித்துள்ளார். மன்னனின் பலத்தின் மீதே பலமற்ற மக்களின் பெரும் சமுதாயம் நிலைத்துள்ளது. பலவீனமான மனிதன், முனிவன், விஷப்பாம்பு இவை மூன்றின் பார்வையும் சகிக்க முடியாதவை. ஆகவே மன்னன் எந்த பலவீனமான உயிரையும் துன்புறுத்தக்கூடாது. அவமானப்படுத்தக்கூடாது.

பலவீனமானவர்களின் கண்கள் மன்னனை உற்றார் உறவினர்களோடு எரித்துச் சாம்பலாக்கி விடாமல் இருக்க எப்போதும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். பலவீனமான மனிதனின் கோபத்தீயில் எரிக்கப்படுபவனின் குலத்தில் பிறகு எந்த முளையும் தோன்றுவதில்லை. ஆதலால் மன்னன் ஒருபோதும் பலவீனமானவர்களைத் துன்புறுத்தக்கூடாது. பலமற்ற பிராணிகள் பலமுள்ளவற்றை விடச் சிறந்தவையாகும். அவமானப்படுத்தப்பட்ட, அழிக்கப்பட்ட, ஏச்சுக்களால் திரஸ்கரிக்கப்பட்ட பலவீனமான மனிதனை மன்னன் பாதுகாக்கவில்லை என்றால் அங்கு தெய்வம் அளித்த தண்டம் மன்னனைக் கொன்றுவிடுகிறது.

பாவத்தின் பலன் அதனைச் செய்தவனுக்குக் கிடைக்காவிட்டால், அது புதல்வர்களுக்கும் பேரர்களுக்கும் அவசியம் கிடைத்துவிடுகிறது. மன்னனுடைய பல பணியாட்கள் தேசத்தில் அநியாயமாக நடந்து கொள்ளும்போது அந்தப் பெரும் பாவம் மன்னனுக்கே உண்டாகிறது. ஒரு மன்னன் அல்லது அவனுடைய பணியாளன் தீனமாக யாசிக்கும் மக்களின் பிரார்த்தனையை உதறி அவர்களுடைய செல்வத்தை அபகரித்தால் அது மன்னனின் பெரும் அழிவிற்கு அறிவிப்பாகும். நாட்டில் வாழும் மக்கள் மன்னனின் குணங்களைப் புகழ்ந்து, வைதிகச் சடங்குகளோடு உத்தம தர்மப்படி நடக்கும்போது மன்னன் பாவத்திலிருந்து விடுதலையாகிறான்.

அதர்மப்படி நடக்கத் தொடங்கினால் விரைவில் புண்ணியம் இழக்கிறான். மன்னன் துஷ்டர்களுக்குத் தண்டனை அளிக்கும்போது அவனுடைய ராஜ்யம் எல்லா வகையிலும் மேன்மை அடைகிறது. அவனுடைய ராஜ்யம் நாளுக்கு நாள் வளருகிறது. அவன் நீண்ட நாட்கள் பூமியை அரசாட்சி செய்கிறான்.

12.2.54 மன்னனின் தர்மங்கள்

தன் பணியாட்கள், அல்லது மக்களின் புண்ணிய கர்மங்களைக் கண்டு, அவர்களின் இனிய சொற்களைக் கேட்டு அவர்களுக்கு மதிப்பளிக்கும் மன்னன் உத்தம தர்மத்தை அடைந்துவிடுகிறான். மன்னன் அனைவருக்கும் தகுதியானவற்றையளித்து, தானும் பயன்படுத்தி, மந்திரிகளை அவமதிக்காமல், பகைவர்களையும், துஷ்டர்களையும் கொன்றுவிடும் காரியங்கள் அனைத்தும் ராஜதர்மம் என்று கூறப்படுகின்றன. மன்னன் மனம், வாக்கு, காயத்தால் எல்லோரையும் காப்பாற்றித் தன் புதல்வனுடைய குற்றத்தையும் மன்னிக்காதபோது அவனுடைய நடத்தை தர்மம் என்று கூறப்படுகிறது. மிகப்பிரியமான மனிதனும் பாவம் செய்யும்போது அவனை மன்னிக்காமல் தண்டனை அளிப்பது மன்னனின் தர்மமாகும். மன்னன் வியாபாரிகளைப் புதல்வனைப் போலக் காப்பாற்றுவதும் அவனுடைய தர்மமாகும். விருப்பு வெறுப்பின்றி ஏராளமான தகஷிணைகளோடு யாகம் செய்வதும் மன்னனின் தர்மமாகும். தீனர்கள், அனாதைகள், முதியவர்களின் கண்ணீரைத் துடைத்து அவர்களைப் பாதுகாப்பதும் மன்னனின் தர்மமாகும். நண்பர்களின் வளர்ச்சி, பகைவரின் அழிவு, சாதுக்களின் மரியாதை இவற்றைச் செய்வதும் மன்னனின் தர்மம். அன்புடன், சத்தியத்தைக் கடைப்பிடித்து, பூமிதானம் செய்து அதிதி உபசாரம் செய்வதும் மன்னனின் தர்மமாகும். நிக்ரஹம்-அனுக்ரஹம் இரண்டும் நிரம்பிய மன்னன் இகலோகத்திம், பரலோகத்திலும் விரும்பிய பலனை அடைகிறான்.

மன்னன் துஷ்டர்களுக்குத் தண்டனை அளித்து, தார்மீகர்களுக்கு அனுக்ரம் செய்வதால் பரமேஸ்வரனுக்குச் சமமானவனாகிறான். ரித்விக், புரோகிதர், மற்றும் ஆசாரியாரை அவமதிக்காமல் உரிய மரியாதை செய்வதும் மன்னனின் தர்மமாகும். யமராஜன் எல்லா உயிர்களிடமும் சமமாக ஆட்சி புரிவதுபோல மன்னனும் வேறுபாடின்றி மக்கள் அனைவரிடமும் முறைப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

மன்னா! நீ கவனத்தோடு, பொறுமை, விவேகம், தைரியம் மற்றும் அறிவின் பயிற்சியை ஏற்றுக் கொள். பிராணிகளின் சக்தி மற்றும் நன்மை, தீமைகளை அறிந்து கொள்ள விரும்பு. மக்கள் அனைவரையும் உனக்கு அனுகூலம் ஆக்கிக் கொள். தானம் அளித்து இனிமையாகப் பேசு.

ராஜ்யத்தை ஆளுதல் என்பது கடினமான காரியமாகும். மிகப்பெரிய பொறுப்பாகும். தண்டனை அளிக்கத் தயங்கும் நபும்சகனான அறிவற்ற மன்னன் ஒருபோதும் ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்ற முடியாது. மன்னா! நீ நற்குலத்தினைச் சேர்ந்த, காரியத்திறமையுடைய, ராஜபக்தனான அறிவுடைய மந்திரிகளோடு இருந்து தவசிகளையும் ஆசிரமவாசிகளையும் பரீக்ஷ செய்ய வேண்டும். அதனால் உனக்கு சிறந்த அறிவு உண்டாகும். உன்னுடைய தர்மம் வீணாகாது.

தர்மாத்மாக்கள் இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் சுகத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். பிராணிகள் அனைத்தையும் தன் பக்கம் சேர்த்துக் கொள்ளுதல், தானம் அளித்தல், இனிமையாகப் பேசுதல், தவறைத் துறத்தல், உள்ளும், புறமும் தூய்மையாக இருத்தல் ஆகியவை மன்னனின் ஐஸ்வர்யத்தைப் பெருக்கும் சாதனைகளாகும். மாந்தாதா! நீ இவற்றிடம் எப்போதும் தவறு செய்யாதே. ராஜரிஷிகளின் நடத்தையைப் பின்பற்றி நீயும் பரிபாலனம் செய். விரைவில் ஒளிமிக்க திவ்ய மார்க்கத்தை ஆஸ்ரயித்துக் கொள். பாரதா! மகாதேஜஸ்வியான தேவ, ரிஷி, பித்ரு மற்றும் கந்தர்வர்கள் இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் தர்மபராயண மன்னனின் புகழைப் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.” என உதத்தியர் மாந்தாதாவிற்கு கூறியவற்றைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துக் கூறினார்.

12.2.55 வாமதேவர் வசுமனாவிற்கு உபதேசித்ததைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உரைத்தல்

தர்மம் அறிந்த மன்னன் ராஜ்யத்தில் நிலைக்க விரும்பினால் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார். பீஷ்மர் வாமதேவர் என்னும் தத்துவஞானி வசுமனா என்னும் புகழ்பெற்ற மன்னனுக்கு உபதேசித்ததை யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துக் கூறினார்; வாமதேவர் வசுமனாவிடம் கூறினார்; “மன்னா! நீ தர்மத்தைப் பின்பற்று. தர்மத்தை விடச் சிறந்த பொருள் எதுவும் கிடையாது. எந்த மன்னன் தர்மத்தை, பொருள் பெறுவதை விடப் பெரிதாகக் கருதுகிறானோ, அவன் அதன் காரணமாகப் புகழ்பெறுகிறான். இதற்கு எதிராக அதர்மத்தில் ஈடுபடும் மன்னனை விட்டு தர்மம், அர்த்தம் இரண்டு புருஷார்த்தங்களும் விலகிச் சென்றுவிடுகின்றன.

துஷ்ட, பாவி மந்திரிகளின் துணையோடு தர்மத்திற்கு நஷ்டம் விளைவிக்கும் மன்னன் அவன் எல்லோராலும் வதைக்கத் தகுந்தவனாகிக் குடும்பத்தோடு துயரப்படுகிறான். உலகம் முழுவதையும் ராஜ்யமாகப் பெற்றாலும் விரைவில் அழிந்துவிடுகிறான். ஆனால் நல்ல குணங்களை ஏற்றுக் கொண்டு, புலன்களை வென்ற மன்னன் நதிகளின் பிரவாகத்தால்

கடல் அதிகரிப்பதைப் போல வளர்ச்சியடைகிறான். தர்மம், அர்த்தம், காமம், அறிவு நிறைந்தவன் ஆனாலும், நண்பர்களைப் பெற்றிருந்தாலும் ஒருபோதும் தான் முழுமையானவன் என்று மன்னன் கருதலாகாது. அவை அனைத்தையும் மேன்மேலும் பெருக்கிக் கொள்ள முயற்சிக்க வேண்டும்.

இவ்விதம் தர்மத்தை விடாதவனும், தர்ம, அர்த்த சிந்தனை செய்பவனும் பொருளை நன்கு யோசித்துப் பயன்படுத்துபவனுமான மன்னன் நிச்சயம் பெரும் பலன் அடைகிறான். வேண்டாத தைரியமும், தானம் அளிக்காதவனும் அன்பற்றவனும், தண்டனை மூலம் மக்களைத் தொடர்ந்து துன்புறுத்துபவனுமாகிய மன்னன் விரைவில் அழிந்துவிடுகிறான். அனைவரையும் மதிக்கின்ற, வள்ளலான அன்புடைய மன்னனுக்குத் துன்பம் நேரும்போது மக்கள் அதனைத் தங்களுடையதாகக் கருதி அழிக்க முயலுகிறார்கள். தர்ம விஷயத்தில் வழிநடத்தும் குரு இல்லாதவனும், மற்றவரிடத்தில் எந்தக் கருத்தும் கேட்காதவனும் செல்வம் கிடைத்தால் சுகபோகத்தில் பற்று வைப்பவனும், நீண்டகாலம் சுகம் அனுபவிக்க முடியாது. தர்ம விஷயத்தில் குருவின் உபதேசத்தைப் பின்பற்றுவவனும், பொருள் தொடர்பானவற்றைத் தானே மேற்பார்வையிடுபவனும் எல்லாவற்றிலும் தர்மத்தையே முக்கிய லாபமாகக் கருதுபவனும் நீண்ட நாட்கள் சுகத்தை அனுபவிக்கிறான்.

12.2.56 வாமதேவர் கூறிய மன்னனின் கடமைகள்

வாமதேவர் வசமனாவிற்குக் கூறியவற்றைப் பீஷ்மர் மேலும் விளக்கினார். மன்னா! எந்த ராஜ்யத்தில் பலமிகுந்த மன்னன் பலமற்ற மக்கள் மீது அதர்மமாகக் கொடுமை செய்கிறானோ, அங்கு அவனுடைய பணியாட்களும் அதனையே செய்கிறார்கள். ஆகவே முரடர்கள் நிறைந்த அந்த தேசம் விரைவில் அழிந்துவிடுகிறது. சாஸ்திரம் கூறும் மரியாதையை மீறும் பிடிவாதமான மன்னன் விரைவில் அழிந்து விடுகிறான். ராஜ்யத்தில் வாழும் மக்கள் பரம்பரை தர்மத்தைப் பின்பற்றாதபோது மன்னன் தர்மத்திலிருந்து தவறியவனாகிறான். போரில் வென்ற இன்னொரு மன்னனை மதிக்காமல் அவமதிக்கும் மன்னனும் கூடித்திரிய தர்மத்தில் தவறியவனாகிறான். ராஜ்யத்தில் யாருக்காவது பிரியமில்லாததைச் செய்தால் பிறகு அவருக்குப் பிரியமானதையும் செய்வது மன்னனின் கடமையாகும். பொய் சொல்வதை மன்னன் விட்டுவிட வேண்டும். யாசிக்காமலேயே மற்றவர்களுக்குப் பிரியமானதைச் செய்ய வேண்டும். எந்த ஆசையாலோ, கோபத்தாலோ, வெறுப்பாலோ தர்மத்தைத் துறக்கக்கூடாது. கபடமற்ற நடத்தையுடன் இருக்க வேண்டும். சத்தியத்தை ஒருபோதும் விடக்கூடாது.

யோசிக்காமல் எதையும் பேசக்கூடாது. தனக்குப் பிரியமானது நேரும்போது மகிழ்ச்சியடையக்கூடாது. பிரியமில்லாதது நடக்கும்போது கவலை கொள்ளவும் கூடாது. புலன்களை வென்று, புனிதமான நடத்தையும், கொள்கையும் கொண்ட சக்தி மிகுந்த அன்புடைய மனிதனையே மிகப்பெரிய காரியங்களில் நியமிக்க வேண்டும். இத்தகைய குணங்கள் கொண்ட, மன்னனின் காரியத்தை வெற்றி பெறச் செய்வதில் கவனமாக இருப்பவனையே செல்வம் தொடர்பான காரியங்களில் ஈடுபடுத்த வேண்டும். முட்டாள், புலன்களுக்கு அடிமையானவன், லோபி, தீய நடத்தை உடையவன், போக்கிரி, கபடம் செய்பவன், இம்சை செய்பவன், தீய அறிவுடையவன், குடிகாரன், சூதாடி, காழுகன் இருவர்களைச் சிறந்த காரியங்களில் நியமிக்கும் மன்னன் செல்வமற்றவனாகி விடுகிறான். தன் உடலைக் காப்பாற்றி, மற்றவர்களையும் காப்பாற்றும் மன்னனின் மக்கள் மேன்மையடைகின்றனர்.

பலமிகுந்த பகைவனுக்கு அபகாரம் செய்து, விலகிக் கவலையின்றி இருக்கக்கூடாது. தன்னைவிடப் பலமற்ற பகைவர் மீது தாக்க வேண்டும். பலமிகுந்தவனிடம் போரிடக்கூடாது. இவ்வுலகப் பொருட்கள் அனைத்தும் இறுதியில் அழிபவையே. ஆதலால் மன்னன் தர்மத்தில் நிலைத்து மக்களைத் தர்மத்தின்படி காப்பாற்ற வேண்டும். பாதுகாப்பான கோட்டை, தர்மப்படி அரசாட்சி, அரசியல் ஆலோசனைகளில் சிந்தனை, போர், உரிய சமயத்தில் அனைவருக்கும் சுகமளித்தல் இவற்றைக் கடைப்பிடிக்கும் மன்னன் புவியைக் காப்பாற்றுகிறான். ஒரே மனிதன் இவை அனைத்திலும் எப்போதும் கவனம் செலுத்த முடியாது என்பதால் இவற்றின் பாரத்தைத் தகுதியுள்ள அதிகாரிகளின் பார்வையில் வைத்து மன்னன் நீண்டகாலம் புவியை ஆள முடியும்.

வள்ளலாகவும், எல்லோருக்கும் சமமாகப் பங்கிட்டு அளிப்பவனாகவும், மேன்மையான இயல்புடையவனாகவும், தூய ஆசார, விசாரமுள்ளவனாகவும், மனிதர்களைத் துறக்காதவனாகவும் இருப்பவனையே மக்கள் மன்னனாக்குகிறார்கள். நன்மை தரும் உபதேசத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் மன்னனின் பின்னால் உலகம் செல்கிறது. தன்னுடைய வெற்றியை விரும்பும் நண்பனின் சொற்களைச் சகிக்காதவன், தன்னுடைய வெற்றிக்கு விரோதமான சொற்களைக் கேட்பவன், கவனமற்றவன், அறிவில் சிறந்தவர்களைப் பின்பற்றாதவன், தோற்ற, வெற்றவர்களை அவர்களின் பரம்பரை ஆசாரங்களின்படி நடக்க விடாதவனும் கூடித்திரிய தர்மத்தில் இருந்து வீழ்ந்துவிடுகிறான். முக்கியமான மந்திரிகளைத் துறந்து, தாழ்ந்தவர்களைத் தனக்குப் பிரியமானவர்களாக ஆக்கிக் கொள்ளும் மன்னன் விபத்து என்னும் கோரக் கடலில் வீழ்ந்து விடுகிறான்.

மன்னன் அகாலத்தில் வரிவிதித்துச் செல்வத்தைச் சேர்க்க முயலக்கூடாது பிடிக்காத காரியம் நடந்தாலும் கவலைத் தீயில் எரியக்கூடாது. விருப்பமான காரியம் நிறைவேறும்போது மகிழ்ச்சியால் மலரக்கூடாது. தன் உடலைப் பிணியின்றி வைக்க வேண்டும். தன்னிடம் அன்போடு இருக்கும் மன்னன், பயத்தால் சார்ந்துள்ளவர்கள், நடுநிலையாளர்கள், பகைவர்களானவர்கள் இவர்கள் விஷயத்தை மன்னன் கவனத்தில் வைக்க வேண்டும். மன்னன் பலமுள்ளவனாக இருந்தாலும் பலவீனமான பகைவனை நம்பக்கூடாது. நல்ல குணங்கள் நிரம்பிய, அன்பாகப் பேசும் தன்னுடைய சுவாமியிடமும் துரோகம் செய்பவனை ஒருபோதும் நம்பக்கூடாது.

12.2.57 வாமதேவர் உபதேசித்த மன்னன் மற்றும் ராஜ்யத்திற்கான நன்மை தரும் நடத்தை

மன்னன் யுத்தத்தைத் தவிர வேறு உபாயத்தால் தன்னுடைய ராஜ்யத்தின் வளர்ச்சிக்கு முயல வேண்டும். போரால் கிடைக்கும் வெற்றி தாழ்ந்ததாகவே கருதப்படுகிறது. எந்த மன்னனின் தேசம் தன-தான்யம் நிரம்பியதாகவும், செழிப்புடையதாகவும், மன்னனை விரும்பும் மனிதர்களைக் கொண்டதாகவும் சிறந்த மந்திரிகளை உடையதாகவும் இருக்கிறதோ, அதனுடைய வேர் பலமானதாக இருக்கிறது. யாருடைய படைவீரர்கள் திருப்தியோடு இருக்கிறார்களோ அந்த மன்னன் சிறிய சேனை மூலமே வெற்றியைப் பெற்று விடுகின்றான்.

பகைவனின் சேனை அதிகப் பலமுடையதானால் முதலில் சாமநீதியையும் பின்னர் தானநீதியின் மூலமும் வெற்றி பெற முயல வேண்டும். தானநீதியும் பேதத்துடன் இருப்பது உத்தமமானது. சாம், தான, பேதத்தாலும் பலன் பெற முடியவில்லை என்றால் பகைவனின் பலவீனத்தைக் கண்டறிந்து தண்ட நீதியைப் பிரயோகிக்க வேண்டும். நகரத்தின் மக்களில் விரோதிகள் மற்றும் முரட்டுத்தனமானவர்களையும் மன்னன் தன் வசப்படுத்த வேண்டும். சண்டாளன் மிலேச்சன், வெளிவேஷதாரி, சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமானவன், பலமிருந்தவன் எல்லா ஆஸ்ரமவாசிகள், பாடகர்கள், நடனக் கலைஞர்கள் அனைவரையும் முயற்சியோடு தன் வசப்படுத்த வேண்டும். இவர்கள் தன தான்யத்தைப் பெருக்குபவர்களாகவும், மன்னனின் வருமானத்தை அதிகரிப்பவர்களாகவும் இருந்தால் அந்த மன்னன் பலமானவனாகிறான். நாளுக்கு நாள் வைபவபோகம் அதிகரிக்கும், நாளுக்கு நாள் மக்களுக்குத் தயை செய்யும், சுறுசுறுப்பான, தன் சரீரத்தில் கவனம் செலுத்தும் மன்னன் படிப்படியாக வளர்ச்சியடைகிறான். நல்ல நடத்தையுள்ள சொந்த மனிதர்களிடம் பொய்யாக நடக்கும் மன்னன் கோடரியால் காடு அழிவதைப் போலத் தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்ளுகிறான். தன்னிடம்

த்வேஷம் செய்பவர்களுக்கு மன்னன் தண்டனை அளிக்காவிட்டால் அவர்கள் பெருகி விடுவார்கள். கோபத்தை அடக்கும் கலையைக் கற்றவனைத் த்வேஷிப்பவன் யாரும் இருப்பதில்லை.

சிறந்தவர்கள் தீயதென்று கருதும் காரியத்தை மன்னன் ஒருபோதும் செய்யக்கூடாது. அனைவருக்கும் நன்மை அளிக்கும் காரியத்தில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். மற்றவர்களை அவமதிக்காமல் தன்னுடைய கடமையை நிறைவேற்றிச் சுகம் பெரும் மன்னன் இகலோகம். பரலோகம் இரண்டையும் வென்று விடுகிறான்” இவ்வாறு வாமதேவர் வசமனாவிற்கு உரைத்ததை பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைத்தார்.

12.2.58 வெற்றியை விரும்பும் மன்னனின் தர்மம்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம், ஒரு கூத்திரிய மன்னன் மற்றொரு கூத்திரிய மன்னனை வெல்ல எந்த தர்மத்தைப் பரிபாலனம் செய்ய வேண்டும்? என வினவினார். பீஷ்மர் கூறினார்; மன்னா! அரசன் உதவியாளர்களுடனோ அல்லது தனித்தோ வெற்றி பெற விரும்பும் ராஜ்யத்திற்குச் சென்று அவர்களிடம் தான் அவர்களுடைய மன்னன் என்றும், எப்போதும் அவர்களைக் காப்பாற்றுவதாகவும், தர்மப்படி தனக்கு வரி அளிக்கும்படியும், இல்லையெனில் போரிடுமாறும் கூற வேண்டும். அவர்கள் அந்த அரசனை ஏற்றுக் கொண்டால் எல்லோருக்கும் நன்மை உண்டாகும்.

அவர்கள் கூத்திரியர்களாக இல்லாமல் எந்த வகையிலாவது எதிர்ப்பு தெரிவித்தால், அவர்கள் அனைவரையும் எல்லா உபாயங்களாலும் அடக்க வேண்டும். அங்குள்ள கூத்திரியர்கள் ஆயுதம் இல்லாதவர்களாகவும் தங்களைக் காத்துக் கொள்ள முடியாதவர்களாகவும் இருந்தால் கூத்திரியர் அல்லாதவரும் ஆயுதம் ஏந்தலாம்” என்றார்.

12.2.59 ஒரு கூத்திரிய மன்னன் மற்றொரு கூத்திரியனோடு போரிடும் முறை

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் ஒரு கூத்திரிய மன்னன், மற்றொரு கூத்திரிய மன்னன் மீது எவ்வாறு போரிட வேண்டும் என்று கேட்டார். பீஷ்மர் கூறினார்.

“மன்னா! கவசமணியாத கூத்திரியனோடு ரணபூமியில் போரிடக்கூடாது. ஒரு வீரன் மற்றொரு தனி வீரனிடம் ஆயுதத்துடன் போரிடக் கூறலாம். அவன் கவசமணிந்து வந்தால் தானும் கவசம் அணிய வேண்டும் அவன் சேனையோடு வந்தால் தானும் சேனையோடு அவனை எதிர்க்க வேண்டும் அவன் கபடமாகப் போரிட்டால் தானும் அவ்வாறே அவனை எதிர்க்கலாம்.

பகைவன் தர்மத்தோடு போரிட்டால் தர்மத்தோடுதான் அவனை எதிர்க்க வேண்டும்.

குதிரைவீரன் தேர் வீரனைத் தாக்கக்கூடாது. யானையை ரதிதான் எதிர்க்க வேண்டும். பகைவன் ஆபத்தில் இருக்கும்போது அவனைத் தாக்கக்கூடாது. பயந்த, தோற்ற பகைவன் மீதும் அடிக்கக்கூடாது. போரில் விஷம் தோய்ந்த அல்லது முள் பாணங்களைப் பிரயோகிக்கக்கூடாது. ஒரு சிறந்த வீரன் சங்கடத்தில் சிக்கும்போது அவன் மீது அடிக்கக்கூடாது. பலமற்றவன், மற்றும் சந்தானம் இல்லாதவனை எந்த வகையிலும் காயப்படுத்தக்கூடாது. ஆயுதங்கள் உடைந்தவன், விபத்தில் சிக்கியவன், வில்லின் கயிறு அறுந்துவிட்டவன், வாகனங்கள் கொல்லப்பட்டவன் ஆகியவர்களை அடிக்கக்கூடாது. அத்தகைய வீரனின் காயங்களுக்குச் சிகிச்சையளிக்க வேண்டும். அல்லது அவனது வீட்டில் கொண்டு சேர்க்க வேண்டும்.

ஆனால் காயமடையாதவனோடு போரிடுவதே சனாதன தர்மமாகும். சிறந்தவர்கள் துஷ்டர்களையும் தர்மத்தாலேயே வெல்ல வேண்டும். தர்மத்துடன் போரிட்டு இறப்பது நல்லது. ஆனால் பாவச் செயலின் மூலம் வெற்றியடைவது நல்லதல்ல. மன்னா! பூமியில் நட்பு விதையின் பலன் உடனே கிடைப்பதில்லை. அதேபோலப் பாவத்தின் பலனும் உடனே கிடைப்பதில்லை ஆனால் அது பலனளிக்கும்போது வேரோடு எரித்து விடுகிறது. பாவியான மனிதன் பாவகர்மத்தின் மூலம் செல்வத்தைப் பெற்று மகிழ்ந்து மேலும் பாவத்தில் பற்று கொள்ளுகிறான். தர்மமே இல்லை என்று தூய்மையானவர்களைக் கேலி செய்கிறான். தர்மத்தில் சிறிதும் சிரத்தையின்றிப் பாவத்தின் மூலம் அழிவின் வாயிலில் சென்று வீழ்கிறான்.

தோல்பை காற்றை நிரப்புவதால் உப்புவதைப்போலப் பாவியும் பாவத்தால் உப்பிவிடுகிறான். புண்ணிய கர்மத்தில் ஒருபோதும் ஈடுபடுவதில்லை. நதிக்கரையில் உள்ள மரம் வேருடன் பிடுங்கப்பட்டு ஆற்றில் அடித்துச் செல்லப்படுவதைப்போல வேரோடு அழிந்து விடுகிறான். மக்கள் அவனை நிந்திக்கிறார்கள். ஆகவே மன்னன் தர்ம வழியிலேயே வெற்றியையும் செல்வத்தையும் பெற விரும்ப வேண்டும்.

12.2.60 மன்னனின் தர்மத்தோடு கூடிய நடத்தையின் புகழ்

பீஷ்மர் மேலும் கூறினார்; “யுதிஷ்டிரா! எந்த மன்னனும் அதர்மத்தின் மூலம் பூமியை வெல்ல விரும்பக்கூடாது. அதர்மத்தால் அடையும் வெற்றி நிலையற்றது. மன்னன், அரசு இரண்டிற்கும் வீழ்ச்சியை உண்டாக்குவது.

கவசம் பிளக்கப்பட்டவன். சரணடைந்தவன், கை கூப்பி வணங்குபவன், ஆயுதங்களை கீழே வைத்தவன் ஆகிய பகைவீரனைக் கைது செய்து கொல்லக்கூடாது. பலத்தின் மூலம் தோற்கடிக்கப்பட்டவனைக் கைது செய்து ஓராண்டு வரை தனக்கு அனுகூலமாக இருக்கக் கற்பிக்க வேண்டும். பிறகு அவன் வெற்றி பெற்ற மன்னனுக்குப் புதல்வனைப் போலாகிவிடுகிறான். மன்னன் தன் பராக்கிரமத்தால் அபகரித்துக் கொண்டு வரும் கன்னிகையிடம் ஓராண்டு எதுவும் வினவக்கூடாது. ஓராண்டிற்குப் பின் அவள் வேறு யாரையாவது வரித்திருப்பது தெரியுமானால் திருப்பி அனுப்பிவிட வேண்டும்.

இதேபோல செல்வத்தின் விஷயத்தையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். திருடன் முதலிய குற்றவாளிகளுடைய செல்வம் கொண்டு வரப்பட்டால் மன்னன் அதைத் தன்னிடம் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. பிடுங்கப்பட்டுக் கொண்டு வரப்படும் பசுவின் பாலை பிராமணர்களுக்கு அளிக்க வேண்டும். காளை முதலியவற்றையும் பிராமணர்களின் வண்டிகளில் பூட்டத்தர வேண்டும். அபகரிக்கப்பட்ட செல்வத்தின் சொந்தக்காரன் வந்து மன்னிப்பு வேண்டினால், மன்னித்து அவனுடைய செல்வத்தைத் திருப்பி அளித்துவிட வேண்டும்.

மன்னன் மன்னனோடுதான் போரிட வேண்டும். மன்னன் அல்லது அரசகுமாரன் அல்லாதவன் எந்த வகையிலும் மன்னன் மீது ஆயுதப் பிரயோகம் செய்தல் கூடாது. இருதரப்பு சேனை போர் புரியும்போது, அவற்றிற்கிடையே சமாதானம் செய்விக்க விரும்பி பிராமணன் வந்தால் இருதரப்பினரும் அக்கணமே போரை நிறுத்திவிட வேண்டும். இருதரப்பில் யார் பிராமணனை திரஸ்கரித்தாலும் அது சனாதன தர்மத்தை மீறுவதாகும். தன்னை கூடித்திரிய வீரன் என்று கூறிக் கொள்ளும் வீரன் ஒழுங்கு முறையை மீறினால் அதன்பிறகு அவனை கூடித்திரியனாகக் கருதக்கூடாது. கூடித்திரிய சபையில் அவனுக்கு இடமளிக்கக்கூடாது.

வெற்றி பெற்ற மன்னன் இனிமையாகப் பேசி மிலேச்சர் முதலிய மக்களை விரைந்து மகிழ்விக்க வேண்டும். இது மன்னர்களின் உத்தமமான நீதி. அவர்களிடம் கடுமையாக உசிதமற்ற முறையில் பேசினால் அவர்கள் தேசத்திலிருந்து வெளியேறி வென்ற மன்னனின் அழிவு சமயத்தை எதிர்பார்த்து எங்காவது காத்திருக்கின்றார்கள். இல்லை என்றால் பகைத்தரப்பை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

செழிப்புள்ள, தன-தான்யம் நிரம்பிய, ராஜபக்தி நிறைந்த தேசம், பணியாட்களும், மந்திரிகளும் திருப்தியாக இருக்கும் தேசம், இதுவே பலமுடையதாகக் கருதப்படுகிறது. ரித்விஜ், ஆசாரியார், புரோகிதர்,

பூஜைக்குப் பாத்திரமான சாஸ்திரம் அறிந்தவர்கள் ஆகியோருக்கு மரியாதை செய்த மன்னனே உலகத்தின் கதியை அறிந்தவனாவான். முன்பு ப்ரதர்தன் என்னும் மன்னன் பெரும் போரில் வெற்றியடைந்து தோற்ற மன்னனின் நாட்டிலிருந்து செல்வம், அன்னம், ஓளஷதம் ஆகிய அனைத்தையும் தன்னுடைய தலைநகருக்குக் கொண்டு வந்தார். அக்னிஹோத்ரம், யக்ஞத்தின் அங்கமான ஹவிஸ்யம் அனைத்தையும், போஜனத்தையும் அபகரித்துக் கொண்டு வந்ததால் மக்களால் நிராகரிக்கப்பட்டார். ஆனால் நாபாக மன்னன் தான் வென்ற தேசத்தின் வேதமறிந்தோர் மற்றும் தவசிகளின் செல்வத்தை விட்டு, மீதமிருந்த தேசம் முழுவதையும் பிராமணர்களுக்குத் தகூழினையாக அளித்துப் புகழ் பெற்றார். இச்செயல்போல மன்னன் தன்னுடைய மேன்மையின் மூலம் வெற்றி பெற வேண்டும். தற்புகழ்ச்சியால் அல்ல.

12.2.61 கூடித்திரியர்களின் கடமை, ஆத்ம தூய்மை மற்றும் நற்கதியின் விளக்கம்

இச்சமயம், “ஒரு நாட்டின் மீது படையெடுத்துப் போர் புரியும் மன்னன் பெரும் மக்கள் அழிவைச் செய்கிறான். இது பெரிய பாவமான தர்மம் அல்லவா?” என்று யுதிஷ்டிரர் கேட்டார். பீஷ்மர் கூடித்திரிய தர்மத்தை விளக்கினார்; “மன்னா! பாவிகளுக்குத் தண்டனை அளிப்பதாலும், நல்லவர்களுக்கு மரியாதை அளிப்பதாலும், யாகங்களையும், தானங்களையும் செய்வதாலும் மன்னர்கள் எல்லாவகைக் குற்றங்களிலிருந்தும் விடுபட்டுத் தூய்மையடைகிறார்கள். வெற்றியை விரும்பிப் போரில் மக்களுக்குக் கஷ்டம் விளைவிப்பவர்களே, வெற்றி பெற்ற பிறகு மறுபடியும் மக்களுக்கு மேன்மை செய்கிறார்கள். தானம், யாகம் மற்றும் தவத்தினால் தன்னுடைய பாவம் முழுவதையும் அழித்து விடுகிறார்கள். பிறகு மக்களுக்கு அருள் செய்வதால் அவர்களுடைய புண்ணியம் கூடுகிறது.

வயலைக் களையெடுக்கும் உழவன் களையுடன் பல தானியச் செடிகளையும் வெட்டிவிடுகிறான், என்றாலும் தானியம் வீணாவதில்லை. அதுபோலப் போரில் பலவகை அஸ்திர சஸ்திரங்களால் அடித்து வீரர்கள் பகைவர்களைப் பலவகையில் வதம் செய்கிறார்கள். அந்தக் காரியத்திற்கு மன்னனுக்குப் பிராயச்சித்தம் உள்ளது. போருக்குப் பிறகு அந்த ராஜ்யத்தின் மக்களுக்கு அவன் எல்லா வகையிலும் உன்னதத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்பதே அது. மன்னன் குடிமக்கள் அனைவரையும் செல்வக் குறைவிலிருந்தும், உயிர் அழிவிலிருந்தும், துயரங்களில் இருந்தும், கொள்ளையர்களிடமிருந்தும் காப்பாற்றி உயிர்ப்பிச்சை அளிக்கிறான் பிரஜைகளைப் பொறுத்தவரை செல்வமும் சுகமும் அளிக்கும் பரமேஸ்வரனாகவே கருதப்படுகிறான்.

பிராமணனைக் காப்பாற்றிப் பகைவர்களோடு போர் தொடங்கி தன்னுடைய உடலைத் தியாகம் செய்யும் மன்னனுடைய உயிர்த்தியாகம் அளவற்ற தகூழினை உடைய யாகத்திற்கு ஈடானதாகும். பயமின்றிப் பகைவர் மீது அம்பு மழை பொழிந்து தானும் அம்பின் காயத்தைச் சகித்துக் கொள்ளும் கூடித்திரியனுக்கு அதைவிடச் சிறந்த காரியம் இப்புவிமயில் இல்லை. போர்க்களத்தில் அவன் சரீரத்தை எத்தனை ஆயுதங்கள் பிளக்கின்றனவோ, அத்தனை எல்லா விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றும் அக்ஷய லோகங்கள் அவனுக்குக் கிடைக்கின்றன. அவனுடைய உடலிலிருந்து பெருகும் ரத்தத்தோடு அவனுடைய பாவங்கள் அனைத்தும் விடுபடுகின்றன. போரில் பாணங்களால் கூடித்திரியன் என்னென்ன துயரங்களைச் சகிக்கிறானோ அவற்றின் மூலம் அவனுடைய தவம் படிபடிப்பயாக வளருகிறது.

பிராணிகள் அனைத்தும் மேகத்திலிருந்து உயிரளிக்கும் நீரை விரும்புவதுபோல சூர வீரனிடம் கோழைகளும், கீழ் வகுப்பு மனிதர்களும் தங்களுடைய பாதுகாப்பை விரும்பிப் பின்னால் நிற்கிறார்கள். அவர்களைக் காப்பாற்றுவதால் அவன் புண்ணியத்தைச் செய்பவனாகிறான். எல்லா மனிதர்களும் பார்ப்பதற்குச் சமமாகக் காணப்பட்டாலும் போர்க்களத்தில் வீரர்கள் பரஸ்பரம் போரிடும்போது அவர்களில் பெரும் வேறுபாடு காணப்படுகிறது. போர்க்களத்தில் தன்னுடைய உதவியாளர்களை விட்டுவிட்டு நலமாகத் திரும்பும் கீழ்த்தரமான மனிதர்களை நீ ஒருபோதும் உண்டாக்காதே. அவர்களுக்கு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அமங்களம் செய்கிறார்கள்.

கட்டிலின் மீது தூங்கியவாறு இறப்பது கூடித்திரியனுக்கு அதர்மமாகும். எந்த கூடித்திரியன் கபத்தையும், மல மூத்திரத்தையும் விட்டபடி துயரத்தோடு அழுதவாறு காயமடையாத சரீரத்துடன் மரணமடைகிறானோ, அவன் தர்மம் அறிந்தவர்களால் புகழப்படுவதில்லை. ஏன் எனில் வீர கூடித்திரியர்கள் வீட்டில் மரணமடைவது புகழுக்குரியதல்ல. அதர்ம விஷயமாகும். பிணியால் பீடிக்கப்பட்டுத் துயரமடைந்து மரணத்தை விரும்புவது சுய கௌரவம் உடைய வீரனுக்குத் தகுந்ததல்ல.

கூடித்திரியனுக்குத் தன் பந்துக்கள் சூழப் போர்க்களத்தில் பெரும் அழிவைச் செய்து கூரிய ஆயுதங்களால் பிளக்கப்பட்டு உயிர் துறக்கும் மரணமே தகுதியுடையதாகும். அவன் போரில் உலகம் பூஜிக்கும் மிகச் சிறந்த மரணத்தை அடைந்து பெரும் தர்மத்தை உடையவனாகி இந்திரலோகத்திற்குச் சென்றுவிடுகிறான். பகைவர்களால் சூழப்பட்டுத் தீனத்தன்மை அடையாமல் எங்கு கொல்லப்பட்டாலும் அக்ஷய லோகங்களை அடைந்துவிடுகிறான்” என்று உரைத்தார்.

12.2.62 மீண்டும் யுதிஷ்டிரர் ஐயம் எழுப்புதல்; பீஷ்மர் உபதேசம்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம், “பாட்டனாரே! போரில் பின் வாங்காமல் துணிந்து, போரிடும் வீரர்கள் மரணமடைந்து எந்த லோகங்களை அடைகிறார்கள்? என்று கேட்டார். பீஷ்மர் அவருக்கு அம்பரீஷனுக்கும் இந்திரனுக்கும் இடையில் நடந்த உரையாடலை மேற்கோள் காட்டி விளக்கினார்.

“நாபாகனுடைய புதல்வன் அம்பரீஷ மன்னன் கிடைத்தற்கரிய சொர்க்கலோகத்திற்கு சென்று, அங்கே தன்னுடைய சேனாதிபதி சுதேவன் தேவலோகத்தில் இந்திரனோடு இருப்பதைக் கண்டார். தேஜஸ்வியான சுதேவன் தன்னைக் காட்டிலும் மேலே செல்வதைக் கண்டு வியந்த அம்பரீஷன் மிகவும் வியப்புடன் இந்திரனிடம் கேட்டார்.

“தேவேந்திரா! நான் கடல் சூழ்ந்த பூமி முழுவதையும் முறைப்படி அரசாண்டு காப்பாற்றி வந்தேன். சாஸ்திர விதிப்படி நான்கு வர்ண மக்களையும் பராமரித்தேன். பிரம்மச்சரியத்தைக் கடைப்பிடித்துக் குருவின் ஆணைப்படி தர்மத்துடன் வேதங்களை ஓதி அரச நீதியைப் பயின்றேன். எப்போதும் அன்னபானம் அளித்து, அதிதிகளையும், சிரார்த்தத்தின் மூலம் பித்ருக்களையும் வேதம் ஓதும் ரிஷிகளுக்குத் தீக்ஷை அளித்தும், உத்தம யாகத்தின் மூலம் தேவர்களையும் பூஜித்து வந்தேன். போரில் கூடித்திரிய தர்மப்படி பகைவர்களையும் வென்றேன். இந்த சுதேவன் என்னுடைய சேனாதிபதியாக இருந்தவன். இவன் ஒரு படைவீரன். இவன் பெரிய யாகங்களைச் செய்யவில்லை. முறைப்படி பிராமணர்களைத் திருப்தி செய்யவில்லை. இன்று என்னைத் தாண்டி தேவ உலகம் செல்லும் ஐஸ்வர்யம் இவனுக்கு எவ்வாறு கிடைத்தது. தேவர்களுக்கும் கிடைக்காத இத்தகைய நிலை எவ்வாறு கிடைத்தது?” என்று கேட்டான்.

இந்திரன் அம்பரீஷ மன்னனுக்குப் பதிலளித்தார்; “மன்னா! தாங்கள் தர்மப்படி நன்றாகப் புவியைக் காப்பாற்றினீர்கள். அப்போது உங்களுக்கு சதசிங்கன் என்னும் அரக்கனின் புதல்வர்களான சம்யம், வியம், மகாபலியான சுயம் என்னும் தீமை செய்யும் மூன்று பகைவர்கள் இருந்தனர். உலகில் இவர்களை யாராலும் வெல்லமுடியவில்லை. ஒருசமயம் தாங்கள் தேவர்களின் நன்மையை விரும்பி, அஸ்வமேதம் என்னும் பெரிய யாகத்தைச் செய்தீர்கள். அப்போது இந்த மூன்று அரக்கர்களும் கோடிக்கணக்கான பெரும் அரக்கர் சேனையுடன் யாகத்திற்கு இடையூறு செய்ய வந்தார்கள். அவர்கள் உங்கள் மக்களைக் கைது செய்தார்கள். மக்கள் கவலையடைந்தனர்.

மன்னா! சேனாபதிக்கு எதிராக மந்திரி கூறியதைக் கேட்டு, தாங்கள் சுதேவனை அதிகாரத்திலிருந்து வஞ்சித்து எல்லாக் காரியங்களில் இருந்தும் தனித்து இருக்கச் செய்தீர்கள். மந்திரிகளின் கபடமான சொற்களைக் கேட்டுத் தாங்கள் வெல்ல முடியாத அரக்கர்களை வெல்லுவதற்காகச் சேனையுடன் செல்லுமாறு சுதேவனுக்கு ஆணையிட்டீர்கள். சுதேவன் திவ்ய அஸ்திரமும் பலமும் உடைய உங்களாலேயே அரக்கர் சேனையின் பதினாறில் ஒரு பங்கு அழிக்க முடியாது; என்போன்ற சாதாரண வீரன் இச்சேனையை எவ்வாறு வெல்ல முடியும்? என்று யோசித்தான். அவன் சேனை முழுவதையும் மன்னனிடமே திருப்பி அனுப்பிவிட்டான். பின்னர் ஸ்மசான வாசியான ருத்ரதேவனைச் சரணடைந்து துதி செய்தான். தன் கையில் கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு தன் தலையை வெட்டத் தயாரானான்.

அப்போது மகாதேவன் தோன்றிக் கருணையுடன் அவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டார். அன்புடன் அவனிடம் கூறினார்; “மகனே! நீ இத்தகைய காரியத்தை ஏன் செய்ய விரும்புகிறாய்? எனக் கேட்டார். சுதேவன் பூமியில் தலைவைத்து மகாதேவனை வணங்கி, “இந்த அரக்க சேனையைத் தோற்கடிக்காமல் திரும்பி வரக்கூடாது” என அம்பரீஷ மன்னர் எனக்கு ஆணையிட்டுள்ளார். நான் இந்தப் பெரும் அரக்க சேனையைப் போரில் வெல்ல இயலாது. ஆகவே என் வாழ்வைத் தியாகம் செய்ய விரும்புகிறேன். உலகின் தலைவா! தாங்கள் எனக்கு அபயமளிக்க வேண்டும்” எனக் கூறினான்.

அப்போது ருத்ரன் பூமியின் பக்கம் முகத்தைக் கவிழ்த்துக் கொண்ட சுதேவனிடம் சில சொற்களைக் கூற விரும்பினார். அவர் முதலில் தனார் வேதத்தை அழைத்தார். பின்னர் தேர், யானை, குதிரை நிரம்பிய சேனையை திவ்ய அஸ்திர சஸ்திரங்களுடன் அழைத்து நிறுத்தினார். இதன் பின் தான் திரிபுரம் எரிக்கப் பயன்படுத்திய பாக்கியசாலி தேரை அழைத்தார். தன்னுடைய கத்தியையும் பினாகம் என்னும் வில்லினையும் அம்புகளையும் சுதேவனுக்கு அளித்துக் கூறினார்;

“சுதேவா! நீ இந்தத் தேரின் மூலம் அசுரர்களுக்கு வெல்ல முடியாதவனாக ஆவாய். எந்த மாயையாலும் பிறழ்ந்து தேரிலிருந்து உன்னுடைய காலை பூமியின் மீது வைக்காதே. இதன் மூலம் அமர்ந்து போரிட்டு தேவ-தானவர்களையும் வென்றுவிடுவாய்” என அருள் செய்தார் சுதேவன் அந்தத் தேரின் மூலம் அரக்கர் அனைவரையும் வென்று சிறைப்பட்டிருந்த மக்களை விடுவித்தான். பகைவரை அழித்தான் வியம மன்னனோடு கைப்போர் செய்யும்போது வியமனைக் கொன்று தானும் கொல்லப்பட்டான். சுதேவன் கவசமணிந்து போர் தீக்கூடி பெற்றுப் பெரும்

போர் யாகத்தைச் செய்தான். அதனால் உயர்ந்த தேவலோகத்தைப் பெற்றான்.

கொல்லப்பட்ட வீரன் சொர்க்கத்தில் நிலை பெறுகிறான். அத்தகைய வீரனைக் கணவனாகப் பெற ஆயிரக்கணக்கான அப்சரஸ்கள் ஆர்வத்துடன் ஓடி வருகிறார்கள். யுத்த தர்மத்தை எப்போதும் பாலனம் செய்பவனுக்கு அதுவே தவம், புண்ணியம், சனாதன தர்மம் ஆகும், முதியவர்களையும், சிறுவர்களையும் பெண்களையும் வதம் செய்யக்கூடாது. புறமுதுகிடுபவனைக் காயப்படுத்தக் கூடாது. வாயில் புல்லை வைத்துக் கொண்டு சரணடைந்து விடுபவனையும் வதம் செய்யக்கூடாது. ஜம்பாசுரன், விருத்தாசுரன், பலாசுரன், பாகாசுரன், நூற்றுக்கணக்கான மாயைகளை அறிந்த விரோசனன், வெல்ல முடியாத நமுசி, அரக்கன் விப்ரசித்தி, மற்றும் ப்ரஹ்லாதனையும் போரில் வென்றே நான் தேவராஜனின் பதவியில் நிலைபெற்றுள்ளேன்” என்று இந்திரன் அம்பரீஷனுக்கு விளக்கி உரைத்தார். அம்பரீஷ மன்னனும் சிறந்த போர் வீரர்களுக்குத் தானாகவே சித்தி கிடைக்கிறது என்பதை ஏற்றுக் கொண்டார். இதனைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தார்.

12.2.63 ஜனக மன்னன் பகைவனை வென்றதைப் பீஷ்மர் விவரித்து உபதேசம் செய்தல்

மேலும் பீஷ்மர் கூறினார்; “யுதிஷ்டிரா! ப்ரதர்தன மன்னனும் மிதிலை மன்னன் ஜனகரும் போரிட்டதையும் அறிந்து கொள். ஜனகர் தர்மாத்மாவும், தத்துவ ஞானியுமாவார். அவர் தன் யோகபலத்தால் தன் சேனை வீரர்களுக்குச் சொர்க்கத்தையும், நரகத்தையும் நேருக்கு நேர் தரிசனம் செய்வித்தார். பயமின்றிப் போரிட்ட வீரர்களுக்கு ஒளிமயமான உலகங்களும், புறமுதுகிடும் வீரர்களுக்கு நரகமும் கிடைப்பதைக் காட்டினார். போரில் உயிரை இழப்பதற்கு உறுதியான தீர்மானத்தோடு துணிந்து போர் புரிய உற்சாகமுட்டினார். ஜனகரின் சேனை வீரர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் போரிட்டுப் பகைவரை வென்றனர்.

யுதிஷ்டிரா! தைரியமிகுந்த வீரர்கள் எப்போதும் போர் முனையில் துணிந்து நிற்க வேண்டும். யானை வீரர்களுக்கு நடுவில் ரதிகளை நிற்க வை. ரதிகளுக்குப் பின்னால் குதிரை வீரர்களின் சேனையை நிறுத்து. அவர்களுக்குப் பின்னால் கவசமும் ஆயுதமும் தரித்த காலாட்படையினர் நிற்கட்டும். இத்தகைய சேனை வியூகத்தை அமைக்கும் மன்னன் போரில் வெற்றி பெறுகிறான். யுதிஷ்டிரா! நீயும் இதேபோல வியூகத்தை அமைத்துக் கொள். சேனை வீரர்கள் கவலையுடன் தளர்ந்திருந்தால் மறுபடி வியூகம் அமைத்து வீரர்களின் உற்சாகத்தையும், மகிழ்ச்சியையும் அதிகரிக்கச் செய். வெல்லப்பட்ட பூமியைக் காப்பாற்று.

பகைவர்கள் தோற்று ஓடும்போது வெகுதூரம் பின் தொடர்க்கூடாது. ஏன் எனில் அவர்கள் போருக்குத் திரும்பினால் அவர்களின் வேகம் சகிக்க முடியாததாக இருக்கும். வீரர்களுக்கும் கோழைகளுக்கும் உடல், கை, கால் அனைத்தும் சமமாகவே இருக்கின்றன என்றாலும், கோழைகள் உலகில் அவமானம் அடைகிறார்கள். கை குவித்து வணங்கிச் சூர வீரர்களைச் சரணடைகிறார்கள். புதல்வன் எப்போதும் தந்தையை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது போல் உலகம் முழுதும் சூரவீரர்களின் கைகளில் தங்கியுள்ளது. ஆகவே, வீர புருஷர்கள் மதிக்கத் தகுந்தவர்கள். முவுலகிலும் வீரத்தை விட வேறு ஒரு சிறந்த பொருள் கிடையாது. வீரன் அனைவரையும் காப்பாற்றுகிறான். உலகம் அவனுடைய ஆதாரத்திலேயே நிலை பெறுகிறது” எனப் பீஷ்மர் விளக்கினார்.

12.2.64 படை நடத்தும் முறை

யுதிஷ்டிரர் “மன்னர்கள் எவ்வாறு படை நடத்திச் செல்வது?” என்று கேட்டார். பீஷ்மர் விவரித்தார்; “மன்னா! தர்மம் சத்தியத்தில் நிலைத்துள்ளது; சிறந்த நடத்தையிலேயே தர்மம் நிலைத்துள்ளது; முடிந்தவரை சமாதானம் முதலிய உபாயங்களைக் கடைப்பிடிப்பதாலேயே தர்மம் நிலைத்துள்ளது என்று பலர் பலவிதமாகக் கருதுகிறார்கள்.

யுதிஷ்டிரா! இப்போது அர்த்தத்தைப் பெறும் தர்மங்களை வருணிக்கிறேன். கொள்ளையர்களும், திருடர்களும் தர்ம மரியாதையை அழிப்பார்களானால் அவர்களை அழிப்பதற்கு வேதங்கள் கூறும் உபாயங்களைக் கேட்டுக் கொள். பாரதா! அறிவு இரண்டு வகையானது; ஒன்று கோணல்; மற்றொன்று எளிமையானது. மன்னன் இவ்விரண்டின் ஞானத்தையும் பெற வேண்டும். நண்பர்கள் அல்லாதவர்கள் மன்னனின் நெருங்கிய மனிதர்களுக்கிடையே விரோதத்தை உண்டாக்க முயற்சிக்கின்றனர். ஆனால் அவர்களுக்குச் சேவை செய்வதுபோல நடந்து கொள்ளுகின்றனர். இவர்களை மன்னன் அறிந்து அவர்களையும் பகைவர்களைப் போலவே அழிக்க முயல வேண்டும்.

மன்னன் பசு, மாடு மற்றும் மலைப்பாம்பின் தோலால் யானைகளைக் காப்பாற்றக்கூடிய கவசத்தை அமைக்க வேண்டும். இவற்றுடன் இரும்புக் கீல்கள், இரும்புக்கவசம், சாமரம், பளபளக்கும் ஆயுதங்கள், கவசங்கள், பல வண்ணக் கொடிகள், வ்ருஷ்டி, தோமரம், வாள், பரசு, கேடயம் ஆகியவற்றை ஏராளமாகத் தயாரித்துத் தன்னிடம் வைத்திருக்க வேண்டும். ஆயுதங்கள் தயாரான பிறகு, வீரர்களும் உறுதியாகப் போரிடத் தீர்மானித்துவிட்டால் சித்திரை அல்லது மார்கழி மாதப் பௌர்ணமியன்று

போருக்காகப் படை புறப்பாடு செய்வது உத்தமமானது. அப்போது பருவகாலம் அதிகக் குளிர்ச்சியும், அதிக வெப்பமும் இல்லை. பூமியில் அதிகம் நீர் இருக்கிறது. இந்த சமயம் அல்லது பகைவன் சங்கடத்தில் இருக்கும்போது அவனைத் தாக்க வேண்டும்.

போர் யாத்திரைக்கான வழி சமதளமாகவும், சுகமாகவும் இருக்க வேண்டும். அங்கு நீர், புல் முதலியவை சுலபமாகக் கிடைக்க வேண்டும். காட்டில் சஞ்சரிக்கக்கூடிய திறமையான ஒற்றர்கள் மூலம் வழிகளை நன்கு அறிந்து கொள்ள வேண்டும். படைக்கு வழிகாட்ட அந்த ஒற்றர்களையே நியமிக்க வேண்டும். படையில் அனைவருக்கும் முன் நல்ல குலத்தில் உதித்த காலாட்படையினரை நிறுத்த வேண்டும். படைவீரர்கள் இருக்கும் கோட்டை அல்லது பாசறை அடையக் கடினமானதாகவும், அகழிகளால் சூழப்பட்டும் இருக்க வேண்டும். அதன் நாற்புறமும் திறந்த வானம் மற்றும் பகைவர்களின் தாக்குதலைத் தடுக்கும் வசதி இருக்க வேண்டும்.

சேனையின் கூடாரங்களை அமைக்கத் திறந்த வெளியைக் காட்டிலும் காட்டிற்கு அருகிலுள்ள இடமே சிறந்தது. அங்கு தேர் மற்றும் வாகனங்களில் இருந்து இறங்குவதும், காலாட்படையினர் மறைந்து கொள்ளவும் முடியும். அங்கிருந்து பகைவரின் தாக்குதலுக்குப் பதிலளிக்க முடியும். ஆபத்து சமயத்தில் மறைந்து கொள்ளவும் வசதி இருக்கும். வீரர்கள் சப்த ரிஷிகளைப் பின்னால் வைத்து மலைபோல் அசையாமல் போரிட வேண்டும். காற்று, சூரியன், மற்றும் சக்கிரன் இவற்றைப் பின்னால் வைத்துப் போரிட வேண்டும். இவை தனித்தனி திசைகளில் இருந்தால், வாயுவைப் பின்னால் வைத்து மற்ற இரண்டையும் முன் வைத்துப் போர் செய்யலாம்.

குதிரை வீரர்களின் சேனை போரிட சேறு, தண்ணீர், அணை, மண்கட்டி ஆகியவை இல்லாத பூமியே சிறந்தது. தேர்ப்படைக்குச் சேறும், பள்ளமும் இல்லாத பூமி நல்லதாகும். குட்டையான மரங்களும், பல புல், பூண்டுகளும், நீர் நிலைகளும் உள்ள இடத்திலேயே யானைப்படை போரிட வேண்டும். அதிக புல், பூண்டு உடைய, மூங்கில், பிரம்பு, மலை, காடு முதலியவை நிரம்பிய பூமியே காலாட்படையினருக்கு ஏற்றது. காலாட்படையினரின் எண்ணிக்கை அதிகம் இருக்கும் சேனையே பலமுடையதாகும். மழை இல்லாத நாட்களில் தேர், குதிரைப்படை அதிகம் இருக்கும் சேனையே நல்லதாகும். மழைக்காலத்தில் காலாட்படையினரும், யானை வீரர்களும் அதிகமாக உள்ள சேனை சிறந்ததாகும். எனவே தேசத்தையும், காலத்தையும் பார்த்தே படை நடத்த வேண்டும். இவற்றை யோசித்து சுப திதியில், சிறந்த நட்சத்திரத்தில் போரிடுபவன் சேனையைச் சரியாகச் செலுத்தி எப்போதும் வெற்றி அடைகிறான்.

உறங்குபவர், தாகமுள்ளவர், களைத்தவர், ஓடிக் கொண்டிருப்பவர் இவர்களைத் தாக்கக்கூடாது. ஆயுதங்களையும், கவசத்தையும் களைந்த பிறகும், போரிலிருந்து விலகும்போதும், உணவுண்ணும்போதும் யாரையும் அடிக்கக்கூடாது. இதேபோல அதிகம் பயந்தவர்கள், பித்தர்கள், காயமடைந்தவர்கள், பலமற்றவர்கள், உட்கார்ந்து விட்டவர்கள், வேறு வேலையில் ஈடுபடுபவர்கள், வலியால் வருந்துபவர்கள், சாமான்களைத் தொலைவிலிருந்து கொண்டு வருபவர்கள், கூடாரத்தை நோக்கி ஓடுபவர்கள் இவர்களையும் அடிக்கக்கூடாது.

மன்னின் வாயிற் காவலர்கள், மந்திரி முதலியவர்களின் வாயிற்காவலர்கள், வேறு குழுவின் தலைவர்களையும் அடிக்கக்கூடாது. பகைவர்களின் சேனையைச் சின்னா பின்னமாக்கி, சிதறிய தன் சேனையைத் திரட்டி நிலைநிறுத்தும் வீரனுக்கு மன்னன் தன்னைப் போலவே உணவும், பானமும் அளித்து மரியாதை அளிக்க வேண்டும். இருமடங்கு சம்பளம் அளிக்க வேண்டும். சேனையில் சிலரைப் பத்து வீரர்களுக்குத் தலைவனாகவும், சிலரை நூறு பேருக்குத் தலைவனாகவும், முக்கியமான, சோம்பலற்ற வீரனை ஆயிரம் வீரர்களுக்கும் தலைவனாக நியமிக்க வேண்டும். பிறகு முக்கிய வீரர்களை ஒன்று திரட்டி “போரில் வெற்றி பெய உயிருடன் இருக்கும் வரை ஒருவர் மற்றவரின் துணையை விட மாட்டோம்” எனச் சபதம் ஏற்கச் செய்ய வேண்டும். அக்குழுவில் பகைவரின் முக்கிய வீரர்களை வதம் செய்ய முடிந்தவர்கள் மட்டுமே இடம் பெற வேண்டும்.

போர் மைதானத்தில் இருந்து ஓடுவதால், தன்னுடைய செல்வம் அழிகிறது. ஓடும்போது பகைவரால் கொல்லப்படக்கூடிய அபாயம் ஏற்படுகிறது. ஓடுபவர்களுக்கு நிந்தை ஏற்படுகிறது. எல்லாப்பக்கமும் இகழ்ச்சி பரவுகிறது. மக்களிடமிருந்து பிரியமற்ற சொற்களைக் கேட்க நேரிடும் என்பதைப் படை வீரர்களுக்கு எடுத்து விளக்க வேண்டும். போரில் புறமுதுகிடுபவர்கள் கீழ்த்தரமானவர்கள். வெற்றி பெற்ற வீரன் சந்தானத்தால், அணிகளால் பூஜிக்கப்படுகிறான். “வீரர்களே! நாம் சொர்க்கத்தை விரும்பிப் போரில் நம் உயிரைத் துறந்து போரிடுவோம். வெற்றியடைவோம் அல்லது கொல்லப்பட்டு வீரகதி அடைவோம்” எனச் சபதம் செய்து போரிடும் வீரர்கள் பகைவர்களின் சேனையில் பயமின்றி நுழைகிறார்கள்.

சேனை புறப்படும்போது அனைவருக்கும் முன் வாளையும், கேடயத்தையும் ஏந்திய வீரர்கள் இருக்க வேண்டும். பின்பக்கம் தேர்ப்படை இருக்க வேண்டும். நடுவில் அரசகுலப் பெண்களை வைக்க வேண்டும். தைரியமுடைய, வீரத்திற்காக மதிக்கப்பட்ட வீரர்கள் முன்னால் செல்ல

வேண்டும். மற்றவர்கள் அவர்களுக்குப் பின்னால் செல்லட்டும். பயப்படும் வீரர்களுக்கு உற்சாகம் அளிக்க வேண்டும். அல்லது அவர்கள் பெருங்கூட்டத்தைக் காட்டுவதற்காக அருகில் நிற்கட்டும். குறைவான சேனை இருந்தால் அவர்களை ஒன்றாகப் போரிடக் கூற வேண்டும். அதிக வீரர்கள் இருந்தால் விருப்பப்படி வெகுதூரம் பரவச் செய்ய வேண்டும். சிறிது வீரர்கள் அதிக வீரர்களோடு போரிட வேண்டுமானால் சூசிமுகம் என்னும் வியூகம் வகுக்க வேண்டும். சேனை சிறிதோ, பெரிதோ கையை உயரத் தூக்கி அதோ பகைவர்கள் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கூறி உற்சாகமளிக்க வேண்டும். சேனைக்கு முன்னால் இருப்பவர்கள் கர்ஜனையுடன், பெரிதாகச் சிரித்து, க்ரகசம், நரசிம்மே, பேரி, மிருதங்கம், டோல் முதலிய இசைக்கருவிகளை இசைக்க வேண்டும்.” என்று படை நடத்தும் முறையைப் பீஷ்மர் விவரித்தார்.

12.2.65 வெவ்வேறு தேசத்து வீரர்களின் இயல்பு, பலம் மற்றும் குணம்; லட்சணம்

யுதிஷ்டிரர், “போரில் எத்தகைய இயல்பு, நடத்தை, உருவம் உடைய வீரன் சரியானவனாக இருப்பான்?” எனக் கேட்டார். பீஷ்மர் பதிலிறுத்தார். “மன்னா! ஆயுதங்களும், வாகனங்களும் வீரர்கள் தேசம், குலம், ஆசாரத்திற்கேற்ப இருக்க வேண்டும். வீரர்கள் தங்களுடைய பரம்பரை ஆசாரத்திற்கேற்பவே போரிடுகிறார்கள்.

காந்தார, சிந்து, சௌவீர தேசத்து வீரர்கள் புலி நகத்தாலும், பிராசத்தாலும் போரிடுபவர்கள். அவர்கள் மிகுந்த பலசாலிகள்; பயமற்றவர்கள். அவர்களுடைய சேனை அனைவரையும் வெல்ல வல்லது. உஷ்நர தேசத்து வீரர்கள் எல்லாவகை ஆயுதங்களையும் பயன்படுத்துவதில் வல்லவர்கள். பலசாலிகள். கிழக்கு தேச வீரர்கள் யானைப்போரில் தேர்ந்தவர்கள். கபடமாகப் போர் புரிபவர்கள். யவனம், காம்போஜம் மற்றும் மதுரைக்கு அருகில் வசிக்கும் வீரர்கள் மல்யுத்தத்தில் நிபுணர்கள். தென் தேசத்து வீரர்கள் வாள் வீச்சில் சிறந்தவர்கள்.

12.2.66 வீரர்களின் உருவ லட்சணங்கள்

சொல், கண், நடை, உடை, பாவனை சிங்கம் அல்லது புலியைப்போல் உள்ளவர்களும், சிட்டுக்குருவி, புறாவைப்போல் கண்களைக் கொண்டவர்களும் ஆகிய வீரர்கள், பகைவரின் சேனையைக் கடந்துவிடுபவர்கள். மான்களைப் போலவும், புலி மற்றும் காளையைப் போலவும் கண்கள் உடையவர்கள் வேகம் மிகுந்தவர்கள், கவனமில்லாதவர்கள்

மற்றும் முட்டாளாவார்கள். கிண்கிணியைப்போல இனிமையான குரல் உடையவர்கள் கோபமுடையவர்கள். மேகம் போன்ற கர்ஜனையுடன், கோபமான முகத்துடன், ஒட்டகத்தைப் போன்ற உடலுடன் மூக்கும், நாக்கும் வளைந்து இருப்பவர்கள் வெகுதூரம் ஓடுபவர்கள். தொலைவில் உள்ள லக்ஷியத்தையும் அடித்து வீழ்த்துபவர்கள். பூனையைப் போல் வளைந்த சரீரத்துடன் தலைமுடியும், தோளும் மெலிந்து இருப்பவர்கள் விரைந்து அஸ்திரம் விடுப்பவர்கள் சஞ்சலமானவர்கள், வெல்ல முடியாதவர்கள்.

உடும்பைப் போலக் கண்களை மூடிக் கொண்டிருப்பவர்களும், மென்மையான இயல்புடையவர்களும், குதிரையின் குளம்பைப்போல ஒலியுடன் நடப்பவர்களும் போரை வென்று விடுகிறார்கள். புஷ்டியான தேகமும், அகன்ற மார்பும் திருத்தமான சரீரமும் உடையவர்கள் போர்ப் பறையைக் கேட்டதுமே போருக்கு துணிந்து நிற்கிறார்கள். மிகுந்த ஆனந்தத்தோடு போரிடுபவர்கள். ஆழமான மற்றும் வெளிவந்த கண்கள் கொண்டவர்கள், பிங்கள வர்ண கண்கள் கொண்டவர்கள், சாம்பல் நிறக் கண்களுடையவர்கள். புருவத்தை நெறிப்பவர்கள் போரில் உயிர் துறப்பவர்கள். ஓரப்பார்வை, உயரமான நெற்றி, சதைப்பற்று இல்லாத மெலிந்த முகவாய், வஜ்ரம் போன்ற புஜங்கள், கைகளில் சக்கரச் சின்னம், சரீரத்தின் நரம்பு நாடிகள் தெரியும் மனிதர்கள் போர் தொடங்கியதும் பகைவரின் சேனையில் நுழைந்து விடுகிறார்கள். மதங்கொண்ட யானையைப் போன்ற இவர்கள் பகைவரால் வெல்ல முடியாதவர்கள் ஆவர்.

கேசங்களின் முன்பகுதி மஞ்சளாகவும், விலா எலும்புகளும், முகவாயும், வாயும் நீண்டும் தடித்தும் உள்ள, தோள்கள் உயரமாகவும், கழுத்து பருமனாகவும், கெண்டைக்கால் கனமாகப் பயங்கரமாகக் காணப்படும், சுக்ரீவஜாதி குதிரைகளைப் போன்ற முரட்டு இயல்புடையவர்கள், வட்டமான தலை, விசாலமான முகம், பூனையைப் போன்ற முகம், கடுமையான குரல் உடையவர்கள் மலை ஜாதியினர். இவர்கள் கோபம் உடையவர்கள், தர்மத்தின் அறிவற்றவர்கள். இவர்கள் கர்வத்துடன், கோரமான உருவத்தோடு காட்சியளிக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு எப்போதும் பரிசளித்துப் போரில் முன்னால் வைக்க வேண்டும். அதர்மியான இவர்கள் அடிக்கடி மன்னனிடம் சினம் கொள்பவர்கள். இவர்களிடம் இனிமையாகப் பேசியே வசப்படுத்த வேண்டும்.” எனப் பீஷ்மர் கூறினார்.

12.2.67 வெற்றி பெறும் சேனைக்கு முன் தோன்றும் சுப சகுனங்கள்

வெற்றி பெறும் சேனைக்கு என்னென்ன சுப லக்ஷணங்கள் தோன்றும் என்பதைத் தெரிவிக்குமாறு யுதிஷ்டிரர் கேட்டார். பீஷ்மர் விவரிக்கலானார்.

“பரதர்ஷபா! காலத்தால் தூண்டப்பட்ட மனிதன் மீது தெய்வம் சினம் கொள்கிறது. அதை வித்வான்கள் ஞானமயமான திவ்ய திருஷ்டியால் அறிந்து பிராயச்சித்தங்களாக, ஜபம், ஹோமம் முதலிய மங்கல காரியங்களைச் செய்து, தீமை செய்யும் அந்த தெய்வ உபத்திரவத்தை அமைதி செய்கிறார்கள். எந்த சேனையின் வீரர்களும், வாகனங்களும் மனத்தில் மகிழ்ச்சியும், உற்சாகமும் கொள்ளுகிறார்களோ, அவர்களுக்கு உத்தமமான வெற்றி ஏற்படுகிறது. போர் யாத்திரையின்போது, படைக்குப் பின் இருந்து மெல்லிய காற்று வீசுவது, எதிரே வானவில் உதிப்பது, அடிக்கடி மேகங்களின் நிழல் பரவுதல், சூரிய கிரணத்தின் ஒளி பரவுதல், நரி, காகம், கழுகு போன்றவை அனுகூலமான திசையில் வருதல் ஆகியவை வெற்றியை அறிவிக்கும் சுப லட்சணங்களாகும்.

புகையற்ற தீ பிரகாசித்தல், அதன் ஜ்வாலை தூய்மையாக இருத்தல், தீ நாக்குகள் வலது புறம், நோக்கி எழுதல், ஆஹுதிகளின் புனிதமான நறுமணம் தோன்றுதல், இவை அனைத்தும் வெற்றியின் சுப சின்னங்களாகும். சங்கின் கம்பீரமான முழக்கமும், ரணபேரிகைகளின் உரத்த ஒலியும் வெற்றியை அறிவிப்பனவாகும். சேனை புறப்படும்போது இஷ்ட மிருகம், பின்னாலும், இடது பக்கத்திலும் வருவது வெற்றியை அறிவிக்கும். போர் புரியும்போது அவை வலது பக்கம் இருப்பது வெற்றியின் அடையாளம். ஆனால் எதிரில் வருவது அசுபமாகும். அன்னம், க்ரௌஞ்சம், சதபத்ரம், நீலகண்டம், முதலிய பறவைகளின் மங்கல ஒலியும், படைவீரர்களின் மகிழ்ச்சியும், உற்சாகமும் வெற்றியை அறிவிப்பன. பலவகை ஆயுதங்கள், கவசம், யந்திரம் மற்றும் கொடிகளோடு சோபையுறும் சேனை, வீரர்களின் முகம் காந்தியோடு பிரகாசிக்கும் சேனை வெற்றியடைகிறது.

தலைவனின் சேவையில் உற்சாகம், அகங்காரமற்ற பரஸ்பரம் நன்மையை விரும்பும் வீரர்கள், தூய்மையான நன்னடத்தை உடைய வீரர்களின் சேனையும் வெற்றி பெறுகிறது. படைவீரர்களுக்குப் பிரியமான ஒலி, ஸ்பரிசம், கந்தம் போன்றவை பரவுதல், வீரர்களுடைய தைரியம், இவை வெற்றியின் வாயிலாகும். காகம் போரைத் தொடங்கும்போது வலது பகுதியிலும், தொடங்கிய பின்னர் இடதுபுறமும் வருவது சுபமாகும். பின்பக்கம் வருவதும் சுபமேயாகும். ஆனால் எதிரில் வருவது வெற்றியின் தடையாகும்.

பெரும் சதுரங்கிணி சேனை திரட்டப்பட்டதும் முதலில் சாமந்தி மூலம் சமாதானத்திற்கே மன்னன் முயல வேண்டும். அது நடைபெறாதபோதே போர் தொடங்கப்பட வேண்டும். போரின் வெற்றி திடீரென்று கிடைக்கிறதோ அல்லது தெய்வத்தின் விருப்பமா என்பது ஆலோசனைக்குரியது. பெரும்

சேனை ஓடத் தொடங்கினால் அதனைத் தடுப்பது மிகவும் கடினம். உயிர் ஆசையை விட்ட, இறக்கவும் கொல்லவும் தீர்மானித்த 50 சூர வீரர்கள் கூடப் பகைவரின் சேனை முழுவதையும் அழித்துவிட முடியும். சமாதானம் ஏற்படும் நிலையில் போரை ஏற்கக்கூடாது. முதலில் சாமநீதி, பின்னர் பேத நீதி, இவற்றில் வெற்றி கிடைக்காவிடில் தான நீதியைப் பயன்படுத்த வேண்டும். இந்த மூன்று உபாயங்களும் வெற்றி பெறவில்லை என்றாலே போரைத் தொடங்க வேண்டும்.

மன்னா! போர் வந்தால் ஸ்தாவர, ஐங்கம பிராணிகளோடு தேசம் முழுவதும் துன்பமடைகிறது. அப்போது தேசவாசிகளுடன் இனிய சொற்களை அடிக்கடி உபயோகிக்க வேண்டும். பகைவர்களின் நண்பர்களிடையே கலகம் செய்வதற்கு ஒற்றர்களை அனுப்ப வேண்டும். பகைவனைக் காட்டிலும் பலம் மிகுந்த மன்னனிடம் சமாதானம் செய்து கொள்வது சிறந்ததாகும். பகைவர்களை வென்ற பின் அவர்களுடைய குற்றங்களை மன்னித்து விடுவதே சரியானதாகும். பகைவனை அடிப்பதற்கு இரக்கம் காட்ட வேண்டும். போரில் பின் வாங்காதவர்கள் உலகில் கிடைத்தற்கரியவர்கள். எனவே அவர்களை மன்னன் புகழ்ந்து பாராட்ட வேண்டும். அதேபோலப் போரில் காயமடைந்தவர்களிடமும் கழிவிரக்கம் காட்டி ஆறுதல் அளிக்க வேண்டும். எனவே புவியை அனுபவிக்க விரும்பும் மன்னன் எல்லோருடைய நம்பிக்கையையும் பெற வேண்டும்.

12.2.68 பகைவரை வசப்படுத்தும் நீதி; இந்திரன்-பிருகஸ்பதி உரையாடல் மூலம் கூறப்படுதல்

பலமிகுந்த மென்மையான மற்றும் தீவிர இயல்புடைய மன்னனிடம் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார். பீஷ்மர் இதற்கான பதிலை இந்திரன்-பிருகஸ்பதி இவர்களிடையே நடைபெற்ற உரையாடலை மேற்கோள் காட்டி விளக்கினார். “இந்திரன் ஒரு முறை பிருகஸ்பதியிடம் பகைவனை வேரோடு அழிக்காமல் எவ்வாறு வசப்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டார். பிருகஸ்பதி அவரிடம், எந்த மன்னனும் போர் அல்லது கலகம் மூலம் பகைவனை வசப்படுத்த விரும்பக்கூடாது. உண்மையை மறைத்து நம்பிக்கைக்குரியவனைப் போலப் பகைவனுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும். எப்போதும் பிரியமான சொற்களைப் பேச வேண்டும். வாத-விவாதத்தைத் துறக்க வேண்டும். மெல்ல, மெல்லப் பகைவர்களை வசப்படுத்திக் கொண்டுவிட வேண்டும்.

பகைவன் அவமதித்தால் அதற்காகத் தைரியம் இழக்கக்கூடாது. தன் மந்திரிகளோடு ரகசிய ஆலோசனை செய்து பகைவரின் சேனையில்

விரோதம் உண்டாக்க முயல வேண்டும். தான் விலகியிருந்து ஒற்றர்கள் மூலமே இதைச் செய்ய வேண்டும். லஞ்சம் கொடுத்து மக்களைத் தன்பக்கம் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அல்லது அவர்கள் மீது பல்வேறு மருந்துகளைப் பிரயோகிக்க வேண்டும். அனுகூலமான சந்தர்ப்பம் வரும் வரை நீண்ட காலமானாலும், காத்திருக்க வேண்டும். பகைவன் நல்ல நம்பிக்கை கொண்டவுடன் தீர்மானமாக வெற்றி பெறும் உபாயத்தை யோசித்து அவனைக் கொன்று விட வேண்டும். பகைவனைக் கொல்ல அடிக்கடி சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது. சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் வரை தனக்கு அனுகூலமான நண்பர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்க வேண்டும்.

காம, க்ரோத, அகங்காரத்தைத் துறந்து கவனத்துடன் தொடர்ந்து பகைவனின் பலவீனத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மன்னன் தனியாகவே செய்யக்கூடிய ரகசிய காரியத்தை மந்திரிகளுக்குத் தெரியாமல் செய்ய வேண்டும். பகைவன் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் தொலைவில் இருந்தால் பிரம்ம தண்டத்தின் மூலமும், பகைவன் அருகில் இருந்தால் அவன் மீது சதுரங்கினி சேனை மூலமும் தாக்குதல் செய்யலாம். பகைவன் பலமிகுந்த மன்னனால் பாதுகாக்கப்பட்டால், சமயம் அவனுக்கு அனுகூலமாக இருந்தால், அவனுக்குத் தலைவணங்க வேண்டும். எச்சரிக்கையோடு அவனுடைய வதத்திற்கான உபாயத்தைத் தேட வேண்டும். பகைவன் மனத்தில் சந்தேகம் உண்டாக்காமல் எப்போதும் தலை வணங்கித் தானமளித்து, இனிய சொற்களைப் பேசி நண்பனைப் போலப் பழக வேண்டும்.

எந்தப் பகைவனின் மனத்தில் சந்தேகம் ஏற்பட்டு விட்டதோ, அவர்களுக்கு அருகில் வசிப்பதையும் போய் வருவதையும் நிரந்தரமாகக் கைவிட வேண்டும். ஏன் எனில் காயப்படுத்தப்பட்ட பகைவர்கள் எப்போதும் பழி வாங்குவதற்காக விழிப்புடன் இருக்கிறார்கள். பலவகை கெட்டிக்காரர்களில் ஐஸ்வர்யத்தை ஆள்வதை விடக் கடினமான காரியம் வேறு ஒன்றும் இல்லை. இதற்காக எப்போதும் பகைவன் யார், நண்பன் யார் என்பதை யோசித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மனிதன் மென்மையான இயல்புடைய மன்னனை அவமதிக்கிறான். கடுமையான இயல்புடையவனிடம் கோபம் கொள்கிறான். நீ கடுமையாகவும் ஆகாதே. மென்மையாகவும் இருக்காதே.

பல பகைவர்கள் மீது ஒன்றாகத் தாக்கக்கூடாது. சாமதான பேத தண்டத்தின் மூலம் பகைவர்களை ஒவ்வொருவராக நசுக்கி, மீதியுள்ள பகைவனை அழித்துவிட திறமையாக முயற்சிக்க வேண்டும். நால்வகைப் படைகளும், யந்திரங்களும் நிரம்பி, சேனை தலைவனிடம் அன்புடன்

இருக்கும்போது பகைவனைக் காட்டிலும் தான் மேன்மையுடன் இருக்கும்போது மன்னன் பகைவர்களை அடிக்கத் தொடங்கலாம். பகைவனிடம் சாம நீதியைப் பிரயோகிக்காமல் ரகசியமாக தண்ட நீதியைப் பிரயோகிப்பதே நல்லது. பகைவர்களிடம் மேன்மையும், அவர்களைத் தாக்குவதும் சரியல்ல. அவர்களுடைய வயல்களை அழிப்பதும், நீர் நிலைகளில் விஷம் கலப்பதும் சரியல்ல. பகைவரின் நகரத்திலும், ராஜ்யத்திலும் பலவகை கபடத்தையும் பரஸ்பர விரோதத்தையும் உண்டாக்கலாம். ரகசிய ஒற்றர்களை நியமிக்கலாம். ஆனால் தன்பக்கமிருந்து திருட்டு, ரகசிய கொலை போன்ற பாவ கர்மங்கள் நடைபெற அனுமதிக்கக்கூடாது. பகைவரின் நகரங்களில் முறைப்படி நீதியைப் பிரயோகித்து, அவர்களுக்கு அனுசூலமாக நடந்து அவர்களின் தலைநகரத்தில் உரிமை பெற்று விடலாம்” எனப் பிருகஸ்பதி இந்திரனிடம் கூறினார்.

12.2.69 துஷ்டர்களின் குணங்கள் மூலம் அவர்களை அறிந்து கொள்ளுதல்

இந்திரன் பிருகஸ்பதியிடம் துஷ்டர்களை எவ்வாறு அறிந்து கொள்வது எனக் கேட்டார். பிருகஸ்பதி அவரிடம் கூறினார்; “எவன் மறைவில் ஒரு மனிதனின் குற்றங்களையே கூறுகிறானோ, அவனுடைய நல்ல குணங்களிலும் குற்றம் சாட்டுகின்றானோ, அவனுடைய குணங்களை வர்ணிக்கும்போது, முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு பேசாமல் இருக்கிறானோ அவனே துஷ்டன் ஆவான். ஒருவனுடைய குணங்களை வருணிக்கும்போது பெருமூச்சு விட்டு உதட்டைக் கடித்துத் தலையை ஆட்டுபவன் துஷ்டன் ஆவான்.

அடிக்கடி வந்து தொடர்பு படுத்திக் கொண்டு, விலகிய பின் குற்றம் கூறுபவர் சபதம் செய்தும் ஒரு காரியத்தைச் செய்யாதவன், கண்ணுக்கு எதிரிலும் பேசாத வரை இவனும் துஷ்டத்தன்மை நிறைந்தவன். எங்கிருந்தாவது வந்து தனியாக அமர்ந்து சாப்பிடுபவன், உணவில் குற்றம் காண்பவனும் துஷ்டனே. நண்பனுக்குத் துயரம் ஏற்படும்போது தான் துயரடைபவன், நண்பன் மகிழும்போது தான் மகிழ்பவனும் நண்பனாவான். இதற்கு எதிராக துன்புறுபவனைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைபவன். மகிழ்ச்சியடைபவனைக் கண்டு துன்பம் அடைபவன் துஷ்டன், பகைவன் ஆவான். துஷ்டர்களின் இயல்பு பலமுடையது” என பிருகஸ்பதி இந்திரனிடம் கூறினார். பிருகஸ்பதியின் இந்த சொற்களைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைத்தார்.

12.2.70 ராஜ்யம், செல்வம், சேனை இழந்த உதவியற்ற கேடிமதர்சி மன்னனுக்குக் காலகவ்ருகூய முனிவர் அளித்த உபதேசம்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம், “தர்மாத்மா மன்னன் முயன்றும் செல்வத்தைப் பெற முடியாதபோது, மந்திரிகளும் கஷ்டம் தரும்போது, சேனையும், பொக்கிஷமும் இல்லாதபோது எவ்வாறு காரியமாற்ற வேண்டும்” என்று கேட்டார். பீஷ்மர் கோசல ராஜகுமாரன் கேடிமதர்சி இத்தகைய நிலைக்கு ஆட்பட்டுக் காலகவ்ருகூய முனிவரிடம் பெற்ற உபதேசத்தினை தர்மராஜருக்கு எடுத்துரைத்தார்.

கோசல ராஜகுமாரன் கேடிமதர்சி தன் படைபலம் முழுவதும் அழிந்துவிட்ட நிலையில் காலகவ்ருகூய முனிவரிடம் சென்று அவரை வணங்கி அந்த விபத்திலிருந்து விடுபடும் உபாயத்தைக் கேட்டான். பெரிதும் முயற்சித்தாலும் ராஜ்யத்தைப் பெற முடியாவிட்டால் என்ன செய்ய வேண்டும்? தற்கொலை செய்து கொள்ளுதல், மற்றவரைச் சரணடைதல் போன்ற தாழ்ந்த காரியங்களை விட்டு வேறு சிறந்த வழியைக் கூறுங்கள் எனக் கேட்டான். மேலும் தன்னிடம் இருந்த ஏராளமான செல்வம் கனவில் கிடைத்ததைப்போல் அழிந்துவிட்டதையும், இவ்வுலகில் செல்வத்தைத் தவிர என்ன சுகம் இருக்கிறதோ அதை உபதேசியுங்கள் என்றும் வேண்டினான்.

காலகவ்ருகூய முனிவர் அவனிடம் கூறினார்; “ராஜகுமாரா! நீ அறிவுடையவன். எனவே இவ்வுலகில் நான் எனது என்று கருதப்படுபவை அனைத்தும் நிலையற்றவை என்பதை அறிந்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு கருதுபவன் கடுமையான விபத்தில் சிக்கினாலும் துயரடைவதில்லை. எந்தப் பொருள் முன்பு இருந்ததோ அல்லது இருக்குமோ அவை அனைத்தும் இருந்ததுமில்லை. இருக்கப்போவதும் இல்லை. எந்தப்பொருள் ஒன்றின் பின் மற்றொன்றினுடையதாகி வருகிறதோ அவை அனைத்தும் உன்னுடையதல்ல என்று அறிந்துவிட்டால் கவலைப்பட அவசியமில்லை. இந்த ராஜ்யலக்ஷ்மி இருந்தாலும் இல்லை என்பதற்குச் சமம் ஆனால் இழந்துவிட்ட செல்வத்தைக் கொண்டு வரும் திறமை துயரத்திற்கு இல்லை என்பதால் எந்த வகையிலும் துயரப்படக்கூடாது.

மன்னா! உன் தந்தை இன்று எங்கே? உன் பாட்டனார் எங்கு சென்றுவிட்டார்? இன்று நீ அவர்களைப் பார்க்க முடியாது. அவர்களும் உன்னைப் பார்க்க முடியாது. நிச்சயம் ஒருநாள் நீயும் இருக்க மாட்டாய். மன்னா! நான், நீ உன்னுடைய நண்பர்கள் அனைவரும் ஒருநாள் இருக்கப் போவதில்லை. இந்த நிலையில் மிகப்பெரிய செல்வத்தைப் பெற்றாலும் அது தன்னுடையதல்ல என்றே கருத வேண்டும். கிடைத்து அழிந்துவிட்டதையும்

அவ்வாறே கருத வேண்டும் விதியே எல்லாவற்றையும் விடப் பலமுடையது என்று எண்ணுபவர்களே அறிவாளிகள். செல்வமில்லாதவர்களும் உயிர் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் உன்னைப்போல் சோகமடைவதில்லை. ஆகவே நீயும் சோகம் கொள்ளாதே.” என்றார்.

கோசல மன்னன் முனிவரிடம், “பிரம்மன்! இந்த ராஜ்யம் எனக்குத் தானாகக் கிடைத்தது. ஆனால் பெரும் சக்திசாலியான காலம் அனைத்தையும் பிடுங்கிக் கொண்டுவிட்டது. காலத்தின் வேகத்தால் என்னுடைய ராஜ்யம் அபகரிக்கப்பட்டது. அதனாலேயே நான் துயரமடைகிறேன். கிடைப்பதைக் கொண்டு வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்கிறேன்” என்று கூறினான்.

முனிவர் மீண்டும் அவனிடம் கூறினார்; “மன்னா! மனிதன் யதார்த்தமான தத்துவத்தை அறிந்தால் இறந்தகாலம், எதிர்காலம் ஆகியவற்றிற்காகத் துயரப்படுவதில்லை. ஆதலால் நீயும் துயரமற்று கிடைத்ததைப் பயன்படுத்திக் கொள். கிடைக்காததற்காகக் கவலைப்படாதே. பெரும் செல்வத்தைப் பெற்று அது நஷ்டமானதும் துர்ப்புத்தியுடைய மனிதன் இறைவனை நிந்திக்கிறான். விதிப்படி கிடைத்தவற்றில் திருப்தியடையாமல் பிற செல்வந்தர்களைப் பார்த்து அகூயை கொண்டு துயரம் அடைகிறான். யோக தர்மத்தை அறிந்த தர்மாத்மாக்கள் தங்களுடைய செல்வத்தையும், புத்ர, பௌத்திரர்களையும் கூடத் தானாகத் தியாகம் செய்கிறார்கள். பரத மன்னன் செல்வம் மிகுந்த தம் ராஜ்யத்தைத் தியாகம் செய்திருக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

ராஜ்யத்தைத் தியாகம் செய்த மன்னர்கள் காட்டில் கிழங்குகளை உண்டு தவம் செய்து துக்கத்தைக் கடந்துவிட்டனர். நீ அறிவாளி, போகம் என்பது விதிக்குக் கட்டுப்பட்டது. நிலையற்றது, எல்லா போகங்களும் அனர்த்தமேயாகும். செல்வம் நிலையற்றது என்று அறிந்தும் யார் அதை அடைய விரும்புவார்கள்? உத்தம குலத்தில் தோன்றிய சில மனிதர்கள் தர்மத்தைச் சரணடைகிறார்கள். பரலோகத்தின் சுகத்தை விரும்பி லௌகிக வாழ்க்கையிலிருந்து விரக்தியடைகிறார்கள். வாழ்க்கையின் முடிவு மரணம்தான். சேர்க்கையின் முடிவு பிரிவுதான் என்னும்போது இவற்றில் எவன் தன் மனத்தை ஈடுபடுத்துவான்?

மன்னா! மனிதன் செல்வத்தை விடுகிறானோ, செல்வமே மனிதனை விட்டு விடுகிறதோ ஒருநாள் இது நிச்சயம் நடக்கப் போகிறது. மன்னா! மற்றவர்களின் நண்பர்களும், செல்வமும் கூட அழிகிறது. ஆகவே மற்றவர்களைப் போலவே உன்னுடைய ஆபத்தும் என்பதை அறிவால் யோசித்துப் பார். நீ சபலமில்லாதவன். மென்மையான இதயம் உடையவன்.

புலன்களை வென்றவன். உறுதியான அறிவுடையவன். எனவே நீ துயரப்படக்கூடாது. நீ கையில் கபாலம் ஏந்தி பிச்சை எடுப்பதையும் விரும்பக்கூடாது. நீ கிழங்கு, காய், கனி, மூலம் வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்து காட்டில் தனியாகவே சஞ்சரி. சொல்லையும், மனத்தையும், புலன்களையும் வசப்படுத்தி எல்லோரிடமும் இரக்கத்தைக் காட்டு. இத்தகைய தூய பாவத்துடன் சுகமாக இரு. இப்போது உனக்குச் செல்வம் கிடைப்பது நிகழ முடியாதது. மன்னா! உன்னிடம் வீரம் இருக்குமானால் நான் உனக்கு ராஜ்யத்தைப் பெறும் வழியைக் கூறுகிறேன். நான் கூறும் நீதிக்கேற்ப நடந்து கொண்டால் உனக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கும். இந்த விஷயத்தை உனக்குக் கூறட்டுமா?” என்று காலகவருஷ்ய முனிவர் கேஷமதர்சியிடம் கேட்டார்.

12.2.71 முனிவர் கூறும் அதர்ம வழியை கேஷமதர்சி மன்னன் மறுத்தல்

முனிவரின் சொற்களைக் கேட்ட மன்னன் அந்த உபாயத்தைக் கூறுமாறு அவரை வேண்டினான். முனிவர் கூறினார்; “மன்னா! நீ கௌரவம், காமம், க்ரோதம், மகிழ்ச்சி மற்றும் பயத்தை விட்டு, கை குவித்து, தலை வணங்கிப் பகைவர்களின் சேவையில் ஈடுபடு. விதேக ராஜன் ஜனகன் சத்யப் பிரதிஞ்ஞர். அவர் உனக்குக் கட்டாயம் செல்வம் அளிப்பார்.

அவர் உன்னை மதிப்பாராகில் நீ எல்லோருடைய நம்பிக்கைக்கும், கௌரவத்திற்கும் உரியவனாவாய். அப்போது நீ உன் நண்பர்களின் சேனையை ஒன்று திரட்டி அந்தரங்க ஒற்றர்கள் மூலம் பகைவரிடம் கலகம் விளைவித்து பகைவரின் உதவியாலேயே பகைவரை அழித்துவிடு. அழகிய வஸ்திரங்கள், நல்ல கட்டில்கள், ஆசனம், வாகனம், விலையுயர்ந்த வீடுகள், பலவகை சுவையும் மணமும் உடைய பழங்கள் இவற்றில் பகைவனை பற்றுக் கொள்ளச் செய். பலவகை பறவைகள் மற்றும் பசுக்களை வளர்க்கும் விருப்பத்தையும் ஏற்படுத்து. இதனால் அவன் மெல்ல, மெல்ல செல்வத்தை இழந்து தானாக நஷ்டமடைவான். உன்னுடைய பகைவனின் ராஜ்யத்தில் ஆனந்தமாகச் சஞ்சரித்து விதேக மன்னனிடம் நட்பு தர்மத்தைக் கடைப்பிடி.

அதன்மூலம் நிறைவேற்ற முடியாத பெரிய காரியங்களைச் செய்யத் தூண்டு. பலமிகுந்த மன்னர்களோடு பகைவனுக்கு விரோதம் ஏற்படுத்து. போகங்களில் செலவு செய்ய வைத்துப் பொக்கிஷங்களைக் காலியாக்கிவிடு. மிதிலாவின் பிரசித்தமான பிராமணர்களைப் புகழ்ந்து அவர்கள் மூலம் விதேகராஜனை மிகப்பெரிய யாகங்களையும், தானங்களையும் செய்ய உபதேசம் செய். அந்த பிராமணர்கள் தினந்தோறும் உனக்கு உபகாரம்

செய்வார்கள். விதேகராஜனை ஓநாய்களைப் போலப் பிடுங்கிச் சாப்பிடுவார்கள். மன்னா! தர்மத்திலோ, அதர்மத்திலோ, இரண்டிலும் ஈடுபடும் மன்னனின் நிதி நிச்சயம் காலியாகிவிடுகிறது. நிதி அழிந்ததும் மன்னன் தன் பகைவர் வசப்படுகிறான். பகைவனின் ராஜ்யத்தில் உள்ள பழம், மரம், வயல் இவற்றை ரகசியமாக அழித்துவிடு. இது தெய்வத்தினால் நடந்தது என்று கூறு.

தெய்வத்தால் அடிக்கப்பட்ட மனிதன் விரைவில் அழிந்து விடுகிறான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. முடிந்தால் பகைவனை ‘விஸ்வஜித்’ என்னும் யாகத்தில் ஈடுபடுத்து. அதன் மூலம் தக்ஷிணையாக எல்லாவற்றையும் தானம் செய்வித்து அவனை தரித்திரனாக்கிவிடு. இதனால் உன்னுடைய விருப்பம் நிறைவேறும். அதன்பின் நீ கஷ்டப்படும் மனிதனின் நிலையையும், யோக தர்மத்தை அறிந்த புண்ணியாத்மாவின் மகிமையையும் மன்னன் முன்னால் வருணித்து அவன் ராஜ்யத்தைத் தியாகம் செய்ய விரும்புமாறு செய்ய வேண்டும். அவன் அவ்வாறு செய்யவில்லை என்றால் தான் நியமித்த மனிதன் மூலம் தேர்ந்த ஓளஷதப் பிரயோகம் செய்து பகைவனின் யானைகள், குதிரைகள், மற்றும் வீரர்களைக் கொன்றுவிட வேண்டும். தர்மத்திற்கு எதிராக நடப்பதைச் சகித்துக் கொள்ளக்கூடியவன் பின்பற்றக்கூடிய பலவகை உபாயங்களையும் செய்யலாம்” என்று அதர்ம வழியில் பகைவனை அழிக்கும் வழியை முனிவர் விளக்கினார்.

முனிவரின் சொற்களைக் கேட்ட கோசல மன்னன் கேஷமதர்சி, “பிரம்மன்! நான் கபடத்தைப் பின்பற்றி உயிர் வாழ விரும்பவில்லை. அதர்மத்தைப் பின்பற்றிப் பெரும் செல்வம் கிடைப்பதை விரும்பவில்லை. நான் தீய குணங்கள் அனைத்தையும் தியாகம் செய்து விட்டேன். நான் இரக்கத்தையும், தர்மத்தையும் பின்பற்றியே உலகில் வாழ விரும்புகிறேன். என்னால் இந்த அதர்ம வழியை மேற்கொள்ள இயலாது. இவ்வாறு உபதேசிப்பது உங்களுக்கும் சோபையளிக்காது” என்று கூறி முனிவர் கூறிய அதர்ம வழியை ஏற்க மறுத்துவிட்டான்.

12.2.72 காலகவ்ருக்ஷீய முனிவர் விதேகராஜன்-கோசலராஜன் இருவரிடையே நட்பை ஏற்படுத்துதல்; விதேக மன்னன் கேஷமதர்சியை மருமகனாக்கிக் கொள்ளுதல்

கோசல மன்னன் கேஷம தர்சியின் சொற்களைக் கேட்ட காலகவ்ருக்ஷீய முனிவர் மகிழ்ச்சியை அடைந்தார். அவர் மன்னனிடம் கூறினார்; “ராஜகுமாரா! நீ நற்குணங்கள் நிரம்பியவன்தான். நீ தார்மீக இயல்புடையவன். உன் அறிவால் அனைத்தையும் அறியும் சக்தி கொண்டவன். மன்னா! நான்

உனக்கும் ஜனக மன்னனுக்குமான நன்மையில் ஈடுபடுவேன். உங்கள் இருவருக்கும் நெருக்கமான உறவை நான் ஏற்படுத்துவேன். உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்த, இரக்கம் மிகுந்த பல சாஸ்திரங்கள் அறிந்த ராஜ்ய நிர்வாகத்தில் தேர்ச்சி பெற்ற உன் போன்ற தகுதியுள்ளவனை யார் தன் மந்திரியாக்கிக் கொள்ள மாட்டார்? ராஜ்யத்தை இழந்து பெரும் விபத்தில் சிக்கியபோதும், நீ கொடுமையை ஏற்கவில்லை. இரக்கத்தோடும், தர்மத்தோடும் நடந்து வாழ்வைக் கழிக்க விரும்புகிறாய். சத்திய ப்ரதிஞ்ஞான விதேக மன்னன் ஜனகன் என்னுடைய ஆஸ்ரமத்திற்கு வரும்போது நான் அவருக்கு அளிக்கும் ஆணையை அவர் ஐயமின்றி நிறைவேற்றுவார்” என்றார்.

பிறகு முனிவர் விதேக மன்னன் ஜனகனை அழைத்து, “மன்னா! இந்த ராஜகுமாரன் மன்னர்களின் வம்சத்தில் பிறந்தவன். இவன் இதயம் கண்ணாடியைப்போல் தூய்மையானது. நான் இவனை எல்லா வகையிலும் பரிசோதித்துவிட்டேன். இவனிடம் பாவமோ, குற்றமோ தெரியவில்லை. ஆகவே இவனோடு நீ அவசியம் சமாதானம் செய்து கொள். என்னை நம்புவதைப் போலவே இவனையும் நம்பு. சூரவீரனும் அறிவுடையவனும் ஆகிய மந்திரி இல்லாமல் ராஜ்யத்தை மூன்று நாட்கள் கூட நடத்த முடியாது. நீ தர்மத்தை முன்னால் வைத்து இவனை மரியாதையோடு ஏற்றுக் கொண்டால் இவன் உன்னுடைய பகைவர்களின் கூட்டத்தை வசப்படுத்தி விடுவான். இவன் தன் வெற்றியை விரும்பி உன்னோடு போர் தொடுத்த கூடித்திரிய தர்மமும் சரியானதேயாகும். ஆகவே என்னுடைய ஆணையை ஏற்று இவனுடைய நன்மையில் ஈடுபடு. மன்னா! யாருக்கும் எப்போதும் வெற்றியும், எப்போதும் தோல்வியும் ஏற்படுவதில்லை. மன்னன் மற்றவர்களை வென்று அவனையும் அவனுடைய செல்வத்தையும் பயன்படுத்திக் கொள்வது போலவே மற்றவர்களுக்கும் தன் செல்வத்தை அனுபவிக்கச் சந்தர்ப்பம் அளிக்க வேண்டும்.

மன்னா! தன்னிடமே வெற்றி, தோல்வி இரண்டையும் பார்க்க வேண்டும். மற்றவர்களின் செல்வத்தைச் சிறிதும் மீதமில்லாமல் அபகரிப்பவர்களுக்கு அந்த பாவத்தினால் எப்போதும் பயம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது” என்று கூறினார். மன்னன் விதேகராஜன் முனிவரின் சொற்களைக் கேட்டு அவரைப் பூஜித்து மரியாதை செய்து அவரை ஆமோதித்துக் கூறினான்.

“மற்றவர்களுடைய நன்மையை விரும்பும் மகாபுருஷன் எவ்வாறு பேச முடியுமோ, ஒரு பேரறிஞன், ஒரு வித்வான் எத்தகைய உபதேசத்தை அளிக்க முடியுமோ, அத்தகைய விஷயத்தையே தாங்கள் கூறியுள்ளீர்கள்.

இது எங்கள் இருவருக்குமே தலைமீது தாங்கத்தக்கதாகும். நான் தங்கள் உபதேசங்களை அவ்வாறே கடைப்பிடிப்பேன்” என்று பணிவுடன் கூறினான்.

பிறகு மிதிலை மன்னன் கோசல ராஜகுமாரனைத் தன்னருகில் அழைத்துக் கூறினான்; “மன்னா! தர்மத்தையும் நீதியையும் உதவியாகக் கொண்டு உலகனைத்தையும் வென்றிருக்கிறேன். ஆனால் இன்று நீ உன் குணங்களால் என்னை வென்றுவிட்டாய். நான் உன் அறிவையும், வீரத்தையும் அவமதிக்கவில்லை. வெற்றி பெற்றுவிட்டேன் என்று உன்னை நிராகரிக்கவில்லை. ஆகவே நீ வெற்றி வீரனைப்போல் நடந்து கொள். மன்னா! நீ என்னால் கௌரவிக்கப்பட்டு என் வீட்டிற்கு வா” என்று அழைத்தான். பின் இருவரும் பரஸ்பரம் நட்புடன் காலகவ்ருகூடிய முனிவரைப் பூஜித்து விதேக மன்னரின் மாளிகைக்குச் சென்றனர். விதேக மன்னன் கோசல ராஜகுமாரனுக்கு பூஜிக்கத் தகுந்த அதிதியைப்போல் உபசாரம் செய்து தன் மகளை விவாகம் செய்து கொடுத்துத் தன் மருமகனாக்கிக் கொண்டார். யுதிஷ்டிரா! இதுவே மன்னர்களின் சிறந்த தர்மமாகும். வெற்றியும், தோல்வியும் நிலையற்றவையே” எனப் பீஷ்மர் உபதேசித்தார்.

12.2.73 குடியரசு ராஜ்யம்; அதன் நீதி பற்றிய செய்திகள்

யுதிஷ்டிரர், “குடியரசு ராஜ்யத்தில் மக்கள் எவ்வாறு வளர்ச்சியடைகிறார்கள்? எவ்வாறு கருத்து வேற்றுமையின்றி இருக்கிறார்கள்? எவ்வாறு பகைவர்களை வெல்லுகிறார்கள்? எந்த உபாயத்தால் நண்பர்களைப் பெறுகிறார்கள்? குடியரசு ராஜ்யங்களின் அழிவு பரஸ்பர கலகத்தால் ஏற்படுகிறது. ஏராளமான மக்கள் இடையில் ஒரு ரகசிய ஆலோசனை மறைத்து வைப்பது மிகவும் கடினம் என்னும்போது குடியரசு ராஜ்யத்தின் குழுக்கள் எவ்வாறு ஒற்றுமையுடன் இருக்கின்றன?” எனக் கேட்டார்.

பிதாமகர் பீஷ்மர் அவருக்குப் பதிலுரைத்தார்; “பரசுத்தமா! கணங்கள், குலங்கள், மற்றும் மன்னர்களிடையே பகைமை ஏற்படுவதற்குப் பேராசை, கோபம் என்னும் இரண்டு குணங்களே காரணமாகும். பேராசையுடைய ஒரு மனிதன் மற்றவனுடைய மனத்தில் கோபத்தை உண்டாக்குகிறான். பிறகு பேராசையாலும், கோபத்தாலும் அந்த மக்கள் சமுதாயம் பரஸ்பரம் அழிவிற்குக் காரணமாகிறது. குடியரசின் சங்கத்தில் கட்டுண்டு வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்யும் குடியரசின் படைவீரர்களும் குறித்த சமயத்தில் போஜனமும் சம்பளமும் கிடைக்காவிட்டால் கலகம் செய்கிறார்கள்.

தங்களுக்குள் கலகம் உண்டாவதால் குடியரசு ராஜ்யங்கள்

அழிந்துள்ளன. இவர்களுக்குள் விரோதம் ஏற்பட்டால் பகைவன் இவர்களை எளிதாக வென்று விடுகிறான். ஆகவே குடியரசின் கணங்கள் எப்போதும் ஒத்த கருத்தோடு வெற்றிக்காக முயல வேண்டும். ஞானிகள் குடியரசினைப் புகழ்கிறார்கள். அந்த ராஜ்யத்தின் மக்களின் மனத்தில் ஒருவரை ஒருவர் ஏமாற்றும் தீய எண்ணம் இருப்பதில்லை. பரஸ்பர சேவை மூலம் சுகமாக மேன்மை அடைகிறார்கள். குடியரசின் சிறந்த புருஷர்கள் சகோதரர்களையும் புதல்வர்களையும் கூட தீய வழியில் செல்லும்போது தண்டிக்கிறார்கள். எப்போதும் அவர்களுக்கு நல்ல பாடங்களைக் கற்பிக்கிறார்கள்.

மகாபாஹு! குடியரசின் மக்கள் ஒற்றன் மற்றும் தூதனின் காரியத்தைச் செய்யவும், நாட்டின் நன்மைக்காக ரகசிய ஆலோசனை செய்யவும், சட்டங்கள் அமைக்கவும், ராஜ்யத்திற்காக நிதி சேகரிக்கவும் எப்போதும் தயாராக இருக்கிறார்கள். அதனால் எல்லா வகையிலும் மேன்மை அடைகிறார்கள். குடியரசின் உறுப்பினர்கள் எப்போதும் அறிவாளிகளாக வீரர்களாக, உற்சாகம் உடையவர்களாக, எல்லாக் காரியங்களிலும் உறுதியானவர்களாக இருந்து, அத்தகையவர்களை மதித்து அரசின் முன்னேற்றத்திற்காக முயற்சிக்கிறார்கள்.

குடியரசின் மக்கள் அனைவரும் சூரவீரர், செல்வந்தர், ஆயுதங்களை அறிந்தவர்கள், சாஸ்திர வித்வான்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெரும் விபத்தில் மோகித்த மக்களைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். குடியரசின் மக்களிடம் கோபம், விரோதம், பயம், தண்டனை அல்லது கொன்றுவிடும் இயல்பு தோன்றுமானால் அது அவர்களைப் பகைவருக்கு வசமாக்கிவிடுகிறது. குடியரசின் மக்கள் அனைவரும் ரகசிய ஆலோசனைக்குரியவர்கள் அல்ல. ஆலோசனையை ரகசியமாக வைப்பதும், ஒற்றர்களை நியமிப்பதும் முக்கிய மனிதர்களுக்கே உரியது. முக்கிய மனிதர்கள் பரஸ்பரம் ஆலோசித்து ராஜ்யத்தின் நன்மைக்கான சாதனத்தைச் செய்ய வேண்டும். அதில் விரோதமும், அதனால் பல குழுக்களும் ஏற்படுமானால் காரியங்கள் அனைத்தும் கெட்டுப் பெரும் அனர்த்தம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

பரஸ்பர விரோதம், மற்றும் தனித்தனியே சக்தியைப் பிரயோகிக்கும் மக்களில் அதிகாரிகளையே விரைந்து அடக்க வேண்டும். குலத்தில் கலகங்கள் உண்டானால் குலம் முழுவதும் அழிந்துவிடும். குலத்தில் ஒற்றுமை இருக்குமானால் அதற்கு வெளிப்பயம் இல்லை. உள்ளே உள்ள பகையே குடியரசு ராஜ்யத்தை அழித்துவிடும். ஜாதி, குலத்தில் எல்லோரும் சமமாக இருக்கலாம். ஆனால் உத்தியோகம், அறிவு, அழகு ஆகியவற்றில் அனைவரும் ஒன்றாக இருப்பது முடியாது. பகைவர்கள் குடியரசு மக்களிடையே விரோதத்தை உண்டாக்கி, சிலருக்குப் பணம் கொடுத்துக்

கலகத்தை ஏற்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் சங்கத்தில் கட்டுப்பட்டு இருப்பதே குடியரசு மக்களின் பெரும் பாதுகாப்பாகும்” எனக் குடியரசு பற்றிய செய்திகளையும் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தார்.

12.2.74 தாய், தந்தை மற்றும் குரு சேவையின் பெருமையைப் பீஷ்மர் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார், “பாரதா! தர்மத்தின் வழி மிகவும் பெரியது. இந்த தர்மங்களில் எது சிறப்பாகப் பின்பற்றத்தக்கது? எதைக் கடைப்பிடிப்பதால் இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் சிறந்த தர்மத்தின் பலனை அடைய முடியும்?” பீஷ்மர் பதிலுரைத்தார்.

மன்னா! தாய், தந்தை மற்றும் பெரியவர்களின் பூஜையே மிகவும் பெருமைக்குரிய விஷயம் எனக் கருதுகிறேன். நன்றாக வணங்கப்பட்ட தாய், தந்தையரும், பெரியவர்களும் ஆணையிடும் வேலைகளை, அது தர்மத்திற்கு அனுகூலமானதாக இருந்தாலும், எதிராக இருந்தாலும் அதனைக் கடைப்பிடிப்பதே சிறந்த தர்மமாகும். தாய், தந்தை மற்றும் பெரியோர்களே மூன்று லோகங்கள் ஆவர். மூன்று அக்னிகளும் கூட இவர்களே ஆவர். தந்தை கார்ஹஸ்த்ய அக்னி, தாய் தக்ஷிண அக்னி, குரு ஆஹவனீய அக்னியின் சொரூபம் எனக் கருதப்படுவர். இந்த மூவரின் சேவையில் நீ தவறேதும் செய்யவில்லை என்றால் மூவுலகையும் வெல்ல முடியும்.

ஆகவே, இந்த மூவரிடமும் உத்தமமாக நடந்து கொள். அவ்வாறு செய்வதால் உனக்கு நன்மையும் பெரும் புகழும் உண்டாகும். தர்மமும் கிடைக்கும். இம்மூவரின் ஆணையை ஒருபோதும் மீறாதே. இவர்களுக்கு உணவு அளிக்காமல் உண்ணாதே. இவர்கள் மீது குற்றம் சாட்டாதே. எப்போதும் இவர்களுடைய சேவையில் ஈடுபடு. இதுவே எல்லாவற்றிலும் சிறந்த உத்தம தர்மமாகும். இவர்களின் சேவையால் நீ புகழையும், உத்தம லோகத்தையும் அடையலாம். உலகின் மதிப்பையும் பெறலாம். இவர்களை அவமதிப்பவனின் சுபகாரியங்கள் பயனற்றதாகின்றன. அவனுக்கு இந்த உலகமும் சுகமளிக்காது. பரலோகமும் கிடைக்காது.

யுதிஷ்டிரா! நான் எல்லா சுபகர்மங்களையும் செய்து இந்த மூன்று பெரியவர்களுக்கும் சமர்ப்பித்துவிட்டேன். இதனால் என்னுடைய சுபகாரியங்களின் புண்ணியம் ஆயிரம் மடங்கு உயர்ந்துவிட்டது. அதனாலேயே மூன்று உலகங்களும் என் முன் பிரகாசிக்கின்றன. ஆசாரியன் பத்து பிராமணர்களை விடச் சிறந்தவர். உபாத்யாயர் பத்து ஆசாரியர்களை விடச் சிறந்தவர். தந்தை பத்து உபாத்யாயர்களை விட உயர்ந்தவர். தாயின்

பெருமை பத்து தந்தைகளை விட அதிகமானதாகும். ஆகவே தாயைப் போன்ற வேறு ஒரு குரு கிடையாது. ஆனால் குருவின் பதவி தாய் தந்தையரை விடச் சிறந்தது என்பது என்னுடைய நம்பிக்கை.

ஏன் எனில் தாய், தந்தையர் இந்த சரீரத்திற்கு மட்டுமே பிறப்பளிப்பவர். ஆனால் ஆசாரியனிடம் உபதேசம் பெற்று இரண்டாவது ஜன்மத்தை அடைபவன் திவ்யமானவன். மூப்பும் மரணமும் இல்லாதவன். பெற்றோர் ஏதேனும் குற்றம் செய்தாலும் அவர்கள் எப்போதும் வதம் செய்யத் தகுந்தவரல்ல. ஏன் எனில் புத்திரன் அல்லது சீடன் குற்றம் செய்தாலும் அந்தப் பெரியவர்கள் மகன் அல்லது சிஷ்யன் மீது குற்றம் கூறுவதில்லை. பதிலாக அவனை தர்மவழியில் நடத்திச் செல்லவே முயற்சிக்கிறார்கள். மகன் அல்லது சிஷ்யனைக் கவசத்தைப்போல முடுகின்ற, வேதத்தை உபதேசம் அளிக்கின்ற, குருவையே தாய், தந்தையாகக் கருத வேண்டும். வித்தையைக் கற்றுக் குருவை மதிக்காதவர்களும், மனம், வாக்கு, செயலால் குருவிற்குச் சேவை செய்யாதவர்களும் சிசுஹத்தியை விடப் பெரிய பாவத்தைச் செய்தவர்களாவர். உலகில் அவர்களை விடப் பெரிய பாவி வேறு யாரும் கிடையாது.

குருவின் கடமை சிஷ்யனை உன்னதமான பாதையில் அழைத்துச் செல்வது என்பது போல, குருவைப் பூஜிப்பது சிஷ்யனின் கடமையாகும். ஆகவே பழைய தர்மத்தின் பலனை அடைய விரும்புபவர்கள் குருவைப் பூஜிக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு அவசியமான பொருட்களை முயற்சியுடன் அளித்தல் வேண்டும். எந்த நடத்தையால் ஒருவன் தாயை மகிழ்விக்கிறானோ அதன் மூலமே உலகத்தின் பூஜை நடந்து விடுகிறது. எந்த கர்மத்தால் சிஷ்யன் குருவை மகிழ்விக்கிறானோ அதன் மூலம் பரப்பிரம்மத்தின் பூஜை நடந்து முடிகிறது. ஆகவே, குரு தாய் தந்தையரைக் காட்டிலும் பூஜைக்குரியவராவார். குரு பூஜிக்கப்பட்டால் பித்ருக்களோடு தேவர்களும், ரிஷிகளும் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள்.

குரு, தாய், தந்தை ஆகிய மூவரும் எப்போதும் மதிக்கத் தகுந்தவர். ஒருபோதும் அவமதிப்பிற்கு உரியவரல்லர். ஆசிரியர், தாய், தந்தையிடம் எவன் மனம், வாக்கு, செயலால் துரோகம் செய்கிறானோ, அவனுக்குக் கருச்சிதைவு செய்வதைக் காட்டிலும் பெரும் பாவம் உண்டாகிறது. தன்னை வளர்த்து ஆளாக்கிய பெற்றோரைப் போஷித்துக் காப்பாற்றாதவனை விடப் பெரும் பாவி வேறு யாருமல்ல. நண்பனுக்குத் துரோகம் இழைத்தவன், நன்றி கெட்டவன், பெண்கொலை செய்தவன், குருவைக் கொன்றவன் இந்த நால்வரின் பாவத்திற்கு இதுவரை எந்தப் பிராயச்சித்தமும் கூறப்படவில்லை. எல்லா தர்மங்களையும் அடக்கிய தர்மத்தின் சாரம் இதுதான்” என்று பீஷ்மர் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த தர்மத்தை யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்கினார்.

12.2.75 தர்மாத்மா, சத்தியம், அசத்தியம் இவற்றை எவ்வாறு கடைப்பிடிப்பது என்பதை யுதிஷ்டிரர் கேட்டறிதல்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார்; “பாரதா! சத்தியம், பொய் இரண்டும் உலகம் முழுவதிலும் வியாபித்துள்ளன. தர்மத்தை விரும்பும் மனிதன் இவ்விரண்டில் எதன்படி நடக்க வேண்டும். எது சனாதன தர்மத்திற்கு ஏற்றது? எப்போது உண்மை பேச வேண்டும்? எப்போது பொய் பேச வேண்டும்?

பீஷ்மர் பதிலளித்தார்; “மன்னா! உண்மை பேசுவது நல்லது. சத்தியத்தை விடச் சிறந்த வேறு தர்மம் கிடையாது. ஆனால் எங்கு பொய் உண்மையின் காரியத்தைச் செய்து ஒரு உயிரைக் காப்பாற்றுமோ அப்போது உண்மை பேசக்கூடாது. அங்கு பொய் பேசுவதே சரியானது. உண்மையையும், பொய்யையும் நிர்ணயித்து சத்தியத்தைப் பரிபாலனம் செய்பவனே தர்மமறிந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான். பிராணிகளின் மேன்மைக்காகவும், நன்மைக்காகவுமே தர்மம் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. எதனால் மேன்மையும் புகழும் சித்திக்குமோ அதுவே தர்மமாகும். எல்லோரையும் தரிப்பது, தாங்குவது என்பதாலேயே அது தர்மம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. உயிர்களை அதோ கதியிலிருந்து காப்பாற்றுகிறது. தர்மம் மக்களைத் தரிக்கிறது.

அஹிம்சை, சத்தியம், கோபமின்மை, தவம், தானம், மானம், புலனடக்கம், தூய அறிவு, குற்றம் பாராமை, பொறாமை அல்லது எரிச்சல் அடையாமை, உத்தம சீல இயல்புடன் இருத்தல் ஆகியவையே தர்மங்களாகும். தேவாதி தேவ பரமேஷ்டி பிரம்மா இவற்றையே சனாதன தர்மம் என்று கூறியுள்ளார். ஒரு செல்வந்தனின் செல்வத்தைக் கொள்ளையடிக்க விரும்பும் கொள்ளையர்களுக்கு அதைத் தெரிவிக்காததே தர்மமாகும். பேசாமல் இருப்பது கொள்ளையர்களுக்கு ஐயத்தை ஏற்படுத்துமானால் அங்கு பொய் பேசுவதே நன்மையாகும். சபதம் செய்யும்போது பாவிகளின் கையில் இருந்து விடுதலை கிடைக்குமானால் சபதமும் செய்யலாம்.

பிராண சங்கட சமயத்தில், திருமண சமயத்தில், மற்றவர்களுடைய செல்வத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக, தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பொய் பேசப்படலாம். தர்மத்தைச் சாதிக்கும் எந்த மனிதனும் தார்மீக நடத்தையிலிருந்து விலகிப் பாவமார்க்கத்தில் ஈடுபடுபவானாகில் அவனைத் தண்டனையால் கொல்ல வேண்டும். தர்ம மார்க்கத்திலிருந்து தவறி, அசுர குணங்களில் ஈடுபட்டுத் தன் தர்மத்தை விட்டுப் பாவத்தின் மூலம் வாழ்க்கை

நிர்வாகம் செய்யும் பாவியை எல்லா வகையாலும் கொன்றுவிட வேண்டும். அத்தகையவர்கள் மற்றவர்களால் சகிக்க முடியாதவர்கள். இவர்கள் அன்னத்தைத் தாங்கள் சாப்பிடக்கூடாது. இவர்களுக்கும் தங்களுடைய அன்னத்தை அளிக்கக்கூடாது. இவர்கள் கபடத்தால் பள்ளத்தில் வீழ்ந்துவிட்டவர்கள். இக, பரலோகங்கள் வஞ்சிக்கப்பட்ட பிரேதத்திற்குச் சமமான நிலையை அடைந்துவிட்டார்கள். தவமும் யாகமும் இல்லாதவர்கள். ஆகவே நீ ஒருபோதும் அவர்களுடன் சங்கம் செய்யாதே.

ஒருவனுடைய செல்வத்தை அழிப்பதைவிட அதிக துன்பம் அளிப்பது உயிரை அழிப்பதாகும். ஆகவே தர்மத்தைப் பின்பற்று என்று துஷ்டர்களுக்கு முயற்சியோடு விளக்க வேண்டும். தர்மம் ஒரு பொருளல்ல என்று பாவிகள் நினைக்கிறார்கள். அவர்களைக் கொல்பவனுக்குப் பாவம் உண்டாவதில்லை. பாவியான மனிதன் தன் செயலாலேயே இறந்தவனாகிறான். ஆகவே அவனைக் கொல்பவன் இறந்தவனையே கொல்பவனாகிறான். அத்தகையவனைக் கொல்வதால் பாவம் உண்டாவதில்லை. இத்தகைய தீயவர்களின்ன வதம் என்னும் நியமத்தை யார் வேண்டுமானாலும் கையில் எடுத்துக் கொள்ளலாம். காகமும்-கமுகும் போன்ற கபடமான வாழ்க்கை நடத்துபவர்கள் இறந்த பிறகு அத்தகைய பிறவிகளிலேயே பிறக்கிறார்கள். எந்த மனிதன் யாரோடு எத்தகைய நடத்தை செய்கிறானோ, அவனோடு அத்தகைய நடத்தையையே செய்ய வேண்டும் என்பது தர்மமாகும்.

12.2.76 உலக மக்கள் கஷ்டங்களில் இருந்து விடுபடும் உபாயங்களைப் பீஷ்மர் உபதேசித்தல்

யுதிஷ்டிரர், “உலகில் பல்வேறு கஷ்டங்களை அனுபவிக்கும் ஜீவன்கள் எந்த உபாயத்தால் அவற்றிலிருந்து விடுபட முடியும்?” எனக் கேட்டார். பிதாமகர் விடையளித்தார்.

மன்னா! எந்த பிராமணன் தன் மனத்தை வசப்படுத்தி சாஸ்திரம் கூறும் நான்கு ஆஸ்ரமங்களிலும் இருந்து அவற்றிற்கேற்பச் சரியாக நடந்து கொள்கிறானோ, அவன் துக்கங்களைக் கடந்துவிடுகிறான். தற்புகழ்ச்சியில்லாதவன் நியமத்துடன் வாழ்பவன், சுகபோகத்திற்காக விருப்பங்களைத் தடுப்பவன் இவர்களும் துன்பங்களைக் கடந்துவிடுகிறார்கள். மற்றவர்களைக் கடுமையாகப் பேசாதவர்கள். நிந்தை செய்தாலும் பதிலளிக்காதவர்கள், அடிக்கப்பட்டாலும் யாரையும் அடிக்காதவர்கள், மற்றவர்களிடம் யாசிக்காமல் தாங்கள் தானம் அளிப்பவர்கள், அதிதிகளை ஒவ்வொரு நாளும் தங்கள் வீட்டில் மரியாதையோடு தங்க வைப்பவர்கள், யாரிடமும் குற்றம் காணாதவர்கள், தினமும் வேதம் முதலிய நல்ல

நூல்களை ஓதுபவர்கள் இவர்களும் கடினமான சங்கடங்களைக் கடந்துவிடுகிறார்கள்.

தாய், தந்தையின் சேவையில் ஈடுபடும் தர்மம் அறிந்த மனிதர்கள் பகலில் தூங்காதவர்கள், மனம், வாக்கு, செயலால் ஒருபோதும் பாவம் செய்யாதவர்கள் ஆகியோரும் சங்கடத்தைக் கடந்து விடுகின்றனர். பேராசையால் மக்களின் செல்வத்தை அபகரிக்காத மன்னனும் கஷ்டத்திற்காளாவதில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் அக்னிஹோத்ரம் செய்யும் கிருகஸ்தன், ருதுகாலத்தில் மட்டுமே மனைவியுடன் சேருபவன் ஆகியோரும் துன்பங்களைக் கடந்து விடுகிறார்கள்.

போர்க்களத்தில் மரண பயத்தை விட்டு வெற்றி பெற விரும்பும் வீரர்கள், உயிர் போகும் சமயத்திலும் உண்மையைத் துறக்காதவர்கள் அவர்களும் எல்லோருடைய நம்பிக்கைக்கும் உரியவராகிச் சங்கடங்களைக் கடந்து விடுகிறார்கள். யார் வெளிப்பகட்டிற்காகச் சுபகாரியங்கள் செய்வதில்லையோ, யார் எப்போதும் இனிமையான சொற்களைப் பேசுகிறார்களோ, யார் நல்ல காரியங்களுக்காகச் செல்வத்தைப் பயன்படுத்துகிறார்களோ, அவர்களும் சங்கடங்களைக் கடந்து விடுகிறார்கள். படிக்க வேண்டாத சந்தர்ப்பத்தில் வேதங்களைப் படிக்காத உத்தம தவசி பிராமணர்களும், தவம் செய்பவர்களும், சிறுவயது முதல் வித்தை, வேதம் ஓதுவதில் ஈடுபட்டு ஸ்னாதகர்கள் ஆனவர்களும் கடினமான சங்கடத்தைக் கடந்து விடுகிறார்கள்.

யாரிடம் ரஜோ, தமோ குணங்கள் இன்றிச் சத்வ குணங்கள் நிரம்பியுள்ளதோ அந்த மகாத்மாக்களும் கடக்க முடியாத சங்கடத்தைக் கடந்துவிடுகிறார்கள் மற்றவர்களின் செல்வத்தினால் பொறாமைப்பட்டு எரியாதவர்கள், பாமர சுகபோங்களில் இருந்துவிடுபட்டவர்கள் ஆகிய சாதுக்களும் கடினமான சங்கடங்களையும் கடந்துவிடுகிறார்கள். எல்லா தேவதைகளையும் வணங்குபவர்கள், எல்லா தர்மங்களையும் கேட்பவர்கள், சிரத்தையும் அமைதியும் நிரம்பியவர்கள் ஆகியோரும் கடினமான சங்கடங்களைக் கடந்து விடுகிறார்கள்.

மற்றவர்களிடமிருந்து கௌரவத்தை விரும்பாமல், தானே மற்றவர்களுக்கு மதிப்பளிப்பவர்கள், மதிப்பிற்குரியவர்களை வணங்குபவர்கள், வாரிசை விரும்பி தூய இதயத்தோடு ஒவ்வொரு திதியிலும் பித்ருக்களுக்குச் சிரார்த்தம் அளிப்பவர்கள், கோபத்தை அடக்குபவர்கள், கோபம் கொண்டவர்களை அமைதிப்படுத்துபவர்கள், யாரிடமும் கோபம் கொள்ளாதவர்கள், பிறந்ததிலிருந்தே மது, மாமிசம்

ஆகியவற்றைத் துறந்தவர்களும் எப்போதும் கஷ்டப்படுவதில்லை. ருசிக்காக அல்லாமல் வாழ்க்கை நிர்வாகத்திற்காக உணவு உண்ணுபவர்கள் சுகபோகத்திற்காக அல்லாமல் வாரிசுக்காக மட்டும் சேருபவர்கள் சத்தியமான வாக்கினைப் பேசுபவர்கள் ஆகியோரும் கடினமான சங்கடத்தைக் கடந்துவிடுகிறார்கள்.

12.2.77 நாராயணனிடம் பக்தி செய்து கஷ்டங்களைக் கடந்து விடுதல்

பீஷ்மர் மேலும் கூறினார்; “யுதிஷ்டிரா! எல்லாப் பிராணிகளின் தோற்றத்திற்கும், அழிவிற்கும் காரணமான நாராயணனிடம் பக்தி செய்பவர்களும் கடினமான சங்கடங்களைக் கடந்து விடுகிறார்கள். தாமரை போன்ற சிறிது சிவந்த கண்களை உடைய பீதாம்பரதாரியான இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உன்னுடைய நண்பன், சகோதரன், சம்பந்தியும் ஆவார். இவரே சாக்ஷாத் நாராயணன் ஆவார். இவருடைய சொரூபம் சிந்தனைக் கெட்டாத்து. இந்த கோவிந்தன் உலகங்கள் அனைத்தையும் தோலைப்போல மறைத்துள்ளார். யுதிஷ்டிரா! இந்த கடக்க முடியாத வீர புருஷோத்தமன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சாக்ஷாத் வைகுண்ட தாமத்தில் வாழும் ஸ்ரீ விஷ்ணு ஆவார். மன்னா! இவர் இப்போது உனக்கும் அர்ஜுனுக்கும் பிரியமானதையும் நன்மையையும் செய்வதில் ஈடுபட்டுள்ளார். எந்த பக்தன் இங்கு இந்த பகவான் ஸ்ரீ ஹரி நாராயணனைச் சரணடைகிறார்களோ, அவர்களும் கடினமான சங்கடத்தை ஐயமின்றிக் கடந்து விடுகிறார்கள்.

பாரதா! தாமரைக் கண்ணான இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் பக்தியுடன் தங்கள் காரியங்கள் அனைத்தையும் சமர்ப்பணம் செய்பவர்களும் கடினமான சங்கடங்களைக் கடந்து விடுகிறார்கள். யாகங்கள் மூலம் ஆராதிக்கத் தகுந்த விஸ்வவிதாதாவான பிரம்மாவை நமஸ்காரம் செய்பவர்கள் கடினமான சங்கடத்தைக் கடந்துவிடுகிறார்கள். விஷ்ணு, இந்திரன், சிவன், பிரம்மா அனைவராலும் பலவகை ஸ்தோத்திரங்களால் துதிக்கப்படும் பரமேஸ்வரனை ஆராதிப்பவர்களும் சங்கடங்களையும் கடந்து விடுகிறார்கள். யுதிஷ்டிரா! இவ்வாறு இங்கு நான் சுருக்கமாக, மனிதன் இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் எல்லா துக்கங்களில் இருந்தும் விடுதலை பெறுவதற்காகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய வழிமுறைகளை எடுத்துக் கூறியுள்ளேன்” என்று சொல்லி முடித்தார்.

12.2.78 யுதிஷ்டிரர் மனித இயல்பை அறிந்து கொள்ளும் முறையைக் கேட்டறிதல்

யுதிஷ்டிரர் மேலும் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார்; “பிதாமகரே! கடுமையான குணமுடைய மனிதர்கள் மென்மையாக, அமைதியாகத் தோற்றமளிக்கிறார்கள்.

மென்மையான இயல்புடையவர்கள் கடுமையாகக் காட்சியளிக்கிறார்கள். இவர்களை எவ்வாறு சரியாக அறிந்து கொள்வது?” என வினவினார். பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு புரிகா என்னும் நகரத்தில் வாழ்ந்த பெளரிகன் என்ற கொடுமையான மன்னன் அரசாண்டதையும், மரணத்திற்குப் பின் நரியாகப் பிறவி எடுத்து, தன் முற்பிறவியை நினைத்து வருந்தி புனிதமான நடத்தையே மேற்கொண்டு, ஒரு புலிக்கு மந்திரியானதையும், பிறகு மன்னனால் குற்றம் காணப்பட்டு, புலி மன்னனை விட்டு விலகி உண்ணா நோன்பு ஏற்று உயிர் துறந்து சொர்க்கம் அடைந்த கதையையும் விவரித்தார்.

தகுதியுள்ள மனிதனை அறிந்து கொள்வது மன்னனுக்கு மிகவும் கடினமானது. ஏன் எனில் மன்னனின் உள்ளம் சஞ்சலமானது. தன்னுடைய, மற்றவர்களுடைய நன்மையில் ஈடுபடாமல், யஜமானனின் நன்மையில் ஈடுபடும் மனிதன் யாரோ ஒருவன்தான் இருக்கிறான். தன்னுடைய காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளும் உத்தேசத்தோடு அன்பு செய்பவர்கள் அதிகம் உள்ளனர். ஆனால் தூய பாவனையோடு அன்பு செய்யும் மனிதன் கிடைத்தற்கரியவன். நேருக்கு நேர் காணப்படும் பொருளானாலும் பரீகூஷ செய்தல் சிறந்தது. நல்லது, தீயதைப் பரிசீலித்து ஆணையிடும் மன்னன் பின்னால் பச்சாதாப்படமாட்டான். சக்தி மிகுந்த மன்னன் பொறுமையோடு பரிசீலனை செய்தே நல்லவர், தீயவர் இவர்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்” எனக் கூறினார்.

12.2.79 பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் சோம்பலை விலக்கிக் கடமையாற்றக் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் மன்னன் நடந்து கொள்ளும் முறையை விளக்குமாறு பீஷ்மரிடம் வேண்டினார். பீஷ்மர் ஒரு ஒட்டகத்தின் கதையைக் கூறினார். மன்னா! சத்ய யுகத்தில் ஒரு பெரிய ஒட்டகம் இருந்தது. அதற்கு முற்பிறவி நினைவும் இருந்தது. அது கடுமையான விரதங்களைக் கடைப்பிடித்துக் காட்டில் தவம் புரிந்தது. அதன் தவத்தால் மகிழ்ந்த பிரம்மா மகிழ்ந்து அதனிடம் வரம் கேட்குமாறு கூறினார். ஒட்டகம் தன்னுடைய கழுத்து மிக நீளமாக வேண்டும். மேயும்போது 100 யோஜனை வரை உள்ள உணவுப் பொருட்களையும் பெறுமாறு அருள் புரிய வேண்டும் எனக் கேட்டது. பிரம்மாவும் அவ்வாறே வரமளித்தார்.

வரம் பெற்ற ஒட்டகம் காட்டிற்குச் சென்று எங்கும் செல்லாமல் தன் நீண்ட கழுத்தை நீட்டி மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு நாள் ஒரு குகைக்குள் தன் கழுத்தை நீட்டி மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது பெரும் மழை பொழிந்தது. பசியாலும் களைப்பாலும் கஷ்டப்பட்ட ஒரு நரி தன்

மனைவியுடன் அந்தக் குகைக்குள் நுழைந்தது. மழையில் நனைந்து, குளிரால் நடுங்கிய அந்த நரி ஒட்டகத்தின் கழுத்தைக் கடித்துத் தின்னத் தொடங்கியது. தன் கழுத்து கடிக்கப்படுகிறது என்பதை அறிந்தும் ஒட்டகத்தால் தன் கழுத்தைச் சுருட்டிக் கொள்ள முடியவில்லை. அதற்குள் ஒட்டகத்தின் கழுத்து முழுவதுமாகக் கடித்துத் தின்னப்பட்டுவிட்டது. அதனால் அந்த முட்டாளான ஒட்டகம் இறந்துவிட்டது.

ஒட்டகத்தின் சோம்பலால் இத்தகைய பெரும் துன்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது. எனவே நீயும் சோம்பலைத் துறந்து புலன்களைக் கட்டுக்குள் வைத்து அறிவுடன் கடமையைச் செய்ய வேண்டும். புத்தி பலத்துடன் செய்யப்படும் காரியங்களே சிறந்தவையாகும். சங்கடத்தில் ஆழ்ந்த மன்னனின் வெற்றிக்கு மூலம் புத்தி பலமேயாகும் என மனு கூறியுள்ளார். நல்ல உதவியாளர்களை உடைய நன்கு ஆராய்ந்து காரியமாற்றும் மன்னனே உலகம் முழுவதையும் ஆள முடியும்” எனப் பீஷ்மர் உபதேசித்தார்.

12.2.80 பலமுடைய பகைவன் முன் தலை வணங்குதல்

“ராஜ்யத்தைப் பெற்றும், சேனை, நிதி முதலியன இல்லாவிடில் ஒரு மன்னன் பலமிருந்த பகைவனிடம் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும்?” என்று கேட்டார் யுதிஷ்டிரர். பீஷ்மர் நதிகளுக்கும் கடலுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலை எடுத்துக்காட்டி உபதேசித்தார். “மன்னா! உன் ஐயம் தொடர்பாக ஒரு சமயம் நதிகளின் தலைவனான கடல் நதிகளிடம் கேட்டது; நதிகளே! வெள்ளம் வரும்போது, நீங்கள் முழுவதும் நிரம்பி இருக்கும்போது பெரும் மரங்களை வேரோடும், கிளைகளோடும் பெயர்த்துப் பிரவாகத்தில் அடித்துக் கொண்டு வருகிறீர்கள். ஆனால் மெல்லிய சரீரம் உடைய ஒரு பிரம்பு கூட உங்களுடைய பிரவாகத்தில் வருவதில்லை. நதிகளின் கரைகளில் வளர்ந்தாலும் நீங்கள் அதைக் கொண்டு வருவதில்லை. இதற்கு என்ன காரணம்?” என்றது.

கடல் இவ்வாறு கேட்டதும் கங்கை நதி அதற்குப் பதில் அளித்தது. “நதிகளின் தலைவா! இந்த மரங்கள் தத்தம் இடங்களில் விறைப்பாக நிற்கின்றன. நாங்கள் பெருகி ஓடும்போது தலை வணங்குவதில்லை. இதனாலேயே அவை வேரோடு அடித்து வரப்படுகின்றன. ஆனால் பிரம்பு நதியின் வேகம் அதிகரிக்கும்போது வளைந்து கொடுக்கிறது. எங்களுக்கு அனுசூலமாகவே இருக்கிறது. அதனாலேயே அது அடித்து வரப்படுவதில்லை. எந்த செடிகள், மரங்கள், கொடிகள் போன்றவை காற்று மற்றும் நீர் வேகத்தால் குனிந்து வேகம் அமைதியானதும் நிமிர்ந்து நிற்கின்றனவோ, அவை ஒருபோதும் அழிவதில்லை” என்று கங்கை கூறியது.

யுதிஷ்டிரா! இதேபோல பலத்தில் சிறந்த, அழிப்பதில் தேர்ந்த பகைவன் முன் தலைகுனியாத மன்னன் விரைவில் அழிந்துவிடுகிறான். எந்த மன்னன் பகைவனின் பலம் மற்றும் பராக்கிரமத்தை அறிந்து அதற்கேற்ப நடந்து கொள்ளுகின்றானோ, அவன் ஒருபோதும் தோல்வியடைவதில்லை. எனவே பகைவன் பலமுடையவன் ஆனால் பிரம்பைப்போல் தலை வணங்குவதே அறிவுள்ள மன்னனின் லக்ஷணமாகும்” எனப் பீஷ்மர் விளக்கிக் கூறினார்.

12.2.81 துஷ்டர்களின் நிந்தையைச் சகித்துக் கொள்ளுதல்

நிறைந்த சபையில் ஒரு வித்வானை ஒரு முட்டாள் நிந்தனை செய்தால் அந்த வித்வான் அவனிடம் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என யுதிஷ்டிரர் கேட்டார். பீஷ்மர் பதிலுரைத்தார்.

மன்னா! தூய இதயமுடைய மனிதன் இவ்வுலகில் எப்போதும் முட்டாளின் கடுமையான சொற்களைச் சகித்துக் கொள்ளுகிறான். நிந்திப்பவன் மீது சினம் கொள்ளாதவன் அவனுடைய புண்ணியத்தைப் பெற்றுவிடுகிறான். நல்ல மனிதன் தன்னை நிந்திப்பவனை எதிர்க்காதபோது, நிந்திப்பவன் அனைவரின் வெறுப்பிற்கும் ஆளாகிவிடுகிறான். முட்டாள் எதைக் கூறினாலும் அறிவுள்ளவர்கள் அதைச் சகித்துக் கொள்ள வேண்டும். நிந்திப்பவனின் கடுமையான சொற்களுக்கு எதிராக அத்தகைய சொற்களே பிரயோகிக்கப்படும்போது கலகம் மட்டுமே உண்டாகும். உலகில் எதுவும் சொல்லவும் செய்யவும் முடியாத மனிதனிடம் நல்லவன் பேசக்கூடாது. ஏன் எனில் நல்லவனுடைய செயல்கள் தூய்மையானவை.

தனக்கு முன்னால் வந்து புகழ்பாடி, மறைவில் நிந்திப்பவன் உலகில் நாய்க்குச் சமமானவன். அவனது இக, பரலோகங்கள் இரண்டுமே வீணாகும். மற்றவரை மறைவில் நிந்திப்பவன் செய்யும் தானமும், ஹோமமும் பயனளிப்பதில்லை. பாம்பு தன் படத்தை மேலே தூக்கி வெளிப்படுத்துவதுபோல, ஜன சமுதாயத்தில் ஒரு மகாபுருஷனை நிந்திக்கும் தீயவன் தன்னையே வெளிப்படுத்துகிறான். எப்போதும் மக்களை நிந்தித்து வாழ்பவன் மனித உருவில் வாழும் ஓநாயாவான். துஷ்டமனிதன் யாரையாவது நிந்திக்கும்போது அதனைக் கேட்கும் நல்ல மனிதன் அதற்குப் பதிலளிக்க விரும்பினால் “நீ கவலைப்படாதே” என்று கூற வேண்டும்” எனப் பீஷ்மர் கூறினார்.

12.2.82 அரசன், அரச சேவகனின் அவசியமான குணங்கள்

யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மரிடம், “பிதாமகரே! தாங்கள் எங்களுடைய

அரசாட்சிக்கு நன்மையளிப்பதும், குலத்திற்குச் சுகமளிப்பதும், நிகழ்காலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் நன்மையை அதிகரிப்பதும், புத்திர பௌத்திரர்களுக்கு மேன்மையளிப்பதும், தேசத்தின் வளர்ச்சியை அதிகரிப்பதும், அன்னம் நீர் மற்றும் சரீரத்திற்கு லாபமளிப்பதுமான உபாயத்தைக் கூறுங்கள். ராஜ்யாபிஷேகம் செய்யப்பட்டு நண்பர்கள் சூழ வாழும் மன்னன் மக்களை எவ்வாறு மகிழ்ச்சியடையச் செய்வது? புலனடக்கம் இல்லாத, தீய பொருட்களைச் சேர்ப்பதில் விருப்பம் கொள்ளும், நல்லவனாக முயலாத மன்னனின் உத்தம குலத்தில் பிறந்த சேவகர்களும் விபரீதமான குணங்களைப் பெற்று விடுகிறார்கள். இத்தகைய நிலையில் பணியாட்களால் மன்னன் செல்வத்திலிருந்தும் பலனிலிருந்தும் வஞ்சிக்கப்படுகிறான். இச்சமயத்தில் பின்பற்றப்பட வேண்டிய ராஜதர்மத்தை தாங்கள் உபதேசியுங்கள்.” எனக் கேட்டார்.

பீஷ்மர் பதிலுரைத்தார்; “பாரதா! எந்த உதவியாளனும் இல்லாமல், தனியாக யாரும் ராஜ்யத்தை நடத்த முடியாது. ராஜ்ய நிர்வாகம் மட்டுமல்ல உதவியாளர்கள் இல்லாமல் எந்தப் பொருளையும் அடைய முடியாது. அடைந்தாலும் அதனைக் காப்பாற்ற முடியாது. எல்லா சேவகர்களும் ஞான விஞ்ஞானத்தில் தேர்ந்தவர்களாகவும், நன்மை செய்பவர்களாகவும், நல்ல குலத்தில் பிறந்தவர்களாகவும், அன்புடையவர்களாகவும் இருந்தால் தான் மன்னன் ராஜ்யத்தின் பலனை அனுபவிக்க முடியும்.

நல்ல குலத்தில் உதித்த செல்வப் பேராசையால் கலகம் செய்யாத மன்னருக்கு அருகில் இருக்கும் பணியாளர்களுக்கு நல்ல புத்தியை அளிக்கும் சத்புருஷரும், ஞானமுடையவரும், சந்தர்ப்ப அறிவு மிக்கவரும், நடந்து முடிந்தவற்றிற்காகத் துயரமடையாத மன்னனே ராஜ்யத்தின் பலனை அனுபவிக்க முடியும். மன்னனின் சுகத்தில் சுகமும், துக்கத்தில் துக்கமும் கொள்ளும் மன்னனுக்குப் பிரியமானதைச் செய்யும், அரசாங்கத்தின் நிதியின் வளர்ச்சியில் அக்கறை கொள்ளும் சத்தியவாதிகளை உதவியாளர்களாகப் பெற்ற மன்னனே ராஜ்யத்தின் பயனைப் பெற முடியும்.

நம்பிக்கைக்குரியவன், திருப்தியுடையவன், அரசாங்கத்தின் செல்வத்தை அதிகரிக்க முயற்சிப்பவன், மற்றும் அரசின் நிதியைப் பெருக்கும் பொக்கிஷதாரர் இவர்களைக் கொண்டவனே மன்னர்களில் சிறந்தவன். பேராசை காரணமாகப் பிரியாதவர்கள், விசுவாசமானவர்கள், சேர்த்து வைக்க முடிந்தவர்கள், தகுதியுடையவர்கள், பேராசை அற்றவர்கள் ஆகியோரே அன்னம் முதலிய பொக்கிஷங்களைக் காப்பதில் ஈடுபட வேண்டும். ராஜதர்மத்தை அறிந்து, நல்லவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்பவன், சமயத்திற்கேற்ப சமாதானம், போர், ஞானம், ஆசனம், த்வைதீபாவம்,

சமாஸ்ரயம் என்னும் ஆறு குணங்களைப் பயன்படுத்துபவன் ஆகிய மன்னனே தர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்கிறான்” என்று பீஷ்மர் கூறினார்.

12.2.83 நல்லவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்று விஷயத்தில் பீஷ்மர் ஒரு மகரிஷி மற்றும் நாயின் கதையைக் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார்; “பாரதா! நல்ல குலத்தில் தோன்றிய உதவியாளன் இல்லாதபோது மன்னன் நீசகுல மனிதர்களை உதவியாளனாகச் செய்து கொள்ளலாமா? என வினவினார். பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரின் ஐயத்தைத் தீர்க்கும் வகையில் ஒரு மகரிஷி மற்றும் அவரிடம் அன்பு கொண்டு வாழ்ந்த ஒரு நாயின் கதையை விவரித்தார். மகரிஷி நாயைக் காப்பாற்றுவதற்காக அதற்குப் பலமிக்க பல்வேறு சரீரத்தை அளித்ததையும், அந்த நாய் சரப ரூபத்தைப் பெற்று மகரிஷியையே கொல்ல நினைத்ததையும் அதனை அறிந்து கொண்ட முனிவர் சரப வடிவிலிருந்த அதனை மீண்டும் நாயாக்கித் தன்னிடமிருந்து வெளியேற்றியதையும் வருணித்தார். “மன்னா! இதேபோல அறிவுள்ள மன்னர் முதலில் தன் பணியாட்களிடம் அவர்களுடைய நற்குணங்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

உண்மை, தூய்மை, எளிமை, இயல்பு, சாஸ்திர ஞானம், நன்னடத்தை, நற்குலம், புலனடக்கம், இரக்கம், பலம், பராக்கிரமம், பிரபாவம், வினயம், பொறுமை முதலிய குணங்களைக் கண்டுபிடித்து யார் யார் எந்த எந்தக் காரியத்திற்குத் தகுந்தவனோ, அவனை அதில் ஈடுபடுத்த வேண்டும். அவர்களைக் காப்பாற்ற அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்ய வேண்டும். மன்னன் பரீட்சை செய்யாமல் யாரையும் மந்திரியாக்கிக் கொள்ளக்கூடாது. ஏன் எனில் நீச குலத்தவரின் தோழமையைப் பெற்ற மன்னன் சுகம் பெறுவதில்லை, மேன்மை அடைவதில்லை! என்றார்.

12.2.84 மன்னனின் சேவகர்கள், மந்திரிகள், சேனாதிபதியின் குணங்கள்

பீஷ்மர் தொடர்ந்து மன்னனின் சேவகர்கள், மந்திரிகள், சேனாதிபதிகள் இவர்களிடம் இருக்க வேண்டிய குணங்களை வருணித்தார்.

மன்னன் பரீட்சை செய்யாமல் யாரையும் தன்னுடைய மந்திரியாக்கிக் கொள்ளக்கூடாது. நீச குலத்தில் தோன்றியவன் மன்னனின் நிழலில் இருந்து கிடைத்தற்கரிய ஐஸ்வர்யத்தை அனுபவித்தாலும் மன்னன் அவனை ஒருமுறை நிந்தித்தாலும் மன்னனின் பகைவனாகிவிடுகிறான். ஆதலால் மன்னன், நல்லகுலத்தில் பிறந்த, வித்வானான, சாஸ்திரங்களை அறிந்த, பொறுமையுள்ள தன் நாட்டின் பிரஜையான, நன்றியுள்ளவனையே மந்திரியாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய மந்திரி புலன்களை

வென்றவனாக, ஆசையற்றவனாக, திருப்தியுடையவனாக, மன்னனின் மேன்மையை விரும்புவனாக, சோம்பலற்றவனாக, ஒற்றர்களை நிர்வகிக்கக் கூடியவனாக, சமாதானம், போர் இவற்றிற்குரிய சந்தர்ப்பங்களை அறிந்தவனாக, நகர, கிராமவாசிகளுக்குப் பிரியமானவனாக, அகழியும், சுரங்கமும், வியூகமும் அமைக்கும் திறனுடையவனாகவும் இருக்க வேண்டும்.

மேலும் அகங்காரம், பயம் இல்லாத, அடக்கமுடைய, மகிழ்ச்சியான குணம் உடையவனாக, காண்பதற்கு இனியவனாக, நீதியில் தேர்ந்தவனாக, விநயமுடையவனாக, இனிமையாகப் பேசுவனாக, பெரும் ஐஸ்வர்யம் நிறைந்தவனாக, காலதேசம் கருதிக் காரியமாற்றுவனாக இருப்பவனே மன்னனால் மந்திரியாக்கப்பட வேண்டும்.

மன்னனும் மந்திரிக்குரிய குணங்களைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அத்துடன் மன்னனிடம் சாஸ்திர ஞானமும், தர்ம வழியில் மக்களைக் காக்கும் விருப்பமும் இருக்க வேண்டும். மன்னன், தீரனாகவும், பொறுமையுடையவனாகவும், புருஷார்த்தத்தை அறிந்தவனாகவும், உற்சாகம் அளிப்பவனாகவும் வேதமறிந்தவனாகவும், தர்க்க-விதர்க்கத்தில் திறமையுடையவனாகவும், மேதாவிடையவனாகவும், மக்களைத் தாங்கும் சக்தி உடையவனாகவும், உசிதமான காரியமாற்றுவனாகவும், புலனடக்கம் உடையவனாகவும். பகைவனையும் மன்னித்து விடுபவனாகவும் இருக்க வேண்டும். மன்னன் தானப் பரம்பரையை ஒருபோதும் அழிப்பவனாக இருக்கக்கூடாது. தரிசனம் அளிக்கும்போதே சுகம் அளிப்பவனாகவும், துயரமடைந்தவர்களைக் கை கொடுத்துக் காப்பவனாகவும் நம்பிக்கைக்குரிய மந்திரிகளை உடையவனாகவும், நீதியைப் பின்பற்றுவனாகவும் இருக்க வேண்டும்.

நல்ல மனிதர்களுடன் இருக்க வேண்டும். பணியாட்களை எப்போதும் கவனிக்க வேண்டும். யாரிடமும் கோபம் கொள்ளக்கூடாது. நியாயத்திற்கு உசிதமான தண்டனையைத் தவறாமல் அளிக்க வேண்டும். ஒற்றர்களால் ராஜ்யத்தைப் பார்வையிட வேண்டும். எப்போதும் தர்மத்தையும் பொருளையும் சம்பாதிப்பதில் திறமையுடன் ஈடுபட வேண்டும். இத்தகைய நூற்றுக்கணக்கான நற்குணங்களைக் கொண்ட மன்னனே மக்களால் விரும்பப்படுகிறான்.

மன்னா! ராஜ்யத்தைக் காப்பதில் படைவீரர்கள் இத்தகைய சிறந்த குணங்கள் நிரம்பியவர்களாக இருக்க வேண்டும். இதற்கான நல்ல மனிதர்களைத் தன் படைவீரர்களாக நியமிக்க வேண்டும். மன்னன்

ஒருபோதும் தன்னுடைய படைவீரர்களை அவமதிக்கக்கூடாது. போரில் வீரத்தைக் காட்டக்கூடிய, நன்றியுடைய, ஆயுதம் செலுத்தும் கலையில் சிறந்த, தர்மசாஸ்திரம் அறிந்த, பயமற்ற, யானைப் போரையும், தேர்ப் போரையும் நன்கறிந்த சேனாதிபதிகளையுடைய மன்னனின் கீழ் புவி இருக்கிறது. மன்னன் எப்போதும் முயற்சியுடையவனாக இருக்க வேண்டும். நீதி வழியைப் பின்பற்றி, பகைவரை அவமதிக்காத மன்னனின் அதிகாரத்தில் இந்த பூமி நீண்டநாள் இருக்கிறது. பாரதா! மேற்கூறிய மனிதர்களைச் சேர்க்கும் மன்னன் ஆயிரம் குதிரை வீரர்களை மட்டுமே கொண்டு இந்த உலகம் முழுவதையும் வெல்ல முடியும்” எனப் பீஷ்மர் உரைத்தார்.

12.2.85 ராஜதர்மத்தின் சுருக்கம்

யுதிஷ்டிரர் ராஜதர்மத்தை சுருக்கமாகக் கூறும்படிப் பீஷ்மரை வேண்டினார். பீஷ்மரும் மீண்டும் தான் கூறியதைத் தொகுத்துரைத்தார். “மன்னா! கூடித்திரியனுக்குப் பிராணிகளைக் காப்பதே எல்லாவற்றிலும் சிறந்த தர்மம். இதனை நிலைநிறுத்த மன்னன் தீவிரத்தன்மை, கோணல் நீதி, அபயதானம், சத்தியம், எளிமை ஆகிய சிறந்த குணங்களை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். சரத்ருதுவின் மயிலைப்போல மன்னன் மௌனமாக இருந்து அரசின் ரகசியங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். எந்தவழியிலிருந்து சங்கடம் வரும் என்று தோன்றுமோ அவற்றை உறுதியாகத் தடுத்தவிட வேண்டும். குற்றவாளிகளுக்கு எப்போதும் தண்டனையளிக்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும். மக்களின் வருமானத்தையும் செலவையும் கண்டு வரி பெற வேண்டும். மழைக் காலத்தில் பகைவரோடு போரிடக்கூடாது.

மன்னன் தன்னுடைய கவசத்தை ஒருபோதும் கழற்றக்கூடாது. தன் சரீரத்தைச் சிறப்பாகக் காப்பாற்ற வேண்டும். பகைவனைப் பலவீனமாக்க வேண்டும். சிறந்தவர்களையே தன்னருகில் அமர்த்திக் கொள்ள வேண்டும். வெட்டுக்கிளி கூட்டம் இலைகளை முழுமையாக அழிப்பதுபோலப் பகைவர்களை முழுமையாக அழித்துவிட வேண்டும். மன்னன் அறிவாளியாக இருப்பதோடு மக்களைத் தங்கள் கடமையைச் செய்யத் தூண்ட வேண்டும். தன் காரியங்களில் மென்மையான இயல்பும், வித்தையும், வீரமும் நிறைந்தவர்களை நியமிக்க வேண்டும். மன்னன் எல்லோருக்குப் பிரியமானதைச் செய்ய வேண்டும். ஆனால் தர்மத்திற்குத் தடையின்றிப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். விருப்பு வெறுப்பின்றித் தர்மத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும். ஒற்றர்களைக் கொண்டு தேசங்களின் அனைத்து விஷயங்களையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

சூரியன் ஒவ்வொரு நாளும் கிரணங்களால் உலகத்தைப் பிரகாசிக்கச்

செய்வதைப்போல மன்னன் தேசம் முழுவதையும் பார்வையிட வேண்டும். காலமறிந்து மக்களிடமிருந்து செல்வத்தைப் பெற வேண்டும். தேனீ தேனைச் சிறிது சிறிதாகச் சேகரிப்பதுபோல் மக்கள் அனைவரிடமும் சிறிது சிறிதாகத் திரவியம் பெற்று அதனைச் சேர்க்க வேண்டும். ராஜ்யப் பாதுகாப்பின் பிறகு மீதமான செல்வத்தையே தர்மம் முதலிய காரியங்களுக்குச் செலவிட வேண்டும். பகைவன் சக்தியிழக்கும்போது அவனை அவமதிக்கக்கூடாது. அறிவற்றவர்களை ஒருபோதும் நம்பக்கூடாது. ஒரு சிறிய விதையிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான விதைகள் தோன்றிவிடும். எனவே வரவு, செலவு விஷயத்தில் சிறிதளவு செல்வத்தையும் அவமதிக்கக்கூடாது.

மன்னன் மக்களிடம் கருணையுடன் வரிவசூல் செய்ய வேண்டும். உழைப்பையே காரியங்களின் சித்திக்குச் சிறந்த சாதனம் என்பதை அறிந்து கொள். புலன்களின் அதிகாரி தேவதைகளாக இந்திரன், விஷ்ணு மற்றும் சரஸ்வதி வாசம் செய்யும் மனித சரீரத்தை யாரும் அவமதிக்கக்கூடாது. எல்லா வகையான குற்றங்களும் நிரம்பிய லோபிக்கு மன்னன் எந்தப் பதவியும் அளிக்கக்கூடாது. அறிவுள்ள மன்னன் நீச மனிதனைத் தன்னிடமிருந்து விலக்கிவிட வேண்டும். பாண்டவா! தர்மாத்மாக்களில் எல்லா விஷயங்களையும் அறிந்தவர்களை மந்திரியாக்கிக் கொள். அவர்களைப் பாதுகாக்கச் சிறப்பான ஏற்பாடு செய். மக்களின் நம்பிக்கைக்கு பாத்திரமான உயர் குலத்தில் தோன்றியவனும் மன்னனை வசப்படுத்துவதில் வல்லவனாகிறான். மன்னனுக்குச் சாஸ்திரம் கூறிய தர்மங்களைச் சுருக்கமாக நான் கூறினேன். நீ இவற்றை உன் அறிவால் ஆலோசித்து இதயத்தில் தரித்துக் கொள். இவற்றைக் கற்றுக் கொண்டு இதயத்தில் தரித்து நடத்தையில் கொண்டு வரும் மன்னனே தன் ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்ற வல்லவனாகிறான்.

ராஜதர்மத்தை அறியாத மன்னனுக்கு எங்கும் கதி கிடையாது. அவனுடைய ராஜசுகம் நிலைத்திருப்பதில்லை. ராஜதர்மத்தின்படி, சண்டை, சமாதானம் முதலியவற்றில் எப்போதும் எச்சரிக்கையோடு இருக்கும் மன்னன் செல்வம் நிறைந்தவனாக, அறிவும், சீலமும் உடையவனாக, குணவானாகப் போரில் பகைவர்களை அழிப்பவனாக ஆகிறான். மன்னன் தகுதியற்ற உபாயங்களால் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ள நினைக்கக்கூடாது. குற்றமற்றவர்களிடம் குற்றம் காணக்கூடாது. மன்னா! நான் கூறிய இந்த ராஜ தர்மங்களைக் கடைப்பிடித்து மக்களைப் பராமரிப்பதில் ஈடுபடு. இதனால் நீ சுகமாக புண்ணிய பலனை அடைவாய். ஏன் எனில் உலகனைத்தின் மூலம் தர்மமேயாகும்.

12.2.86 தண்டத்தின் சொரூபம் பற்றி யுதிஷ்டிரர் வினா

சனாதன ராஜதர்மத்தைக் கேட்டறிந்த யுதிஷ்டிரர் ஐயத்துடன் பீஷ்மரிடம் வினவினார். “பிதாமகரே! ராஜதர்மத்தின்படி பெரும் தண்டமே எல்லோருக்கும் ஈஸ்வரனாகும். அதன் அதிகாரத்திலேயே அனைத்தும் நிலைக்கிறது. தேவர், முனிவர், பித்ருக்கள், யக்ஷ, ராக்ஷஸ், பிசாசு-சாத்ய கணங்கள், பசுபக்ஷிகள் மற்றும் அனைத்து உயிர்களுக்கும் எங்கும் வியாபித்த தண்டமே நன்மை தரும் சாதனம் தண்டத்தின் மீதே சராசர உலகம் நிலை பெற்றுள்ளது என்று கூறினீர்கள்.

தண்டம் என்பது என்ன? எவ்வாறு உள்ளது? அதன் சொரூபம் எத்தகையது? எதன் ஆதாரத்தில் அதன் நிலை உள்ளது? அதன் உருவம் எத்தகையது? அது எவ்விதம் பிராணிகள் அனைத்தின் மீதும் ஆட்சி செய்கிறது? முதலில் இது எந்தப் பெயரால் அறியப்பட்டது? எந்த தண்டனை பிரசித்தமானது? அதற்கு ஆதாரம் என்ன? என்று பல ஐயங்களைக் கேட்டார். பீஷ்மர் கூறலானார்.

12.2.87 தண்டத்தின் சொரூபம்

குரு நந்தனா! இவ்வுலகம் எதற்கு அதீனமானதோ அந்த இணையற்ற பொருளே இங்கு தண்டம் (தண்டனை) என்று கூறப்படுகிறது. உலகில் எப்போதும் எச்சரிக்கையோடு இருக்கும் மனிதனின் தர்மம் எந்த வகையிலும் மறையக்கூடாது என்பதற்காகவே தண்டம் அவசியமாகிறது. மன்னா! பழைய காலத்தில் மனு, எந்த மன்னன் எல்லோரிடமும் பாரபட்சம் இல்லாமல் தண்டநீதியைப் பயன்படுத்தி மக்களை நன்கு காப்பாற்றுகிறானோ, அந்தக் காரியமே தர்மம் என்று உபதேசித்துள்ளார். இது பிரம்மாவினாலும், ‘ப்ராக்வசனம்’ என்ற பெயரில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் நடத்தையின் விளக்கம் சான்றுடன் கூறப்பட்டதால் நடத்தை என்றும் கூறப்படுகிறது. தண்டம் சரியாகப் பயன்படுமானால் மன்னனுக்கு தர்மம், அர்த்தம் மற்றும் காமத்தின் சித்தி எப்போதும் உண்டாகிறது. ஆகவே தண்டம் பெரும் தெய்வமாகும்.

இது அக்னியைப் போல தேஜஸ்வியான உருவில் தோன்றியது. இது நீலத் தாமரையைப் போல சியாம வண்ணம் கொண்டது. நான்கு புஜங்களும், கடைவாய்ப் பற்களும், எட்டுக் கால்களும், பல கண்களும் உடையது. மாடு கட்டும் முளை போன்ற காதுகளையும், மேலே எழும்பிய ரோமங்களையும், தலை மீது ஜடையையும், வாயில் இரு நாக்குகளையும் கொண்டது. முகம் தாமிரம் போன்ற வண்ணமுடையது. புலித்தோலைத் தரிக்கிறது. வாள், வில், கதை, சக்தி, திரிகூலம், முத்திரம், பாணம், உலக்கை, பரசு, சக்கரம்,

பிராசம், தண்டம், வருஷடி, தோமரம் இன்னும் பல ஆயுதங்களின் உருவில் தண்டமே விளங்குகிறது. இது குற்றவாளிகளைப் பிளக்கிறது, துளைக்கிறது, வெட்டுகிறது, கிழிக்கிறது, துன்புறுத்துகிறது, கொல்விக்கிறது. இவ்விதம் தண்டமே எல்லாப் பக்கமும் ஓடித்திரிகிறது.

12.2.88 தண்டத்தின் சொரூபங்களாகப் பீஷ்மர் உரைப்பவை

யுதிஷ்டிரா! அசி, விசேஷன், தர்மம், தீஷ்ணவர்மா, துராதர, விஜய, ஸ்ரீ கர்ப, சாஸ்தா, விவகார், சனாதன, சாஸ்திர, பிராமண, மந்த்ர, பிராக் வததாம்வர, தர்மபால, அக்ஷர, தேவ, சத்யக, நித்யக, சுக்ரஜ, அசங்க, ருத்ரநயன, மனு, ஜ்யேஷ்ட, சிவங்கர என்பவை தண்டத்தின் பெயர்களாகக் கூறப்படுகின்றன. தர்மம் எங்கும் வியாபித்திருப்பதால் பகவான் விஷ்ணுவாகும். மனிதர்களின் ஆஸ்ரயமானதால் நாராயணம் எனப்படுகிறது. ஆளுமை மிக்கதாக இருப்பதால் பிரபு என்றும், எப்போதும் பெரிய ரூபம் தரிப்பதால் மஹாபுருஷன் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

இதைப்போல தண்ட நீதியும் பிரம்மாவின் கன்னிகை என்று கூறப்படுகிறது. லக்ஷ்மி, விருத்தி, சரஸ்வதி, ஜகதாத்ரி என்பவை அதன் பெயர்களாகும். இவ்வாறு தண்டத்திற்கு ஏராளமான ரூபங்கள் உள்ளன. அர்த்த, அனர்த்த, சுக-துக்க, தர்ம-அதர்ம, பல-சுபல, துர்பாக்ய-சௌபாக்கிய, புண்ணிய-பாவ, குண-அவகுண, காம-அகாம, ருது-மாச, பகல்-இரவு, கூஷணம், தவறு-தவறின்மை, மகிழ்ச்சி-கோபம், சம-தமம், தெய்வம்-புருஷார்த்தம், பந்தம்-மோக்ஷம், பயம்-அபயம், இம்சை-அஹிம்சை, தவ-யக்ஞ, சம்யம, விஷ-அவிஷ, முதல், நடு, முடிவு காரிய விஸ்தார, மத கவனமின்மை, கர்வம், தற்பெருமை, தைரியம்

நீதி-அநீதி, சக்தி-சக்தியின்மை, மானம்-மௌனம், வ்யயம்-அவ்யயம், வினயம், தானம், காலம்-அகாலம், சத்ய-அசத்திய, ஞான, சிரத்தா, அசிரத்தா, காரியம் செய்யாமை, முயற்சி, லாபஹானி, வெற்றி, தோல்வி தீக்ஷிணத்தன்மை-மென்மை, மரணம், வருதல், போதல், விரோதம்-அவிரோதம், கடமை-கடமையில்லாதது, பலம்-பலமில்லாதது, வெட்கம்-வெட்கம் இன்மை, சம்பத்து-விபத்து, ஸ்தானம், தேஜஸ், காரியம், பாண்டித்யம், வாக்கு சக்தி, தத்துவபோதம் இவை அனைத்தும் தண்டத்தின் பல பெயர்களும் ரூபங்களுமாகும்.

குருநந்தனா! இவ்விதம் உலகில் தண்டத்திற்கு ஏராளமான உருவங்கள் உள்ளன. உலகில் தண்ட ஏற்பாடு இல்லையென்றால் அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் அழித்துவிடுவார்கள். தண்டத்தால் காக்கப்பட்ட மக்களே உலகில்

தம் மன்னனை ஒவ்வொரு நாளும் தன தான்யத்தால் நிறைக்கிறார்கள். ஆதலால் தண்டமே எல்லோருக்கும் நிழல் தருவதாகும். மன்னா! தண்டமே இவ்வுலகை சத்தியத்தில் நிலைநிறுத்துகிறது. சத்தியத்தில் தர்மத்தின் இருப்பு உள்ளது. தர்மம் பிராமணர்களிடம் நிலைத்துள்ளது. சிறந்த பிராமணர்கள் வேதம் ஓதுகிறார்கள். வேதங்களால் யாகம் தோன்றுகிறது. யாகம் தேவர்களைத் திருப்தி செய்கிறது. திருப்தியடைந்த தேவர்கள் மக்களுக்காக இந்திரனைப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். இந்திரன் மக்களுக்கு அருள் செய்து அன்னம் அளிக்கிறார். பிராணிகளின் உயிர் உணவிலேயே நிலைத்துள்ளது. ஆதலால் தண்டத்தாலேயே மக்களின் இருப்பு அமைந்துள்ளது.

12.2.89 தண்டப் பிரயோகம் பற்றிப் பீஷ்மர் விளக்குதல்

ஈஸ்வரன், புருஷன், பிராணன், சத்வம், சித்தம், பிரஜாபதி, பூதாத்மா, ஜீவன் என்னும் எட்டு பெயர்களால் தண்டம் எடுத்து விளக்கப்படுகிறது. எப்போதும் படைபலம் நிரம்பிய, தர்மம், நடத்தை, தண்டம், ஈஸ்வரன், ஜீவன் என்னும் ஐந்து சொருபத்தையும் தரிக்கும் மன்னனுக்கு ஈஸ்வரனே தண்ட நீதியையும், தன்னுடைய ஐஸ்வர்யத்தையும் அளித்துள்ளார். யுதிஷ்டிரா! மன்னனின் பலம் இருவகைப்படும். ப்ராக்ருதம், ஆஹார்யம் என்பன. அவற்றுள் குலம், செல்வம், மந்திரி, அறிவு என்ற நான்கும் ப்ராக்ருத பலமாகும். யானை, குதிரை, தேர், காலாள் படகு, கூலியில்லாத வேலை, தேசத்தின் மக்கள், ஆடு முதலிய மிருகங்கள் ஆகிய எட்டு வகையானவை ஆஹார்ய பலம் எனப்படுகிறது.

யானை வீரர், குதிரை வீரர், காலாட்படையினர், மந்திரி, வைத்தியன், பிகுஷு, ஜோஸ்யன், தைவக்ஞன், நிதி, நண்பன், தான்யம் மற்ற பொருட்கள் அனைத்தும் ராஜ்யத்தின் பிரக்ருதிகளாகும். இவை அனைத்திலும் தண்டமே முக்கியமான அங்கமாகும். ஏன் எனில் தண்டமே அனைத்தின் உற்பத்திக்குக் காரணமாகும். பிரம்மா தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் கூடித்திரியனிடம் அவனுக்குச் சமமான ஜாதியுடைய தண்டத்தை அளித்துள்ளார். ஆகவே தண்டமே சனாதன நடத்தைக்குக் காரணமாகும்.

பிரம்மா இவ்வுலகைக் காக்கவும் சுவதர்மத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கும் எடுத்துக் கூறிய தர்மமே தண்டமாகும். யஜமானன் அளிக்கும் தண்டம் 'பர்த்ருபர்த்யய' எனப்படும். இது மன்னன் அளிப்பது. வேதங்கள் கூறியபடி குற்றவாளிகளுக்கு அளிக்கப்படும் தண்டம் 'வேதப்ரத்யய' எனப்படும். குல ஆசாரத்தை மீறும்போது அளிக்கப்படும் தண்டம் 'மௌல்' எனப்படும். இதில் சாஸ்திரப்படியே தண்டம் அமைகிறது. தண்டம் என்பதே என்னுடைய

பார்வையில் சனாதனமான நடத்தையாகும். எந்த நடத்தை சிறந்ததாகப் பார்க்கப்படுகிறதோ அதுவே வேதமாகும். எது வேதமோ அதுவே தர்மம், அதுவே நல்லோர்களின் நல்ல வழியாகும்.

நல்லவர்கள் என்பது லோக பிதாமகரான பிரம்மா. அவரே எல்லோருக்கும் முதலில் தோன்றியவர். அவரே தேவ, மனிதர், நாகம், அசுரர் மற்றும் உலகனைத்தின் கர்த்தாவுமாவார். அவரிடமிருந்தே பர்த்ருப்ரயத்யயமெனும் தண்டத்தின் மனப்போக்கு உண்டாயிற்று. அவரே இந்த நடத்தைக்காக, “தாய், தந்தை, சகோதரன், மனைவி, புரோகிதன் யாராக இருந்தாலும் யார் தன்னுடைய தர்மத்தில் நிலையாக இருப்பதில்லையோ அவனுக்கு மன்னன் அவசியம் தண்டனை அளிக்க வேண்டும் என்று கூறியுள்ளார். மன்னனைப் பொறுத்தவரை தண்டிக்கப்பட முடியாதவர் யாரும் கிடையாது” என்று பீஷ்மர் கூறி முடித்தார்.

பீஷ்மர் மேலும் யுதிஷ்டிரருக்கு, தண்ட நீதி எவ்வாறு தோன்றியது, என்பதை வசுஹோமன் என்ற மன்னன் மாந்தாதாவிடமிருந்து கூறிய வரலாற்றை எடுத்துக் காட்டி விளக்கினார். பிரம்மாவின் தண்ட நீதி மறைந்ததையும், பிரம்மாவின் வேண்டுகோளுக்கேற்ப மகாதேவன் தன்னைத்தானே தண்டத்தின் உருவத்தில் தோற்றுவித்ததையும், சரஸ்வதிதேவி தண்ட நீதியை அமைத்ததையும் கூறினார். இந்திரன் தேவர்களின் தலைவன், பித்ருக்களுக்கு யமன், நீருக்கு வருணன், உயிர்களுக்கு மரணம், மகாதேவன் ருத்ரர்களுக்கு, பூதங்களுக்கு ஸ்கந்தன் என்று தலைவர்கள் நியமிக்கப்பட்டதையும், இவர்களால் தண்டம் தர்மப்படி நிலைத்ததையும், படிப்படியாக தேவர்களிடமிருந்து பிராமணர்களும், பிராமணர்களிடமிருந்தும் கூத்திரியர்களும் தண்டமளிக்கும் அதிகாரத்தைப் பெற்றதையும் விவரித்தார்.

இவ்வாறு தண்ட நீதியைப் பற்றிக் கேட்டறிந்த யுதிஷ்டிரர், தர்ம, அர்த்த, காம சம்பந்தமான விவரங்களைப் பீஷ்மரிடம் கேட்டார். இவற்றின் மூலம் எது இவை தோன்றுவதற்கு என்ன காரணம்? இம்மூன்றில் எதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு உலக யாத்திரையின் நிர்வாகம் நடக்கிறது? இவை சில இடங்களில் தனித்தனியாக இருக்கின்றன; அதற்கான காரணம் என்ன? என்ற பல்வேறு ஐயங்களைக் களையும்படி பிதாமகரிடம் வேண்டினார். பீஷ்மரும் யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்கத் தொடங்கினார்.

12.2.90 தர்ம, அர்த்த, காமம் என்னும் த்ரிவர்க்க விசாரத்தைப் பீஷ்மர் விளக்குதல்

மன்னா! உலகில் மனிதர்களின் உள்ளம் தூய்மையடையும்கூடாது,

தர்மப்படி அவர்கள் பொருளைப் பெற முயற்சிக்கிறார்கள். அப்போது உசிதமான காலம், காரணம், செயல்களால் தர்ம, அர்த்த, காமம் மூன்றும் ஒன்று சேர்ந்தது போலத் தோன்றுகிறது. இவற்றில் தர்மம் அர்த்தத்தைப் பெறும் காரணமாகும். காமம் அர்த்தத்தின் பலன் என்று கூறப்படுகிறது. இம்மூன்றிற்கும் மூல காரணம் விஷய ரூபமான சங்கல்பமாகும். இதுவே தர்ம, அர்த்த, காமத்தின் மூலமாகும். இந்த மூன்றிலிருந்து விடுபடுவதே மோக்ஷமாகும்.

தர்மத்தால் உடல் காக்கப்படுகிறது. தர்மத்தைச் சம்பாதிப்பதற்காகவே அர்த்தம் அவசியம் எனக் கூறப்படுகிறது. காமத்தின் பலன் ரஜோகுணமானவை. தர்மம் முதலிய இவற்றை நன்மை தரும் சாதனமாக்கியே பயன்படுத்த வேண்டும். பற்றையும், பலனையும் தியாகம் செய்தே இம்மூன்றையும் பயன்படுத்த வேண்டும். பற்றும், பலனின் விருப்பமும் இன்றி இவை பயன்படுத்தப்பட்டால் அது நன்மையாகிறது. மனிதன் அதைப் பெற முடிந்தால் அது சௌபாக்கியத்திற்குரியது. பொருளைப் பெறத் தெரிந்தே தர்மத்தைப் பின்பற்றினாலும் சிலசமயம் பொருள் கிடைக்கிறது. சிலசமயம் கிடைப்பதில்லை.

சிலசமயம் அர்த்தத்தைச் சாதிக்கும் கர்மங்களும் எதிரான பலனளிக்கின்றன. சிலசமயம் செல்வத்தைப் பெற்றும் மனிதன் விபரீதமான செயல்களில் ஈடுபடுகிறான். செல்வம் அல்லாத மற்ற சாதனங்களும் தர்மத்தில் உதவுகின்றன. ஆகவே, தர்மத்தால் செல்வம் உண்டாகிறது. செல்வத்தால் தர்மம் உண்டாகிறது என்பதை தேவையற்ற அறிவு கொண்ட முட்டாள் மனிதன் நம்புவதில்லை. ஆதலால் அவனுக்கு இரண்டின் பலனும் கிடைப்பதில்லை. பலனில் விருப்பம் கொள்வது தர்மத்தின் குற்றமாகும். சேர்த்து வைப்பது பொருளின் குற்றமாகும். மகிழ்ச்சி கொண்டாடுவது காமத்தின் குற்றமாகும். ஆனால் இந்த த்ரிவர்க்கம் தன் குற்றங்கள் இல்லாதபோது நன்மையளிக்கிறது.

12.2.91 பாவத்திற்கு வசமான மன்னனின் பிராயச்சித்தம் பற்றிப் பீஷ்மர் கூறுதல்

“பாரதா! காமந்தக முனிவரிடம், ஆங்கரிஷ்ட மன்னன், காமத்திற்கும் மோகத்திற்கும் வசமாகிப் பாவம் செய்து, பிறகு பச்சாதாபப்பட்டால் அந்த பாவத்தை விலக்க என்ன பிராயச்சித்தம் உள்ளது? அறியாமையால் அதர்மத்தையே தர்மம் எனக்கருதி நடந்து கொள்பவன் எப்படி அந்த அதர்மத்தில் இருந்து விலக முடியும்? எனக் கேட்டார். அதற்கு காமந்தக முனிவர் கூறிய பதிலை நீ அறிந்து கொள்.

தர்மத்தையும், அர்த்தத்தையும் துறந்து காமத்தை மட்டுமே பயன்படுத்தும் மனிதனின் அறிவு அழிந்துவிடுகிறது. அறிவின் நாசமே மோகமாகும், அது தர்ம-அர்த்தம் இரண்டையும் அழிக்கவல்லது. இதனால் மனிதனிடம் நாஸ்திகம் பரவுகிறது. அவன் தீய நடத்தையை மேற்கொள்கிறான். மன்னன் துஷ்டர்களையும், தீய நடத்தை உள்ளவர்களையும் தண்டனை அளித்துக் கட்டுப்படுத்தாதபோது மக்கள் மன்னனுக்குத் துணை செய்யாமல் வீட்டில் இருக்கும் பாம்பைப்போல ஆகி விடுகிறார்கள். நல்லவர்களும், பிராமணனும் கூட அவனை மதிப்பதில்லை. அதனால் அவன் ஆபத்தில் சிக்குகிறான். கடைசியில் மக்கள் கையாலேயே கொல்லப்படுகிறான்.

தான் பதவியிலிருந்து பிறழ்ந்து அவமானப்பட்டு உயிர் வாழ்வதும் அவனுக்கு மரணம் போன்றதேயாகும். இந்த நிலையில் ஆசாரியார்கள் அவனுக்கு அறிவுரை கூறுகிறார்கள். அவன் தன்னுடைய பாவங்களை நிந்தித்து, வேதங்களை ஓதி, சிறந்த பிராமணர்களை உபசரித்து தர்ம நடத்தையைப் பின்பற்ற வேண்டும். உத்தம குலத்தில் மணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். உதார குணமும், பொறுமையும் உள்ள பிராமணர்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும்.

அவன் நீரில் நின்று காயத்திரியை ஜபிக்க வேண்டும். எப்போதும் மகிழ்ச்சியோடு இருக்க வேண்டும். பாவிகளை ராஜ்யத்திலிருந்து வெளியேற்றி, தர்மாத்மாக்களோடு சங்கம் செய்ய வேண்டும். இனிய சொற்களாலும், உத்தமமான செயல்களாலும் அனைவரையும் மகிழ்வித்து, மக்களிடம் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்த வேண்டும். அத்தகைய மன்னன் பாவமற்றவனாகி, எல்லோருடைய அன்பிற்கும் உரியவனாகித் தன்னுடைய பாவத்தில் இருந்து மீண்டு விடுகிறான். எனவே, பெரியோர்கள் உபதேசித்த உத்தம தர்மத்தை அவ்வாறே கடைப்பிடித்து சிறந்த நன்மையை அடைவாய்” என்று பீஷ்மர் கூறினார்.

12.2.92 சிறந்த சீலத்தின் இலக்கணத்தை யுதிஷ்டிரர் கேட்டறிதல்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார்; “பிதாமகரே! உலகில் தர்மத்தின்படி சீலத்தையே அதிகம் புகழ்கிறார்கள். சீலம் எவ்வாறு பெறப்படுகிறது? சீலத்தின் இலட்சணம் என்ன என்பதைக் கூறுங்கள்” என்றார். பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குப் பதிலளிக்கும் விதமாக முன்பு யுதிஷ்டிரர் இந்திரப்ரஸ்தத்தில் அற்புதமான ஸ்ரீ சம்பத்தையும், உத்தம சபையையும், செழுமையையும் பெற்று இருந்ததைக் கண்ட துரியோதனன், தன்னுடைய கௌரவ சபையில் தந்தை திருதராஷ்டிரனிடம் கவலையோடு கூறிய சொற்களையும், திருதராஷ்டிரர் அளித்த பதிலையும் எடுத்துக்கூறி விளக்கமளித்தார்.

திருதராஷ்டிரர்: மகனே! நீ ஏன் கவலையடைகிறாய்? நீயும் பெரும் ஐஸ்வர்யத்தைப் பெற்றுள்ளாய். உன்னுடைய சகோதரர்களும், நண்பர்களும், சம்பந்திகளும் உன்னுடைய சேவையில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள். நீ நல்ல ஆடைகளை உடுக்கிறாய். நல்ல ருசியான பொருட்களை உண்ணுகிறாய். உன்னுடைய தேரை அரபிக் குதிரைகள் இழுக்கின்றன. பின் ஏன் பலவீனத்தால் வெளிறிப் போகிறாய்?

துரியோதனன்: தந்தையே! யுதிஷ்டிரருடைய மாளிகையில் 10000 ஸ்னாதக பிராமணர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் சாப்பிடுகிறார்கள். பழங்களும், மலர்களும் நிறைந்த அந்த திவ்யசபையில் பல வண்ணக் குதிரைகள், வகை வகையான திவ்ய வஸ்திரங்கள் ஆகியவற்றுடன் குபேரனுக்கு நிகரான பெரும் ஐஸ்வர்யத்தை என்னுடைய பகைவர்களான பாண்டவர் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு நான் துயரத்தில் மூழ்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

திருதராஷ்டிரர்: மகனே! யுதிஷ்டிரரிடம் உள்ளதை விடச் செல்வம் மிகுந்த ராஜ்யலக்ஷ்மியைப் பெற விரும்பினால் நீ சீலமுடையவனாகு. சீலம் உடையவர்களுக்கு உலகில் சாதிக்க முடியாதது எதுவும் இல்லை. மாந்தாதா ஒரே நாளிலும், ஜனமேஜயன் மூன்றே நாட்களிலும், நாபாகன் ஏழு நாட்களிலும் இந்தப் புவியின் ராஜ்யத்தைப் பெற்றார்கள். அவர்கள் அனைவரும் சீலம் மிகுந்தவர்கள். இரக்கமுடையவர்கள். ஆகவே அவர்களால் குணங்கள் என்னும் விலை கொடுத்து வாங்கப்பட்ட இந்த பூமி தானாகவே அவர்களிடம் வந்தது.

துரியோதனன்: பாரதா! எவ்வாறு அவர்கள் புவியின் ராஜ்யத்தைப் பெற்றனர்? சீலம் எவ்வாறு அவர்களுக்குக் கிடைத்தது என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

திருதராஷ்டிரர்: இந்த விஷயத்தில் நாரதர் முன்பு கூறிய பழைய வரலாற்றைக் கேள். தைத்யராஜன் பிரஹ்லாதன் சீலத்தை ஆஸ்ரயித்து மகேந்திரனுடைய ராஜ்யத்தை அபகரித்தார். முவுலகையும் தன் வசப்படுத்தினார். அப்போது இந்திரன் பிருகஸ்பதியைச் சரணடைந்து அவரிடம் தன் நன்மைக்கான உபதேசத்தைப் பெற்றார். பிறகு அவரிடம் இதைவிடச் சிறந்த பொருள் எதுவும் உள்ளதா எனக் கேட்டார். அதற்கு பிருகஸ்பதி இதைவிடச் சிறந்த பொருளின் அறிவு சுக்ராசாரியாரிடம் உள்ளது என்று கூறினார். இந்திரன் சுக்கிராசாரியாரை வணங்கி அவரிடம் புகழுக்கான ஞானத்தைப் பெற்றார். மறுபடியும் சுக்கிராசாரியாரியும் இதைவிடச் சிறந்த புகழ் உண்டா எனக் கேட்டார்.

சுக்கிராசாரியார், “மகாத்மா பிரஹ்லாதனுக்கு இதைக் காட்டிலும் சிறந்த புகழின் ஞானம் உள்ளது” எனக் கூறினார். மகிழ்ச்சியடைந்த இந்திரன் பிராமண ரூபம் தரித்து பிரஹ்லாதனிடம் சென்று, “மன்னா! நான் புகழைப் பற்றி அறிய விரும்புகிறேன்” என்று கேட்டார். பிரஹ்லாதன் அவரிடம், நான் மூவுலக ராஜ்ய நிர்வாகத்தில் முனைப்போடு இருப்பதால் எனக்கு நேரமில்லை. நான் தங்களுக்கு உபதேசமளிக்க இயலாது, எனக் கூறினார். பிராமணனாக வந்த இந்திரன் தங்களுக்கு நேரம் கிடைக்கும்போது தங்களிடமிருந்து மிகச்சிறந்த கடைப்பிடிக்க வேண்டிய தர்மத்தின் உபதேசத்தை ஏற்றுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்” எனக் கூறினார்.

பிராமணரின் பேச்சால் பிரஹ்லாதன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார். பிராமணனும் சிறந்த குருபக்தியுடன் நடந்து கொண்டார். பிரஹ்லாதன் விரும்பியவாறு அவருக்கு சேவை செய்தார். பிரஹ்லாதனிடம் அடிக்கடி, தர்மம் அறிந்தவரே! உத்தமமான இந்த மூவுலக ராஜ்யம் தங்களுக்கு எவ்வாறு கிடைத்தது? இதன் காரணத்தை எனக்குக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார்.

பிரஹ்லாதன் பிராமணனான இந்திரனிடம் கூறினார்; “சிறந்த பிராமணரே! என்னை மன்னனாக நினைத்து நான் ஒருபோதும் பிராமணர்களை நிந்திப்பதில்லை. பதிலாக அவர்கள் எப்போது சுக்கிர நீதியை உபதேசிக்கிறார்களோ அப்போது அடக்கத்துடன் அவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்கிறேன் அவர்களுடைய ஆணையைத் தலைமேல் தாங்குகிறேன். அவர்கள் எனக்கு நீதியை உபதேசித்து அடக்கத்தோடு வைக்கிறார்கள். நான் எப்போதும் முடிந்தவரை சுக்கிராசாரியார் கூறிய நீதியின் வழியிலேயே செல்கிறேன். பிராமணர்களுக்குச் சேவை செய்கிறேன். யாருடைய குற்றத்தையும் பார்ப்பதில்லை.

தர்மத்தில் மனத்தை ஈடுபடுத்துகிறேன். கோபத்தை வென்று மனத்தையும் புலன்களையும் வசப்படுத்தியுள்ளேன். தேனீக்கள் தேனடையை மலர்களின் ரசத்தால் நனைப்பதுபோல் உபதேசமளிக்கும் பிராமணர்கள் என்னைச் சாஸ்திரம் என்னும் அமுத மயமான சொற்களால் நனைக்கிறார்கள். நான் அவர்களுடைய நீதி வித்தையின் ரசத்தை அனுபவிக்கிறேன். பிராமணர்களால் உபதேசிக்கப்படும் சுக்கிராசாரியாரின் நீதியே இப்புவிയിல் அமுதமாகும். இதனைக் கேட்டு மன்னன் இதன்படி நடப்பதே புகழுக்குரிய விஷயமாகும்” எனக் கூறினார். அத்துடன் பிரஹ்லாதன் தனக்குச் சேவை செய்த பிராமணனுக்கு வரம் அளிக்க விரும்பினார். அப்போது பிராமணன் “தாங்கள் என்னுடைய விருப்பம் அனைத்தையும் நிறைவேற்றி விட்டீர்கள்” என்று கூறினார்.

ஆனாலும் பிரஹ்லாதன் மேலும் மகிழ்ச்சி கொண்டு ஏதேனும் வரம் கேள் என்று கூறினார். பிராமணன் அவரிடம் “தாங்கள் நான் விரும்பியதைச் செய்வதனால், உங்களுடைய சீலத்தை எனக்களியுங்கள். அதுவே நான் விரும்பும் வரமாகும்” என்றார். தைத்யராஜன் அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்தாலும், பெரும் பயம் கொண்டார். வரம் கேட்ட இந்த பிராமணன் சாதாரண மனிதனல்ல என்று யோசித்தாலும் பிராமணன் கேட்டவாறே தன் சீலத்தை அவருக்கு வரமாக அளித்தார். வரம் பெற்றுப் பிராமணன் சென்றதும், பிரஹ்லாதன் கவலை கொண்டார். என்ன செய்வது என்று யோசித்தாலும் எந்த முடிவும் எடுக்க முடியவில்லை.

அச்சமயம் அவருடைய உடலில் இருந்து ஒளிமயமான உரு தோன்றி அவரை விட்டு நீங்கியது. பிரஹ்லாதன் அந்த ஒளி உருவிடம் தாங்கள் யார் எனக் கேட்டார். அது “நான் சீலம். நீ என்னைத் துறந்தாய். ஆதலால் நான் சென்று கொண்டிருக்கிறேன். மன்னா! இனி நான் நீ வரமளித்த நிந்தையற்ற பிராமணனின் சரீரத்தில் வாசம் புரிவேன்.” என்று கூறி பிராமணனான இந்திரனின் உடலில் புகுந்துவிட்டது. அதன்பிறகு பிரஹ்லாதனின் உடலில் இருந்து வேறு ஒரு ஒளி தோன்றியது. பிரஹ்லாதன் தாங்கள் யார் எனக் கேட்டார். அது “நான் தர்மம்; சீலம் எங்கிருக்கிறதோ, அங்கேயே நான் இருப்பேன். பிராமணனிடத்திற்கே நானும் செல்லுகிறேன்” என்று கூறியது.

பிரஹ்லாதனின் உடலில் இருந்து மூன்றாவதாக ஒரு ஒளி தோன்றியது. அது நான் சத்தியம் என்று கூறித் தர்மத்தின் பின் சென்றுவிட்டது. அதன் பின் தோன்றிய மகாபுருஷன் நான் நன்னடத்தை; சத்தியம் இருக்கும் இடத்திலேயே நான் வசிக்கிறேன் எனக் கூறிச் சென்றுவிட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து தோன்றிய ஒளி தன்னைப் பலம் என்று கூறியது. நன்னடத்தை இருக்கும் இடமே என்னுடைய இடம் என்று கூறிச் சென்றுவிட்டது.

பின் பிரஹ்லாதனின் உடலில் இருந்து ஒரு ஒளி மயமான தேவி தோன்றினாள். தைத்யராஜன் தாங்கள் யார் என அவளிடம் கேட்டார். அத்தேவி, “வீரனே! நான் லக்ஷ்மி. நான் தானாகவே வந்து உன் உடலில் வாசம் புரிந்தேன். ஆனால் நீ இப்போது என்னைத் தியாகம் செய்துவிட்டாய். நான் இப்போது பலத்தின் பின் செல்கிறேன்” என்று கூறினாள். பெரும் பயம் கொண்ட பிரஹ்லாதன் தேவியிடம், சத்திய விரதமுடைய தேவி! நீ எங்கு செல்கிறாய்? அந்த பிராமணன் யார் என்பதை நான் அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்” என்று கேட்டார்.

ஸ்ரீ லக்ஷ்மி தேவி பிரஹ்லாதனுக்குக் கூறினாள்; “மன்னா! நீ யாருக்கு உபதேசம் அளித்தாயோ அந்த பிரம்மச்சாரி, பிராமணன் உருவில் வந்த

இந்திரன் ஆவார். மூவுலகத்திலும் பரவியிருந்த உன் ஐஸ்வர்யத்தை உன் வரத்தின் மூலமாக அவர் அபகரித்துக் கொண்டார். நீ சீலத்தின் மூலமே மூவுலகையும் வென்றிருந்தாய். இதையறிந்த சுரேந்திரன் உன்னுடைய சீலத்தை அபகரித்தார். தர்மமறிந்தவனே! தர்மம், சத்தியம், நன்னடத்தை, பலம், லக்ஷ்மியாகிய நான் அனைவரும் எப்போதும் சீலத்தின் ஆதாரத்தில் இருப்பவர்கள். சீலமே எங்கள் அனைவரின் வேராகும் என்று கூறிச் சென்றுவிட்டாள்” எனச் சீலத்தின் சிறப்பைத் திருதராஷ்டிரர் துரியோதனனுக்கு விளக்கிக் கூறினார்.

துரியோதனன்: கௌரவா! நான் சீலத்தின் தத்துவத்தை அறிய விரும்புகிறேன். சீலம் எவ்வாறு கிடைக்கும் என்னும் உபாயத்தை எனக்குக் கூறுங்கள்.

திருதராஷ்டிரர்: சீலத்தின் சொருபம், அதைப் பெறும் வழி இவை இரண்டையும் பிரஹ்மாதன் முன்பே கூறியுள்ளார். நான் சுருக்கமாக சீலத்தை அடையும் உபாயத்தை மட்டும் கூறுகிறேன். கவனமாகக் கேள். மனம், வாக்கு, செயலால் எந்தப் பிராணியிடமும் துரோகம் செய்யாமை, எல்லோரிடமும் இரக்கம் காட்டுதல், இயன்ற வரை தானமளித்தல் ஆகியவை சீலம் என்று கூறப்படுகின்றன. தன்னுடைய எந்த புருஷார்த்தமும், காரியமும் மற்றவர்களுக்கு நன்மை அளிக்காதோ, எதைச் செய்வதில் தயக்கம் ஏற்படுகிறதோ அதனைச் செய்யக்கூடாது, எந்தச் செயலை எவ்வாறு செய்வதால் நிறைந்த சபையில் மனிதனுக்குப் புகழ் கிடைக்கிறதோ அதை அவ்வாறே செய்ய வேண்டும். சில இடங்களில் சீலமில்லாத மனிதர்களும் ராஜ்ய லக்ஷ்மியை அடைந்துவிடுகிறார்கள் என்றாலும் அது நீண்டகாலம் அவர்களிடம் நிலைக்காது. மகனே! நீ யுதிஷ்டிரரைக் காட்டிலும் நல்ல செல்வத்தைப் பெற விரும்பினால் இந்த உபதேசத்தைப் பின்பற்றிச் சீலம் நிறைந்தவனாகும் என திருதராஷ்டிரர் துரியோதனனிடம் கூறினார்.

இவ்வாறு கௌரவ சபையில் திருதராஷ்டிரருக்கும், துரியோதனனுக்கும் நடந்த உரையாடலை யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்த பிதாமகர், “திருதராஷ்டிரர் தன் மகனுக்கு இந்த உபதேசத்தை அளித்தார். கௌந்தேயா! நீயும் இதன்படி நடந்து கொள் உனக்கும் அதே பலன் கிடைக்கும்” என்றார்.

12.2.93 யுதிஷ்டிரர் நம்பிக்கை பற்றிக் கேட்பதும், பீஷ்மரின் பதிலும்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம், “பிதாமகரே! நம்பிக்கை என்பது என்ன? அது எவ்வாறு தோன்றியது? துரியோதனன் மீது போர் வரும்போது அவன் உசிதமான காரியத்தைச் செய்வான் என்ற பெரும் நம்பிக்கை எனக்கு

இருந்தது. போர் செய்யாமல் பாதி ராஜ்யத்தை அளித்து விடுவான் என்றே நான் நம்பினேன். பொதுவாக எல்லா மனிதர்களும் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையை மனத்தில் வைக்கின்றனர். அந்த நம்பிக்கை உடைந்ததும் பெரும் துயரம் உண்டாகிறது. அதனால் சிலர் மரணம் கூட அடைந்துவிடுகிறார்கள்.

தீயவனான திருதராஷ்டிர புத்திரன் என்னை அவநம்பிக்கை அடைய வைத்தான். நம்பிக்கையை நான் மலையை விட மிகப்பெரியதென்று கருதுகிறேன். அல்லது அது ஆகாயத்தை விடச் சிறந்ததாகும். நம்பிக்கை சிந்திக்க முடியாதது; கிடைத்தற்கரியது. அது கிடைக்காததாலும், வெல்ல முடியாததாலுமே நான் அதனை இவ்வளவு பெரியதாகப் பார்க்கவும், கருதவும் செய்கிறேன். நம்பிக்கையை விடச் சிறந்த, கிடைத்தற்கரியது என்ன உள்ளது? என்று கேட்டார்.

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு சுமித்ர மன்னருக்கும், ரிஷப முனிவருக்கும் இடையில் நடந்த பழைய வரலாற்றை விளக்கிக் கூறலானார்; “யுதிஷ்டிரா! ராஜரிஷியான சுமித்ரன் ஹைஹைய வம்சத்து மன்னர். அவர் ஒரு நாள் வேட்டையாடக் காட்டிற்குச் சென்றார். அவர் தன் அம்புகளால் ஒரு மானைக் காயப்படுத்தினார். அந்த மான் மிக வேகமாகப் பள்ளத்தை நோக்கி ஓடியது. பிறகு சமதளமான வழியில் ஓடியது. வாலிபரான மன்னரும் வில், அம்பு, கத்தியுடன் அதனைப் பின் தொடர்ந்தார். மன்னனின் அம்புகள் அதன் உடலில் தைத்திருந்தபோதும் மான் கூட்டத்தின் தலைவனான அந்த மான் விளையாடுவது போல் மன்னனுக்குப் போக்குக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. நான்கு மைல் தூரம் இவ்வாறு ஓடி அரசனை அலைக்கழித்தவாறு ஒரு பெரிய காட்டில் நுழைந்துவிட்டது. மன்னனும் விடாமல் அதனைப் பின் தொடர்ந்தான்.

12.2.94 சுமித்ர மன்னன் தவசிகளின் ஆஸ்ரமத்தை அடைதல்;

முனிவர்களிடம் நம்பிக்கை அல்லது ஆசை விஷயமாக வினா விடுத்தல்

அந்தப் பெரும் காட்டினுள் நுழைந்த சுமித்ரன் அங்கிருந்த தவசிகளின் ஆஸ்ரமத்தைக் கண்டு, களைப்புடன் அங்கு சென்று அமர்ந்தார். பசியாலும், சிரமத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டிருந்த மன்னனைக் கண்டு பல முனிவர்கள் அவரிடம் வந்து உபசரித்து மன்னனின் களைப்பைப் போக்கினர். பின்னர் முனிவர்கள் மன்னனிடம், எந்த சுகத்திற்காகத் தாங்கள் இந்த தபோவனத்திற்குக் கத்தியுடனும், வில் அம்புகளுடனும் கால்நடையாக வந்துள்ளீர்கள்? நீங்கள் என்ன குலத்தினர்? தங்களுடைய பெயர் என்ன? என்று கேட்டனர்.

சுமித்ர மன்னன் அந்த முனிவர்களிடம் தான் ஹைஹய குலத்தில் தோன்றிய சுமித்ரன் என்பதையும், மந்திரிகளோடும், சேனைகளோடும், அந்தப்புரத்தோடும் வேட்டைக்கு வந்ததையும், அவர்களைப் பிரிந்து ஒரு மானைப் பிடிப்பதற்காகக் காட்டினுள் நுழைந்து தற்செயலாக ஆசிரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்ததையும் தெரிவித்தான். தான் தன் ராஜசின்னங்களை இழந்து ஆசிரமத்தில் கால் வைத்ததைக் கூறினான். தன்னுடைய, மானைப் பிடித்து விடுவோம் என்ற நம்பிக்கை சிதைந்து போனதால் மிகுந்த துயரடைந்ததையும், ஆகாயத்திற்கு முடிவில்லாதது போல் நம்பிக்கைக்கும் ஆசைக்கும் முடிவைக்காண முடியவில்லை என்பதையும் கூறினான். ஒருபுறம் எல்லையற்ற வானம், ஒருபுறம் ஆசையுடைய மனிதன் இருக்கும்போது, உலகில் எது பெருமைக்குரியதாகக் கருதப்படும் என்று தன்னுடைய வினாவைக் கேட்டான். நம்பிக்கை, மற்றும் திறமை இவற்றில் எது சரியானதாக இருக்கும்? தவத்தில் ஈடுபடும் தாங்கள் ஒன்று கூடிச் சர்ச்சை செய்து எனக்கு விடையளியுங்கள்” என்று பணிவுடன் வேண்டினான்.

12.2.95 ருஷப முனிவர் சுமித்ர மன்னனுக்கு வீரத்யும்னன் மற்றும் தனு முனிவரின் கதையைக் கூறுதல்

இவ்வாறு சுமித்ர மன்னன் வேண்டியதும், அங்கிருந்த பிரம்மரிஷி “ருஷபர்” தான் பத்ரிகாசிரமத்தின் அருகே இருந்த தனுவின் ஆசிரமம் சென்றதையும் அங்கு நடந்த விஷயங்களையும் சுமித்ர மன்னனின் கேள்விக்குப் பதிலாகக் கூறினார்; “மன்னா! முன்பு நான் எல்லா தீர்த்தங்களிலும் சஞ்சரித்து ரமணியமான இலந்தை மரம் உள்ள, வைஹாய குண்டம் உள்ள, ஹயக்ரீவர் சனாதனமான வேதங்களைப் படிக்கும் இடமான நரநாராயண ஆசிரமத்திற்குச் சென்றேனே. ‘வைஹாயஸி’ என்று அழைக்கப்படும் ஆகாய கங்கையில் நீராடி, முறைப்படி தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் தர்ப்பணம் அளித்தேன். பிறகு நரநாராயண முனிவர்கள் வாசம்புரியும் ஆசிரமத்தைத் தரிசித்து, அதன் அருகிலிருந்த வேறு ஒரு ஆசிரமத்திற்குச் சென்றேன்.

அங்கு மரவுரியும் மான்தோலும் அணிந்த மிக மெல்லிய சரீரமுடைய தனு என்னும் முனிவரைக் கண்டேன். மற்றவர்களை விட எட்டு மடங்கு உயரமும் விரலளவு பருமனே உடைய மெல்லிய சரீரத்தையும் அவர் பெற்றிருந்தார். அவரது குரலும், செயலும் சாதாரணமாக இருந்தன. அவரது மிக மிக மெலிந்த சரீரத்தைக் கண்ட நான் பயந்து துயரடைந்தேன். ஆனாலும் அவர் பாதங்களைப் பணிந்து கைகுவித்து வணங்கினேன். அவரிடம் என் பெயர், கோத்திரம், மற்றும் தந்தையின் அறிமுகம் அளித்து அவர் அளித்த இருக்கையில் அமர்ந்தேன். அப்போது அவர் தர்மார்த்த விஷயங்களைப் பேசலானார்.

அப்போது, ஒரு மன்னன் தன் சேனையுடனும், அரசியருடனும் அங்கு வந்தார். வீரத்யும்னன் என்ற அந்த மன்னன், பூரித்யும்னன் என்ற தன் மகன் வனத்தில் காணாமல் போய்விட்டதால், அவனைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் நம்பிக்கையுடன் அந்தக் காட்டில் தேடியவாறு அங்கு வந்தார். தன் மகன் பெரும் தர்மாத்மா என்றும், ஒரே மகனான அவனை நிச்சயம் சந்திப்பேன் என்றும் அவனுக்காக மரணத்தைக் கூட ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன் என்றும் முனிவர்களிடம் கூறினான். மன்னனின் சொற்களைக் கேட்ட தனு முனிவர் எதுவும் பேசவில்லை. தியானத்தில் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தார்.

அவர் சிந்திப்பதைக் கண்ட வீரத்யும்னன் மெலிந்த இதயத்துடன், தீனமான குரலில் அடிக்கடி, “தேவரிஷியே எந்தப் பொருள் கிடைத்தற்கரியது? நம்பிக்கையை விடப் பெரியது எது?” என்று கேட்டான். தனு முனிவர் எதுவும் பேசவில்லை. தியானத்தில் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தார்.

அவர் சிந்திப்பதைக் கண்ட வீரத்யும்னன் மெலிந்த இதயத்துடன், தீனமான குரலில் அடிக்கடி, “தேவரிஷியே எந்தப் பொருள் கிடைத்தற்கரியது? நம்பிக்கையை விடப் பெரியது எது?” என்று கேட்டான். தனு முனிவர், மன்னனிடம் “உங்களுடைய அந்த மகன் தனது முட்டாள்தனத்தால் பூஜைக்குரிய ஒரு முனிவரை அவமானப்படுத்திவிட்டான். மன்னா! அவர் அவனிடம் ஒரு கலசத்தையும், மரவுரியையுமே கேட்டார். உங்கள் மகன் அவர் விரும்பியதை அளிக்காமல் அவரை அவமானம் செய்தான். அதனால் அந்தப் பிராமண ரிஷி துயரமும் அவநம்பிக்கையும் அடைந்தார்.” என்று கூறினார். முனிவரின் சொற்களைக் கேட்ட வீரத்யும்ன மன்னன் களைத்துத் தளர்ந்து அமர்ந்துவிட்டான். முனிவர்கள் அவனுக்கு உபசாரம் அளித்து களைப்பைப் போக்கினர். அந்த ஆசிரமத்திற்கு வந்த காரணத்தைக் கேட்டனர்.

மன்னன் அவர்களிடம், “முனிவர்களே! நான் புகழ் பெற்ற வீரத்யும்னன் என்னும் மன்னனாவேன். நான் இழந்த என் ஒரே மகனைத் தேடுவதற்காகக் காட்டிற்கு வந்தேன். அங்கும் அவனைக் காணாமல் நாற்புறமும் நான் அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான். முனிவர்கள் அவனுக்குப் பதிலளிக்கவில்லை. ஏன் என்றால் அந்த மன்னன் அதே ரிஷிகளுக்கு முன்பு அந்த மரியாதையையும் அளித்ததில்லை. அவர்களுடைய நம்பிக்கையைப் பங்கப்படுத்தியவன். அதனால் அந்த முனிவர்கள், மன்னனோ, மற்றவர்களோ அளிக்கும் தானத்தை ஏற்பதில்லை எனத் தீர்மானித்து தவத்தில் ஈடுபட்டனர். தாங்கள் மன்னனிடம் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையை விட்டு தவத்தில் உறுதி பூண்டனர்.

வீரத்யும்னன் மீண்டும் அவர்களிடம், “தர்மத்தையும், பொருளையும் பற்றி அறிந்த நன்கு அறிந்த நீங்கள் நம்பிக்கையை விடச் சிறந்த பலவீனம் எது என்று கூறியருளுங்கள்” என வேண்டினான். அப்போது மிகப் பலவீனமான பூஜைக்குரிய தனு முனிவர் முன்பு மன்னன் அவர்களுக்கு அளிக்காத மரியாதையையும், நம்பிக்கையைச் சிதைத்ததையும் நினைவூட்டியவாறு அவனிடம் கூறினார், “மன்னா! நம்பிக்கையை நம்பும் மனிதனின் பலவீனமே மிகவும் பலவீனமானது. முன்பு நான் விரும்பிய பொருள் கிடைக்காததின் காரணமாகவே பல மன்னர்களிடம் யாசித்தேன்” என்றார்.

மன்னன் வீரத்யும்னன் தனு முனிவரிடம், “பிரம்மன்! தங்கள் சொற்களில் இருந்து ஆசைக்கு கட்டுப்பட்டவன் பலவீனமானவன், ஆசையை வென்றவன் பலமுடையவன் என்பதை நான் அறிந்து கொண்டேன். எந்தப் பொருள் மிகவும் விரும்பப்படுகிறதோ அது கிடைத்தற்கரியதாகிறது என்பதையும் வேதவாக்கியம் போல் ஏற்றுக் கொண்டேன். ஆனால் என் மனத்திலுள்ள ஒரு ஐயத்தைத் தாங்கள் கூறியருளுங்கள். அது மறைக்கத்தக்கதாக இல்லையென்றால், தங்களை விடப் பலமற்ற பொருள் எது என்பதைக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார்.

மிகவும் மெலிந்த தனு மகரிஷி கூறினார்; “ஒரு பொருள் மிகவும் அவசியமானபோதும் அதற்காக யாரிடமும் யாசிக்காமல் இருப்பது, கிடைத்தற்கரியது. யாசிக்கும் யாசகனை அவமானப்படுத்தாமல் அவனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் மனிதனும் உலகில் கிடைத்தற்கரியவன். மனிதன் யாசகனுக்கு நம்பிக்கையளித்து அவனுக்கு உபகாரம் செய்யாதபோது யாசகனின் மனதில் உண்டாகும் நம்பிக்கை என்னைக் காட்டிலும் மெலிந்தது, நன்றியற்றவன், கொலை செய்பவன், சோம்பேறி மற்றும் மற்றவர்களுக்கு அபகாரம் செய்பவர்களிடம் நம்பிக்கை வைப்பது என்னை விடப் பலவீனமானது. ஒரே புதல்வனுடைய தந்தை தன் புதல்வன் காணாமல் போகும்போது, அல்லது வேறு தேசத்தில் சென்ற பின் அவனைப் பற்றி செய்தி அறியாதபோது அவன் மனத்தில் தோன்றும் நம்பிக்கை என்னை விடப் பலவீனமானது. முதுமையடைந்த பெண்களின் மனத்தில் மகன் பிறப்பான் என்ற நம்பிக்கை தோன்றுவதும், செல்வந்தர்களின் மனத்தில் மிக அதிக லாபத்திற்கான நம்பிக்கை தோன்றுவதும் என்னை விட மெலிந்தவையாகும்.” என்று கூறினார். முனிவரின் சொற்களைக் கேட்டுத் தன் மனைவியுடன் அவரது பாதங்களைப் பணிந்த மன்னன் அங்கேயே விழுந்துவிட்டார்.

அம்மன்னன் முனிவரை மகிழ்விக்க விரும்பினார். தன் மகனைச்

சந்திக்கத் தான் விரும்பியதையும் கூறினார். முனிவரின் நம்பிக்கை பற்றிய சொற்களையும் ஐயமின்றி ஏற்றுக் கொண்டார். அப்போது தர்மாத்மாக்களில் சிறந்தவரான தனு சிரித்தார். தன் தவம் மற்றும் சாஸ்திர ஞானத்தின் சக்தியால் அரசகுமாரனை அங்கு வரவழைத்தார். மன்னனின் புதல்வனை வரவழைத்து, மன்னனைக் குறை கூறியபோதும் தனு முனிவர் தன்னுடைய சாக்ஷாத் தர்மஸ்வரூபத்தை மன்னன் தரிசிக்கச் செய்தார். பின் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார்.

இந்த தனு முனிவரின் வரலாற்றை விவரித்த ருஷப முனிவர் சுமித்ர மன்னனிடம் இவ்வாறு கூறினார்; “மன்னா! நான் இவையனைத்தையும் என் கண்களால் பார்த்தேன்; காதுகளால் கேட்டேன். நீயும் உன் சரீரத்தை மிகவும் மெலியச் செய்யும் மானுருவான துராசையைத் தியாகம் செய்துவிடு” என உபதேசித்தார். சுமித்ர மன்னனும் மானைத்தேடும் தன் ஆசையை உடனே விட்டுவிட்டார்.

இவ்வாறு வீரத்யும்னன் மற்றும் தனு முனிவருக்கிடையே நடந்ததை ருஷப முனிவர் சுமித்ர மன்னனுக்குக் கூறி அவன் ஆசையைத் துறக்கச் செய்ததைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தார். அவரிடம், “கௌந்தேயா! நீயும் என் சொல்லைக் கேட்டு ஆசையைத் துறந்து விடு. இமயமலையைப் போல் நிலையாக இரு. துரியோதனனுடன் உண்டாகாத சமாதானத்தை எண்ணிக் கவலைப்படாதே” எனக் கூறினார்.

12.2.96 யுதிஷ்டிரர் மேலும் கூறுமாறு கேட்பது; பீஷ்மர் கௌதமருக்கும் யமனுக்கும் நடந்த உரையாடலைக் கூறுவது

யுதிஷ்டிரர் மேலும் கூறினார்; பாரதா! அமுதம் பருகப் பருக விருப்பம் அதிகரிப்பது போல் தாங்கள் கூறும் அமுத மயமான சொற்களைக் கேட்டும் எனக்கு நிறைவு ஏற்படவில்லை. மேலும் மேலும் கேட்க விருப்பம் உண்டாகிறது” என்றார். பீஷ்மர் அவருக்கு யமனுக்கும் கௌதமருக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலை விவரித்தார்.

“யுதிஷ்டிரா! பாரியாத்ரா என்னும் மலை மீது கௌதம மகரிஷியின் பெரும் ஆஸ்ரமம் இருந்தது. அந்த ஆஸ்ரமத்தில் கௌதமர் 60000 ஆண்டுக் காலம் வரை வாழ்ந்தார். ஒருநாள் தீவிர தவத்தில் ஈடுபட்டிருந்த கௌதமரிடம் லோக பாலகரான யமராஜன் வந்தார். அவருடைய தேஜஸிலிருந்து யமராஜனை அறிந்து கொண்ட கௌதமர் யமராஜனை வணங்கினார். யமராஜன் தன்னுடன் தர்மம் பற்றிய விவாதத்திற்குக் கௌதமருக்கு அனுமதி அளித்தார்.

கௌதமர், யமராஜனிடம், “பகவன்! மனிதன் எந்தக்காரியம் செய்து தாய் தந்தையரின் கடனிலிருந்து விடுபடுகிறான். அவனுக்கு எவ்வாறு கிடைத்தற்கரிய புண்ணிய லோகங்கள் கிடைக்கின்றன” என்று கேட்டார். தர்மராஜன் முனிவரிடம் “பிரம்மன்! மனிதன் தவம் செய்ய வேண்டும். உள்ளும் புறமும் புனிதமாக இருக்க வேண்டும். எப்போதும் உண்மை கூறுவது என்னும் தர்மத்தில் ஈடுபட வேண்டும். இவை அனைத்தையும் செய்தபடி அவன் தினமும் தாய்-தந்தையருக்குச் சேவையும், பூஜையும் செய்ய வேண்டும். மன்னன் ஏராளமான தகூழினையுடன் கூடிய பல அஸ்வமேத யாகங்களைச் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்வதால் மனிதன் அற்புதக் காட்சிகளுள்ள புண்ணிய லோகங்களை அடைகிறான்” என்று கூறினார். யுதிஷ்டிரா! இதனை நீ அறிந்து கொள், என்றார் பீஷ்மர்.

12.2.97 ஆபத்து சமயத்தில் மன்னனின் தர்மம் பற்றிப் பீஷ்மர் உரைத்தல்

யுதிஷ்டிரர் ஆபத்துக் காலத்தில் மன்னன் பின்பற்ற வேண்டிய தர்மம் பற்றிப் பிதாமகரிடம் கேட்டார்; “பாரதா! மன்னரின் பகைவர்கள் அதிகமாகி, நண்பர்கள் நட்பை விட்டுவிட்டால், சேனையும், நிதியும் அழிந்த சமயத்தில் அவனுக்கு எந்த வழி நன்மை தரும்? சிறந்த ஆலோசனையின்றி ராஜ்யத்தில் இருந்து விலகிவிடும் நிலைமையில் அவனுடைய கடமை என்ன? பகைவனின் ராஜ்யத்தை வென்ற ஒரு மன்னனைப் பலமிக்கவன் தாக்கினால் அவனுக்கு எது அடைக்கலம் தரும்? தன் ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்ற முடியாத, தேச, கால, ஞானமில்லாத, சாம, பேத நீதியைப் பிரயோகிக்க முடியாத மன்னன் என்ன செய்ய வேண்டும்? அவன் தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமா? அல்லது செல்வத்தின் சாதனையா? என்ன செய்தால் அவன் நன்மை அடைவான்?” என பீஷ்மரிடம் வினவினார்.

பீஷ்மர் பதிலிறுத்தார். “தர்மநந்தனா! நீ இந்த வினாவைக் கேட்கவில்லை என்றால் சங்கடகால தர்ம விஷயத்தைப் பற்றி நான் ஏதும் கூறியிருக்க முடியாது. தர்மத்தின் விஷயம் மிகவும் சூட்சுமமானது. அறிவுடன் செய்யப்பட்ட காரணத்தால் மனிதன் பணக்காரனாகவும் ஆக முடியும்; இல்லாமலும் போகலாம். பாரதா! சங்கட சமயத்தில் மன்னர்கள் உயிரைக் காப்பாற்றுவதே தர்மம். அதன் உபாயத்தைக் கூறுகிறேன். அதை கவனமாகக் கேள்.

ஆபத்துக் காலத்திலும் மக்களைத் துன்புறுத்திச் செல்வம் வசூலிக்கப்பட்டால் பின்னால் அது மன்னரின் அழிவிற்குக் காரணமாகிறது. மனிதன் ஒவ்வொரு சாஸ்திரத்தையும் ஓதுவதால் அவனுடைய ஞானம்

அதிகரிக்கிறது. ஞானத்தால் சங்கட காலத்தில் அதிலிருந்து தப்பும் உபாயமும் தெரிகிறது. நிதி அழிவதால் மன்னனுடைய பலம் நாசமாகிறது. நீர் இல்லாத இடங்களிலும் மனிதன் பூமியைத் தோண்டி நீர் கொண்டு வருவதைப்போல, மன்னன் சங்கட காலத்தில் முடிந்த அளவு நிதியை மக்களிடமிருந்து பெற்றுத் தன் செல்வத்தை அதிகரிக்க வேண்டும். பின் நல்ல சமயம் வந்தபோது அந்த செல்வத்தால் மக்களுக்கு அருள் செய்ய வேண்டும். இதுவே ஆபத்துக் காலத்தில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய தர்மமாகும்.

ஆபத்துக்காலத்தில் மனிதனின் தர்மம் வேறாகும். பலவீனமானவன் தர்மத்தின்படி நடந்தாலும் நியாயத்திற்கு ஏற்ற பிழைப்பைப் பெறுவதில்லை. தர்மப்படி நடப்பதால் பலம் ஏற்படும் என்று கூற முடியாது. ஆபத்துக் காலத்தில் அதர்மமும் தர்மரூபமாகக் கூறப்படுகிறது. ஆபத்து விலகியதும் கூடித்திரியன் தர்மத்திற்கு ஹானி உண்டாகாமல் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே பிராயச்சித்தமாகும். சங்கட காலத்தில் மனிதன் தன்னுடைய அல்லது மற்றவர்களுடைய தர்மத்தைப் பார்க்காமல், எல்லா உபாயங்களாலும் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவே விரும்ப வேண்டும்.

கூடித்திரியன் பிழைப்பு இல்லாதபோது, தபஸ்வி மற்றும் பிராமணனின் செல்வத்தை விட்டு விட்டு மற்றவர்களின் செல்வத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம். பிராமணன் பிழைப்பில்லாதபோது, யாகம் செய்ய அதிகாரம் இல்லாதவன் மூலமும் யாகத்தைச் செய்விக்கலாம். உயிரைக் காப்பாற்ற உண்ணத் தகாத உணவையும் உண்ணலாம். அதுபோல ஆபத்துக் காலத்தில் கூடித்திரியனுக்கும் கடமையின் ஆணை உள்ளது. எல்லாப் பக்கமும் தோல்வியை அடையும் கூடித்திரியனுக்கே மேற்கூறிய விஷயங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. பிச்சை எடுக்கவோ, வைசியன் அல்லது சூத்திரனின் பிழைப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவோ கூடித்திரியனுக்கு சட்டம் கிடையாது.

ஆபத்துக் காலத்தில் பிராமணர்களுக்கே தர்மம் மீறப்படும்போது, கூடித்திரியர்களுக்கும் இது பொருந்துவதேயாகும். ஆபத்துக் காலத்தில் செல்வந்தனிடமிருந்து கூடித்திரியன் பலவந்தமாகச் செல்வத்தை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். இதுவே கூடித்திரியனின் ஆபத்துத் தர்மமாகும். வித்வான்கள் கூடித்திரியனை மக்களின் ரகசுகனாகவும், அழிப்பவனாகவும் கூறுகிறார்கள். ஆகவே கூடித்திரியன் மக்களைக் காப்பாற்றி செல்வத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஆபத்துக் காலத்தில் மன்னன், மக்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதே நிரந்தர தர்மமாகும்.

மக்களுக்குச் சங்கடம் உண்டாகும்போது பெருமளவு செல்வத்தைக்

கொள்ளையடித்தாவது மன்னன் அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறான். அதுபோல மன்னனுக்குச் சங்கடம் ஏற்படும்போது நாட்டு மக்கள் அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டும். மன்னன் பசியால் பீடிக்கப்பட்டாலும், பிழைப்பிற்காகக் கஷ்டப்பட்டாலும், நிதி, ராஜதண்டம், சேனை, நண்பர்கள் மற்றும் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட சாதனங்களை ஒருபோதும் விலக்கக்கூடாது. மன்னனின் வேர் சேனையும் நிதியும் ஆகும். இவற்றிலும் நிதியே சேனையின் வேராகும். சேனை எல்லா தர்மங்களின் வேராகும். தர்மம் மக்களின் வேராகும். ஆகவே ஆபத்துக் காலத்தில் செல்வத்தைச் சேர்ப்பதற்காக மக்களுக்குத் துன்பமளித்தாலும் மன்னன் குற்றம் செய்தவனாக மாட்டான்.

ஆபத்துக்காலத்தில் மக்களைத் துன்புறுத்தல் என்பது பொருளைச் சேர்க்கும் சாதனம் ஆகையால் அர்த்தத்திற்குக் காரணமாகிறது. இதற்கு எதிராக மக்களைத் துன்புறுத்தாமை என்பது அனர்த்தத்திற்கே காரணமாகிறது. பிராமணர்கள் யாகத்தின் வியூப நிர்மாணத்திற்காக மரங்களை வெட்டுகிறார்கள். அந்த மரத்தை வெட்டி வெளியே எடுத்து வரத் தடையாகுமானால் அருகிலுள்ள மரங்களையும் வேறு தாவரங்களையும் கூட வெட்டிவிடுகிறார்கள். அதுபோல மன்னன் பெரும் நிதியைச் சேர்ப்பதில் தடைசெய்பவர்களைவதம்செய்யாமல் இந்தக்காரியம்வெற்றியடைவதில்லை. மன்னா! செல்வத்தைச் சேர்த்தல் அதைத் தியாகம் செய்தல் இரண்டும் ஒரு மனிதனிடம் ஒரே சமயம் இருக்க முடியாது.

பரந்தபா! மன்னனுக்கு ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றுவது போன்ற வேறு எந்த தர்மமும் கிடையாது. இப்போது கூறப்பட்ட வேறு தர்மம் அது மன்னனுக்கு மட்டுமே, ஆபத்துக் காலத்தில் மட்டுமே கடைப்பிடிக்கத் தக்கதாகும். மற்ற நேரங்களில் அவ்வாறு நடக்கக்கூடாது. நிதி உடையவன் எல்லாச் சங்கடங்களையும் கடந்து விடுகிறான். செல்வம் சேர்ப்பதாலேயே தர்மம், காமம், இகலோக, பரலோக சித்தி உண்டாகிறது. அந்த செல்வத்தை தர்மத்தாலேயே பெற விரும்ப வேண்டும். அதர்மத்தால் அல்ல” என்று ஆபத்து சங்கட சமயத்தில் மன்னன் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய தர்மத்தைப் பிதாமகர் உபதேசித்தார்.

12.3 பீஷ்மர் உரைத்த ஆபத் தர்மம்

12.3.1 ஆபத்துக் காலத்தில் மன்னனின் கடமைகளை யுதிஷ்டிரர் கேட்பதும், பீஷ்மர் பதிலும்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார்; “பாரதா! சேனையும், செல்வமும் அழிந்த நிலையில், உற்றார் உறவினரின் அழிவிற்கு அஞ்சிப் பகைவரோடு

போர் புரியாதவனான, மந்திரிகளைச் சந்தேகப்படும் மன்னன் சங்கட சமயத்தில் என்ன செய்ய வேண்டும்? தன் நகரத்தையும், தேசத்தையும், பகைவர்களிடம் இழந்து, செல்வமில்லாததால் நண்பர்களும் பிரிந்து சென்ற பின், பகைவனால் பீடிக்கப்பட்டுப் பலவீனமான மன்னன் அவன் அந்தக் கஷ்டங்களில் இருந்து விடுபட என்ன கடமையைச் செய்ய வேண்டும்?” என்றார்.

பீஷ்மர் அவருக்குப் பதிலளித்தார். “மன்னா! பகைவன் தூய்மையான நடத்தையும், தர்மார்த்த சாதனத்தில் தேர்ச்சியும் உடையவனாக இருந்தால் அவனுடன் சமாதானம் செய்து கொள்ள வேண்டும். தான் இழந்த தன்னுடைய பரம்பரையாகப் பெற்ற தேசத்தை இனிய சொற்கள் மூலம் அவனிடமிருந்து விடுவிக்க வேண்டும். அதேசமயம் பகைவன் பாவ எண்ணமுடைய அதர்மனாக இருந்தால் தன்னிடம் உள்ள எதையாவது கொடுத்துச் சமாதானம் செய்து கொள்ள வேண்டும். தன் தலைநகரைக் கூட இழந்து அந்த விபத்தைக் கடக்க வேண்டும். ஏன் எனில் மன்னன் உயிருடன், உசிதமான குணங்களுடன் இருப்பானாகில் மறுபடி செல்வத்தைச் சம்பாதிக்க முடியும்.

தன் விலையுயர்ந்த பொருளான சரீரத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும். பகைவன் தன் மீது தாக்குதலைத் தொடங்கியதும் மன்னன் முதலில் தன் அந்தப்புரத்தைக் காப்பாற்ற முயல வேண்டும். அந்தப்புரத்தைப் பகைவன் கைப்பற்றி விடுவானேயாகில் அதன் மீதுள்ள தன் விருப்பத்தைத் துறந்துவிட வேண்டும் பகைவனின் கையில் சென்றுவிட்ட செல்வத்தின் மீதும், குடும்பத்தின் மீதும் இரக்கம் காட்டுவதால் என்ன பயன்? அந்த சமயம் தன்னைத்தானே எந்த வகையிலும் பகைவன் கையில் சிக்கவிடக்கூடாது.

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும், “பிதாமகரே! பகைவன் கோட்டையைத் தாக்கிக் கைப்பற்றிவிட்டால், நிதி இல்லாத நிலையில், மந்திரி முதலியவர்களும் சினம் கொண்டால் அவன் என்ன செய்ய வேண்டும்? எனக் கேட்டார். பீஷ்மர் பதிலிறுத்தார். “மன்னா! அந்த நிலையில் மன்னன் சமாதானத்தை யோசிக்க வேண்டும். அல்லது மிக விரைவாகச் சகிக்க முடியாத பராக்கிரமத்தை வெளிப்படுத்தி பகைவனை ராஜ்யத்திலிருந்து வெளியேற்றிவிட வேண்டும். அவ்வாறு முயற்சிக்கும்போது ஒரு வேளை மரணமடைந்தால் அது பரலோகத்தில் மங்களம் அளிக்கும். மன்னனின் சேனை அவனிடம் அன்புடனும், வீரத்துடனும் இருக்குமானால், சிறிய சேனை மூலமே மன்னன் பூமியை வெல்ல முடியும்.

அந்தப்போரில் அவன் இறந்துவிட்டால் சொர்க்கத்தைப் பெறுகிறான். வெற்றியடைந்தால் ராஜ்யத்தைப் பெற்றுவிடுகிறான். மன்னன்

பலவீனமானவனாக இருந்தால், எதிர்த்தரப்பு மக்கள் அனைவரையும் திருப்தி செய்து, அவர்களின் மனத்தில் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி அவர்களிடம் போரை நிறுத்தும்படி வேண்டிக் கொள்ளலாம். பிறகு சிறிது காலம் சென்றபின் சிறந்த மனிதர்களின் துணையுடன் ராஜ்யத்தைத் திரும்பப் பெற முயற்சி செய்யலாம்.

12.3.2 தேசம் கொள்ளையர்களின் பிடியில் சிக்கியபோது பிராமணர்களின் வாழ்க்கை நிர்வாகம்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார். “ராஜ்யம் முழுவதும் கொள்ளையர்கள் வசமாகும்போது பிராமணன் எந்தத் தொழிலால் வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்யலாம்?” பீஷ்மர் கூறினார்; “அத்தகைய சமயத்தில் பிராமணன் தன்னுடைய பலத்தைப் பிரயோகித்து வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். மன்னர்களுடைய தர்மத்தையும் நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டும். தைரியம் மிக்க மன்னர்கள், ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக நிந்தைக்குரிய காரியங்களில் ஈடுபட்டாலும் அவர்கள் நிந்திக்கப்படமாட்டார்கள். பலபராக்கிரமத்தால் வாழ்க்கை நடத்துபவர்களுக்கு வேறு தொழில் பிடிக்காது. ஆபத்துக் காலத்தில் தன்னுடைய அல்லது மற்றவர்களுடைய ராஜ்யத்தில் இருந்தோ எந்த முறையிலாவது நிதியைப் பெற்றுத் தன் நிதியை நிரப்ப வேண்டும்.

அறிவுடைய மன்னன் நாட்டில் வாழும் செல்வந்தர்கள், கருமி, தண்டனைக்குரிய தீயவர்களிடமிருந்து செல்வத்தைப் பெற வேண்டும். எத்தகைய ஆபத்திலும் ரித் விக்குகள், புரோகிதர்கள், ஆசாரியார்கள் இவர்களின் செல்வத்தை எடுத்துத் துன்புறுத்தக் கூடாது. அவ்வாறு செய்தால் மன்னன் பாவத்திற்காகளாகிவிடுவான். பல கிராமவாசிகள் சினத்துடன் வந்து மன்னனிடம் பரஸ்பர நிந்தை அல்லது துதி செய்தால் அவர்கள் சொற்களை மன்னன் கேட்கக்கூடாது. யாரையும் நிந்திக்கக்கூடாது. யாருக்கும் தண்டனையும் அளிக்கக்கூடாது. நன்கு பயிற்சி பெற்ற பாரம் சுமக்கும் இளம் காளைகள் தோளில் அழகாகப் பாரத்தைச் சுமந்து செல்வதுபோல மன்னன் தன்னுடைய ராஜ்ய பாரத்தை நிர்வகிக்க வேண்டும்.

ஐஸ்வர்யத்தை அடைவதற்கு சிறந்தவர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தர்மத்தையே மன்னன் பின்பற்ற வேண்டும். வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட, ஸ்மிருதியால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட, நல்லோர்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட, தர்மத்தையே பின்பற்ற வேண்டும். பாம்பின் கால் அடையாளத்தைப்போலத் தர்மத்தின் உண்மையான சொரூபத்தைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பது மிகவும் கடினமாகும். யுதிஷ்டிரா! இவ்விதம் சிறந்த புருஷர்கள் சென்ற அதே

வழியிலேயே நீயும் செல்ல வேண்டும். இதுவே ராஜரிஷிகளின் நன்னடத்தையாகும்” என்றார்.

12.3.3 மன்னன் நிதியைச் சேர்க்க வேண்டிய அவசியம்

பீஷ்மர் மேலும் கூறினார்; “யுதிஷ்டிரா! மன்னன் தன்னுடைய ராஜ்யத்திலிருந்தும், பகைவன் ராஜ்யத்தில் இருந்தும் செல்வத்தைப் பெற்று நிதியை நிரப்ப வேண்டும். நிதியாலேயே தர்மம் வளர்ச்சியடைகிறது. நிதியாலேயே ராஜ்யத்தின் வேர்கள் உறுதியாகின்றன. மன்னன் நிதியைச் சேர்த்துக் காப்பாற்றி, தொடர்ந்து அதனை அதிகப்படுத்த வேண்டும். இதுவே மன்னர்கள் எப்போதும் நடத்த வேண்டிய தர்மமாகும்.

தூய நடத்தையும், எண்ணமும் உடையவன் ஒருபோதும் செல்வம் சேர்க்க முடியாது. மிகவும் கொடுமையானவனும் நிதி சேர்ப்பதில் வெற்றி பெற முடியாது. ஆகவே இடைப்பட்ட வழியை மேற்கொண்டு நிதி சேர்க்க வேண்டும். நிதி இல்லாதவனிடத்தில், சேனை இருக்காது. சேனையற்றவனிடத்தில் ராஜ்யம் இருக்க முடியாது. ராஜ்யம் இல்லாதவனிடத்தில் லக்ஷ்மி நிலைக்க மாட்டாள். செல்வத்தின் காரணமாக உயர்ந்த பதவியை அடைந்தவனின் செல்வத்திற்கு அழிவு ஏற்படுமானால் அவனுக்கு மரணத்திற்குச் சமமான கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே, மன்னன் நிதியையும், சேனையையும், நண்பர்களையும் அதிகரித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

லக்ஷ்மியின் காரணமாகவே மன்னன் எல்லா இடங்களிலும் மரியாதையையும் மதிப்பையும் பெறுகிறான். ஆடை மறைக்கப்பட வேண்டிய பெண்களின் அங்கங்களை மறைப்பதுபோல லக்ஷ்மி மன்னனின் குற்றங்கள் அனைத்தையும் மூடிவிடுகிறாள். மன்னனால் முதலில் நிராகரிக்கப்பட்டவர்கள் நாய் போல அவனுக்குச் சேவை செய்கிறார்கள். மன்னன் முயற்சி உடையவனாக இருக்க வேண்டும். யாருக்கு முன்னாலும் குனியக்கூடாது. மன்னன் அழிந்துவிடலாம். ஆனால் அடங்கக்கூடாது.

12.3.4 கொள்ளைத் தொழிலின் நிந்தை

மன்னன் காட்டில் இருந்து விலங்குகளோடு வாழ்ந்தாலும் வாழலாம். ஆனால் ஒழுங்கு முறையை மீறும் கொள்ளையர்களோடு ஒருபோதும் இருக்கக்கூடாது. கொள்ளையர்களை அடக்கவும், இம்சிக்கவுமே சேனை இருக்கிறது. மன்னன் எல்லோரையும் மகிழ்விக்கும் ஒழுங்கு முறையை ஸ்தாபித்துக் கொள்ள வேண்டும். உலகில் மரியாதைக்கு மிகுந்த கௌரவம் இருக்கிறது. உலகில் பலர் லோகம், பரலோகம் என்பவை இல்லை என்று

கூறுகின்றனர். அத்தகைய நாஸ்திகர்கள் பயப்பட வேண்டியவர்கள். சந்தேகப்பட வேண்டியவர்கள். அவர்களை ஒருபோதும் நம்பக்கூடாது.

கொள்ளையர்களிடம் கூட ஒழுங்கு முறை உள்ளது. மற்றவர்களின் செல்வத்தைக் கொள்ளையடிக்கும் நல்ல கொள்ளையர்கள் அவர்களை இம்சிப்பதில்லை. போரிடாதவர்களைக் கொல்லுதல், அயலாரின் பெண்ணைப் பலாத்காரம் செய்தல், நன்றியின்மை, பிராமணனின் செல்வத்தை அபகரித்தல், கிராமங்களைத் தாக்கித் தானே அதற்குத் தலைவனாதல் போன்ற விஷயங்கள் கொள்ளையர்களாலும் நிந்தனைக்குரியதாகக் கருதப்படுகிறது.

கொள்ளையனும் மேற்கூறிய எல்லாப் பாவச் செயல்களையும் செய்யக்கூடாது. யாருடைய செல்வத்தையும் முழுவதுமாகக் கொள்ளையடிக்கக்கூடாது. மீதம் வைக்க வேண்டும். ஏன் எனில் பொருளை இழந்தவர்கள் கொள்ளையர்களின் இடம் முதலியவற்றைக் கண்டுபிடித்து அவர்களை முற்றிலுமாக அழித்துவிடுகிறார்கள். அதனால் கொள்ளையன் முழு செல்வத்தையும் கொள்ளையடிக்கக்கூடாது. மற்றவர்களிடம் குரூரமாகவும் நடந்து கொள்ளக்கூடாது.

12.3.5 பலம் தர்மத்தை விட மேலானது என்பதைப் பீஷ்மர் கூறுதல்

மன்னா! அறிவுள்ள கூத்திரியனுக்கு தர்மம், அர்த்தம் இவை இரண்டுமே பிரத்யட்சமாகும். தர்ம அதர்ம விஷயத்தில் நிர்ணயம் செய்வது கடினமாகும். மன்னன் பலத்தை அடைய முயற்சிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் பலம் மிகுந்த மனிதன் புவியில் செல்வம், சேனை, மந்திரி அனைத்தையும் பெற்று விடுகிறான் தரித்திரன் பதிதனாகவும், மிகக் குறைந்த செல்வம் உடையவன் எச்சிலாகவும் கருதப்படுகிறான். பலமுடைய மனிதனிடம் ஏராளமான தீமைகள் இருந்தாலும், பயத்தால் அவனைப் பற்றி யாரும் பேசுவதில்லை.

நான் தர்மத்தைவிடப் பலத்தையே சிறந்ததாகக் கருதுகிறேன். ஏன் எனில் பலத்தாலேயே தர்மத்தில் ஈடுபட முடிகிறது. தர்மம் பலத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. கொடி ஒரு மரத்தின் உதவியால் படர்வதுபோல பலமற்ற தர்மம் பலத்தின் ஆதாரத்திலேயே எப்போதும் நிலையாக உள்ளது. பலமுடையவர்களுக்கு சாதிக்க முடியாதது எதுவுமில்லை. பலமுள்ளவர்களின் பொருட்கள் அனைத்தும், தூயதாகக் குற்றமற்றதாக உள்ளது.

பலவீனமானவனை எல்லோரும் ஒநாயைக் கண்டு பயப்படுவது போலப் பார்க்கிறார்கள். பலமற்றவனின் செல்வம் வஞ்சிக்கப்படுகிறது.

எல்லோருடைய அவமானத்திற்கும் ஆளாகிறான். துக்கமயமான, மரணத்திற்குச் சமமான வாழ்க்கையைக் கழிக்கிறான். உற்றார் உறவினர், சொல்லம்புகளால் அவனைக் காயப்படுத்துகின்றனர். அதர்மமாகப் பொருள் சம்பாதிப்பதால் ஏற்படும் பாவத்தைப் போக்க மன்னன் மூன்று வேதங்களையும் ஓத வேண்டும். பிராமண சேவையில் ஈடுபட வேண்டும். உயர்ந்த குலத்தில் திருமணம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மற்றவர்களுடைய நல்ல குணங்களைப் புகழ வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் நீராடி இஷ்ட மந்திர ஜபம் செய்ய வேண்டும். அதிகம் பேசக்கூடாது. நல்ல இயல்புடையவனாக வேண்டும். மக்கள் பாவி என நிந்தித்தாலும் பொருட்படுத்தக்கூடாது.

செயற்கரிய பல புண்ணிய காரியங்களைச் செய்து பிராமண மற்றும் கூடித்திரிய சமுதாயத்தில் மதிக்கப்பட வேண்டும். அத்தகைய நடத்தையுடையவன் பாவமின்றி, மற்றவர்களின் மரியாதையைப் பெற்றுப் பலவகை சுகங்களை அனுபவிக்கிறான். தான் செய்த நல்ல காரியத்தின் செல்வாக்கால் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுகிறான். உலகால் மதிக்கப்பட்டு இக, பரலோகங்களில் பெரும் பலன்களை அடைகிறான்” என்று பீஷ்மர் உரைத்தார்.

12.3.6 காயவ்யன் வரலாற்றைப் பீஷ்மர் கூறுதல்

காயவ்யன் என்னும் பிரசித்தமான கொள்ளைக்காரன் சாஸ்திரமறிந்தவன்; கொடுமையற்றவன். ஆஸ்ரமவாசிகளின் தர்மத்தைக் காப்பவன்; பிராமண பக்தன்; குருவை பூஜிப்பவன்; அவன் கூடித்திரிய தந்தைக்கும் வேடுவ இனப் பெண்ணிற்கும் தோன்றியவன். அவன் தாய் தந்தையர்களைப் பூஜித்தான்; காட்டில் வாழும் வானப்ரஸ்த, சந்யாசி பிராமணர்களைப் பூஜித்து அன்னம் முதலிய அளித்து வந்தான். வித்வானும், சூர வீரனும், தேச காலத்தை அறிந்தவனுமான அவனை ஒழுங்கைக் கடைப்பிடிக்காத, கொடுமையாளர்களான கொள்ளையர்கள் தங்கள் தலைவனாகும்படி வேண்டினார்கள்.

காயவ்யன் அவர்களிடம் ஒழுங்கு முறையையும், தர்மத்தையும் மீறக்கூடாது என ஆணையிட்டான். அவனைப் பின்பற்றிச் சென்றதால் அந்தக் கொள்ளையர்களும் மேன்மையடைந்தனர். அந்தப் புண்ணிய கர்மத்தினால் காயவ்யன் மிகப்பெரிய சித்தியை அடைந்தான். அவன் சாதுக்களுக்கு நன்மை செய்து கொள்ளையர்களைப் பாவத்திலிருந்து காப்பாற்றியதால் பெறும் பேறு பெற்றான்” என்று பீஷ்மர் கூறினார்.

12.3.7 மன்னன் யாருடைய செல்வத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்பது

மன்னன் எந்த வழியில் தன்னுடைய பொக்கிஷத்தை நிரப்பலாம் என்பதையும் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தார். “யுதிஷ்டிரா! மன்னன் தன்னுடைய நிதியைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் வழிகளையும் நீ அறிந்து கொள். மன்னன் பிராமணர்களின் செல்வத்தை எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. அதேபோல அவன் தெய்வத்தின் சொத்திலும் ஆசை கொள்ளக்கூடாது. மக்கள் அனைவரும் கூடித்திரியர்களுடையவர்கள். ராஜபோகமும் கூடித்திரியர்களுடையதேயாகும். செல்வமும் அவர்களுடையதேயாகும்.

உண்ணத் தகாத மரங்கள், செடிகளை வெட்டி உண்ணத்தக்கவற்றை மனிதர்கள் பக்குவம் செய்வதுபோல, தேவர்களையும், பித்ருக்களையும், மனிதர்களையும் ஹவிஸ்யத்தின் மூலம் பூஜிக்காதவர்களின் செல்வத்தை மன்னன் கைப்பற்றி அதன் மூலம் மக்களைப் பராமரிக்க வேண்டும். ஆனால் அந்த செல்வத்தால் தன்னுடைய பொக்கிஷத்தை நிரப்பக்கூடாது. துஷ்டர்களிடமிருந்து செல்வத்தைப் பறித்து அதனைச் சிறந்தவர்களுக்கு வழங்கும் மன்னன் பாலம் போலச் செல்வத்தை கடத்துவிக்கிறான். அவன் எல்லா தர்மங்களையும் அறிந்தவன் என்றே கருதப்படுவான்.

தாவரங்கள் தன் சக்திக்கேற்ப வளருவது போலவும், வஜ்ரம் முதலிய சிறிய ஜீவன்கள் காரணமின்றியே தோன்றுவது போலவும், யக்கும் செய்யாத கடமைக்கு விரோதமான மனிதர்களும் காரணமின்றியே ராஜ்யத்தில் தோன்றுகின்றனர். ஆகவே, கொசு, விஷப் பிராணிகள், எறும்பு முதலியவற்றை நசுக்குவது போல நல்ல காரியங்களுக்கு எதிரானவர்களையும் நசுக்க வேண்டும். அதனாலேயே தர்மம் எங்கும் பரவும். ஆலோசிக்கும்போது தர்மம் மேலும் மேலும் சூட்சுமமாகத்தான் காட்சியளிக்கிறது.” என்றார்.

12.3.8 ஆபத்து வரும் முன்பே எச்சரிக்கையோடு இருப்பது பற்றிப் பீஷ்மர் எடுத்துரைத்தல்

பீஷ்மர் மேலும் உரைக்கலானார்; “யுதிஷ்டிரா! ஆபத்து வரும் முன்பே தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கான உபாயத்தைச் செய்து கொள்பவன் “அநாதகவிதாதா” எனப்படுவான். சரியான சமயத்தில் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் உபாயத்தை அறிந்தவன் “பிரத்யுத்பன்மதி” என்று அழைக்கப்படுகிறான். இந்த இருவகை மக்களும் தங்களுக்குச் சுகமளிக்கும் மேன்மையைத் தேடிக் கொள்ளுகின்றனர். ஒவ்வொரு செயலிலும் அநாவசியமாகத் தாமதம் செய்யும் “தீர்க்ககுத்திரி” என்ற மனிதன் அழிந்துவிடுகிறான். இதைப் பற்றிய ஒரு கதையை நீ தெரிந்து கொள்.

ஒரு குளத்தில் பல மீன்கள் வாழ்ந்து வந்தன. அவற்றில் மேற்கூறிய மூன்று வகை மீன்கள் நண்பர்களாக வாழ்ந்தன. ஒரு நாள் மீனவர்கள் சிலர் குளத்தின் நாற்புறத்திலும் வாய்க்கால்களை அமைத்து நீரை அருகிலுள்ள பள்ளத்திற்கு வெளியேற்றினர். குளத்து மீன்களை அவர்கள் பிடிக்க எண்ணினர். அப்போது எதிர்கால ஆபத்தைச் சிந்திக்கும் தூரதர்சி மீன் தன் நண்பர்களிடம் குளத்து நீர் முழுவதும் வெளியேறுவதற்கு முன் தப்பிவிடலாம் என்று கூறியது. அப்போது தீர்க்க சூத்ரி மீன் இப்போது அவசரப்பட வேண்டியதில்லை என்றது. பிரத்யுத்பன்னமதி, தூரதர்சியிடம் சமயம் வரும்போது நான் தப்பிக்கும் வழியைத் தேடிக் கொள்வேன் என்றது. அதைக் கேட்ட ‘அநாதகவிதாதா’ என்னும் தூரதர்சி அங்கிருந்து ஒரு கால்வாயின் வழியாக வேறு நீர்நிலைக்குச் சென்றுவிட்டது.

பிறகு மீனவர்கள் நீர்நிலையின் நீர் முழுவதையும் வெளியேற்றி மீன்களை வலையில் சிக்க வைத்தனர். பிரத்யுத்பன்னமும், தீர்க்கசூத்ரியும் அந்த வலையினுள் சிக்கிவிட்டன. ஆனால் பிரத்யுத்பன்னன் அந்த வலையில் சிக்கியதைப் போலக் கிடந்து அதன் கயிற்றை வாயால் பற்றிக் கொண்டது. எல்லா மீன்களையும் எடுத்துக் கொண்ட மீனவர்கள் வலையுடன் அவற்றை எடுத்துச் சென்று வேறு ஒரு ஆழமான நீர் நிலையில் வலையுள் வைத்தவாறே அவற்றைக் கழுவத் தொடங்கினர். அப்போது பிரத்யுத்பன்னமதி மீன் வாயில் வைத்திருந்த வலையின் கயிற்றை விட்டு விட்டு அதிலிருந்து தப்பி நீரில் மறைந்துவிட்டது. ஆனால் தீர்க்கசூத்ரியான சோம்பேறி முட்டாள் மீன் எந்த எச்சரிக்கையும் இன்றி இறந்துவிட்டது.

யுதிஷ்டிரா! இதேபோல எச்சரிக்கையோடு இல்லாத மனிதன் தீர்க்க சூத்ரி மீனைப்போல விரைவில் அழிந்துவிடுகிறான். தன்னைக் காரியத்தில் தேர்ந்தவனாகக் கருதுபவன் ‘பிரத்யுத்பன்ன’ மீனைப்போல பிராண சங்கடத்தில் சிக்கித் தப்பிக்கிறான். ஆபத்து வருவதற்கு முன்பே தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் தூரதர்சி சங்கடமின்றி, சுகமாகத் தப்பிவிடுகிறான். காஷ்டா, கலா, முகூர்த்தம், நாள், இரவு, லவம், மாசம், பக்ஷம், ஆறு ருதுக்கள், ஆண்டு, கல்பம் ஆகியவற்றைக் காலம் என்றும், பூமியைத் தேசம் என்றும் கூறுகிறார்கள். இதில் தேசத்தைப் பார்க்க முடிகிறது. ஆனால் காலம் தென்படுவதில்லை. விரும்பிய பொருளின் வெற்றிக்காக எந்த தேச-காலத்தைப் பற்றி யோசித்துச் செயல்படுகிறானோ, அவனே அதனை அடைகிறான். முனிவர்கள் தர்ம சாஸ்திரம், அர்த்த சாஸ்திரம், மற்றும் மோக்ஷ சாஸ்திரத்தில் இந்த தேச காலத்தையே காரியத்தின் வெற்றிக்கான உபாயமாகக் கூறியுள்ளனர்.

மனிதர்கள் தாங்கள் விரும்பியதைப் பெறுவதிலும் இந்த தேச-காலமே

முக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது. யார் ஆலோசனை செய்து, கவனமாக இருந்து தேச-காலத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்துகிறானோ அவனே தேச-காலத்தின் ஒத்துழைப்பால் விரும்பிய பலனைப் பெறுகிறான்” என்று முன்னெச்சரிக்கையுடன் இருப்பதன் அவசியத்தை விளக்கினார்.

12.3.9 பல பகைவரால் சூழப்பட்ட மன்னனின் கடமை பற்றிப் பீஷ்மர் விளக்குதல்

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார்; “பாரதா! தாங்கள் அனாகத, மற்றும் ப்ரத்யுத்பன்ன அறிவைச் சிறந்ததாகக் கூறினீர்கள். சோம்பல் தாமதத்தை ஏற்படுத்தி அழிவைத் தரும் என்பதையும் தெரிவித்தீர்கள். தர்ம-அர்த்தத்தில் தேர்ச்சியும், தர்ம சாஸ்திரத்தில் நிபுணனுமான மன்னன் பல பகைவர்கள் தாக்கும்போது எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும்? பலமுடைய பகைவர்கள் பலமில்லாத மன்னனை எல்லாப் பக்கமிருந்தும் அழிப்பதற்கு முயலும்போது அந்தச் சூழ்நிலை எவ்வாறு எதிர்கொள்ளப்பட வேண்டும்? எவ்விதம் பகைவனையும் நண்பனையும் இருபுறமும் வைத்துச் செயல்பட வேண்டும்? முதலில் யாரை நண்பன் என்று கருதுகிறோமோ அவனே பகைவனானால் அவனோடு எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும்? யாருடன் சண்டையிட வேண்டும். யாருடன் சமாதானம் செய்ய வேண்டும்? சத்தியப் பிரதிக்குறும், புலன்களை வென்றவரும் சாந்தனுவின் குமாரருமான தங்களைத் தவிர வேறு யாரும் இதற்கு விடையளிக்க இயலாது. ஆகவே தாங்கள் இதனை ஆராய்ந்து விடையளியுங்கள்” என வினவினார்.

யுதிஷ்டிரருக்குப் பிதாமகர் பதிலளித்தார்; “பாரதா! உன்னுடைய விரிவான கேள்வி மிகவும் சரியானது. ஆபத்து நேரத்தில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது ரகசியமான விஷயம். அது எல்லோருக்கும் தெரியாது. நீ அந்த ரகசியமான விஷயங்களை என்னிடமிருந்து அறிந்து கொள். பல காரியங்களின் செல்வாக்கு பகைவரையும் நண்பனாக்குகிறது. சில சமயங்களில் நண்பர்களையும் த்வேஷம் கொள்ள வைக்கிறது. உண்மையில் பகைவன், நண்பன் என்ற சூழ்நிலை எப்போதும் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதில்லை. ஆகவே தேச காலத்தை அறிந்தே செய்ய வேண்டியதைத் தீர்மானிக்க வேண்டும். யாரை நம்புவது, யாருடன் போரிடுவது என்று முடிவு செய்ய வேண்டும். யோசனை செய்து நன்மையை விரும்பும் நண்பர்களோடு சமாதானம் செய்து கொள்ள வேண்டும். அவசியம் ஏற்பட்டால் பகைவர்களுடனும் சமாதானம் செய்து உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

தன் வெற்றிக்காக சரியான நேரத்தில் யார் பகைவனோடு சமாதானம் செய்து கொள்கிறானோ, நண்பனிடம் கூட விரோதம் செய்கிறானோ அவன் பெரும்பலனை அடைகிறான். இது விஷயமாக ஒரு ஆலமரத்தை வாழ்விடமாகக் கொண்டிருந்த ஒரு பூனை மற்றும் எலியின் கதை அறிஞர்களால் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறப்படுகிறது. அதனை நீ அறிந்து கொள்.

12.3.10 ஒரு பூனை மற்றும் எலியின் கதையைப் பீஷ்மர் கூறுதல்

ஒரு பெரிய காட்டில் பரந்து விரிந்த ஆலமரம் ஒன்று இருந்தது. குளிர்ச்சியான நிழலைக் கொண்ட அந்த ஆலமரத்தினடியில் பல பாம்புகளும், மிருகங்களும் வாழ்ந்தன. அதன் கிளைகளில் பறவைகள் கூடு கட்டி வசித்தன. அந்த ஆலமரத்தின் வேருக்கடியில் 100 வாயில்களுடைய வளையை அமைத்து 'பலிதன்' என்ற அறிவுடைய எலி வாழ்ந்து வந்தது. அதே ஆலமரத்தின் கிளையில் 'லோமஷ்' என்ற பூனையும் வசித்து வந்தது. அது பறவைகளை உணவாகக் கொண்டு இருந்தது. அந்தக் காட்டிலேயே ஒரு சண்டாளனும் வீடு அமைத்து வாழ்ந்து வந்தான். அவன் ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் சூரியன் மறைந்ததும் அந்த ஆலமரத்தினடியில் வலையை விரித்து விட்டு வீட்டிற்குச் சென்று உறங்குவான்.

பிறகு காலையில் எழுந்து வருவான். அந்த வலையில் இரவுப் பொழுதில் பல பிராணிகள் சிக்கிவிடும். ஒரு நாள் கவனமில்லாமல் 'லோமஷ்' என்ற அங்கு வசித்து வந்த அந்தப் பூனையும் வலையில் சிக்கிவிட்டது. அந்தப்பூனை வேடனின் வலையில் சிக்கியதைக் கண்டு பலிதன் என்ற அந்த எலி பயமின்றி வளையில் இருந்து வெளியே வந்து வலையில் வேடன் வைத்திருந்த மாமிசத்தை உண்ணத் தொடங்கியது. அச்சமயம் 'ஹரிண்' என்ற பெயர் கொண்ட கீரிப்பிள்ளை எலியின் இருப்பை உணர்ந்து மகிழ்ச்சியுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தது. அதே நேரத்தில் எலி பலிதன் மரத்தின் மேலே 'சந்த்ரகன்' என்ற ஆந்தை தன்னைக் குறி வைத்துக் காத்திருப்பதையும் கண்டது. அறிவாளியான எலி பலிதன் பயத்தால் கவலை கொண்டபோதும் அறிவைக் கொண்டு யோசிக்கலாயிற்று.

தான் பூமியில் இறங்கி ஓடினால் கீரிப்பிள்ளை தன்னைப் பிடித்து விடும். வலையின் மீதே தங்கினால் ஆந்தை அலகால் கொன்றுவிடும். வலையை அறுத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தால் வலைக்குள் பிடிபட்ட பூனையிடம் சிக்க நேரிடும். ஆனாலும் அறிவாளி பயப்படக்கூடாது என்று பலிதன் தீர்மானித்தது. இந்த இக்கட்டான, உயிருக்கு ஆபத்தான நேரத்தில் பூனையை நண்பனாக்கிக் கொள்ளுவதை விட வேறு வழியில்லை என்று நினைத்து, பூனை தனது பகைவன் என்றாலும் அதுவும் இப்போது உயிர்

ஆபத்தில் சிக்கியுள்ளது. எனவே நான் பூனையைக் காப்பாற்றி என்னையும் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும் என்று பலிதன் எண்ணியது.

பூனை தன்னுடைய பெரும் பகைவன்: இந்த முட்டாளைச் சேர்த்துக் கொண்டு தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். ஆபத்துக் காலத்தில் பலசாலி கூட அருகில் உள்ள பகைவனோடு நட்பு செய்து கொள்ள வேண்டும். சண்டை-சமாதான சமயத்திற்கான சந்தர்ப்பத்தைப் புரிந்து கொண்ட எலி பூனையிடம் இனிமையாகப் பேசத் தொடங்கியது; “பூனை சகோதரா! நான் உன்னிடம் நட்புடன் பேசுகிறேன் நீ இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறாயல்லவா? உன்னுடைய உயிரைக் காப்பாற்ற நான் விரும்புகிறேன். ஏன் எனில் இதில் நம் இருவருடைய நன்மையும் உள்ளது. என்னைக் கொல்லும் எண்ணத்தை நீ விட்டு விடுவாயானால், நான் இந்த விபத்திலிருந்து உன்னைக் காப்பாற்றுவேன்.

நீ இந்த ஆபத்திலிருந்து விடுபட ஒரு உபாயம் உள்ளது. அதனால் நானும் நன்மையை அடைய முடியும். நான் என் அறிவால் யோசித்து நம் இருவரின் நன்மைக்குமான உபாயத்தைத் தீர்மானித்துள்ளேன். பூனையே! இங்கு கீரிப்பிள்ளையும், ஆந்தையும் என்னைக் கொல்லக் காத்திருக்கின்றன. இவை என்னைத் தாக்காத வரை நான் உயிருடன் இருக்க முடியும். நல்ல புருஷர்களிடையே ஏழடி ஒன்றாகச் செல்வதாலேயே நட்பு உண்டாகி விடுகிறது. நாம் இருவரும் இங்கு எப்போதும் ஒன்றாக வாழ்கிறோம். நீ என்னுடைய அறிவுள்ள நண்பன். நான் இத்தனை நாட்கள் உடன் வாழ்ந்த என்னுடைய நட்பிற்குரிய தர்மத்தை அவசியம் நிறைவேற்றுவேன். ஆகவே நீ பயம் கொள்ள வேண்டாம்.

பூனையே! நீ என்னுடைய உதவியின்றி இந்த வலையிலிருந்து விடுபட முடியாது. நீ என்னைத் துன்புறுத்தாவிட்டால் நான் இந்த வலையை அறுத்துவிடுகிறேன். நீ இந்த மரத்தின் மேல் வாழ்கிறாய். நான் இதன் அடியில் வாழ்கிறேன். நாம் இருவரும் இந்த மரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகிறோம். நம் இருவரின் பிரயோஜனத்திற்கு நல்ல சந்தர்ப்பம் வந்துள்ளது. நம்முடைய இந்த சேர்க்கை நிலையாக இருக்கும். நான் உன்னை விபத்தில் இருந்து கரையேற்றுவேன். நீ என்னை ஆபத்தில் இருந்து காப்பாற்றுவாய்” என்று இருவருக்கும் நன்மை தரும் விஷயத்தைப் பலிதன் பூனையிடம் கூறியது. பூனையின் பதிலை எதிர்பார்த்தது. முதலில் எலி கூறிய விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்ட பூனை அதனைப் புகழ்ந்து பேசியது.

“நான் உன்னைப் பாராட்டுகிறேன். உனக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். நீ

என் உயிரைக் காப்பாற்ற விரும்புகிறாய். ஆபத்தில் உள்ள நாம் இருவரும் சமாதானம் செய்து கொள்ள வேண்டும். இதில் தாமதம் கூடாது. சமயம் வரும்போது உன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவேன். இந்த துன்பத்திலிருந்து விடுபட்டதும் நீ செய்த உபகாரத்தை வீணாக்க மாட்டேன். நிச்சயம் பதிலுக்கு ஏதேனும் செய்வேன். உன்னுடைய பக்தனாகிவிட்டேன். உன் ஆணைக்கு நான் கட்டுப்படுவேன். நான் உன்னைச் சரணடைகிறேன்” என்று கூறியது.

எலி, பூனையிடம், “சகோதரா! நான் நம் இருவரின நன்மையைக் கருதித் தீர்மானித்துள்ளதைக் கேள். இந்தக் கீரிப்பிள்ளையும், ஆந்தையும் என்னைக் கொல்ல விரும்புகின்றன. ஆகவே நான் இந்த வலைக்குள் நுழைகிறேன். ஆனால் நீ என்னைக் கொன்றுவிடாதே. ஏன் எனில் நான் உயிரோடு இருந்தால்தான் உன்னைக் காப்பாற்ற முடியும். நான் உன்னிடம் சத்தியம் செய்து கூறுகிறேன். நான் நிச்சயம் உன்னுடைய கட்டை அறுத்து விடுவேன்” என்று கூறியது.

பூனை மகிழ்ச்சியடைந்தது. அது எலியிடம், “சகோதரா! சீக்கிரம் வா, நீ என் உயிர் போன்ற நண்பன். இப்போது உன் அருளாலேயே எனக்கு உயிர் கிடைக்கப் போகிறது. இந்நிலையில் நீ கட்டளையிடுபவற்றை நான் சேவகனாயிருந்து செய்து முடிப்பேன். நம் இருவரிடையே சமாதானம் இருக்க வேண்டும். நீ எனக்குப் பிரியமானதைச் செய்பவன். ஆகவே உனக்கு நன்றாக மரியாதை செய்வேன்” என்றது.

இவ்வாறு எலி, பூனையிடம் தான் கூறிய உபாயத்தை ஏற்கச் செய்தது. தானும் பூனையின் சொல்லை நம்பி, பகைவனான அதன் அருகில் சென்று அமர்ந்தது. பூனையிடம் சேர்ந்து பயமின்றித் தூங்கிவிட்டது. எலியும், பூனையும் நட்பு கொண்டதைக் கண்ட கீரிப்பிள்ளையும், ஆந்தையும் வியப்படைந்தன. எலியைத் தாக்க முடியாது என்பதை அறிந்து தத்தம் இடத்திற்குச் சென்றுவிட்டன. தேச, காலத்தினை நன்கு அறிந்திருந்த எலி பூனையின் அருகே மறைவாக அமர்ந்து சண்டாளன் வரும் சமயத்தை எதிர்பார்த்து மெல்ல, மெல்ல வலையை அறுக்கத் தொடங்கியது.

எலி வலையை அறுக்கத் தொடங்கினாலும் அது விரைவாகச் செயல்படவில்லை என்பதைப் பூனை உணர்ந்து கொண்டது. அது எலியிடம், “நீ ஏன் வேகமாக வலையை அறுக்கவில்லை? உன்னுடைய வேலை ஆகிவிட்டது என்பதால் என்னை அவமதிக்கிறாயா? இப்போது அந்த வேடன் வந்து கொண்டிருப்பான். அவன் வருவதற்குள் என் கட்டை அறுத்துவிடு” என்றது. எலி, பூனையிடம், “நண்பா! பேசாமல் இரு. நான் சமயத்தை நன்கறிவேன். சரியான சமயமில்லாமல் தொடங்கும் காரியத்தைச்

செய்பவனுக்கு லாபம் கிடைக்காது. அவனே தகுந்த சமயத்தில் பணியைத் தொடங்கினால் பெரும் பொருளைப் பெற்றுவிடுகிறான்.”

“வேடன் வருவதற்கு முன் நீ விடுதலையடைந்தால் எனக்கு உன்னிடம் பயம் உண்டாகும். வேடன் கையில் ஆயுதத்துடன் இங்கு வரும்போது விரைவாக உன்னுடைய கட்டை அவிழ்த்துவிடுவேன். உடனே நீ உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள விரைவாக மரத்தின் மீது ஏறிவிடுவாய். அப்போது உனக்கு வேறு எந்தக் காரியமும் அவசியமாகத் தோன்றாது. நானும் என் வளைக்குள் புகுந்துவிடுவேன்” என்று கூறியது. லோமஷ் தன்னுடைய காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ள அவசரப்பட்டது. அது எலியிடம், “சிறந்தவர்கள் நண்பனுடைய காரியத்தை மிகுந்த அன்போடும் மகிழ்ச்சியோடும் செய்கிறார்கள் உன்னைப்போலல்ல. நான் விரைவாக உன்னைச் சங்கடத்திலிருந்து விடுவித்தேன். நீயும் விரைந்து என் காரியத்தைச் செய். அல்லது முன்பிருந்த பகையை எண்ணி வீணாகக் காலம் கடத்துவாயாகில், பாவினே! இதற்கு என்ன பலன் என்பதையும் அறிந்து கொள். நிச்சயம் உன்னுடைய ஆயுள் குறைந்துவிட்டது. நான் முன்பு உனக்கு ஏதேனும் குற்றம் புரிந்திருந்தால் அதை மறந்துவிடு. நான் உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன்” என்று கூறியது.

நீதி சாஸ்திரத்தை அறிந்திருந்த வித்வானான எலி பூனையிடம் “நீ உன் சுயநலத்திலேயே கவனம் செலுத்துகிறாய். நானும் என்னுடைய நன்மையைக் கருதிக் கூறியதை நீ புரிந்து கொண்டாய். பலம் மிகுந்தவனிடம் சமாதானம் செய்து கொண்டு தன்னுடைய பாதுகாப்பில் கவனம் செலுத்தாதவனின் அந்த நட்பு பத்தியமில்லாத உணவைப்போல நன்மை அளிப்பதில்லை. யாரும் யாருக்கும் நண்பனுமல்ல; விரோதியுமல்ல. சுயநலத்திற்காகவே நண்பனும் பகைவனும் ஒருவருக்கொருவர் கட்டுப்படுகிறார்கள். தன்னுடைய காரியம் நிறைவேறியதும் யாரும் அதைச் செய்பவனைப் பார்ப்பதில்லை. அவனுடைய நன்மையைக் கருதுவதில்லை.

நண்பா! வேடன் வரும்போது அவனிடம் பயந்து நீ ஓடிவிடுவாய். என்னைப் பிடிக்க முயலமாட்டாய். நான் வலையின் பல கயிறுகளை அறுத்துவிட்டேன். ஒரே ஒரு கயிறே மீதம் உள்ளது. அதையும் விரைவில் அறுத்துவிடுவேன். ஆகவே, லோமஷா! பயப்படாதே அமைதியாக இரு” என்று கூறியது. இவ்வாறு பூனையும் எலியும் பேசிப் பேசி இரவு கழிந்துவிட்டது. லோமஷ் வேடன் வருகையை எண்ணி பெரும் பயம் கொண்டது. காலையில் பரிகன் என்னும் பயங்கரத் தோற்றமுடைய அந்த சண்டாளன் நாங்களுடன் ஆலமரத்தை நோக்கி வந்தான். பூனை எலியிடம் பயத்துடன், “இப்போது என்ன செய்வாய்? என்று கேட்டது.

வேடனைக் கண்ட எலி பூனையின் கட்டை அறுத்துவிட்டது. வலையில் இருந்து விடுபட்ட பூனை மிக வேகமாக ஆலமரத்தின் மீது ஏறிவிட்டது. பூனையின் பயத்தில் இருந்து விடுதலை பெற்ற பலிதன் என்ற எலியும் விரைந்து வளைக்குள் புகுந்துவிட்டது. வலையைப் புரட்டிப் பார்த்த வேடன் அதற்குள் ஏதும் சிக்காததைக் கண்டு ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிச் சென்றான். அப்போது மரக்கிளையில் அமர்ந்திருந்த பூனை லோமஷ் எலியிடம், “சகோதரா! நீ என்னிடம் பேசாமலேயே திடீரென்று வளைக்குள் ஏன் நுழைந்துவிட்டாய்? நான் உன்னிடம் நன்றி கொண்டுள்ளேன். உன் உயிரைக் காப்பாற்றியுள்ளேன். நண்பா! நீ ஆபத்து சமயத்தில் என்னை நம்பினாய். எனக்கு உயிர் அளித்தாய். இப்போது நட்பின் சுகத்தை அனுபவிக்கும் நேரத்தில் என்னருகில் நீ ஏன் வரவில்லை? நீ என்னிடம் ஐயம் கொள்ளுகிறாயா?” என்று கேட்டது. மேலும், “நான் உன் நண்பனாகிவிட்டேன். என்னுடைய நண்பர்கள் உற்றார் உறவினர்கள் அனைவரும் சிஷ்யன் குருவைப் பூஜிப்பதுபோல் உனக்குச் சேவை செய்வார்கள். நானும் எப்போதும் உனக்கு சேவை செய்வேன். நீ என் உடலுக்கும், என் வீட்டிற்கும் சுவாமியாகிவிடு. என்னுடைய செல்வம் அனைத்தும் உன்னுடையதாகும். நீ அதனை ஆள்பவனாக, எனக்கு மந்திரியாக ஆகிவிடு. நீ சுக்ராசாரியாரைப் போன்ற அறிவாளி. உனக்கு ஆலோசனை அளிக்கும் அறிவின் பலம் உள்ளது. உன் ஆலோசனையால் இன்று எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளித்து எங்கள் இதயத்தில் இடம்பெற்றுவிட்டாய்” என்று கூறியது.

பூனையின் பேச்சைக்கேட்டு எலி பதிலளித்தது; “லோமஷ்! நீ கூறியது அனைத்தையும் நான் கவனமாகக் கேட்டேன். இப்போது என் அறிவில் தோன்றும் கருத்தைக் கேள். உலகில் நண்பன், பகைவரின் அறிமுகம் மிகவும் சூட்சுமமானது. யாரும் எப்போதும் பகைவனாவதுமில்லை, நண்பனாவதும் இல்லை. அவசியமானபோது மக்கள் பரஸ்பரம் பகைவனாகவும், நண்பர்களாகவும் ஆகிறார்கள். நட்பு நிலையானதல்ல; பகையும் எப்போதும் நிலையாக இருப்பதில்லை. சுயநலத்தின் காரணமாகவே நண்பர்களும் பகைவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

நம்பிக்கைக்கு உரியவன் அல்லாதவனை ஒருபோதும் நம்பக்கூடாது. நம்பிக்கைக்கு உரியவனையும் ஒருபோதும் நம்பக்கூடாது. தாய், தந்தை, புதல்வன், மாமா, மருமகன், சம்பந்தி, சகோதரர், உறவினர் அனைவரிடமும் சுயநலத்தினாலேயே அன்பு தோன்றுகிறது. எப்போதும் எல்லோரும் தன்னையே காத்துக் கொள்ள விரும்புகிறார்கள். ஆகவே இவ்வுலகில் சுயநலமே சாரமானது என்பதை அறிந்து கொள். லோமஷ்! இன்று வலையில் இருந்து வெளிப்பட்ட பிறகே பகைவனான என்னிடம் அன்பு காட்ட விரும்புகிறாய். இதற்கு என்ன காரணம்? நான் உன்னைக் காப்பாற்றினேன்.

நீயும் என்னைக் காப்பாற்றினாய். நீ ஆலமரத்தில் இருந்து இறங்கும்போது வலையைக் கவனிக்கவில்லை. என்னைப்பிடிக்கும் சபலத்தின் காரணமாகவே நீ வலையில் சிக்கிவிட்டாய்.

ஏதோ ஒரு சுயநலத்தால் தோன்றும் அன்பு அந்தக் காரணம் இருக்கும் வரைதான் தொடரும். இப்போது உனக்கு என்னை உண்பதைவிட வேறு என்ன காரணம் உள்ளது? என்னிடம் உனக்கு அன்பு தோன்றுவதற்கான காரணம் வேறு என்ன? இப்போது உன்னுடைய சுயநலத்தை நான் நன்கு அறிகிறேன். நான் அறிவாளி ஆதலால் உன்னுடைய சுயநலத்தை அறிவேன். என்னிடம் இவ்வாறு பேச வேண்டாம். நீ சக்தியுடையவன் என்றாலும் அகாலமாக என்னிடம் இவ்வளவு அன்பைக் காட்டுவதற்குக் காரணம் சுயநலமேயாகும். ஆகவே என்னுடைய சுயநலத்தை விடமாட்டேன். நட்பு, பகை என்பவை மேகத்தைப்போல ஒவ்வொரு கணமும் மாறுபவையாகும். இன்று நீ என் பகைவனாகி இன்றே என்னுடைய நண்பனாக முடியும். அதன்பின் இன்றே மறுபடி பகைவனும் ஆக முடியும்.

தகுந்த காரணத்தினால் முதலில் நமக்குள் நட்பு உண்டாயிற்று. காரணம் விலகியதும் அந்த நட்பும் சென்றுவிட்டது. உன்னுடைய பராக்கிரமத்தால் நான் உயிர் ஆபத்தில் இருந்து விடுபட்டேன். என்னுடைய சக்தியால் நீ விடுபட்டாய். பரஸ்பரம் ஒருவருக்கு ஒருவர் அருள் செய்யும் வேலை முடிந்து விட்டபின் நாம் மீண்டும் சந்திக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இப்போது உன்னுடைய வேலை முடிந்துவிட்டது. என்னுடைய காரியமும் வெற்றியடைந்துவிட்டது. தவிர என் மூலம் உனக்கு வேறு எந்த பிரயோஜனமும் இல்லை. இப்போது நான் உணவு; நீ என்னை உண்பவன் நான் பலமில்லாதவன்; நீ பலசாலி. இருவரிடமும் பலவேறுபாடுகள் உள்ளன. எனவே நம்மிடையே சமாதானம் உண்டாக முடியாது. இப்போது நீ பசியுடன் இருக்கிறாய். நிச்சயம் நீ என்னைச் சாப்பிட்டுவிடுவாய். இது உன்னுடைய உணவிற்கான நேரம். ஆகவே, இப்போது என்னிடம் சமாதானம் செய்து கொண்டு உன் உணவைத் தேடுகிறாய்.

நீ உன் குடும்பத்துடன் என்னிடம் நட்பு பாவம் காட்டி எனக்குச் சேவை செய்வதாகக் கூறுகிறாய். உன்னுடைய மனைவி மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் என்னை எவ்வாறு சாப்பிடாமல் இருப்பார்கள்? இனி நான் உன்னோடு சேர மாட்டேன். நம் இருவரின் சந்திப்பிற்கான நோக்கம் நிறைவேறிவிட்டது. இப்போது நான் சென்றுவிடுவேன். எனக்கு தூரத்தில் இருந்து கூட உன்னிடம் பயம் ஏற்படுகிறது. பலமுடையவனுக்கு அருகில் பலமற்ற பிராணி இருப்பது ஒருபோதும் நல்லதல்ல. நான் உனக்கு விரும்பியது அனைத்தையும் அளித்தாலும் என்னை அளிக்க முடியாது. தன்னைத்தானே பகைவனிடம்

அளிப்பது நல்லதல்ல. செல்வத்தையும் மனைவியையும் தியாகம் செய்தும் கூட எப்போதும் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். தன் பலசாலியான பகைவனை நன்கு அறியும் பலவீனமான பிராணியின் சாஸ்திர அர்த்த ஞானத்தின் நிலைத்த அறிவு கலங்குவதில்லை” என்று பலிதன் தெளிவாகக் கடுமையாகப் பூனையை ஏசியது.

பூனை லோமஷ் எலியிடம், “நான் உன்னிடம் சத்தியத்தைச் சபதம் செய்து கூறுகிறேன். நீ என்னைத் தவறாகக் கருதாதே. நீ எனக்கு உயிரளித்தவன். நான் தர்மத்தையும் நல்ல குணங்களின் மதிப்பையும் அறிந்தவன். நான் உனக்கு பக்தனாகிவிட்டேன். ஆகவே என் நல்ல நண்பா! நீ மறுபடி என்னோடு நட்பாக இருப்பாயானால் நான் உற்றாரோடு என் உயிரையும் அளிப்பேன். பலிதா! நீ என் மீது ஐயம் கொள்ளாதே” என்று பலவகையாக துதித்துப் புகழ்ந்தது.

ஆனால் எலி தன்னுடைய தீர்மானத்தில் இருந்து மாறவில்லை. அது பூனையிடம் கூறியது, “நீ நல்லவன் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். நீ என்னை எவ்வளவு துதித்தாலும், எவ்வளவு செல்வத்தை அளித்தாலும் நான் உன்னோடு இருக்க முடியாது. தனக்கோ, பகைவனுக்கோ ஒரு விபத்து ஏற்படும்போது, பலமற்றவன் பலமுள்ள பகைவனுடன் நட்பு கொண்டு எச்சரிக்கையுடன் தன் காரியத்தைச் சகித்துக் கொள்ள வேண்டும். காரியம் ஆனபிறகு அந்த நண்பனான பகைவனை நம்பக்கூடாது; நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவனையும் நம்பக்கூடாது என்று சுக்கிராச்சாரியார் கூறியுள்ளார். யாரையும் நம்பாமல் இருப்பதே நீதி சாஸ்திரத்தின் சாரமாகும். பூனையே! உன்னைப் போன்றவரிடமிருந்து நான் எப்போதும் என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். நீயும் பகைவனான சண்டாளனிடமிருந்து உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்” என்று கூறியது.

இவ்வாறு எலி சண்டாளனின் பெயரைச் சொன்ன அளவிலேயே பூனை மிகவும் பயந்து அந்தக் கிளையை விட்டு விட்டு வேறுபக்கம் சென்றுவிட்டது. நீதி சாஸ்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் தத்துவத்தையும் அறிந்த புத்திசாலி பலிதனும் வேறு வளைக்குச் சென்றுவிட்டது.”

மகாராஜா! இவ்வாறு பூனையும், எலியும் ஒன்று மற்றொன்றைச் சார்ந்து ஆபத்திலிருந்து விடுபட்டன. மன்னா! சமயத்திற்குத் தகுந்தபடி பகைவரோடு சமாதானமும், நண்பனோடு கூட போரும் செய்வது உசிதமாகும். பலமிகுந்த பகைவனிடம் பயந்தவனைப் போல இருக்க வேண்டும். அவனோடு சமாதானமும் செய்து கொள்ள வேண்டும். யார் ஆபத்து வரும் முன்பே அதற்கான எச்சரிக்கையோடு இருக்கிறானோ அவன்

பயப்பட வேண்டிய சந்தர்ப்பமே வருவதில்லை. ஆனால் பயமில்லாமல் மற்றவரை நம்புகிறவன் பெரும் பயத்தை எதிர் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. பயத்தை அறியாதவனை விட அறிந்தவனே சரியானவன். அவன் ஆபத்திலிருந்து தப்புவதற்கான வழியை அறிஞர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்கிறான். ஆகவே அறிவுள்ளவன் பயந்தாலும் பயமற்றவனைப் போல் இருக்க வேண்டும். நம்பிக்கை இல்லாவிட்டாலும் நம்பிக்கை உடையவனைப் போல் நடக்க வேண்டும்.

யுதிஷ்டிரா! நான் உனக்கு நீதியைப் பற்றிக் கூறுவதற்காகப் பூனை எலியின் பழைய கதையை விவரித்தேன். என்னிடம் கேட்ட இந்த உபதேசத்தின்படி கடமையில் ஈடுபட்டு, மக்கள் அனைவரையும் காப்பாற்று. பிராமணர்கள் இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் சிறந்த நன்மையை அளிப்பவர்கள். தர்மம் அறிந்த அவர்கள் எப்போதும் நன்றியுடன் இருப்பவர்கள். சுபத்தை அளிப்பவர்களாகவும், சுபத்தை சிந்திப்பவர்களாகவும் இருக்கும் பிராமணர்களை நீ எப்போதும் மதிக்க வேண்டும்.

மன்னா! நீ பிராமணர்களிடம் உசிதமான மரியாதையுடன் இருந்தால் ராஜ்யம், நன்மை, புகழ், சந்ததி அனைத்தையும் பெற்றுவிடலாம். பாரதா! எலி, பூனையின் இந்த அழகான உபாக்யானம், சண்டை-சமாதானத்தின் ஞானத்தையும், சிறந்த அறிவையும் தரக்கூடியது. மன்னன் எப்போதும் இதில் கவனம் வைக்க வேண்டும். பகைவரோடு உசிதமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும்.” என்று பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு மிக நீண்ட நீதி உபதேசத்தை எடுத்துக்காட்டுடன் விளக்கினார்.

12.3.11 நம்பிக்கை குறித்து யுதிஷ்டிரரின் வினா; பூஜனி என்ற பறவையின் கதை

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார்; “மகாபாஹு! தாங்கள் பகைவரை நம்பக்கூடாது என ஆலோசனை அளித்தீர்கள். எங்கும் யாரையும் நம்பக்கூடாது என்றும் கூறினீர்கள். மன்னன் எல்லா இடத்திலும் அவநம்பிக்கை கொண்டால் எவ்வாறு ராஜ்யத்தை நிர்வகிக்க முடியும்? தன் பகைவனை எவ்வாறு வெல்ல முடியும்?” என்றார். பீஷ்மர் அவருக்குப் பிரம்மதத்தன் என்ற மன்னனுக்கும், பூஜனி என்ற பறவைக்கும் இடையே நிகழ்ந்ததையும், பின்னர் நடந்த உரையாடலையும் எடுத்துக் கூறி விளக்கினார்.

பீஷ்மர் கூறினார்; “மன்னா! காம்பில்ய நகரத்து அரசனாகிய பிரம்மதத்தனின் அந்தப்புரத்தில் பூஜனி என்ற பறவை வசித்து வந்தது. அது எல்லாப் பிராணிகளின் மொழியையும் அறிந்திருந்தது. பறவையாக

இருந்தாலும் தத்துவங்கள் அனைத்தையும் அறிந்தது. அந்தப் பறவை. அந்தப்புரத்திலேயே ஒருநாள் ஒரு குஞ்சினைப் பெற்றது. அன்றே ராணியும் ஒரு அரசகுமாரனைப் பெற்றெடுத்தாள். பறவைக் குஞ்சும், ராஜகுமாரனும் ஒன்றாகவே வளர்ந்தனர். பூஜனி தினமும் கடற்கரைப் பிரதேசத்திற்குப் பறந்து சென்று இனிய இரு பழங்களைக் கொண்டு வந்தது. ஒன்றைத் தன் குஞ்சினுக்கும், இன்னொன்றை அரசகுமாரனுக்கும் கொடுத்து வந்தது. பழங்களைச் சாப்பிட்ட ராஜசிறுவனும், பறவைக்குஞ்சம் செழிப்பாக வளர்ந்தனர்.

இவ்வாறு இருக்கும்போது ஒருநாள் வளர்ப்புத் தாயுடன் இருந்த அரசகுமாரன் பறவைக் குஞ்சுடன் விளையாடத் தொடங்கினான். யாருமில்லாத இடத்திற்கு அதனை அழைத்துச் சென்று அறியாமல் கொண்டுவிட்டான். பின் வளர்ப்புத் தாயிடம் சென்றுவிட்டான். பழங்களுடன் திரும்பிய பூஜனி தன் குழந்தை ராஜகுமாரனால் கொல்லப்பட்டுப் பூமியில் கிடப்பதைக் கண்டு கண்ணீர் பெருக்கியது. நன்றி கெட்ட ராஜகுமாரனைப் பழி வாங்கத் தீர்மானித்தது. ஒன்றாகப் பிறந்து, கூடவே வளர்ந்து, கூடவே சாப்பிட்டு வந்த தன் குஞ்சினை வதம் செய்த ராஜகுமாரனின் இரு கண்களையும் தன் இரு உள்ளங்கால்களாலும் கிழித்து விட்டது.

பின்னர் வானத்தில் நின்றவாறு, “இவ்வுலகில் தன்னிச்சையாகப் பாவம் செய்தவன் அதன் பலனை அக்கணமே அடைந்துவிடுகிறான். பாவச்செயலுக்குப் பலன் இவ்வுலகில் அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை என்றால், அவனுடைய மகன், பேரன் ஆகியோர் அதன் பலனை அனுபவிக்க நேரிடும்” என்றது. நடந்தவற்றை பிரம்மதத்தன் அறிந்தான். தன் மகனின் தீய செயலினாலேயே அவன் கண்களை இழக்க நேர்ந்தது என்பதைப் புரிந்து கொண்டான் பூஜனியிடம் நாம் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் குற்றம் செய்துவிட்டதால் இருவரின் காரியமும் சமமாகிவிட்டது. நீ இங்கேயே இரு. வேறிடம் செல்ல வேண்டாம் எனக் கூறினான். பூஜனி அவனிடம், “பகை ஏற்பட்ட இடத்தில் இருக்காமல் ஓடிவிடுவதே நன்மை தரும் செயல். யாரிடமாவது பகை ஏற்பட்டு விட்டால் அவனுடைய ஆறுதல் தரும் சொற்களை ஒருபோதும் நம்பக்கூடாது.

தங்களுக்குள் பகை கொண்டவர்கள் சுகமடையும் உபாயம் பரஸ்பரம் நம்பாமல் இருப்பதுதான். நம்பிக்கைத் துரோகியை முற்றிலும் நம்பக்கூடாது. மற்றவர்களுக்குத் தன்னிடம் நம்பிக்கையை உண்டாக்க வேண்டும். ஆனால் தான் மற்றவர்களை நம்பக்கூடாது. மனைவி வீரியத்தை அழிக்கும் முதுமையின் உருவெடுத்த வடிவம். புதல்வன் தன்னுடைய அம்சம். சகோதரன் போக்கிரியாகக் கருதப்படுகிறான். நண்பன் கை ஈரமாக இருக்கும்

வரை நண்பனாக இருக்கிறான். முதலில் மரியாதை கிடைத்த இடத்தில் பிறகு அவமானம் ஏற்படுமானால், சக்தியுடையவன் மதிப்பளிக்கப் பெற்றாலும் அந்த இடத்தைத் துறந்துவிட வேண்டும். ஆகவே நான் விரைவில் இங்கிருந்து சென்றுவிடுவேன்” என்று கூறியது.

பிரம்மதத்தன் முதலில் செய்யப்பட்ட குற்றத்திற்காகத் தானும் ஏதேனும் செய்பவன் குற்றவாளியாக மாட்டான். எனவே இங்கேயே இரு என்று கூறினார். பூஜனி குற்றமிழைக்கப்பட்டவனுக்கும், குற்றம் செய்தவனுக்கும் இடையில் நட்பு ஏற்பட்டால் அது இருவருக்கும் உறுத்தலாகவே இருக்கும் என்றது. மன்னன் பழி வாங்கிய பின் பகை அமைதியாகிவிடும். இருவருக்கும் மறுபடி நட்பு உண்டாகலாம் என்று பூஜனியை சமாதானப்படுத்த முயற்சித்தார்.

ஆனால் பூஜனி மன்னனின் சொற்களை ஏற்கவில்லை. தன்னுடைய நியாயங்களை விளக்கலாயிற்று. “மன்னா! பகைவன் தனக்கு ஆறுதல் அளித்தான் என்று ஒருபோதும் அவனை நம்பக்கூடாது. அவ்வாறு நம்பினால் ஒருநாள் உயிரை இழக்க வேண்டி வரும். பெண் காரணமாக, வீடு மற்றும் பூமிக்காக, கடுமையான சொற்களின் காரணமாக, ஜாதி த்வேஷத்தினால், எப்போதோ செய்த குற்றத்தின் காரணமாக என ஐந்து காரணங்களால், பகை தோன்றுகிறது. கடலிலுள்ள ‘படவானல்’ என்ற தீ ஒருபோதும் அமைதியடையாததைப்போல கோபம் என்னும் தீயும் செல்வமளிப்பதாலும், இனிய சொற்களாலும், சாஸ்திர ஞானத்தாலும் கூட அமைதியடைவதில்லை. ஒருவனால் அபகாரத்தை அனுபவித்தால். பிறகு செல்வத்தாலும், கௌரவத்தாலும் உபசரிக்கப்பட்டாலும் அவனை நம்பக்கூடாது. இதுவரை நான் உங்களுக்கு எந்தக் குற்றமும் செய்யவில்லை. தாங்களும் எனக்குத் தீங்கிழைக்கவில்லை. அதனால் உங்கள் மாளிகையில் வசித்து வந்தேன். ஆனால் நான் இப்போது உங்களை நம்பவில்லை” என்றது.

பிரம்மதத்தன் பூஜனியிடம் கூறினார்; “பூஜனி! காலமே எல்லாக் காரியத்தையும் செய்கிறது. இதில் யார் யார் மீது குற்றம் கூறுவது? பிறப்பு-இறப்பு இரண்டும் சமமாகவே நடக்கின்றன. காலமே இவற்றைச் செய்கிறது. ஒருவர் மற்றவருக்குச் செய்த குற்றத்தில் நீயும் உண்மையான காரணமாக மாட்டாய். நானும் உண்மையான காரணமல்ல. காலமே சுக துக்கத்தைத் தோற்றுவித்து வருகிறது. பூஜனி! நான் உன்னை எந்த வகையிலும் இம்சிக்க மாட்டேன்; நீ செய்ததை நான் மன்னித்து விட்டேன். நான் செய்ததை நீ மன்னித்துவிடு. உன் விருப்பப்படி இங்கேயே இரு” என்றார்.

பூஜனி மன்னனுக்குப் பதில் அளித்தது; “மன்னா! தாங்கள் காலத்தையே எல்லாச் செயல்களுக்கும் காரணம் என்று கூறுகிறீர்கள். அப்படியானால்

யாரும் யாருடனும் பகைமை பாராட்டக்கூடாது. காலமே மரணம், சுக-துக்கம், மேன்மை வீழ்ச்சி இவற்றிற்கு காரணம் என்றால் முன்பு தேவாகரப் போர் ஏன் நடைபெற்றது? அவர்கள் ஏன் பரஸ்பரம் வதம் செய்து கொண்டனர். காலமே எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் என்றால் வைத்தியர்கள் நோயாளிகளுக்கு மருந்து கொடுக்க வேண்டியதில்லை. காலமே நோயைக் குணப்படுத்தும் என்றால் மருந்துகளுக்கு என்ன பிரயோஜனம்? கர்மம் செய்பவர்களுக்கு செய், செய்யாதே என்ற தர்ம நியமம் ஏன் வைக்கப்பட்டுள்ளது?

மன்னா! உங்கள் மகன் என் குஞ்சைக் கொன்றுவிட்டான். நானும் அவன் கண்களை அழித்துவிட்டேன். நான் புத்திரசோகத்தால் உங்கள் மகனிடம் அவ்வாறு நடந்து கொண்டேன். அதுபோலத் தாங்களும் என்னை அடிக்க முடியும். மனிதன் விளையாடுவதற்காகவும், உணவிற்காகவுமே பறவைகளை வைத்துள்ளான். வேறு எந்தத் தொடர்பும் அவர்களிடையே இல்லை. பிரம்மதத்தா! துயரத்திற்குப் பல ரூபங்கள் உண்டு. எல்லோருக்கும் தன்னுடைய உயிர் பிரியமானது. தங்கள் புதல்வர்களும் பிரியமானவர்கள் ஆவார்கள். மன்னா! தங்கள் புதல்வன் செய்த அபகாரத்திற்குப் பதிலாக நான் செய்ததைத் தாங்கள் 100 வருடம் ஆனாலும் மறக்க மாட்டீர்கள். ஒரு காலத்தில் தோன்றும் துயரம் தரும் பகை அமைதியாவதில்லை. அதை நினைவூட்டுபவர்கள் இருந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். குலத்தில் ஒருவன் உயிரோடு இருந்தாலும் அந்தப்பகை அழிவதில்லை. மன்னா! ஒருவருக்குக் குற்றம் இழைத்தபின் அவரை நம்பக்கூடாது. நம்பினால் துயரமே அனுபவிக்க நேரும்.” என்றது.

பிரம்மதத்தன் மீண்டும் பறவையிடம் கூறினார்; “பூஜனி! அவ நம்பிக்கை அடைபவன் உலகில் தான் விரும்பிய பொருட்களை ஒருபோதும் அடைய முடியாது. எந்தக் காரியத்திற்கும் முயற்சி செய்ய முடியாது. ஒருவரிடம் எப்போதும் பயம் கொள்பவன் இறந்தவனுக்குச் சமமாகிவிடுவான். அவன் வாழ்க்கை மண்ணோடு மண்ணாகிவிடும்” என்றார்.

பூஜனியும் மீண்டும் பிரம்மதத்தனை மறுத்துப் பேசியது. மன்னா! இரு கால்களிலும் காயத்துடன் ஒருவன் எவ்வளவுதான் பத்திரமாக நடந்தாலும் அந்தக் கால்களில் காயம் இருந்து கொண்டே இருக்கும். மழையைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் வயலை உழும் உழவனின் முயற்சி வீணாகிவிடுகிறது. எவன் ருசியுள்ள, பலவகை நன்மை தரும் உணவை உண்ணுகிறானோ அவனுக்கு உணவே அமுதமாகி நன்மையளிக்கிறது. ஆனாலும் விளைவை யோசிக்காமல் பத்தியமற்ற உணவை உண்பவனின் வாழ்க்கை முடிந்து விடுகிறது. தெய்வமும், புருஷார்த்தமும் ஒன்று மற்றொன்றிற்கு உதவுகின்றன.

முயற்சியுடையவர்கள் தெய்வத்தை மட்டுமே நம்பியிருப்பதில்லை. கடினமானதோ, எளிமையானதோ தனக்கு நன்மையளிக்கும் காரியத்தைச் செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

மனிதன் எல்லாவற்றையும் பந்தயம் வைத்தும் தன்னுடைய நன்மையைச் செய்து கொள்ள வேண்டும். வித்தை, வீரம், திறமை, பலம், தைரியம் ஆகிய ஐந்தும் மனிதனின் இயல்பான நண்பர்கள் என்று கூறப்படுகின்றன. அறிவுள்ளவர்கள் இவற்றின் மூலமே உலகில் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்கிறார்கள். வீடு, தாமிரம் முதலிய தாதுக்கள், வயல், பெண், நண்பர்கள் இவர்களை மனிதன் எல்லா இடங்களிலும் பெற முடியும். மன்னா! நான் உன் புதல்வனோடு துஷ்டனாக நடந்துள்ளேன். ஆகவே நான் இங்கு வசிக்கத் துணியவில்லை. குற்றமுள்ள சம்பந்தம் இருக்குமிடம் சுயநலமான காரியம் முடிந்ததும் அவமானத்தை உண்டாக்கும்.

தர்மத்தை அறியாத மன்னனின் கொடுமையால் மக்களின் அழிவு உண்டாகிறது. மன்னனே தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய மூன்றிற்கும் வேராவான். ஆகவே அவன் முழு கவனத்தோடு தன் மக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். மனு, மன்னனை ஏழு பேருடன் ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறார். அவர் கூறியதன்படி, தாய், தந்தை, குரு, ரக்ஷகன், அக்னி, குபேரன் மற்றும் யமனுக்கு ஒப்பாக மன்னன் கூறப்பட்டுள்ளான்.

மக்களிடம் எப்போதும் அருள் செய்யும் மன்னன் அந்த தேசத்திற்குத் தந்தையைப் போன்றவனாவான். தீன, துக்கிகள் அனைவரையும் காப்பாற்றுவதால் தாய்க்குச் சமமாகிறான். தனக்கும் மக்களுக்கும் பிடிக்காதவர்களை எரித்துக் கொண்டிருப்பதால் அக்னியைப் போலாகிறான். தீயவர்களை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்துவதால் யமன் எனப்படுகிறான். பிரியமான மக்களுக்கு ஏராளமான செல்வத்தை அழிப்பதால் குபேரனுக்குச் சமமாகிறான் தர்மோபதேசம் செய்வதால் குரு ஆகிறான். அனைவரையும் பாதுகாப்பதால் ரக்ஷகனும் ஆகிறான். தன் குணங்களால் நகர, தேச மக்களை மகிழ்விக்கும் மன்னனின் அரசு ஒருபோதும் தடுமாறுவதில்லை. காரணம் அவன் எப்போதும் தர்மத்தைப் பராமரிப்பதேயாகும். அவன் இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் சுகம் பெறுகிறான்.

மன்னா! பலமுடையவனோடு போரைத் தொடங்குவது ஒருபோதும் நல்லதல்ல. பலசாலியோடு வலுச்சண்டை செய்பவன் சுகம் பெற முடியாது” என்று கூறிய பூஜனி அங்கிருந்து வேறு திசைக்குச் சென்றுவிட்டது. யுதிஷ்டிரா! நம்பிக்கை, அவநம்பிக்கை தொடர்பாக இந்த உரையாடலே நீ பின்பற்றத் தகுந்ததாகும்” எனப் பீஷ்மர் கூறினார்.

12.3.12 தர்மம் குறைந்த நிலையில் பின்பற்றப்பட வேண்டிய அரசியல் தர்மம்

“சத்திய, த்ரேதா, துவாபர என்னும் மூன்று யுகங்களும் முடிந்து கொண்டிருக்கும் நிலையில் உலகில் தர்மம் குறைந்துவிட்டது. கொள்ளையர்களால் தர்மம் மேலும் தடைபடுகின்றது. இச்சமயம் எவ்வாறு ஆட்சி புரிய வேண்டும்” என யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார்.

பீஷ்மர் அவருக்குப் பதிலளித்தார்; “பாரதா! இந்த சமயத்தில் ஆபத்து கால நீதியைக் கூறுகிறேன். இவ்விஷயமாக சத்ருஞ்ஜய மன்னனுக்குப் பரத்வாஜன் என்னும் கணிகன் கூறியதை நீ அறிந்து கொள். சௌவீர தேசத்து மன்னன் ‘சத்ருஞ்ஜயன்’ பரத்வாஜன் என்ற கணிகனிடம் தன்னுடைய கடமையைச் செய்வதற்குரிய தர்மத்தைக் கேட்டார். “கிடைக்க முடியாத பொருள் எவ்வாறு கிடைக்கும்? கிடைத்த பொருள் எவ்வாறு வளர்ச்சியடையும்? வளர்ச்சியடைந்த செல்வத்தை எவ்வாறு காப்பாற்ற வேண்டும்? அந்த செல்வத்தை நல்ல வழியில் எப்படிப் பயன்படுத்த வேண்டும்?” என வினவினார். சாஸ்திரத்தை நன்கறிந்திருந்த போதும் தன் கடமையைத் தீர்மானிப்பதற்காக அவர் பரத்வாஜனிடம் இதனை வினவினார். பிராமணனான பரத்வாஜ கணிகன் மன்னனுக்கு இவ்வாறு பதிலளித்தார்உ

“மன்னா! மன்னன் எப்போதும் தண்டனை அளிக்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும். எப்போதும் புருஷார்த்தத்தை வெளியிட வேண்டும். தான் பலவீனமாக இருக்கக்கூடாது. பகைவனின் பலவீனத்தை எப்போதும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் பகைவனின் பலவீனம் தெரிந்துவிட்டால் பகைவனைத் தாக்க வேண்டும். தண்டனை அளிக்கும் மன்னனிடமே மக்கள் பயப்படுகிறார்கள். ஆகவே தண்டத்தின் மூலம் மக்களை வசப்படுத்த வேண்டும். சாம, தானம் முதலிய நான்கு உபாயங்களில் தண்டமே முக்கியமானதாகக் கூறப்படுகிறது. மரத்தின் வேர் வெட்டப்பட்டால் கிளைகள் இருக்க முடியாது. அறிவுடைய மன்னன் முதலில் பகைவனின் வேரை அழிக்க வேண்டும். பிறகு அவனுடைய உதவியாளர்களையும், நண்பர்களையும் அழிக்க வேண்டும்.

மன்னன் பேசும்போது இனிய சொற்களைப் பயன்படுத்தினாலும் உள்ளத்தைக் கத்தி போல் கூர்மையாக வைத்திருக்க வேண்டும். முதலில் இனிய சொற்களைப் பேசி பகைவனுடன் சமாதான ஓப்பந்தம் செய்தாலும் அவனை நம்பக்கூடாது. தன்னுடைய காரியம் முடிந்ததும் புத்திசாலி அங்கிருந்து விலகிவிட வேண்டும். பகைவனை நண்பனாக்கி இனிய

சொற்களைப் பேசினாலும் அவனிடம் எப்போதும் பயத்துடனே இருக்க வேண்டும். நல்ல புத்தி இல்லாதவனுக்கு எதிர்கால லாபத்தைக் கூறி நம்பிக்கை அளிக்க வேண்டும். வித்வானை செல்வம் அளித்து அப்போதே அமைதிப்படுத்த வேண்டும்.

ஐஸ்வர்யத்தை விரும்பும் மன்னன் பகைவன் முன் கை குவிக்கலாம்; கால்களைப் பணியலாம்; அவன் கண்ணீரைத் துடைக்கலாம். சமயம் தனக்கு அனுகூலமாக ஆகும் வரை பகைவனைத் தோளில் சுமக்கவும் செய்யலாம். ஆனால் அனுகூலமான சமயம் வரும்போது பாறையின்மேல் பாணையைப் போட்டு உடைப்பதுபோல அவனை அழித்துவிடலாம். பலவகையில் பிரயோஜனம் உடையவன் நன்றி இல்லாதவனோடு பொருளாதாரத் தொடர்பு கொள்ளக்கூடாது. யாருடைய வேலையையும் நடத்தித் தரக்கூடாது. ஏன் எனில் பிரயோஜனத்தை விரும்புகிறவன் மூலம் அடிக்கடி காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ள முடியும்.

மற்றவர்களுடைய எல்லாக் காரியங்களையும் அரைகுறையாகவே வைக்க வேண்டும். மன்னன் ஒவ்வொரு நாளும் எச்சரிக்கையுடன் பகைவனின் வீட்டிற்குச் சென்று அவனுடைய நலச் செய்தியைக் கேட்க வேண்டும். மன்னன் தன் குறை பகைவனுக்குத் தெரியாதவாறு ஆமை உடலைச் சுருக்கிக் கொள்வதுபோல் மறைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மன்னன் கொக்கைப்போல ஒருமுகப்பட்ட உள்ளத்தோடும், சிங்கத்தைப்போல பராக்கிரமத்துடனும் இருக்க வேண்டும். ஓநாயைப் போலத் திடீரென்று தாக்கிப் பகைவரின் செல்வத்தைக் கவர வேண்டும். அம்பைப்போல் பகைவர் மீது பாய வேண்டும். மது, சூது, பெண், வேட்டை ஆடல்-பாடல் இவற்றில் பற்று வைக்கக்கூடாது. இவற்றில் பற்று வைத்தால் தீமையே உண்டாகும்.

மன்னன் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றவாறு குருடனாகவும், செவிடனாகவும் கூட ஆக வேண்டும். தேச காலத்தை அறிந்தே பராக்கிரமம் செய்ய வேண்டும். தண்டத்தால் தலை வணங்கிய பகைவனை அழிக்காதவன் தன் மரணத்தைத் தானே தேடிக் கொள்ளுகிறான். எதிர்காலத்தில் வர இருக்கும் ஆபத்தை முதலிலேயே அறிந்து கொள்ள முயற்சிக்க வேண்டும். மென்மையான அல்லது கடினமான உபாயத்தால் தீன தசையிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு சக்தி பெற்று தர்மப்படி நடக்க வேண்டும். பகைவனின் பகைவனைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். தன்னுடைய, பகைவர்களுடைய ராஜ்யங்களில் தவசிகளையும், வேடதாரிகளையும் ஒற்றர்களாக நியமிக்க வேண்டும். நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமல்லாதவர்களை ஒருபோதும் நம்பக்கூடாது.

நம்பிக்கைக்குரியவர்களையும் அதிகம் நம்பக்கூடாது. பரீட்சிக்காமல் யாரையும் நம்பக்கூடாது.

யாரிடம் பயப்பட வேண்டுமோ, அவனிடம் எல்லா வகையிலும், எப்போதும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். யோகத்தாலோ, மான்தோல் அணிந்தோ, ஐடாமுடி தரித்தோ, மௌன விரதம் பூண்டோ பகைவனிடம் நம்பிக்கை உண்டாக்க வேண்டும். அவன் நம்பிக்கை கொண்டதும் சந்தர்ப்பம் அறிந்து பசியுள்ள ஓநாயைப் போலப் பாய வேண்டும். ஐஸ்வர்யத்தை விரும்பும் மன்னன் அதற்குத் தடையாக இருக்கும் புதல்வன், சகோதரன், தந்தை, நண்பன் ஆகியோரைக் கொன்றுவிட வேண்டும். குருவாக இருந்தாலும் கடமையாற்றாதபோது குருவுக்கும் தண்டனையளித்து வழிக்குக் கொண்டு வர வேண்டும்.

பகைவன் வந்தால் எழுந்து அவனை வரவேற்று, வணங்கிப் பரிசளிக்க வேண்டும். யாரும் பிறப்பிலிருந்தே நண்பனாகவும், பகைவனாகவும் ஆவதில்லை. பகைவன் கருணை உண்டாக்கும் சொற்களைப் பேசினாலும் அவனைக் கொல்லாமல் விடக்கூடாது. முதலில் பயமின்றித் தனக்குக் குற்றம் செய்தவனை அவசியம் கொன்றுவிட வேண்டும். செல்வத்தை விரும்பும் மன்னன் குற்றம் காணாமல் எப்போதும் மக்களைத் தன் பக்கம் சேர்க்கவும், மற்றவர்களுக்கு அருள் புரியவும் முயல வேண்டும். அடிக்கும் முன்பும், அடித்த பின்பும் கூட அன்பாகப் பேச வேண்டும். வாளால் பகைவனின் தலையை வெட்டிய பின்பும் அதற்காகச் சோகம் கொண்டு அழ வேண்டும்.

செல்வத்தை விரும்பும் மன்னன் இனிமையாகப் பேசி, மதிப்பளித்துச் சகிப்புத் தன்மையுடன் மக்களைத் தன்னருகில் வரவழைத்துச் சாதாரண மக்களையும் கௌரவப்படுத்த வேண்டும். இதுவே லோக ஆராதனையாகும். தர்ம, அர்த்த, காமம் என்ற மூவகை புருஷார்த்தங்களைப் பயன்படுத்துவதில் பேராசை, முட்டாள்தனம், பலவீனம் என்ற மூன்று வகை தடை ஏற்படுகிறது. அதேபோல அமைதி, அனைவருக்கும் நன்மையளிப்பது, பயன்பாடு என்னும் மூன்று வகை சுப பலன்களையும் அறிய வேண்டும். மூவகை இடையூறுகளையும் முயற்சியுடன் களைந்துவிட வேண்டும். கடன், தீ, பகைவன் இவற்றில் சிறிது மீதமிருந்தாலும் அது தொடர்ந்து அதிகரிக்கும் என்பதால் அதனை மீதமின்றி அழித்துவிட வேண்டும்.

சரீரத்தில் புகுந்த சாதாரண முள்ளும் முழுமையாக எடுக்கப்படாவிட்டால் அது நீண்ட நாட்களுக்குத் துன்பத்தை அளிக்கிறது. அதனால் மனிதர்களை வதைத்தும், பாதைகளை அழித்தும், வீடுகளை இடித்தும் பகைவனின்

தேசத்தை நாசமாக்க வேண்டும். கழுகு போல மன்னன் தொலைதூரம் வரை பார்வையிட வேண்டும். காகத்தைப்போல ஐயத்தோடு மற்றவர்களின் செயல்களைக் கவனிக்க வேண்டும். மற்றவர்களின் புற்றில் நுழையும் பாம்பைப் போலப் பகைவனின் பலவீனத்தை அறிந்து அவனைத் தாக்க வேண்டும். தன்னை விட வீரனைக் கைகுவித்து வணங்கி வசப்படுத்த வேண்டும். கோழையைப் பயமுறுத்திப் பிரிக்க வேண்டும். லோபியைச் செல்வம் கொடுத்து வசப்படுத்த வேண்டும். சமமானவனிடம் போரைத் தொடங்க வேண்டும். மென்மையைக் காட்ட வேண்டிய நேரத்தில் மென்மையாகவும், கடுமையைக் காட்ட வேண்டிய சமயத்தில் கடுமையாகவும் நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

அறிவாளியான மன்னன் மென்மையான உபாயத்தாலேயே பயங்கரமான பகைவனையும் அழித்து விடுகிறான். மென்மையான உபாயத்தால் சாதிக்க முடியாதது எதுவுமில்லை. அறிவாளிகளை எப்போதும் பகைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. கடக்க முடியாத நதியை நீந்தத் துணியக்கூடாது. பகைவன் பலவந்தமாகத் திரும்பப் பெற முடியும் செல்வத்தை அபகரிக்கக்கூடாது. வெட்ட முடியாத மரத்தை வெட்டக்கூடாது. வெல்ல முடியாத, வீழ்த்த முடியாத பகைவனை அடிக்கக்கூடாது. பகைவனிடம் நடந்து கொள்ளக்கூடிய பாவம் நிறைந்த இந்த நடத்தையை, திறமையுடைய மனிதன் செல்வம் இருக்கும்போது ஒருபோதும் பின்பற்றக் கூடாது. ஆனால் பகைவன் இந்த நடத்தையால் ஆபத்து விளைவிப்பானாகில் அவனைப் பழிதீர்க்க இந்த உபாயங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும்” என்று பரத்வாஜ கணிகன் சத்ருஞ்ஜய மன்னனுக்கு உபதேசித்தார். யுதிஷ்டிரா! நீயும் இந்த உபதேசங்களைப் பின்பற்றி ராஜ்யலக்ஷ்மியை அனுபவித்து வா” எனப் பீஷ்மர் கூறினார்.

12.3.13 ஆபத்துக் காலத்தில் பிராமணனின் தர்மம் பற்றி யுதிஷ்டிரர் ஐயம்

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் பிதாமகரிடம் கேட்டார். “பாரதா! மக்கள் அனைவரும் தர்மத்தை மீறும்போது சிறந்த தர்மம் அழிந்துவிடுகிறது. தர்மம் அதர்மமாகக் கருதப்படுகிறது. மரியாதை அழிந்துவிடுகிறது. மன்னனும், பகைவனும் மக்களுக்கும் துன்பம் அளிக்கும்போது, காம, லோப, மோகத்தால் எல்லா இடங்களிலும் பயம் காணப்படுகிறது. மக்கள் ஒருவரை ஒருவர் கபடமாகக் கொல்லுகின்றனர். ஏமாற்றிக் கொள்ளுகின்றனர். மழையின்றிப் பரஸ்பர விரோதமும் கலகமும் அதிகரிக்கிறது. இத்தகைய அதர்மமான சமயத்தில் பிராமணன் எந்த வழியைப் பின்பற்றி வாழ்க்கை நடத்த முடியும்? இத்தகைய ஆபத்துக் காலத்தில் தன் புதல்வர்களை

இழக்காமல் அவன் எவ்வாறு வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும்? அந்த நிலையில் மன்னன் எவ்வாறு தர்ம, அர்த்தத்திலிருந்து விலகாமல் நடந்து கொள்ள முடியும்? பரந்தபா! எனக்கு இவற்றைக் கூறியருளுங்கள்” என்றார்.

12.3.14 பீஷ்மர் விசுவாமித்திரர் மற்றும் சண்டாளனுக்கிடையே நிகழ்ந்ததைக் கூறுதல்

பீஷ்மர் பதில் உரைத்தார். “மகாபாஹு! மக்களின் யோகம், சேஷமம் உத்தமமான மழை, வியாதி, மரணம், பயம் இவை அனைத்திற்கும் மூல காரணம் மன்னனேயாவான். சத்திய, த்ரேதா, துவாபர, கலியுகங்கள் தோன்றுவதற்கும் மன்னனே காரணமாவான். மக்களுக்குத் துன்பத்தை உண்டாக்கும் இத்தகைய கொடுமையான நேரம் வந்தால் பிராமணன் தன் சிறந்த ஞான பலத்தைப் பின்பற்றி வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். இவ்விஷயத்தில் விசுவாமித்திர மகரிஷிக்கும், ஒரு சண்டாளனுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற பழைய சம்பவம் உதாரணமாகக் கூறப்படுகிறது. த்ரேதாயுகம் கழிந்து, துவாபரயுகம் தொடங்கும் சந்தியில் இது நடைபெற்றது.

அந்த சமயத்தில் தெய்வாதீனமாக உலகில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் மழை இன்றிப் போய்விட்டது. இந்திரன் மழையை நிறுத்திவிட்டார். பிருகஸ்பதி வக்ரமாகிவிட்டார். சந்திரன் மாறி, தென்திசை நோக்கிச் சென்றுவிட்டது. அந்த நாட்களில் பனி கூட இல்லை என்னும்போது, மழை மேகம் எங்கிருந்து வரும்? நதிகளின் நீர்ப்பிரவாகம் குறைந்துவிட்டது. பல நதிகள் காணாமல் போயின. மிகப்பெரிய குளங்களும், நதிகளும், கிணறுகளும், அருவிகளும் தெய்வத்தினாலோ, இயல்பாகவோ நீரின்றி வறண்டு போயின. நீரின்றிப் பயிர்கள் இல்லாமல் போயின. யாகமும், வேதம் ஒதுதலும் மறைந்துவிட்டன. திருவிழாக்கள் பெயரளவிற்குக் கூட இல்லை. விவசாயம், பசு பராமரிப்பு நாசமாயின. கடைவீதிகள் மூடப்பட்டன. நகரம் பாழாகிவிட்டது. கிராமங்களும், வீடுகளும் எரிந்துவிட்டன. திருடர்களாலும், ஆயுதங்களாலும், மன்னர்களாலும், பசி கொண்டவர்களாலும் பெரிய தொல்லைகள் தோன்றின. பூமியின் மிகப் பெரிய பகுதி பாழாகிவிட்டது.

அத்தகைய பயங்கர காலத்தில் தர்மம் அழிந்துவிட்ட காரணத்தால் பசியால் பீடிக்கப்பட்ட மனிதர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சாப்பிடலாயினர். ரிஷிகள் நியமத்தையும், அக்னி ஹோத்திரத்தையும் துறந்து உணவிற்காக அலைந்து கொண்டிருந்தனர். பசியால் மிகவும் வருந்திய விசுவாமித்திரரும் தன் புதல்வனையும், மனைவியையும் ஒரு ஜனக்கூட்டத்தில் விட்டு விட்டு,

பசியால் அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தார். அக்னி ஹோத்திரத்தையும் ஆசிரமத்தையும் துறந்து உண்ணக்கூடியது உண்ணக்கூடாதது என்ற பேதம் இன்றி அனைத்தையும் உண்டு உயிர் வாழ்ந்து வந்தார்.

ஒருநாள் அவர் பிராணிகளை வதம் செய்யும் சண்டாளனின் குடியிருப்பு இருந்த காட்டிற்குத் தட்டுத் தடுமாறி வந்து சேர்ந்தார். அங்கு சண்டாளனின் குடியிருப்பை அடைந்தார். அங்கு வீடுகள் இடிந்துகிடந்தன. விலங்குகளின் உடைந்த எலும்புகளும், பிணங்களின் மீது இருந்து எடுத்த துணிகளும் மாலைகளும் நிறைந்து கிடந்தன. அங்கிருந்த ஆலயங்களில் ஆந்தை குடியிருந்தது. சண்டாளர்கள் தங்களுக்குள் ஏசிப் பேசி சண்டை சச்சரவிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். பசியால் பீடிக்கப்பட்ட விசுவாமித்திரர் அக்குடியிருப்பில் வீடு வீடாகச் சென்று யாசித்தார். ஆனால் எங்கும் உண்ணத்தக்க எந்தப் பொருளும் கிடைக்கவில்லை.

பசியின் கொடுமையால் பலமிழந்து விசுவாமித்திரர் ஒரு சண்டாளன் வீட்டின் முன் விழுந்துவிட்டார். உணவின்றி மரணமடையாமல் இருக்க என்ன வழி இருக்கிறது என்று யோசிக்கலானார். அச்சமயம் அச்சண்டாளனின் வீட்டிற்குள் அப்போது கொல்லப்பட்ட ஒரு நாயின் தொடை மாமிசம் இருப்பதை மகரிஷி பார்த்தார். அந்த மாமிசத்தைத் திருடிச் சாப்பிட்டு உயிர் பிழைத்துக் கொள்ளத் தீர்மானித்தார். ஆபத்துக் காலத்தில் பிராமணன் சிறந்த, சமமான, தாழ்ந்த மனிதர்கள் வீட்டிலிருந்து பொருளைத் திருடிக் கொள்ள சாஸ்திரங்கள் அனுமதிப்பதை நினைவு கூர்ந்தார். இந்தச் சண்டாளனின் வீட்டில் இருந்து நாயின் தொடையைத் திருடுவது, யாரிடமாவது தானம் பெறுவதை விடக் குறைந்த குற்றமுடையது என்பதை யோசித்து இரவு வரும்வரை அங்கேயே ஒருபுறம் படுத்து உறங்கினார்.

நள்ளிரவு வந்தது; அனைவரும் உறங்கிவிட்டனர். விசுவாமித்திரர் மெல்ல எழுந்து சண்டாளனின் குடிசைக்குள் நுழைந்தார். சண்டாளன் தூங்குவது போல் காணப்பட்டாலும் விழித்துக் கொண்டு இருந்தான். குடிசைக்குள் முனிவர் நுழைந்ததைக் கண்ட சண்டாளன் அவரிடம், “அனைவரும் தூங்கிவிட்டபோது யார் இங்கு வருவது? நாயின் தொடையை எடுக்க முயற்சிப்பது? நான் தூங்கவில்லை. விழித்திருக்கிறேன். என்னால் நீ கொல்லப்படுவாய்” என்றான்.

சண்டாளன் இவ்வாறு கூறியதும் விசுவாமித்திரர் பயம் கொண்டார். வெட்கமடைந்தார். அவர் அவனிடம் “ஆயுஷ்மன்! நான் விசுவாமித்திரன். பசியால் வருந்தி இங்கு வந்துள்ளேன். நீ என்னை அறிவாய் என்றால் என்னை வதம் செய்யாதே” என்றார். மகரிஷியின் சொற்களைக் கேட்ட

சண்டாளன் எழுந்து வந்து மரியாதையோடு அவரை வணங்கினான். “பிரம்மன்! இந்த இரவு நேரத்தில் இங்கு என்ன செய்ய நினைக்கிறீர்கள்” என்று கேட்டான். விசுவாமித்திரர், அவனிடம் நான் மிகவும் பசியோடு இருக்கிறேன். ஆகவே நான் இந்த நாயின் தொடையை எடுத்துச் செல்ல விரும்புகிறேன். பசியுள்ள மனிதன் எதைச் செய்யவும் வெட்கம் கொள்வதில்லை. நான் இங்கு உங்கள் வீடுகளில் சுற்றிச் சுற்றிக் கேட்டும் பிச்சையைப் பெறாததால் இந்தப் பாவச் செயலைச் செய்யத் துணிந்தேன். அக்னிதேவன் எல்லாப் பொருட்களையும் ஏற்றுக் கொள்வதைப்போல நானும் எல்லாவற்றையும் உண்பவனாகப் போகிறேன்” என்றார்.

சண்டாளன் அவரிடம், “நரியை விட அதர்மமான நாயின் தொடையை உண்பது தர்மத்தின் பார்வையில் மிகவும் நிந்தைக்குரியதாகும். தர்மாத்மாக்களில் சிறந்தவராகக் கருதப்படும் தாங்கள் சாஸ்திரம் கூறும் தர்மத்தை அறிந்தவர். தாங்கள் தர்மத்தைத் தியாகம் செய்யாதீர்கள்” என்று வேண்டினான். முனிவரே “இறப்பதை விட உயிரோடு இருப்பதே சிறந்தது. உயிரோடு இருப்பவனே தர்மப்படி நடக்க முடியும். ஆகவே உயிர் வாழும் விருப்பத்துடன் இதனை சாப்பிடத் தீர்மானித்துள்ளேன் நீ இதை ஏற்றுக் கொள்” என்றார். சண்டாளன் மீண்டும் அவரிடம் நாய் மாமிசம் பிராமணர்களால் சாப்பிடக் கூடாததாகும் என்று தடுத்தான். முனிவருக்கும் சண்டாளனுக்கும் இடையே விசுவாமித்திரர் நாயின் மாமிசத்தை உண்ணலாமா, கூடாதா என்பது குறித்துத் தொடர்ந்து வாக்குவாதம் நடந்தது. உயிரைத் தியாகம் செய்தாலும் நல்லவர்கள் உண்ணக் கூடாததை உண்ண மாட்டார்கள் என்றான் சண்டாளன்.

விசுவாமித்திரர் அகஸ்திய முனிவர் ‘வாதாபி’ என்னும் அசுரனை உணவாகக் கொண்டதை எடுத்துக்காட்டி தன் நியாயத்தை வற்புறுத்தினார். இப்போது நாயின் மாமிசத்தைச் சாப்பிட்டு உயிர் பிழைத்துப் பின்னர் அதற்கான பிராயச்சித்தத்தைச் செய்வேன். தர்மத்திற்கு ஆதாரமான உடலைக் காப்பாற்றிக் கொள்வது இப்போது என் கடமை என்று மேலும் மேலும் கூறினார். முனிவரின் பிடிவாதம் தளராததைக் கண்ட சண்டாளன் நாயின் தொடையை அவருக்களித்து விட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

நாயின் தொடை மாமிசத்தை உணவாகப் பெற்ற விசுவாமித்திரர் அதனை எடுத்துக் கொண்டு சென்று மனைவியோடு உண்ண யோசித்தார். அதற்குள் அவர் மனத்தில் அந்த தாழ்ந்த உணவை முதலில் முறைப்படி தேவர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்யும் எண்ணம் தோன்றியது. அவர் வேதம் கூறும் முறையில் அக்னியை ஸ்தாபித்து இந்திரன், அக்னி முதலிய தேவதைகளை உத்தேசித்து தானே சருவைத் தயாரித்தார். இந்திரன் முதலிய

தேவர்களை அழைத்து அவர்களுக்கு வரிசையாக விதிப்படி தனித்தனி பாகத்தை அர்ப்பணம் செய்தார்.

இதேசமயம் இந்திரன் பெரிய மழை பொழிந்து மக்கள் அனைவருக்கும் உயிர் அளித்தார். அன்னம் முதலிய ஔஷதிகளைத் தோற்றுவித்தார். விசுவாமித்திரரும் நீண்ட நாட்கள் உணவின்றி விரதமும், தவமும் மேற்கொண்டு தன் பாவம் முழுவதையும் பொசுக்கிவிட்டார். தான் ஹவிஸ்யத்தைச் சாப்பிடாமலேயே தேவர்களையும், பித்ருக்களையும் திருப்தி செய்தார். அவர்களுடைய அருளால் புனிதமான போஜனத்தைப் பெற்று உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டார். யுதிஷ்டிரா! இவ்விதம் சங்கடத்தில் ஆழ்ந்து உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள விரும்பும் அறிவுள்ள மனிதன் தீனன் ஆகாமல் ஏதேனும் ஒரு உபாயத்தைத் தேடிக்கண்டு பிடிக்க வேண்டும். ஆபத்துக் காலத்தில் தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். அறிவின் துணை கொண்டு எப்போதும் உயிர் வாழ முயற்சிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் உயிர் வாழும் மனிதன் புண்ணியம் செய்யச் சந்தர்ப்பம் பெறுகிறான். நன்மையடைகிறான். ஆகவே, கௌந்தேயா! இவ்வுலகில் தர்மத்தையும், அதர்மத்தையும் நிர்ணயிப்பதற்குத் தன் தூய அறிவையே பயன்படுத்த வேண்டும்” என்று பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் எடுத்துக் கூறினார்.

12.3.15 பாவம் நிறைந்த காலத்தில் மன்னனின் நடைமுறை பற்றிப் பீஷ்மர் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மரிடம், “மகா புருஷர்களும் இத்தகைய பயங்கர காரியங்களைச் செய்யலாம் என்றால் திருடர்கள், தீயவர்கள் இவர்களின் செயல்களுக்கு என்ன எல்லை இருக்கும்? நீங்கள் கூறிய இந்த பழைய விஷயத்தைக் கேட்டு நான் தளர்ந்துவிட்டேன். எவ்வளவு முயற்சித்தாலும் தர்ம விஷயத்தில் என் மனத்தில் உற்சாகம் தோன்றவில்லை.” என்று கூறினார்.

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு ஆறுதல் அளித்துப் பேசலானார்; “குழந்தாய்! நான் சாஸ்திரங்களில் கேட்டு இந்த தர்மங்களை உனக்கு உபதேசிக்கவில்லை. தேனீக்கள் பல இடங்களில் இருந்து பலவகை மலர்களின் ரசத்தைக் கொண்டு வந்து பருகுவதைப்போல வித்துவான்கள் பலவகை கருத்துக்களைத் தொகுத்துள்ளனர். யுதிஷ்டிரா! மன்னன் பல்வேறு இடங்களில் இருக்கும் பலவகை மனிதர்களிடமிருந்து பல்வேறு விஷயங்களின் அறிவைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். எந்த மன்னனிடம் சங்கட சமயத்தில் இந்த அறிவு வெளிப்படுமோ, அவன் உயிரைக்

காப்பாற்றிக் கொள்ள ஒரு உபாயத்தைத் தேடிக் கொள்ளுகிறான். மன்னன் எல்லா இடத்திலிருந்தும் அறிவின் மூலம் பாடத்தைப் பெற்று தர்மத்தை நன்றாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். ஒரே வகையான தர்மத்தால் மன்னனுடைய தர்ம நிர்வாகம் உண்டாவதில்லை.

ஒரே தர்மம் அல்லது கர்மம் ஒரு சமயம் தர்மமாகவும், இன்னொரு சமயம் அதர்மமாகவும் கருதப்படுகிறது. இந்த இருவகையான நிலைக்கு த்வைதம் என்று பெயர். இந்த இருவகை தத்துவத்தை அறியாதவன் ஐயத்தில் ஆழ்கிறான் பாரதா! அறிவின் த்வைத தத்துவத்தை முதலிலேயே நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அறிவாளி முதலில் தன்னுடைய காரியத்தை ரகசியமாகத் தொடங்கி பிறகு அதை எல்லா இடங்களிலும் வெளிப்படுத்த வேண்டும். சிலர் யதார்த்த அறிவுடைய ஞானிகளாகவும், சிலர் பொய்யான ஞானிகளாகவும் இருக்கிறார்கள். மன்னன் இதை நன்கறிந்து சத்திய ஞானமுடைய சத்திய ஞானிகளின் ஞானத்தையே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

தர்ம துரோகிகள் சாஸ்திரங்களின் ஞானத்தை ஏற்கத் தகாததாகவும், மதிக்கத் தகாததாகவும் கூறுகிறார்கள். எப்போதும் சாஸ்திரத்தில் குற்றம் காண்பவர்கள் சாஸ்திரத்தின் மரியாதையை அழித்து, அர்த்த சாஸ்திரத்தின் ஞானம் ஏற்புடையதல்ல என்று கூறுகிறார்கள். வாக்கையே ஆயுதமாக, மொழியையே அஸ்திரமாகக் கொண்டு பல தத்துவ ஞானத்தை எதிர்க்கிறார்கள். தங்களுடைய பேச்சுத் திறமையால் மற்றவர்களுடைய அறிவை நிந்தனை செய்து தங்களுடைய அறிவே நன்மையளிப்பது எனப் பொய்ப் பிரசாரம் செய்கிறார்கள். அத்தகைய மனிதர்கள் அறிவை வியாபாரம் செய்பவர்கள். அரக்கர்களைப் போன்றவர்கள். பரத் துரோகிகள். அவர்களுடைய பாசாங்கான பேச்சு நல்லவர்களால் கூறப்பட்ட உன்னுடைய தர்மத்தை அழித்து விடும்.

பேச்சால் மட்டுமோ, அல்லது அறிவால் மட்டுமோ தர்மம் தீர்மானிக்கப்படாது. சாஸ்திரத்தின் கூற்று, தர்க்கம் இரண்டின் மூலமே அது நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. அறிவாளியான வித்வான் காரணமின்றி எந்த விஷயத்தையும் கூறுவதில்லை. பெரும்பாலான மக்கள் நன்கு கற்று சாஸ்திரத்திற்கேற்பக் காரியம் செய்ய முயல்வதில்லை. உலகில் சில சிந்தனையாளர்கள் மட்டுமே நல்லவர்கள் பின்பற்றிய உலக ஆசாரத்தைத் தர்மம் என்று கூறுகிறார்கள். ஆகவே வித்வான்கள் தாங்களே நல்லவர்கள் பின்பற்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறும் தர்மத்தைத் தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டும். வேத சாஸ்திரங்கள் ஒத்துக் கொண்ட, தர்க்க அறிவால் கூறப்படும் விஷயங்களாலேயே சாஸ்திரம் மக்கள் மனத்தில் நிலைபெறுகிறது.

தர்க்கம் மட்டுமே சிறந்ததாகக் கூறப்படுவதும் அறியாமையாகும். அறிவு ஐயத்திற்குரியதானால் அந்த அறிவு இருப்பதும் இல்லாததும் சமமாகும். ஆகவே நீ ஐயத்தை வேரோடு களைந்து விலக்கிவிட வேண்டும்.

நீ என்னுடைய இந்த நீதி நிறைந்த சொல்லை ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால், உன்னுடைய நடத்தை சிறந்ததாகாது. நீ கூத்திரியன். உக்கிரமான காரியத்திற்காகவே இறைவனால் படைக்கப்பட்டவன். இந்த விஷயத்தை நீ சிந்திக்கவில்லை. யுதிஷ்டிரா! என் காரியத்தைப் பார். புவியில் ராஜ்யத்தைப் பெற விரும்பும் மன்னர்களோடு, அவர்கள் சம்சாரத் தளையிலிருந்து விடுதலையடையும்படி நடந்து கொண்டேன். இந்தக் காரியத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் என்னைக் கொடியவன், இம்சிப்பவன் என்று நிந்தித்தாலும் பரவாயில்லை. ஆடு, குதிரை, கூத்திரியன் இந்த மூன்றையும் பிரம்மா ஒரே மாதிரியாக அமைத்துள்ளார். இவற்றின் மூலம் பிராணிகள் அனைத்தின் ஏதாவதொரு வாழ்க்கைப் பயணம் அடிக்கடி வெற்றியடைகிறது.

வதம் செய்யக் கூடாதவனை வதைப்பதால் ஏற்படும் குற்றம், வதைக்கப்பட வேண்டியவனை வதம் செய்யாததிலும் உள்ளது. அந்தக் குற்றமே மன்னன் கடமை செய்யாததன் எல்லையாகும். அதனைச் கூத்திரிய மன்னன் துறந்து விட வேண்டும். ஆகவே தீர்க்கமான இயல்புடைய மன்னனே மக்களை அவரவர் தர்மத்தில் நிலைக்கச் செய்ய முடியும். இல்லையென்றால் மக்கள் அனைவரும் ஓநாய்களைப் போல் ஒருவரை ஒருவர் கொள்ளையடித்துச் சுதந்தரமாகச் சஞ்சரிப்பார்கள். யாருடைய ராஜ்யத்தில் கொள்ளைக் கூட்டங்கள் மக்களின் செல்வத்தை அபகரிக்கின்றனவோ அந்த மன்னன் நிச்சயம் கூத்திரிய குலத்தின் களங்கமாவான்.

மன்னா! உத்தம குலத்தில் தோன்றிய வேத வித்தை நிறைந்த மனிதனை மந்திரியாக்கிக் கொண்டு மக்களை தர்மப்படி பரிபாலனம் செய்து நீ இந்த பூமியை ஆட்சி செய். யுதிஷ்டிரா! ராஜதர்மத்திற்கேற்ப உக்ரபாவம், அல்லது மென்மையான பாவம் மட்டுமே புகழப்படுவதில்லை. அவ்விரண்டில் எதையும் விடாமல் முதலில் கடுமையாக இருந்து பிறகு மென்மையாகு. குழந்தாய்! இந்த கூத்திரிய தர்மம் கஷ்டமானது. உன்னிடம் கொண்ட அன்பினாலேயே இதனைக் கூறுகிறேன். உக்கிரமான காரியத்திற்காகவே இறைவன் உன்னைப் படைத்துள்ளார். ஆகவே நீ எப்போதும் உன் தர்மத்தில் நிலைத்து ஆட்சி செய். ஆபத்துக் காலத்திலும் துஷ்டர்களை அடக்கி நல்லவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பது சக்கிராசாரியார் கூறிய நீதியாகும்” என்று பீஷ்மர் மன்னனின் உக்கிர தர்மத்தை யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்து விளக்கினார்.

12.3.16 சரணடைந்தவனைக் காப்பாற்றுவதால் பெறும் நன்மை

யுதிஷ்டிரர் மேலும் கேட்டார்; “பிதாமகரே! நீங்கள் எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ந்த ஞானமுடையவர். ஆகவே சரணடைந்தவனைக் காக்கும் மனிதனுக்குக் கிடைக்கும் தர்மத்தின் பலனை எனக்குக் கூறுங்கள்.” பீஷ்மர் பரசுராமர் முசுகுந்த மன்னருக்குக் கூறிய கதையை யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தார். “மன்னா! எல்லாப் பாவங்களையும் போக்க வல்ல இந்த திவ்யமான கதையைக் கேள். இது முன்பு முசுகுந்த மன்னர் பரசுராமரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டதாகும். ஒரு சமயம் ஒரு காட்டில் ஒரு பயங்கரமான வேடன் இருந்தான். காலனைப் போன்ற அவன் தன்னுடைய கொடிய செயல்களால் உற்றார் உறவினரால் விலக்கப்பட்டு மனைவியோடு காட்டில் வாழ்ந்து வந்தான். காட்டில் பல பறவைகளைப் பிடித்துக் கொன்றோ, கூண்டில் அடைத்தோ கடை வீதியில் விற்றுப் பிழைப்பு நடத்தி வந்தான்.

ஒருநாள் அவன் காட்டில் திரிந்து கொண்டிருந்தபோது பெரும் புயல் காற்றும் மழையும் தோன்றின. மரங்கள் வேரோடு சாய்ந்தன. மழையில் நனைந்து, காற்றால் அலைக்கழிக்கப்பட்டு அந்த வேடன் குளிரால் நடுங்கினான். அச்சமயம் மழையில் நனைந்து, குளிருடன் பூமியில் வீழ்ந்து கிடந்த ஒரு பெண் புறாவைக் கண்டு அதனை எடுத்துக் கூண்டில் போட்டுக் கொண்டான். சற்றுத் தொலைவில் அடர்ந்த, ஒரு பெரிய மரம் இருப்பதைக் கண்டான். அந்த மரம் பல பறவைகளுக்கு இடமளித்து வந்தது. தன் இருப்பிடம் தொலைவில் இருப்பதை எண்ணி அந்த மரத்தினடியிலேயே இரவைக் கழிக்கத் தீர்மானித்தான். அந்த மரத்தை வணங்கி அதனடியில் இலைகளைப் பரப்பி ஒரு கல்லின் மீது தலையை வைத்து உறங்கத் தொடங்கினான்.

இதேசமயம் மரத்தின் மேலிருந்த ஆண்புறா ஒன்று, தீனியைத் தேடிச் சென்ற தன் பெண்புறா மீண்டும் திரும்பி வராததைக் கண்டு கவலை கொண்டது. பதிவிரதையான மனைவி வராததால் தன் வீடு பொலிவிழந்து விட்டதைக் கண்டு வருந்தி தன் மனைவியின் உத்தம குணங்களைப் புகழ்ந்து பேசிப் புலம்பியது. அந்த ஆண்புறாவின் மனைவியான பெண்புறாவே வேடனால் கூண்டில் அமைக்கப்பட்ட புறாவாகும். அப்பெண்புறா தன் கணவன் தன் மீது வைத்திருந்த அன்பைக் கண்டு மிக மகிழ்ச்சியடைந்தது. கணவனால் பாராட்டப்படுவது தன்னுடைய சௌபாக்கியமே என்று திருப்தியுற்றது.

அது தன் கணவனான ஆண்புறாவிடம், ‘நான் உங்களுக்குக் கூறும்

நன்மையான விஷயங்களைக் கேளுங்கள். இப்போது இங்கு உங்களுடைய வாழ்விடத்திற்கு வந்து குளிராலும், பசியாலும் வருந்தித் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் வேடனுடைய உயிரைக் காப்பாற்றுங்கள். தாங்கள் புதல்வர்களையும், பேரர்களையும் பெற்றுவிட்டீர்கள். வாரிசுடையவராகி விட்டீர்கள். எனவே தங்கள் சரீரத்திடம் பற்று வைக்காமல் தர்ம-அர்த்தத்தோடு இந்த வேடன் மனம் மகிழும்படியான உபசாரத்தைச் செய்யுங்கள். எனக்காகத் துயரப்படாதீர்கள்” என்று கூறியது.

தன் மனைவியின் சொற்களைக் கேட்ட ஆண்புறா மகிழ்ச்சியடைந்தது. அது வேடனை வரவேற்று, ‘நான் தங்களுக்கு என்ன உபசாரம் செய்வது? நீ கூறும் அனைத்தையும் நான் செய்வேன்’ என்று கேட்டது. வேடன் புறாவிடம் குளிரால் தான் நடுங்குவதையும், இதிலிருந்து தப்ப ஏதேனும் வழி செய்யும்படியும் கேட்டான். புறாவும் விரைந்து சென்று உலர்ந்த சருகுகளைச் சேகரித்து வந்தது. கருமான் வீட்டில் இருந்து நெருப்புச் சுள்ளியை எடுத்து வந்து தீயை உண்டாக்கியது. வேடனிடம், தீக்காய்ந்து குளிரைப் போக்கிக் கொள்ளக் கூறியது.

குளிரைப் போக்கிக் கொண்ட வேடன், புறாவிடம், சகோதரா! இப்போது நான் பசியால் துன்புறுகிறேன். எனக்கு ஏதேனும் உணவு ஏற்பாடு செய்” என்று கேட்டான். சிறிது நேரம் யோசித்த புறா மீண்டும் காயந்த இலைகளைக் கொண்டு வந்து தீயைப் பிரகாசிக்கச் செய்தது. வேடனிடம் நான் ரிஷிகள், தேவர்கள் வாயால் அதிதி பூஜையே மிகச்சிறந்த தர்மம் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இன்று அதிதியாகிய தங்களுக்கு உத்தம பூஜை செய்யத் தீர்மானித்துள்ளேன். தாங்கள் என்னையே உணவாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறித் தீயில் பாய்ந்து உயிரைத் துறந்தது.

பறவையின் செயலைக் கண்ட வேடன் தன்னுடைய கர்மத்தை நிந்தித்துக் கொண்டான். மிகப்பெரிய பாவத்திற்கு ஆளாகிவிட்டேன் என்று கூறி அழலானான். பிறகு தானும் தன்னுடைய கொடிய செயலை விட்டு விடத் தீர்மானித்தான். தர்மப்படி நடக்க முடிவு செய்தான். பெண் புறாவைக் கூண்டிலிருந்து விடுதலை செய்தான். தன் கொம்பு, வலை, கூடு அனைத்தையும் விட்டுவிட்டான். வேடனிடம் இருந்து விடுதலை பெற்ற பெண்புறா கணவனை இழந்த துயரத்தால் பலவாறாகக் கூறி அழுதது. அப்போது ஆண்புறா அழகிய அணிகலன்களுடன் புண்ணியாத்மாக்கள் சூழ ஒரு திவ்ய விமானத்தில் இருப்பதை அது கண்டது. தானும் தீயில் விழுந்து உயிரை மாய்த்துக் கொண்டது. கணவனிடம் சென்று சேர்ந்தது. இரண்டு பறவைகளும் சொர்க்கத்தை அடைந்தன.

அந்த இரு பறவைகளும் திவ்யரூபத்துடன் விமானத்தில் அமர்ந்து வான் வழியே செல்வதை வேடன் கண்டான். தானும் தவம் செய்து சிறந்த கதியை அடையத் தீர்மானித்தான். தன் கொடுஞ் செயல்களைத் துறந்து யாத்திரையை மேற்கொண்டான். நீரும் பருகாமல் உபவாசத்தை மேற்கொண்டான். ஒரு பெரிய வனத்தில் பிரவேசித்தான். அங்கு முட்களால் அவன் உடல் கிழிக்கப்பட்டது. அப்போது அந்தக் காட்டில் ஏற்பட்ட காட்டுத் தீயில் நுழைந்து தன் உடலைத் தியாகம் செய்துவிட்டான். அந்தத் தீயில் தன்னை எரித்துக் கொண்டதால் அவன் பாவங்கள் முற்றிலும் அழிந்துவிட்டன. அவன் சித்தி பெற்று, சொர்க்கலோகத்தை அடைந்தான். இவ்வாறு ஆண்புறா, பெண்புறா, வேடன் மூவரும் தங்கள் புண்ணிய செயலின் பலத்தால் சொர்க்கத்தை அடைந்தனர்.

யுதிஷ்டிரா! பதவிரதையான பெண்புறாவும், புண்ணிய பலத்தால் ஆண்புறாவும், உடலை அழித்துப் பாவங்களுக்குப் பரிகாரம் தேடியதால் வேடனும் சொர்க்கத்தை அடைந்துவிட்டனர். சரணடைந்தவரைக் காப்பாற்றுவது மிகப்பெரிய தர்மமாகும். சரணடைந்தவனை வதம் செய்பவனுக்கு அந்தப் பாவத்திலிருந்து விடுதலை கிடைப்பதில்லை.” என்று பீஷ்மர் உபதேசித்தார்.

12.3.17 அறியாமையால் செய்யப்படும் பாவச் செயலில் இருந்து விடுபடுதல்

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார்; “பாரதா! ஒரு மனிதன் அறியாமையால் ஏதேனும் பாவச்செயலைச் செய்தால் அவன் அதிலிருந்து எவ்வாறு விடுதலை பெறுவது? என்பதைக் கூறியிருளுங்கள்” என்றார்.

பீஷ்மர் அவருக்குப் பதிலாக, சௌனக வம்சத்து இந்த்ரோத முனிவர் பரீஷித்தின் புதல்வன் ஜனமேஜயனிடம் கூறியதை எடுத்துரைத்தார். (இந்தப் பரீக்ஷித் மற்றும் ஜனமேஜயன் என்பவர்கள் அர்ஜுனனின் பேரன் அல்ல. அவர்களிடம் முற்பட்ட காலத்தினர்) மன்னா! ஒருமுறை ஜனமேஜய மன்னன் அவரை அறியாமலேயே பிரம்மஹத்யா பாவம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதை அறிந்த பிராமணர்களும், புரோகிதர்களும் அவரை விட்டுச் சென்றுவிட்டனர். மக்கள் அவரை அரியணையிலிருந்து இறக்கிவிட்டனர். ஆகவே அவர் காட்டிற்குச் சென்று புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்தார். நீண்ட நாட்கள் தவத்தில் ஈடுபட்டார் பல தேசங்களிலும் சுற்றி அலைந்து பல பிராமணர்களிடம் பிரம்மஹத்யா தோஷத்தை விலக்க உபாயம் கேட்டார்.

ஜனமேஜய மன்னன், கடுமையான விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்கும்

சௌனக வம்சத்து இந்த்ரோத முனிவரிடம் சென்று அவருடைய கால்களைப் பற்றிக் கொண்டார். முனிவர் மன்னனை நிந்தித்தார்; “அடே! நீ பெரும் பாவம் செய்தவன். பிரம்மஹத்யா செய்தவன். இங்கு ஏன் வந்தாய்? எங்களிடம் உனக்கு என்ன வேலை? என்னைத் தொடாதே: போ, போ, உன்னைப் பார்த்து பிணத்தைப் பார்ப்பது போலுள்ளது. உன் வாழ்க்கையே வீண். நீ பாவம் செய்வதற்காகவே பிறந்துள்ளாய். உன்னால் உன் பித்ருக்கள் நகரத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டனர். பிராமணர்களிடம் த்வேஷம் கொண்டு உன் வாழ்க்கை வீணாகிவிட்டது. இந்த பாவத்தின் பலனாக கணக்கற்ற ஆண்டுகள் தலைகீழாக நகரத்தில் கிடக்கப் போகிறாய். மீண்டும் ஒரு பாவப் பிறவியிலேயே நீ பிறக்க நேரிடும்” என்று கோபத்துடன் கூறினார்.

12.3.18 ஜனமேஜயன்; சௌனகர், இந்த்ரோதன் உரையாடல்

ஜனமேஜய மன்னன் அவரிடம் கூறினார், “முனிவரே! நான் வெறுப்பிற்கும், நிராகரிப்புக்கும் உரியவன். அதனாலேயே தாங்கள் என்னை மறுக்கிறீர்கள். உங்களால் நிந்திக்கப்படும் நான் என்னுடைய தீய செயல்களை நினைத்து எரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். தாங்கள் கோபத்தைத் துறந்து என்னுடைய பாவத்திற்கான பரிகாரத்தைக் கூறுங்கள். எங்கள் குலம் அழிந்துவிடக்கூடாது. சௌனகரே! நான் முட்டாள். தாங்கள் வித்வான். தந்தை புதல்வனிடம் இயல்பாகவே திருப்தி அடைவது போல் என்னிடம் மகிழ்ச்சி கொள்ளுங்கள்” என்று வேண்டினான்.

இந்த்ரோத முனிவர் மன்னனுக்குப் பதிலளித்தார். ‘அஞ்ஞானியான மனிதன் தகுதியற்ற காரியம் செய்யும்போது இத்தகைய நிலையே ஏற்படும். அதனால் அறிவுடையவன் யாரிடமும் சினம் கொள்ளக்கூடாது. பிராமணர்களால் நிந்திக்கப்படுபவனுக்கு ஞானம் கிடைப்பதில்லை. வேதங்களிலும், சாஸ்திரங்களிலும் அவர்களுக்குள்ள மகிமை உனக்குத் தெரியும். எனவே பிராமண ஜாதி உனக்குச் சரணமளிக்கும் முயற்சியைச் செய். மன்னா! நீ எப்போதும் தர்மத்தை நினைத்து எல்லா மனிதர்களின் நன்மைக்கானவற்றைச் செய். நான் உன்னிடம் பொருள் பெற விரும்பவில்லை.

ஒருவேளை அனைவரும் என்னைத் தீயவன் என்றும் அதர்மக்காரன் என்றும் கூறுவார்கள். என் நண்பர்கள் என்னைப் புறக்கணிப்பார்கள். உனக்குத் தர்மோபதேசம் அளிப்பதைக் கேட்டுச் சினம் கொள்ளுவார்கள். மன்னா! என் முன் இனி நீ பிராமணனிடம் ஒருபோதும் துரோகம் செய்ய மாட்டேன் எனச் சபதம் செய்” என்று கூறினார் மன்னனும் இந்த்ரோத முனிவரின் கால்களைத் தொட்டு வணங்கி, மனம், வாக்கு, செயலால் ஒருபோதும் பிராமணர்களுக்கு துரோகம் செய்ய மாட்டேன்” எனச் சபதம் செய்தார்.

சௌனகர் ஜனமேஜயனிடம் கூறினார். “மன்னா! நீ செய்த சபதத்தின் மூலம் உன் மனம் பாவத்திலிருந்து விலகிவிட்டதாகத் தோன்றுகிறது. ஆகவே நான் உனக்கு தர்மத்தை உபதேசிக்கிறேன். நீ நீண்ட நாட்களாக பசுஷ்யபோஜ்ய உணவினைத் துறந்து தவத்தில் ஈடுபட்டுள்ளாய். இது பாவத்தில் உள்ளவனுக்கு அற்புதமான விஷயமாகும். மன்னா! யக்கும், தானம், தயை, வேதம், சத்தியம் ஆகிய அனைத்தும் மன்னனுக்குப் புனித கர்மங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. இவற்றோடு நன்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட தவமும் மன்னனுக்கு ஆறாவது புனித கர்மமாகக் கருதப்படுகின்றன. ஜனமேஜயா! இந்த ஆறு குணங்களையும் பின்பற்றினால் நீ சிறந்த தர்மத்தை அடைவாய். புண்ணிய தீர்த்த யாத்திரையும், சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. தனக்கு நீண்ட ஆயுளை விரும்பும் மனிதன் யாகத்தைக் கடைப்பிடித்துப் பிறகு துறவறத்தில் ஈடுபட வேண்டும்.

மிகவும் புனிதமான சரஸ்வதி நதி உள்ள குருக்ஷேத்திரம் புனிதமானதாகக் கருதப்படுகிறது. அதைவிடப் புனிதமான பல்வேறு தீர்த்தங்கள் உள்ளன. எல்லாவற்றிலும் ‘ப்ருதாதக்’ தீர்த்தம் சிறந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. நீ புஷ்கரம், பிரபாசம், உத்தரமானசம், காலோதகம், த்ருஷ்டத்வதி, சரஸ்வதி சங்கமம், மானசரோவரம் முதலிய தீர்த்தங்களில் நீராடினால் உனக்கு மீண்டும் வாழ்வதற்கான தீர்க்காயுள் கிடைத்துவிடும். மமதை, அகங்காரம் இவற்றைத் துறந்து, பாவ புண்ணியங்கள் விலகப் பெற்றவனின் வாழ்க்கை கல்யாணமயமானது.

மன்னா! நீ பிராமணர்களுக்குச் சுகம் அளிப்பதற்காக இப்புவிையைக் காப்பாற்று. அவர்கள் உன்னை நிந்தித்தாலும், வசை கூறினாலும், இனி நான் பிராமணர்களைக் கொல்ல மாட்டேன் என உறுதிக்கொள். ஒரு மன்னன் பணியைப்போலக் குளிர்ச்சியாகவும், ஒருவன் தீயைப்போல வெப்பமாகவும், இன்னொருவன் யமராஜனைப்போலப் பயங்கரமாகவும் இருக்கிறான். மன்னன் துஷ்டர்களுடன் ஒருபோதும் உறவு வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமான காரியம் நடந்தால் அதற்காவ வருந்துபவன் பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். இன்று முதல் தர்மப்படி மட்டுமே நடந்து கொள்வேன் என்ற நியமத்தை மேற்கொள்வதால் அவன் மூன்றாம் முறை செய்த பாவத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறான். ‘அகமர்ஷண’ மந்திரத்தை ஜபம் செய்பவனும் தன் பாவத்தை விலக்கிக் கொள்கிறான்.

முதலில் அறியாமல் பாவம் செய்து, பிறகு அறிந்து புண்ணிய கர்மங்களை நடத்துவானாகில் அவனுடைய பாவம் விலகிவிடுகிறது. சிறந்த மனிதர்களின் வெளிப்படையான குற்றங்களைப் பேசுவதில்லையோ, பாவம் செய்து பிறகு அதில் இருந்து விலகி நற்காரியங்களில் ஈடுபடுகிறானோ,

அவ்விருவரின் பாவங்களும் விலகி விடுகின்றன. சுப கர்மங்களில் ஈடுபடும் மனிதன் தன் பாவங்கள் அனைத்தையும் போக்கிவிடுகிறான். இவ்வாறு உபதேசித்த இந்த்ரோதர் ஜனமேஜயன் மூலம் அஸ்வமேத யாக அனுஷ்டானத்தைச் செய்தார். தன் பாவங்கள் விலகி எல்லா வகைப் புகழும் பெற்ற ஜனமேஜயன் மீண்டும் தன் ராஜ்யத்தை அடைந்தார்.” என்று அறியாமல் செய்த பாவத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதைப் பிதாமகர் கூறினார்.

12.3.19 இறந்தவன் உயிர் பெற்ற விஷயம் பற்றிய கதை

யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மரிடம், பிதாமகரே! தாங்கள் எப்போதாவது இறந்தவன் மறுபடி உயிர் பெற்றதைக் கண்டதோ, கேட்டதோ உண்டா” என வினவினார். பீஷ்மர் பழைய காலத்தில் நைமிசாரண்யக் கோட்டிரத்தில் நடைபெற்ற ஒரு வரலாற்றை எடுத்துரைத்தார்.

“கௌந்தேயா! முன்பு நைமிசாரண்யத்தில் நடந்த உண்மையான வரலாற்றைக் கேள். ஒரு பிராமணன் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு ஒரு புதல்வன் கிடைக்கப் பெற்றான். அவன் பாலகிரஹத்தால் பீடிக்கப்பட்டு சிறுவயதிலேயே இறந்துவிட்டான். சோகத்தில் மூழ்கிய அவனுடைய பெற்றோரும், உறவினரும் மிகுந்த துயரத்தோடு இறந்த சிறுவனை மயான பூமிக்கு எடுத்துச் சென்றனர். அங்கு அவனைப் போட்டு விட்டு திரும்பி வர முடியாமல் அழுது கொண்டிருந்தார். அங்கு வந்த ஒரு கழுகு “உங்கள் ஒரே மகனான இவனை விட்டு விட்டுத் திரும்பிச் செல்லுங்கள். இங்கு ஆயிரக்கணக்கான ஆண்களும் பெண்களும் காலனால் கொண்டுவரப்பட்டனர். இங்கு நீங்கள் தங்குவதால் எந்த லாபமும் கிடையாது. உலகில் பிறந்தவன் இறந்தே ஆக வேண்டும். மரணமடைந்த பின் யாரும் உயிர் பிழைப்பதில்லை. சூரியன் மறையும் நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. எனவே புதல்வனிடம் அன்பைத் துறந்து திரும்பிச் செல்லுங்கள்” என்று அவர்களிடம் கூறியது.

கழுகின் பேச்சைக் கேட்ட அவர்கள் அனைவரும் திரும்ப எண்ணியபோது ஒரு கருநிறமுள்ள நரி தன் வளையிலிருந்து வெளியே வந்து அவர்களிடம் கூறியது; “முட்டாள்களே! இன்னும் சூரியன் மறையவில்லை. பயப்படாமல் குழந்தையைக் கொஞ்சங்கள். ஏதேனும் சுப நேரத்தில் இச்சிறுவன் பிழைத்து எழலாம். யாருடைய இனிய சொற்களால் மகிழ்ந்தீர்களோ, அதே பாலகனை விட்டு விட்டு எவ்வாறு செல்ல முற்பட்டீர்கள். பறவைகளும், பசுக்களும் கூட தங்கள் குழந்தைகளிடம் அன்பு கொண்டு காப்பாற்றுகின்றன. அவை பெரிதாகித் தம் பெற்றோரைக் காப்பாற்றுவதில்லை என்றாலும் இவை சோகமடைவதில்லை. நீங்கள்

வெகுநேரம் அன்புடன் இக்குழந்தையைப் பார்த்துக் கண்ணீர் விடுங்கள். இவனை விட்டுச் செல்ல உங்களுக்கு எவ்வாறு மனம் வந்தது? இரவு வரும் வரை இங்கேயே தங்குங்கள். பிறகு உங்கள் புதல்வனை உடன் எடுத்துச் செல்லுங்கள்; அல்லது இங்கேயே அமர்ந்து கொள்ளுங்கள்” என்று கூறி அவர்களைத் திரும்பிச் செல்வதிலிருந்து தடுத்தது.

இச்சமயம் கழுகு அவர்களிடம், “மனிதர்களே! நான் பிறந்து ஆயிரம் வருடங்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டன. இதுவரை எந்த ஒரு ஆண், பெண் அல்லது அலி இறந்தபின் உயிர் பெற்றதை நான் பார்த்ததில்லை. சிலர் கர்ப்பத்திலும், சிலர் பிறந்ததும் இறந்து விடுகிறார்கள். சிலர் இளம் பருவத்திலும், சிலர் வாலிபரான பிறகும் மறைந்து விடுகின்றனர். பிரியமான மனைவி, மற்றும் புதல்வனை இழந்து பலர் இங்கிருந்து திரும்பிச் செல்லுகின்றனர். கட்டையைப் போலாகிவிட்ட இந்த சிறுவனின் உடலை விட்டுச் செல்லாத உங்களுடைய அன்பு பொருளற்றது. மனிதர்களே! நான் அறிவுடையவன். மற்றவர்களுக்கு ஞானம் அளிப்பவன். உங்களுக்கு பகுத்தறிவு உண்டாகும் விஷயங்களைக் கூறினேன். நீங்கள் திரும்பிச் செல்லுங்கள்” என்றது. கழுகின் சொற்களைக் கேட்ட அவர்கள் வீட்டை நோக்கித் திரும்பினர்.

அப்போது நரி விரைந்து வந்து அந்த சிறுவனின் உடலைப் பார்த்தது. அது அவனுடைய உறவினர்களிடம், “பந்துக்களே! இந்தச் சிறுவனின் உடல் எவ்வாறு தங்கம் போலப் பளபளக்கிறது என்பதைப் பாருங்கள். பித்ருக்களுக்குப் பிண்டம் அளிக்கப் போகும் இவனைக் கழுகின் பேச்சைக் கேட்டு எவ்வாறு விட்டுச் செல்கிறீர்கள். சத்திய பராக்கிரமியான ஸ்ரீ ராமச்சந்திரன் சம்புகன் என்னும் சூத்திரனைக் கொன்றபோது, ஒரு பிராமணச் சிறுவன் உயிர் பிழைத்தான். ராஜரிஷி சுவேதன் தன் பாலகன் இறந்த சமயம் தர்மநிஷ்டரான சுவேதன் அவனை மீண்டும் உயிர் பிழைக்கச் செய்தார். இதேபோல, ஒரு சித்தனோ, தேவனோ இரக்கம் காட்டி குழந்தைக்கு உயிரளிக்கலாம். அது நடக்கக் கூடியதுதான்” என்றது. நரியின் பேச்சைக் கேட்ட உறவினர்கள் திரும்பி வந்து சிறுவனை மடியில் வைத்துக் கொண்டு பெரிதாக அழத் தொடங்கினர்.

அவர்கள் வீடு திரும்பாமல் அழுவதைக் கண்ட கழுகு மீண்டும் அருகில் வந்து பேசியது. “நீங்கள் கண்ணீர் பெருக்குவதால் என்ன பயன்? ஈரமான சரீரமுடைய இந்தச் சிறுவன் நிரந்தர உறக்கத்தில் புகுந்துவிட்டான். இது பிரேதங்களின் நகரமாகும். இங்கு மக்கள் ஆயிரக்கணக்கான முதியவர்களையும், சிறுவர்களையும் தியாகம் செய்துள்ளனர். நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகள் ஆனாலும் இந்தச் சிறுவனைப் பிழைத்து

எழச் செய்ய முடியாது. ஒருக்கால் பகவான் சிவன், கார்த்திகேயன், பிரம்மா மற்றும் விஷ்ணுபகவான் இவனுக்கு வரம் அளித்தால் இவன் உயிர் பிழைக்கலாம். நான் இந்த நரி, இவனுடைய உறவினர்களான நீங்கள் ஆகிய அனைவரும் அவரவரின் தர்ம-அதர்மத்தின் வழியில் சென்று கொண்டிருக்கிறோம். கடுஞ்சொல், துரோகம், அதர்மம், பொய் பேசுதல் ஆகியவற்றை விலக்கி, தர்மம், சத்தியம், சாஸ்திரஞானம் கருணை, நியாயமான நடத்தை, தீமையின்மை ஆகிய நற்குணங்களைப் பின்பற்றுங்கள். இவனுடைய வாழ்க்கை முடிந்த பிறகு நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?” என்று கூறியதும் சிறுவனின் உறவினர்கள் வீடு திரும்ப முற்பட்டனர்.

அவர்களை நரி மீண்டும் தடுத்தது. “நீங்கள் கழுகின் பேச்சை நம்பி எவ்வாறு வீட்டிற்குத் திரும்புகிறீர்கள்? நான் இவன் உயிரோடு இருப்பதாகவே நினைக்கிறேன். இந்தப் பாலகனால் சுகம் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் இருங்கள்” என்றது. மயானத்திலேயே வசித்து வந்த அந்த நரி இரவு நேரத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தது. அந்த உடலை உண்ணுவதற்காகத் தனக்குச் சாதகமான நேரத்திற்காக இரவு வரும் வரை அந்தச் சிறுவனின் உறவினர்களை அங்கேயே நிறுத்தி வைத்தது. கழுகோ, நரியின் பொய்யான பேச்சைக் கேட்காமல் வீடு திரும்புங்கள்; நரியின் பேச்சைக் கேட்டால் அனைவரும் அழிந்து விடுவீர்கள்” என்றது. நரி “சூரியன் மறையாதவரை நீங்கள் பயப்பட வேண்டியதில்லை. அதுவரை சிறுவன் மீது அன்போடும், பாசத்தோடும் நடந்து கொள்ளுங்கள். கழுகின் பயமுறுத்தும் பேச்சுக்களைக் கேட்டு மயங்கி இந்தச் சிறுவனை இழந்துவிடாதீர்கள்” எனக் கூறியது.

யுதிஷ்டிரா! நரி, கழுகு இரண்டுமே பசியுடன் இருந்தன. தங்களுடைய பசியைப் போக்கிக் கொள்ளுவதற்காகவே இறந்தவனின் உறவினரோடு பேசிக் கொண்டிருந்தன. கழுகு சூரியன் அஸ்தமனமாகிவிட்டதாகக் கூறியது. நரி இல்லை என்றது. அந்த ஒரு பறவையும், ஒரு விலங்கும் சாஸ்திர ஆதாரங்களைக் கொண்டு பேசின. இரண்டுமே அறிவுடையவையாக இருந்தன. அவ்விரண்டின் இனிய சொற்களால் சிறுவனின் உறவினர்கள் ஈர்க்கப்பட்டனர். அவ்விரண்டும் அவர்களைச் சாமர்த்தியமாக முடக்கி வைத்தன. சிறுவனின் உறவினர்கள் அங்கேயே நின்றனர். இதற்குள் பார்வதி தேவியின் தூண்டுதலால் சிவபெருமான் அவர்கள் முன் தோன்றி வரமளித்தார். அவர்கள் சிவனை வணங்கி ஒரே மகனை இழந்ததைக் கூறிச் சிறுவனுக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளிக்கக் கேட்டனர். சிவன் கருணையுடன் அவர்களுக்கு அருள் பாலித்தார். சிறுவனுக்கு உயிர் அளித்தார். நூறு ஆண்டுகள் ஆயுளும் அளித்தார். கழுகிற்கும், நரிக்கும் பசி அடங்கும் வரத்தையும் அளித்தார். அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன் சிவனை வணங்கி அங்கிருந்து சென்றுவிட்டனர்.

மனிதன் எரிச்சல் கொள்ளாமல், உறுதியான தீர்மானத்தோடு முயற்சி செய்வானாகில் சிவனின் அருளால் விரைவில் மனம் விரும்பும் பலனை அடைந்துவிடுகிறான். நான்கு வர்ணங்களில் தோன்றிய எல்லா மனிதர்களுக்காகவும் இந்த சுபமான வரலாறு கூறப்பட்டது” என்று சிவனருளால் இறந்தவன் உயிர் பெற்றதைப் பீஷ்மர் விளக்கிக் கூறினார்.

12.3.20 பலம் மிக்க உபகாரம், அபகாரம் செய்வதில் வல்லவனிடம் பலமற்றவன் நடந்து கொள்ளும் முறை

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார். “பிதாமகரே! பலவானான, எப்போதும் அருகில் இருக்கக்கூடிய பகைவனோடு, அல்ப பலமுடையவன் தற்பெருமையால், தகுதியற்ற சொற்களைப் பேசித் தாக்கப்படும்போது, என்ன செய்ய வேண்டும்?

யுதிஷ்டிரர் கேட்ட இந்த வினாவிற்குப் பீஷ்மர் ஒரு இலவ மரத்தின் கதையினை விடையாகக் கூறினார். “பாரதா! இமயமலையின் மீது ஒரு மிகப்பெரிய இலவமரம் இருந்தது. 400 அடி பரந்திருந்த அந்த மரம் கிளிகளும், மைனாக்களும் வாழ இடமளித்தது. யாத்திரிகர்கள், வணிகர்கள், தவசிகள் அனைவரும் அதன் நிழலில் தங்கிக் களைப்பாறினர். ஒரு நாள் நாரத மகரிஷி அதன் அருகில் வந்து நீ மிகவும் அழகாகவும், பருமனாகவும் இருக்கிறாய். ஏராளமான பறவைகளுக்கும் விலங்குகளுக்கும் வாழ இடமளிக்கிறோம். வாயுதேவன் உன் நண்பரா? பெரிய மரங்கள் மட்டுமின்றி மலைச் சிகரங்களையும் பெயர்க்கும் வாயு பகவான் உன்னைக் காப்பாற்றுகிறார் என்பதில் ஐயமில்லை. அனைவருக்கும் இடமளிப்பதால் நீ அழகு பெறுகிறாய். இந்த இடம் எனக்கு சொர்க்கத்தைப்போல் தோன்றுகிறது என்று கூறினார்.

அப்போது இலவமரம் நாரதரிடம், பிரம்மன்! வாயு எனக்கு நண்பனல்ல. உறவினனுமல்ல; என்னைக் காக்கும் பிரம்மாவும் இல்லை. என்னுடைய தேஜஸும் பலமும் வாயுவைக் காட்டிலும் பெரியது. என்னுடைய பலத்தால் நான் வாயுவைத் தடுத்து விடுகிறேன். எனக்கு அதனிடம் பயமில்லை” என்றது. நாரதர் இலவத்திடம் “உன்னுடைய அறிவு புரண்டுவிட்டது என்பதில் ஐயமில்லை. ஏன் எனில் வாயுவிற்குச் சமமான பலம் வேறு எதற்கும் இல்லை. இந்திரன், யமன், குபேரன், வருணன் ஆகியவர்களும் வாயுவிற்கு நிகரான பலமுடையவர்கள் அல்ல என்றால் உன்னைப் போன்ற சாதாரண மரத்தின் விஷயம் என்ன? வாயுவே இந்தப் புவியில் பிராணிகளைச் செயலுடையவராக்குகிறார். துர்புத்தியுடைய நீ அதிகமாகப் பேசுகிறாய். நான் வாயு பகவானிடம் உன்னுடைய தீய சொற்களைக் கூறப் போகிறேன்.

சந்தனம், சாலம், சரளம், தேவதாரு, பிரம்பு, காமின், தினிஸி முதலிய பலமான மரங்கள் கூட வாயு பகவானை ஆட்சேபனை செய்ததில்லை. வாயுவின் முன் தலை வணங்குகின்றன. நான் வாயுவிடம் சென்று உன்னைப் பற்றிக் கூறப் போகிறேன்” என்ற நாரதர் வாயு பகவானிடம் சென்று இலவமரத்தின் அகங்கரமான பேச்சைக் கூறிவிட்டார்.

வாயுதேவன் கோபத்துடன் இலவமரத்திடம் சென்றார். அதனிடம் “மரமே! உன்னை நான் நன்கு அறிவேன். பிரம்மா மக்களைச் சிருஷ்டிக்கும்போது உன் நிழலில் ஓய்வெடுத்தார். அதனாலேயே நான் உன் மீது அருள் புரிந்தேன். நீ உன் பலத்தால் தப்பவில்லை” என்றார். இலவமரம் சிரித்தபடி, “காற்றே! நீ கோபத்துடன் உன் சக்தி முழுவதையும் காட்டு. உன்னால் என்னை என்ன செய்ய முடியும்? நீ பலமானவன் என்றாலும் நான் பயப்படமாட்டேன். அறிவில் பலமுடையவர்களே பலமுள்ளவர்களாகக் கருதப்படுவார்கள். சரீர பலம் மட்டுமே உண்மையில் பலமாகக் கருதப்படுவதில்லை” என்று கூறியது. வாயுதேவன் அதனிடம், “நல்லது! நான் உனக்கு நாளை என் பராக்கிரமத்தைக் காட்டுவேன் என்று கூறிச் சென்றது.

இரவு வந்தது. இலவமரம் யோசித்தது. நாளை காற்றால் தனக்கு நேரப் போவதைச் சிந்தித்துப் பார்த்தது. வாயுதேவனுக்குச் சமமான பலம் தனக்கு இல்லை என்பதும் அதற்குத் தெரிந்ததே. மற்ற மரங்களைவிடப் பலமில்லாமல் இருந்தாலும் தன் அறிவைப் பயன்படுத்தி வாயுவிடம் இருந்து விடுதலை பெறுவேன் எனத் தீர்மானித்தது. இவ்வாறு யோசித்த இலவமரம் தன் சிறு சிறு கிளைகளையும் இலை மற்றும் பூக்களையும் தானே கீழே வீழ்த்திவிட்டது. காலையில் வாயு பகவானை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தது.

பகல் வந்ததும் வாயு பகவான் சினத்துடன் பெரிய மரங்களைத் தரையில் சாய்த்தபடி அந்த இலவமரத்திடம் வந்தார். அதன் இலைகளும், கிளைகளும் பூமியில் கிடப்பதைக் கண்டார். மகிழ்ச்சி கொண்டார். மகிழ்ச்சியுடன் அந்த மரத்திலும் சால்பலே! நான் உன்னை இவ்வாறு செய்துவிடவே சினத்துடன் வந்தேன். நீ தானாகவே இந்தக் கஷ்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டாய். உன் மலர்களும், இலைகளும், கிளைகளும் அழிந்துவிட்டன. உன்னுடைய தீய அறிவினாலேயே இந்த விபத்தை விலை கொடுத்து வாங்கியுள்ளாய்” என்று கூறினார். வாயுதேவின் பேச்சைக்கேட்டு இலவம் மிகவும் வெட்கம் கொண்டது. நாரதர் கூறியதை நினைத்து மிகவும் பச்சாதாப்பப்பட்டது.

யுதிஷ்டிரா! பலவானோடு பகை கொள்பவன் இலவ மரத்தைப்

போலத் துன்பப்பட நேரும். ஆகவே பலமற்ற மனிதன் பலசாலிகளோடு விரோதிக்கக்கூடாது. தைரியமுடைய மனிதன் தனக்குத் தீமை செய்பவர்களிடம் பகைமையை வெளிப்படுத்துவதில்லை. அவர்கள் மெல்ல மெல்ல தன் பலத்தைக் காட்டுகிறார்கள். மனிதனிடம் அறிவுக்குச் சமமான வேறு ஒரு பொருள் கிடையாது. உலகில் அறிவு பலமுடையவனை நிகர்த்தவன் வேறு யாரும் கிடையாது.

ஆகவே, மன்னா! பாலகன், ஜடம், குருடு, செவிடு, பலத்தில் அதிகமானவன் செய்யும் எதிரான நடத்தையை மன்னித்து விடு. 18 அக்ஷௌணிணி சேனைகள் கூட பலத்தில் மகாத்மாவான அர்ஜுனனுக்குச் சமமானவை அல்ல. இந்திரன் மற்றும் பாண்டுவின் புதல்வனான அர்ஜுனன் போரில் சேனை முழுவதையும் கொன்றுவிட்டார். பாரதா! நான் உனக்கு ராஜதர்மத்தையும், ஆபத் தர்மத்தையும் விளக்கமாகக் கூறினேன் இப்போது நீ வேறு எதைக் கேட்க விரும்புகிறாய்?” என்றார்.

12.3.21 யுதிஷ்டிரர் பாவங்களுக்கு எது காரணம் எனக் கேட்பது; பீஷ்மரின் பதில்

யுதிஷ்டிரர், “பாவத்தின் இருப்பிடம் என்ன? எதனால் அதில் ஈடுபாடு உண்டாகிறது” என்று கேட்டார். பீஷ்மர் கூறினார். “மன்னா! லோபமே பாவத்தின் இருப்பிடமாகும். அதர்மம் மற்றும் பெரும் துயரம் லோபம் என்ற பேராசையிலேயே உண்டாகிறது. இதனாலேயே மனிதர்கள் பாவ நடத்தையுடையவர்களாகிறார்கள். லோபத்திலிருந்தே கோபம் தோன்றுகிறது. காமத்திலும் ஈடுபாடு உண்டாகிறது. லோபத்தாலேயே கருமித்தனம், ஆசை, சாஸ்திரத்திற்கு எதிரான செயல்களில் ஈடுபாடு, குலம், வித்தை ஆகியவற்றின் கர்வம், அழகு, ஐஸ்வர்யத்தால் ஏற்படும் மதம், பிராணிகளிடம் துரோகம், அவநம்பிக்கை மற்றும் கோணலான நடத்தைகள் தோன்றுகின்றன.

மற்றவர்களின் செல்வம், மனைவியை அபகரித்தல், வாக்கு, மனம், உணவு, நிந்தித்தல் இவற்றில் வேகம், பொறாமை, பொய், தற்புகழ்ச்சி, அகூயை, கடினமான காரியங்களையும், செய்யத்தகாத காரியங்களையும் செய்தல் இவை அனைத்திற்கும் லோபமே காரணமாகும். பல நதிகள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் கடல் நிரம்புவதில்லை, அதேபோல பொருட்களின் லாபம் உண்டானாலும் லோபத்தின் வயிறு ஒருபோதும் நிரம்புவதில்லை. பேராசை கொண்டவன். எவ்வளவு லாபங்களாலும், சுக போகங்களாலும் ஒருபோதும் திருப்தி அடைவதில்லை.

தன் மனத்தையும், புலன்களையும் வசப்படுத்துகிறவன் லோபத்தை

வெல்ல வேண்டும். தற்பெருமை, துரோகம், நிந்தை, கோள், அகூயை ஆகிய எல்லாக் குற்றங்களும் லோபியிடமே இருக்கின்றன. கற்றுத் தேர்ந்த, மிகப்பெரிய சாஸ்திர வித்வான்களும் பேராசையில் சிக்கி அறிவு அழியப் பெறுகிறார்கள். லோபத்தில் சிக்கிய அறிவுடையவனிடம் கர்வம், மதம், கோபம், மகிழ்ச்சி, சோகம், அதிக அபிமானம் முதலிய குற்றங்கள் காணப்படுகின்றன. விருப்பு வெறுப்பின்றிச் சுகமும், துக்கமும் சமமாகக் கொண்டு, சத்தியத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள் எப்போதும் கொடுப்பவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். ஆனால் பெறுவதில்லை. இயல்பாகவே இரக்கம் உடைய அவர்கள் எல்லோருக்கும் உபகாரம் செய்பவர்கள். தர்மங்களைக் காப்பாற்றுவவர்கள். நல்ல காரியத்திலிருந்து அவர்களை அசைக்க முடியாது. அவர்கள் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கத் தவறுவதில்லை.

யுதிஷ்டிரா! காம, க்ரோதம் இல்லாத, மமதை, அகங்காரம் அற்ற, தர்ம மரியாதையை நிலைக்கச் செய்யும் மகாபுருஷர்களோடு சங்கம் செய். அவர்களிடம் உன்னுடைய ஐயத்தைக் கேள். அவர்கள் தர்மத்தைப் பின்பற்றிப் பணமோ, புகழோ சேர்க்க நினைப்பதில்லை. அவசியமான கடமை என்று கருதியே தர்மத்தையும், சரீர செயல்களையும் செய்கிறார்கள். லோபமும், மோகமும் அற்ற எளிமையான, சத்தியத்திலிருந்து தவறாத மனிதர்களை நீ நேசிக்க வேண்டும்.

மன்னா! யார் லாபத்தால் மகிழ்ச்சியும், நஷ்டத்தில் துயரமும் கொள்வதில்லையோ, மமதையும் அகங்காரமும் இல்லாமல் இருக்கிறார்களோ, சுகம், துக்கம், பிடித்தது, பிடிக்காதது, வாழ்வு, மரணம் அனைத்தையும் சமமாகக் கருதுகிறார்களோ, அத்தகைய தர்மாத்மாக்களை நீ சேவைக்குரியவராகச் செய்து கொள்ள வேண்டும். இந்த மகாபுருஷர்கள் அனைவரும் இயல்பாகவே சிறந்த குணமுடையவர்கள். சுப-அசுப விஷயங்களைத் தங்கள் வாக்கினால் கூறவல்லவர்கள் ஆவர்.” என்று பீஷ்மர் கூறினார். மகாத்மாக்களின் இலக்கணத்தையும், பேராசையே அனைத்துப் பாவங்களுக்கும் ஆதாரம் என்பதையும் எடுத்து விளக்கினார்.

12.3.22 யுதிஷ்டிரர் அஞ்ஞானம் பற்றி அறிந்து கொள்ள விரும்புதல்

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் கேட்டார். எல்லா அனர்த்தங்களுக்கும் லோபமே காரணம் என்று கூறினீர்கள். இப்போது அஞ்ஞானம் (அறியாமை) பற்றியும் கூறுங்கள்” என்று கேட்டார். பீஷ்மர் அவரிடம், “யுதிஷ்டிரா! அறியாமை காரணமாகப் பாவம் செய்பவன் அதனால் தனக்கு ஏற்படும் நஷ்டத்தை அறிவதில்லை. அவனுக்கு உலகில் பெரும் நிந்தை ஏற்படுகிறது. அவனுடைய ஜீவன் நரகத்தில் வீழ்ந்து விடுகிறது. அஞ்ஞானத்தாலேயே அவனுக்குப்

பெரும் கேடு உண்டாகிறது என்றார். யுதிஷ்டிரர் அவரிடம், பிதாமகரே! அஞ்ஞானத்தின் தோற்றம், இருப்பிடம், வளர்ச்சி, குறைவு, மூலம், யோகம், கதி, காலம் மற்றும் காரணம் என்ன? இதனை நான் உள்ளபடி அறிய விரும்புகிறேன்” என்று கேட்டார்.

பிதாமகர் பதிலுரைத்தார்; “மன்னா! விருப்பு, வெறுப்பு, மோகம், துயரம், மகிழ்ச்சி, அபிமானம், காமம், கர்வம், சோம்பல், அகூயை, பாவ நடத்தை, உறக்கம், ஆசை, பகைமை, மற்றவரின் மேன்மையைக் கண்டு எரிச்சல் அனைத்தும் அஞ்ஞானம் அல்லது அறியாமை என்று கூறப்படுகின்றன. அஞ்ஞானம் மிக அதிகமான பேராசை இரண்டும் ஒன்றே, ஏன் எனில் இவற்றின் குற்றமும், விளைவும் சமமானவை. பேராசையிலிருந்தே அறியாமை தோன்றுகிறது. லோபம் அதிகமாகும்போது அஞ்ஞானமும் வளருகிறது. பேராசை இருக்கும் வரை அஞ்ஞானம் இருக்கிறது. லோபம் குறையும்கூட அஞ்ஞானமும் குறைகிறது. அஞ்ஞானத்தாலும், பேராசையாலுமே ஜீவன் பல பிறப்பு எடுக்கிறது.

மோகமே பேராசைக்கு மூல காரணமாகும். காலஸ்வரூபமான அஞ்ஞானமே மனிதனின் கெட்ட கதிக்குக் காரணம். அறியாமையிலிருந்தே பேராசையும், பேராசையிலிருந்து அறியாமையும் உண்டாகின்றன. பேராசையிலிருந்து அனைத்துக் குற்றங்களும் பிறக்கின்றன. எனவே பேராசையைத் துறக்க வேண்டும். ஜனகர், யுவனாஸ்வன், வ்ருஷாதர்பி, பிரசேன்ஜித் மற்றும் பல புகழ் பெற்ற மன்னர்கள் பேராசையை விட்டே திவ்ய லோகங்களை அடைந்துள்ளனர். குருசிரேஷ்டா! நீ முயற்சியுடன் பேராசையைத் துறந்துவிடு. இவ்வுலகில் சுகம் பெற்று, மரணத்திற்குப் பின் பரலோகத்தையும் அடைந்துவிடு” என்று பீஷ்மர் கூறினார்.

12.3.23 அடக்கத்தின் சிறப்பு பீஷ்மரால் விளக்கப்படுதல்

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் கேட்டார்; பிதாமகரே! வேதம் ஒதி, தர்மத்தைப் பின்பற்றுவவனுக்கு இவ்வுலகில் எதனால் புகழ் கிடைக்கும்? இவ்வுலகில் புகழ் பற்றிப் பல கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றில் சிறந்தது என்று நீங்கள் கருதுவதை எனக்குக் கூறுங்கள். தர்மம் பெரியது. பல கிளைகளை உடையது. இந்த தர்மங்களில் எது எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது? இதனுடைய வேர் என்ன? இந்த விஷயங்களை எனக்குக் கூறுங்கள்” என்றார்.

பீஷ்மர் அவருக்குப் பதிலளித்தார்; “மன்னா! உன் நன்மைக்கான உபாயத்தை நான் மகிழ்ச்சியோடு கூறுகிறேன். இந்த ஞானமான அமுதத்தை, ஞானியாகிய நீ ஏற்று முழு திருப்தியடை. முனிவர்கள் தத்தம்

ஞானத்திற்கேற்றவாறு தர்மத்திற்குப் பல விதிகளை அமைத்துள்ளனர். ஆனால் அவை அனைத்திற்கும் தமம் என்ற அடக்கமே (புலனடக்கம்) ஆதாரமாகும். சிறப்பாகப் பிராமணனுக்கு தமமே சனாதன தர்மமாகும். அதனாலேயே அவன் சுபகாரியங்களில் சித்தி பெறுகிறான். அவனுக்குப் புலனடக்கம், தானம், யாகம், வேதம் ஓதுதல் ஆகிய அனைத்தையும் விடச் சிறந்ததாகும். உலகில் புலனடக்கத்திற்குச் சமமான ஒரு தர்மத்தை நான் கேள்விப்பட்டதில்லை. எல்லா தர்மத்தினருக்கும் புலனடக்கமே மிக உன்னதமானதாகக் கூறப்படுகிறது.

நான்கு ஆஸ்ரமங்களிலும் புலனடக்கமே, உத்தம விரதமாகக் கூறப்படுகிறது. இப்போது நான் தமம் என்னும் புலனடக்கத்தின் லட்சணங்களைக் கூறுகிறேன். பொறுமை, தைரியம், அஹிம்சை, சமத்தன்மை, சத்தியம் பேசுதல், எளிமை, புலன்களை வெல்லுதல், கெட்டிக்காரத்தனம், மென்மை, வெட்கம், உறுதி, பெருந்தன்மை, சினமின்மை, திருப்தி, அன்பாகப் பேசுதல், யாரையும் துன்புறுத்தாமை, பிறர் குற்றம் பாராமை முதலிய நற்குணங்கள் தோன்றுவதே மன புலனடக்கம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. புலனடக்கம், மன அடக்கம் உள்ளவனிடம் பெரியவர்களிடம் மரியாதை, பிராணிகளிடம் கருணை, கோள் சொல்லாமை போன்ற குணங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவன் பழிச்சொல், பொய் கூறுதல், நிந்தை துதி செய்தல், காமம், க்ரோதம், லோபம், கர்வம், தற்பெருமை, ரோஷம், அகூயை முதலிய குணங்களைத் தன்னிடம் நெருங்க விடுவதில்லை.

தமம் உடையவனுக்கு நிந்தை உண்டாவதில்லை. அவன் மனத்தில் எந்த ஆசையும் இருப்பதில்லை. யாரிடமும் யாசிப்பதில்லை. சிற்றின்பத்தில் நாட்டம் கொள்வதில்லை. பிறரிடம் குற்றம் காண்பதில்லை. ஆழ்கடலைப் போலக் கம்பீரத்துடன் இருக்கிறான். அளவற்ற நீரைப் பெற்றாலும் கடல் நிரம்பாததைப்போல அவனும் தர்மத்தைச் சேர்ப்பதில் திருப்தியடைவதில்லை. பாமரர்களின் குணங்களைப் பயன்படுத்துவதில்லை. மற்றவர்களின் நிந்தை மற்றும் துதியிலிருந்து விலகி, விடுபட்டுவிடுகிறான். எல்லோரிடம் நட்பும், நல்ல சீலமும், மகிழ்ச்சியும் பெற்று பற்றினைத் துறந்த ஆத்ம ஞானி மரணத்தின்பின் மோட்சம் என்னும் பெரிய பலனைப் பெறுகிறான்.

நல்லோர்கள் நடந்த, ஞானிகளான முனிவர்களின் பாதையிலேயே அவன் நடக்கிறான். அதிலிருந்து விலகுவதில்லை. எல்லாப் பிராணிகளிடமும் சமமாக நண்பனைப்போல அபயமளித்து வாழ்கிறான். வானத்தில் பறவைகளின், நீரில் ஜல உயிரினங்களின் பாத அடையாளம் தெரியாததைப்போல ஞானியின் அடையாளமும் அறியப்படுவதில்லை. தூய்மையான நடத்தையையும் கருத்தையும் பெற்று, நிர்மலமான

இதயத்துடன், போகத்தை விரும்பாதவனாக இருக்கும் ஆத்மஞானி இகலோகத்தில் மதிப்படுகிறான். பரலோகத்தில் குறைவில்லாத சொர்க்கத்தை அடைகிறான். அடக்கத்தில் ஒரே ஒரு குற்றம் உள்ளது. பொறுமையோடு இருப்பதால் அது திறமையற்றதாகக் கருதப்படுகிறது.

பேரறிவுடைய யுதிஷ்டிரா! அதன் இந்த ஒரு குற்றமே பெரும் குணமாக முடியும். பொறுமையால் அவனுக்குப் புண்ணிய லோகங்கள் அனைத்தும் எளிதாகின்றன. பொறுமையால் சகித்துக் கொள்ளும் பண்பு உண்டாகிறது. பாரதா! அடக்கமுள்ளவன் காட்டிற்குச் செல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. அடக்கமுடையவன் எங்கு இருந்தாலும் அதுவே அவனுக்கக் காடும் ஆஸ்ரமமும் ஆகும்” என்று தமம் என்று கூறப்படும் புலனடக்கத்தின் சிறப்பினைப் பீஷ்மர் விவரித்தார்.

12.3.24 தவத்தின் மகிமை பற்றிப் பீஷ்மர் கூறுதல்

பீஷ்மரின் சொற்களைக் கேட்டு அமுதம் பருகியது போல் மகிழ்ச்சி கொண்ட யுதிஷ்டிரர் அவரிடம் தத்துவத்தைப் பற்றிக் கேட்டார்; “மன்னா! உலக முழுவதிற்கும் மூல காரணம் தவமேயாகும் என அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். பிரம்மா தவத்தாலேயே உலகைச் சிருஷ்டித்தார். ரிஷிகள் தவத்தாலேயே வேத ஞானத்தைப் பெற்றனர். பழம், கிழங்கு, அன்னம் போன்றவற்றைத் தவத்தாலேயே தோற்றுவித்தார். ஏன் எனில் ஒவ்வொரு சாதனத்திற்கும் வேர் தவமேயாகும். உலகிலுள்ள அரிய பொருட்கள் அனைத்தும் தவத்தால் எளிதாகக் கிடைக்கின்றன. ரிஷிகள் அணிமா, மஹிமா போன்ற அஷ்டமா சித்திகளையும், தவத்தினாலேயே பெற்றுள்ளனர். குடிகாரன், திருடன், சிசுஹத்தி செய்பவன் போன்றவரும் தவத்தின் மூலம் பாவத்திலிருந்து விடுபட முடியும்.

சன்யாசிக்கு உபவாசத்தை விட வேறு சிறந்த தவம் கிடையாது. தானத்தை விடச் சிறந்த கடினமான தர்மம் கிடையாது. தாயின் சேவையைக் காட்டிலும் பெரிய ஆஸ்ரயமில்லை. மூன்று வேதங்களையும் அறிந்தவர்களைக் காட்டிலும் வேறு வித்வான் கிடையாது. துறவறம் எல்லாவற்றையும் விடப் பெரிய தவமாகும். தர்மம், அர்த்தம் இரண்டின் வெற்றிக்கும் தவமே சிறந்த சாதனமாகும். உபவாசமே சிறந்த தவமாகும். ரிஷி, பித்ருக்கள், தேவர், மனிதர், பசு, பசுதி மற்றும்முள்ள சராசர பிராணிகள் அனைத்தும் தவத்தில் ஈடுபடுகின்றன. தேவர்களும் தவத்தாலேயே பெருமை மிக்க பதவிகளை அடைந்துள்ளனர். பல்வேறு பலன்களும் தவத்தாலேயே எளிதாகின்றன. தவத்தால் தேவதவத்தையும் பெற்றுவிடலாம் என்பது உறுதியாகும்” என பீஷ்மர் தவத்தின் மகிமையை எடுத்து உரைத்தார்.

12.3.25 சத்தியத்தின் லட்சணம் மற்றும் மகிமைகள்

அடுத்து யுதிஷ்டிரர் சத்தியம் பற்றிய தன் ஐயத்தைக் கேட்டார். “பிதாமகரே! பிராமணன், ரிஷி, பித்ருக்கள், தேவர்கள் அனைவரும் உண்மை பேசுவதற்குரிய தர்மத்தையே புகழ்ந்து கூறுகின்றனர். எனவே நான் சத்தியம் பற்றி அறிய விரும்புகிறேன். சத்தியத்தின் இலக்கணம் என்ன? அதை எவ்வாறு அடைவது. அது எவ்வாறு உள்ளது? சத்தியப்படி நடப்பதால் ஏற்படும் லாபம் என்ன?” என வினவினார்.

பீஷ்மர் பதிலளித்தார்; “மன்னா! பிராமணன் முதலிய நான்கு வர்ணங்களுக்கும் கூறப்பட்டுள்ள தர்மங்கள் கலப்பது நல்லதாகக் கருதப்படுவதில்லை. எல்லா வர்ணங்களுக்கும் மாறுதல் இல்லாத சத்தியம் கூறப்பட்டுள்ளது. நல்லவர்கள் சத்திய ரூபமான தர்மத்தையே பின்பற்றி வந்தனர். சத்தியமே சனாதன தர்மம், சத்தியமே தர்மம், தவம் மற்றும் யோகமாகும். சத்தியமே சனாதன பிரம்மமாகும். சத்தியமே தியாகம். அனைத்தும் சத்தியத்தில் நிலைத்துள்ளது.

சத்தியத்தின் வடிவங்களைக் கூறுகிறேன். நீ கவனத்துடன் கேள். அவை 13 வகையாகக் கூறப்படுகின்றன. சத்தியம், சமத்தன்மை, தமம், அகூயை இன்மை, பொறுமை, வெட்கம், பொறுத்துக் கொள்ளும் தன்மை, பொறாமை இன்மை, தியாகம், பகவத் தியானம், சிறந்த நடத்தை, தைரியம், அஹிம்சை இவை சத்தியத்தின் சொருபங்களாகும். எப்போதும் அழியாமல் மாறுதலின்றி இருப்பதே சத்தியமாகும். தர்மங்களைப் பின்பற்றிக் கடமைகளைச் செய்வதால் இந்த சத்தியம் கிடைக்கிறது. நண்பனிடமும், பகைவனிடமும் கூட விருப்பு வெறுப்பின்றிக் காம க்ரோதத்தை அழிப்பதே சமம் ஆகும். தமம் என்பது மனம் மற்றும் புலன்களின் அடக்கம். மற்றவர்களின் பொருளை விரும்பாமை, கம்பீரத்துடனும், தைரியத்துடனும் இருத்தல், பயம் இன்றி இருத்தல் இவையே அதன் லட்சணம். தானம், தர்மம் செய்யும்போது மனத்தில் அடக்கம் இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யும்போது மற்றவர்களிடம் பொறாமையின்றி இருப்பதே அகூயை இன்மையாகும். எப்போதும் சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிப்பவனே அகூயையற்றவனாவான்.

பிடித்த, பிடிக்காத செயல்களையும் பொறுமையுடன் சகித்துக் கொள்வதே பொறுமையாகும். சத்தியம் உடையவனிடமே பொறுமையும் இருக்கிறது. மற்றவர்களின் நன்மையை விரும்பும், மனமும், வாக்கும் அமைதியாக இருப்பவனிடம் வெட்கம் என்னும் குணம் காணப்படுகிறது. தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பதாலேயே வெட்கம் கிடைக்கிறது. தர்மத்திற்காகவும்,

பொருளுக்காகவும் மனிதன் சகித்துக் கொள்ளும் கஷ்டம் பொறுத்துக் கொள்ளும் தன்மை அல்லது “திதிக்கூடா” என்று கூறப்படுகிறது. இது தைரியத்திலிருந்து உண்டாகிறது. மற்றவர்களிடம் குற்றம் காணாதிருப்பது பொறாமை இன்மையாகும். பரமாத்மாவைச் சிந்தனை செய்வதே தியானமாகும். தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமல் முயற்சியோடு பிராணிகளின் நன்மைகளுக்கான காரியத்தைச் செய்வதே சிறந்த நடத்தை அல்லது “ஆர்யதா” எனப்படும். பற்றைத் துறப்பதால் இது கிடைக்கிறது.

சுகம், துக்கம் எது கிடைத்தாலும் மனமாறுதலின்றி இருப்பது “த்ருதி” அல்லது தைரியமாகும். மகிழ்ச்சி, கோபம், பயம் மூன்றையும் துறப்பவனுக்கே தைரியம் கிடைக்கிறது. சுகபோகப் பற்றின்றி இருப்பதே தியாகம் ஆகும். இவை அனைத்தும் தனித்தனியாகக் கூறப்பட்டதும் சத்தியம் ஒன்றையே குறிக்கின்றன. சத்தியத்தின் குணங்களுக்கு எல்லை கூற முடியாது. ஆகவே தேவர்களும், பித்ருக்களும் சத்தியத்தைப் புகழ்கிறார்கள். சத்தியத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த எந்த தர்மமும் கிடையாது. பொய்யைக் காட்டிலும் பெரிய பாவமும் கிடையாது. ஒரு புறம் ஆயிரம் அஸ்வமேத யாகங்களையும், மறுபுறம் சத்தியத்தையும் தராசில் வைத்தால் சத்தியத்தின் தட்டே தாழ்ந்து இருக்கும்” எனப் பதிலுரைத்தார்.

12.3.26 காம-க்ரோதம் முதலிய 13 குற்றங்கள் அவற்றை அழிக்கும் வழிகள்

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் கேட்டார். “பாரதா! காமம், க்ரோதம், சோகம், மோகம், விதித்சா, (சாஸ்திரத்திற்கு எதிரான செயல்) பராசுதா (மற்றவர்களை அழிக்க விரும்புதல்) மதம், லோபம், மாத்சர்யம், பொறாமை, நிந்தை, குற்றப்பார்வை, கருமித்தனம் ஆகியவை எதிலிருந்து தோன்றுகின்றன என்பதைக் கூறுங்கள்” என்றார். பீஷ்மர் விளக்கினார்.

மகாராஜா! நீ கூறிய இந்த 13 குற்றங்களும் மனிதர்களின் பலம் மிகுந்த பகைவர்களாவர். இவை தவறு செய்யும் மனிதனுக்குத் துன்பமளிக்கின்றன. இவை தூண்டுவதாலேயே மனிதன் பாவச் செயலில் ஈடுபடுகிறான். மன்னா! இவை எதனிடமிருந்து தோன்றுகின்றன. எவ்வாறு நிலைபெறுகின்றன; எவ்வாறு அழியும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்.

கோபம் லோபத்திலிருந்து தோன்றுகிறது. மற்றவர்களின் குற்றத்தைக் காண்பதால் வளருகிறது. மன்னிப்பினால் விலகிவிடுகிறது. காமம் சங்கல்பத்தில் இருந்து தோன்றுகிறது. பயன்படுத்தும்போது அதிகரிக்கிறது. அறிவுடையவன் அதில் இருந்து விலகும்போது நஷ்டமாகிவிடுகிறது.

கோபத்திலிருந்தும், லோபத்தில் இருந்தும் பரசுதா தோன்றுகிறது. உயிர்களிடம் குற்றம் பார்ப்பதில் வளருகிறது. இரக்கம் காட்டுவதால் மறைந்து விடுகிறது. மோகம் அஞ்ஞானத்தினால் தோன்றுகிறது. பாவங்களின் ஆவ்ருத்தியால் (மீண்டும் மீண்டும் செய்தல்) வளருகிறது. அறிவுள்ளவர்களுடைய தொடர்பினால் அது அழிந்துவிடுகிறது. தர்மத்திற்கு விரோதமான சாஸ்திரங்களைப் பின்பற்றுபவர்களின் மனத்தில் ‘விதித்சா’ தோன்றுகிறது. இது உசிதமற்ற காரியங்களைச் செய்யத் தூண்டுகிறது. தத்துவ ஞானத்தால் விலகிவிடுகிறது.

பிரியமானவர்களைப் பிரிவதால் சோகம் தோன்றுகிறது. ஆனால் துயரம் கொள்வதால் பயனில்லை என்பதை உணர்ந்ததும் சோகம் வீணாகிறது. சத்தியத்தைத் துறந்து துஷ்டர்களோடு சேர்வதால் ‘மாட்சர்யம்’ உண்டாகிறது. சிறந்தவர்களுக்குச் சேவை செய்வதால் அது நாசமாகிறது. தன்னுடைய சிறந்த குலம், உயர்ந்த ஞானம், ஐஸ்வர்யம் இவற்றால் தன் மீது அபிமானம் கொண்ட மனிதர்கள் மதம் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் இதன் உண்மை பற்றிய ஞானம் உண்டான கணத்திலேயே அது அழிந்துவிடுகிறது. மனத்தில் ஏற்படும் ஆசையினாலும், மற்றவர்களின் மகிழ்ச்சியைக் காண்பதாலும் பொறாமை உண்டாகிறது. விவேகத்துடன் கூடிய புத்தியினால் அது நசிந்து விடுகிறது.

சமுதாயத்தில் மதிப்பற்ற தாழ்ந்த மனிதர்களின் த்வேஷம் நிரம்பிய உண்மையற்ற சொற்களைக் கேட்டு பிரம்மை கொள்வதால் நிந்தை செய்யும் வழக்கம் உண்டாகிறது. ஆனால் சிறந்தவர்களைக் காணும்போது அது அமைதியடைகிறது. தனக்குத் தீமை செய்யும் பலம் மிகுந்தவனிடம், பழி தீர்த்துக் கொள்ளும் திறமையற்றவனுக்குக் குற்றம் காணுதல் தோன்றுகிறது. ஆனால் இரக்கம் என்னும் உணர்வினால் அது விலகிவிடுகிறது. எப்போதும் கருமிகளோடு இருப்பவனுக்குக் கருமித்தனம் உண்டாகிறது. ஆனால் தர்மத்தில் ஈடுபடும் பெருந்தன்மையான செயல்களை அறிவதால் கருமித்தனம் நஷ்டமாகிறது.

மனிதர்கள் போகங்களில் பேராசை கொள்ளுவது அஞ்ஞானத்தின் காரணத்தினாலேயே ஆகும். போகங்களின் நிலையாமையைக் காண்பதாலும் அறிவதாலும் அது விலகுகிறது. இந்த 13 குற்றங்களும் அமைதியைப் பின்பற்றுவதால் வெல்லப்படுகின்றன. திருதராஷ்டிரரின் புதல்வர்களிடம் இந்தக் குற்றங்கள் அனைத்தும் இருந்தன. சத்தியத்தை ஏற்க விரும்பிய நீ சிறந்தவர்களுடன் சேர்ந்து இவை அனைத்தையும் வென்றுவிட்டாய்” என்றார் பீஷ்மர்.

12.3.27 மிகக் கொடியவன் யார் என்பதை யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டல்

யுதிஷ்டிரர் கேட்டார்; பாரதா! எப்போதும் சிறந்தவர்களைத் தரிசிப்பதாலும், அவர்களுடன் சேர்வதாலும் மென்மையாக நடந்து கொள்வது எப்படி என்று அறிந்திருக்கிறேன். ஆனால் மிகக் கொடிய மனிதர்களைப் பற்றியும் அவர்களின் செயல்களைப் பற்றியும் எனக்கு அறிய முடியவில்லை. வழியில் பார்க்கும், முள், தீ, கிணறு இவற்றிலிருந்து மனிதன் விலகிச் செல்வதைப்போல கொடியவர்களிடம் இருந்தும் விலகிவிடுகிறான். அத்தகைய கொடியவர்களையும் அவர்களுடைய தர்ம-கர்மங்களையும் எனக்குக் கூறுங்கள்” என்றார்.

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கொடிய மனிதனின் இயல்புகளை விவரிக்கலானார்; “மன்னா! வெறுக்கத்தக்க விருப்பங்களை உடையவன், கொடுமையான எண்ணத்தோடு அருவருக்கத்தக்க காரியங்களைச் செய்பவன், மற்றவர்களை நிந்திப்பவன், மற்றவர்களால் நிந்திக்கப்படுபவன், பாவச் செயல்களில் ஈடுபடுபவன், தெய்வம் தன்னை வஞ்சித்துவிட்டதாகக் கூறுபவன், அளித்த தானத்தினைக் கூறிக் கொள்பவன், சமமற்ற, மனம் உடையவன், தாழ்ந்த காரியத்தைச் செய்பவன், பிறர் பிழைப்பைக் கெடுப்பவன், போக்கிரி, அனுபவிக்கத்தக்க பொருட்களைப் பிறருக்கு அளிக்காமல் தானே அனுபவிப்பவன்;

சுகபோகத்தில் பற்றுடையவன், வஞ்சகமாகப் பார்ப்பவன், கருமித்தனம் மிகுந்தவன், தன் இனத்தைப் புகழ்பவன், எல்லா ஆஸ்ரமங்களிலும் வெறுக்கத்தக்கவற்றைச் செய்பவன், இம்சிப்பவன், இனக்கலப்பைப் பரப்புவவன், பெருந்தன்மை இல்லாதவன், பேராசைக்காரன் ஆகியவர்களே கொடுமையானவர்கள் என்று கூறப்படுகிறார்கள். இத்தகையவர்கள் தர்மாத்மாக்களையும் குணம் உள்ளவர்களையும் பாவிிகள் எனக் கூறுகிறார்கள். யாரையும் நம்புவதில்லை. மற்றவர்களுக்குக் கெட்ட பெயர் உண்டாக்குகிறார்கள். தானும், தன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் தொடர்ந்து குற்றம் செய்து, பிழைப்பிற்காக மற்றவர்களை அழிக்கின்றார்கள். தனக்கு உபகாரம் செய்தவனைத் தன்னிடம் சிக்கிக் கொண்டவனாக நினைத்து அவனுக்குச் சிறு உதவி செய்யவும் விரும்புவதில்லை. மற்றவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே நான்கு வகை சிறந்த உணவுகளைத் தனியாக உண்பவனும் கொடியவனே. இத்தகைய செயல்கள் உடையவனைக் கொடியவனாகக் கருதி அவனிடமிருந்து விலகி நிற்க வேண்டும்” என்றார்.

12.3.28 பலவகை பாவங்கள், அவற்றிற்கான பிராயச்சித்தங்களைப் பீஷ்மர் கூறுதல்

மேலும் பீஷ்மர் கூறினார்; “வேத, உபநிஷத்துகளில் சிறந்த, யாகம் செய்யும் பிராமணரின் செல்வத்தைத் திருடர்கள் அபகரித்துவிட்டால், அவனுக்கு தகூழிணைக்காகவும், சிராத்தகாரியங்களுக்காகவும், வேத சாஸ்திரக் கல்விக்காகவும் மன்னன் செல்வம் அளிக்க வேண்டும். இந்த பிராமணர்கள் தர்மத்திற்காகச் செல்வத்தை யாசிக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு தானத்திற்காகவும், கல்விக்காகவும் செல்வம் அளிக்க வேண்டும். தன்னுடைய குடும்பத்தை மூன்று வருடம் காப்பாற்றுவதற்குரிய செல்வத்தை வைத்திருக்கும் பிராமணனே சோம யாகம் செய்வதற்குரிய அதிகாரியாவான்.

பிராமணனுடைய யாகம் செல்வம் இன்றிப் பாதியில் நின்றுவிட்டால், மன்னன் செல்வம் மிகுந்த வைசியர்களிடமிருந்து அந்தச் செல்வத்தைப் பெற்று யாகத்திற்குத் தரலாம். ஆனால் யாகத்திற்கு அதிகாரமற்ற சூத்திரனிடமிருந்து சிறிய செல்வத்தையும் எடுக்கக்கூடாது. அக்னிஹோத்ரம் செய்யாத, யாகம் செய்யாத, நூறு அல்லது ஆயிரம் பசுக்களையுடைய வைசியனிடமிருந்து செல்வத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆறு வேளை உணவின்றிப் பட்டினி கிடக்கும் பிராமணன், நிந்திக்கத்தக்க செயலை உடையவனின் வீட்டிலிருந்து ஒரு நாளைக்கான உணவை, செல்வத்தை அபகரிக்கலாம். ஆனால் இந்த விஷயத்தை மன்னனிடம் தெரிவிக்க வேண்டும். மன்னன் அவனுக்குத் தண்டனை அளிக்கக் கூடாது. மாறாக அவனுடைய சாஸ்திர ஞானத்தை அறிந்து கொண்டு அவனுடைய வாழ்க்கைக்கான ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும்.

விரதமிருக்கும் பிராமணன் மன்னனிடம் தன்னுடைய தேவையை நிவேதிக்கக்கூடாது. ஏன் எனில் பிராமணனுடைய சக்தி மன்னனின் சக்தியை விடப் பலமுடையதாகும். இவ்வுலகில் கர்த்தா, தேவன் என்றழைக்கப்படும் பிராமணனிடம் அமங்கலமான சொல்லைப் பேசக்கூடாது. வறண்ட சொற்களையும் பேசக்கூடாது. மனிதன் எந்தப் புண்ணிய கர்மத்தைச் செய்தாலும், அதைச் சிரத்தையோடும், புலனடக்கத்தோடும் செய்ய வேண்டும். அதிக தகூழிணை அளிக்காமல் யாகம் செய்யக்கூடாது. தகூழிணை இல்லாத யாகம் மக்களையும், விலங்குகளையும் அழிக்கிறது. சொர்க்கத்தை அடையத் தடை செய்கிறது.

இது மட்டுமில்லாமல் புலன், புகழ், மற்றும் ஆயுளையும் குறைத்து விடுகிறது. வீட்டில் அக்னியை ஸ்தாபிக்காதவன், வேதத்திற்கு எதிராக

ஹவனம் செய்பவன் ஆகியோர் பாவ நடத்தை உடையவர்கள். எந்தக் கிராமத்தில் ஒரே கிணற்று நீரை அனைவரும் குடிக்கிறார்களோ, அங்கு 12 ஆண்டுகள் வசிப்பதாலும், சூத்திர ஜாதிப் பெண்ணை மணப்பதாலும் பிராமணனும் சூத்திரனாகி விடுகிறான். தன் மனைவியைத் தவிர வேறு பெண்ணைப் படுக்கையில் அமர்த்துபவன், வயது முதிர்ந்த சூத்திரன், கூடித்திரியன், வைசியன் இவர்களுக்கு உயர்ந்த ஆசனமளித்துத் தான் பாயில் அமர்பவன் பிராமணத் தன்மையை இழந்து விடுகிறான்.

அந்த பிராமணன் தாழ்ந்த வர்ணத்தவனுக்கு சேவை செய்வதால் உண்டாகும் பாவத்தை மூன்று ஆண்டுகள் விரதமிருந்து விலக்கிக் கொள்ளலாம். பரிகாசம் செய்து, பெண்களோடு, திருமண சமயம், குருவின் நன்மைக்காக, தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளக் கூறும் பொய் பாவம் ஏற்படுத்துவதில்லை. நீச வர்ணத்து மனிதனிடமும் உத்தமமான வித்தை இருக்குமானால் அதனைச் சிரத்தையோடு ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். தங்கம் புனிதமற்ற இடத்தில் கிடந்தாலும் தயங்காமல் எடுத்துக் கொள்ளலாம். நீச குலத்திலிருந்தும் உத்தமமான பெண்ணை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். விஷத்திற்குப் பதில் அமுதம் கிடைத்தால் அதைக் குடித்து விடலாம். ஏன் எனில் பெண்கள், ரத்தினம், நீர் இவை தூஷிக்கத் தகுந்தவை அல்ல.

பசு, பிராமணர்களின் நலன், இனக்கலப்பை விலக்குதல், தன்னைக் காப்பாற்றுதல் இவற்றிற்காக வைசியனும் ஆயுதம் ஏந்தலாம். மது அருந்துதல் பிரம்மஹத்தி, குருபத்தினி சேர்க்கை ஆகிய பெரும் பாவங்களில் இருந்து விலகப் பிராயச்சித்தம் கூறப்படவில்லை. எவ்வாறாவது உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளுவதே இந்தப் பாவங்களுக்குப் பிராயச் சித்தமாகும். தங்கத்தையும், மற்ற பொருட்களையும் திருடுதல், பிராமணனின் செல்வத்தைப் பிடுங்குதல் இரண்டும் பெரும் பாவங்களாகும். மது அருந்துதல், பிராமணப் பெண்ணோடு பிராமணன் அல்லாதவன் சேருதல், தன்னிச்சைப்படி நடத்தல், இவற்றைச் செய்பவன் விரைவில் பதிதனாகிறான். பதிதனோடு இருப்பதாலும், அவனுக்கு யக்கும் செய்விப்பதாலும், அவனுக்குப் படிப்பிப்பதாலும் மனிதன் ஒரு ஆண்டில் பதினாகிறான். ஆனால் அவனுடைய சந்தானத்தோடு, தன்னுடைய சந்தானத்தைத் திருமணம் செய்பவன், ஒரே சவாரி, அல்லது ஆசனத்தில் அமருபவன், அவனுடன் போஜனம் செய்பவன் அக்கணமே பதிதனாகிறான்.

மேற்கூறிய பாவங்கள் பிராயச்சித்தம் அற்றவை. மதுபானம் செய்பவன், பிரம்மஹத்தி செய்பவன், குருபத்தினியுடன் சேர்பவன் இவர்கள் இறந்த பிறகு எரியூட்டல் முதலியவற்றைச் செய்யாமலேயே குடும்பத்தினர் அவர்களுடைய செல்வத்தினை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். தன் மந்திரி

அல்லது பெரியவர்கள் பதிதனாகும்போது மன்னன் அவர்களைத் தர்மப்படி தியாகம் செய்ய வேண்டும். இவர்கள் தங்களுடைய பாவங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்யும் வரை இவர்களோடு பேசக்கூடாது.

திருடன் அல்லாதவனைத் திருடன் என்று கூறுவதால் திருடனைவிட இரு மடங்கு பாவம் ஏற்படுகிறது. கன்னிகை நடத்தை பிறழ்ந்தால் பிரம்மஹத்தியில் 3/4 பங்கு பாவம் அவளைச் சேருகிறது. அவளைக் களங்கப்படுத்துபவன் 1/4 பங்கு பாவத்திற்கு ஆளாகிறான். இவ்வுலகில் பிராமணனை ஏசி, திரஸ்கரித்து விலக்குவதினால் மிகப்பெரிய பாவம் உண்டாகிறது. நூறாண்டுகள் அவன் பிசாசைப் போல அலைகிறான். தங்க இடம் கிடைப்பதில்லை. இறந்த பிறகு ஆயிரம் ஆண்டுகள் நரகத்தில் வீழ்கிறான். பிராமணனின் உடலில் காயம் ஏற்படுத்தும் மனிதன், பிராமணனுடைய ரத்தம் பூமியின் எத்தனை கணுக்களை நனைக்கிறதோ அத்தனை ஆண்டுகள் நரகத்தில் கிடக்கிறான்.

மது அருந்துபவன் அதனைச் சூடாக்கிக் குடித்தால், அதனால் அவனது சரீரம் எரிந்துவிட்டால் அவன் தூயவனாகித் தூய உலகத்தை அடைகிறான். குருபத்தினியைச் சேர்ந்த பாவி இரும்பாலான காய்ச்சப்பட்ட பெண் பதுமையை ஆலிங்கனம் செய்து உயிரைத் துறந்து, பாவ விமோசனம் பெறலாம். பிரம்மஹத்தி செய்தவன் இறந்த பிராமணனின் மண்டை ஓட்டைக் கையில் எடுத்து, தன் பாவச்செயலை 12 ஆண்டுகள் மக்களிடம் கூறி, பிரம்மச்சரியத்தைப் பாலனம் செய்து, காலை, நண்பகல், மாலை மூன்று சமயமும் நீராட வேண்டும். கர்ப்பிணிப் பெண்ணைக் கொலை செய்பவனுக்கு இரண்டு பிரம்மஹத்தி செய்த பாவம் ஏற்படுகிறது.

மது அருந்துபவன், பிரம்மச்சாரியாக இருந்து, மிதமான உணவு அருந்தி, தரையில் துயில வேண்டும். இவ்வாறு மூன்று ஆண்டுகள் இருந்து அக்னிஷ்டோம யாகம் செய்து பாவத்தைப் போக்கலாம். அல்லது ஆயிரம் பசுக்கள் அல்லது காளைகளைப் பிராமணனுக்கு அளித்துத் தூய்மையடையலாம். வைசியனைக் கொன்றுவிட்டால் மேற்கூறிய நியமத்தோடு இரண்டு ஆண்டுகள் இருந்து நூறு பசுக்கள், நூறு காளைகளைத் தானம் செய்ய வேண்டும். சூத்திரனைக் கொன்றுவிட்டால் இதே நியமத்தை ஓராண்டு கடைப்பிடித்து ஒரு காளையையும், நூறு பசுக்களையும் தானமளிக்க வேண்டும். நாய், பன்றி, கழுதையைக் கொன்றவன், சூத்திரவதைக்குரிய பிராயச்சித்தத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும். பூனை, தவளை, பாம்பு, எலி, காகம் போன்றவற்றைக் கொல்வதாலும் பாவம் ஏற்படுகிறது.

புழு, பூச்சிகளைத் தெரியாமல் கொல்லும்போது அவற்றிற்காக இரக்கப்பட வேண்டும். பசுவைத் தவிர மற்ற விலங்குகளைக் கொல்லும்போது ஒரு வருஷம் வரை விரதம் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். காரணமின்றித் தாய், தந்தையரையும், குருவையும் கொன்ற பதிதனுக்கு அன்னமும், வஸ்திரமும் மட்டுமே அளிக்க வேண்டும். தந்தையின் சொத்தை அளிக்கக்கூடாது அவன் பிரம்மச்சரிய விரதத்தைக் கடைப்பிடித்து, பிராமணர்களுக்குத் தானமளித்து அந்தப் பாவத்திலிருந்து விடுபடலாம். பிராமணனின் பத்தினியுடன் ஒழுக்கமின்றி நடப்பவன் பரஸ்திரிகளோடு இருந்து, பின் இரண்டு ஆண்டுகள் பிரம்மச்சரிய விரதம் மேற்கொண்டு, நாளின் நான்காவது ஜாமத்தில் ஒரு முறை மட்டும் உண்ண வேண்டும்.

ஒழுக்கம் தவறிய மனைவிக்கும் இதே பிராயச்சித்தம் கூறப்படுகிறது. தன்னுடைய கணவனை விட்டு அந்நியனான பாவியின் படுக்கைக்குச் செல்பவளை மிகப்பெரிய மைதானத்தில் நிறுத்தி நாய்களால் பிடுங்கச் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு விபசாரம் செய்யும் மனிதனை சூடாக்கப்பட்ட இரும்புக் கட்டிலின் மீது படுக்க வைத்து, மேலே விறகை வைத்து எரித்துவிட வேண்டும். பரபுருஷர்களுடன் விபசாரம் செய்யும் பெண்களுக்கும் இதே தண்டனை உள்ளது. அந்தப் பதிதனுடன் இருப்பவன் முனிவர்களுக்குரிய விரதத்தை ஏற்றுப் பூமியில் அலைந்து, ஐந்து ஆண்டுகள் பிச்சை எடுத்து வாழ வேண்டும்.

அண்ணன் திருமணம் செய்யாதபோது அதர்மமாகத் திருமணம் செய்த தம்பி ஒரு மாதம் வரை சாந்த்ராயண, அல்லது க்ருச்சாந்த்ராயண விரதம் மேற்கொண்டு அண்ணனின் அனுமதியுடனேயே அவளிடம் மனைவிக்குரிய வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டும். அறியாமல் விலங்கினங்களுக்குத் துன்பம் செய்தால் அது குற்றமாகாது. ஆனால் பசுவிற்கு இது பொருந்தாது. பசுவதம் செய்பவன் அதன் வாலின் முடி மேலிருக்கும்படி தரித்துக் கொண்டு மண் பாத்திரத்தில், ஏழு வீடுகளில் பிச்சையெடுத்து உண்ண வேண்டும். இவ்வாறு 12 நாட்கள் செய்து பாவத்தைப் போக்கலாம். அதிகப் பாவம் செய்வதால் ஒரு வருடம் இந்த விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு மனிதர்களுக்கு மிகச்சிறந்த பிராயச்சித்த சட்டம் உள்ளது. தானம் அளிக்கக்கூடியவர்கள் தானம் அளிக்கும் விதியும் உள்ளது. இவற்றை ஆலோசனையோடு செய்ய வேண்டும். அனாஸ்திகனுக்குக் கோதானம் பிராயச்சித்தமாகக் கூறப்படுகிறது. சோமபானம் செய்யும் பிராமணன் கள்ளின் வாசனையை முகர்ந்துவிட்டாலும், மூன்று நாள் சுடுநீர் பருகி, மூன்று நாள் சூடான பால் பருகி, அதன் பின் மூன்று நாள் வாயுவை மட்டும் பருகித் தூயவனாகலாம். யுதிஷ்டிரா! இவ்வாறு சனாதன

பிராயச்சித்தம் எல்லோருக்கும் கூறப்பட்டுள்ளது” என்று பீஷ்மர் கூறினார். பிறகு நகுலனின் வேண்டுகோளை ஏற்று பீஷ்மர் கத்தியின் தோற்றம் குறித்து எடுத்துரைத்தார்.

12.3.29 கத்தியின் தோற்றம்

மக்களை அடக்கி தர்மத்தைக் காப்பதற்காகப் பிரம்மா அசி என்று பெயர் கொண்ட வாளைத் தோற்றுவித்தார். சிவன் அதனைப் பெற்றுத் தானவர்களை அடக்கினார். பின்னர் அது இந்திரனிடம் வந்தது. வரிசையாகப் பலர் வாள் வித்தையைப் பெற்றனர். இறுதியாக லோக பாலகர்களால் வாள் மனுவிற்கு அளிக்கப்பட்டது. அந்த வாள்வித்தை மனுவிடமிருந்து பல அரச பரம்பரைகளைத் தாண்டி பரத்வாஜ வம்சத்து துரோணரிடம் வந்தது. துரோணரிடமிருந்து கிருபாசாரியார் அதனைப் பெற்றார். கிருபாசாரியாரிடமிருந்து சகேதாரர்கள் அனைவரும் வாளின் உத்தம வித்தையைக் கற்றீர்கள். போரில் திறமையுள்ளவன் எப்போதும் வாளைப் பூஜிக்க வேண்டும். வாள் ஆயுதங்கள் அனைத்திலும் முதன்மையாகத் தோன்றியதாகும் எனப் பீஷ்மர் நகுலனுக்கு விவரித்தார்.

12.3.30 யுதிஷ்டிரர் தர்மார்த்த காமம் குறித்து விதுரரிடமும் சகோதரர்களிடமும் வினவதல்

வாளின் தோற்றம் பற்றிக் கூறிய பீஷ்மர் மௌனமானார். யுதிஷ்டிரர் சகோதரர்களுடன் மாளிகை திரும்பினார். அவர் தன் சகோதரர்களிடமும், விதுரரிடமும், “மக்கள் பொதுவாக தர்ம, அர்த்த, காமத்தில் ஈடுபடுகின்றனர். இம்மூன்றில் எது அனைத்திலும் சிறந்தது? எது மத்தியமானது? எது இறுதியில் உள்ளது? இம்மூன்றையும் வெல்வதற்காக மனம் எதில் ஈடுபட வேண்டும்? என்று கேட்டார்.

விதுரர் தர்மமே சிறந்தது எனக் கூறுதல்

விதுரர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறினார்; “மன்னா! பல சாஸ்திரங்களைப் படித்தல், தவம், தியாகம், சிரத்தை, யாக காரியம், பொறுமை, தூய எண்ணம் இரக்கம், சத்தியம், புலனடக்கம் இவையனைத்தும் ஆத்மாவின் செல்வங்கள் ஆகும். யுதிஷ்டிரா! நீ இவற்றை ஏற்றுக்கொள். இவற்றில் உறுதியான மனத்துடன் ஈடுபடு. தர்மத்திற்கும், பொருளுக்கும் இவையே வேராகும். தர்மத்தினாலேயே ரிஷிகள் சம்சாரசாகரத்தைக் கடந்துள்ளனர். தர்மத்தின் மீதே அனைத்துலகம் நிலைத்துள்ளன. தர்மத்தாலேயே தேவர்கள் மேன்மையடைந்தனர். தர்மத்திலேயே பொருள் நிலைத்துள்ளது. மன்னா! தர்மமே இம்மூன்றில் சிறந்ததாகும். பொருள் நடுத்தரமானது. காமம்

எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் சிறியது. ஆகவே மனத்தை வசப்படுத்தி, தர்மத்தையே பின்பற்ற வேண்டும். நாம் நமக்காக எதை விரும்புகிறோமோ, அவ்வாறே பிராணிகளிடம் நடந்து கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறினார்.

அர்ஜுனனும், நகுல சகதேவரும் பொருளின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறுதல்

விதுரரைத் தொடர்ந்து தர்மார்த்தத்தை அறிந்தவரும், பொருளாதார நிபுணருமான அர்ஜுனன் யுதிஷ்டிரரின் அனுமதியைப் பெற்றுப் பேசலானார். “மன்னா! இது கர்ம பூமி, இங்கு வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமான கர்மங்களே புகழப்படுகின்றன. விவசாயம், வியாபாரம், பசு பராமரிப்பு, சிற்ப வேலைகள் அனைத்தும் பொருளைப் பெறும் சாதனங்களேயாகும். பொருளே தர்மத்திற்கும் காமத்திற்கும் காரணமாகிறது. இது வேதக்கூற்றாகும். செல்வந்தன் தன் செல்வத்தின் மூலம் உத்தம தர்மத்தைப் பின்பற்ற முடியும். தர்மமும் காமமும் அர்த்தத்தின் இரு அவயங்கள் என்பது ஸ்ருதியின் கூற்றாகும். எல்லா உயிர்களும் பிரம்மாவை வணங்குவதுபோல உத்தம ஜாதி மனிதர்களும் செல்வந்தனை உபாசிக்கிறார்கள். ஜடையும், மான் தோலும் தரிக்கும், புலன்களை வென்ற நைஷ்டிகப் பிரம்மச்சாரிகள் கூடப் பொருளை விரும்பித் தனித்தனியாக வாசம் புரிகிறார்கள். காவியணிந்தவர்களும், அறிவு ஜீவிகளும் கூட செல்வத்தை விரும்புகிறார்கள். சொர்க்கத்தை அடைய விரும்புகிறவர்களும், ஆஸ்திக-நாஸ்திகர்களும் கூடப் பொருளை விரும்புகிறார்கள். முக்கியத் தன்மையை அறியாமலிருப்பது அஞ்ஞானம் ஆகும். தன் சேவகர்களுக்குப் போகமும் பகைவர்களுக்குத் தண்டனையும் அளித்து வசத்தில் வைப்பவனே செல்வந்தன் ஆவான்” என்றார்.

நகுல சகதேவரும் பொருளையே சிறப்பானதாகக் கூறினார்கள். “மகாராஜா! மனிதன் நடமாடும்போது, தூங்கும்போது, நிற்கும்போது கூட சிறிய, பெரிய உபாயங்களால் செல்வத்தின் வரவை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். செல்வம் கிடைத்தற்கரிய அனைவருக்கும் பிரியமான பொருள் ஆகும். தர்மத்தோடு கூடிய செல்வம் அல்லது செல்வச்செழிப்போடு கூடிய தர்மம் அமுதத்திற்கு நிகரானது. ஏழைகளின் விருப்பங்கள் நிறைவேறுவதில்லை. தர்மம் இல்லாதவனுக்குச் செல்வம் கிடைக்க முடியாது. ஆதலால், மனிதன் வாழ்க்கையில் தர்மப்படி நடந்தே பிறகு செல்வத்தைத் தேட வேண்டும். தர்மபராயண மனிதரையே மக்கள் நம்புகிறார்கள். நம்பத்தொடங்கும்போது விருப்பங்கள் தாமாகவே நிறைவேறுகின்றன. ஆகவே எல்லாவற்றிற்கும் முதலில் தர்மப்படி நடந்து பிறகு தர்ம வழியில் செல்வம் சேர்க்க வேண்டும். இதற்குப் பிறகு இரண்டிற்கும் அனுகூலமான காமத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும். இவ்விதம்

தர்மார்த்த காங்களை ஒன்று சேர்ப்பதால் மனிதனின் விருப்பங்கள் நிறைவேறுகின்றன” என்றார்.

பீமசேனன் காமம் எனப்படும் ஆசையை முக்கியமானதாகக் கூறுதல்

பீமசேனன் நகுல-சக தேவரைத் தொடர்ந்து பேசலானார். “மகாராஜா! விருப்பம் இல்லாதவன் செல்வத்தைச் சேர்ப்பதும் இல்லை. தர்மம் செய்வதும் இல்லை. ஏதாவது ஒரு ஆசையோடு தான் ரிஷிகளும் தவத்தில் ஈடுபடுகின்றனர். ஆசையாலேயே மக்கள் வேத, உபவேதங்களைப் படிக்கிறார்கள்; வித்வான்களாகிறார்கள். விருப்பத்துடனேயே சிராத்த கர்மம், யாகம், தானம் போன்றவற்றில் ஈடுபடுகின்றனர். விவசாயி, வியாபாரி, இடையன், சிற்பக் கலைஞன், தெய்வ சம்பந்தமான காரியம் ஆற்றுவவர்களும் ஆசையோடுதான் தத்தம் காரியத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

ஆசைக்குப் பல்வேறு உருவங்கள் உள்ளன; எல்லாக் காரியமும் ஆசையால்தான் நடைபெறுகின்றன. ஆசையில்லாதவர்கள் எங்கும் கிடையாது, இருந்ததும் இல்லை; இனிமேலும் இருக்காது. ஆகவே ஆசையே மூன்றிற்கும் சாரமாகும். தர்மமும் அர்த்தமும் இதிலேயே உள்ளன. தயிரின் சாரம் வெண்ணெய் என்பது போல தர்ம அர்த்தத்தின் சாரம் ஆசையாகும். பிண்ணாக்கைவிட எண்ணெயும், மோரை விட நெய்யும் சிறந்தவையாகும். அதுபோல தர்மத்தையும், அர்த்தத்தையும் விட காமம் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. காமம் தர்மார்த்தத்திற்குக் காரணமாகிறது. ஆகவே அதுவே தர்மார்த்த ரூபமாகும். ஆசையில்லாமல் பிராமணன் நல்ல அன்னத்தை உண்பதில்லை.

ஆசையில்லாமல் யாரும் பிராமணனுக்கு செல்வத்தைத் தானம் அளிப்பதில்லை. உலக உயிர்களிடையே நடைபெறும் பலவகைச் செயல்களும் ஆசையின்றி நடைபெறுவதில்லை.

ஆகவே, மன்னா! ஆசையை ஏற்று, அழகிய அணிகலன்களை அணிந்து அழகிய யுவதிகளோடு மகிழ்ச்சியடையுங்கள். தாங்கள் என் கூற்றை வேறுவிதமாக எண்ணக்கூடாது. என்னுடைய வாக்கு உத்தமமானது, மென்மையானது, சிறந்தது, சாரம் உடையது. ஆகவே சிறந்தவர்களும் இதை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். என்னுடைய கருத்துப்படி தர்ம, அர்த்த, காமம் மூன்றையும் ஒன்றாகவே பயன்படுத்த வேண்டும். இவற்றில் ஒன்றை ஏற்பவன் அதர்மன்; இரண்டைப் பயன்படுத்துபவன் மத்திமன்; மூன்றிலும் சமமாகப் பிரேமை கொண்டு செயல்படுபவனே உத்தமனாவான்.” என்று பீமசேனன் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறினார்.

அனைவரின் சொற்களைக்கேட்டு யுதிஷ்டிரர் முடிவாகக் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் அனைவரிடமும் கூறினார். “சகோதரர்களே! நீங்கள் தர்ம சாஸ்திரத்தின் கொள்கைகளை ஆலோசித்துக் கூறியுள்ளீர்கள். உங்கள் அனைவரின் கருத்துக்களையும் நான் அறியவிரும்பினேன். இப்போது நான் கூறுவதையும் நீங்கள் அவசியம் கேளுங்கள். பாவ, புண்ணியங்களில் ஈடுபடாத, பொருளை ஈட்டாத, தர்ம, காமத்தில் விருப்பமற்ற, குற்றமற்ற மனிதன் சுக-துக்கங்களில் இருந்து நிரந்தரமாக விடுதலை அடைகிறான். அப்போது அவன் பொன்னையும், மண்ணையும் சமமாக எண்ணுகிறான். பற்று உடையவன் ஒருபோதும் விடுதலை அடைய முடியாது. பற்றுற்ற ஞானி மனிதனே மோட்சத்தை அடைகிறார்கள். ஆகவே முமுட்சுக்கள் (மோக்ஷத்தை விரும்புபவர்கள்) யாருக்கும் விருப்பமானதையோ, விருப்பமற்றதையோ செய்ய வேண்டாம் என்று பகவான் பிரம்மா கூறியுள்ளார்.

இறைவன் பல்வேறு காரியங்களுக்காக எல்லாப் பிராணிகளையும் தூண்டுவிக்கிறார். ஆகவே இறைவனே பலமுடையவர். மனிதன் தன் கர்மத்தின் மூலம் கிடைக்காத பொருளைப் பெற முடியாது. நடக்க வேண்டியது நடந்தே தீருகிறது. மனிதன் தர்மார்த்தகாமம் என்ற மூன்றும் இல்லாமல் போனாலும் அவசியமான பொருட்களைப் பெற்றுவிடுகிறான். ஆகவே மோட்சத்தை அடைவிக்கும் ரகசிய உபாயமான ஞானமே உலகத்திற்கு உடண்மையான நன்மை செய்வதாகும்” என்று கூறினார். யுதிஷ்டிரரின் சொற்களைக் கேட்ட அவருடைய சகோதரர்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர். யுதிஷ்டிரரைக் கைகுவித்து வணங்கினர். அவர்களைப் புகழ்ந்து பேசிய யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் பீஷ்மரிடம் வந்தார். உத்தம தர்மம் எது எனப் பிதாமகரிடம் வினவினார்.

12.3.31 யுதிஷ்டிரர் யாருடன் நட்புக் கொள்ளலாம் என வினவுதல்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார்; “கௌரவ குலத்தின் அன்பைப் பெருக்கும் மகாஞானியான பிதாமகரே! நான் வேறு சில வினாக்களை உங்கள் முன் வைக்கிறேன்; இனிய இயல்புடைய மனிதர்கள் எவ்வாறு இருக்கிறார்கள்? யாரோடு அன்பு கொள்வது உத்தமமானது? நிகழ் காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும் எத்தகைய மனிதர்கள் உபகாரம் செய்வார்கள்? பெரும் செல்வமும் நண்பர்களைப் போல பயனளிக்க முடியாது. நன்மைக்கான விஷயத்தைக் கேட்கும் நண்பனும், நன்மை செய்யும் நண்பனும் கிடைத்தற்கரியவர்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். இவை அனைத்தையும் எனக்குக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டார்.

12.3.32 பீஷ்மர் நட்புக் கொள்ளக் கூடாதவர்கள் யார் யார் எனக் கூறுதல்

பீஷ்மர் நட்பு கொள்ளக் கூடாதவர்கள் பற்றிக் கூறலானார்; “யுதிஷ்டிரா! லோபி, குரூரன், தர்மத்தைத் துறப்பவன், கபடமானவன், போக்கிரி, கீழ்த்தரமானவன், பாவ வழியில் செல்பவன், அனைவரையும் சந்தேகப்படுபவன், சோம்பேறி, தீர்க்ககுத்திரி (முன்னெச்சரிக்கை இல்லாதவன்) கோணல் அறிவுடையவன், நிந்தைக்குரியவன், குருபத்தினியோடு சேர்ந்தவன், ஆபத்து நேரத்தில் துணையைக் கைவிட்டவன், தீயவன், வெட்கமற்றவன், நாஸ்திகன், வேதத்தை நிந்திப்பவன், புலனடக்கமின்றி விருப்பப்படி சஞ்சரிப்பவன், பொய்யன், எல்லோராலும் வெறுக்கப்படுபவன், தன் சபதத்தில் நிலைக்காதவன், புறம் கூறுபவன், புனிதமற்ற அறிவுடையவன், பொறாமை கொண்டவன், பாவ எண்ணமுடையவன், தீய இயல்புடையவன், கொடியவன், தூர்த்தன்

நண்பனுக்குத் தீமை செய்பவன், அடுத்தவர் செல்வத்தை விரும்புவவன், எவ்வளவு பெற்றாலும் திருப்தியற்றவன், மந்தபுத்தியுடையவன், நண்பனை தைரியம் இழக்கச் செய்பவன், கவனமில்லாதவன், அகாலத்தில் கோபம் கொள்ளுபவன், நல்ல நண்பர்களைத் துறந்து திடீரென்று விரோதியாக மாறுபவன், சிறு குற்றம் தெரியாமல் செய்யப்பட்டாலும் நண்பனுக்குத் தீமை செய்பவன், பாவி, தன் காரியசாதனத்திற்காக நட்பு கொள்ளுபவன், நண்பனை துவேஷிப்பவன், வாயால் நண்பனைப் போலப் பேசி, மனத்தில் பகைமை கொண்டிருப்பவன்.

கோணல் பார்வை உடையவன், எதிர்மறையாகப் பார்ப்பவன், நன்மையை விரும்பும் நண்பனையும் எதிர்ப்பவன், குடிகாரன், த்வேஷி சினமுடையவன், கருணையற்றவன், குரூரன், மற்றவரைத் துன்புறுத்துபவன் நண்பனுக்குத் துரோகம் செய்பவன், ஹிம்சிப்பவன், நன்றி கெட்டவன், தாழ்ந்தவன் ஆகியவர்களோடு ஒருபோதும் நட்பு கொள்ளக்கூடாது. மற்றவர்களின் பலவீனத்தைச் சுட்டுபவனும் நட்புக்குத் தகுந்தவனல்ல. இப்போது நண்பனாக்கிக் கொள்ளக் கூடியவர்களைத் தெரிந்துகொள்” என்றார்.

12.3.33 நட்புக்குரியவர்களாகப் பீஷ்மர் கூறுபவர்கள்

யுதிஷ்டிரா! உயர் குலத்தவன், பேச்சில் கெட்டிக்காரன், ஞான, விஞ்ஞானத்தில் தேர்ந்தவன், அழகும் குணமும் உடையவன்,

பேராசையற்றவன் களைப்பின்றிச் செயலாற்றுவான், நல்ல நண்பர்கள் உடையவன், நன்றியுடையவன், எல்லாம் அறிந்தவன், பேராசையற்றவன், இனிய இயல்புடையவன், சத்தியப்பிரதிக்குன், புலன்களை வென்றவன், எப்போதும் உடற்பயிற்சி செய்பவன், உத்தமகுல வாரிசானவன், தன் குலப்பொறுப்பைச் சமக்கும் ஆற்றல் உடையவன், உலகில் பிரசித்தமானவன்.

தன்னுடைய சக்திக்கேற்ப கடமையைச் சரியாகச் செய்பவன், திருப்தியாக இருப்பவன், சமயம் இல்லாத நேரத்தில் கோபம் கொள்ளாதவன், திடீரென்று நட்பைத் துறப்பவன், மற்றவர்களுக்குத் தீமையை விரும்பாதவன் பொருள் தத்துவத்தை அறிந்தவன், தான் கஷ்டப்பட்டாலும் நல்லவர்களின் காரியத்தை வெற்றி பெறச் செய்பவன், நண்பனிடம் விரக்தி அடையாதவன். சினத்தோடு நண்பர்களுக்கு விபரீதம் செய்யாதவன், லோப, மோக வசப்பட்டு நண்பனின் யுவதியிடம் அணுகாதவன், நம்பிக்கைக்குரியவன், தர்மத்தை விரும்புவவன், மண்ணையும் பொன்னையும் சமமாக எண்ணுபவன், எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமான சாஸ்திரங்களைப் பின்பற்றுவவன், விதிவசமாகக் கிடைத்த செல்வத்தால் திருப்தி அடைபவன், குடும்பத்தினருடன் நண்பனின் காரியத்தில் ஈடுபடுபவன் ஆகியவர்களுடனேயே மன்னன் நட்பு கொள்ள வேண்டும். அத்தைய நட்புடைய மன்னனின் அரசு வளர்பிறை போல வளர்கிறது.

ஒவ்வொரு நாளும் சாஸ்திரங்களைப் படிப்பவர்கள், கோபத்தை வசப்படுத்தி வைத்திருப்பவர்கள், போரில் பலமுடையவர்கள், உத்தம குலத்தில் பிறந்த சீலமும் சிறந்த குணங்களும் உடையவர்களையே நண்பனாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். மன்னா! நான் முன்பு கூறிய குற்றமுள்ள மனிதர்கள் அனைவரிலும் நன்றியில்லாதவர்கள் மிகவும் அதர்மமானவர்கள். அவர்கள் நண்பனைக் கொன்று விடுகிறார்கள். அத்தகைய கீழ்த்தரமானவர்களைத் தூரத்திலேயே விலக்கிவிட வேண்டும்” என்று பிதாமகர் கூறினார்.

12.3.34 மித்ர துரோகி பற்றி யுதிஷ்டிரருக்குப் பீஷ்மர் பதில் அளித்தல்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் நன்றியில்லாத மித்ர துரோகிகளைப் பற்றிக் கூறுமாறு கேட்டார். பீஷ்மர் அவருக்கு முன்பு வடக்கு திசையில் மிலேச்சர்களின் தேசத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு வரலாற்றை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறினார். மிலேச்சர்களின் கிராமத்தில் வாழ்ந்த கௌதமன் என்ற பிராமணன் தெய்வீகக் கொக்கான ராஜதர்மாவிடம் நட்பு கொண்டு பெரும் செல்வம் பெற்றதையும், நன்றியின்றி ராஜதர்மாவையே உணவுக்காகக் கொன்றதையும் விவரித்தார். “பாரதா! நன்றியில்லாதவனுக்குப் புகழ் உண்டாகாது.

அவனுக்கு வாழ இடமும், சுகமும் கிடைக்காது. நன்றியற்றவன் நம்பிக்கைக்கு உரியவன் அல்ல. மித்ர துரோகிக்கு சாஸ்திரத்தில் எந்தப் பிராயச்சித்தமும் கூறப்படவில்லை.

யுதிஷ்டிரா! நண்பன் மூலம் எல்லாவற்றையும் பெற்று விடலாம். நண்பர்களின் ஒத்துழைப்பால் எப்போதும் மரியாதை கிடைக்கிறது. நண்பனின் உதவியால் போகங்கள் கிடைக்கின்றன. நண்பர்கள் மூலம் ஆபத்திலிருந்து விடுதலை பெறமுடிகிறது. ஆகவே அறிவுடையவன் மரியாதையுடன் நண்பனைப் பூஜிக்க வேண்டும். பாவியான, நன்றியற்ற, குலத்திற்குத் தீயைப் போன்ற மித்ர துரோஹியை, அத்தகைய அதமனை அறிவுடையவர்கள் எப்போதும் தியாகம் செய்துவிடுகிறார்கள். இவ்வாறு சிறந்த நண்பன் மற்றும் மித்ர துரோகியைப் பற்றி உனக்குத் தெரிவித்துள்ளேன். இப்போது இன்னும் என்ன கேட்க விரும்புகிறாய்?” என்று வினவினார்.

யுதிஷ்டிரர் அவரிடம் ஆஸ்ரமங்களின் உத்தம தர்மத்தை உரைக்குமாறு கேட்டார். பீஷ்மர் அவரிடம் கூறினார்; “யுதிஷ்டிரா! வேதங்களில் எல்லா ஆஸ்ரமங்களுக்கும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவிக்கும் தவத்தின் குறிப்புள்ளது. இந்த உலகம் பல குற்றங்களை உடையது. அதனை அறிந்து அறிவுடையவர்கள் தன்னுடைய மோகூத்திற்கான முயற்சியைச் செய்ய வேண்டும்” என்றார்.

12.4 பீஷ்மர் உரைத்த மோகூ தர்மம்

12.4.1 மனிதன் துயரத்தை விலக்கிக் கொள்ளும் வழியைப் பிதாமகர் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் கேட்டார்; ‘பாட்டனாரே! செல்வம் அழிந்து விட்டால், அல்லது மனைவி, மக்கள், தந்தை இறந்துவிட்டால் எந்த அறிவால் மனிதன் துயரத்தை விலக்கிக்கொள்ள வேண்டும்?” என்றார். பீஷ்மர் சேன்ஜித் என்ற மன்னனுக்கு ஒரு பிராமணன் கூறிய சொற்களைப் பதிலாக எடுத்துக்காட்டினார்.

“யுதிஷ்டிரா! சேன்ஜித் மன்னரின் புதல்வன் இறந்துவிட்டான். மன்னர் துயரத்தியில் மூழ்கினார். அப்போது ஒரு பிராமணன் அவரிடம், “மன்னா? நீ மூட மனிதனைப் போல் ஏன் துக்கமடைகிறாய்? மற்றவர்கள் உனக்காகத் துயரப்படும் நாளும் வரப்போகிறது. மன்னா! நீ, நான், மற்றுமுள்ள இந்த மக்கள் அனைவரும் எங்கிருந்து வந்தோமோ அங்கேயே திரும்பிச் செல்லப்போகிறோம்.” என்றார். மன்னன் அவரிடம் தங்களிடம் இவ்வாறான துயரம் இல்லாத எத்தகைய அறிவு, தவம், சமாதி, ஞானம் அல்லது சாஸ்திரம் உள்ளது? நான் மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்து போகிறேன். துயரத்தில்

வேதனையடைகிறேன். இப்போது என் உள்ளத்தில் நிரந்தரமான துயரம் குடிகொண்டுவிட்டது” என்றான். பிராமணன் அவருக்குப் பதிலளித்தார்.

மன்னா! இவ்வுலகில் நான் தனியாக இருக்கிறேன். எனக்கு வேறு யாருமில்லை. நானும் வேறு யாருடையவனுமில்லை. எனக்கு யாரிடமும் பற்றில்லை. யாருக்கும் என்னிடம் பற்றில்லை. இவ்வுடலோ, அல்லது உலகமோ கூட என்னுடையதல்ல. இந்த அறிவினால் எனக்கு மகிழ்ச்சியோ, துயரமோ உண்டாவதில்லை. இதேபோலப் புதல்வன், பேரன் உறவினர் இவர்களிடம் பற்றை வளர்த்துக் கொள்ளக்கூடாது. ஏன் எனில் ஒருநாள் அவர்களைப் பிரிவது நிச்சயம். உன்மகன் தெரியாத ஒரு நிலையிலிருந்து வந்தவன். இப்போது அறியாத நிலைக்குச் சென்றுவிட்டான். நீ அவனையும், அவன் உன்னையும் அறியமுடியாது. பிறகு நீ அவனுக்கு யாராவாய்? எதற்காகத் துயரப்படுகிறாய்?

உலகில் சுகத்திற்குப் பின் துக்கமும், துக்கத்திற்குப்பின் சுகமும் சக்கரத்தைப் போலச் சுழன்று வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த உடலே சுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் ஆதாரமானது. உயிர் இயல்பாக உடலுடனேயே தோன்றி அதனுடனேயே அழிந்துவிடுகிறது. வாணியர் எண்ணெய்க்காக எள்ளைச் செக்கில் ஆட்டுவது போல, எல்லோரும் அறியாமையால் தோன்றும் கவலைகளால் சிருஷ்டி சக்கரத்தில் அரைக்கப்படுகின்றனர். மனிதன் மனைவி மக்களுக்காகத் திருட்டு முதலிய பாவச் செயல்களைச் செய்கிறான். ஆனால் அவற்றிற்கான பலன்களை இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் தனியாகவே அனுபவிக்கிறான்.

இங்கு செல்வம், புதல்வன் குடும்பத்தினர் அழியும்போது காட்டுத் தீயைப்போன்ற பெரும் துயரம் உண்டாகிறது. ஆனால் சுக-துக்கம், பிறப்பு, இறப்பு அனைத்தும் விதிக்குட்பட்டவை. மனிதன் அறிவாளியோ, அறிவற்றவனோ, தெய்வத்தின் அனுகூலம் இருந்தாலே சுகமடைய முடியும். நண்பர்கள் சுகமளிக்கும் திறமை உடையவர்களல்ல; பகைவர்கள் துயர் அளிக்கும் திறமையுடையவருமல்ல. உண்மையில் சம்சார சாகரத்தின் கதியை ஞானியரே அறிய முடியும். பால் தரும் பசு கண்ணினுடையதா? அதைக்கறப்பவன் அல்லது மேய்ப்பவனுடையதா? அதைத் திருடும் திருடனுடையதா? பாலை யார் குடிக்கிறானோ, அவனுடையது தான் அந்தப் பசு என்பது அறிஞர்களின் தீர்மானமாகும்.

ஞானிகள் இறுதிநிலையில் மகிழ்கிறார்கள். இறுதிநிலை கிடைப்பது சுகமானது எனப்படுகிறது. அறியாமையால் போர்த்தப்பட்ட தீய அறிவுடைய முட்டாள்கள் தங்கள் காரியங்களின் சுப-அசுப விளைவுகளைப்

பொருட்படுத்தாமல் சுகமாகத் தூங்குகிறார்கள். ஞானத்தால் உண்டாகும் சுகம் பெற்றவர்களை அர்த்தமும் அனர்த்தமும் துன்பப் படுத்துவதில்லை. முட்டாள் மனிதர்கள் எப்போதும் சுக-போகத்தில் மூழ்கி விடுகிறார்கள். தொடக்கத்தில் சோம்பேறித்தனம் சுகமளிக்கிறது. ஆனால் முடிவில் துன்பமளிக்கிறது. காரியத் திறமை துக்கமாகத் தோன்றுகிறது. முடிவில் அது சுகம் அளிக்கிறது.

துயரத்திற்கு ஆயிரக் கணக்கான இடங்களும், பயத்திற்கு நூற்றுக்கணக்கான இடங்களும் இருக்கின்றன. ஆனால் அவை ஒவ்வொரு நாளும் முட்டாள்கள் மீதே செல்வாக்கைச் செலுத்துகின்றன. ஞானிகளிடமல்ல, அறிவுடைய, பிறர்குற்றம் பாராத, மனத்தை வசப்படுத்தும், புலன்களை வென்றவனை துயரம் ஒருபோதும் தொட முடியாது. மனிதன் எந்தப் பொருளின் மீது பாசம் வைத்தாலும் அது அவனுடைய துயரத்திற்குக் காரணமாகிறது. தன் விருப்பங்களுக்குப் பின்னால் செல்லும் மனிதன் அவற்றின் பின்னாலேயே நஷ்டமாகி விடுகிறான். உலகில் போகங்களால் பெறும் சுகம், பற்று அழிவதால் பெறும் சுகத்தின் பதினாறில் ஒரு பங்கிற்கும் சமமாகாது.

ஆகவே, எல்லாவகைப் போகங்களில் இருந்தும் விரக்தியடைந்து அவற்றைத் தள்ளிவிட வேண்டும். ஆமை தன் உடலைச் சுருக்கிக் கொள்வதைப் போல, ஜீவன் தன் ஆசைகளைச் சுருக்கிக் கொள்ளும்போது, தன் தூய உள்ளத்தில் ஸ்வயம் பிரகாச ஸ்வரூபமான பரமாத்மாவை நேருக்கு நேர் காண்கிறது. சாதகன் சத்ய-அசத்யம், மகிழ்ச்சி-துயரம், பயம்-பயமற்றது, பிடித்தது-பிடிக்காதது முதலிய இருமைகளைத் தியாகம் செய்யும் போது அவன் உள்ளம் அமைதியாகி விடுகிறது. ஆசையைத் தியாகம் செய்பவனுக்கே சுகம் கிடைக்கிறது. பிங்களா என்ற வேசி, தன் காதலன் தன்னிடம் வராதபோது யோசனை செய்தாள். ஒரே கம்பமும் ஒன்பது கதவுகளும் உடைய என்னுடைய உடலை மற்றவர்களுக்கு மூடிவிடப் போகிறேன் என்று தீர்மானித்து சிறந்த ஞானமுடையவளாகி சுகம் பெற்றாள். எனவே எதனிடமும் ஆசை, பற்று வைக்காததே சுகமாகும்” என்று சேன்ஜித் மன்னனுக்குப் பிராமணன் பற்றின்மையே சுகம் என்பதை விளக்கியுரைத்தான். யுதிஷ்டிரா! இந்த வரலாறே உனக்குப் பதிலாகும் எனப் பீஷ்மர் கூறினார்.

12.4.2 தன் நன்மையை விரும்பும் மனிதனின் கடமை பற்றித்

தந்தைக்கு மகன் செய்த உபதேசம்

யுதிஷ்டிரர் தொடர்ந்து கேட்டார்; “பிதாமரே! காலன் எல்லா

பூதங்களையும் தொடர்ந்து சம்ஹாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறான். இந்நிலையில் தன் நன்மைக்காக மனிதன் என்ன செய்யவேண்டும்?” என்றார் பீஷ்மர் அவரிடம், “இது விஷயத்தில் தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடல் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறப்படுகிறது. நீ இதை கவனமாகக் கேள்” என்று கூறிப் பேசலானார்.

“பழைய காலத்தில் எப்போதும் வேத சாஸ்திரங்களைப் படிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்த ஒரு பிராமணன் இருந்தார். அவருக்கு ஒரு புதல்வன் இருந்தான். அவன் பெயர் மேதாவி. அவன் குணத்திலும் மேதாவிடாக இருந்தான். அவன் மோட்சம், தர்ம, அர்த்த அறிவில் தேர்ந்தவன். அவன் ஒருநாள் வேத பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்த தந்தையிடம் கேட்டான்; “தந்தையே! மனிதனின் ஆயுள் வேகமாகக் கழிந்து கொண்டிருக்கிறது. இதை அறிந்த அறிவுடையவர் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று உபதேசியுங்கள். அதன்படி நான் தர்மத்தைப் பின்பற்றி நடப்பேன்” என்றான்.

அவனுடைய தந்தை, “மகனே! முதலில் பிரம்மச்சரிய விரதத்தைக் கடைப்பிடித்து வேதங்களைக் கற்க வேண்டும். பிறகு குடும்ப வாழ்க்கையை ஏற்றுப்பிட்டுக்கள் நற்கதியை அடையப் புதல்வனைப் பெறவேண்டும். முறைப்படி மூன்று வகை அக்னியை ஸ்தாபித்து யாகங்களைச் செய்ய வேண்டும். பிறகு வானப்பிரஸ்த ஆஸ்ரமத்தைப் பின்பற்றவேண்டும். இறுதியாக மௌனத்தை ஏற்று சந்நியாசியாக வேண்டும்” என்று பதிலளித்தார். புதல்வன் அவரிடம்”, இவ்வுலகம் மரணத்தின் மூலம் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இரவும் பகலும் ஆயுள் குறைந்து நாட்கள் கழிகின்றன. இத்தகைய நிலையில் நீங்கள் தீரனைப் போல் எவ்வாறு பேசுகிறீர்கள்?” எனக் கூறினான். தந்தையாகிய பிராமணன், மகனிடம் “நீ ஏன் என்னை பயமுறுத்துகிறாய்? இந்த உலகம் யாரால் கொல்லப்படுகிறது எனக் கூறுபார்க்கலாம்? இதை யார் சூழ்ந்துள்ளனர்?” என்றார்.

மகன் கூறினான்; தந்தையே! உலகம் முழுவதும் மரணத்தின் மூலம் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. முதுமை இதனை நாற்புறமும் சூழ்ந்துள்ளது. இரவு, பகல், உருவத்தில் பிராணிகளின் உயிர் அபகரிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இதைத் தாங்கள் ஏன் அறியவில்லை? இந்த இரவுகள் தினமும் வருகின்றன. சென்று விடுகின்றன. மரணம் ஒரு வினாடி கூடத் தங்குவதில்லை என்பதை நான் அறிகிறேன். எந்த ஒரு நாளிலும் சுபகர்மம் செய்யப்படாத போது அந்த நாள் வீணானது எனக் கருதப்படுகிறது. மனிதனின் ஆசை நிறைவேறும் முன்பே மரணம் அவன் அருகில் வந்துவிடுகிறது. ஆகவே, நன்மையான காரியத்தை இன்றே செய்ய வேண்டும். நாளை செய்யப்பட வேண்டிய காரியத்தை இன்றே

செய்துவிடவேண்டும். மாலை செய்ய வேண்டியதைக் காலையிலேயே செய்துவிட வேண்டும். ஏன் எனில் மரணம் இவனுடைய காரியம் நிறைவடைந்ததா? என்று பார்ப்பதில்லை.

யாருடைய மரணகாலம் இன்று வரும் என்று யார் அறிய முடியும்? உலகம் முழுவதும் அதிகாரம் செய்யும் மரணம் ஒருவனை அழைப்பு விடுத்து அழைத்துச் செல்வதில்லை. மரணம் மறைவாக இருந்தே தாக்குகிறது. ஆகவே இளம் வயதிலேயே அனைவரும் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் வாழ்க்கை சந்தேகமானது. மனிதன் இந்த வேலை முடிந்துவிட்டது; இதை இன்னும் செய்ய வேண்டும். இது அரைகுறையாக உள்ளது” என்று கருதுகிறான். இவ்வாறு செயலில் பற்று கொண்ட மனிதனைக் காலன் தன் வசப்படுத்துகிறான். மனிதன் செய்த காரியங்களுக்குப் பலன் கிடைக்கப் பெறும் முன்பே கர்மங்களின் பற்று கொண்ட மனிதனைக் காலன் தன் வசப்படுத்திடுகிறான்.

ஒருவன் பலமுடையவனோ, பலமற்றவனோ, வீரனோ, கோழையோ, வித்வானோ, முட்டாளோ, மரணம் அவன் ஆசைகள் நிறைவேறும் முன்பே அவன் எடுத்துச் சென்றுவிடுகிறது. தந்தையே! இந்த உடலில் முதுமை, பிணி, மரணம் இன்னும் பலகாரணங்களால் துயரங்களின் தாக்குதல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்போது தாங்கள் எவ்வாறு நலமாக அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? கிராமமோ, நகரமோ எங்கு வாழ்ந்தாலும் மனைவி மக்களிடம் பற்று கொள்வது மரணத்தின் வாயிலே ஆகும்.

விஷயங்களில் வைக்கும் பற்று ஜீவனைக் கட்டும் கயிறு போன்றது. புண்ணியாத்மாக்களே இதனை அறுத்துக் கொண்டு வெளியே வரமுடியும். பாவிகளால் இதை அறுக்க முடிவதில்லை. மனம், வாக்கு, சரீரம் என்னும் சாதனங்களால் உயிர்களுக்கு இம்சை செய்யாதவனின் வாழ்க்கையும், பொருளும் அழிவதில்லை. சத்தியத்தைப் பின்பற்றாதவனால் மரணத்தை எதிர்க்க முடிவதில்லை. ஆகவே, மனிதன் சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். எப்போதும் சாஸ்திரங்களை சத்தியமாகக் கருதி மனத்தையும் புலன்களையும் அடக்க வேண்டும்.

சத்தியத்தின் மூலமே மனிதன் மரணத்தை வெல்ல முடியும். அம்ருதம், மரணம் இரண்டும் இந்த சரீரத்திலேயே உள்ளன. மனிதன் மோகத்தால் மரணத்தையும், சத்தியத்தால் அம்ருதத்தையும் அடைகிறான். ஆகவே நான் சத்தியத்தைத் தேடப் போகிறேன். காம-க்ரோதத்தை இதயத்திலிருந்து விலக்கி கச-துக்கத்தில் சமபாவம் வைக்கப் போகிறேன். எல்லோருக்கும் நன்மை அளிப்பவனாகி, தேவர்களைப் போல மரண பயத்திலிருந்து

விடுபடுவேன். நான் துறவரம் பூண்டு அமைதியான யாகத்தில் ஈடுபடுவேன். மனத்தையும், புலன்களையும் வசப்படுத்திப் பிரம்ம யக்ஞத்தில் ஈடுபடுவேன்.

யாருடைய வாக்கும் மனமும் எப்போதும் ஒன்றாக இருக்கின்றனவோ, எவன் தியாகமும், தவமும், சத்தியமும் நிரம்பியவனோ அவன் நிச்சயம் எல்லாவற்றையும் அடைந்து விடுகிறான். உலகில் வித்தைக்குச் சமமான கண், சத்தியத்திற்குச் சமமான தவம் வேறுகிடையாது. ஆசைக்குச் சமமான துக்கம் ஏதும் கிடையாது. தியாகத்திற்குச் சமமான சுகம் ஏதும் கிடையாது. குழந்தைப் பேறு அற்றவனாயினும் பரமாத்மா மூலமாகவே தோன்றினேன்; பரமாத்மாவிடமே இருக்கிறேன். இனி மேலும் பரமாத்மாவிலேயே லயித்திருப்பேன்.

தந்தையே! தாங்கள் ஒருநாள் இறக்கத்தான் போகிறீர்கள், என்றால் இந்த செல்வத்தால் என்ன கிடைக்கப் போகிறது? அல்லது உற்றார் உறவினர்களோடு என்ன வேலை உள்ளது? மனைவி முதலியவர்களால் என்ன பிரயோஜனம் வெற்றியடையப் போகிறது? தாங்கள் தங்கள் இதயம் என்னும் குகையிலுள்ள பரமாத்மாவைத் தேடுங்கள். உங்கள் தந்தையும், பாட்டனாரும் எங்கே சென்றுவிட்டனர் என்பதை யோசியுங்கள் பார்க்கலாம்” என்று உபதேசம் செய்தான்.

யுதிஷ்டிரா! மகனின் சொல்லைக் கேட்ட தந்தை சத்திய, தர்ம அனுஷ்டானத்தை மேற்கொண்டார். நீயும் சத்திய தர்மத்தில் ஈடுபட்டு உன் நன்மைக்கான சாதனத்தைத் தேடிக்கொள்” எனப் பீஷ்மர் விளக்கிக்கூறினார்.

12.4.3 தியாகம் அல்லது துறப்பதின் சிறப்பு பற்றிப் பீஷ்மர் விளக்குதல்

யுதிஷ்டிரர், செல்வந்தனுக்கும், ஏழைக்கும் எவ்வாறு சுக-துக்கம் கிடைக்கிறது எனக் கேட்டார். பீஷ்மர் முன்பு சம்பாகன் என்ற பிராமணன் அஸ்தினாபுரத்தில் தன்னிடம் கூறியதை யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துக்கூறினார்.

“யுதிஷ்டிரா! இது விஷயமாக முன்பு சம்பாகன் என்னும் பிராமணன் என்னிடம் கூறியதைக் கேள். அவன் வறுமையினாலும், துஷ்ட மனைவியினாலும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டான். அவன் கூறியது; “இவ்வுலகில் மனிதன் தோன்றியதிலிருந்தே பலவகை சுக-துக்கங்களை அடைகிறான். இறைவன் அவனை சுக-துக்கம் இரண்டில் ஏதேனும் ஒன்றில் அழைத்துச் சென்றால் அவன் சுகம் பெற்று மகிழ்ச்சியும் அடைய வேண்டாம். துக்கத்திற்காக வருந்தவும் வேண்டாம். ராஜ்ய சமையைத் தன்மீது எடுத்து வைத்துள்ளவன் தன்னுடைய நன்மைக்கான சாதனத்தைச் செய்வதில்லை. எல்லாவற்றையும் துறந்து, எந்தப் பொருளையும் சேர்க்காவிட்டால் மனிதன்

சுதந்திரமாகச் சஞ்சரித்து சுகத்தை அனுபவிக்கலாம். எதுவும் இல்லாத தரித்திரனே சுகமாகத் தூங்குகிறான். உலகில் ஏழ்மையே சுகமானது; நன்மை அளிப்பது; மங்களம் தருவது; ஆபத்தில்லாதது.

ஏழ்மையையும், ராஜ்யத்தையும் அறிவாகிய தராசில் வைத்து நிறுத்தும்போது குணங்கள் அதிகம் இருந்ததால், ராஜ்யத்தைக் காட்டிலும் ஏழ்மையின் தட்டே தாழ்ந்திருந்தது. இரண்டிற்கும் உள்ள மிகப்பெரிய வேறுபாடு என்னவென்றால், செல்வம் உள்ள மன்னன் எப்போதும் மரணத்தின் வாயிலில் இருப்பது போலக் கலக்கமடைகிறான். ஆனால் செல்வத்தின் மீது பற்று வைக்காதவன் மீது, அக்னியோ, தீமை செய்யும் கிரகங்களும் பலத்தைச் செலுத்த முடியாது. மரணமும் அவனைக்கெடுக்க முடியாது. திருடனும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அவன் எப்போதும் தெய்வத்தின் விருப்பப்படி சஞ்சரிக்கிறான். தலையணை இன்றியே பூமியின் மீது தூங்குகிறான் தேவர்கள் கூட எப்போதும் அவனைப் புகழ்கிறார்கள்.

செல்வமுடையவன் கோப, லோபத்தில் ஆவேசப்பட்டு, சிந்திக்கும் சக்தியை இழந்து விடுகிறான். கோபத்தால் கடுமையாகப் பேசுகிறான். அவன் தன் ராஜ்யம் முழுவதையும் கொடுக்க விரும்பினாலும் அவனை யார் விரும்புவார்கள்? தன சம்பத்தின் சுகவாசம் முட்டாள்களின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து அவனை மோகத்தில் ஆழ்த்துகிறது. காற்று சரத் கால மேகங்களை அடித்துச் செல்வதுபோல, அந்தச் செல்வம் மனிதனின் மனத்தை அபகரித்துவிடுகிறது. பிறகு அகங்காரமும், மதமும் கொண்டு அவன் தன உருவம், தனம், குலம் இந்த மூன்றினால் கர்வம் கொண்டு தன் உள்ளத்தைக் குற்றங்களால் நிரப்பி விடுகிறான். தன் முன்னோர்கள் சேர்த்து வைத்த செல்வத்தை இழந்து ஏழையாகி, பிறர் செல்வத்தை அபகரிக்கிறான். மன்னன் அவனுக்குக் கடுமையான தண்டனை அளித்துத் தருக்கிறான்.

மனிதன் மேற்கூறிய பெரும் துக்கங்களை ஆலோசித்து அவற்றிற்குச் சிகிச்சை அளிக்க வேண்டும். ஒரு மனிதன் தியாகம் செய்யாமல் சுகம் பெறுவதில்லை. தியாகம் செய்யாமல் பரமாத்மாவை அடைய முடியாது. தியாகம் செய்யாமல் பயமின்றித் தூங்க முடியாது. ஆகவே நீயும் எல்லாவற்றையும் துறந்து சுகம் உடையவனாகு” எனச் சம்பாகன் எனக்கு உபதேசித்தான். ஆகவே யுதிஷ்டிரா! தியாகம் அல்லது துறந்துவிடுவதே சுகமளிப்பதில் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது” என்றார்.

12.4.4 மங்கி முனிவரின் உபதேசம்; செல்வத்தின் மீது ஆசையால் துக்கமும் அந்த ஆசையைத் துறப்பதால் சுகமும் கிடைப்பது

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் கேட்டார். “ஒரு மனிதன் செல்வ ஆசையால்

பீடிக்கப்பட்டு முயன்றும் செல்வத்தைப் பெறாவிடில், சுகத்தைப் பெற என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்றார். பீஷ்மர் பதிலளித்தார். “எல்லோரிடமும் சம்பாவம், வீண் முயற்சி இன்மை, உண்மை பேசுதல், விரக்தி, காரியத்தில் பற்றுக் கொள்ளாமை என்ற ஐந்தும் உடைய மனிதனே சுகமடைகிறான். இந்த ஐந்துமே மனச் சாந்திக்குக் காரணமாகின்றன. இதுவே சொர்க்கம்; இதுவே உத்தம சுகமாகும். ‘மங்கி’ என்ற முனிவர் போகங்களிடமிருந்து விரக்தியடைந்து மன எழுச்சியுடன் கூறியவற்றை நீ தெரிந்து கொள்.

மங்கி என்னும் முனிவர் செல்வத்திற்காக மிகுந்த முயற்சி செய்தார். ஆனால் அவர் செல்வம் சேர்ப்பதில் வெற்றி பெறவில்லை. இறுதியில் தன்னிடம் இருந்த சிறிய அளவு செல்வத்தால் இரு கன்றுகளை வாங்கி அவ்விரண்டையும் உழவுப் பயிற்சி கொடுப்பதற்காகக் கயிற்றில் இணைத்து அழைத்துச் சென்றார். அப்போது கிராமத்திற்கு வெளியே வந்த அவ்விரு கன்றுகளின் இடையில் ஒரு ஒட்டகம் வந்தது. அது அந்த இரண்டு கன்றுகளையும் கழுத்தில் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு மிகவேகமாக ஓடியது. கன்றுகள் இறந்துவிட்டன. இதனைக் கண்ட மங்கி முனிவர் இவ்வாறு கூறினார்.

“மனிதன் எவ்வளவு கெட்டிக்காரனாக இருந்தாலும் அவனுக்கு பாக்கியம் இல்லாத செல்வத்தை எவ்வளவு முயன்றாலும் அடைய முடியாது. என்னுடைய செல்வம் சேர்க்கும் முயற்சியில் பல வகை அனர்த்தங்கள் விளைந்தன. இந்த கன்றுகளின் மூலமும் இன்று எனக்கு உபத்திரவம் வந்துள்ளது. இது தெய்வத்தின் லீலையேயாகும். பிடிவாதமாகச் செய்யப்படும் முயற்சியால் என்ன நடக்கும்? மனிதன் செல்வம் முதலியவற்றிடம் வைராக்கியமே கொள்ளவேண்டும். செல்வம் சம்பாதிக்கும் முயற்சியில் விரக்தி கொள்பவனே சுகமாகத் தூங்குகிறான்.

ஜனகருடைய அரண்மனையிலிருந்து வெளியேறிக் காட்டை நோக்கிச் சென்ற சுகதேவ முனிவர் கூறியதே நன்மையளிப்பது. விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெறுவதைவிட விருப்பங்களைத் துறப்பதே, தியாகம் செய்வதே சிறந்தது ஆகும். சரீரத்திடமும், உயிரிடமும் முட்டாள் மனிதனின் ஆசை நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கிறது. ஆசைகளுக்கு அடிமையான, செல்வத்தை விரும்பும் மனமே! நீ என்னை அழிக்காதே. என்னுடன் மகிழ்ச்சியாக இருக்க விரும்பினால், என் மனமே! என்னை வீணான பேராசையில் சிக்க வைக்காதே. நான் முழுமையாக விழிப்படைந்துவிட்டேன். ஆசையே! நிச்சயம் உன் இதயம் எஃகால் ஆனது. அதனாலேயே நூற்றுக்கணக்கான அனர்த்தங்கள் இருந்தபோதும் இது 100 துண்டுகளாகவில்லை.

காமமே! (ஆசை, விருப்பங்கள்) நான் உன்னை நன்றாக அறிவேன். உன்னுடைய விருப்பத்தையும் அறிவேன். நீண்டகாலமாக உனக்கு விருப்பமானதைச் செய்ய முயற்சித்தும் என் மனத்தில் சுகமான அனுபவம் ஏற்படவில்லை. காமமே! உன் வேரை நான் நன்கு அறிவேன். நீ சங்கல்பத்தால் தோன்றியுள்ளாய். இனி உன் சங்கல்பத்தை நான் செய்யப் போவதில்லை, அதனால் நீ வேரோடு அழியப் போகிறாய். செல்வம் கிடைத்தாலும் அதைக் காப்பாற்றுவது கவலையளிக்கிறது. அது நஷ்டமாகும் போது மரணத்திற்கிணையான கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. உழைத்தாலும் செல்வம் கிடைப்பது நிச்சயமில்லை. செல்வம் கிடைத்தாலும் அத்துடன் அது திருப்தியடைவதில்லை. மேலும் செல்வத்தைத் தேடத் தொடங்குகிறது.

காமமே! ருசிமிக்க கங்கை நீரைப் போல இந்தச் செல்வம் தாகத்தை அதிகரிப்பதாகும். இந்த ஆசையின் அதிகரிப்பே என் அழிவிற்குக் காரணமாகும். ஆகவே நீ என்னை விட்டுச் சென்றுவிடு. பஞ்சபூத கணங்களே! அகங்காரம் முதலியவற்றோடு நீங்கள் அனைவரும் காம லோபத்திற்குப்பின் செல்பவர்கள். ஆகவே நான் உங்களை விட்டு சத்வ குணத்தை மட்டுமே ஆஸ்ரயிக்கப் போகிறேன். யோகத்தையும், சிரவணம், மனனம் முதலிய சாதனங்களிலும், பரப்பிரம் பரம்மாத்மாவிலும் மனத்தை ஈடுபடுத்தி, ரோக-சோகமில்லாமல் சுகமடைந்து, பற்றற்று உலகம் முழுவதும் சஞ்சரிப்பேன். என்னை உன்னால் துக்கத்தில் ஆழ்த்த முடியாது.

காமமே! ஆசை, துயரம், உழைப்பு இவற்றின் உற்பத்தி ஸ்தானமாக நீயே இருக்கிறாய். செல்வம் அழிவதால் ஏற்படும் துயரமே எல்லாவற்றிலும் பெரிதாகும். ஏன் எனில் செல்வம் அற்றவனை உற்றார், உறவினர், நண்பர் அனைவரும் புறக்கணிக்கிறார்கள். செல்வம் இல்லாத நிலையிலும் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. செல்வம் இருந்தால் அதைக் கொள்ளையடிக்கத் திருடர்கள் செல்வம் உடையவனைக் கொன்று அதனைக் கொள்ளையடிக்கிறார்கள். எவ்வாறாயினும் செல்வத்தின் ஆசை துக்கத்திற்குக் காரணமாகிறது. இந்த விஷயம் வெகு நேரத்திற்குப்பின் என் அறிவிற்குப் புலப்பட்டுள்ளது.

காமமே! நீ யாரிடம் இருக்கிறாயோ, அவர்களைத் தொல்லைப்படுத்துகிறாய். நீ தத்துவஞானம் இல்லாதவன். சிறுவனைப் போல முட்டாள். எது சுலபமான பொருள்; எது கிடைத்தற்கரியது என்பதை நீ அறியாய் காமமே! பாதாளத்தைப் போல உன்னை நிரப்புவது கடினமாகும். இனி நான் போகங்களைச் சிந்திக்க மாட்டேன். நான் முதலில் பெரும் துயரங்களைச் சகித்துக் கொண்டேன். செல்வத்தின் ஆசை கஷ்டமானது என்பதை அறியாத அறிவிலியாக இருந்தேன். இப்போது செல்வம் அழிந்து,

எல்லாத் துயரங்களில் இருந்தும், கவலையில் இருந்தும் விடுபட்டுச் சுகமாக உறங்குகிறேன். காமமே நான் என்னுடைய விருப்பங்களைத் துறந்து உன்னைத் தியாகம் செய்து விடுகிறேன். இனி நீ என்னோடு இருக்க முடியாது. மகிழ்ச்சி கொண்டாடவும் முடியாது.

மக்கள் என்னை ஆட்சேபித்தாலும், புறக்கணித்தாலும் அதனை நான் பேசாமல் சகித்துக் கொள்வேன். என்னைத் துன்புறுத்தினாலும் நான் பதிலுக்குத் துன்புறுத்த மாட்டேன். எப்போதும் திருப்தியுடன் கிடைத்ததைக் கொண்டு வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்வேன் ஆனால் என்னுடைய பகைவனான உன்னை ஒருபோதும் வெற்றியடைய விடமாட்டேன். எனக்கு வைராக்கியம், சுகம், திருப்தி, அனுமதி, சத்தியம், தமம், பொறுமை, இரக்கம் முதலிய எல்லா நல்ல குணங்களும் கிடைத்துவிட்டன என்பதை நீ அறிந்து கொள். ஆகவே, காமம், லோபம், ஆசை, கருமித்தனம் ஆகியவை மோட்சத்தை விரும்பும் சாதகனான என்னை விட்டு விலகி விட்டும். நான் சத்வ குணத்தில் நிலைத்து விட்டேன்.

காமத்தோடு தொடர்புடைய சிறிதளவு ரஜோ குணத்தையும் மனிதன் விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும். துக்கம், வெட்கமின்மை, அதிருப்தி ஆகியவை காம-க்ரோதத்தாலேயே தோன்றுபவையாகும். கோடைக் காலத்தில் மக்கள் குளிர்த் நீருள்ள குளத்தில் பிரவேசிப்பது போல் நான் பரப்பிரம்மத்தில் நிலைத்து விட்டேன். எனக்கு இப்போது சுகம் மட்டுமே கிடைக்கிறது. இவ்வுலகில் உள்ள சிற்றின்ப சுகங்களும், பரலோகத்தின் திவ்ய சுகங்களும் ஆசையைத் துறப்பதால் உண்டாகும் சுகத்தின் பதினாறில் ஒருபங்கிற்குக் கூட ஈடாகாது.

சரீரம் உடையவர்களுக்கு, காமம், க்ரோதம், லோபம், மோகம், மதம், அசூயை, பாவம் என்னும் ஏழு பகைவர்கள் உள்ளனர். இதில் ஆசை என்னும் பகைவன் எல்லாவற்றையும் விடப் பலமுடையது. இவை அனைத்தையும், பெரும் பகைவனான காமத்தையும் அழித்து நான் அழிவற்ற பிரம்மபுரத்தின் மன்னனைப் போல் சுகமடைவேன்.”

யுதிஷ்டிரா! இவ்வாறு மங்கி முனிவர் எல்லா ஆசைகளையும் துறந்து பரமானந்த சொரூபரான பகவானை அடைந்து விட்டார். கன்றுகளின் இறப்பைக் காரணமாக்கி, காமத்தின் வேரை வெட்டிப் பெரும் சுகமடைந்தார்” என்று ஆசையைத் துறப்பதால் சிறந்த சுகம் பெற முடியும் எனப் பீஷ்மர் உரைத்தார்.

12.4.5 ஜனக மன்னரின் கூற்று; யயாதி மன்னனுக்குப் போத்ய முனிவரின் உபதேசம்

பீஷ்மர் மேலும் கூறலானார்; “யுதிஷ்டிரா! இது விஷயமாக விதேக மன்னன் ஜனகர் கூறியவற்றையும் நீ தெரிந்து கொள்; ஜனகர் கூறினார்; என்னிடம் அளவற்ற செல்வமும் வைபவமும் உள்ளது என்றாலும் என்னிடம் ஏதுமில்லை. இந்த மிதிலாபுரியில் தீவைக்கப்படுமானால் என்னுடையது ஏதும் எரியாது” என்றார். இது தொடர்பாக போத்ய முனிவர் நகுஷனின் மகன் யயாதிக்குக் கூறியதைக் கேள். ஒரு சமயம் நகுஷமன்னனின் மகன் யயாதி வைராக்கியத்தால் சாந்த பாவத்தை அடைந்து, சாஸ்திரத்தின் உன்னத ஞானத்தால் அமைதியடைந்த போத்ய முனிவரிடம் கேட்டார்; “பேரறிஞரே! தாங்கள் எனக்கு அமைதி கிடைக்கும் படியான உபதேசத்தைச் செய்யுங்கள். எந்த அறிவைப் பின்பற்றித் தாங்கள் சாந்தியோடும், திருப்தியோடும் சஞ்சரிக்கிறீர்கள்?” என வினவினார்.

போத்ய முனிவர் யயாதியிடம் கூறினார்; “மன்னா! நான் யாரிடமும் உபதேசம் பெற்று அதன்படி நடந்து கொள்கிறேன். நான் எனக்குக் கிடைத்த உபதேசங்களைக் கூறுகிறேன். பிங்களா, குராரப் பக்ஷி, பாம்பு, படாஹா என்ற சாதகப்பறவை, ஆகியவை என்னுடைய குருமார்களாவர். பிங்களா தன் ஆசையைத் துறந்து சுகமடைந்தாள். ஒரு மாமிசத்துண்டைத் தன் அலகில் எடுத்துக்கொண்டு பறந்த க்ரௌஞ்சப் பறவையை மற்ற பறவைகள் துரத்தி அடித்தன. அப்பறவை அம்மாமிசத் துண்டைத் துறந்து பறவைகளிடமிருந்து விடுதலை பெற்றது. பாம்பு தனக்கென வளை அமைக்காமல் மற்றவர்கள் அமைத்த வளையில் சுகமாக வாழ்கிறது. வீடு வாசல் என்னும் சிக்கலில் மாட்டாததால் பாம்பு எனக்குக் குருவாயிற்று. சாதகப் பறவை எந்த உயிரிடத்திலும் விரோதம் கொள்ளாமல் யாசித்து வாழ்கிறது. அதுபோல முனிவர்கள் பிஷ்மையை ஏற்றுச் சுகமாக வாழலாம் என்ற அறிவால் சாதகப்பறவை குருவாயிற்று.

தன் வேலையில் மூழ்கி இருந்த ஒருவன். அம்பு எய்தபோதும் அருகில் சென்ற மன்னரின் சவாரியைப் பற்றி அறியவில்லை. ஒருமுகப்பட்ட உள்ளத்தின் உபதேசத்தால் அவன் குருவானான். பலர் இருந்தால் அவர்களிடையே கலகம் ஏற்படுகிறது. இருவர் இருந்தாலும் உரையாடல் நிச்சயம் இருக்கும். ஆகவே நான் குமாரி கன்யா என்ற யுவதியின் கையில் இருந்த ஒரே ஒரு சங்கு வளையலைப்போல் தனியாகச் சஞ்சரிப்பேன்” எனத் தன்னுடைய அமைதியான, திருப்தியான வாழ்க்கைக்கான காரணங்களைக் கூறினார். எனவே, யுதிஷ்டிரா! இந்த உபதேசங்களை நீயும் அறிந்துகொள்” என்று பீஷ்மர் கூறினார்.

12.4.6 மலைப்பாம்பின் குணத்தைப் புகழ்ந்து அதனைப் பின்பற்றி வாழ உபதேசித்தல்

யுதிஷ்டிரர் கேட்டார்; “பிதாமகரே! தாங்கள் சதாசாரத்தின் (நன்னடத்தை) சொருபத்தை அறிபவர். எந்தவகை நடத்தையைப் பின்பற்றி மனிதன் இவ்வுலகில் சோகமின்றிச் சஞ்சரிக்கலாம் என்று கூறுங்கள்” என்றார். பீஷ்மர் இவ்வினாவிற்குப் பதிலாக, பிரஹ்லாதனுக்கு, மலைப்பாம்பின் குணங்களைப் பின்பற்றி வாழ்ந்த முனிவர் அளித்த உபதேசங்களை எடுத்துரைத்தார்.

பிரஹ்லாதன் அந்த முனிவரிடம், “தாங்கள் நலமாக, சக்தியோடு, மென்மையாகப் புலன்களை வென்று, இனிய சொற்களைப் பேசி, அறிவுடன் மேதாவியாகி, சிறுவர்களைப் போலச் சஞ்சரிக்கிறீர்கள். தர்ம, அர்த்த சம்பந்தமான காரியங்களைத் தாங்கள் செய்வதில்லை. புலன்களின் விஷயங்களைத் துறந்து விடுதலை அடைந்தவரைப் போல் சஞ்சரிக்கிறீர்கள். எத்தகைய அறிவு, சாஸ்திர ஞானத்தால் இதைப் பெற்றீர்கள் என்பதை எனக்குக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார்.

ஞானியான முனிவர் பிரஹ்லாதனுக்குப் பதில் அளித்தார். “பிரஹ்லாதா! இவ்வுலகில் பிராணிகளின் தோற்றம், வளர்ச்சி, அழிவு ஆகியவை காரணமில்லாத சத்வ சொரூபரான பரமாத்மாவிடமிருந்தே உண்டாயின. ஆகவே நான் அவற்றிற்காக மகிழ்ச்சியோ, கவலையோ கொள்வதில்லை. முன் செய்த கர்மத்தின் படியே உயிர்களுக்குத் தற்கால நன்மை, தீமைகள் தோன்றுகின்றன. இந்த ரகசியத்தை அறிந்து மனிதன் எந்தச்சூழ்நிலையிலும் மகிழ்ச்சி அடையக்கூடாது. குணமுடைய பூதங்கள் அழிபவை என்றும், தோற்றம்-அழிவு என்னும் தத்துவத்தை அறிகின்ற மனிதனுக்கு அறிய வேண்டியது வேறு ஒன்றுமில்லை.

உலகத்தில் உள்ள தாவர-ஐங்கமப் பிராணிகள் அனைத்தும் அழிபவையே. எல்லா உயிர்களுக்கும் குறிப்பிட்ட சமயத்தில் மரணம் வந்து சேருகிறது. ஆகாயத்தில் உள்ள நட்சத்திரங்கள் கூடக் குறிப்பிட்ட சமயத்தில் கீழே விழுந்து விடுகின்றன. இவ்வாறு எல்லாப் பிராணிகளும் மரணத்தின் பாசத்தில் கட்டப்பட்டு இருப்பதைப் பார்க்கிறேன். ஆகவே, தத்துவத்தை அறிந்து எல்லோரிடமும் சுகமான பாவத்தோடு உறங்குகிறேன்.

தெய்வாதீனமாக அதிக உணவு கிடைத்தால் அதிகமாக உண்ணுகிறேன். ஒரு கவளம் கிடைத்தாலும் அதில் திருப்தியடைகிறேன். பல நாட்கள் உணவின்றி உறங்கிவிடுகிறேன். பிறகு மக்கள் எனக்கு ருசியான உணவையும் அளிக்கிறார்கள் மறுபடியும். சிலசமயம் குறைவாகவும், சிலசமயம்

அதைவிடக் குறைவாகவும் உணவு கிடைக்கிறது. சிலசமயம் அதுவும் கிடைப்பதில்லை. சிறிதளவு நொய், சிலசமயம் எள்ளுப் பிண்ணாக்கு, சிலசமயம் வயிறு நிரம்ப அரிசி உணவும் கிடைக்கிறது. இவ்வாறு குறைவோ, அதிகமோ தொடர்ந்து போஜனம் கிடைக்கிறது. சிலசமயம் கட்டிலில் படுத்தும், சிலசமயம் தரையின் மேலேயும், சில சமயம் மாளிகையில் உள்ளே விரிக்கப்பட்ட விலையுயர்ந்த படுக்கையும் கிடைக்கிறது.

சிலசமயம் கிழிந்த துண்டு, மரவுரி அணிகிறேன். சிலசமயம் சணல், பட்டு மற்றும் மான்தோலைத் தரிக்கிறேன். ஒரு நேரம் விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களையும் உடுத்துகிறேன். தெய்வாதீனமாக எனக்கு விலையுயர்ந்த போகப்பொருள் கிடைக்குமானால் நான் அதனை மறுப்பதில்லை. கிடைக்காவிட்டால் அதற்காக வருந்துவது இல்லை. மலைப்பாம்பைப் போலக் கிடைப்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். இந்த விரதம் என் மனத்துக்குச் சுகமளிக்கிறது. இதில் பசுபய, போஜ்ய, பேய மற்றும் பழம் கிடைப்பதற்கான உறுதியான ஏற்பாடு இல்லை. கிடைப்பதைக் கொண்டு உயிர் தரிக்கிறேன். மலைப்பாம்பு போல என்னருகில் வந்ததையே ஏற்கிறேன்.

சுகம்-துக்கம்; லாபம்-நஷ்டம்; அனுசூலம்-பிரதிகூலம் வாழ்க்கை-மரணம் இவை அனைத்தும் தெய்வத்திற்கு அதீனமானவை. இதை நன்கறிந்து என் வாழ்க்கையை நடத்துகிறேன். என்னுடைய பயம், அன்பு, மோகம், கர்வம், அனைத்தும் அழிந்துவிட்டன. நான் தைரியம், அறிவு நிரம்பி முழு அமைதியுடன் இருக்கிறேன். என்னுடைய கர்ம பலனைச் சேர்ப்பது இப்போது அழிந்துவிட்டது. மனம், வாக்கு, அறிவு இவற்றிற்கு பிடிக்கும் சுகம் கிடைக்காதது, நிலையில்லாதது என்பதை அறிந்து இந்த விரதத்தை மேற்கொள்ளுகிறேன். அறிவாளிகளும் வித்வான்களும் இந்த விரதத்தைப் பலவகையாகத் தர்க்கம் செய்கிறார்கள்.

மலைப்பாம்பின் இந்தக் குணம் பயங்கரமானது என்று முட்டாள்கள் கருதுகிறார்கள். ஆனால் இது தவறானது. இது அஞ்ஞானத்தை அழிப்பது; குற்றம் இல்லாதது. ஆகவே குற்றத்தையும், ஆசையையும் தியாகம் செய்து மனிதர்களிடையே சஞ்சரிக்கிறேன்” என்று பிரஹ்மலாதனிடம் முனிவர் கூறினார்.

யுதிஷ்டிரா! எந்த மகாபுருஷன் ஆசை, பயம், லோபம், மோகம் மற்றும் கோபத்தைத் துறந்து இந்த விரதத்தைக் கடைபிடிக்கிறானோ, அவன் இந்த உலகத்தில் ஆனந்தமாகச் சஞ்சரிக்கிறான்” எனப் பீஷ்மர் உபதேசித்தார்.

12.4.7 அறிவே சிறந்தது எனப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம், “பிதாமகரே, மனிதன் உறவினர்கள், கர்மம், செல்வம் அல்லது அறிவு இவற்றில் எதை ஆதாரமாகக் கொள்ள வேண்டும்” எனக் கேட்டார். பீஷ்மர் பதிலுரைத்தார்.

மன்னா! மனிதனின் முக்கியமான ஆஸ்ரயம் அறிவாகும். அறிவே அவர்களுடைய மிகப்பெரிய லாபமாகும். உலகில் அறிவே நன்மை செய்வதாகும். அறிவே சொர்க்கமாகும். தன் ஐஸ்வர்யத்தை இழந்த பலி மன்னன் அதனை மறுபடி தன் அறிவின் பலத்தால் பெற்றான். பிரஹ்மலாதனும், நமசிசியும், மங்கி முனிவரும் கூடத் தம் அறிவின் பலத்தாலேயே தங்கள் காரியத்தில் வெற்றி பெற்றனர். இது தொடர்பாக இந்திரனுக்கும், காச்யபர் என்ற பிராமணனுக்கும் நடந்த உரையாடல் சான்றாகக் கூறப்படுகிறது. செல்வம் இல்லாமல் ஏழையாக இருந்ததால் ஒரு வைசியனால் அவமதிக்கப்பட்ட காச்யபர் தற்கொலை எண்ணத்தை ஏற்ற போது, குள்ளநரி உருவில் வந்த இந்திரன் தன் அறிவின் பலத்தாலேயே காச்யபரை தற்கொலை முயற்சியிலிருந்து தடுத்துவிட்டார். எனவே மனிதன் தன் அறிவையே முக்கியமாகக் கருதிக் கர்மங்களில் ஈடுபட வேண்டும்” என்று பிதாமகர் யுதிஷ்டிரருக்குப் பதிலுரைத்தார்.

12.4.8 சுப, அசுப கர்மங்களை அனுபவிக்க நேரிடுதல்

தொடர்ந்து, யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் தானம், யக்கும், கர்மம் குருசேவை ஆகிய புண்ணிய கர்மங்களுக்கான பலன்களைக் கூறுமாறு கேட்டார்.

பிதாமகர் பதிலுரைத்தார்; மன்னா! காம, க்ரோதம் போன்ற குற்றங்களால் அறிவு தூண்டப்பட்டு மனம் பாவகாரியங்களில் ஈடுபடுகிறது. மனிதன் தன் காரியங்கள் மூலமே பாவம் செய்து துயரத்தை அனுபவிக்கிறான். பாவம் செய்யும் தரித்திரன் பஞ்சத்தால் பஞ்சமும், துயரத்தால் துயரமும், பயத்தால் பயமும் அடைந்து இறந்தவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாக இறந்து போனவனைப் போலாகிவிடுகிறான்.

சிரத்தை மிகுந்தவன், புலன்களை வென்றவன், செல்வம் நிரம்பியவன். சுப கர்மங்களைச் செய்பவன் ஆகியோர் உற்சவத்தைக் காட்டிலும் அதிக உற்சவம், சொர்க்கத்தைவிட மேலான சொர்க்கம், சுகத்தை விட அதிக சுகம் அடைகின்றனர். நாஸ்திகர்களுக்கு மன்னன் கையில் விலங்கு பூட்டி அவர்களை நாட்டை விட்டு வெளியேற்றி விடுகிறான். பயம் நிறைந்த காடுகளில் அவர்கள் வாழ நேரிடுகிறது. இதைவிட வேறு என்ன தண்டனை அவனுக்கு வேண்டும்? தேவபூஜையும், விருந்துபசாரமும் செய்யும்,

பெருந்தன்மையான நல்லவர்கள், புண்ணியத்மாக்கள். அவர்கள் மங்களம் நிறைந்த யோகிகள் பெறக்கூடிய வழியில் செல்கிறார்கள்.

யார் யார் என்ன என்ன காரியத்தைச் செய்கிறார்களோ, அந்தக் காரியம் அவர்களைப் பின்தொடர்கிறது. அவன் தூங்கும் போது அந்தக் கர்மபலனும் அவனுடன் தூங்குகிறது. எழுந்து நின்றால் அதுவும் நிற்கிறது. நடக்கும்போதும் அவனைப் பின் தொடர்கிறது. . எப்போதும் நிழலைப்போல அவனைப் பின்பற்றுகிறது. மனிதர்கள் தம் முற்பிறவிகளில் செய்த காரியங்களின் பலனைத் தனியாகவே அனுபவிக்கிறார்கள். அது கண்ணுக்குப் புலப்படுவதில்லை. தகுந்த சந்தர்ப்பங்களில் காலம் கர்மபலத்தைப் பிராணிகளிடம் இழுத்து வருகிறது. மலர்களும், பழங்களும் யாருடைய தூண்டுதலும் இன்றி உரிய சமயத்தில் தோன்றுவது போல் கர்மபலனும் உரிய காலத்தை மீறுவதில்லை. மானம்-அவமானம், லாபம்-நஷ்டம், மேன்மை-வீழ்ச்சி என்பன முற்பிறவி கர்மங்களுக்கேற்ப அடிக்கடி வருகின்றன. அனுபவித்த பின் விலகி விடுகின்றன. துயரம், சுகம் இரண்டும் முன்பு செய்த கர்மங்களின் விளைவேயாகும்.

ஜீவன் தாயின் கருவில் தோன்றியதுமே, முற்பிறவியில் சம்பாதித்த சுக, துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தொடங்குகிறது. ஒருவன், சிறுவனாகவோ, இளைஞனாகவோ, கிழவனாகவோ இருந்தாலும் அவன் செய்த சுப, அசுப கர்மங்களின் பலன் அடுத்த பிறவியில் அதே நிலையில் அவனுக்குக் கிடைத்து விடுகிறது. ஆயிரம் பசுக்களினிடையில் கன்று தன் தாயைக் கண்டுபிடிப்பது போல, முற்பிறவியில் செய்த கர்மமும் தன் கர்த்தாவை அடைந்து விடுகிறது. உப்பில் நனைக்கப்பட்ட துணி, துவைக்கப்பட்டுத் தூய்மையாவது போல உபவாசம் மேற்கொண்டு தவம் செய்பவன் முடிவற்ற பெரும் சுகத்தை அடைகிறான்.

தபோவனத்தில் இருந்து செய்யப்படும் நீண்டகால தவத்தாலும், தர்மத்தாலும் பாவங்களை நீக்கியவர்களின் விருப்பங்கள் வெற்றியடைகின்றன. மற்றவர்களைக் குறை கூறுவதாலும், பல்வேறு குற்றங்களை விவாதிப்பதாலும் பயன் ஏதும் இல்லை. தனக்கு நன்மையளிக்கக் கூடிய, அனுசூலமான நல்ல காரியங்களையே ஒரு மனிதன் செய்ய வேண்டும்.” எனப் பாவ, புண்ணிய கர்மங்கள் நிச்சயம் பலன் அளித்தே தீரும் என்பதைப் பீஷ்மர் எடுத்துரைத்தார்.

12.4.9 யுதிஷ்டிரர் உலகின் தோற்றம்; பஞ்ச பூத சிருஷ்டி, தர்ம,

அதர்மம், ஜீவாத்மா பற்றி வினா விடுத்தல்; பீஷ்மரின் விடை

யுதிஷ்டிரர், “பிதாமகரே! இந்த தாவர, ஜங்கம உலகம் எவ்வாறு

உற்பத்தியாயிற்று. பிரளய காலத்தில் இது எங்கு லயிக்கிறது? கடல், மலை, வானம், மேகம், பூமி, காற்று, அக்னியுடன் இவ்வுலகை யார் அமைத்தது? பூமியில் பிராணிகளின் சிருஷ்டி, அதில் வர்ணங்களின் பகுப்பு, தூய்மை, தூய்மையின்மை என்ற ஏற்பாடு எவ்வாறு செய்யப்பட்டது? உயிருள்ள பிராணிகளின் ஜீவாத்மா எவ்வாறுள்ளது? இறந்தவர்கள் எங்கு சென்றார்கள்? இந்த உலகிலிருந்து அந்த லோகத்திற்குச் செல்வதற்கான வரிசை என்ன? இவையனைத்தையும் எனக்குக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார்.

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரின் அடுக்கடுக்கான கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறினார். “மன்னா! இதே வினாக்களை முன்பு கைலாச மலைச் சிகரத்தின் மீது தேஜஸோடு அமர்ந்திருந்த ப்ருகு மகரிஷியிடம் பரத்வாஜ முனிவர் கேட்டார். ப்ரம்மரிஷி ப்ருகு அவருக்கு அளித்த பதிலை நான் உனக்குக் கூறுகிறேன். “பகவான் நாராயணன் சிருஷ்டிக்கான சங்கல்பம் செய்து ஒரு மானச தேவனைத் தோற்றுவித்தார். அந்த மானச புருஷன் மகத் தத்துவத்தையும், அகங்காரத்தையும் தோற்றுவித்தார். பின் ஆகாயத்திலிருந்து சப்த தன்மாத்திரையும், நீரும் நீரிலிருந்து தீயும், காற்றும் தோன்றின. தீ மற்றும் காற்றின் சேர்க்கையால் பூமி உண்டாயிற்று” என்று பீஷ்மர் கூறினார். பின் பஞ்சபூதங்களின் பரிமாணம் ஐம்பெரும் பூதங்களின் குணங்கள்; சரீரத்தினுள் உள்ள வாயுக்கள், ஜீவனின் இருப்பு பற்றிய உண்மை, ஜீவனின் நித்தியத் தன்மை, மனிதர் மற்றும் பிராணிகளின் தோற்றம், வர்ணப்பாகுபாடு, நான்கு வர்ணத்தினருக்குரிய கடமைகள் சத்தியத்தின் மகிமை, அசத்தியத்தின் குற்றம், லோக, பரலோகங்களின் சுகங்கள், துக்கங்கள், நான்கு வகை ஆஸ்ரமங்கள், அவற்றிற்குரிய தர்மங்கள், இமயத்தின் வடக்குப் பகுதியில் உள்ள உன்னதமான லோகத்தின் சிறப்பு மரணத்திற்குப்பின் மறுபிறப்பு பற்றிய செய்திகளையும் பீஷ்மர் விவரித்தார்.

12.4.10 நன்னடத்தை; பாவத்தை மறைத்தல் மற்றும் தர்மத்தின் மேன்மை

யுதிஷ்டிரர் பிதாமகரிடம் நல்ல நடத்தை என்பது எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் எனக் கேட்டார். பீஷ்மர் பதிலுரைத்தார்; “மன்னா! தீய நடத்தை, தீய செயல்கள், தீய அறிவு, தீய துணிச்சலைக் கொண்டவர்கள் துஷ்டர்கள் என்று கூறப்படுகிறார்கள். நன்னடத்தை உடையவனே சிறந்த மனிதனாவான்.

தெருக்களிலும், பசுக்களுக்கிடையிலும், தான்யங்களிலும் மலம், சிறுநீர் வெளிப்படுத்தாமல் இருப்பது சிறந்த நடத்தையாகும். ஒவ்வொரு நாளும் அவசியமான தூய்மையுடன் ஆசமனம் செய்து, நதியில் நீராடி, சந்தியோபாசனை செய்து தர்ப்பணம் அளித்தல் ஒவ்வொரு மனிதனுடைய

தர்மமாகும். சூரியன் உதிக்கும் போது உறங்கக்கூடாது. காலை, மாலை இருவேளைகளிலும் சந்தியோ பாசனை செய்து காயத்ரி மந்திரம் ஜபிக்க வேண்டும். இரண்டு கைகள், கால்கள், வாய் இந்த ஐந்தையும் நன்கு கழுவி, கிழக்கு நோக்கிப் போஜனம் செய்ய வேண்டும். சாப்பிடும் போது மௌனமாக இருக்க வேண்டும். பரிமாறப்பட்ட அன்னத்தை நிந்திக்கக் கூடாது. ருசியுள்ளதோ, இல்லையோ அன்போடு உண்ண வேண்டும். உண்ட பிறகு எழுந்து கை கழுவ வேண்டும். இரவில் ஈர்க்காலுடன் தூங்கக் கூடாது. இதையே தேவரிஷி நாரதர் சதாசாரம் என்று கூறுகிறார்.

யக்ஞசாலை முதலிய புனிதமான இடங்கள், ஆலயம், காளை, நாற்சந்தி பிராமணன், தர்மாத்மா, புனிதமான மரங்கள் இவற்றை எப்போதும் வலம் வர வேண்டும். கிருகஸ்தன் தன் வீட்டில் அதிதிகளுக்கும், தன் குடும்பத்தினருக்கும் ஒரே மாதிரி போஜனமே அளிக்கவேண்டும். சாஸ்திரத்தில் காலை, மாலை இரு சமயம் மட்டும் போஜனம் செய்யும் விதி உள்ளது. நடுவில் உண்ணும் விதி காணப்படவில்லை. இந்த நியமத்தைக் கடைப்பிடிப்பவன் உபவாசம் இருந்த பலனை அடைகிறான்.

பிராமணனுக்கு போஜனம் அளித்தபின் மீதமாகும் அன்னம் அமுதத்தைப் போன்றது. அது தாய்ப்பாலைப் போல நன்மையளிப்பது. அதனை ஏற்கும் மனிதர்கள் பரமாத்மாவை அடைகிறார்கள். மண்குவியலை உடைப்பவன், துரும்புகளை உடைப்பவன், நகத்தைக் கடிப்பவன், எப்போதும் எச்சில் கையோடும், எச்சில் வாயோடும் இருப்பவன், கூண்டில் அடைக்கப்பட்ட கிளியைப் போல பராஜீனமாக வாழ்க்கையைக் கழிப்பவன் இவர்களுக்கு இவ்வுலகில் நீண்ட ஆயுள் கிடைப்பதில்லை. மாமிசம் சாப்பிடாதவன், யஜுர் வேத மந்திரங்கள் மூலம் சம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்ட மாமிசத்தையும், வீணான மாமிசத்தையும், சிரார்த்தத்தில் மிகுந்த மாமிசத்தையும் உண்ணக்கூடாது.

மனிதன் தன்னுடைய தேசத்தில் இருந்தாலும், வேறு தேசத்தில் இருந்தாலும் வீட்டிற்கு வந்த விருந்தினனைப் பசியுடன் இருக்கவிடக் கூடாது. கடமைகளின் பலனாகக் கிடைத்த பொருட்களைப் பெரியவர்களுக்கு நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். வீட்டிற்கு வரும் பெரியவர்களுக்கு ஆசனம் அளிக்க வேண்டும். வணங்க வேண்டும்.

குருவைப் பூஜிப்பதால் மனிதனுடைய ஆயுளும், புகழும், செல்வமும் அதிகரிக்கின்றன. உதிக்கும் சூரியனைப் பார்க்கக்கூடாது. ஆடையின்றி அயலான் மனைவியைப் பார்க்கக்கூடாது அறிமுகமான மனிதனைப் பார்க்கும்போது நலம் விசாரிக்க வேண்டும். காலையும், மாலையும்

பிராமணர்களை வணங்க வேண்டும். ஆலயங்களிலும், பசுக்களிடத்திலும், யக்கும் முதலிய கர்மங்களிலும், சாஸ்திரங்களைப் படிக்கும் போதும், உணவு உண்ணும் போதும் வலது கையையே பயன்படுத்த வேண்டும்.

பிராமணனைப் பூஜிப்பவனின் பலவகை அன்னம் வளர்ச்சியடைகின்றது. வாகனங்களில் சிறந்த வாகனங்கள் கிடைக்கின்றன. போஜனம் செய்வித்த பின் போஜனம் அளித்தவன் போஜனம் நடந்து முடிந்ததா என்று கேட்கவேண்டும். ஏற்றுக் கொண்டவன் நடந்து முடிந்தது என்று கூறவேண்டும். இதேபோல நீர் குடித்த பிறகு திருப்தி ஆயிற்றா என்று கேட்கவேண்டும். பிராமணன் திருப்தி ஆயிற்று என்று கூற வேண்டும். பாயசம் கொடுத்த பிறகு யஜமானன் நன்றாக இருந்ததா? என்று கேட்க வேண்டும். பிராமணன் மிக நன்றாக இருந்தது என்று கூறவேண்டும். இதே போல அல்வா, கிச்சடி போன்றவை சாப்பிட்ட பிறகும் கேள்வியும், பதிலும் இருக்க வேண்டும்.

கூலவரம் செய்தபின்னும், தும்மியபின்னும், நீராடியபின்னும், உணவு அருந்தியபின்னும், வியாதியஸ்தர்கள், பிராமணர்கள் இவர்களை வணங்கி மகிழ்வித்தல் நன்மை தரும். இதனால் அவர்களின் ஆயுள் பெருகும். சூரியனின் பக்கம் நோக்கிச்சிறுநீர் கழிக்கக்கூடாது. தன் மலத்தைப் பார்க்கக் கூடாது. பெண்ணுடன் ஒரே படுக்கையில் தூங்குவதும், ஒரே தட்டில் சாப்பிடுவதும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். தன்னைவிடப் பெரியவர்களைப் பெயரிட்டு அழைக்கக்கூடாது. சிறியவரையும், சமமானவரையும் பெயரிட்டு அழைப்பது குற்றமல்ல, இவையே நன்னடத்தை விதிகளாகும்.

யுதிஷ்டிரா! பாவிகளின், இதயம், கண்கள், முகம் ஆகியவற்றின் மாறுதலே அவர்களுடைய பாவத்தைக் காட்டிவிடுகிறது தெரிந்து செய்த பாவத்தை மகாத்மாக்களிடம் மறைப்பவர்கள் வீழ்ச்சியடைகிறார்கள். முட்டாள் மனிதனே தெரிந்து செய்த பாவத்தை மறைக்கிறான். மனிதர்கள் பார்க்காவிட்டாலும் தேவர்கள் அப்பாவத்தைப் பார்க்கிறார்கள். பாவிகள் பாவத்தை மறைப்பதால் மீண்டும் அவர்களுக்குப் பாவமே உண்டாகிறது.

தர்மாத்மா, தர்மப்படி மறைத்து வைக்கும் தர்மம் அவனை மறுபடி தர்மத்திலேயே ஈடுபடுத்துகிறது. முட்டாள் மனிதன் செய்த பாவத்தை நினைப்பதில்லை. ராகு சந்திரனிடம் தானாகச் செல்வதைப் போல அந்த மூடனின் பாவம் தானாக அவனிடம் செல்கிறது. ஒரு சிறப்பான விருப்பத்திற்காக சேர்த்து வைக்கப்படும் பாவியின் செல்வம் துக்கத்துடன் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆகவே அதனை ஞானிகள் புகழ்வதில்லை. மனத்தால் செய்யும் தர்மமே எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது என்பது அறிஞர்களின் கூற்று. ஆகவே எல்லா உயிர்களுக்கும் மனத்தால் நன்மையையே நினைக்க வேண்டும்.

வேதத்தின் வழியில் தனியாகவே தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பதில் உதவிக்கு அவசியம் கிடையாது. தர்மமே மனிதர்களின் பிறவியாகும். அதுவே சொர்க்கத்தில் தேவர்களின் அமுதமாகும். தர்மமாத்மா மரணத்திற்குப்பின் தர்ம பலத்தினாலேயே சுகத்தை அனுபவிக்கிறான்.

12.4.11 அத்யாத்ம ஞான விளக்கம்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் அத்யாத்ம ஞானம் பற்றி விளக்குமாறு கேட்டார். பீஷ்மர் அவருக்குக் கூறலானார்; “பார்த்தா! அத்யாத்ம ஞானம் என்பது நன்மை அளிப்பது. சுக சொரூபமானது. ஆசாரியர்கள் சிருஷ்டி மற்றும் பிரளயத்தின் செய்தியோடு அத்யாத்ம ஞானத்தை விளக்கியுள்ளனர். அத்யாத்ம ஞானத்தை அறிந்த மனிதன் இவ்வுலகில் சுகத்தையும், மகிழ்ச்சியையும் அடைகிறான். விரும்பிய பலனைப் பெறுகிறான். பூமி, வாயு, ஆகாயம், நீர், அக்னி ஆகிய ஐம்பெரும் பூதங்கள் பிராணிகளின் உற்பத்திக்கும், பிரளயத்திற்கும் இடங்களாகும். இந்த ஐம்பெரும் பூதங்கள் எந்தப் பரமாத்மாவிடம் இருந்து தோன்றினவோ, அவரிடமே பிரளயத்தின் போது லயித்து விடுகின்றன.

இறைவன் எல்லாப் பிராணிகளின் உடலில் ஐந்து பூதங்களையும் ஸ்தாபித்துள்ளார். ஆனால் அவை சமமாக இருப்பதில்லை. ஒரு மகாபூதத்தின் அம்சத்தை அதிகமாகவும், மற்றொன்றின் அம்சத்தைக் குறைவாகவும் வைத்துள்ளார். அந்த வேற்றுமையை சாதாரண ஜீவன் பார்க்க முடிவதில்லை. சப்தம், காது, சரீரத்தின் எல்லாத் துளைகள் மூன்றும் ஆகாயத்தின் அம்சம், ஸ்பரிசம், முயற்சி, தொடுபுலன் மூன்றும் வாயுவின் காரியங்கள். உருவம், கண்கள், பரிபாகம் மூன்றும் தேஜஸின் உருவம். ரசம், நாக்கு, ஈரம் மூன்றும் நீரின் குணங்கள். மணம், முகருதல், சரீரம் மூன்றும் பூமியின் குணங்கள். இவ்வாறு ஐம்பெரும் பூதங்களோடு ஆறாவதாக மனமும் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. காது முதலிய ஐந்து புலன்களும், மனமும் ஜீவாத்மாவிற்கு விஷயங்களின் ஞானத்தை அளிக்கின்றன. இந்த ஆறுடன், ஏழாவதாக அறிவும், எட்டாவதாகக் கேட்குதர்களுக்கும் உள்ளனர். புலன்கள் விஷயத்தைக் கிரகிக்கின்றன. மனம் சங்கல்பம்-விகல்பம் செய்கிறது. அறிவு தீர்மானிக்கிறது. கேட்குதர்களுக்கும் எனப்படும் ஆத்மா சாட்சியாக இருக்கிறது.

சரீரத்தில் கால்கள் முதல் தலைவரை உணர்வு உள்ளது. அது உடலின் உள்ளும், புறமும் எல்லா இடத்திலும் வியாபித்துள்ளது. மனிதர்கள் தங்களுடைய புலன்களை கவனித்து அவற்றைப் பற்றிய முழு அறிவையும்

பெறவேண்டும். ஏன் எனில், சத்வ, ரஜோ, தம என்னும் மூன்று குணங்களும் புலன்களையே சார்ந்துள்ளன. மனிதன் தன் அறிவைப் பயன்படுத்தி, ஜீவன், பிறப்பு, இறப்பு பற்றி ஆலோசித்து உத்தமமான அமைதியைப் பெறுகிறான். தமம் முதலிய குணங்கள் அறிவை அடிக்கடி சுகபோகங்களை நோக்கி இழுத்துச் செல்கின்றன. இந்த சராசர உலகம் அறிவு தோன்றியதுமே தோன்றியது. அதன் லயத்தோடு கலந்துவிடுகிறது இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதும் அறிவு மயமானது. ஆகவே ஸ்ருதி எல்லாவற்றையும் அறிவு ரூபத்திலேயே தீர்மானிக்கிறது.

அறிவு எதன் மூலம் பார்க்கிறதோ அதைக் கண் என்றும், எதன் மூலம் கேட்கிறதோ அதை காது என்றும், எதனால் முகருகிறதோ அதை மூக்கு என்றும், சுவையை உணருவது நாக்கு என்றும், ஸ்பரிசத்தை உணர்வது தோல் என்றும் கூறப்படுகிறது. பல்வேறு விஷயங்களை அறிவதற்காக அறிவின் ஐந்து அதிஷ்டானங்கள் உள்ளன. அவையே ஐம்புலன்கள். ஜீவாத்மா இவை அனைத்தையும் தூண்டுவிக்கிறது. ஜீவாத்மாவைச் சார்ந்திருக்கும் அறிவு சுகம், துக்கம், மோகம் என்னும் மூன்று பாவங்களுடன் இருக்கிறது.

ரஜோ குணமுடைய அறிவு புலன்களைச் செயல்படத் தூண்டுகிறது. விஷயங்களின் தொடர்பால் அன்புமயமான சத்வ குணம் தோன்றுகிறது. மனிதனின் பற்று முதலிய குணங்களால் தமோ குணம் உருவாகிறது. மகிழ்ச்சி சத்வ குணத்தின் காரியமாகும். துயரம் ராஜோகுண ரூபமானது. மோகம் தமோகுண வடிவமானது. இவ்வுலகிலுள்ள பாவனைகள் அனைத்தும் இந்த மூன்றிற்குள் அடங்கும். இதுவே அறிவின் கதியாகும்.

சரீரத்திலோ, மனத்திலோ, மகிழ்ச்சிக்குரிய பாவனை இருக்குமானால், சாத்வீக பாவனை தோன்றியுள்ளதாகக் கூற வேண்டும். தன் மனத்தில் துக்கத்துடன் மகிழ்ச்சியின்மை என்னும் பாவனை தோன்றினால் ரஜோ குணத்தின் ஈடுபாடு இருப்பதை அறிய வேண்டும். அந்த துயரத்தால் கவலைப்படக்கூடாது. மனத்தில் ஒரு மோகமுடைய பாவனை தோன்றி, எந்தப் புலனாலும், தர்க்கத்தாலும், எந்த வகையிலும் ஒரு விஷயம் புரிந்து கொள்ளப்படவில்லை என்றால் தமோ குணம் அதிகரித்து விட்டதை அறிய வேண்டும்.

மனத்தில், மகிழ்ச்சி, அன்பு, ஆனந்தம், சுகம் மற்றும் அமைதி ஆகிய குணங்கள் தோன்றும்போது அது சாத்வீகமாகும். காரணத்துடன் அல்லது காரணமின்றியே அதிருப்தி, சோகம், தாபம், லோபம், பொறுமையின்மை தோன்றுவது ரஜோகுணத்தின் அடையாளம். இதேபோல் அவமானம்,

மோகம், குற்றம், உறக்கம், சோம்பல் முதலிய குற்றங்கள் ஆழ்ந்தால் அவை தமோ குணத்தின் உருவங்களாகும். அறிவு, ஆத்மா இரண்டு சூட்சுமமான தத்துவங்களாகும். இவற்றில் வேறுபாடு உண்டு. அறிவு குணங்களைச் சிருஷ்டிக்கிறது. ஆத்மா குணங்களில் சிருஷ்டியிலிருந்து விலகியிருக்கிறது. அத்திப்பழமும் அதற்குள் இருக்கும் புழுக்களும் ஒன்று மற்றதிலிருந்து வேறானது என்பது போல, அறிவு, ஆத்மா இரண்டும் ஒன்றாகவும் அதே சமயம் தனித்தனியாகவும் இருக்கின்றன.

சத்துவம் முதலிய குணங்கள் ஜடமானவை. அவை ஆத்மாவை அறிவதில்லை. ஆனால் ஆத்மா உணர்வுள்ளது. அது குணங்களை அறிகிறது. ஆத்மா குணங்களுக்குச் சாட்சி. குணங்களிடமிருந்து முற்றிலும் தனியானது என்றாலும் அது தன்னைக் குணங்களோடு கூடியதாகக் கருதுகிறது. பானைக்குள் வைக்கப்பட்ட தீபம் பானையின் துளைகளால் ஒளியைப் பரப்பி பொருட்களை அறியச் செய்வது போல பரமாத்மா சரீரத்தின் உள்ளே இருந்து, செயலாலும் ஞானத்தாலும் புலன்கள், மனம், அறிவு ஆகிய ஏழின் மூலம் பொருட்கள் அனைத்தையும் உணர்த்துகிறான். அறிவு குணங்களைச் சிருஷ்டிக்கிறது ஆத்மா சாட்சியாகி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. அறிவு, ஆத்மா இவற்றின் சேர்க்கை அனாதியானது. அறிவும், ஆத்மாவும் பரமாத்மாவைத் தவிர வேறு எதையும் ஆதாரமாகக் கொள்வதில்லை. இவை மனத்தோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டாலும், குணங்களோடு அதற்குத் தொடர்பு ஒருபோதும் இருப்பதில்லை. புலன்களை வசத்தில் வைக்கும் ஜீவனின் ஆத்மா பானைக்குள் இருக்கும் தீபத்தைப் போல் தனக்குள்ளேயே பிரகாசிக்கிறது.

நீரில் வாழும் பறவைகள், நீரால் பற்றப்படாதது போல தூய்மையான அறிவுடைய ஞானி பற்றற்றுச் சஞ்சரிக்கிறான். ஆத்ம தத்துவம் பற்றுதலில்லாத தூய அறிவு சொருபமானது என்று தங்கள் அறிவின் மூலம் தீர்மானித்த ஞானிகள் மகிழ்ச்சி, சோகம், அசூயை, த்வேஷம் இன்றிச் சமநிலையுடன் சஞ்சரிக்கிறார்கள். ஆத்மாவைப் பற்றி அறிந்து கொண்டு குணங்கள் முற்றிலும் அழிந்து விட்டாலும், ஞானிகளின் துறவு மனப்பான்மை நேராகத் தெரிவதில்லை. எது மறைவான பொருளோ அது யுகத்தால் அறியப்படுகிறது என்பது ஒருவகை வித்வான்களின் கருத்து.

அழுக்கு சரீரமுடைய மனிதன் நதியின் நீரில் குளித்துத் தூய்மையாவது போல, அசுத்தமான உள்ளமுடைய மனிதர்களும் ஞானம் என்னும் நதியில் நீராடித் தூய்மையும், ஞானமும் பெற்று விடுகிறார்கள். தத்துவம் அறிந்தவர்கள் ஞானத்தினாலேயே சம்சாரக்கடலைத் தாண்டிவிடுகிறான். தர்ம, அர்த்த, காமத்தின் சரியான அறிவினைப்பெற்று, நன்கு ஆலோசித்து

அவற்றைத் தியாகம் செய்து, யோகத்தில் ஈடுபட்டு, ஆத்மாவை அறிபவனே தத்துவ தர்சியாவான். மனத்தை வசப்படுத்தாதவர்கள், விஷயங்களால் ஈர்க்கப்பட்டு, அடக்க முடியாத புலன்களினால் ஆத்மாவைக் காணமுடிவதில்லை. அஞ்ஞானிகள் பெரும் பயம் கொள்ளும் சம்சாரத்திடம் ஞானிகள் பயம் கொள்வதில்லை. ஞானம் உண்டான பின் அனைவருக்கும் ஒரே கதி கிடைக்கிறது.

குணங்களின் தொடர்பு இருப்பதாலேயே அவற்றின் தாரதம்யத்திற்கேற்ப கிடைக்கும் கதியிலும் சமமற்ற தன்மை கூறப்படுகிறது. பலனை எதிர்பாராமல் காரியம் செய்பவனின் அந்தக் காரியம் அவன் முன்பு செய்த எல்லாக் கர்ம சம்ஸ்காரங்களையும் அழித்துவிடுகிறது. முற்பிறவி, இப்பிறவி இரண்டின் கர்மங்கள் அவனுக்குப் பிரியமல்லாத பலனையும் உண்டாக்குவதில்லை. பிரியமான பலனையும் உண்டாக்குவதில்லை. காம, க்ரோதம் போன்ற தீய பழக்கங்களில் ஈடுபடுபவன் அவனுடைய கர்மங்களின் காரணமாக எல்லாப்பிறவியிலும் பிறக்கிறான். உலகில் போகப் பற்றுடையவன் மனைவி, மக்கள் அழிந்தால் பெரிதும் துயரமடைகிறான். சார-அசார பகுத்தறிவில் சிறந்தவர்கள் ஒருபோதும் துயரப்படுவதில்லை. இவற்றை நீ அறிந்து கொள்” எனப் பீஷ்மர் கூறினார்.

12.4.12 பீஷ்மர் தியான யோகத்தை வருணித்தல்

தொடர்ந்து பீஷ்மர் தியான யோகத்தைப் பற்றி விவரிக்கலானார். “பார்த்தா! இப்போது நீ தியான யோகத்தை அறிந்து கொள். தியான யோகம் அறிந்த மகரிஷிகள் இவ்வுலகிலேயே சனாதன சித்தியை அடைந்தனர். அவர்கள் உலகின் காம-க்ரோதம் முதலிய குற்றங்களில் இருந்து விடுபட்டு, ஜன்ம சம்பந்தமான குற்றங்கள் நீங்கப்பெற்று, பரமாத்மாவின் சொருபத்தில் நிலைத்து விடுகின்றனர். அவர்கள் மீண்டும் இவ்வுலகத்திற்குத் திரும்ப நேருவதில்லை.

தியான, யோக சாதனை செய்பவன் குளிர், வெப்பம் முதலிய இருமையற்றவனாக, எப்போதும் சத்வகுணத்தில் நிலைத்துக் குற்றமற்றுத் தூய்மை திருப்தி முதலிய நியமங்களில் ஈடுபட்டவனாக இருக்க வேண்டும். தனிமையான இடத்தில், தியானத்திற்கு விரோதமான பொருட்கள் அற்ற மனத்திற்கு அமைதியான இடத்தில் புலன்களை அடக்கி, கட்டையைப் போல உறுதியாக அமர்ந்து கொள்ள வேண்டும். மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி பரமாத்மாவின் தியானத்தில் ஈடுபடுத்த வேண்டும்.

யோகத்தை அறிந்தவர்கள் காதுகளால் ஒலியைக் கேட்கக்கூடாது.

தோலால் ஸ்பரித்தை உணரக்கூடாது. கண்களால் உருவைப் பார்க்கக்கூடாது. நாவினால் ரஸங்களை ஏற்கக்கூடாது. நுகருதற்குரிய பொருட்கள் அனைத்தையும் தியாகம் செய்யவேண்டும். ஐம்புலன்களையும் கடைந்தெடுக்கும் சுக போகங்களை ஒரு போதும் மனத்தாலும் விரும்பக்கூடாது. அதன் பின் மனத்தைப் பரமாத்மாவின் தியானத்தில் ஒருமுகப்படுத்த வேண்டும். மனம் ஒரு முகப்பட்டதும் தொடக்க தியான நிலை ஆரம்பமாகிறது. இவ்வாறு முயற்சிப்பதால் புலன்களுடன் மனம் சிறிது நேரம் நிலைப்படுகிறது. அந்த மனமே மறுபடி விஷயங்களை நோக்கிச் செல்ல சஞ்சலமடைகிறது.

இலை மீது பட்ட நீர்த்துளி எல்லாப் பக்கமும் அசைவது போல, தியான மார்க்கத்தில் இருக்கும் சாதகனின் மனமும் தொடக்கத்தில் சஞ்சலமாக இருக்கும். சாதகன் சோம்பலைத் தவிர்த்து, தியானத்தின் மூலம் மனத்தை மறுபடி ஒருமுகப்படுத்த முயற்சிக்க வேண்டும். தியானத்தைத் தொடங்கும் போது, தியான விஷயமான கருத்தும், பகுத்தறிவும், விதர்க்கம் முதலியவையும் தோன்றுகின்றன. தியானத்தின் போது மனம் எவ்வளவு துயரமடைந்தாலும் சாதகன் வெறுப்படையக் கூடாது. மேலும் ஈடுபாட்டோடு மன ஒருமைக்காக முயற்சிக்க வேண்டும்.

மண், சாம்பல், உலர்ந்த சாணத்தின் தனித்தனிக் குவியல்கள் மீது தண்ணீர் தெளிக்கப்பட்டால் அவை நீரால் நனைந்து திரவமாவதில்லை. பயன்பாட்டுக்கு ஏற்றதாவதில்லை. ஆனால் தொடர்ந்து நீரளிக்கப்பட்டால் மெல்ல மெல்ல ஈரமாகிப் பயன்படுத்தத் தகுந்ததாகிறது. அதைப்போல, யோகி, சுகபோகங்களை நோக்கிச் சிதறும் புலன்களை மெல்ல மெல்ல அங்கிருந்து சுருக்கிக் கொண்டு தியானப் பயிற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு செய்யும்போது உள்ளம் நன்றாக அமைதியடையும்.

இவ்வாறு மனத்தைத் தடுத்து, தியானம் செய்யும் யோகிக்குக் கிடைக்கும் திவ்யமான சுகம் மனிதனுக்கு வேறு எந்த புருஷார்த் தத்தாலோ, தெய்வயோகத் தினாலேயோ கிடைக்க முடியாது. தியானத்தில் நிலைத்துச் சுகம் பெறும் யோகி தியான யோகத்தில் மேலும் மேலும் அன்புடையவனாகிறான். இவ்வாறு யோகிகள் துக்கமும், சோகமும் இன்றி மோட்ச பதவியைப் பெறுகின்றனர்.

12.4.13 ஜப, யக்ஞம் பற்றி யுதிஷ்டிரரின் வினா; ஜபம் மற்றும் தியானத்தின் மகிமை, பலன் குறித்துப் பீஷ்மர் பதில்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார்; பிதாமகரே! ஜபம் செய்பவர்களுக்கு

எவ்வாறு பலன் கிடைக்கிறது? ஜபத்தின் பலன் என்ன? ஜபம் செய்பவன் எந்த லோகத்தில் இடம் பெறுகிறான்? தாங்கள் எனக்கு ஜபத்தின் முழு விதியையும் கூறுங்கள். ஜபாக் என்னும் சொல்லிற்கு என்ன பொருள்? அது சாங்க்யயோக, தியான யோக, அல்லது க்ரியா யோகத்தின் அனுஷ்டானமா? அல்லது ஜபமும் ஒரு யாகத்தினுடைய விதியா? ஜபம் செய்யப்படும் பொருள் என்ன?” என்று பல வினாக்களை விடுத்தார்.

பீஷ்மர் பதிலளித்தார்; மன்னா? மோக்ஷ தர்சியான முனிவர்கள் சாங்க்ய யோகத்தை வர்ணித்துள்ளனர். அவற்றில் வேதாந்தத்தில் ஜபத்தைத் துறந்து விடும்படிச் கூறப்பட்டுள்ளது. உபநிஷதங்கள் நிவ்ருத்தி, அமைதி, பிரம்மநிஷ்டத் தன்மை பற்றிக் கூறுகின்றன. சமதர்சி முனிவர்கள் சாங்க்யத்தையும், யோகத்தையும் கூறியுள்ளனர். அவ்விரண்டிலும் ஞானத்தை அடைவதில் உபகாரமாக இருப்பதால் ஜபத்தைப் பின்பற்றுகிறார்கள். ஜபிக்காமலும் இருக்கிறார்கள். இங்கு சாங்க்யம், யோகம் இருவழிகளிலும் மனத்தை அடக்குவதும், புலனடக்கமும் அவசியமாகக் கருதப்படுகின்றன. சத்தியம், அக்னி ஹோத்ரம், தனிமை, தியானம், தவம், தமம், பொறுமை, பொறாமையின்மை, அளவான உணவு, சுகபோகங்களைக் குறைத்துக் கொள்ளுதல், அளவோடு பேசுதல் சமத்தன்மை ஆகியவை ஈடுபடச் செய்யும் யாகங்களாகும்.

விலகும் யாகம் என்பது ஜபம் செய்யும் பிரம்மச்சாரி சாதகனின் கர்மங்கள் அனைத்தும் விலகிவிடுவதாகும். புலனடக்கம் முதலிய எல்லாசாதனங்களையும் பலனை எதிர்பார்க்காமல் செய்து, அவற்றை ஈடுபாட்டிற்கு எதிரான சந்நியாச மார்க்கத்தில் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். சந்நியாசம் மூன்று வகையானது.

வெளிப்படையானது, மறைவானது, ஆதாரமற்றது என்பவை. இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு உள்ளத்தை நிலைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தில், ஜபம் செய்பவன் தர்ப்பாசனத்தில் அமர்ந்து, கையிலும், தலையிலும் தர்ப்பையுடன், தர்ப்பைகளால் சூழப்பட்டு இருக்க வேண்டும். சுகபோகங்களை ஒருபோதும் சிந்திக்கக் கூடாது. மனத்தை மனத்திலேயே லயப்படுத்தி அறிவால் பரமாத்மாவைத் தியானம் செய்ய வேண்டும். வேத சம்ஹிதையையும், பிரணவத்தையும், காயத்ரி மந்திரந்தையும் ஜபிக்க வேண்டும். சமாதியில் நிலைத்த பிறகு மந்திர ஜபங்களையும் துறந்துவிட வேண்டும். ஜபத்தால் கிடைக்கும் பலத்தால் சாதகன் தன் தவத்தில் வெற்றியடைந்து மனத்தையும், புலன்களையும் வென்று விடுகிறான்.

த்வேஷமும் ஆசையும் அற்று, பற்றும் போகமும் இன்றி, வெம்மை, தண்மை போன்ற இருமைகளுக்கு அப்பாற்பட்டுத் துயரம் இன்றி இருக்கிறான். பற்றுக் கொள்வதில்லை. கர்மங்களுக்கு காரணமாகவும், காரியத்தின் கருத்தாவாகவும் ஆவதில்லை. அகங்காரத்தைத் துறந்து விடுகிறான். சுயநலத்தைச் சிந்திப்பதில்லை. யாரையும் அவமதிப்பதில்லை. கர்மம் செய்யாமலும் இருப்பதில்லை. தினமும் தியானத்தில் ஈடுபட்டு, தியானத்தில் சமாதியடைந்து, தியான ரூப செயல்களையும் விட்டுவிட்டு, சர்வத்தியாகம் என்னும் சமாதியை அடைந்து தெய்வீக ஆனந்தத்தையும் அடைகிறான். யோகத்தினால் பெறும் அணிமா முதலிய சித்திகளையும் விரும்பாமல் முற்றிலும் பற்றற்றவனாகி உயிரைத் தியாகம் செய்கிறான். தூய பரமாத்மாவின் சொரூபத்தில் பிரவேசிக்கிறான். பரமாத்மாவின் பரமதாமத்திற்குச் செல்லுகிறான். மறுபடியும் இவ்வுலகில் எங்கும் பிறப்பதில்லை.” என்று கூறினார்.

12.4.14 ஜபம் செய்பவர்களின் வேறு கதி

யுதிஷ்டிரர் மேலும் கேட்டார்; “பிதாமகரே! ஜபம் செய்பவர்கள் உத்தம கதியை அடைவதைக் கூறினீர்கள். அவர்கள் வேறு கதியையும் அடைகிறார்களா என்பதைக் கூறுங்கள்” என்றார். பீஷ்மர் தொடர்ந்து கூறினார்.

மன்னா! நியமங்களைச் சரியாகக் கடைப்பிடிக்காதவர்கள், ஒரே நியமத்தையே கடைப்பிடிப்பவர்கள் நரகத்தையே அடைகிறார்கள். அவமதிப்புடன், அன்பும், மகிழ்ச்சியும் இன்றிச் ஜபம் செய்பவனும் நரக கதியையே அடைகிறான். தன் பெருமைக்காக ஜபம் செய்பவனும், மற்றவர்களை அவமதிக்கும் ஜபம் செய்பவனும், பலனை விரும்பி ஜபம் செய்பவனும் அவனது சிந்தனையின் பலனுக் கேற்ப நரகத்தில் விழுகிறான். ஜபம் செய்யும் சாதகன் அணிமா முதலிய ஜஸ்வர்யங்களைப் பெற்று, அவற்றில் விருப்பம் கொண்டால் அதுவே அவனுக்கு நரகமாகும். அவன் அதிலிருந்து விடுதலை பெற முடியாது.

விஷயப் பற்றோடு ஜபம் செய்யும் ஜாபகன் எதில் பற்றுக் கொள்கிறானோ அதற்கேற்ற சரீரத்தை அடைகிறான். போகப்பற்றினால் களங்கம் கொண்டு மனச் சஞ்சலத்துடன் ஜபம் செய்பவனும் அழிவின் கதியை அடைகிறான்; நரகில் விழுகிறான். சொர்க்கம் முதலிய தவறிய இயல்புடைய லோகங்களுக்குச் செல்கிறான்; அல்லது பசு-பறவையாகப் பிறக்கிறான். நிச்சயம் ஜப அனுஷ்டானத்தை நிறைவேற்றுவேன் என்று கூறி ஜபத்தில் ஈடுபடும் ஜாபகன் அதை முடிக்காவிடில் நரகத்தையே அடைகிறான்” எனப் பிதாமகர் உரைத்தார்.

ஐபத்தில் ஈடுபட்ட ஜாபகன் ஏன் மறுபடி பிறவி ஏற்கிறான் என யுதிஷ்டிரர் வினவினார். ‘ஐபம் என்பது மிக உத்தமமானது. பற்று முதலிய குற்றங்களால் அறிவு களங்கப்பட்டால் ஜாபகன் பல பிறவிகளை அடைகிறான்’ எனப் பீஷ்மர் பதிலளித்தார்.

12.4.15 பரமதாமத்தைப் பெறும் அதிகாரமுடைய ஜாபகனுக்குத் தேவலோகம் நரகம் போன்றது என்பதைப் பீஷ்மர் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் மேலும் கேட்டார்; “ஐபம் செய்பவன் அதன் குற்றத்தால் எத்தகைய நரகத்தை அடைகிறான் என்பதைக் கூறுங்கள்” என்றார். பீஷ்மர் கூறினார்; “பாவமற்றவனே! நீ தர்மத்தின் அம்சத்திலிருந்து தோன்றியவன். இயல்பாகவே தர்மநிஷ்டன் ஆகவே, தர்மத்திற்கு மூலமான வேதத்தோடும், பரமாத்மாவோடும் தொடர்புள்ள என் சொற்களைக் கவனமாகக் கேள். சிறந்தவர்களான தேவர்களுக்கு அவர்களின் இடங்கள், உருவம், வண்ணம் போன்றவையும், அந்த லோகங்களின் பலனும் பலவகையானது. தேவர்களின் உலகில் பல்வகை விளையாட்டு இடங்களும், தங்கத் தாமரைகள் சோபிக்கும் நீர் நிலைகளும் உள்ளன. தேவர்களிடம் விருப்பப்படி சஞ்சரிக்கும் திவ்ய விமானங்களும் உள்ளன.

வருணன், குபேரன், இந்திரன், யமராஜன் இந்த நான்கு லோகபாலர்கள். சுக்கிரன், ப்ருகஸ்பதி, மருத்கணங்கள், விஸ்வேதேவ, சாத்ய, அஸ்வினி குமாரர்கள், ருத்ரன், ஆதித்யர், மற்ற தேவர்களின் லோகங்கள் அனைத்தும் பரமாத்மாவின் பரமதாமத்திற்கு முன் நரகம் போன்றவையாகும். இறைவனின் பரமதாமம் அழிவு பயமற்றது. ஏன் எனில் அது காரணமற்ற நித்ய சித்தமானது. அவித்யை, விருப்பு-வெறுப்பு, அஸ்மிதா, பிடிவாதம் என்னும் ஐந்து துயரங்கள் இல்லாதது. அங்கு பிடித்தது, பிடிக்காதது என்பதும் அதற்குக் காரணமான சத்வ, ரஜோ, தமோ குணங்களும் கிடையாது. அந்த பரமதாமம் பூதம், இந்த்ரியம், மனம், அறிவு, உபாசனை, கர்மம், பிராணம், அவித்தை என்னும் எட்டு குறிகளைக் கொண்டது. அங்கு ஞாதா-அறிந்தவன்; ஞானம்-அறிவு; ஞேயம்-அறிய வேண்டியது என்னும் த்ரிபுடி கிடையாது. அத்துடன் திருஷ்டி, ஸ்ருதி, மதி, விஞ்ஞதி என்னும் நான்கு லட்சணங்களும் இல்லாதது.

அந்த பரமதாமம் ஞானத்தின் காரணமாக பிரத்யக்ஷம், அனுமானம், உபமானம், சப்தம் என்னும் நான்கிற்கும் மேற்பட்டது. அங்கு விரும்பியது கிடைப்பதால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சியும், அதை அனுபவிப்பதால் உண்டாகும் ஆனந்தமும் கூடக் கிடையாது. அது சோகமும், சிரமமும் சிறிதும் இல்லாதது. காலத்தின் உற்பத்தி அங்கிருந்தே உண்டாகிறது. அந்த தாமத்தின் மீது காலத்தின் செல்வாக்கு செல்வதில்லை.

பரமாத்மா காலனுக்கும் சுவாமி, சொர்க்கத்திற்கும் ஈஸ்வரனாவார். ஆத்ம கைவல்யம் அடைந்த மனிதன் அங்கு சென்று சோகம் அற்றவனாகிறான். அந்த பரமதாமத்தின் சொரூபம் இதுதான். முன்பு கூறப்பட்ட பலவகை சுகபோகங்கள் நிரம்பிய உலகங்கள் அனைத்தும் இந்த பரமதாமத்துடன் ஒப்பிடும்போது நரகத்திற்குச் சமமானவை. இந்த பரமபதத்திற்கு முன்னால் உண்மையில் அந்த லோகங்கள் எல்லாம் நரகம் என்றே அழைக்கத் தகுந்தவையாகும்” எனப் பரமதாமம், மற்றும் தேவலோகங்களின் இயல்பினைப் பீஷ்மர் உரைத்தார்.

12.4.16 ஜாபகனின் ஜபத்தின் சிறப்பு

யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மரிடம் பிராமணன், இஷ்வாகு மன்னன், காலன், மரணம், யமன், தர்மம் இவர்களுக்கிடையில் நடந்த உரையாடலைக் கூறுமாறு கேட்டார். பீஷ்மரும் அதனை விளக்கினார்.

மன்னா! இமயமலையின் அருகில் கௌசிக வம்சத்துப் பிராமணன் ஒருவன் புலன்களை அடக்கி ஜப, தபத்துடன் ஆயிரம் ஆண்டுகளைக் கழித்தான். அதனால் மகிழ்ந்த சாவித்ரி தேவி அவனுக்குத் தரிசனம் அளித்தாள். ஆனால் தேவி வந்தும் பிராமணன் தன் காயத்ரி மந்திரத்தைத் தொடர்ந்து ஜபித்தவாறே இருந்தான். அதனால் தேவி மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். ஜபம் முடிந்த பிறகு பிராமணன் தேவியை வணங்கினான். தன் மனம் எப்போதும் ஜபத்திலேயே ஈடுபட்டிருக்க அருள் செய்யுமாறு வேண்டினான். சாவித்திரியும் பிராமணனுக்கு ஜபத்தில் எப்போதும் ஈடுபடும் வரத்தை அளித்தாள். அத்துடன் “சொர்க்கம் முதலிய கீழான உலகங்களை அடையமாட்டாய், உயர்ந்த பரமபதம் அடைவாய். தர்மம் உன் சேவைக்கு வரும். காலனும், யமனும், மரணமும் கூட உன்னிடம் வருவார்கள். அவர்களுடன் தர்மானுகூலமான உன் விவாதமும் நடக்கும்” என்ற வரமளித்துச் சென்றாள்.

அதேபோல தர்மம் பிராமணன் முன் வந்தது; ஜபத்தின் பலனாக உடலைத் துறந்து சொர்க்கம் முதலிய சிறந்த லோகங்களுக்குச் செல்லக் கூறியது. பிராமணன் சொர்க்கத்தை மறுத்து, தான் ஜபம் செய்வதிலேயே பெரும் சுகம் பெறுவதாகக் கூறினான். தர்மம் அவனிடம், நீ உடலைத் துறக்க விரும்பவில்லை என்றால் இதோ உன் முன் காலன், மரணம், மற்றும் யமன் வந்துள்ளதைப்பார் என்றது. காலன், மரணம், யமன் மூவரும் பிராமணனிடம் நீ சொர்க்கம் செல்லும் சமயம் வந்துள்ளது எனக் கூறினர். பிராமணன் அந்த தேவர்களுக்கு அர்க்ய, பாத்யங்களை அளித்து மகிழ்ச்சியுடன் பூஜித்தான்.

அவர்களிடம் நான் தங்களுக்கு என்ன சேவை செய்யட்டும் என்று மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டான். அதற்குள் தீர்த்தயாத்திரைக்காக வந்த இஷ்வாகு மன்னரும் பிராமணனிடம் வந்து சேர்ந்தார். அவரையும் பிராமணன் முறைப்படி வரவேற்று உபசரித்தான். மன்னனிடம் உங்களுக்கு என்ன விருப்பமோ அதைக் கூறுங்கள். நான் என் சக்திக்கேற்ப அதனைச் செய்வேன் என்றான். மன்னன் பிராமணனுக்கு தர்மம் செய்ய விருப்பம் தெரிவித்தான். செல்வத்தைத் தன்னிடம் கேட்குமாறு கூறினான்.

பிராமணன், தான் ஏற்பதை விலக்கிக் கொண்டவன் என்று கூறி மன்னன் அளிக்க முன்வந்த தானத்தை மறுத்தான். தான் மன்னனுக்கு ஏதேனும் அளிக்கவே விரும்பினான். மன்னன் தான் கூத்திரியன் என்பதால் பிராமணனிடமிருந்து யாசகம் பெறமாட்டேன் என்றே கூறினான். ஆனால் பிராமணன் வற்புறுத்தவே அவன் ஐபம் செய்து பெற்ற பலனை அளிக்குமாறு கூறினான். பிராமணனும் அவ்வாறே ஏற்றுக் கொண்டான். ஆனால் அந்த ஐபத்தின் பலன் என்ன என்பதைத் தெரிவிக்குமாறு மன்னன் கேட்டான். பிராமணனோ தான் பலனை விரும்பி ஐபம் செய்யவில்லை என்றும் தன்னுடைய ஐபத்தின் பலன் என்னவென்று தனக்குத் தெரியாது என்றும் கூறினான். அத்துடன் தான் அளித்த பலனுக்கு தர்மமும், யமன், காலன், மரணம் ஆகியோர் சாட்சி எனவும் உரைத்தான்.

மன்னனோ பலன் என்னவென்று தெரியாத தானம் தனக்கு வேண்டாம். அது தங்களிடமே இருக்கட்டும் என்று பிராமணன் அளிக்க வந்த ஐபத்தின் பலனை மறுத்துவிட்டான். பிராமணன் மன்னனிடம், “தாங்களாகவே என்னிடம் ஐபத்தின் பலனைக் கேட்டுவிட்டு, நான் அதனை அளிக்க முன்வரும்போது ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன் என்று கூறுவது சத்தியத்திற்கேற்றதல்ல; பொய்மையாகும். தர்மம் என்பது சத்தியமே. தாங்கள் சத்தியத்தை மீறிப் பாவத்தை ஏற்காதீர்கள்” என்று கூறினான். அச்சமயத்தில் அங்கிருந்த தர்மம் குறுக்கிட்டது. பிராமணன் தானத்தின் பலனையும், மன்னன் சத்தியத்தின் பலனையும் பெறட்டும் என்றது. அப்போது அங்கு வந்த சொர்க்கமும் இதே கருத்தை வலியுறுத்தியும். மன்னன் சொர்க்கம் அடையும் பலனையும் மறுத்துவிட்டான். இவ்வாறு மன்னனுக்கும், பிராமணனுக்கும் இடையில் தானம் பெறுவது, அளிப்பது பற்றி விவாதம் தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தது.

அச்சமயம் விருபன், விக்ருதன் என்ற இரு சகோதரர்கள் அங்கு வந்தனர். அவர்களிடையே ஒரு வழக்கு இருந்தது. விக்ருதன் விருபனுக்கு ஒரு கோதானத்தின் பலனை அளித்திருந்தான். முன்பு பெறப்பட்ட அந்த தானத்திற்காக விருபன் விக்ருதனுக்கு இரண்டு கன்றுகளுடைய இரண்டு

கோதானத்தின் பலனை திருப்பியளிக்க விரும்பினான். விக்ருதன் தான் தானம் அளித்ததாகவும், விருபன் அதனைக் கடனாகக் கருதித்திருப்பித் தர முன்வருவதாகவும், தானத்தைத் தான் திரும்பப்பெறவிரும்பவில்லை என்றும் கூறினான். இருவரும் மன்னனிடம் தங்களுக்குத் தீர்ப்பளிக்க வேண்டினர். மன்னன் விக்ருதனிடத்தில் விருபன் திருப்பி அளிக்கும் கடனைப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை என்றால் தண்டனை பெற வேண்டியிருக்கும் என்றான். விக்ருதன் தண்டனையை ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பினான்; தானத்தைத் திரும்பப் பெற முடியாது என உறுதியாகக் கூறினான். மன்னன் மனத்திற்குள் சிந்தித்தார். பிராமணன் ஜபத்தின் பலனை எனக்களித்து திரும்பப்பெற மறுப்பது போலவே இவனும் கூறுகிறான். இன்று பிராமணன் எனக்களித்ததை ஏற்காவிட்டால் பெரும் பாவத்திற்காளாக வேண்டி வரும். ராஜதர்மம் களங்கமடையக் கூடாது என நினைத்தார். பிராமணன் தனக்கு அளிக்க முன்வந்த ஜபத்தின் பலனை ஏற்றுக் கொண்டார். தன்னுடைய புண்ணியத்தின் பலனை அவனைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு கூறினார். இருவரும் சமமாகவே நமது புண்ணியத்தின் பலனை அனுபவிப்போம் என்றார்.

இச்சமயம் விருபன் மன்னனிடம், “நாங்கள் இருவரும் காம, க்ரோதம் ஆவோம். நாங்களே உங்களை இந்தக் காரியத்தில் ஈடுபடச் செய்தோம். நாங்கள் புண்ணியத்தின் பலனை ஒன்றாகவே அனுபவிப்போம் என்று கூறியதால் உங்களுக்கும், பிராமணனுக்கும் சமமான லோகங்கள் கிடைக்கும். எனக்கும் விக்ருதனுக்கும் இடையில் கடன் ஏதுமில்லை. இந்த விளையாட்டை உங்களைப் பரீட்சிப்பதற்காகவே செய்தோம். காலன், தர்மம், மரணம், காம-க்ரோதம், நீங்கள் இருவர் ஆகிய அனைவரும் ஒருவர் மற்றவரால் அனைவர் முன்பும் பரிசீலனை செய்யப்பட்டோம். இனி, நீங்கள் விரும்பிய லோகங்களுக்குச் செல்லுங்கள்” என்று கூறினான்.

12.4.17 பீஷ்மர் ஜாபகன் அடையும் உலகங்களைப் பற்றிக் கூறுதல்

பீஷ்மர் தொடர்ந்து யுதிஷ்டிரரிடம் கூறினார், “யுதிஷ்டிரா! ஜாபகன் பெறும் பலனைப் பற்றி உனக்குக் கூறினேன், ஜாபக பிராமணன் எந்தெந்த உலகங்களைப் பெற அதிகாரியானார்; இவை எவ்வாறு நடந்தன என்பதை இனி கூறுகிறேன் மன்னா! சம்ஹிதையை ஜபம் செய்யும் பிராமணன் பிரம்மாவை அடைகிறான் அல்லது அக்னியோடு கலந்து விடுகிறான். அல்லது சூரியனுடன் பிரவேசிக்கிறான். தேஜஸ் உடைய சரீரத்துடன் தான் விரும்பிய உலகங்களை அடைந்து அந்த உலகின் குணங்களைப் பெறுகிறான். இது சத்யோ முக்தி.

இரண்டாவதாக சந்திரலோகம், வாயுலோகம், பூமிலோகம்,

அந்தரிக்ஷலோகம் ஆகியவற்றிற்குரிய சரீரங்களைத் தரித்து அங்கு வாசம் புரிகிறான். அங்கு வாழும் மனிதர்களின் குணப்படி நடந்து கொள்கிறான். அந்த உலகங்களை விரும்பாமல், அதன் மேன்மையில் ஐயம் வருமானால், அவன் அழிவில்லாத மோட்சத்தை விரும்பி மறுபடியும் பிரம்மாவிடம் பிரவேசிக்கிறான். இது கிரம முக்தி.

மூன்றாவது அம்ருத ரூபத்தைக் காட்டிலும் மேலான கைவல்யத்தைப் பெறுகிறான். அந்த ஜாபகன் நிஷ்காமனாக, அகங்காரம் இன்றி, இருமையின்றி சுகமாக, சாந்தியுடையவனாக சுக, துக்கமற்ற பிரம்ம சொரூபமாகிறான். பிரம்மபதம் மறுபடி பிறக்க வேண்டாதது. ஒன்றேயானது. அழிவில்லாதது; பெயரற்றது. துக்கமும் மூப்பும் இல்லாதது. அமைதியின் இருப்பிடம். இந்த லோகாந்தரத்தை ஜாபகன் அடைகிறான்.

ஜாபகன் பரமேஷ்டி புருஷனைக் காட்டிலும் மேலே சென்று ஆகாய சொரூபமான நிர்குண பிரம்மத்தை அடைந்து விடுகிறான். அங்கு ப்ரத்யட்சம், அனுமானம், உபமானம், சப்தம் என்னும் நான்கு பிரமாணங்களும் செல்ல முடியாது. பசி-தாகம், சோகம்-மோகம், முதுமை-மரணம் என்னும் ஆறு அலைகளும் அங்கு கிடையாது. ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், ஐந்து பிராணன்கள், மனம் என்னும் 16 உபகரணங்களும் அங்கு கிடையாது. அவன் போகங்களில் விருப்பம் கொண்டால், நிர்குண பிரம்மத்தை அடையாமல், தான் விரும்பிய உலகத்தைப் பெற முடியும். அல்லது எல்லாப் புண்ணிய உலகங்களையும் ஜாபகன் நரகத்தைப் போலக் கருதினால் முக்தியடைந்து நிர்குண பிரம்மத்திடம் சுகமாக ரமிக்கிறான்; மன்னா! ஜாபகன் அடையும் கதி இதுவேயாகும்.

12.4.18 யுதிஷ்டிரர் இஷ்வாகு மன்னனும், பிராமணனும் பெற்ற கதியைப் பற்றிக் கேட்பது

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் கேட்டார்; “பிதாமகரே! ஜபத்தின் மூலம் கிடைக்கும் சத்யோமுக்தி, கிரமமுக்தி, லோகாந்தரம் என்ற மூன்று வகை கதிகளைக் கூறினீர்கள். இஷ்வாகு மன்னனும், பிராமணனும் இவற்றில் எந்த கதியைப் பெற்றனர் என்பதைத் தாங்கள் எனக்குக் கூறுங்கள்”. பீஷ்மர் பதிலளித்தார்.

“மன்னா! மன்னன் இஷ்வாகு கூறியதைக் கேட்ட பிராமணன் தர்மன், யமன் முதலிய தேவர்களையும், பிராமணர்களையும் வணங்கினான். மன்னனிடம், “ராஜரிஷியே! இந்த பலனைப் பெற்றுத் தாங்கள் சிறந்த கதியை அடையுங்கள். நான் உங்கள் அனுமதியுடன் மீண்டும் ஜபத்தில் ஈடுபடுவேன்” என்றான். மன்னன், “தங்கள் ஜபத்தின் பலனை எனக்களித்ததால்

தங்களுக்குப் பலன் கிடைக்கவில்லை. மறுபடி தவம் செய்வதை விரும்புகிறீர்கள், என்றால் தாங்கள் என்னோடு வாருங்கள். ஜபத்தால் ஏற்படும் பலனைப் பெறுங்கள்” என்று கூறினான்.

பிராமணன் மன்னனிடம், “என்னுடைய ஜபத்தின் பலனைப் பெறுவதற்கும், பயன்படுத்துவதற்கும் பிடிவாதமாக மறுக்கிறீர்கள் என்றால், நாம் இருவரும் சேர்ந்தே சமமான பலனை அனுபவிப்போம். எதுவரை செல்ல முடியுமோ அந்த உலகம் வரை செல்லுவோம் வாருங்கள்” எனக் கூறினான். இவ்வாறு இருவரும் சமமான பலனைப் பெறுவதைத் தீர்மானித்ததும், தேவர்கள் அனைவரும், பிரம்மா, விஷ்ணு, நாகர், சித்தர் அனைவரும் அங்கு வந்தனர். வானில் இசைக்கருவிகள் இசைத்தன; மலர் மாரி பொழிந்தது. சொர்க்கம், “பிராமணனிடமும், மன்னனிடமும் உங்கள் கருத்தில் வெற்றி பெற்றீர்கள்” என்று கூறியது.

பிராமணனும், மன்னனும் யோகத்தில் ஈடுபட்டுச் சமாதியில் நிலைத்தனர். பிராமணன் உடலில் இருந்து உயரமான மனிதன் போன்ற ஒளி தோன்றி மற்ற லோகங்களைத் தாண்டிப் பிரம்மபதம் அடைந்தது. பிரம்மா எழுந்து முன்வந்து அதனை வரவேற்றார். அந்த தேஜஸ் பிரம்மாவிடம் லயித்தது. இவ்வாகு மன்னரும் பிராமணரைப் போலவே பிரம்மாவை அடைந்தார். பிரம்மா, யோகிகளைக் காட்டிலும் ஜாபகர்களுக்கு அதிக பலன் கிடைக்கிறது என்பதை அறிவிக்கவே பிராமணனின் தேஜஸை எழுந்து நின்று வரவேற்றதாகக் கூறினார். தேவர்களும் அதனைப் பார்த்தார்கள். யோகம், மற்றும் ஜபத்தின் பெரும் பலன் இவ்வாறு பிரத்யக்ஷமாகக் கூறப்பட்டது. யோகியும், ஜாபகனும் எல்லா தேவ உலகங்களையும் தாண்டிப் பிரம்ம பதத்தையும் அடையலாம். எந்த உலகை அடைய விரும்பினாலும் அதனைப் பெறலாம் என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது.” என்று பீஷ்மர் ஜாபகனின் ஜபத்தின் பலனையும், அவன் அடையும் உத்தமகதியையும் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தார்.

12.4.19 ஞானயோகம், வேதங்கள் அவை கூறும் நியமம்

ஆகியவற்றிற்கான பலன்

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் கேட்டார்; “பிதாமகரே! ஞானயோகம், வேதம், வேதம் கூறும் நியமங்கள் இவற்றிற்கான பலன் என்ன? எல்லா பிராணிகளுக்குள்ளும் உறையும் பரமாத்மாவின் ஞானம் எவ்வாறு உண்டாகிறது? என்பதைக் கூறுங்கள்” என்றார்.

பீஷ்மர் பழைய காலத்தில் பிரஜாபதி மனுவிற்கும் பிரகஸ்பதிக்கும்

நடந்த உரையாடலைப் பதிலாக அளித்தார். “யுதிஷ்டிரா! ஒரு மனிதனுக்குப் பிடித்த விஷயம் சுகமானதாகவும், பிடிக்காதது துக்கமாகவும் கூறப்படுகிறது. பிடித்தது கிடைப்பதற்காகவும், பிடிக்காதது விலக்கப்படுவதற்காகவும் கர்மங்கள் அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றன. பிடித்தது, பிடிக்காதது இரண்டுமே எனக்குக் கிடைக்க வேண்டாம் என்பதற்காகவே ஞான யோகம் உபதேசிக்கப்படுகிறது. வேதங்கள் கூறும் கர்மங்கள் விருப்பத்தோடு கூடியவையாகும். விருப்பப்படும் ஆசைகளில் இருந்து விடுபடுபவனே பரமாத்மாவை அடைகிறான்.

வேதத்தில் சொர்க்கம் முதலிய லோகங்களை அடைவதற்கான யோகம் முதலிய கர்மங்கள் கூறப்படுகின்றன. போகத்தில் பற்றுடையவர்களுக்கே இது கூறப்படுகிறது. கர்மம் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று அழியக்கூடியது. மற்றொன்று சனாதனமானது; என்றும் இருப்பது. பலனை விரும்பிக் கர்மங்களைத் தியாகம் செய்வதே சனாதனமாகும். இதன் மூலம் பகவானை அடைய முடியும். மோகம் என்னும் திரை விலகியதும், ஞானம் துறக்க வேண்டிய அசுப கர்மங்களைப் பார்க்கிறது. கர்மம் சத்வ, ராஜஸ, தாமச என்னும் மூன்று வகையானது. அதேபோல வேதமந்திரங்களும் சாத்வ முதலிய மூன்று வகையாகும். ஏன் என்றால் மந்திர உச்சரிப்பு மூலமே கர்மங்கள் செய்யப்படுகின்றன. அதேபோல கர்மங்களின் விதி, மனம் விரும்பும் பலனின் வெற்றி, அந்தப் பலனை அனுபவிக்கும் தேகமுடைய ஜீவன் இவை அனைத்துமே மூன்று வகையாகும்.

ஜீவன் சரீரத்தால் செய்யும் சுப-அசுப கர்மங்களின் பலனை சரீரமே அனுபவிக்கிறது. கர்மத்தில் பற்றுக் கொண்ட மனிதனின் குணம் எத்தகையதோ அந்த குணத்தால் தூண்டப்பட்டே கர்மத்தின் சுப-அசுப பலன்களை அவன் அனுபவிக்கிறான். மனத்தை அடக்கும் ஞானிகள் இவ்வுலகைத் தாண்டி பரமபதத்தை அடைகிறார்கள். வேத மந்திரங்களால் பரமாத்மாவின் தாத்வீக சொரூபம் முழுமையாகக் கூறப்படுவதில்லை. சொற்களால் கூற முடியாத அந்தப்பொருள் ரசம், கந்தம், சப்தம், ஸ்பரிசம் மற்றும் ரூபம் இல்லாதது. மனம், அறிவு, வாக்காலும் அதனை அறிய முடியாது. அது இணையற்றது. வடிவமற்றது. ஆனால் உருவமற்ற அந்த பரமாத்மாவே மக்களுக்காக ஸ்பரிசம், ரசம் முதலிய ஐந்தினையும் படைத்துள்ளது. அந்த பரமாத்மா பெண், ஆண் மற்றும் அலியுமல்ல. சத்தும் அசத்தும் அல்ல. பிரம்ம ஞானிகளே அதைக் காண்கிறார்கள். அது ஒருபோதும் குறைவதில்லை. ஆகவே, அழியாத அந்தப் பரம்பொருள் அக்ஷரம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

12.4.20 ஆத்ம தத்துவம், அறிவு முதலியவற்றின் விமர்சனம் அதை நேருக்கு நேர் காணுதல்

அழிவற்ற பரமாத்மாவிடம் இருந்து ஆகாயம், ஆகாயத்தில் இருந்து வாயு, வாயுவிலிருந்து அக்னி, அக்னியில் இருந்து நீர், நீரிலிருந்து பூமியும் தோன்றின. பூமியிலிருந்தே மண்ணுலகத்தின் உற்பத்தி ஏற்படுகிறது. பிரளய காலத்தில், அதாவது அழியும் காலத்தில் தங்கள் சரீரங்களோடு பிராணிகள் நீரிலும், பின்பு ஜலத்திலிருந்து அக்னியிலும், அக்னியிலிருந்து வாயுவிலும், வாயுவில் இருந்து ஆகாயத்திலும் லயமாகி விடுகின்றன. சிருஷ்டி காலத்தில் மீண்டும் ஆகாயத்திலிருந்து முன்கூறிய வரிசைப்படி தோன்றுகின்றன. ஆனால் ஞானிகள் மீண்டும் இவ்வுலகில் பிறப்பதில்லை. மோட்ச சொரூபமான பரமாத்மாவை அடைந்து விடுகின்றனர். அந்த பரமாத்ம தத்துவம் வெப்பம், தண்மை, மென்மை, கடுமை, புளிப்பு, கசப்பு, இனிப்பு, துவர்ப்பு, சப்தம், கந்தம், ரூபம் ஆகிய எதுவும் இல்லாதது. அதனுடைய சொரூபம் எல்லாவற்றையும் விட மேலானது; அலாதியானது.

அத்யாத்ம ஞானமற்றவன் பரமாத்மாவை உணர முடியாது . யார் நாக்கை சுவையிலிருந்தும், மூக்கை வாசனையில் இருந்தும், காதுகளை ஒலியில் இருந்தும், தோலை ஸ்பரிசுத்தில் இருந்தும், கண்களை ரூபத்தில் இருந்தும் விலக்கி மனத்தை ஒருமுகப்படுத்துகிறானோ, அவனே தன் மூல சொரூபமான பரமாத்மாவை நேருக்கு நேர் காண்கிறான். ஒரு மனிதன் தான் செய்த கர்மங்களால், பல்வேறு தேச காலத்தில் அவற்றின் சுப, அசுப பலனைப் பெறுவது போலவே, தன் கர்மங்களால் உத்தம, அதம சரீரத்தைப் பெறுகிறான். அந்த சரீரத்தில் இந்த ஞானம் தானே நிலைத்துள்ளது. விளக்கு தன் ஜ்வாலையால் தான் பிரகாசிப்பதோடு மற்ற பொருட்களையும் காட்டுவது போல இந்த உடலில் உள்ள ஐந்து புலன்களும் சைதன்யம் என்னும் ஞானத்தின் ஒளியால் தானும் பிரகாசித்து விஷயங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது.

ஒரு மன்னனால் பற்பல வேறு காரியங்களில் நியமிக்கப்பட்ட மந்திரிகள் தத்தம் காரியங்களின் விஷயத்தை மன்னனுக்குக் கூறுவது போல, உடலில் உள்ள ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் தத்தமக்கு உரிய விஷயங்களை ராஜாவைப் போன்ற இடத்திலுள்ள அறிவுக்கு அளிக்கின்றன. மந்திரிகளை விட மன்னன் மேலானவன் என்பது போல ஐந்து புலன்களையும் விட அவற்றைத் தூண்டிவிக்கும் ஞானம் அல்லது அறிவு சிறந்ததாகும்.

நதிகளின் நீர், காற்றின் வேகம், சூரியனின் கதிர்கள் இவை குறைவதும் அதிகரிப்பதும் போல, சரீரம் படைத்தவனின் உடலும் பிறப்பு, இறப்பு

என்பதில் கிடக்கின்றது. ஒரு மனிதன் விறகைப் பிளந்தால் அதில் தீ தோன்றுவதில்லை. அதே போல உடலின் அங்கங்களைக் கிழிப்பதாலோ, வெட்டுவதாலோ அந்தர்யாமி ஆத்மாவைக் காணமுடியாது. ஆனால் அதே விறகை உபாயத்தோடு கடையும்போது தீயும், புகையும் தோன்றுகிறது. அதுபோல யோகத்தின் மூலம் மனத்தையும், புலன்களையும் ஒன்று சேர்க்கும் ஞானி, புலன்களை விடச்சிறந்த ஞானத்தையும், ஆத்மாவையும் நேருக்கு நேர் காண்கிறான்.

கனவில் ஒரு மனிதன் தன் உடல் வெட்டப்பட்டுத் தனியாகக் கிடப்பதைக் காண்பது போல, ஐந்து ஞானேந்திரியங்களின் புலன்கள் ஐந்து கர்மேந்திரியங்களின் புலன்கள், ஐந்து பிராணன்கள், மனம், அறிவு என்ற 17 தத்துவங்களைக் கொண்டவன். தன்னிலிருந்து தன் உடலைத் தனியாகக் கருத வேண்டும். இதனை உணராதவனே பிறவி எடுக்கிறான். ஆத்மா சரீரத்தில் இருந்து முற்றிலும் வேறானது. அது இதனுடைய, தோற்றம், வளர்ச்சி, அழிவு, மரணம் முதலிய குற்றங்களால் ஒருபோதும் பற்றப்படுவதில்லை. யாரும் இந்த ஊனக் கண்ணின் மூலம் ஆத்மாவின் சொருபத்தைப் பார்க்க முடியாது. புலன்கள் ஆத்மாவைக் காண்பதில்லை. ஆனால் அந்த ஆத்மா புலன்கள் அனைத்தையும் பார்க்கிறது.

ஆத்மாவின் சொருபம் சைதன்யம் அதாவது அறிவு மட்டுமே. புலன்களின் கூட்டம் உடலில் காணப்படுகிறது. ஆனால் சரீரம் உண்மையில் உணர்வு உடையதல்ல. பொருளின் உருவமே அக்னியின் உருவமாகிறது. அதுபோல மனிதன் கண்ணுக்குப் புலப்படும் இந்த சரீரத்தை விட்டுவிட்டு, கண்ணுக்குப் புலப்படாத சரீரத்தில் பிரவேசிக்கும்போது, முதலில் தான் பெற்ற ஸ்தூல சரீரத்தைப் பஞ்சமகா பூதங்களின் சேர்க்கையில் விட்டுவிட்டு, வேறு ஒரு சரீரத்தையே தன் சொருபமாக ஏற்றுக் கொள்ளுகிறான். ஜீவன் உடலை விடும்போது உடலிலுள்ள ஐம்புலன்களின் அம்சமும், அவற்றின் மூலத்தில் கலந்து விடுகின்றன.

ஆனால் இந்த ஐம்பூதங்களால் செய்யப்பட்ட ஸ்தோத்திரம் முதலிய கர்மங்கள் பழைய சரீரத்தோடு அழிந்துவிடாமல், வேறு சரீரத்திற்குச் சென்று ஐம்பெரும் பூதங்களை ஆதாரமாகக் கொள்கின்றன. புலன்கள் அனைத்தும் மனத்தின் பின் செல்பவை. மனம் அறிவைத் தொடர்கிறது. அறிவு ஆத்மாவைச் சார்ந்துள்ளது. எனவே பழைய சரீரத்தை விட்ட ஜீவாத்மா, தன் கருமங்களால் சம்பாதித்த புதிய சரீரத்தில் நிலைபெறும் போது, அது முதலில் செய்த சுப, அசுப கர்மங்களின் பலனையே அடைகிறது. நீர்வாழ் உயிர்கள் நீரின் பிரவாகத்தைப் பின்பற்றுவது போல முற்பிறவியில் செய்த நல்ல, கெட்ட கர்மங்கள் மனத்தின் பின் சென்று பலனை அளிக்கின்றன.

மாறுதலற்ற ஆத்மா, அறிவின் மாறுதலால் மாறுதல் அடைந்தது போல் காணப்படுகிறது. கண்ணாடி, அல்லது தொலைநோக்கியால் சிறிய எழுத்துக்கள் பெரிதாகக் காணப்படுவது போல சூட்சுமமான ஆத்ம தத்துவமும், அறிவும், விவேகமும் சரீரத்தில் சேர்வதால் சரீரம் காணப்படுகிறது. தெளிவான கண்ணாடி முகத்தைப் பிரதிபலிப்பது போல, தூய்மையான அறிவில் ஆத்மாவின் சொரூபம் காட்சியளிக்கிறது.

12.4.21 உடல், புலன், மனம், அறிவு இவற்றுடன் ஆத்மாவின் நித்திய இருப்பு

ஜீவன் அது புலன்களின் மூலம் நீண்டகாலம் வரை முன்பு அனுபவித்த விஷயங்களை நினைக்கிறது. அச்சமயம் புலன்களோடு ஜீவனுக்குச் சம்பந்தம் இல்லை என்றாலும் அவை அறிவில் சம்ஸ்கார ரூபத்தில் பதிந்துள்ளன. ஆதலால் அவை நினைவிற்கு வருகின்றன. அறிவின் விழிப்பு முதலிய நிலைகள் உள்ள இடம் அனைத்தும் சத்வம், ரஜஸ், தமம் என்னும் மூன்று குணங்களால் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த நிலைகளோடு சம்பந்தமுடைய சுக-துக்கம் முதலிய அலாதியான குணங்கள் அனைத்தையும் ஆத்மா அறிவின் சம்பந்தத்தால் உணருகிறது. விறகில் வைக்கும் தீயைக் காற்று தூண்டுவது போல் புலன்களின் அறிவை ஜீவாத்மா தூண்டுகிறது.

இதே போல ஆத்மா புலன்களுக்கு சேதன சக்தியை அளிக்கிறது. புலன்களின் புலனான ஆத்மாவின் ரூபத்தை மனிதன் கண்களால் தரிசிக்க முடியாது. காது முதலிய புலன்கள் தன்னைத்தானே அறிந்து கொள்ள முடியாது. ஆனால் ஆத்மா எல்லாம் அறிந்தது. அனைத்திற்கும் சாட்சியானது எல்லாம் அறிந்ததாக இருப்பதாலேயே அது அனைத்தையும் அறிகிறது. மனிதன் இமயமலையின் மற்றொரு பகுதியையும், சந்திரனின் பின்பகுதியையும் பார்க்கமுடியாது, என்றாலும் அவற்றின் பின்பகுதியும், பக்கப்பகுதியும் இல்லை என்று கூற முடியாது. அது போலப் பூதங்கள் அனைத்தின் உள்ளும் இருக்கும் ஆத்மா சூட்சுமமாக இருப்பதால் ஒருபோதும் கண்களால் பார்க்கப்படுவதில்லை. ஆகவே ஆத்மாவே இல்லை என்று கூற முடியாது.

சந்திரனில் உள்ள களங்கம் பூமியின் சின்னமாகும். ஆனால் அதைக் கண்டு மனிதன் அது உலகத்தின் சின்னம் என்று கருதுவதில்லை. எல்லோருக்குமே நான் இருக்கிறேன் என்ற உருவில் ஆத்மாவின் ஞானம் உள்ளது. ஆனால் உண்மையான ஞானம் இல்லை. உருவமுடைய பொருள் அது உருவாவதற்கு முன்னும், அழிவிற்குப் பின்னும் உருவமின்றிப் போகிறது. இந்த நியமப்படி அறிவுடையோர் அவற்றின் ரூபமின்மையைத்

தீர்மானிக்கிறார்கள். சூரியனின் தோற்றம் மற்றும் மறைவின் மூலம் அறிவால் காணப்படாத சூரியனின் கதியை அறிஞர்கள் அனுமானிக்கின்றனர். அதே போல பகுத்தறிவுடைய மனிதர்கள் அறிவு என்னும் விளக்கின் மூலம் புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பிரமத்தை நேருக்கு நேர் காண்கிறார்கள்.

உசிதமான உபாயம் இன்றி எந்தப் பிரயோஜனமும் வெற்றிபெறுவதில்லை. மீனவர்கள் நூலால் வலையை அமைத்து அதன் மூலம் மீன்களைப் பிடிக்கிறார்கள். யானைகள் மூலமே யானைகள் பிடிக்கப்படுகின்றன. அது போல ஞேயப்பொருள் ஞானத்தின் மூலமே அறியப்படும். பாம்பின் காலைப் பாம்பே அறியும் என்பது போல் எல்லா சரீரங்களிலும் உள்ள அறியவேண்டிய ரூபமான ஆத்மாவை ஞானத்தின் மூலமே அறிய முடியும். புலன்கள் மூலம் எதையும் அறிய முடியாது.

சந்திரன் அமாவாசையன்று காணப்படுவதில்லை. அனால் அது அன்று அழிவது இல்லை. ஒளியையே இழக்கிறது. அதுபோலவே ஆத்மா கண்ணுக்குப் புலப்படாவிட்டாலும் அது இல்லாமல் இல்லை. தான் ஒளிர வேண்டிய இடத்திலிருந்து விலகிவிடுவதாலேயே சந்திரன் அமாவாசையன்று புலப்படுவதில்லை. அதுபோல சரீரம் படைத்தவர்களின் ஆத்மா சரீரத்திலிருந்து மறைந்திருப்பதால் காணப்படுவதில்லை. அதே சந்திரன் வேறு இடத்தில் வானத்தில் தோன்றி மறுபடி பிரகாசிப்பது போல ஜீவாத்மா வேறு ஒரு சரீரத்தைத் தரித்து மறுபடி தோன்றுகிறது. சந்திர மண்டலத்தில் தோன்றும் அந்தக் குணம் சந்திரனுடையதல்ல. அதுபோல சரீரத்திற்கே பிறப்பு முதலியவை உண்டாகின்றன. சரீரத்தைத் தரிக்கும் ஆத்மாவிடமல்ல.

ஒரு மனிதன் பிறந்து, வளர்ந்து பல நிலைகளை அடைந்தாலும் இவன் அதே மனிதன்தான். அதே போலச் சந்திரன் மறுபடி உருவத்தோடு தோன்றும் போது அதே சந்திரனாகக் கருதப்படுகிறது. இருள் உருவான ராகு சந்திரனை நோக்கி வருவதும் அதை விட்டுச் செல்வதும் தென்படுவதில்லை. அதே போல ஜீவாத்மாவும் சரீரத்திற்கு வருகிறது. அதை விட்டுச் சென்று விடுகிறது.

சூரியகிரஹண காலத்தில் சந்திரன் சூரியனோடு சேர்ந்து இருக்கும்போது சூரியனில் நிழல் உருவான ராகு தென்படுகிறது. அதேபோல சரீரத்தோடு சேர்ந்ததும் சரீரம் தரிக்கும் ஆத்மா பெறப்படுகிறது. சந்திரன் சூரியனை விட்டு விலகியதும் சூரியனில் ராகுவின் நிழல் காணப்படுவதில்லை. அது போல சரீரம் தனியானதும் அதைத் தரிக்கும் ஆத்மாவின் தரிசனம் உண்டாவதில்லை. அமாவாசைக்குப்பின் சந்திரன் நட்சத்திரங்களோடு சேருவது போல ஜீவாத்மா ஒரு சரீரத்தைத் துறந்ததும் கர்மங்களின் பலனாக வேறு ஒரு சரீரத்தோடு சேருகிறது.

12.4.22 ஆத்மா, பரமாத்மாவின் சாக்ஷாத்காரம், பெருமை

கனவு நிலையில் ஸ்தூல சரீரம் தூங்குகிறது. சூட்சும சரீரம் சஞ்சரிக்கிறது. அதேபோல இந்த சரீரத்தை விட்ட ஞான சொரூபமான ஜீவாத்மா புலன்களோடு மறுபடி சரீரத்தை ஏற்கிறது. அல்லது உறக்கத்தைப் போல முக்தியடைகிறது. மனிதன் தெளிவான அசைவற்ற நீரில் தன் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்ப்பது போல மனமும், புலன்களும் தூய்மையான, நிலைத்த தன்மையை அடையும்போது அது ஞான திருஷ்டியால் ஆத்மாவை நேருக்கு நேர் காண்கிறது.

அதே மனிதன் அசையும் நீரில் தன் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்க்க முடியாதது போலப் புலன்களும், மனதும் சஞ்சலப்படும் போது அவன் அறிவால் ஆத்மாவைத் தரிசிக்க முடியாது. மனம் பற்று முதலிய குற்றங்களில் சிக்கிக் களங்கப்படும்போது அதற்குக் கட்டுப்பட்ட ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் குற்றமுடையதாகின்றன. அஞ்ஞானத்தில் திருப்தியடைபவன் சுகபோகங்களாகிய நீரில் எவ்வளவு மூழ்கினாலும் திருப்தியடைவதில்லை. ஜீவாத்மா விதிக்கு ஆட்பட்டு சுகபோகங்களை விரும்புவதால் அடிக்கடி இவ்வுலகிற்கு வருகிறது. பிறப்பு ஏற்கிறது. பாவத்தின் காரணமாகவே உலகில் மனிதனின் ஆசைக்கு அளவு இருப்பதில்லை.

பாவ காரியங்கள் அழிந்ததும் மனிதனின் உள்ளத்தில் ஞானத்தின் உதயம் உண்டாகிறது. புலன்கள் விஷயங்களில் ஈடுபாடு கொள்வதாலேயே மனிதன் துக்கமடைகிறான். அவற்றை அடக்கி வைக்கும்போது சுகமடைகிறான். ஆகவே புலன்களின் ஈடுபாட்டில் இருந்து அறிவின் மூலம் தன் மனத்தை அடக்கிக் கொள்ள வேண்டும். புலன்களைக்காட்டிலும் மனம் சிறந்ததாகும். மனத்தை விட அறிவு சிறந்ததாகும். அறிவினை விட ஞானம் சிறந்தது. ஞானத்தைக் காட்டிலும் பரமாத்மா சிறந்தவராவார்.

வெளித் தோன்றாத பரமாத்மாவினால் ஞானம் பரவியுள்ளது. ஞானத்தில் இருந்து அறிவும், அதிலிருந்து மனமும் தோன்றின. அந்த மனமே, காது முதலிய புலன்களோடு ஒலி முதலிய விஷயங்களை நன்கு உணருகிறது. சூரியன் உதித்துத் தன் கிரணங்களை எல்லாப் பக்கமும் விரிக்கிறது. மறையும் போது கிரணங்களை தனக்குள் சுருக்கிக் கொள்ளுகிறது. அதுபோல ஜீவாத்மா உடலுக்குள் புகுந்து பரவிய புலன்களின் கிரணங்களால் ஐந்து விஷயங்களை ஏற்றுக் கொள்கிறது. உடலை விடும்போது அவற்றைச் சுருக்கிக் கொண்டு தன்னுடன் எடுத்துச் சென்றுவிடுகிறது.

உலகில் புண்ணிய பாவச் செயல்களில் ஈடுபட்டுள்ள ஜீவாத்மா தன் கர்மங்களால் கர்ம மார்க்கத்தில் அடிக்கடி கொண்டுவரப்பட்டு, சம்சார சக்கரத்தில் மோகமடைந்து, சுக, துக்க ரூபமான கர்ம பலன்களை அடைகிறது. புலன்களின் மூலம் விஷயங்களை ஏற்காதபோது மனிதனின் விஷயங்கள் விலகுகின்றன.

பரமாத்மாவை நேரில் கண்டால் மனிதனின் அந்தப் பற்றும் விலகி விடுகிறது. அறிவு கர்மத்தால் தோன்றும் குணங்களிலிருந்து விடுபட்டு இதயத்தில் நிலைக்கும்போது, ஜீவாத்மா பிரம்மத்தில் லயித்து பிரம்மத்தை அடைகிறது. பரமாத்மா ஸ்பரிசித்தல், கேட்டல், ருசித்தல், பார்த்தல், முகர்த்தல் மற்றும் சங்கல்பம்-விகல்பம் அற்றவர். ஆதலால் தூய அறிவே அவரிடம் பிரவேசிக்க முடியும்.

மனம் அறிவிலும், அறிவு ஞானத்திலும், ஞானம் பரமாத்மாவிலும் லயிக்கின்றன. புலன்கள் மூலம் மனம் வெற்றி அடைவதில்லை. புலன்கள் மனத்தை அறிவதில்லை. அறிவு சூட்சுமமான, மறைந்துள்ள ஆத்மாவை அறிவதில்லை. ஆனால் மறைமுகமான ஆத்மா இவையனைத்தையும் பார்க்கிறது; அறிகிறது.

12.4.23 பரப்ரம்மத்தை அடையும் உபாயம்

மனிதனுக்கு சரீர, மானசீக துயரம் வரும்போது, அந்த துக்கத்தைச் சிந்திப்பதை விடவேண்டும். துக்கத்தை விலக்குவதற்குச் சிறந்த மருந்து அந்த சிந்தனையை விட்டுவிடுவதுதான். சிந்திக்கும்போது துயரம் எதிரில் வருகிறது. மேலும் மேலும் வளருகிறது. ஆகவே மானசீக துயரத்தை அறிவாலும், ஆலோசனையாலும் சரீர கஷ்டத்தை மருந்துகளின் மூலமும் விலக்கிக் கொள்ளவேண்டும். இதுவே விஞ்ஞானத்தின் சாமர்த்தியமாகும். அதனால் மனிதர்கள் துயரத்தில் ஆழ்ந்து குழந்தைகளைப்போல அழுவதில்லை.

இளமை, வடிவம், வாழ்க்கை, செல்வம் சேர்த்தல், ஆரோக்கியம், பிரியமானவர்களின் சேர்க்கை இவை அனைத்தும் நிலையற்றவை. பகுத்தறிவுள்ள மனிதர்கள் இவற்றில் பற்றுக் கொள்ளக்கூடாது. எந்தத் துயரம் தேசம் முழுவதிலும் இருக்கிறதோ அதற்காக ஒருவன் துயரப்படக்கூடாது. வாழ்க்கையில் சுகத்தைக் காட்டிலும், துக்கமே அதிகம். யார் சுக போகத்தில் அதிகம் பற்றுடையவனோ அவன் மரணம் என்னும் பிடிக்காத கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறான். சுக, துக்கம் இரண்டையும் விடும் மனிதன் அக்ஷயமான பிரம்மத்தை அடைகிறான். ஆகவே, ஞானிகள்

ஒருபோதும் துயரப்படுவதில்லை. சுகத்தைச் சம்பாதிப்பதில் துக்கம் உள்ளது. அதைக் காப்பாற்றுவதிலும் சுகம் கிடைக்காது. துக்கத்தாலேயே அவை கிடைக்கின்றன; அவை அழியும் போது கவலைப்படக்கூடாது.

ஞேய ரூபமான பரமாத்மாவிடமிருந்து ஞானம் தோன்றுகிறது. மனம் ஞானத்தின் குணமாகும். அறிவு கர்ம சம்ஸ்காரங்கள் இல்லாமல் இதயத்தில் நிலைக்கும்போது தியானயோகத்தின் சமாதி மூலம் பிரம்மத்தின் ஞானம் உண்டாகிறது. குணம் நிறைந்த அறிவு அஞ்ஞானத்தால் பரமாத்மாவால் நியமிக்கப்பட்ட ரூபம் முதலிய குணங்களை நோக்கிப் பெருகுகிறது. சாதகன் தியானிக்கத்தக்க தத்துவத்தைத் தியானத்தின் மூலம் மனத்தில் அடைகிறான். அப்போது கல்லில் உரைத்த தங்கத்தைப் போலப் பிரம்மத்தின் யதார்த்த அறிவு உண்டாகிறது. குணங்கள் அழிந்ததும் பஞ்சமகா பூதங்கள் விலகுவது போல அறிவு இந்திரியங்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு இதயத்தில் நிலைக்கிறது.

புலன்களின் சம்பந்தத்தால் அவற்றின் குணங்களால் சூழப்பட்ட மனம் தியானத்திலிருந்து தோன்றும் குணங்களால் நிறையும்போது புலன்களின் குணங்களைத் துறந்து நிர்ஞண பிரம்மத்தை அடைகிறது. மறைந்திருக்கும் பிரம்மத்தை அறிவிக்க இவ்வுலகில் எந்தத்தகுந்த எடுத்துக்காட்டும் கிடையாது. தவத்தால், அனுமானத்தால், சமம் முதலிய குணங்களால், இன தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பதால், சாஸ்திரங்களின் படிப்பால் உள்ளத்தைத் தூய்மையாக்கி அதன் மூலம் பரப்பிரம்மத்தை அடைய விரும்ப வேண்டும். பரமாத்மா குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட இயல்புடையவன் ஆதலால் தர்க்கத்திற்கு உரிய விஷயமல்ல.

ஐந்து புலன்களும் அவற்றிற்குரிய ஒலி முதலிய குணங்களிலிருந்து தனித்தது என்பது போலப் பரமாத்மாவும் இயற்கைக்கு முற்றிலும் மேலானவர். இவ்வாறு எல்லாப் பிராணிகளும் இயற்கையில் இருந்து தோன்றுகின்றன. உரிய சமயத்தில் அதிலேயே லயிக்கின்றன. அந்த லயம் அல்லது மரணத்திற்குப்பின் புண்ணிய, பாவத்தின் பலனான சொர்க்கத்திற்கும், நரகத்திற்கும் செல்லுகின்றன. புருஷன், ப்ரக்ருதி, அறிவு, சப்தம் முதலிய ஐந்து விஷயங்கள், பத்து புலன்கள், அகங்காரம், மனம், ஐம்பெரும் பூதங்கள் என்னும் 25 தத்துவங்களின் கூட்டமே பிராணி என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுகின்றன. இவற்றில் அறிவு முதலிய தத்துவ சமூகத்தின் முதல் சிருஷ்டி இயற்கையிலிருந்தே உண்டாயிற்று. அவற்றின் சேர்க்கையால் நியமத்தோடு வெளிப்படலாயிற்று.

தர்மம் செய்வதால் புகழும், அதர்மம் செய்வதால் மனிதனுக்குத்

தீமையும் உண்டாகிறது. விஷயங்களில் பற்றுக்கொண்டவன் ப்ரக்ருதியை அடைகிறான். விரக்தியடைந்தவன் ஆத்மஞானம் பெற்று முக்தியடைகிறான்.

12.4.24 பரமாத்ம தத்துவத்தின் நிரூபணம்

மனிதன் ஒலி முதலிய ஐந்து விஷயங்களோடு ஐந்து ஞானேந்திரியங்களையும், மனத்தையும் வசப்படுத்தும்போது அவன் மணிகளோடு சேர்ந்த நுலைப்போல் எல்லாப்பக்கமும் வியாபித்துப் பரப்பிரம்மத்தை நேருக்கு நேர் காண்கிறான். அதே நூல் தங்கத்திலும், முத்துக்களிலும் மண் மாலையின் தானியங்களிலும் கலந்து சோபையடைகிறது. அது போலவே, ஒரே பரமாத்மா, பசு, குதிரை, மான், மனிதன், யானை, புழு, பூச்சி முதலிய எல்லா சரீரத்திலும் வியாபித்துள்ளார். விஷயப் பற்றுக் கொண்ட ஜீவாத்மா தத்தம் கர்மத்திற்கு ஏற்றவாறு வெவ்வேறு சரீரம் தரிக்கிறது. மனிதன் எந்த சரீரத்தால் எந்த கர்மங்களைச் செய்கிறானோ, அந்த சரீரத்தால் அந்தக் கர்மங்களின் பலனை அனுபவிக்கிறான்.

பூமியில் ஒரே ரசம் உள்ளது. அனால் அதில் நடப்படும் விதைக்கேற்றவாறு அதன் செடியில் ரசத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது. அது போல அந்தராத்மாவால் பிரகாசிக்கும் அறிவு முற்பிறவி கர்மங்களுக்கு ஏற்றவாறே ஒரு சரீரத்தில் இருந்து மற்றொரு சரீரத்தை அடைகிறது. விஷய ஞானம் பெறும் மனிதன், அதனை பெறும் விருப்பத்துடன் முயற்சியுடன் காரியம் செய்து அதன் பலனை அடைகிறான். இவ்வாறு பலனே கர்மத்தின் சொருபம் ஆகும். சுகபோகத்தில் பற்றுள்ள அஞ்ஞானி மனிதன் தன்னுள் இருக்கும் பரமாத்மாவைக் காண முடிவதில்லை. இவ்வுலகில் பூமியை விட நீரின் அளவு அதிகம். நீரை விட தேஜஸ் மிகப்பெரியது. தேஜஸைக் காட்டிலும் காற்றும், காற்றைக்காட்டிலும் ஆகாயமும் ஆகாயத்தைக் காட்டிலும் மனமும் பெரியது. அதாவது மனம் சூட்சுமமானது; சிறந்தது.

மனத்தை விடப்புத்தி பெரியது; புத்தியை விட ப்ரக்ருதி பெரியது. காலத்தைக் காட்டிலும் பகவான் விஷ்ணு முடிவற்றவர்; சூட்சுமமானவர், சிறந்தவர்; பெரியவர்; இந்த உலகம் முழுவதும் அவருடைய சிருஷ்டியே ஆகும். பகவான் விஷ்ணுவிற்கு முதலோ, நடுவோ, முடிவோ கிடையாது. அவர் முதலும், நடுவும், முடிவும் இல்லாததாலேயே அழிவற்றவராவார். அதனால் துயரங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவராவார். ஏன் எனில் அழியும் வஸ்துவே துயரமானது. அழியாத விஷ்ணுவே பரப்ரம்மம் ஆவார். அவரே பரமதாமம்; பரமபதமும் ஆவார். அவரை அடையும் ஜீவன் காலனிடமிருந்து விடுபட்டு மோட்சத்தில் நிலைபெறுகிறது.

ரிக், யஜுர், சாமம் ஆகிய வேதங்கள் சரீரத்தில் நாக்கின் நுனிப்பகுதியில் தோன்றுகின்றன. அவை முயற்சியால் பெறக்கூடியன; அழியக்கூடியன. ஆனால் பரமாத்மா சரீரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு தோன்றினாலும், வேதம் ஒதுவதைப் போல முயற்சியால் அடையக் கூடியவரல்ல. எனவே அவருக்கு முதல், நடு, முடிவு கிடையாது. அவரே ரிக், யஜுர், சாம வேதங்கள் எனக் கூறப்படுகிறார். முதல் உள்ள பொருளுக்கு முடிவும் உண்டு. பிரம்மத்திற்குத் தோற்றம் இல்லாததால் அழிவும் இல்லை; சுக, துக்கம் முதலிய இருமைகள் இல்லை. எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்டது. ஆனால் துர்பாக்கியம், சாதனை இன்மை, கர்மபலன், விஷயப்பற்று ஆகியவற்றால் பரமாத்மாவை அடையும் வழியை மனிதன் காணுவதில்லை.

சுகபோகத்தில் பற்றுள்ள மனிதன் விஷய சுகத்தை, உலகப் பொருட்களையே பெற விரும்புகிறான். அதனால் அவர்களுக்குப் பரமாத்மா கிடைப்பதில்லை. தான் பார்க்கும் பொருட்களையே அவன் பெற விரும்புகிறான். எல்லாவற்றிலும் சிறந்த பரமாத்மாவைப் பெற அவன் விரும்புவதில்லை. துச்சமான சுக, போகத்தில் சிக்கிய மனிதன் குணாதீதர் ஆகிய பரமாத்மாவின் தெய்வீக குணங்களை எவ்வாறு அறிய முடியும்? புகையிலிருந்து தீயை யூகிப்பது போல நிலையான தன்மை முதலிய திவ்ய குணங்கள் மூலம் ஓரளவிற்குப் பரமாத்மாவின் சொரூபங்களைக் கூறலாம். தியானத்தின் மூலம் தூயதான, சூட்சுமமான மனத்தால் பரமாத்மாவின் சொரூபத்தை உணரலாம். ஆனால் சொற்களால் அதை வருணிக்க முடியாது. ஏன் எனில் மனத்தின் மூலமே மானசீக விஷயங்கள் ஏற்கப்படுகின்றன. ஞானத்தின் மூலமே அறிய வேண்டியது அறியப்படுகிறது. ஞானத்தின் மூலம் அறிவையும், அறிவின் மூலம் மனத்தையும், மனத்தின் மூலம் புலன்களையும் தூய்மையாக்கி அழியாத பரம்பொருளை அடையலாம்.

அறிவில் தேர்ந்தவர்கள் அதாவது தூய, சூட்சும அறிவுடையவரும், மானசீக பலமுடையவரும் நிர்குண பிரம்மத்தை அடைகிறார்கள். உலகப் பொருட்களின் ஆசைகளால் மாசுடைய மனிதன் தன் சரீரத்திற்குள் இருக்கும் பரமாத்மாவை அறியவோ, அடையவோ முயற்சிக்காமல் தியாகம் செய்கிறான். சாதனைக்குரிய குணங்களைப் பெற்று, உலகப்பொருட்களில் இருந்து மனத்தை விலக்கிக் கொள்ளும்போது சாதகனின் மனம் அறிவில் தோன்றிய நல்ல, தீய கருத்துக்கள் இல்லாமல் எப்போதும் நிர்மலமாக இருக்கிறது.

இவ்வாறு, சாதனங்களில் ஈடுபட்ட சாதகன் குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு பிரம்ம சொரூபத்தை நேராகக் காண்கிறான். ஆத்மா வெளிப்படாதது. அதன் கர்மம் சரீரரூபத்தில் வெளிப்படுகிறது. எல்லாப் புலன்களும் சேர்ந்த இந்த

சரீரம் பெற்ற ஜீவன் பஞ்சபூத சொரூபமான சரீரத்தை ஆஸ்ரயிக்கிறது. ஞானம், உபாசனை முதலியவற்றின் சக்தி இல்லாமல், கர்மங்களால் மட்டுமே அது பரமாத்மாவை அடைவதில்லை. ஆகவே அழிவில்லாத பரமேஸ்வரனிடமிருந்து வஞ்சிக்கப்படுகிறது.

இப்புவிபில் வாழும் மனிதன் பூமிக்கு முடிவைக் காண்பதில்லை. என்றாலும் எங்கேயாவது பூமிக்கு முடிவு உள்ளது. கடல் அலைகளால் அசையும் கப்பலை அனுகூலமாக வீசும் காற்று கரைசேர்ப்பது போல், சம்சாரக் கடலில் மூழ்கி எழும் மனிதனின் அனுகூலமான சூழ்நிலை சம்சாரக் கடலில் இருந்து விடுவிக்கிறது. உலகை ஒளிமயமாக்கும் சூரியன் அஸ்தாசலம் செல்லும் போது தன் கிரணங்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு நிர்குணம் ஆவது போல அறிவுபேதமற்ற முனிவர்கள் அழியாத நிர்குண பிரம்மத்தில் பிரவேசிக்க முடிகிறது.

எங்கிருந்தும் வந்தவன் அல்லாதவன், எப்போதும் இருக்கிறவன், புண்ணியவான்களின் பரமகதி, பிறப்பிறப்பற்றவன், தானாகத் தோன்றியவன், எல்லோருடைய உற்பத்திக்கும் பிரளயத்திற்கும் இடமானவன், அழியாதவன், பழமையானவன், அம்ருதமானவன், மாறுதலற்றவன், அசையாதவன் ஆகிய பரமாத்மாவின் ஞானத்தைப் பெற்று மனிதன் சிறந்த மோட்சத்தை அடைகிறான்.”

இவ்வாறு ஆசைகளைத் துறப்பது, ஞானத்தின் சிறப்பு, பரமாத்மாவின் நிருபணம் இவற்றைப்பற்றி மனு பிருகஸ்பதிக்குக் கூறியவற்றைப் பீஷ்ம பிதாமகர் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்து அவரது ஐயங்களைப் போக்கினார்

12.4.25 ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடமிருந்து எல்லாப் பூதங்களின் உற்பத்தி; அவரது மகிமைகள்

யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மரிடம் எல்லா பூதங்களின் தோற்றத்திற்கும் லயத்திற்கும் இருப்பிடமானவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் தத்துவ விமரிசனத்தைக் கூறுமாறு கேட்டார். பீஷ்மர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைப் பற்றிப் பரசுராமர், தேவரிஷி நாரதர், ஸ்ரீ கிருஷ்ணத்வைபாயனரான வியாசர் மற்றும் அசிதர், தேவலர், வால்மீகி, மார்க்கண்டேய மகரிஷி ஆகியோர் கூறிய அற்புதமான விஷயங்களை யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தார்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஐம்பெரும் பூதங்களைப் படைத்தது; சங்கர்ஷணரைத் தோற்றுவித்தது; வேதஸ்வரூப பகவான் பிரம்மா ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் நாபித் தாமரையிலிருந்து உதித்தது, மது என்னும் அரக்கனை பகவான் விஷ்ணு வதம் செய்தது பிரம்மா தோற்றுவித்த மானச புதல்வர்கள், அவர்கள் மூலம்

பிரஜோற்பத்தி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் முகத்திலிருந்து பிராமணர்களையும், புஜங்களில் இருந்து கூஷத்திரியர்களையும், வைசியர்களைத் தொடைகளில் இருந்தும், கால்களில் இருந்து சூத்திரர்களையும் உண்டாக்கியது, யமராஜன், குபேரன், வருணன், இந்திரன் அனைவரையும் படைத்தது ஆகிய அனைத்து விஷயங்களையும் பீஷ்மர் விரித்துரைத்தார்.

நாரதமகரிஷிக்குப் பகவான் அளித்த தரிசனம், பகவானின் ஒப்பற்ற சொரூபத்தின் வருணனை, நாரதர் முக்தியைப் பெறும் யுக்தியைப் பகவானிடம் கேட்டறிந்தது அனைத்தையும் பிதாமகர் யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைத்தார். தொடர்ந்து யுதிஷ்டிரர் கேட்டதற்கிணங்க, பிரம்மாவின் புதல்வர்களாகிய பிரஜாபதிகளின் வம்சம், மகரிஷிகள் எந்தெந்த திசைகளில் யார் யார் வாசம்புரிகிறார்கள் என்பதையும் பீஷ்மர் கூறினார்.

12.4.26 வராஹ ரூபத் தோற்றம்; அனுஸ்மருதி தோத்திரத்தைப் பகவான் நாரதருக்கு உபதேசித்தது

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் மேலும் கேட்டார், “பிதாமகரே! அழிவற்ற பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உலகம் முழுவதின் பிரபு. இவர் ஏன் விலங்கின் உருவில் தோன்றினார் என்பதை விளக்குங்கள்” என்றார்.

பீஷ்மர், தான் மார்க்கண்டேய முனிவரின் ஆசிரமத்தில் தங்கி இருந்தபோது கஸ்யப மகரிஷி தனக்குக் கூறிய வராஹ அவதாரக் காரணத்தை யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்கினார். தேவர்களைத் துன்புறுத்தி, பூமியை ஒளியிழக்கச் செய்த தானவர்களையும், தைத்யர்களையும் வராஹமூர்த்தி கொன்று குவித்ததையும், தேவர்கள் மற்றும் பூமியின் துன்பங்களை விலக்கியதையும் கூறினார். பிறகு நாரதர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் நான் தங்களை எந்த மந்திரத்தால் ஜபிக்க வேண்டும் என்று கேட்டதையும், பகவான் அவருக்கு ஓம் நமோபகவதே வாச தேவாய என்னும் அனுஸ்மருதி மந்திரத்தை உபதேசித்ததையும் விவரித்தார். பின்னர் நாரதர் பகவானைச் சரணடைந்து பலவாறாகத் துதி செய்து, பகவானின் பரமதாமத்தை அடையும் வழியைக் கேட்டது; பகவான், கர்மேந்திரியங்களையும், ஞானேந்திரியங்களையும் அடக்கி, மனத்தை அறிவிலும், அறிவை ஆத்மாவிலும் ஈடுபடுத்தித் தன்னை ஆராதனை செய்து பரமதாமத்தை அடையலாம் என்று கூறி ‘ஓம் நமோ நாராயணாய’ என்ற மந்திரத்தை உபதேசித்தது ஆகியவற்றையும் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறினார். நாராயணனின் சிறந்த இந்த மந்திரத்தைத் தியானம் செய்து ஜபிப்பவன் விஷ்ணுவின் சிறந்த பதத்தை அடைகிறான் என்பதையும் அவருக்கு உபதேசித்தார்.

12.4.27 பீஷ்மர், குரு, சிஷ்யன் உரையாடல் வடிவில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் அத்யாத்ம தத்துவத்தை வருணித்தல்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம், மோட்சத்தின் சாதன உருவான யோகத்தை உபதேசிக்குமாறு வேண்டினார். பீஷ்மர் இது தொடர்பாக ஒரு குருவிற்கும் சிஷ்யனுக்கும் பழையகாலத்தில் நடந்த உரையாடலை மேற்கோளாகக் காட்டி யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்கினார்.

மிகச் சிறந்த மகரிஷியான, ஒரு வித்வான் பிராமணனிடம், அவரிடம் பற்றுக் கொண்ட, சேவையில் சிறந்த சீடன் வந்தான். அவன் தன் குருவிடம் “பகவன்! தாங்கள் என்னிடம் மகிழ்ச்சியடைந்தால் என் மனத்தில் உள்ள ஒரு பெரிய ஐயத்தை விலக்கியருள வேண்டும். நான் இவ்வுலகிற்கு எங்கிருந்து வந்தேன்? நீங்கள் எங்கிருந்து வந்தீர்கள்? இதை விளக்குங்கள். இதைத் தவிர பரமதத்துவத்தையும் விமர்சனம் செய்யுங்கள்” எனக் கேட்டான்.

குரு அவனுக்குப் பதிலளித்தார்;

குழந்தாய்! நீ கேட்ட விஷயம் வேதங்களின் மறைந்த ரகசியமாகும். இதுவே அத்யாத்ம தத்துவமாகும். எல்லா வேதங்களின் முகமாக உள்ள பிரணவமும், சத்தியம், ஞானம், யாகம், பிரதிஷுஷ்டி, புலனடக்கம், எளிமை, பரதத்துவம் அனைத்தும் வாசுதேவனேயாவார். அவரே சனாதனபுருஷர். அவரே விஷ்ணு. அவரே உலகைப் படைத்தவர். பிரளயத்திற்குக் காரணமானவர். அவ்யக்தர். சனாதன பிரம்மம். அந்த பிரம்மமே வருஷ்ணி குலத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணராக அவதரித்தார். பிராமணன் பிராம்மணனுக்கும், கூடித்திரியன், கூடித்திரியனுக்கும், வைசியன் வைசியனுக்கும், சூத்திரன் சூத்திரனுக்கும் விஷ்ணுவின் மகிமையைக் கூறவேண்டும். சிருஷ்டி, பிரளய ரூபமான இந்த அனாதி அனந்த காலச்சக்கரம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் சொரூபமாகும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் இந்த மூன்று லோகங்களும், சக்கரத்தைப் போலச் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன.

இந்த பரமாத்மா ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே பித்ரு, தேவதா, ரிஷி, யகூஷ, ராகூஷ, நாக, அசுர, மனிதர் முதலியவர்களைப் படைக்கிறார். பிரளயகாலம் முடிந்ததும் கல்பத்தின் ஆரம்பத்தில் ப்ரக்ருதியை ஆதாரமாகக் கொண்டு பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே வேதசாஸ்திரங்களையும், பழமையான லோக தர்மங்களையும் மறுபடி வெளிப்படுத்துகிறார். கல்பத்தின் முடிவில் மறைந்த வேதங்களையும், இதிகாசங்களையும், பிரம்மாவின் கட்டளையால், கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் மகரிஷிகள் தவத்தின் மூலம் முதன் முதலில்

பெற்றனர். அப்போது பிரம்மா வேதங்களின் ஞானத்தைப்பெற்றார். பிருகஸ்பதிக்கு வேதாங்கங்களின் ஞானமும், சக்ராசாரியருக்கு நீதி சாஸ்திரங்களின் ஞானமும் உண்டாயிற்று. அதே போல நாரதர் காந்தர்வ வேத ஞானத்தையும், பரத்வாஜர் தனுர்வேத ஞானத்தையும். கார்க்ய மகரிஷி தேவரிஷிகளின் சரித்திரத்தையும், கிருஷ்ணாத்ரேயர் சிகிச்சை சாஸ்திர ஞானத்தையும் பெற்றனர்.

தர்க்கசீல வித்வான்கள் பல தர்க்க சாஸ்திர நூல்களை இயற்றினர். அந்த மகரிஷிகள் சாஸ்திரரத்தின் மூலமும், நன்னடத்தை மூலமும் உபதேசித்த பிரம்மத்தை நீயும் உபாசனை செய். அந்தப் பரப்பிரம்மம் முதலற்றது; எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது. அதைத்தேவர்களும், ரிஷிகளும் அறியமாட்டார்கள். நாராயணன் மட்டுமே அதனை அறிவார். அவரிடமிருந்தே ரிஷிகளும், தேவர்களும் பழையகால ராஜரிஷிகளும் அந்தப்பிரம்மத்தை அறிந்தனர். அந்தப்பிரம்ம ஞானமே எல்லாத்துயரங்களுக்கும் சிறந்த மருந்தாகும்.

இந்த ப்ரக்ருதியிலிருந்தே முதன் முதலில் காரணத்தோடு உலகம் தோன்றுகிறது. ஒரு தீபத்திலிருந்து ஆயிரம் தீபங்கள் ஏற்றப்படுகின்றன. அதனால் முதல் தீபத்திற்கு எந்த நஷ்டமும் உண்டாவதில்லை. அதுபோல ஒரு ப்ரக்ருதியில் இருந்தே எண்ணற்ற பொருட்கள் தோன்றுகின்றன. அவ்யக்த ப்ரக்ருதி கலக்கம் அடையும் போது தோன்றும் அறிவிலிருந்து அகங்காரம் பிறக்கிறது. அகங்காரத்திலிருந்து ஆகாயம், ஆகாயத்தில் இருந்து வாயுவும், வாயுவிடமிருந்து அக்னி, அக்னியிடமிருந்து நீரும், நீரிடம் இருந்து பூமியும் தோன்றின. இவை மூலப்ரக்ருதிகள். இவற்றிடமே உலகம் நிலைபெற்றுள்ளது. ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், ஐந்து விஷயங்கள் ஒருமனம் இவை 16 மாறுதல்களாகும்.

காது, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு என்பவை ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள். கை, கால், குதம், வாக்கு, லிங்கம் என்பன ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள். சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்பவை ஐந்து விஷயங்கள். இவற்றில் வியாபித்துள்ள சித்தமே மனமாகும். மனம் எல்லா இடங்களுக்கும் செல்லக்கூடியது. மேற்கூறிய 16 மாறுதல்களான தத்துவங்களும் இந்த உடலில் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. உடலுக்குள் ஞானத்தை வெளிப்படுத்தும் பரமாத்மாவின் அருகிலுள்ள ஜீவாத்மாவை இந்த 16 தேவர்களும் உபாசிக்கின்றனர். நாக்கு (சுவை) நீரின் காரியம், முகர்தல் (மணம்) பூமியின் காரியம். கேட்பது (ஒலி) ஆகாயத்தின் காரியம். பார்ப்பது அக்னியின் காரியம். வாயுவின் காரியமே தோலின் புலனாகிய (ஸ்பரிசம்) காரியத்தைச் செய்கிறது.

மனம் மகத் தத்துவத்தின் காரியம்; மகத் அவ்யக்த ப்ரக்ருதியின் காரியம். ஆகவே அறிவுடையவர்கள், எல்லாப்பூதங்களின் ஆத்மாவின் ரூபமான பரமேஸ்வரன் எல்லாப்பிராணிகளிடமும் இருப்பதை அறிய வேண்டும். இவ்விதம் இந்தப் பொருட்கள் சராசர உலகத்தின் பாரத்தைச் சுமக்கின்றன. இவையனைத்தும் பிரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்ட ரஜோ குணமற்ற பரமாத்மாவை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன.

இந்த 24 தத்துவங்கள் நிரம்பிய 9 வாசல் உடைய புனித நகரமான சரீரத்தில், இவை எல்லாவற்றிலும் பெரிதான ஆத்மா வியாபித்துள்ளது. அதனையே புருஷன் என்று கூறுகிறார்கள். அந்தப் புருஷன் முதுமையும் மரணமும் இல்லாதவன். எல்லாவற்றையும் அறிபவன். சூட்சுமமானவன்.

விளக்கு சிறியதோ, பெரியதோ ஒளி உருவமானது. அது போல பிராணிகளில் இருக்கும் ஜீவாத்மா ஞான சொரூபமானது. அதுவே காதுகளாலும் கண்களாலும் கேட்பதையும், பார்ப்பதையும் செய்கிறது. தீ விறகிற்குள் இருந்தாலும் அதில் காணப்படாதது போல ஆத்மா சரீரத்தில் இருந்தாலும் தென்படுவதில்லை. யோகத்தினாலேயே அது தரிசிக்கப்படுகிறது. விறகைக் கடைந்து தீயை உண்டாக்குவது போல யோகத்தின் மூலம் சரீரத்திலுள்ள ஆத்மாவை நேருக்கு நேர் காணமுடியும்.

நதிகளின் நீர் அதன் நித்திய சம்பந்தத்தினால் அதனுடன் செல்வது போல, தேகதாரிகளின் சூட்சும சரீரமும் ஜீவாத்மாவுடனேயே இருக்கிறது. கனவில் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களுடன் ஜீவாத்மா இந்த சரீரத்தை விட்டு வேறு ஒரு இடத்திற்குச் செல்லுவது போல, மரணத்திற்குப் பின் அது இந்த சரீரத்தை விட்டு வேறு ஒரு சரீரத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறது. கர்மத்தாலேயே வேறு உடல் கிடைக்கிறது. தான் செய்த பலமிருந்த கர்மத்தின் மூலமே அது வேறு ஒரு சரீரத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது.

12.4.28 சம்சார சக்கரம்; ஜீவாத்மாவின் நிலை பற்றிக் குரு உபதேசித்தல்

தோற்றமில்லாததான அவ்யக்தத்தில் இருந்தே ஜராயுஜம், அண்டஜம், சுவேதஜம், உத்பிஜம் (குட்டி ஈனுதல்; முட்டையிடுதல்; வியர்வையில் இருந்து, விதைகளில் இருந்து) பிராணிகள் அனைத்தும் தோன்றியதாகக் கூறப்படுகிறது. மனமும் அவ்யக்தப் பிரக்ருதியைப் போலவே மூவகை குணங்கள் கொண்டது. ஆலமரத்தின் மிகச்சிறு விதையில் அதன் பெரிய மரம் முளைவிட்டு பிரத்யட்சமாகக் காணப்படுகிறது. அதுபோல அவ்யக்தத்தில் இருந்து வெளிப்படையான உலகின் உற்பத்தி உண்டாகிறது.

உணர்வற்ற இரும்பு காந்தத்தை நோக்கி இழுக்கப்படுவது போல் சரீரம் தோன்றியதும் பிராணிகளின் இயல்பான சம்ஸ்காரங்களும் அவித்யையும், காமம், கர்மம், முதலிய மற்ற குணங்களும் அதை நோக்கி இழுக்கப்படுகின்றன. அவ்யக்தத்தில் இருந்து தோன்றிய சொரூபம் அசேதனமாக இருப்பினும், சேதனகர்த்தாவின் சம்பந்தத்தால் சேதனத்தைப் போலாகி, செயல்களுக்குக் காரணமாகின்றன. முதலில் பூமி, ஆகாயம், சொர்க்கம், பூதங்கள், ரிஷிகணங்கள், தேவ, அசுர கணங்கள் எதுவுமில்லை சேதனத்தைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை; ஜட சேதனத்தின் சேர்க்கையும் இல்லை. ஆத்மா எல்லாவற்றிற்கும் முன்பே இருந்தது.

இந்த உலகம் முழுவதும் அஞ்ஞானத்தின் காரியமாகக் கூறப்படுகிறது. பின்னர் ஜீவன் கர்மங்களைச் சேர்க்கிறது. கர்மங்களால் வாசனையும், வாசனையால் மறுபடியும் கர்மங்களும் உண்டாகின்றன. இவ்வாறு முடிவற்ற பிறப்பு-இறப்பு உருவான சம்சார சக்கரம் சுழன்று கொண்டே இருக்கிறது.

ஜீவாத்மா இந்த சக்கரத்தைச் செலுத்துபவனாகி இதன் மீது அமர்ந்துள்ளது. எண்ணெய் இருப்பதால் எள் செக்கில் ஆட்டப்படுவது போல் இந்த உலகம் பற்றினால் பீடிக்கப்பட்டு, அறியாமையால் தோன்றும் போகங்களால் அழுத்தப்பட்டு இந்த சம்சார சக்கரத்தில் ஆட்டுவிக்கப்படுகிறது. ஜீவன் அகங்காரத்திற்கு அடிமையாகி, ஆசை காரணமாகக்கர்மத்தைச் செய்கிறது.

காரியம் செய்யும்போது காலமே காரியத்தின் வெற்றிக்கும் தோல்விக்கும் காரணமாகிறது. காரணத்தோடு எட்டுப்பிரகிருதிகளும், 16 மாறுதல்களும் புருஷனிடமிருந்து நிலைபெற்று எப்போதும் ஒன்று மற்றொன்றோடு சேருகின்றன. சிருஷ்டியை விஸ்தரிக்கின்றன. ராஜஸ, தாமச குணங்களால், அக்காரண பலனால் தூண்டப்பட்ட சூட்சும சரீரம், கேஷத்ரக்குணான ஜீவாத்மாவோடு காற்றில் அடித்துச் செல்லப்படும் மண் ஓரிடத்தில் இருந்து வேறிடத்திற்குச் செல்வது போல, இன்னொரு ஸ்தூல சரீரத்திற்குச் செல்கிறது.

மண்பறப்படால், காற்று மண்ணால் பற்றப்படுவதும் இல்லை. பற்றப்படாமலும் இல்லை என்பது போல் அந்த ராஜஸ, தாமஸ பாவங்களால் ஜீவாத்மா பற்றப்படும் உள்ளது. பற்றப்படாமலும் இருக்கிறது. ஆகவே பகுத்தறிவுள்ள மனிதன் கேஷத்ரம், கேஷத்ரக்குன் என்னும் வேறுபாட்டை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.” இவ்வாறு குரு தன் சிஷ்யனுக்கு விளக்கம் அளித்து அவனது ஐயத்தைப் போக்கினார்.

ஆகவே யுதிஷ்டிரா! அறிவுடையவன் செயல்மூலம் வெற்றிக்கு உதவிடும் பொருட்களிலேயே கவனம் வைக்க வேண்டும். வறுக்கப்பட்ட விதை முளைக்காததைப் போல, ஞானம் என்னும் அக்னியால் அவித்தை முதலிய துயரங்கள் தகிக்கப்பட்டதும் ஜீவாத்மா மறுபடி இவ்வுலகில் பிறவி எடுக்க நேருவதில்லை எனப் பீஷ்மர் கூறினார்.

12.4.29 பீஷ்மர் மறுக்கப்பட்ட நடத்தையைத் துறக்க அறிவுறுத்தல்

பீஷ்மர் மேலும் கூறினார்; “மன்னா! கர்ம நிஷ்ட மனிதன் லௌகீக காரியங்களில் ஈடுபடுவதையே நல்லதென்று நினைக்கிறான். அதுபோலவே, ஞானத்தில் நிஷ்டை கொண்டவர்கள் ஞானத்தைத் தவிர வேறு ஒரு பொருளை விரும்புவதில்லை. வேதவித்வான்களும், வேதம் கூறும் பொருளில் விருப்பம் வைப்பவர்களும் பெரும்பாலும் கிடைத்தற்கரியவர்கள் அதிக புத்திசாலிகள் வேதம் கூறும் சொர்க்கம், மோகூம் இரண்டிலும் மோகூதர்மத்தையே விரும்புகிறார்கள்.

இது நிந்தையற்றது; குற்றமும் அற்றது. மனிதன் பரமகதியை அடையச்செய்யும் அறிவு இது. தேக அபிமானிகள் கோபம், லோபம் முதலிய ராஜஸ தாமஸ குணங்கள் உடையவர்களாகி எல்லாவிதப் பொருட்களையும் சேர்ப்பதிலேயே ஈடுபடுகிறார்கள். சரீர பந்தனத்திலிருந்து விடுபட விரும்புவன் தூய்மையற்ற நடத்தையைத் துறந்து தன் கர்மத்தின் மூலம் மோட்சத்திற்கான வழியைத் தேடவேண்டும். சொர்க்கம் முதலிய புண்ணிய லோகங்களை விரும்பக் கூடாது. இரும்பு கலந்த தங்கம் தீயிலிட்டு புடம் செய்யப்பட்டுத் தூய்மையாகிப் பிரகாசிக்கிறது. அதுபோல, சித்தத்தின் குற்றங்கள் அழியாமல் அதில் ஞான சொரூபமான ஆத்மா பிரகாசிப்பதில்லை. பேராசை காரணமாக, காம, க்ரோதங்களைப் பின்பற்றித் தர்மத்தை மீறி அதர்ம வழியில் நடப்பவர்கள் உற்றார் உறவினரோடு அழிந்து விடுகின்றனர்.

இந்த உடல் ஐம்பூதங்களின் மாறுதல் ஆகும். சத்வ, ரஜ, தமம் என்ற மூன்று குணங்களையுடையது. இதில் இருந்து கொண்டு மாறுதலற்ற ஆத்மா எனச்சொல்லி யாரை நிந்திப்பது? அல்லது யாரைத் துதிப்பது? அஞ்ஞானிகள் சிறந்த அறிவு இல்லாததால் இந்த சரீரம் பூமியின் மாறுதல் என்பதை அறிவதில்லை. இந்த மண்ணாலான உடல், பூமியின் மாறுதல்களான அன்னம், நீர், தேன், எண்ணெய், பால், தயிர், உப்பு, வெல்லம், தானியம், பழங்கள், மாமிசம் இவற்றைப் பயன்படுத்துவதாலேயே அழியாமல் உள்ளது.

காட்டில் வசிக்கும் சந்நியாசி ருசியான உணவைத் தேடுவதில்லை.

சரீர நிர்வாகத்திற்காக வறண்ட, தானாகக் கிடைக்கும் ஆகாரத்தையே ஏற்றுக் கொள்ளுகிறான். அதேபோல் உலகம் என்னும் காட்டில் வசிக்கும் இல்லறத்தான், நோயாளி மருந்தை ஏற்பது போல, சரீரத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக, தூய சாத்வீக ஆகாரத்தையே ஏற்க வேண்டும். சத்தியம், தூய்மை, எளிமை, தியாகம், தேஜஸ், பராக்கிரமம், பொறுமை, தைரியம், அறிவு, தவம் இவற்றின் செல்வாக்கால், எல்லாப் பொருட்களையும் ஆலோசித்துத் தன்புலன்களைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும்.

12.4.30 முக்குணங்களும், அவற்றின் விளைவுகளும்

ஐம்பெரும் பூதங்கள், புலன்கள், ஒளி முதலிய குணங்கள், சத்வ, ரஜ, தமம், லோகபாலகர்கள், மூவுலகம் இவையனைத்தும் அகங்காரத்திலேயே நிலைபெற்றுள்ளன. அகங்காரம் சாத்வீக, ராஜஸ், தாமஸ் என்ற மூன்று வகைப்படும். தமோ குணம் அஞ்ஞானத்திலிருந்து தோன்றியது. மோகத்தில் ஆழ்த்துவது. சாத்வீகம் அன்பை உண்டாக்கும் குணம் ஆகும். ராஜஸம் துன்பம் அளிப்பது. இனி முக்குணங்களின் விளைவுகளைக் கேள். மகிழ்ச்சியும் அதனால் உண்டாகும் அன்பும், ஐயமின்மையும், தைரியமும் சத்வ குணத்தின் விளைவுகள். காமம், க்ரோதம், தவறு, லோபம், மோகம், பயம், கவலை, சோகம், ஆவேசம், மகிழ்ச்சியின்மை, கர்வம், அநாகரீகம் இவை ரஜோ, மற்றும் தமோ குணங்களின் விளைவுகள் ஆகும்” எனப்பீஷ்மர் கூறினார்.

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் பிதாமகரிடம் கேட்டார். “பிதாமகரே! முன்பு முமுட்சுகள் எந்தெந்த குற்றங்களை விலக்கினர்? எவற்றைத் துறந்தனர்? எந்தக் குற்றங்கள் அடிக்கடி தோன்றுகின்றன? வித்வான்கள் தம் அறிவால் எந்த தோஷங்களின் பலம், பலவீனம் பற்றி யோசிக்க வேண்டும்?. என் ஐயத்தைப் போக்குங்கள்” எனக் கேட்டார். பீஷ்மர் அவருடைய ஐயத்தைப் போக்கப் பதிலளித்தார். “மன்னா! இந்தக் குற்றங்கள் அனைத்திற்கும் மூல காரணம் அஞ்ஞானமாகும். இவை வேரோடு அழிந்தால் மனிதனின் உள்ளம் தூய்மையடைகிறது. அவன் சம்சார பந்தத்தில் இருந்து விடுதலை அடைகிறான். வெட்டிரும்பு இரும்பு சங்கிலியை வெட்டித் தானும் நஷ்டமாவது போல தூய்மைப்படுத்தப்பட்ட அறிவு, தமோ குணத்தால் தோன்றும் இயல்பான குற்றங்களை அழித்துத் தானும் அமைதியடைகிறது.

ரஜோ, தமோ, சத்வம் என்னும் மூன்றுமே தேகதாரிகளின் சரீர உற்பத்திக்கு மூல காரணம் என்றாலும், தன் மனத்தை வசப்படுத்திய மனிதனுக்கு சத்வகுணமே சமமான சாதனமாகும். ஆகவே ரஜோகுண, தமோ குணத்தைத் துறந்து மாசற்ற அறிவைப் பெற்று, சாஸ்திரங்கள்

விதிக்கும் மந்திரங்களோடு கூடிய யக்கும் முதலிய தர்மங்களைப் பலனை எதிர்பார்க்காமல் செய்தல் வேண்டும். ரஜோ குணத்தில் ஈடுபாடுடையவன் எல்லாப்போகங்களையும் மிகவும் பற்றோடு பயன்படுத்துகிறான். தமோ குணத்தின் மூலம் மனிதன் லோபமும், கோபமும் உண்டாக்கும் கர்மங்களில் ஈடுபட்டு இம்சையில் பற்றுக் கொள்கிறான். எப்போதும் உறக்கமும், சோம்பலும் உடையவனாகிறான். சத்வ குணத்தில் தூய சாத்வீக குணங்களைப் பெற்று மாசற்றவனாக, ஒளிமிக்கவனாக ஆகிறான்.” என்று பீஷ்மர் முக்குணங்களில் இரண்டின் குற்றத்தையும், ஒன்றின் சிறப்பினையும் எடுத்துக் கூறினார்.

12.4.31 ஜீவன் உற்பத்தியின் வருணனை

பீஷ்மர் மேலும் தொடர்ந்தார்; “பாரதா! ரஜோகுண, தமோ குணத்தால் மோகம் உண்டாகிறது. அதிலிருந்து சினம், பேராசை, பயம், கர்வம் போன்றன தோன்றுகின்றன. இவையனைத்தையும் அழித்தால்தான் மனிதன் தூயவனாகிறான் அத்தகைய தூய ஆத்மாவே அவ்யக்தனான பரமாத்மாவான விஷ்ணுவின் தத்துவத்தை அறிய முடிகிறது. அந்த ஈஸ்வரனின் மாயையால் மறைக்கப்பட்டால் மனிதனின் அறிவும், விவேகமும் அழிகிறது. அறிவு அழிந்த மனிதன் கோபம் கொள்ளுகிறான். கோபத்தில் இருந்து காமம், காமத்தில் இருந்து பேராசை, மோகம், மானம், கர்வம் அகங்காரம் ஆகியவற்றைப் பெறுகிறான்.

சுக, துக்கமுடைய காரியங்களைத் தொடங்குவதால் மனிதன் பிறப்பு-இறப்பு என்னும் கஷ்டத்தை ஏற்க நேருகிறது. ஜன்மத்தின் காரணமாக கர்ப்பவாச கஷ்டத்தை அனுபவிக்க நேருகிறது. ரஜஸும், வீரியமும் பரஸ்பரம் சேர்வதால் கர்ப்பவாச சந்தர்ப்பம் உண்டாகிறது. கர்ப்ப வாசத்தில் மல முத்திரத்தில் நனைந்து, ரத்த மாறுபாட்டால் அசுத்தமான இடத்தில் வசிக்க நேரிடுகிறது, ஆசையால் நிரம்பி, காம-க்ரோதம் முதலிய குற்றங்களால் கட்டுப்பட்டு அவற்றின் பின் செல்லும் மனிதன் பெண்கள், உலகம் என்னும் வஸ்திரத்தை நெய்யும் நெசவாளி என்று அறிய வேண்டும். அவர்களிடமிருந்து விலகி இருக்க வேண்டும். பெண்கள் இயற்கைக்குச் சமமானவர்கள். ஆகவே கேஷத்திர சொரூபமானவர்கள். ஆண்கள் கேஷத்திரக்கு ரூபமானவர்கள்.

பெண்கள் பயங்கர பிசாசுகளைப் போன்றவர்கள். அஞ்ஞானி மனிதனை மோகத்தில் ஆழ்த்துகிறார்கள். புலன்களில் மாறுதலை உண்டாக்குகிறார்கள். ஆகவே பெண்ணுருக் கொண்ட ரஜோ குணத்தால் பற்றப்பட்டவர்கள் பெண் தொடர்பான அன்பின் காரணமாக, வெளிப்படுத்தும்

வீரியத்தில் இருந்து ஜீவன்களின் உற்பத்தி உண்டாகிறது. மனிதன் தன்னுடைய சரீரத்திலிருந்து தோன்றும் பேன், ஈர், வியர்வையில் இருந்து தோன்றும் பூச்சியை தன்னுடையது என்று கருதாமல் துறப்பதைப்போல, தன்னுடையவர் என்று கூறப்படும் அனாத்மா, புத்திரன் என்னும் பெயருடைய பூச்சியையும் துறந்து விட வேண்டும். இந்த சரீரத்திலிருந்து வீரியம் என்ற வியர்வையின் மூலம் விதிப்படி ஜந்துக்களின் பிறப்பு உண்டாகிறது.

சத்வகுணம் ரஜோகுணத்தில் இருக்கும்போது, ஞானத்திற்கு இருப்பிடமான அந்த அவ்யக்த ஆத்மா அறிவோடும் அகங்காரத்தோடும் சேருகிறது. அந்த அவ்யக்த ஆத்மாவே சரீரம் படைத்த பிராணிகளின் விதையாகும். அந்த விதை உருவான ஆத்மாவே குணங்களின் சேர்க்கையால் ஜீவன் என்று கூறப்படுகிறது. அது காலத்துடன், கர்மத்தால் தூண்டப்பட்டு சம்சார சக்கரத்தில் உழன்று கொண்டிருக்கிறது. விதை உருவான கர்மத்தால் எந்தெந்த புலன்களின் உற்பத்தி தூண்டப்படுகிறதோ, அந்தந்த புலன்களே அன்பு கொண்ட உள்ளத்தோடும், அகங்காரத்தோடும் வெளிப்படுகின்றன.

ஒலியிடம் அன்பு உண்டாகும் போது அதனால் தூண்டப்பட்டுக் காது உண்டாகிறது. இவ்விதமே உருவத்தால் கண்களும், மணத்தால் மூக்கும், ஸ்பரிசுத்தால் தோலும், உண்டாகின்றன. காற்று பிராணனுக்கும், அபானனுக்கும் ஆதாரமாகிறது. இவ்வாறு அவ்யக்த ஆத்மாவின் விதை கர்மங்களால் தூண்டப்பட்டு, ஐந்து புலன்களாக வெளிப்பட்டுச் சரீர யாத்திரையைத் தொடங்குகிறது மனிதன் பிறக்கும் போதே கர்மத்தால் உண்டான அங்கங்களோடு பிறக்கிறான். வாழ்க்கையின் முதல், நடு, இறுதியிலும் மானசீகதுயரங்களால் பீடிக்கப்படுகிறான். உடல் பெற்றால் துயரம் அடைவது நிச்சயம் என்பதை அறிய வேண்டும்.

உடலில் அபிமானம் வைப்பதால் துயரம் அதிகமடைகிறது. உடலில் அபிமானத்தைத் துறப்பதால் துயரங்கள் முடிவு பெறுகின்றன. வித்வான்கள் ஞானப் பார்வையால் இவற்றை நன்கு பரிசீலனை செய்து அதற்கு ஏற்றாற்போல் நடந்து கொள்ள வேண்டும். ஆசையில்லாதவனை ஞானேந்திரியங்கள் விஷயங்களை அடையச் செய்வதில்லை. புலன்களின் விஷயப்பற்று இல்லாத போது, சரீரம் படைத்தவன் மறுபடி சரீரத்தைத் தரிப்பதில்லை.

12.4.32 பிரம்மச்சரியமும், வைராக்கியத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதும்

பீஷ்மர் மோட்சத்தின் உபாயத்தை மேலும் விவரித்தார். “மன்னா! உனக்கு சாஸ்திரத்தின் பார்வையில் மோட்சத்திற்கான வழியைக் கூறுகிறேன்.

எல்லாப்பிராணிகளிலும் மனிதன் சிறந்தவன். மனிதர்களில் பிராமணன் சிறந்தவன். பிராமணர்களில் வேதமறிந்த பிராமணன் சிறந்தவன். வேதத்தின் உண்மையான ஞானமறிந்த பிராமணன் பரமார்த்த தத்துவத்தின் முழு அறிவையும் பெற்றுவிடுகிறான். பார்வையற்றவன் தனிவழியில் செல்லும்போது பல வகை துயரங்களை அடைவது போல, ஞானமற்ற மனிதர்களும் பல வகை கஷ்டங்களை அனுபவிக்க நேருகிறது. தர்மத்தை அறிந்தவர்கள் யாகம் முதலியவற்றைப் பலனை விரும்பிச் செய்தாலும், எல்லாவற்றையும் அறியும், எல்லாவற்றையும் தரிசிக்கும் ஞானமற்றவர்களுக்கு மோட்சம் கிட்டுவதில்லை.

வாக்கு, சரீரம், மனம் இவற்றின் தூய்மை, பொறுமை, சத்தியம், தைரியம் நினைவாற்றல் முதலிய குணங்கள் நன்மை அளிப்பன என்று தர்மம் அறிந்தவர்களால் கூறப்படுகின்றன. பிரம்மச்சரியம் என்னும் குணம் சாஸ்திரங்களின் பிரம்ம சொரூபம் என்றே கூறப்படுகிறது. இது எல்லா தர்மங்களிலும் சிறந்தது. இதனைக் கடைப்பிடிப்பதால் மனிதன் பரமபதத்தை அடைகிறான். பரமபதம் ஐந்து பிராணன், மனம், அறிவு, பத்துபுலன்களின் சேர்க்கையான சரீரம் இல்லாதது. ஓளியும், ஸ்பரிசுமும் இல்லாதது.

பிரம்மம் அல்லது பரமபதம் காதால் கேட்பதில்லை; கண்ணால் பார்ப்பதில்லை. வாக்கால் பேசுவதில்லை. மனம் கூட அதற்கில்லை. அந்த பரமபதத்தை அடைய பிரம்மச்சரியத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இதனை நன்றாகக் கடைப்பிடிப்பவன் பிரம்மலோகத்தை அடைகிறான். நடுத்தர பிரம்மசாரி தேவர் உலகத்தை அடைகிறான். அதற்கும் குறைவானவன் மீண்டும் பிராமணனாகப் பிறப்பெடுக்கிறான்.

பிரம்மச்சரியத்தைக் கடைப்பிடிப்பது மிகவும் கடினம் ஆகும். பிராமணன் ரஜோகுணம் அதிகரிக்கும் போது அதனைத் தடுக்க வேண்டும். பெண்களின் உரையாடலைக் கேட்கக் கூடாது. ஆடையின்றி அவர்களைப் பார்க்கக் கூடாது. ஏன் எனில் அவ்வாறு பார்த்தால், பலவீனமான இதயமுடைய ஆணின் மனத்தில் ரஜோகுணராகம் அல்லது காம எண்ணம் நுழைந்து விடுகிறது. அவ்வாறு காம எண்ணம் தோன்றினால் க்ருசூர விரதத்தை அவன் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். காம வேதனை அதிகம் துன்புறுத்தினால் நதி அல்லது குளத்து நீரில் அவன் புகுந்து நீராட வேண்டும். கனவு நிலையில் வீரியம் நழுவுமானால், 'அகமர்ஷண சூக்தத்தை ஜபிக்க வேண்டும்.

போஜனத்தால் பெற்ற ரசம் நாடிகளில் சஞ்சாரம் செய்து, மனிதர்களின் வாதம், பித்தம், கபம், ரத்தம், தோல், தசை, எலும்பு கொழுப்பு, நரம்பு

மற்றும் சரீரம் முழுவதும் திருப்தி செய்து புஷ்டி தருகிறது. இந்த பத்து பொருட்களைச் சமக்கும் பத்து நாடிகள், புலன்களில் அவற்றின் சப்தம் முதலிய குணங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் சக்தியை அளிக்கிறது. நாடி ரூபமான இந்த நதிகள், நதிகள் தங்கள் நீரால் கடலைத் திருப்தி செய்வது போலச் சரீரம் என்னும் கடலைத் திருப்தி செய்து வருகின்றன. இதயத்தின் நடுப்பகுதியில் “மனோவஹா” என்னும் ஒரு நாடி உள்ளது. இதுவே புருஷர்களின் காம விஷயமான சங்கல்பத்தின் மூலம் சரீரம் முழுவதில் இருந்தும் வீரியத்தை இழுத்து வெளியே தள்ளிவிடுகிறது.

பாலில் மறைந்துள்ள நெய்யை மத்தினால் கடைந்து தனியாகச் செய்வது போல, உடலிலுள்ள சங்கல்பம், பெண்களின் தரிசனம், ஸ்பரிசம் முதலியவற்றால் கடையப்பட்டுப் புருஷர்களின் வீரியம் வெளியே வந்துவிடுகிறது. சேர்க்கை இல்லாத போதும் மனத்தின் சங்கல்பத்தினால் பெண் விஷயமான ஆசை தோன்றும்போது ஆணின் சரீரத்திலிருந்து வீரியத்தை வெளியேற்றிவிடுகிறது. மனோவஹா நாடி, அன்னம், சங்கல்பம் இவை மூன்றுமே வீரியத்திற்குக் காரணம், என்று அத்ரி மகரிஷி கூறுகிறார். அவர் வீரியத்தின் உற்பத்தியையும் கதியையும் அறிந்தவர். இந்த வீரியத்தின் தேவதை இந்திரன் என்பதால் இது இந்திரியம் எனக் கூறப்படுகிறது.

சரீரத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக மட்டுமே போஜனம் ஏற்பவர்கள், பயிற்சியின் பலத்தால், குணங்களின் சமமான நிலையில் உருவான நிர்விகல்பசமாதியை அடைந்துமனோவஹாநாடியைக்கட்டுப்படுத்துகின்றனர். இறுதிக் காலத்தில் பிராணனை சுஷ்ம்னா வழியாக எடுத்துச் சென்று சம்சார பந்தனத்திலிருந்து விடுதலை அடைந்து விடுவார்கள். தத்துவ ஞானம் அடைந்த அந்த மகாத்மாக்களின் மனம் நிலையான ஒளிமயமாகவும், நிர்மலமாகவும் ஆகிறது. எனவே மனிதன் குற்றமற்ற நிஷ்காம கர்மத்தைச் செய்து, ரஜோ குணத்தில் இருந்தும், தமோ குணத்திலிருந்தும் விருப்பமான கதியை அடைந்து விடுகிறான்: இளமையில் பெற்ற ஞானம் முதுமையில் கூழ்ணமாகிறது. பக்குவப்பட்ட அறிவுடைய மனிதன் தன் ஞானம் கூழ்ணமாகாத மானசீக பலத்தைப் பெற்று, குணங்களின் பந்தனத்தைத் தன் குற்றங்களைப் பார்ப்பதுபோலத் தாண்டி அமுதமயமான பரமபதத்தை அடைய விடுகிறான்.

12.4.33 சனாதன பிரம்மத்தை அடைய முயற்சிக்குமாறு உபதேசம் செய்தல்

பீஷ்மர் தொடர்ந்து உபதேசம் அளித்தார்; “யுதிஷ்டிரா! புலன்களின் சுகபோகத்தைக் கடப்பது மிகவும் கடினமாகும். சுகபோகத்தில் பற்றுக்கொள்பவர்கள் துக்கம் அனுபவிக்கின்றனர். பிறப்பு, மரணம், முதுமை

போன்ற துக்கங்கள் பலவகை வியாதிகள் மற்றும் மனக்கவலைகளும் கொண்டது இவ்வுலகம். இதனை அறிந்த அறிவுடையவன் மோட்சத்திற்காக முயற்சிக்க வேண்டும். மனம், வாக்கு, காயத்தால், புனிதமாக இருந்து அகங்காரமற்று, அமைதியான உள்ளத்துடன், ஞானம் உடையவனாகப், பற்றற்று, பிஷ்டயின் மூலம் வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்து சுகமாக வாழ வேண்டும். மனிதன் சுப-அசுப கர்மங்கள் எதைச் செய்தாலும் அதன் பலனை அவன் தானே அனுபவிக்க நேருகிறது.

ஆகவே, மனம், வாக்கு, செயலால் எப்போதும் சுப கர்மங்களையே செய்ய வேண்டும். அகிம்சை, உண்மைபேசுதல், பொறுமை, போன்ற குணங்கள் உள்ள மனிதனே சுகமடைகிறான். அறிவின் மூலம் மனத்தைச் சமப்படுத்திப் பரமாத்மாவிடம் ஈடுபடுத்த வேண்டும். யாருக்கும் தீமையை யோசிக்கக் கூடாது. கிடைத்தற்கரிய பொருளை விரும்பக் கூடாது. பொய்யான பொருட்களைச் சிந்திக்கக்கூடாது. முயற்சியுடன் மனத்தை ஞான சாதனையில் ஈடுபடுத்த வேண்டும். சூட்சுமமான தர்மத்தைப் பார்க்கிறவன், இம்சையும், நிந்தையும் இல்லாத சொற்களையே மற்றவர்களிடம் பேச வேண்டும். உலக நடவடிக்கை அனைத்தும் வாக்கால் கட்டுண்டுள்ளது. எனவே எப்போதும் உத்தம வாக்கைப் பேச வேண்டும்.

வைராக்யம் உண்டானால், அறிவின் மூலம் மனத்தை வசப்படுத்தி, தான்செய்த இம்சை முதலிய தாமசகர்மங்களை மக்களிடம் கூறவேண்டும். அதனால் பாவத்தின் அளவு குறைகிறது. மனம், வாக்கு, காயத்தால் தைரியம் கிடைக்கும் காரியங்களையே செய்ய வேண்டும். திருடன், ஒருவனுடைய ஆட்டைக் கொன்று அதைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு ஓடும்போது, மற்றவரால் பிடிக்கப்படுவோம் என்ற பயம் இருக்கிறது. அந்த ஆட்டைத் தோளில் இருந்து இறக்கி வீசிவிடும்போது அவன் விரும்பும் திசைக்குச் சுகமாகச் சென்றுவிடலாம்.

அஞ்ஞானி மனிதன் உலகத்தின் கர்மரூபமான சுமையைச் சுமக்கும் வரை அவனுக்கு எல்லா இடத்திலும் பயம் இருக்கிறது. அதைத் துறந்து விடும்போது அமைதி கிடைக்கிறது. திருட்டுப் பொருளைத் துறந்து வீசியதும் திருடனுக்குச்சுகம் கிடைக்கிறது. அதுபோல மனிதன் ராஜஸ, தாமச கர்மங்களைத் துறந்து சுபகதியைப் பெறுகிறான். எல்லாவகைச் சேர்க்கைகளும் இன்றி, குற்றமற்று, தனிமையில் வாழ்பவனாக, குறைவாக உண்டு, தவம் செய்பவனாக, புலன்களை வென்றவனாக, துயரங்களை ஞானத் தீயால் பொசுக்கி, யோகம் செய்யும் விருப்பம் கொண்டு, மனத்தை வசப்படுத்தியவன், உறுதியான உள்ளத்தின் மூலம் பரமாத்மாவை ஐயமின்றி அடைகிறான்.

அறிவும், தைரியமும் உடையவன், அறிவை வசப்படுத்தி, அறிவின் மூலம் மனத்தையும், மனத்தின் மூலம் புலன்களையும் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். அந்த நிலையில் புலன்களின் அதிகாரியான தேவர்கள் மகிழ்ச்சியடைகின்றனர். அந்த இந்திரிய தேவர்களோடு மனம் இணைபவர்களிடம் பரமாத்மாவின் பிரகாசம் உண்டாகிறது. அந்தப்பிரம்மம் அவனுள் பிரகாசிக்காவிட்டால் அவன் யோகப்பயிற்சியைத் தொடங்க வேண்டும். அன்னம், தானியம், உளுந்து, எள், கீரை, பழம், பார்லி, சத்து போன்ற எது பிசுஷையில் கிடைத்தாலும் அதனை உண்டே வாழ வேண்டும். தேச காலத்திற்கேற்ப சாத்வீக ஆகார நியமத்தை ஏற்க வேண்டும்.

சாதனை செய்யத் தொடங்கியதும் நடுவில் நிறுத்தக் கூடாது. தீ மெல்ல, மெல்லப்பிரகாசிப்பது போல் ஞான சாதனையை மெல்ல, மெல்லத் தூண்டவேண்டும். அதனால் ஞானம் சூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கத் தொடங்குகிறது. சாஸ்திரங்களில் சில இடங்களில் ஜீவாத்மா, பரமாத்மா இவற்றின் தனித்தன்மையை எடுத்துக் கூறும் சொற்கள் கிடைக்கின்றன. சில இடங்களில் அவற்றின் ஒற்றுமையை எடுத்துக் கூறும் சொற்களும் காணப்படுகின்றன. இதனைக் குற்றப்பார்வையுடன் பார்க்காமல் சனாதனமான ஞானத்தைப் பெறவேண்டும். இந்த இரண்டு வகையான சொற்களின் தாத்தியத்தை அறிந்து அதன் மூலம் மோக்ஷ தத்துவத்தை யார் அறிகிறார்களோ, அவர்கள் சம்சாரத்தளையிலிருந்து விடுதலை அடைகிறார்கள். அத்தகைய புருஷன் முதுமையையும், மரணத்தையும் தாண்டிச் சனாதான பிரம்மத்தை அடைகிறான்” எனப் பீஷ்மர் கூறினார்.

12.4.34 கனவு மற்றும் விழிப்பு நிலையின் மனத்தின் இயல்பு

கனவு நிலை, விழிப்பு நிலை பற்றிப் பீஷ்மர் விவரித்தார்.

“மன்னா! கனவில் ஜீவனைப் பெரும்பாலும் ரஜோகுண, தமோ குணங்கள் அழுத்துகின்றன. ஆசை வசப்பட்டு மனிதன் ஆசையின்பாற்பட்டு மற்றொரு சரீரத்தை அடைந்தவனைப் போலச் சஞ்சரிக்கிறான். மனிதன் முதலில் ஞானத்தைப் பயிற்சி செய்வதால் விழிக்கும் வழக்கம் உண்டாகிறது. பிறகு யோசிப்பதற்காகக் கண் விழிப்பது கட்டாயமாகிறது. தத்துவ ஞானம் அடைந்தவன் பிரம்மத்திடம் எப்போதும் விழித்திருக்கிறான். பிறகு கனவில் ஏன் சரீரம் முதலிய பொருட்கள் தென்படுகிறது என்ற கேள்வி எழுகிறது. கனவு நிலையில் அனைத்தும் விஷயங்களோடு காணப்பட்டாலும் உண்மையில் அங்கு விஷயம் ஏதும் கிடையாது. அந்த சமயம் புலன்கள் அனைத்தும் மனத்தில் லயித்துள்ளதால், அதே புலன்களால் தேக அபிமானியான ஜீவன் தேகதாரியைப் போல நடந்து கொள்கிறது.

கனவிலுள்ள பொருட்கள் உண்மையல்ல என்றால் அதுவும் சரியாகாது. ஏன் எனில் இல்லாத பொருட்கள் கனவில் காணப்படுவதில்லை. இந்தக்கனவு உலகம் எத்தகையது என்பதை யோகேஸ்வரரான ஸ்ரீ ஹரியே சரியாக அறிவார். ஹரியைப் போல மகரிஷிகளும் அதனை அறிகிறார்கள். மகரிஷிகள், விழிப்பு நிலையில் ஒலி முதலிய விஷயங்களை ஏற்று, காது முதலிய புலன்கள் களைத்து விடும்போது, எல்லாப் பிராணிகளிடமும் அனுபவமாகக்கனவு தென்படுகிறது. என்று கூறுகிறார்கள். புலன்கள் எல்லா விஷயங்களையும் மனத்தால் அனுபவிப்பதையே கனவு என்று கூறப்படுகிறது.

விழிப்பு நிலையில் பல்வேறு காரியங்களில் பற்றுக் கொண்ட மனிதனின் சங்கல்பம் மனோராஜ்யத்தின் விபூதியாகும். கனவின் பாவனைகளும் மனத்துடன் சம்பந்தம் வைத்துள்ளன. ஆசைகளில் பற்றுக் கொண்ட மனம் கனவில் எண்ணற்ற சம்ஸ்காரங்களுக்கு ஏற்ப பல காட்சிகளைக் காண முடிகிறது. அந்த சம்ஸ்காரங்கள் அனைத்தும் மனிதனின் மனதில் மறைந்துள்ளவையாகும். அவற்றை அந்தர்யாமி புருஷன் பரமாத்மா அறிகிறார். கர்மங்களுக்கு ஏற்ப முக்குணங்களில் எந்த குணத்தின் மூலம் மனத்தில் எத்தகைய சம்ஸ்காரங்கள் உண்டாகின்றனவோ, அவையே சூட்சுமமான கனவில் உருவங்களாகத் தோன்றுகின்றன. அந்தக் கனவில் சத்வ, ராஜஸ், தாமச குணங்கள் சுக, துக்கம் என்னும் பலனை அனுபவிப்பதற்காக அவனிடம் வந்து சேருகின்றன. பிறகு மனிதன் கனவில் அஞ்ஞான வசமாக, பலவகை சரீரங்களைக் காணுகிறான்.

தத்துவ ஞானம் பெறாமல் அந்தக் கனவு தரிசனத்தைத் தாண்டுவது மிகவும் கடினம் என்று கூறப்படுகிறது. விழிப்பு நிலையில் மகிழ்ச்சியான புலன்களின் மூலம் மனிதன் தன் மனத்தில் செய்த சங்கல்பங்களைக்கனவு நிலையில் அவன் மனம் மகிழ்ச்சியோடு நிறைவேறுவதைப் பார்க்கிறான். மனம் எல்லா இடத்திலும் தடையின்றிச் செல்லக்கூடியது. ஆத்மாவின் செல்வாக்கால் எல்லாப் பூதங்களிலும் அது வியாபிக்கிறது. ஆகவே ஆத்மாவை அறிந்து கொள்ளவேண்டும்

12.4.35 குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பிரம்மத்தை அடையும் உபாயம்

தேவர்கள் அனைவரும் ஆத்மாவிலேயே இருக்கிறார்கள். கனவு காண்பதற்கு வாயிலான ஸ்தூல, மானிட சரீரமும் தூக்கநிலையில் மனத்தில் லயித்து விடுகிறது. அந்த சரீரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு மனம் அவ்யக்தமான பல உருவங்களையும், சாக்ஷிபூதமான ஆத்மாவையும் அடைகிறது. எல்லாப்பூதங்களின் ஆத்மாவான அது அத்யாத்ம குணமுடையதாக ஞானிகள் கருதுகின்றனர்.

மனத்தின் சங்கல்பத்தால் ஈஸ்வர குணங்களை அடைய விரும்பும் யோகி அந்த ஆத்ம பிரசாதத்தைப் பெற்று விடுகிறான். ஏன் எனில் எல்லாதேவர்களும் ஆத்மாவிலேயே உள்ளனர். இவ்வாறு தவத்தோடு கூடிய மனம் அறியாமை என்னும் இருளைவிட மேலே எழும்பிச்சூரியனைப் போல் ஞானமயமாகப் பிரகாசிக்கத் தொடங்குகிறது. ஜீவாத்மா மூவுலகங்களுக்கும் காரணமான பிரம்மமேயாகும். அது அஞ்ஞானம் விலகியபிறகு மகேஸ்வர ரூபத்தில் நிலைபெறுகிறது. தேவர்கள் தவத்தைப் பின்பற்றினார்கள். அசுரர்கள் தவத்தில் இடையூறு செய்யும் கர்வம், தற்பெருமை போன்ற தமோ குணத்தை ஏற்றுக் கொண்டனர். ஆனால் பிரம்ம தத்துவம் தேவர்களிடமிருந்தும், அசுரர்களிடமிருந்தும் மறைந்துள்ளது. தத்துவமறிந்தவர்கள் இதை ஞான சொரூபமானது என்று கூறுகிறார்கள்.

முக்குணங்களில் சத்வம் தேவர்களின் குணமாகும். மீதம் இரண்டும் அசுரர்களின் குணமாகும். பிரம்மம் இந்த எல்லாக் குணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது அக்ஷரமானது, அம்ருதமயமானது. சுயம் பிரகாசமானது. ஞான சொரூபமானது. தூய உள்ளமுடைய மகாத்மாக்களே அதை அறிந்து சிறந்த கதியை அடைகிறார்கள். ஞானமுடைய மகாபுருஷர்களே பிரம்ம விஷயத்தில் பொருந்தும் சொற்களைக் கூறமுடியும். அல்லது, மனத்தையும், புலன்களையும் விஷயங்களின் பக்கமிருந்து விலக்கி ஒரு முகப்பட்ட மனத்தோடு சிந்தனை செய்வதாலேயே பிரம்மசாக்ஷாத்காரம் உண்டாக முடியும்” என்று பீஷ்மர் விவரித்தார்.

12.4.36 சச்சிதானந்த கன பரமாத்மா காட்சிகள்

பீஷ்மர் மேலும் கூறினார்; “மன்னா! சச்சிதானந்த கனமான பரமாத்மா, காட்சிகள், பிரக்ருதி, புருஷன் என்ற நான்கையும் அறியாதவன் பரமாத்மாவை அறியமாட்டான். நாராயணன் விளக்கிய வியக்த, அவ்யக்த தத்துவத்தில் வ்யக்தம் மரணத்தின் வாயில் அகப்படச் செய்வது; அவ்யக்தம் அமுத பதம் என்று கருதவேண்டும். நிவ்ருத்தி ரூபமான தர்மம் அவ்யக்த சனாதன பிரம்ம சொரூபமாகும். பிரம்மா உபதேசித்த உலக ஈடுபாடு என்னும் தர்மம் காரணமாக, உலகில் அடிக்கடி பிறவி எடுக்க நேருகிறது, சிந்தனை செய்பவன் முதலில் பிரக்ருதி, புருஷன் இரண்டின் ஞானத்தை அடைய வேண்டும். பிறகு இரண்டிலும் சிறந்த புருஷோத்தம தர்மத்தை விசேஷமாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

12.4.37 ப்ரக்ருதி, புருஷன் என்னும் நான்கின் ஞானத்தால் முக்தி அடைதல்

ப்ரக்ருதி, புருஷன் இரண்டுமே முதலற்ற, முடிவற்ற, உருவமற்ற

நிராகாரங்கள். இரண்டுமே நித்யமானவை, உறுதியானவை; இரண்டும் சமமானவை. ஆனால் இவற்றிற்கிடையே உள்ள வேறுபாடு அலாதியானது. ப்ரக்ருதி மூன்று குணமானது; சிருஷ்டிப்பது அதன் இயல்பான தர்மம். ஆனால் கேஷத்ரன் அல்லது புருஷனின் சொரூபம் ப்ரக்ருதியிலிருந்து முற்றிலும் அலாதியானது. அது குணங்களற்றது. இவ்விரண்டின் சேர்க்கையாலேயே அசையும், அசையாப் பொருட்களையுடைய உலகின் உற்பத்தி உண்டாகிறது. அது கர்மத்தால் அறியப்படுகிறது. ஜீவன் மனத்தாலும், புலன்களாலும் காரியத்தைச் செய்கிறது. அதன் கர்த்தா என்று அழைக்கப்படுகிறது. நான், இது, அது, யார் என்னும் சொற்களால் அதுவே வருணிக்கப்படுகிறது.

தலைப்பாகை கட்டும் மனிதன் மூன்று வஸ்திரங்களால் மூடப்படுவது போல, தேகாபிமானியான ஜீவன் சத்வ, ரஜ, தம என்னும் மூன்று குணங்களால் மூடப்படுகிறது. இவற்றை நன்கு அறிந்துகொண்ட மனிதன் மரண சமயத்தில் மோக வசப்படுவதில்லை. பிரம்மஞானம் அடைய விரும்புவன், தூய்மையான மனத்துடன், கடுமையான நியமங்களைக் கடைப்பிடித்துக் குற்றமற்ற தவத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். மனத்தின் தவம் சைதன்யமயமான பிரகாசமுடையது. வானத்தில் சூரிய சந்திரர்களும் தவத்தாலேயே பிரகாசிக்கிறார்கள்.

12.4.38 பரமாத்மாவை அடைவதற்குரிய வேறு சாதனங்கள்

உலகில் தவம் என்னும் சொல் பிரசித்தமானது. அதன் பலன் ஞான சொரூப ஒளியாகும். ரஜோ குணத்தையும், தமோ குணத்தையும் அழிக்கவல்ல நிஷ்காம கர்மமே தவத்தின் லக்ஷணமாகும். தவம் சரீரதவம், மானசீக தவம் என்று இருவகையாகக் கூறப்படுகிறது. பிரம்மச்சரியத்தையும், அகிம்சையையும் சரீரதவம் என்று கூறுகிறார்கள். மனம், வாக்கு, இரண்டையும் கட்டுப்படுத்துதல் மானசீக தவம் என்று கூறப்படுகிறது. அன்னத்தை நியமமாக ஏற்பதால் ரஜோ குணபாவம் அமைதியடைகிறது. சாதகனின் புலன்கள் சுகபோகங்களில் விரக்தி கொள்கிறது. இவ்வாறு யோகத்துடன் மனத்தால் பெறப்படும் ஞானத்தை வாழ்வின் இறுதிக்காலம் வரை முழுசக்தியுடன் மெல்ல மெல்ல அடைந்து விட வேண்டும் இவ்விஷயத்தில் தைரியம் இழக்கக்கூடாது. இந்த யோகி வைராக்கியத்துடன் தன் இயல்பில் ரஜோ குணம் அற்றவனாக இருக்கிறான். தேகதாரியானாலும் ஒளியைப் போல் தடையின்றிச் சஞ்சரிக்கிறான். சரீரத்தியாகம் வரை குற்றம் உண்டாகாத யோகி சரீரம் முடிந்ததும் மோகூஷத்தை அடைகிறான்.

சரீரப் பந்தனம் உடைய அஞ்ஞானிகள் எப்போதும் பிறப்பு. இறப்பில்

சிக்குகிறார்கள். பிரம்மஞானம் பெற்றவர்களை விதி தொடர்வதில்லை. அறியாமை விலகாதவர்கள் விதி வசமாகி பிறப்பு இறப்பு என்னும் சக்கரத்தில் சுழல்கிறார்கள். சில யோகிகள் அறிவினால் உள்ளத்தை விஷயங்களில் இருந்து விலக்கி ஆசனத்தில் உறுதியாக, நிலையாக சரீரத்தைத் தரித்து, புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தி சூட்சும அறிவின் மூலம் பிரம்மத்தை உபாசிக்கிறார்கள். யோகத்தின் மூலம் தன் அறிவைத் தூய்மை செய்து கொள்ளும் ஒரு சில யோகிகள் உடல் இருக்கும் வரை தன் மகிமையில் இருக்கும் பிரம்மத்தில் உறைகிறார்கள்.

சிலர் யோக தாரணை மூலம் சகுண பிரம்மத்தை உபாசிக்கிறார்கள். சிலர் ஒளிமயமான தேவனைச் சிந்திக்கிறார்கள். சிலர் தவத்தால் தன் பாவங்களைப் பொசுக்கி இறுதிக்காலத்தில் பிரம்மத்தை அடைகிறார்கள். இந்த மகாத்மாக்கள் அனைவருக்கும் உத்தமகதியே கிடைக்கிறது. உடலைத் துறக்கும் வரை நித்ய முக்தனாக, பரப்பிரம்மத்தின் ஞானத்தைப் பெற்று, ஞானசாதனத்தில் மனத்தை ஈடுபடுத்துபவர்கள், மண்ணுலக பந்தங்களில் இருந்து விடுபட்டுப்பிரம்ம சொரூபமாகி சிறந்த கதியைப் பெறுகிறார்கள்.

இவ்விதம் பிரம்மத்தை அடையச் செய்யும் சாதனரூபமான பிரம்மம் வேதமறிந்தவர்களால் வர்ணிக்கப்படுகிறது. சாதகர்கள் அனைவரும் தத்தம் ஞானத்திற்கேற்றவாறு, உத்தம லோகங்களை அடைகிறார்கள். பின் முழுமையான ஞானத்தை சாதனபலத்தால் பெற்று மோக்ஷம் பெறுகிறார்கள். எல்லா ஐஸ்வர்யங்களையும் உடைய, பிறப்பற்ற, திவ்யமான, அவ்யக்தரான விஷ்ணுபகவானைப் பக்தியுடன் சரணடைபவர்கள் ஞானானந்தத்தால் திருப்தியுற்று, ஆசையற்றவர்களாகி அவ்யக்த சொரூபராகிறாகிறார்கள். ஹரியைத் தங்கள் உள்ளத்தில் நிலையாகப் பெற்ற அவர்கள் மறுபடி இவ்வுலகிற்கு வரவேண்டி இருப்பதில்லை.

இந்த உலகம் இருக்கிறது; இல்லவும் இல்லை என்பது தான் இந்த விஞ்ஞானம். உலகம் அனைத்தும் ஆசையில் கட்டுண்டு சக்கரத்தைப்போல் சுழன்று கொண்டிருக்கிறது. துணி நெய்யும் நெசவாளி ஊசியினால் ஆடையில் நூலை நெய்வது போல, ஆசையென்னும் ஊசியினால் உலகமென்னும் நூல் தொடுக்கப்படுகிறது. பிரக்ருதியையும், அதன் காரியத்தையும், புருஷனான ஜீவாத்மாவையும், சனாதனமான பரமாத்மாவையும் உண்மை உருவில் அறிந்து, ஆசையற்றவனாகி மோட்சத்திற்குச் செல்லுகிறான். நாராயண பகவான் ஜீவன்களிடம் இரக்கம் கொண்டு இந்த அமுதமயமான ஞானத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறார்.

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம்,” மிதிலை மன்னர் ஜனகர் மனிதர்களின்

போகங்களைத் துறந்து நன்னடத்தை மூலம் எவ்வாறு மோட்சமடைந்தார்? “ எனக் கேட்டார், பீஷ்மர், மிதிலை மன்னர், ஜனதேவர் ஆசிரி முனிவரின் முதல் சீடரான பஞ்சசிக முனிவரின் தாள் பணிந்து அவரிடம் இருந்து மோகூ தர்ம உபதேசம் பெற்றதையும், விஷ்ணுபகவான் ஜனக மன்னரைப் பரீட்சை செய்வதற்காக மிதிலை நகரை எரியச்செய்ததையும், மன்னனின் பற்றற்ற தன்மையை அறிந்து, நகரை மீண்டும் முன்போலச் செய்ததையும். ஸ்ரீ ஹரி மன்னனுக்குத் தரிசனம் தந்து வரமளித்ததையும் விவரித்தார்.

12.4.39 பீஷ்மர் ஸ்வேதகேது-சுவர்ச்சலா வரலாற்றினைக் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர், “இல்லறத்தில் மனைவியோடு அடக்கத்தோடு இருந்து சம்சார பந்தங்கள் அனைத்தையும் தாண்டி, இருமைகளில் இருந்து விலகி அவற்றைச்சகித்துக் கொண்ட ஒருவன் இருப்பானாகில் அவனைப் பற்றி எனக்கு விளக்குங்கள். ஏன் எனில் அத்தகைய மகாபுருஷர்கள் காணக் கிடைக்காதவர்கள்” எனக் கேட்டார்.

பீஷ்மர் அவருக்கு ஸ்வேதகேது-சுவர்ச்சலா இவர்களைப் பற்றிக் கூறி அருளினார். பிரம்மரிஷி தேவலரின் மகள் சுவர்ச்சலா. சுப லட்சணங்கள் நிரம்பியவள். அவள் தன்னைக் கண்ணுடையவனும் குருடனுமான ஒருவனுக்கு மணம் செய்வியுங்கள் எனத் தந்தையிடம் கூறினாள். சுவர்ச்சலாவின் இந்த சொற்களைக் கேள்விப்பட்ட உத்தாலக மகரிஷியின் புதல்வரான ஸ்வேதகேது சுவர்ச்சலா கூறியவாறு தான் பரமாத்மாவை அறியும் அறிவுக் கண் உடையவன் என்றும், இந்த உலகம் பார்க்கும் லௌகிகக் கண்ணிற்கும் எனக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லாததால் நான் குருடன் என்றும் தெரிவித்து அவளை மனைவியாகப் பெற்றார்.

பின்னர் ஸ்வேதகேது சுவர்ச்சலாவின் சப்தம் மற்றும் பொருளுக்கு இடையேயான சம்பந்தம் பற்றிய வினாக்களை ஐயமின்றித் தெளிவுபடுத்தினார். வேதங்களின் ஒலி பரமாத்மாவைப் பிரத்யட்சமாகக் காட்டும் சக்தியற்றவை; ஏன் எனில் பரமாத்மா வாக்கிற்கு அப்பாற்பட்டவர். காற்றும் பரமாத்மாவிடம் செல்ல முடிவதில்லை. சூரியனும், அக்னியும் பரமபத சொரூபரான பரமாத்மாவைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதில்லை. பரமாத்மாவாலேயே உலகம் முழுவதும் நிறைந்துள்ளது. அவரே ஒவ்வொரு பிராணியின் இதயத்தில் ஆத்மாவின் உருவில் வாசம் புரிகிறார். பரமாத்ம விஞ்ஞானம் என்பது இவ்வளவுதான். இதுவே ‘சுகம்’ என்னும் பொருளாகக் கருதப்படுகிறது எனக் கூறினார். அவ்விருவரும் இல்லற தர்மத்திலேயே இருந்து பரமாத்மாவை அடைந்துவிட்டனர். இவ்வாறு பீஷ்மர் ஸ்வேதகேது மற்றும் சுவர்ச்சலாவின் வரலாற்றை யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறினார்.

12.4.40 யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் வினா விடுத்தல்

யுதிஷ்டிரர் மேலும் கேட்டார்; “பாரதா! மனிதன் எதைச் செய்வதால் சுகமடைகிறான்? எதைச் செய்வதால் துயரடைகிறான். எதைச் செய்வதால் சித்தனைப் போல் உலகில் பயமின்றிச் சஞ்சிக்கிறான்? பீஷ்மர் விடையளித்தார். “யுதிஷ்டிரா! வேதப் பொருளறிந்தவர்கள் மனம் மற்றும் புலன்களின் இணைந்த ரூபமான “தமத்தையே புகழ்கிறார்கள். செயல், தவம், சத்தியம் ஆகியவை தமத்தின் ஆதாரத்திலேயே நிலைத்துள்ளன. தமம் தேஜஸை அதிகரிக்கிறது. புனிதமாகக் கருதப்படுகிறது. தமத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் மனிதன் சுகமாகத் தூங்குகிறான். சுகமாக விழிக்கிறான். சுகமாக உலகில் சஞ்சரிக்கிறான். மன மகிழ்ச்சியோடு இருக்கிறான்.

தமம் இல்லாதவன் தீவிர ஆசையுடைய ரஜோ குணமுடையவன். அவன் காமம், க்ரோதம் முதலிய பல பகைவர்களைத் தன்னில் கொண்டு துயரமடைகிறான். மனத்தையும், புலன்களையும் அடக்காத அநாகரிக கட்டுப்பாடற்ற நடத்தையைத் தடுப்பதற்காகவே பிரம்மா மன்னனைச் சிருஷ்டித்துள்ளார். நான்கு ஆஸ்ரமங்களிலும் தமமே சிறந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. எல்லா ஆஸ்ரமங்களிலும் தர்மபாலனத்தால் கிடைக்கும் பலன் கட்டுப்பாடுள்ள மனிதனுக்கு அதிகமாகக் கிடைக்கும்.

12.4.41 தமத்தின் லட்சணங்கள்

யுதிஷ்டிரா! தமம் எவ்வாறு தோன்றும் என்பதைக் கூறுகிறேன்; உதாரத்தன்மை, ஆவேசமின்மை, திருப்தி, சிரத்தை, கோபமின்மை, எளிமை, அதிகம் உளராமை, கர்வமின்மை, குருசேவை, உயிர்களிடம் இரக்கம் கோள் சொல்லாமை, உலக அபவாதம், பொய்கூறுதல், நிந்தாஸ்துதி இவற்றைத் துறத்தல், நல்லவர்களின் சங்கத்தை விரும்புதல், எதிர்காலத்தில் வரும் சுகத்தில் விருப்பம், துக்கத்தைச் சிந்திக்காமை இவையே தமத்தின் அடையாளங்களாகும்.

புலன்களை வென்றவன் யாரையும் பகைப்பதில்லை. நிந்தை, ஸ்துதி இரண்டையும் சமமாகக் கருதுகிறான். நன்னடத்தையும், சீலமும், மகிழ்ச்சியான உள்ளமும், தைரியமும் உடையவனாக விளங்குகிறான். இவ்வுலகில் மரியாதை பெற்று மரணத்திற்குப் பின் சொர்க்கம் அடைகிறான். மற்றவர்களை மகிழ்ச்செய்து தானும் மகிழ்கிறான். எல்லோருடைய நன்மையையும் விரும்புகிறான். யாரிடமும் வெறுப்பு கொள்வதில்லை. ஒருபோதும் கலங்குவதில்லை. எப்போதும் ஞானானந்தத்துடன் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறான். எல்லாப்பிராணிகளிடமும் பயமின்றி இருக்கின்ற, யாரிடம்

எல்லாப்பிராணிகளும் பயமின்றி இருக்கின்றனவோ, அந்த தமம் மிக்க, சீலமுடைய மனிதன் எல்லோராலும் வணங்கப்படுகிறான். மனம், புலன்களை அடக்கிச்சபகர்மங்களின் நற்பலனை அனுபவிக்கிறான்” எனப் பீஷ்மர் உரைத்தார்.

12.4.42 விரதம், தவம், உபவாசம், பிரம்மச்சரியம், விருந்துபசாரம் இவற்றின் சிறப்பு

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார்; “ பிதாமகரே விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் பிராமணர்கள், வேதங்கள் கூறும் பலன்களை எதிர்பார்த்து, ஹவிஸ் அன்னத்தைப் போஜனம் செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய இந்தக் காரியம் உசிதமானதா? உசிதமற்றதா? “என்றார்.

பீஷ்மர் அவருக்குப் பதில் அளித்தார். “யுதிஷ்டிரா! வேதத்தில் கூறப்படாத விரதங்களைக் கடைப்பிடித்து ஹவிஸ்ய அன்னத்தை போஜனம் செய்பவர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி நடப்பவர்கள். வேதம் கூறும் விரதங்களில் ஈடுபட்டு விருப்பத்தோடு யாகங்களைச் செய்து ஹவிஸ்ய அன்னத்தை உண்பவர்களும் விரதத்தின் பலன்களை விரும்புகிறவர்கள் என்றே கூறப்படுகிறார்கள்” யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் கேட்டார். “ உலகின் சாதாரண மக்கள் உபவாசம் இருப்பதையே தவம் எனச் சொல்லுகிறார்கள். உண்மையில் அதுதான் தவமா? வேறா? வேறு என்றால் அந்த தவத்தின் சொருபம் என்ன? பீஷ்மர் பதிலுரைத்தார். “யுதிஷ்டிரா! சாதாரண ஜனங்கள் 15 நாட்கள் உபவாசம் இருந்து அதைத் தவம் எனக் கருதுகிறார்கள். அந்தக் காரியம் சரீரத்தை உலர்த்துவதாகும். சிறந்தவர்கள் அதைத் தவம் என்று கருதுவதில்லை. தியாகமும், வினயமுமே உத்தமமான தவமாகும் இவற்றைக் கடைப்பிடிக்கும் மனிதனே நித்திய உபவாசி, சதா பிரம்மச்சாரியாவான். இத்தகைய பிராமணன் எப்போதும் தேவனும் முனிவனுமாகக் கருதப்படுகிறான். அவன் குடும்பத்தோடு இருந்தாலும் எப்போதும் தர்மத்தைக் காக்க விரும்ப வேண்டும். சோம்பலையும், உறக்கத்தையும் நெருங்க விடக்கூடாது. ஒருபோதும் மாமிசம் சாப்பிடக்கூடாது. எப்போதும் புனிதமாக இருக்க வேண்டும் வைஸ்வ தேவ முதலிய யக்ஞங்களில் மீதமான அன்னத்தைப் போஜனம் செய்ய வேண்டும். எப்போதும் தேவரையும் அதிதிகளையும் பூஜிக்க வேண்டும்.

நித்திய உபவாசியான அவன் யக்ஞத்தில் மீதமான அன்னத்தை உண்பவன். அதிதி சேவை என்னும் விரதமுடையவன். தேவர் மற்றும் பிராமணர்களைப் பூஜிப்பவன் ஆக வேண்டும்” எனப் பீஷ்மர் கூறினார்.

யுதிஷ்டிரர் தொடர்ந்து வினவினார்; “பிதாமகரே! மனிதன் எப்போது நித்திய உபவாசம் செய்பவனாக ஆகிறான்? அவன் எவ்வாறு எப்போதும் பிரம்மச்சாரியாக இருக்க முடியும்? அவன் எந்தவகை அன்னத்தை ஏற்க வேண்டும்? எதனால் எப்போதும் யக்ஞத்தில் மீதமான அன்னத்தை உண்ண முடியும்? எப்போதும் எப்படி அதிதி சேவை என்ற விரதத்தை எவ்வாறு நிர்வகிக்க முடியும்? “எனக் கேட்டார்.

பீஷ்மர் அவருக்கு விளக்கலானார்; “யுதிஷ்டிரா! யார் தினந்தோறும் காலை மற்றும் மாலையிலேயே போஜனம் செய்கிறானோ, இடையில் ஏதும் உண்பதில்லையோ அவன் நித்திய உபவாசி. எந்த பிராமணன் ருதுஸ்னான சமயத்தில் மட்டுமே மனைவியோடு சேருகிறானோ, எப்போதும் உண்மை பேசுகிறானோ, எப்போதும் ஞானத்திலேயே இருக்கிறானோ, அவன் நித்திய பிரம்மச்சாரி. ஒரு போதும் மாமிசம் சாப்பிடாத, தானம் செய்யும் மனிதன் புனிதனாவான். பகலில் தூங்காதவன் எப்பொழுதும் விழித்திருப்பவனாகக் கருதப்படுகிறான். யார் காப்பாற்றத்தகுந்த பெற்றோர் முதலிய குடும்பத்தினரும், சேவகர்களும், அதிதியும் போஜனம் செய்த பின் உண்ணுகிறானோ அவன் அமுதத்தை மட்டும் உண்பவனாகிறான் என்று கருத வேண்டும்.

அதிதிகளுக்கு அன்னம் அளிக்காமல் தான் உண்ணாதவன் அதிதிப்ரியன். தேவர்களுக்கு அன்னம் அளிக்காமல் சாப்பிடாதவன் தேவ பக்தனாவான். இத்தகைய பிராமணன் போஜனம் செய்யாத அந்த புண்ணியத்தால் சொர்க்கலோகத்தை வென்று விடுகிறான். அத்தகைய மனிதன் ‘விகசாக்ஷி’ என்று கூறப்படுகிறான். அத்தகையவன் அக்ஷய லோகங்களை அடைகிறான். பிரம்மாவும் அப்சரஸ்களும், தேவர்களும் அவருடைய வீட்டிற்கு வந்து அவரை வலம் வருகிறார்கள். தேவர்களோடும், பித்ருக்களோடும் போஜனம் செய்பவர்கள் இந்த உலகத்தில் புதல்வர்களோடும் பேரர்களோடும் இருந்து ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். பரலோகத்திலும் மிக உத்தமமான கதியை அடைகிறார்கள் என விளக்கமளித்தார்.

12.4.43 பீஷ்மர் சனத்குமாரர் ரிஷிகளுக்கு உபதேசித்த பகவத் சொருபத்தை யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைத்தல்

யுதிஷ்டிரர் மேலும் பரமாத்ம ஞானத்தைப் பெற, எந்தக் கொள்கையை நான் பின்பற்ற வேண்டும் என்று வினவினார், “பிதாமகரே! உலகில் சில வித்வான்கள் ஐடம், சேதனம் அல்லது ப்ரக்ருதி புருஷன் என்னும் இரண்டு தத்துவங்களை விளக்குகிறார்கள். சிலர் ஜீவன், ஈஸ்வரன், ப்ரக்ருதி என்னும்

மூன்று தத்துவங்களைக் கூறுகிறார்கள். பலர் பல தத்துவங்களை வர்ணிக்கிறார்கள். எதையும் நம்பவும் முடியவில்லை. நம்பாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை இத்துடன் அந்தப் பரமாத்மா கண்ணுக்குத் தெரிவதும் இல்லை. பல்வேறு சாஸ்திரங்களும் அவரை வெவ்வேறு வகையாக வர்ணிக்கின்றன. ஆகவே, நான் எந்தக் கொள்கையைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று கூறுங்கள்” எனக்கேட்டார்.

பீஷ்மர் அவருக்கு விடையளித்தார்; “மன்னா! சாஸ்திரங்களின் அடிப்படையில் புகழ்மிக்க மகாத்மாக்கள் தத்தம் கொள்கையை எடுத்துக் கூறுகிறார்கள். அத்தகைய வித்வான்கள் இவ்வுலகில் அதிகம் உள்ளனர். ஆனால் அவர்களில் தத்துவத்தை அறிந்தவர் யார், சாஸ்திர வித்வான் யார் எனக் கூறுவது கடினமாகும்.

எல்லோருடைய தத்துவத்தையும் நன்கு அறிந்து எதில் ருசியுள்ளதோ அதற்கேற்ப நடந்து கொள்ள வேண்டும். ஒரு சமயம் பல முனிவர்கள் இதே விஷயத்தைக் குறித்துத் தங்களுக்குள் வாத-விவாதம் நடத்தினர். இமயத்தின் அருகில் இத்தகைய கடுமையான விரதங்களைக் கொண்ட ஆறாயிரம் ரிஷிகளின் அவை கூடியது. அவர்களில் சிலர் இவ்வுலகு எப்போதும் இருப்பது என்றனர். சிலர் இது ஈஸ்வரனோடு உள்ளது என்றனர். சிலர் ஈஸ்வரன் இன்றியே உலகின் உற்பத்தி நடந்தது எனக்கூறினர். சிலர் உலகத் தோற்றத்திற்கு இயல்பான காரணம் இல்லை என்றனர்.

இவர்களில் சிலர் இயல்பையும், பலர் கர்மத்தையும், பலர் புருஷார்த்தத்தையும், மற்றவர்கள் தெய்வத்தையும் உலகத்திற்குக் காரணமாகக் கூறினார்கள். அவர்கள் பலவகை சாஸ்திரங்களைக் கூறியவர்கள். பலவகையான உபாயங்களால் தங்கள் கருத்தை வலியுறுத்தினார்கள். அவர்கள் அனைவரும் இயல்பாகவே ஒருவரை ஒருவர் வெல்ல விரும்பினர். அங்கு நடந்த மிகப்பெரிய வாத-விவாதத்தில், பலர் சினத்துடன் ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிக்கொண்டனர். மற்றவர்களின் பாத்திரங்களும், தண்டங்களும், மரவுரிகளும், மான்தோல்களும், வஸ்திரங்களும் சேதப்படுத்தப்பட்டன.

பிறகு அமைதியடைந்த அவர்கள் வசிஷ்ட முனிவரைச் சரணடைந்தனர். வசிஷ்டர் அவர்களிடம், தான் அந்தச் சனாதன தத்துவ விஷயமாக ஏதுமறியேன் எனக் கூறிவிட்டார். அதனால் அவர்கள் அனைவரும் நாரதமகரிஷியிடம் சென்றனர். நாரதரும் அவர்களிடம் தான் அந்த தத்துவத்தை அறியமாட்டேன் எனக் கூறி, எல்லோரும் சேர்ந்து அப்படிப்பட்ட தத்துவத்தை விளக்குவதில் திறமையுடையவனைத் தேடுவோம் என்றார்.

அச்சமயம் வானில் ஒரு அசரீரி ஒலித்தது. அவ்வொலி அவர்களிடம் நான் பழமையான ரிஷி சனத்குமாரன் எனக் கூறியது. பிறகு அனைவரும் இமயத்தின் அருகிலுள்ள மேருவின் மீது சனத் குமாரர் தியானத்துடன் பூஜையில் ஈடுபட்டிருந்த இடத்திற்குச் சென்றனர்.

சனத் குமாரர் அந்த ரிஷிகளின் ஐயத்தைப் போக்கினார். பரமாத்மா எல்லோருக்குமான சிறந்த காரணமாவார். அவர் ஜட ஆத்மக உருவில் உள்ள பிரபஞ்சத்திலிருந்து தனித்து உள்ளார். காற்று ஒன்றாக இருந்தாலும், பறவை, மான், புலி போன்ற பலரூபங்களில் சஞ்சரிக்கிறது. அதைப்போல அவரே எல்லா இடங்களிலும் இருக்கிறார் என உணரவேண்டும். அவருடைய திவ்ய மயமான தாமமே பரமபதம் ஆகும். அதை அறிந்த ஜீவன், கிருதார்த்தமாகிறது. அந்த பரமாத்மாவை யாரும் ஊனக்கண்களால் பார்க்க முடியாது. இதயத்தின் நிர்மலமான அறிவின் மூலமாகவே அவரை ஞானிகள் அறியமுடிகிறது. சிறந்த பிராமணர்களால் மந்திரத்தின் மூலம் யஜ்ஞம் செய்யப்படுகிறது. அந்த அமுதமயமான பரமாத்மா தர்மியும் அல்ல, அதர்மியுமல்ல; அவன் இருமையற்றவன்.

பகவான் தன் மாயையால் உலகைச் சிருஷ்டிக்கிறான். அவனே தியானம், தரிசனம், மற்றும் பார்த்த பொருட்களின் அறிவையும் பெறுபவனாவான். உலகனைத்தையும் உற்பத்தி செய்யும் அந்தப் பரமாத்மாவைப் பற்றி என்னால் முடிந்தவரை கூறிவிட்டேன்” என்று சொல்லி சனத் குமாரர் அவர்களுக்கு விடையளித்தார்.

யுதிஷ்டிரா! ஞானக்கடலின் தோற்றத்திற்குக் காரணமான அழகிய உருவுடைய சனத்குமாரரை வணங்கி முனிவர்கள் அங்கிருந்து சென்று விட்டனர். ஆகவே நீயும் ஞானயோக சாதனையில் ஈடுபடு. அந்த ஞானமே துக்கங்களை அழிக்க வல்லது. பெரும் துயரத்தில் ஆழ்ந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பழையகாலத்தில் புராணபுருஷரும், மகாத்மாவும் ஆன நாராயணரிஷி இந்த அழிவற்ற ஞானத்தை வெளிப்படுத்தினார்” என்று பீஷ்மர் கூறினார்.

12.4.44 மீண்டும் யுதிஷ்டிரர் ஐயம் கேட்பது; பீஷ்மரின் தெளிவுரை

யுதிஷ்டிரர் மேலும் கேட்டார்; “இவ்வுலகில் நடக்கும் சுப-அசுப கர்மங்கள் மனிதனுக்கு சுக-துக்கம் என்னும் பலனை அளிக்கின்றன. ஆனால் இந்த சுப, அசுப கர்மங்களை மனிதன் செய்பவனா இல்லையா என்ற ஐயம் எனக்கு ஏற்படுகிறது. இதனை நீங்கள் தெளிவுபடுத்துங்கள்” என்றார்.

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரின் இந்த வினாவிற்கு இந்திரனுக்கும்,

பிரஹ்லாதனுக்கும் நடந்த உரையாடலான ஒரு பழைய இதிகாசத்தை எடுத்துக்காட்டினார் பிரஹ்லாதன், “எளிமை, கவனம், அறிவின் தூய்மை, உள்ளத்தூய்மை, பெரியவர்களின் சேவை ஆகியவற்றால் மனிதனுக்குப் பெரும் பதம் கிடைக்கிறது இந்த குணங்களை ஏற்றுக் கொள்வதால் இயல்பாகவே ஞானம் உண்டாகிறது இயல்பாகவே அமைதி கிடைக்கிறது. சுக-துக்கங்கள் யாவும் சுபாவத்தாலேயே மனிதனுக்குக் கிடைக்கிறது” என இந்திரனுக்குக் கூறியதை எடுத்துரைத்தார். சுப-அசுப குணங்கள் ஒருவனுடைய இயல்பின் தூண்டுதலாலேயே கிடைக்கின்றன. இயல்பினாலேயே அவற்றைப் பெறுவதால், மனிதன் அதன் கர்த்தாவாக முடியாது. நன்மை மற்றும் தீய பலன்களுக்கு அவனுடைய சுபாவமே காரணமாக அமைகிறது எனப் பீஷ்மர் விளக்கினார்.

12.4.45 ராஜ்யத்திலிருந்து விலக்கப்பட்ட மன்னனுக்குரிய நடத்தை

யுதிஷ்டிரர் தொடர்ந்து கேட்டார். “பிதாமகரே! ராஜ்யத்திலிருந்து பிரஷ்டமாகி, தண்டனைக்குட்பட்ட மன்னன் எந்த அறிவுடன் இவ்வுலகில் சஞ்சரிக்க வேண்டும் என்று கூறுங்கள்” என்றார். பீஷ்மர், இந்த வினாவிற்குப்பலிக்கும் இந்திரனுக்கும் இடையே நடைபெற்ற பழைய உரையாடலை எடுத்துரைத்தார் காலத்தின் ஆற்றலுக்குட்பட்டுத் தன் ஐஸ்வர்யத்தை இழந்த தைத்தயராஜன் பலி ஒரு சூனியமான வீட்டில் கமுதையின் சரீரத்துடன் வைக்கோலைத் தின்று கொண்டிருந்ததையும், இந்திரன் பலியைத் தேடித் சென்று பலியின் முந்தைய ஐஸ்வர்யத்தையும், தற்போதைய கூடின நிலையையும் சுட்டிக்காட்டி நிந்தனை செய்ததையும் பீஷ்மர் விளக்கினார். பலி தன்னுடைய இந்த வீழ்ச்சிக்கும், இந்திரனுடைய மாட்சிக்கும் காலமே காரணம் என்பதை பல்வேறு விதமாக எடுத்துரைத்தார். காலம் யாராலும் கடக்க இயலாதது என்பதை விளக்கி, பலி துயரமின்றி இருப்பதைக்கண்டு இந்திரன் வியந்தார், எனவே ராஜ்யத்தில் இருந்து விலக்கப்பட்டாலும் பலியைப் போலத் துயரம் இன்றி இருக்க வேண்டும் என்று பீஷ்மர் உபதேசித்தார்.

ராஜ்யத்தில் இருந்து விலக்கப்பட்ட மன்னன் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை விவரித்த பீஷ்மர் இந்திரனுக்கும், லக்ஷ்மிக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலையும் வருணித்தார். லக்ஷ்மியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க இந்திரன் லக்ஷ்மியின் நான்கு கால்களில் ஒன்றை பூமியிலும், ஒன்றை, நீரிலும், மூன்றாவதை அக்னியிலும், நான்காவதை நல்லோர்களிடம் ஸ்தாபித்தத்தைக் கூறினார். மேலும் ராஜ்யத்தின் இருந்து விலக்கப்பட்ட தைத்தயமன்னன் நமசி மற்றும் இந்திரனுக்கு இடையே நடந்த உரையாடலையும் விவரித்தார். நமசி கூறினார். “தாபத்தால் ரூபமும்,

தேஜஸும் அழிகின்றன. ஆயுளும், தர்மமும் கூட அழிந்து விடுகின்றன. ஆகவே அறியுடைவன் விரோதத்தால் பெற்ற துயரத்தை விலக்கி மனத்திற்குள் கல்யாணமயமான பரமாத்மாவைச் சிந்தித்துத் துயரமின்றி இருக்க வேண்டும்”. “யுதிஷ்டிரா! நமுசி இந்திரனுக்குக் கூறிய இந்த சொற்களையே உன் வினாவிற்கான விடையாகக் கொள்” என்றார் பீஷ்மர்.

12.4.46 உறவினர்கள், ராஜ்யம் இவற்றை இழந்து கோர விபத்தில் சிக்கும் மனிதனின் நன்மைக்கான விஷயம்

யுதிஷ்டிரர் மேலும் கேட்டார்; “மன்னா! உறவினர்கள் மற்றும் ராஜ்யம் அழிந்ததும் கோரவிபத்தில் படும் மனிதனின் நன்மைக்கான விஷயம் என்ன? தாங்கள் எல்லோரைக் காட்டிலும் சிறந்த பேச்சாளர் என்பதால் தங்களிடம் கேட்கிறேன். கூறியருளுங்கள்” என்றார். பீஷ்மர் அவரிடம் கூறலானார்.

“யுதிஷ்டிரா! யாருடைய மனைவி, மக்கள் இறந்துவிட்டனரோ, சுகம் பிடுங்கப்பட்டதோ, அல்லது செல்வம் அழிந்து விட்டதோ, இந்தக் காரணங்களால் பெரும் விபத்தில் சிக்கியவனோ அவன் தைரியமாக இருப்பதே நன்மை பயக்கும். தைரியமுடைய நல்லவனின் சரீரம் கவலையால் அழிவதில்லை. துயரமின்மை என்பது சுகத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும் உண்டாக்குகிறது. சரீரம் வியாதியின்றி இருக்குமானால் மனிதன் மறுபடி செல்வத்தைச் சம்பாதிக்க முடியும். அறிவுள்ள எந்த மனிதன் எப்போதும் சாத்வீக குணத்தோடு இருக்கிறானோ அவனுக்கு ஐஸ்வர்யமும் தைரியமும் கிடைக்கிறது. அவனே எல்லாச்செயல்களிலும் முனைகிறான்” என்று கூறிய பீஷ்மர் பலிக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்த உரையாடலை விவரித்தார்.

பகவான் விஷ்ணு வாமனரூபம் தரித்துத்தன் கால்களால் மூவுலகையும் அளந்துவிட்டார். இந்திரன் தேவர்களுக்கு மன்னனானார். தேவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தனர். மூவுலகும் மேன்மையுறலாயின. அப்போது தேவர்கள் சூழ இந்திரன் கடற்கரைக்கு வந்தார். அங்கு மலைக்குகையில் இருந்த விரோசன குமாரன் பலியை நிந்தித்தார். பலி சிறிதும் வருத்தமின்றி இருந்ததைக் கண்ட இந்திரன் வியப்படைந்தார். அவர் பலியிடம் சிறந்த ராஜ்யத்திலிருந்து வீழ்த்தப்பட்டு வருந்தத்தக்க நிலையை அடைந்தும் நீ எந்த தைரியத்தினால் சிறிதும் கவலையின்றி இருக்கிறாய் என்று கேட்டார். பலி இந்திரனுக்குக் கால புருஷனே அனைத்திற்கும் காரணம் என்பதை எடுத்துரைத்தார். லாபமும், நஷ்டமும், சுகமும்-துக்கமும், காமமும்-க்ரோதமும், உயர்வும்-வீழ்ச்சியும், சிறையும்-விடுதலையும் காலத்தாலேயே கிடைக்கின்றன. இவற்றிற்கு நானும் கர்த்தாவல்ல: நீயும் கர்த்தாவல்ல. எப்போதும் எல்லாவற்றிற்கும் காலமே உண்மையான கர்த்தா எனக் கூறினார்.

இந்திரனும் பலியிடம் இரக்கம் கொண்டு, மக்கள் நியாயத்திற்கும் தர்மத்திற்கும் எதிராக நடந்து கொள்ளும்போது, உன்னைக் கட்டியுள்ள வருணபாசம் தானாகவே விட்டுவிடும். அதுவரை எங்களால் உனக்கு எந்த பயமும் இல்லை. நீ காலத்தை எதிர்பார்த்து, நலமாக, வியாதியின்றிச் சுகமாக இரு என்று கூறிச் சென்றுவிட்டார். “இந்த வரலாற்றைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குப் பதிலாக உரைத்தார்.

12.4.47 ஒரு மனிதனுடைய மேன்மை மற்றும் வீழ்ச்சிக்கான அடையாளங்கள்

தொடர்ந்து யுதிஷ்டிரர் கேட்டார். “பிதாமகரே! ஒருவனுடைய உன்னதமும் வீழ்ச்சியும் உண்டாவதற்கு முன் தோன்றும் பூர்வ லக்ஷணங்கள் எவை என்பவை கூறுங்கள்” என்றார். பீஷ்மர், பலியைவிட்டு நீங்கிய லக்ஷ்மி இந்திரனிடம் வந்து வாசம் புரிந்ததையும், லக்ஷ்மி தேவி தானவர்களிடம் தங்கியதற்கும், அவர்களை விட்டு விலகியதற்கும் உரிய காரணங்களை இந்திரனுக்குக் கூறியதையும் வருணித்தார்.

“தானவர்கள் தர்மம் மற்றும் நியாயத்திக்கேற்ற நடத்தையுடன், விரதங்களையும், நியமங்களையும் இயல்பாகவே பின்பற்றினர். தானம், எளிமை, உற்சாகம், அகங்காரமின்மை, பொறுமை, சத்தியம், தவம், தூய்மை, கருணை, இனிய சொல்பேசுதல், மித்ரதுரோகம் செய்யாமை ஆகிய நற்குணங்களுடன் இருந்தனர். அவர்களிடம் உறக்கம், சோம்பல், கவலை, ஆசை, குற்றம் காணுதல் முதலிய தீமைகள் இருந்தன. ஆனால் காலத்தின் மாறுதலால் அவர்களுடைய குணங்கள் விபரீதமாகிவிட்டன. தர்மநடத்தையைத் துறந்து விட்டனர். நிந்தைக்குரிய கர்மங்களையே செய்தனர். நாஸ்திகர்களாகவும், நன்றியில்லாதவர்களாகவும், பாவநடத்தை உடையவர்களாகவும், புலனடக்கம் அற்றவர்களாகவும் மாறித் தர்மம் மரியாதையை மீறி மனம் போனபடி நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். ஆகவே ஒளியிழந்து விட்டனர். எனவே நான் இனிதானவர்களிடம் இருக்கக் கூடாது என்று தீர்மானித்து விட்டேன். நான் தானாகவே உன்னிடம் வந்துள்ளேன். என்னை வாழ்த்தி வணங்கு. நான் இருக்கும் இடத்தில் மேலும் ஏழு தேவிகள் வாசம் புரிவார்கள். அவைவருக்கும் முன்னால் எட்டாவதாக ஐயாதேவியும் இருப்பாள்” என்று லக்ஷ்மி தேவி இந்திரனுக்குக் கூறினாள். இந்திரனும் லக்ஷ்மி தேவியைப் புகழ்ந்து வணங்கிப் பூஜித்தார்.

இந்த வரலாற்றை யுதிஷ்டிரருக்கு பீஷ்மர் விவரித்தார். லக்ஷ்மி தேவி வாசம் புரியும் இடங்களின் லட்சணம் பற்றியும், அவள் வெறுத்து விலகிய வீடுகளின் லட்சணங்களையும் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விரிவாக வருணித்தார்.

“யுதிஷ்டிரா! நீ மேன்மை, வீழ்ச்சி ஆகியவற்றைக் கேட்டாய். அவற்றை உத்தமமான எடுத்துக்காட்டின் மூலம் உனக்கு விளக்கிவிட்டேன். நீ நன்கு ஆலோசித்து அவற்றின் உண்மையைத் தீர்மானித்துக்கொள்” என்றார் பீஷ்மர்.

12.4.48 பிரம்ம பதவியை அடைவது பற்றி யுதிஷ்டிரர் வினவதல்

யுதிஷ்டிரர் தொடர்ந்து கேட்டார்; “பிதாமகரே! எத்தகைய சீலம், நடத்தை, எந்தவித்தை, எத்தகைய பராக்கிரமம் இருந்தால் மனிதன் இயற்கைக்கும் அப்பாற்பட்ட அழியாத பிரம்மபதத்தை அடையமுடியும்?” என்றார். பீஷ்மர் பதிலளித்தார்; “யுதிஷ்டிரா! யார் அளவாகச் சாப்பிட்டுப் புலன்களை வெல்லுகிறானோ, மோகூத்திற்குக் காரணமான தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறானோ அவனே இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட அழியாத பிரம்மபதத்தை அடைகிறான்.” என்று கூறியதுடன் இது தொடர்பாக ஜைகீஷ்வயர்-அசித தேவலர் இருவருக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலை தர்மராஜருக்கு விவரித்தார்.

12.4.49 நாரதரின் நற்குணங்கள்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம், “பிதாமகரே! இவ்வுலகில் எல்லோருக்கும் பிரியமானவராக, எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஆனந்தம் அளிப்பவராக, எல்லா நற்குணங்களும் நிரம்பியவராக உள்ள மனிதன் யார்?” என்று கேட்டார். பீஷ்மர் அவருக்குப் பதில் தரும் விதமாக, ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கும், உக்ரசேனருக்கும் இடையில் நாரதர் பற்றி நடந்த உரையாடலை எடுத்துக் கூறினார்.

“நாரதர் சாஸ்திரஞானம், சரித்திரபலம் இரண்டையும் பெற்றவர். அவரிடம் கர்வம் சிறிதும் இல்லை. அவரிடம் பிரியம் இன்மை, கோபம், சபலம், பயம் முதலியன கிடையாது. ஒரு போதும் சொல் மாறாதவர். பொறுமை உடையவர், சக்தி உடையவர், புலன்களை வென்றவர், சாஸ்திரதத்துவம் அறிந்தவர். தேஜஸ், அறிவு, புகழ், ஞானம், பணிவு, பிறப்பு, தவம் இவற்றில் எல்லோரை விடவும் சிறந்தவர். புனிதமான போஜனம் செய்பவர் எல்லோருடைய நன்மையையும் விரும்புபவர். யாரையும் அவமதிக்காதவர். அவருக்குப் பிரியமானவர்களும், பிரியமற்றவர்களும் கிடையாது. முழுமையான பாண்டித்யம் உடையவர். தீனத்தன்மை, பேராசை அற்றவர். (ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிடம்) என்னிடம் உறுதியான பக்தி கொண்டவர், சுகபோகங்களை நாடாதவர், தற்புகழ்ச்சியற்றவர். யாரிடமும் எதிலும் குற்றம் காண்பதில்லை. ஒருபோதும் தவறு செய்வதில்லை. மற்றவர்களுடைய ரகசியங்களை

வெளிப்படுத்துவதில்லை. அவர் செல்வம் கிடைப்பதால் மகிழ்ச்சியடைவதில்லை. கிடைக்காவிட்டால் துயரம் அடைவதும் இல்லை. அவருடைய அறிவு நிலையானது; மனம் பற்றற்றது. ஆகவே அவருக்கு எல்லா இடங்களிலும் மதிப்பு உண்டாகிறது” என ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உக்ரசேனரிடம் நாரதரின் நற்குணங்களைப் பாராட்டிக் கூறினார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் சொற்களின்படி இவ்வுலகில் எல்லோருக்கும் பிரியமானவராக, எல்லோருக்கும் ஆனந்தம் அளிப்பவராக, எல்லா நற்குணங்களும் நிரம்பியவராக நாரதமகரிஷியே உள்ளார் என்று பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குப் பதிலளித்தார்.

12.4.50 யுதிஷ்டிரரின் வினா; பீஷ்மர் வியாசர்-சுகதேவர் உரையாடல் வழி விடை தருதல்

யுதிஷ்டிரர் பல ஐயங்களைப் பிதாமகரிடம் கேட்டார்; “குருநந்தனா? எல்லாப் பூதங்களின் உற்பத்தி எதிலிருந்து உண்டாகிறது? அவற்றின் முடிவு எங்கே நிகழ்கிறது? பரமார்த்தத்தைப் பெற எதைத் தியானம் செய்ய வேண்டும். எந்த கர்மத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்? காலத்தின் சொருபம் என்ன? வெவ்வேறு யுகங்களில் மனிதனின் ஆயுள் எவ்வளவு? நான் லோக தத்துவத்தை முழுமையாக அறிய விரும்புகிறேன். பிராணிகளின் பிறப்பும்-இறப்பும், சிருஷ்டி-பிரளயமும் எதிலிருந்து உண்டாகின்றன? என் அறிவு சிறந்த தர்மத்திலும் திவ்ய இருப்பிலும் நிலைபெற்றுள்ளது. ஆதலால் மறுபடியும் தங்களிடம் இதைக் கேட்கிறேன். தாங்கள் இதனை வர்ணித்து அருள வேண்டும்” என்று வேண்டினார். பீஷ்மர், யுதிஷ்டிரரின் அனைத்து வினாக்களுக்கும் வியாசமகரிஷி தன் பூதல்வன் சுகதேவருக்கு உபதேசித்த பழைய விஷயங்களைப் பதிலாக, விரிவாக எடுத்துக் கூறினார்.

“நான்கு யுகங்கள், அவற்றின் காலம், ஒவ்வொரு சதுர்யுகத்தின் முடிவிலும் ஏற்படும் பிரளயம், அதன்பின் மீண்டும் பிரம்மா உலகைச் சிருஷ்டித்தல், பஞ்ச பூதங்களின் உற்பத்தி வரிசை, யுகதர்மங்கள், பிராஹ்மப் பிரளயம், மகாப்பிரளயத்தின் வருணனை, பிராமணர்களின் கடமை, பிராமணர்களுக்குத் தானம் அளிப்பதின் சிறப்பு, காலம் என்னும் பெரும் நதியைக் கடக்கும் உபாயங்கள், தியானத்திற்கு உதவியான யோகம், யோகத்தின் பலன் ஏழுவகை தாரணைகள், சாங்க்யம் மற்றும் யோகத்தின் மூலம் மோட்சம் அடைதல்.

சிருஷ்டியின் எல்லாக் காரியங்களிலும் அறிவின் முக்கியம், பிராணிகளின் தாரதம்யம், பல வகை பூதங்களின் கர்ம தத்துவ விமர்சனம்,

யுகதர்ம வர்ணனை, காலத்தின் பெருமை, ஞானசாதன விளக்கம் அதன் மகிமை, யோகத்தால் பரமாத்மாவை அடைதல், கர்மத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு, பிரம்மத்தை அடையும் உபாயம், ஆஸ்ரம தர்மங்கள், பிரம்மச்சர்ய ஆஸ்ரம வர்ணனை, கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தின் வருணனை, வானப்ரஸ்த, சந்நியாச ஆஸ்ரமங்களின் வர்ணனை, சந்நியாசியின் நடத்தை பற்றிய விரிவான வருணனை, சந்நியாசியின் புகழ்.

பரமாத்மாவின் சிறப்பு, பரமாத்மாவைத் தரிசிக்கும் உபாயம், உபதேசம் பெறுவதற்குரிய தகுதிபெற்றவர் விவரம், அத்யாத்ம தத்துவ வர்ணனை, அறிவின் சிறப்பு, பிரக்ருதியின் விவேகம், ஞானத்தின் சாதனம், ஞானியின் லக்ஷணமும் மகிமையும், பரமாத்மாவை அடையும் சாதனம், சம்சார நதியின் வர்ணனை, ஞானத்தால் பிரம்மத்தை அடைதல், பிரம்ம வேத்தாவான பிராமணனின் லக்ஷணங்கள், பரப்பிரம்மத்தை அடையும் உபாயங்கள், சரீரத்தில் பஞ்ச பூதங்களின் காரியங்கள், குணங்களின் அறிமுகம், ஜீவாத்மா, பரமாத்மாவை யோகத்தின் மூலம் அறிதல், காமம் என்னும் மரத்தின் வருணனை, அதனை வெட்டி முக்தி அடையும் உபாயம், சரீரம் ஒரு நகரமாக வருணிக்கப்படுதல், அறிவின் குணங்கள், பஞ்ச பூதங்களின் குணங்கள், மனத்தின் குணங்கள்” ஆகியவற்றை பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு வியாசரின் கூற்றாக விவரித்தார்.

12.4.51 தர்மம் தொடர்பான யுதிஷ்டிரரின் வினாவும் பீஷ்மரின் விளக்கமும்

யுதிஷ்டிரர் தன் பாட்டனாரிடம் தர்மம் பற்றிய தன் ஐயங்களை கேட்டார்; “பிதாமகரே! மனிதர்கள் அனைவரும் பொதுவாக தர்மவிஷயத்தில் ஐயம் கொண்டிருக்கிறார்கள். தர்மம் என்பது என்ன என்று நான் அறிய விரும்புகிறேன். இவ்வுலகில் சுகம் பெறுவதற்காகச் செய்யப்படும் கர்மங்களே தர்மமா? அல்லது பரலோகத்தின் நன்மைக்காகச் செய்யப்படுவதைத் தர்மம் என்று கூறுகின்றோமா? அல்லது இகலோகம், பரலோகம் இரண்டிற்காகவும் செய்யப்படும் கர்மமே தர்மம் எனக் கூறப்படுகின்றதா? இவற்றைத் தாங்கள் விளக்கி அருளுங்கள்” என்றார்.

பீஷ்மர் அவருக்கு விளக்கலானார். “யுதிஷ்டிரா! வேதம், ஸ்மருதி நன்னடத்தை என்னும் மூன்றும் தர்மத்தின் சொருபத்தைக் குறிப்பனவாகும். சில வித்வான்கள் பொருளையும் தர்மத்தின் நான்காவது வடிவமாகக் கூறுகிறார்கள். சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட தர்ம அனுகூலமான காரியங்களை எளிய மற்றும் சிறந்த மனிதர்கள் அனைவரும் தர்மம் என்று கருதுகிறார்கள். உலக வாழ்க்கையின் நிர்வாகத்திற்காக மகரிஷிகள் தர்மத்தின் மரியாதையை

ஸ்தாபித்துள்ளார்கள். தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதால் எதிர்காலத்தில் இக, பரலோகங்களின் சுகம் கிடைக்கிறது. தர்மத்தைப் பின்பற்றாதவர்கள் பாவத்தில் ஈடுபட்டுத் துயரத்தைப் பலனாக அடைகிறார்கள்.

பாவம் செய்பவர்கள் ஆபத்துக் காலத்தில் கஷ்டம் அனுபவித்தும், பாவத்தினை விடுவதில்லை. தர்மாத்மாக்கள் ஆபத்துக் காலத்திலும் பாவச் செயல்களைச் செய்வதில்லை. நடத்தையே தர்மத்திற்கு ஆதாரமாகும். ஆகவே நீ நன்னடத்தையைப் பின்பற்றித் தர்மத்தின் உண்மையான சொருபத்தை அறிந்து கொள். மன்னன் இல்லாத போது மற்றவர்களின் பொருளை அபகரிக்கும் திருடன் சுகம் பெறுகிறான். ஆனால் மற்றவர்களால் தன் செல்வம் திருடப்படும் போது அவன் மன்னனின் பாதுகாப்பையும், அவசியத்தையும் உணருகிறான். புனிதமான, குற்றங்கள் இல்லாத மனிதன் பயமோ ஐயமோ இன்றி மன்னன் முன் செல்கிறான். ஏன் எனில் அவன் தீய நடத்தையைப் பின்பற்றுவதில்லை.

சத்தியம் பேசுவதை விடச் சிறந்தது வேறு ஒன்றும் இல்லை. சத்தியத்திலேயே அனைத்தும் நிலைபெற்றுள்ளன. கொடியவர்களும் கூட சத்தியத்தின் மீது சபதம் செய்தே தங்களுக்குள் துரோகமும், விவாதமும் இன்றித் தப்புகிறார்கள். தங்கள் சபதத்தை மீறி விட்டால் பரஸ்பரம் சண்டையிட்டு அழிந்து விடுகிறார்கள். மற்றவர் செல்வத்தை அபகரிக்கக் கூடாது என்பதே சனாதன தர்மம் ஆகும். சிலர், பலவீனர்களே தர்மத்தைப் பின்பற்றுகிறார்கள் என்று கருதுகிறார்கள். ஆனால் அவர்களும் பலவீனர்களாகும்போது தர்மத்தையே உதவியாகக் கொள்ளுகிறார்கள். யாருமே அதிக பலவானும் இல்லை. அதிக சுகம் உடையவனும் இல்லை. ஆகவே நீ உன் அறிவில் எப்போதும் தீயகருத்துகளைச் சிந்திக்காதே, யார் மற்றவர்களைக் கெடுக்க விரும்புவதில்லையோ, அவனுக்குத் துஷ்டர்களிடமும், திருடர்களிடமும் மன்னர்களிடமும் பயம் இருப்பதில்லை.

தூய நடத்தையுடையவன் எப்போதும் பயமில்லாமல் இருக்கிறான். திருடன் எல்லோரிடமும் பயப்படுகிறான். யாருடைய நடத்தையும், எண்ணமும் தூய்மையானதோ, அவனுக்கு எங்கும், எந்த இடையூறும் ஏற்படுவதில்லை. பிராணிகளின் நன்மையை விரும்பும் மகாத்மாக்கள் தானம் அளிப்பதையே தர்மம் என்று கூறுகிறார்கள், ஆனால் செல்வந்தர்கள் அதை ஏழைகளின் தர்மம் என்று எண்ணுகிறார்கள். அவர்களும் பாக்கியவசமாக ஏழைகளாக ஆகிவிடும் போது அவர்களுக்கும் தர்மமே உத்தமமானதாகத் தோன்றுகிறது. ஏன் எனில் யாரும் அதிக செல்வந்தனும் இல்லை; அதிக சுகத்தோடும் இருப்பதில்லை.

மற்றவர்களின் எந்த நடத்தை தனக்குப் பிடிக்கவில்லையோ, அதை மற்றவர்களிடமும் அவ்வாறே உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். தனக்குப் பிடிக்காதது மற்றவர்களுக்கும் பிடிக்காது என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். தான் உயிருடன் இருக்க விரும்புவன் மற்றவர்களின் உயிரை எவ்வாறு எடுக்க முடியும்? தான் விரும்பும் சுக, வசதிகளை மற்றவர்களும் பெறுவதற்கான வழிகளை யோசிக்க வேண்டும். தன்னுடைய தேவைக்கு அதிகமாக உள்ள போகப் பொருட்களைத் தீன-துக்கியரிடையே பங்கிட்டுவிட வேண்டும். அதனாலேயே இறைவன் வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கும் தொழிலை நடத்தச் செய்கிறான்.

எந்த நல்ல வழி அல்லது ஒழுங்கு முறையில் தேவர்கள் இருக்கிறார்களோ, அதிலேயே மனிதர்களும் நிலைக்க வேண்டும். எல்லோரிடமும் அன்புடன் நடந்து கொள்வதால் கிடைப்பதனைத்தும் தர்மமாகும். இதற்கு எதிரானது அதர்மம். இதுவே தர்ம-அதர்மத்தின் சுருக்கமான விளக்கம். இறைவன் முன்பு நல்லவர்களின் உத்தம நடத்தைக்கு அமைத்துள்ள சட்டமே உலக நன்மைக்கானது. அதனால் தர்ம அர்த்தத்தின் நுட்பமான ஞானம் உண்டாகிறது. யுதிஷ்டிரா! நான் உன்னிடம் தர்மத்தின் லட்சணத்தைக் கூறியுள்ளேன். ஆகவே நீ எந்த வகையிலும் உன் அறிவைத் தீயவழியில் கொண்டு செல்லக் கூடாது.

12.4.52 யுதிஷ்டிரர் தர்மத்தின் விஷயத்தில் ஐயம் எழுப்புதல்

இவ்வாறு நன்னடத்தை, தூய எண்ணம், சத்தியத்தைப் பின்பற்றுவதல் முதலியனவே இறைவன் வகுத்த தர்மங்கள் எனப் பீஷ்மர் கூறியதைக் கேட்ட யுதிஷ்டிரர் மேலும் தன் ஐயங்களை எழுப்பினார். “பாட்டனாரே! தாங்கள் தர்மத்தின் சூட்சுமத்தைக் கூறினீர்கள். ஆனால் எனக்கு வேறு ஒன்று தோன்றுகிறது. பல வினாக்களுக்குத் தாங்கள் பதில் அளித்தீர்கள். இப்போது நான் வேறு ஒரு வினாவை முன் வைக்கிறேன்.

பாரதா! தர்மமே பிராணிகளைச் சிருஷ்டிக்கிறார். தர்மமே அவர்களை உயிர்தரிக்க வைக்கிறார். ஆனால் தர்மத்தை வேதங்களைப் படிப்பதால் மட்டுமே அறிய முடிவதில்லை. நல்ல நிலையில் இருப்பவனின் தர்மம் ஒன்றாக இருக்கிறது. கஷ்டத்தில் இருப்பவனுடைய தர்மம் மற்றொன்றாக இருக்கிறது. வேதம் படிப்பதால் மட்டுமே ஆபத் தர்மத்தின் ஞானம் எவ்வாறு உண்டாகும். நீங்கள் நல்லோர்களின் நடத்தையே தர்மம் என்று கூறினீர்கள். தர்ம நடத்தையைப் பின்பற்றுபவர்களிடம் பல்வேறு ஆஸ்ரய தோஷம் காணப்படுகிறது. இந்நிலையில் சத்தியம்- அசத்தியம் என்னும் விவேகம் எவ்வாறு உண்டாகும்? இவ்வுலகில் எத்தனையோ மனிதர்கள் தர்மம் போல்

காணப்படும் அதர்ம நடத்தையைச் செய்கிறார்கள். பல சிறந்த மனிதர்கள் அதர்மம் போல் தோற்றமளிக்கும் தர்மத்தைச் செய்கிறார்கள்.

சாஸ்திரம் அறிந்தவர்கள் தர்மத்திற்கு வேதத்தையே சான்றாகக் கூறியுள்ளனர். ஆனால் தர்ம சம்பந்தமான வேதத்தின் தீர்மானம் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் மாறுகிறது என்று நான் கேள்விப்படுகிறேன். சத்ய யுகத்தின் தர்மம் வேறாகவும், த்ரேதா, துவாபர யுகங்களின் தர்மம் வேறாகவும், கலியுக தர்மம் வேறாகவுமே கூறப்படுகிறது. முனிவர்கள் யுகத்தின் மனிதர்களின் சக்திக்கேற்பவே தர்மத்தை அமைத்துள்ளார்கள் என்று தோன்றுகிறது.

வேதங்களின் வாக்கு சத்தியமாகும் என்பது உலகத்தை மகிழ்விப்பதற்காகக் கூறப்படுவதாகும். வேதங்களில் இருந்தே ஸ்ம்ருதிகள் தோன்றின. வேதங்கள் சான்றாகும் என்றால் ஸ்ம்ருதிகளும் சான்றாக முடியும். ஆனால் வேதங்கள் சாட்சியாகாதபோது ஸ்மிருதிகளும் சான்றாகாது. ஸ்ம்ருதி, ஸ்ருதி இரண்டிற்கும் இடையே விரோதமான கருத்துக்கள் இருக்கும்போது அது எப்படி சாஸ்திரமாகும்?

தர்மானுஷ்டானத்தில் பலம் உடைய துராத்மாக்கள் அதில் பல மாறுதல்களைச் செய்வதால், அந்த தர்மமரியாதையே அழிந்து விடுகிறது. தர்மம் கத்தியை விடக் கூர்மையானது; சூட்சுமமானது. மலையை விட விசாலமானது. கனமானது என்பதை நாம் அறிகிறோம். முதலில் கந்தர்வ நகரத்தைப் போல் காணப்பட்ட தர்மம் ஆலோசித்துப் பார்க்கும்போது, மறைந்து விட்டதைப்போல் தோன்றுகிறது. அதிக பசுக்கள் தண்ணீர் குடிப்பதால் சிறிய குட்டைகள் வறண்டு விடுகின்றன. அதைப்போல சனாதன வைதிக தர்மம் அல்லது ஸ்ம்ருதி சாஸ்திரம் மெல்ல மெல்ல கூடினமாதிரி கலியுகத்தின் இறுதியில் தென்படப் போவதில்லை. ஏன் எனில் அப்போது சுயநலத்திற்காகவும் மற்றவர்களின் விருப்பத்திற்காகவும், இன்னும் பல காரணங்களுக்காகவுமே தர்மம் பின்பற்றப்படுகிறது.

பல அசாது புருஷர்கள் வெளிப்பகட்டிற்காக வீண் தர்ம நடத்தையைப் பரப்புகிறார்கள். பலனை எதிர்பார்த்தே தர்ம நடத்தை மேற்கொள்ளப்படுகிறது. சிறந்த மனிதர்களின் உண்மையான தர்ம நடத்தையை மூடர்கள் அழுகை என்று கூறுகிறார்கள். அந்த மூடர்கள் தர்மாத்மாக்களைப் பைத்தியம் என்று கூறி அவர்களைக் கேலி செய்கிறார்கள். துரோணாசாரியரைப் போன்ற மகா புருஷர்கள் கூட தன்னுடைய தர்மத்திலிருந்து விலகி கூடித்திரிய தர்மத்தை மேற்கொள்கின்றனர். எனவே எந்த நடத்தையும் எல்லோருக்கும் சமமாக நன்மை அளிப்பதில்லை.

அதே தர்ம நடத்தையால் விசுவாமித்திரர் முதலிய மகா புருஷர்கள் மேன்மை அடைந்துள்ளார்கள். ராவணன் முதலிய அரக்கர்கள் அதே தர்ம பலத்தினால் மற்றவர்களைத் துன்புறுத்தினர். கஸ்யபர் முதலிய மகரிஷிகள் அதே தர்மத்தின் மூலம் ஈஸ்வரனின் விருப்பத்தால் எப்போதும் ஒரே நிலையில் காணப்படுகிறார்கள். எந்த தர்மத்தை ஏற்று ஒருவன் மேன்மையடைகிறானோ அதன் மூலமே மற்றொருவன் மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் அளிக்கிறான். ஆகவே நடத்தை மூலமாக ஒரே உருவம் தென்பட முடியாது. தாங்கள் முதலில் வித்வான்கள் நீண்டகாலமாகத் தரித்து வந்த தர்மத்தை வர்ணித்தீர்கள். நானும் முன்பு பரவியிருந்த தர்மநடத்தை மூலமே சமுதாயத்தின் மரியாதை நீண்டகாலம் நிலை பெறுகிறது என்பதை அறிகிறேன்”. இவ்வாறு தர்மம் யுகம் தோறும் மாறுதல் அடைகிறது என்று யுதிஷ்டிரர் தன் ஐயத்தைக் கூறினார்.

12.4.53 பீஷ்மர் ஜாஜலி முனிவரின் வரலாற்றைக் கூறி விளக்கம் அளித்தல்

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டைக் கூறி விளக்கம் அளித்தார். “ஜாஜலி என்னும் முனிவர் சிறிதும் அசைவின்றித் தவத்தில் ஈடுபட்டபோது அவரது தலையில் சிட்டுக்குருவிகள் கூடுகட்டி, முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொரித்தன. குஞ்சுகள் வளர்ந்து பெரிதாகிப் பறக்கும் வரை அசைவின்றி இருந்த ஜாஜலி தன் தவத்தினால் கர்வம் கொண்டார். ஜாஜலி நான் தர்மத்தைப் பெற்றுவிட்டேன் என்று கூறிக் கொண்டார். அப்போது அசரீரி வாக்கு “ஜாஜலி! நீ தர்மத்தில் காசி நகரத்து துலாதார வைசியனுக்கு ஈடாக மாட்டாய்” என்று கூறியது. அதைக் கேட்டுக் கோபம் கொண்ட ஜாஜலி வாரணாசி சென்றார். அங்கு துலாதாரைக் கண்டார்.

துலாதார் அவரிடம் இம்சையற்ற யாகமே சிறந்த தர்மம் என்பதை எடுத்து விளக்கினார், புகழ்ச்சியையும் நிந்தையையும் சமமாக எற்றுக் கொள்வதே சிறந்த தர்மம் என்பதைக் கூறினார். பலனை எதிர்பாராமல் கர்மங்களைச் செய்பவன் மோகூத்தை அடைகிறான் என உரைத்தார். பிறகு துலாதார் கூறியவாறு ஜாஜலி முனிவருக்கு அவரது தலையில் வளர்ந்த பறவைகள் உத்தமமான கர்மம் பற்றிப் பேசின. உச்சரிப்பில் குற்றம் இருந்தாலும் சிரத்தையுடன் செய்யப்படும் யாகம் குற்றமற்றதாகும். ச்ரத்தை (ஈடுபாடு; அக்கறை) இன்றி ஒரு கர்மத்தைச் செய்வது எல்லாவற்றையும் விடப் பெரிய பாவம்; சிரத்தையுடன் செய்யப்படும் காரியங்களே தர்மமாகும் என்பதை விளக்கின. பறவைகளின் சொற்களைக் கேட்ட ஜாஜலி அமைதியடைந்தார். பின்னர் துலாதார், ஜாஜலி இருவரும் பிரம்மபதம் அடைந்தனர் எனப் பீஷ்மர் ஜாஜலி மற்றும் துலாதார் வைசியனைப் பற்றித்

தெரிவித்தார். இதனால் இம்சையற்ற, சிரத்தையுடன் கூடிய கர்மமே தர்மமாகும்; இதுவே மோகூத்தை அளிக்க வல்லது என்பதைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்கினார். அத்துடன் இரக்கம் காட்டுவதின் சிறப்பை விளக்கும் ஒரு பழைய வரலாற்றையும் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தார்.

12.4.54 பீஷ்மர் விசக்னு மன்னன் மூலம் அஹிம்சா தர்மத்தைப் புகழ்தல்

பழைய காலத்தில் ‘விசக்னு’ என்னும் மன்னன் இட்ட கட்டளையை யுதிஷ்டிரருக்குப் பீஷ்மர் விவரித்தார்” மன்னா! பழைய காலத்தில் விசக்னு என்னும் மன்னன் இருந்தான். ஒருசமயம் யாகசாலையில் ஒரு காளை கழுத்தறுபட்டுக் கிடப்பதையும், பல பசுக்கள் துயரக் குரல் எழுப்பிக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டான். அவற்றிடம் மிகுந்த இரக்கம் கொண்டான். அவன் உலகில் பசுக்களுக்கு நன்மை உண்டாகட்டும் எனக்கூறி அவற்றின் இம்சையை மறுத்தான். தர்ம மரியாதையற்றவர்களும், முட்டாள்களும், நாஸ்திகர்களுமே இம்சையை ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றனர். தர்மாத்மாவான மனு எல்லாக் கர்மங்களிலும் அஹிம்சையையே எடுத்துக் கூறியுள்ளார். மனிதர்கள் தாங்களே யாகத்தின் வெளி வேதியில் பசுக்களைப் பலியிடுகிறார்கள். ஆகவே அறிஞர்கள் வைதிகச் சான்றால் தர்மத்தின் சூட்சும ரூபத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டும்.

பிராணிகளுக்காக அமைக்கப்பட்ட தர்மங்களில் அஹிம்சையே பெரியதாகக் கூறப்படுகிறது. எனவே உபவாசத்தையும், கடுமையான நியமங்களையும் கடைப்பிடியுங்கள். பலனை விரும்பிச் செய்யும் நடத்தையில் ஈடுபடவேண்டாம். நீச மனிதனே பலனை விரும்பிக் கர்மம் செய்கிறான். மனிதன் யாக யூபத்திற்காக மரங்களை வெட்டுவதும், பசு பலி அளிப்பதும் தர்மம் என்று கூறுவது சரியல்ல. அத்தகைய தர்மம் புகழ்ச்சிக்குரியதல்ல. கள், மது, மாமிசம், மீன் எள், அரிசி போன்றவற்றைக் கபடமுடையவர்கள் யாகத்தின் பழக்கத்தில் கொண்டு வந்துள்ளனர்.

வேதத்தில் இவற்றின் உபயோகம் கூறப்படவில்லை. அந்தக் கபடம் உடையவர்கள் அந்தப் பொருட்களில் பேராசை கொண்டே இதனைப் பழக்கத்தில் கொண்டு வந்துள்ளனர். எல்லா யாகத்திலும் விஷ்ணு பகவானே மதிக்கப்படுகிறார். பாயசம், மலர் முதலியவற்றால் அவரைப் பூஜிக்கும் முறையே கூறப்பட்டுள்ளது. யாக சம்பந்தமாக வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள மரங்களே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். தூய நடத்தையுடைய பெரிய சத்வ குணமுடையவர்கள் தம் தூய்மையான பாவனையால் ப்ரோகூஷணம் செய்து (நீர் தெளித்தல்) உத்தமமான சம்ஸ்காரத்துடன் தயாரிக்கப்படும் எந்த

ஹவிஸ் அல்லது நைவேத்தியமும் தேவர்களுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்யத் தகுந்ததாகிவிடுகிறது” என்று விசக்னு மன்னர் யாகத்தில் பலி இடுவதை மறுத்துக்கூறியுள்ளார். இந்த செய்தியைப் பிதாமகர் தர்மராஜருக்கு எடுத்துரைத்தார்.

அப்போது யுதிஷ்டிரர் அவரிடம், இம்சையைவிட்டு விலகுபவனின் சரீரம் பல ஆபத்துக்களைச் சந்திக்கிறது. இம்சையின் பயத்தால் விவசாயம் போன்ற எந்தத் தொழிலையும் தொடங்காதவர்கள் எவ்வாறு வாழ்கை நிர்வாகம் செய்வர்? எனக் கேட்டார். யுதிஷ்டிரரிடம், உடலின் சக்தி முற்றும் அழியாமல் அது மரணத்தை அடையாதவாறு கர்மங்களில் ஈடுபட வேண்டும். ஏன் எனில் உடல் வலிமை இருந்தால் தான் மனிதன் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க முடியும் எனப் பீஷ்மர் பதிலளித்தார்.

12.4.55 இம்சை கூடிய காரியத்தில் தாமதம் செய்வதன் நன்மை

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் தன் ஐயத்தை கேட்டார். “பிதாமகரே! குரு ஜனங்களின் ஆணை காரணமாக, அவசியமான கடமையாகவும் அதே நேரத்தில் இம்சையளிப்பதால் நிறைவேற்றக் கடினமான, உசிதமற்ற காரியத்தை எவ்வாறு செய்வது? அதைத் தாமதப்படுத்துவது அல்லது செய்து முடிப்பது இரண்டில் எது சரி” எனக் கேட்டார்

பீஷ்மர் அவருக்கு கௌதம முனிவரின் மகன் சிரகாரியின் செயலை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறி விளக்கினார்: “மன்னா! இது விஷயமாக கௌதம முனிவரின் மகன் சிரகாரியின் நடத்தையை அறிந்து கொள். ஒரு முறை கௌதம முனிவரின் உருவம் தரித்து வந்த இந்திரனால், முனிவரின் மனைவி அடையப்பட்டாள். தன் கணவனின் உருவில் வந்த இந்திரனை ஏற்றுக்கொண்டதால் அவள் குற்றம் புரியவில்லை. ஆனால் கௌதம முனிவர் தன் மனைவி குற்றம் புரிந்து விட்டாள் எனக்கருதிக் கோபம் கொண்டார். அவர் தன் மகன் சிரகாரியிடம் மனைவியைக் கொண்டு விடுமாறு கட்டளையிட்டு தியானம் புரிவதற்காகக் காடு நோக்கிச் சென்றுவிட்டார்.

சிரகாரி தன் காரியங்களை நீண்ட ஆலோசனைக்குப் பிறகு நிறைவேற்றும் இயல்புடையவன். அதனாலேயே சிரகாரி என்று பெயர் பெற்றவன். சோம்பேறி என்றும் கூறப்பட்டவன். தன் தந்தை, தன் தாயைக் கொல்லக் கட்டளையிட்டதை ஏற்றுக் கொண்டபோதும் சிரகாரி நீண்ட நேரம் ஆலோசித்தான். தந்தை மற்றும் தாய் இருவரின் சிறப்பு குறித்துச் சிந்தித்தான். தந்தையின் கட்டளையை எவ்வாறு நிறைவேற்றுவது, தாயை

வதம் செய்யாமல் எவ்வாறு காப்பாற்றுவது என்று நீண்ட நேரம் ஆலோசனை செய்தவாறு இருந்தான்.

இதற்கிடையில் ஐபம், மற்றும் தியானத்திற்காகக் கானகம் சென்ற கௌதம மகரிஷி, அவற்றை முடித்துக் கொண்டு திரும்ப முற்பட்டார். அப்போது அவர் தன் மனைவியைக் கொல்லக் கட்டளையிட்டதை எண்ணி மிகவும் துயரம் கொண்டார். இந்திரன் தன் மனைவியிடம் நடந்துகொண்ட முறையில் மனைவியின் குற்றம் ஏதும் இல்லை என்பதை உணர்ந்தார். இப்போது மனைவி கொல்லப்பட்டால் தான் பெண் வதம் என்ற குற்றத்திற்கும் ஆளாக வேண்டிவரும் என்று எண்ணித் துன்புற்றார். தன் மகன் அவன் பெயருக்கேற்றவாறு தாமதிக்கும் இயல்புடையவனாக இருப்பின் தான் இந்தப் பெண்கொலை என்னும் குற்றத்தில் இருந்து தப்பிக்க முடியும் என்று பலவாறாகச் சிந்தித்தார்.

இத்தகைய சிந்தனையுடன் ஆசிரமத்தை அடைந்த கௌதம மகரிஷி அங்கு தன் மகன் சிரகாரி தன் கட்டளையை நிறைவேற்றாமல் தாமதம் செய்ததைக் கண்டார். தன் மனைவி செயலற்று நிற்பதையும் பார்த்தார். தந்தையின் ஆணையை நிறைவேற்றாத சிரகாரி கையில் இருந்த கத்தியை வீசிவிட்டுத் தந்தையின் கால்களில் பணிந்தான். சிரகாரி தன் இயல்பான தாமதம் என்ற ஆலோசிக்கும் பண்பினால் தன் தாயைக் கொல்லாமல் தன்னையும் பெரும் பாவத்தில் இருந்து காப்பாற்றியதை எண்ணி மகிழ்ந்தார். மகனுக்கு ஆசியும், வாழ்த்தும் அளித்தார்.

இந்த வரலாற்றை எடுத்துக்கூறிய பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரின் ஐயங்களுக்கு விளக்கம் அளிக்கலானார்; “யுதிஷ்டிரா! நீண்ட காலம் ஆலோசித்தே ஒருவனை நண்பனாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். நண்பனாக்கிக் கொண்டவனை திடீரென்று விடக்கூடாது. விடவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டால் நீண்டகாலம் ஆலோசிக்க வேண்டும். அன்பு காட்டுதல், கர்வம், அபிமானம், துரோகம், பாவ நடத்தை, பிறருக்குத் தீமை புரிதல் ஆகியவற்றில் தாமதம் செய்பவன் புகழ்பெறுகிறான். உறவினர், நண்பர், பணியாளர், மற்றும் பெண்கள் மறைத்த குற்றங்களின் விஷயத்தில் அவசரப்படாமல் நீண்டகாலம் ஆலோசனை செய்யவேண்டும்.

கௌதமர் தன் புதல்வனின் காரிய தாமதத்தால் மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்றார். இவ்விதம் எல்லாக் காரியங்களிலும் யோசித்துத் தீர்மானிப்பவன் பச்சாதாப்படவேண்டி இருக்காது. நீண்டகாலம் பெரியவர்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும். நீண்டகாலம் அவருடன் நட்புகொண்டு பூஜிக்க வேண்டும். வித்வான்களின் சங்கத்தோடு சிஷ்ட புருஷர்களுக்குச் சேவை செய்ய

வேண்டும். நீண்டகாலம் தன் மனத்தை வசப்படுத்த வேண்டும். இதனால் நீண்டகாலம் மனிதன் மதிப்பிற்குரியவனாகிறான். தர்மோபதேசம் செய்பவரிடம் யாராவது வினா விடுத்தால் அவனுக்கு நீண்டநேரம் யோசித்தே விடையளிக்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்வதால் அவன் அதிகம் வருத்தப்பட நேராது” எனப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்கினார்.

12.4.56 அஹிம்சையுடன் அரசாள்வது குறித்துப் பீஷ்மர் விவரித்தல்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம், “மன்னன் மக்களை ஹிம்சிக்காமல் எவ்வாறு பாதுகாக்க வேண்டும்?” எனக்கேட்டார். இது விஷயமாக த்யுமத் சேனன், என்ற மன்னன் அவனுடைய மகன் சத்யவான் இருவரிடையே நடந்த உரையாடலைப் பிதாமகர் விவரித்தார். த்யுமத் சேனன் ஒருமுறை குற்றவாளிகளுக்குக் கழுவிலேற்றிக் கொல்லும் தண்டனையை அளித்தார். இதனைக் கண்ட சத்யவான் தன் தந்தையிடம் உயிர் வதம் இன்றித் தண்டனை அளிக்குமாறு கூறினார். த்யுமத்சேனன் “குற்றவாளியை வதம் செய்வது தர்மம் ஆகாது என்றால் அதர்மம் என்னவாகும்? உலக நிர்வாகம் எவ்வாறு நடைபெறும்” என்று கேட்டார். அத்துடன் தன் மகனிடமே இதற்கான சமாதானத்தைக் கூறுமாறும் சொன்னார்.

சத்யவான் குற்றவாளிகளைக் கொன்றுவிட்டால் அவர்களுடைய குடும்பம் வாழ வழியின்றி அத்தகைய குற்றங்களிலேயே ஈடுபடும். குற்றவாளிகள் குற்றம் செய்யாமல் வாழ்வதற்கான வழியை ஏற்படுத்தித்தர வேண்டும். அவர்களை வேரோடு அழிக்கக்கூடாது. மக்களிடம் தண்டனையின் பயம் காட்டி அவர்களைத் தர்மத்தில் ஈடுபடுத்த வேண்டும். தர்மத்தின் கால் பங்கு மட்டுமே எஞ்சியிருக்கும் கலியுகத்தில், தண்டனைக்குரியவனின் ஆயுள், சக்தி மற்றும் காலத்தைக் கவனத்தில் வைத்து உசிதமான தண்டனையை அளிக்க வேண்டும்” என்று தன் தந்தைக்குப் பதிலளித்தார். மனு பிராணிகளுக்கு அருள் செய்வதற்காகவே தர்மத்தை உபதேசித்துள்ளார். இந்த வகையிலேயே மன்னன் மக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” எனப் பீஷ்மர் எடுத்துரைத்தார்.

12.4.57 இல்லற தர்மம்-யோக தர்மம் இவற்றில் எது சிறந்தது என விவாதித்தல்

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் பீஷ்மரிடம் கேட்டார்; “பாட்டனாரே! இல்லற தர்மம், யோகதர்மம் இரண்டும் ஒன்றில் இருந்து மற்றொன்று விலகியிருக்கவில்லை என்னும்போது இவ்விரண்டில் எது சிறந்தது என்பதைக் கூறுங்கள்” என்றார். பீஷ்மர் அவரிடம் கூறினார். “மன்னா! இல்லறம்

யோகதர்மம் இரண்டுமே பெரும் பாக்கியத்தை அளிப்பன; இரண்டும் கடினமானது. இரண்டின் பலனும் பெரியது. இரண்டுமே சிறந்த புருஷர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. நான் அதனை உனக்கு விளக்குகிறேன். இவ்விஷயம் தொடர்பாக பசவிற்குள் புகுந்த கபில முனிவருக்கும் ஸ்யுமரஷ்மி என்னும் ரிஷிக்கும் நடந்த உரையாடலை நீ கேள்” என்று கூறத்தொடங்கினார்.

முன்பு நகுஷமன்னன் வேதத்தின் கட்டளையை நித்தியமானது என்று கருதி, தன் வீட்டிற்கு வந்த விருந்தினரான த்வஷ்டாவிற்கு ஒரு பசுவை அளிக்க நினைத்தார். அப்போது ஞானியான கபில முனிவர் த்வஷ்டாவிற்காக நியமிக்கப்பட்ட பசுவைப் பார்த்து ஒரு முறை “ஹா! வேதமே” என்று மட்டும் கூறினார். அப்போது ‘ஸ்யுமரஷ்மி’ என்ற ஒரு ரிஷி பசவிற்குள் புகுந்த கபில முனிவரிடம். வேதங்களின் கூற்றில் நீங்கள் ஐயம் கொள்வீர்களேயானால் மற்ற தர்மசாஸ்திரங்களுக்கு ஆதாரமான சான்றினை எதில் காட்ட முடியும்? தபஸ்வியான, வேதமறிந்த ரிஷிகள் பரமேஸ்வரனின் வாக்கு என்றே வேதங்களைக் கருதுகிறார்கள். அவ்வாறான வேதங்களின் விஷயத்தில் தாங்கள் ஏன் விபரீதமான சொற்களைக் கூறுகிறீர்கள்” என்று கேட்டார். இருவருக்கும் இடையே உரையாடல் தொடர்ந்தது.

கபிலமுனிவர்: நான் வேதங்களை நிந்திக்கவில்லை. அவை எதிர்மாறான விஷயத்தைக் கூறுகின்றன என்றும் சொல்லவில்லை. நான்கு தனித்தனியான ஆஸ்ரமங்களின் கர்மங்களுடைய உத்தேசம் ஒன்றுதான் என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். சந்யாசி அடையும் பரம பதத்தை வானப்ரஸ்தன் குடும்பஸ்தன், பிரம்மச்சாரியும் அடைய முடியும். இவற்றில் எது பெரியது? எது பலவீனமானது, எது பலமுடையது, எது சிறியது என்று அவற்றின் பலன் காரணமாகக் கூறப்படுகிறது. வேதங்களையும், அனுசூலமான ஆகமங்களையும் விட்டுவிட்டு ஹிம்சையைப் போதிக்கும் சாஸ்திரங்களில் பலன் பிரத்யக்ஷமாகக் காணப்படுகிறது என்றாலும், அனுபவத்தில் அதனை அறிந்திருந்தாலும் நீ தெளிவாகக் கூறு.

ஸ்யுமரஷ்மி: ஸ்ருதி, சொர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் யாகம் செய்ய வேண்டும் என்று கூறுகிறது. வெள்ளாடு, செம்மறியாடு, குதிரை, பசு, பறவை அன்னம் முதலிய பொருட்கள் யாகத்திற்கு ஏற்றவையாகச் சொல்லப்படுகின்றன. பகவான் பிரஜாபதி யாகத்துடன் கூடவே, இவையனத்தையும் படைத்துள்ளார். யாகப்பொருட்கள் மூலம் தேவர்களால் யாக அனுஷ்டானம் செய்வித்தார். ஏழு வகையான காட்டுப்பிராணிகளுடன், புருஷன் அல்லது மனிதனும் உத்தமமான யாகத்திற்குரிய பொருளாக நியமித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. முன்பிருந்த, அதற்கும் முன்பிருந்த, மனிதர்கள் இந்தப் பொருட்களை யாகத்தின் அங்கமாகக் கருதினார்கள்.

ஆகவே வித்வான் ஆனவன் தன் சக்திக்கேற்றவாறு ஏதேனும் ஒரு யாகத்தைத் தனக்குத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வான். யாகத்தைத் தவிர வேறு எந்த சாதனையாலும் சொர்க்கலோகம் அடையப்படுவதில்லை.

ஒளஷதி, பசு, மரம், கொடி, நெய், பால், தயிர், பலவகை ஹவிஸ்கள், பூமி, திசை, சிரத்தை, காலம் என்ற 12 அங்கங்களோடு ரிக், யஜுர், சாமம் மற்றும் யஜமானனுடன் சேர்ந்து 16 பொருட்கள் யாகங்களின் அங்கங்களாகக் கருதவேண்டும். இத்துடன் கார்ஹஸ்பத்ய அக்னி 17வது அங்கமாகும். இந்த உலகின் இருப்பிற்கு யாகமே மூலகாரணம் என ஸ்ருதி கூறுகிறது. நெய், பால், தயிர், மோர், சாணம், தோல், முடி, கொம்பு, கால் இவை அனைத்தின் மூலம் பசு யாக காரியத்தை நடத்தி முடிக்கிறது. ரித்விக், தக்ஷிணையோடு இவையனைத்தும் சேர்ந்து யாக நிர்வாகம் நடக்கிறது. அனுஷ்டானத்தைக் கடமையாக எண்ணிப் பலனை விரும்பாமல் யாகம் செய்பவர்கள் இம்சையும் செய்வதில்லை. யாருக்கும் துரோகமும் செய்வதில்லை.

வேதங்களின் பிராமண பாகத்திலிருந்து யாகம் தோன்றுகிறது. அந்த யாகம் பிராமணர்களுக்கே அர்ப்பணிக்கப்படுகிறது. யாகத்திற்குப் பின்னால் உலகமும் உலகத்திற்குப் பின்னால் எப்போதும் யாகமும் இருக்கிறது. ஓம் என்பது வேதத்தின் மூலகாரணம். அந்த ஓம் நம:, ஸ்வாஹா, ஸ்வதா, வஷட் என்னும் பதங்கள் பயன் படுத்தப்படும் யாகங்களே, முழுமையான அங்கங்களோடு நடத்தப்படும் யாகங்களாகும். பிராமணரே! அக்னிஹோத்ரம், சோமயாகம் இரண்டையும் செய்வதால் ஏற்படும் பலனையும், பெரும் யாக அனுஷ்டானத்தால் கிடைக்கும் பலனையும் தாங்கள் அறிவீர்கள். ஆகவே, ஒவ்வொரு பிராமணனும் எந்த ஆலோசனையும் செய்யாமல் யாகம் செய்ய வேண்டும்; செய்விக்க வேண்டும். முறைப்படி யாகம் செய்பவன், சரீரம் விட்டபின் சொர்க்கமாகிய பலனை அடைகிறான். யாகம் செய்யாதவர்களுக்கு இந்த உலகிலும் சுகம் கிடைப்பது இல்லை. சொர்க்கமும் கிடைப்பதில்லை என்பது நிச்சயமாகும். வேதம் கூறும் விஷயங்களை அறிந்தவர்கள் இல்லறம், துறவறம் இரண்டையுமே இதற்குச் சான்றாகக் கருதுகிறார்கள்.

கபிலமுனிவர்: இயம, நியமங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் சந்நியாசிகள் ஞானமார்க்கத்தில் ஈடுபட்டுப் பரமாத்மாவைப் பெறுகிறார்கள். இந்த உலகு அழியக்கூடியது எனக் கருதுகிறார்கள். குளிர்-வெப்பம் போன்ற இருமைகள் அவர்களைத் தாக்குவதில்லை. அவர்கள் யாரையும் வணங்குவதில்லை. யாருக்கும் ஆசி அளிப்பதில்லை. ஆசைகளில் கட்டப்படுவதில்லை. மோகூத்தை அடையத் தீர்மானித்து, பிரம்மத்தை தியானித்து, பிரம்மஸ்வரூபமாகிப் பிரம்மத்திலேயே வாசம் புரிகிறார்கள். அவர்கள்

சோகம்-மோகம் அற்ற, ரஜோகுணமில்லாத சிறந்த உலகங்களைப் பெறுகிறார்கள். அவ்வாறு இருக்க இல்லற ஆஸ்ரமத்தில் இருந்து கர்மங்களைக் கடைபிடிக்க என்ன அவசியம் உள்ளது?

ஸ்யுமரஷ்மி: ஞானத்தைப் பெற்று பரமாத்மாவை அடைவதே புருஷார்த்தத்தின் எல்லை. அதுவே உத்தமகதி என்னும்போது இல்லற தர்மத்தின் பெருமை மேலும் அதிகரிக்கிறது. ஏன் எனில் இல்லறத்தானின் உதவியின்றி எந்த ஆஸ்ரமும் நடைபெறமுடியாது. பிராணிகள் அனைத்தும் தாயின் மடியை ஆஸ்ரயித்தே உயிர் தரிக்கின்றன என்பது போல் இல்லறத்தை ஆஸ்ரயித்தே மற்ற ஆஸ்ரமங்கள் நிலை பெறுகின்றன.

மனிதன் செய்யும் எந்த சுப கர்மத்திற்கும் மூலகாரணம் இல்லறமேயாகும். உயிருள்ள ஜீவன்கள் வாரிசுகளின் உற்பத்தியால் சுகம் பெறுகின்றன. ஆனால் வாரிசு இல்லற ஆசிரமத்தாலேயே அடையப்படுகிறது. குசம், காசம் முதலிய துரும்புகள், தான்யம், பார்லி முதலிய ஔஷதிகள், மலைமீது தோன்றும் ஔஷதிகள் அனைத்திற்கும் கிருகஸ்தாஸ்ரமமே மூலகாரணம். ஏன் எனில் யாகம் செய்வதாலேயே மேகம், மேகத்தாலேயே ஔஷதிகளும் தாவரங்களும் தோன்றுகின்றன. உயிர் காக்கும் உணவான ஔஷதிகள் மிக அவசியமானவை. சிரத்தை இல்லாத, சோம்பேறி, சூட்சுமஅறிவற்ற, முன் செய்த கர்மங்களால் வருந்தும் மூடர்களே கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தில் அமைதி இல்லை எனக் கூறுகிறார்கள். கிருகஸ்தாஸ்ரமம் வைதீக தர்மத்தின் சனாதன ஒழுங்குமுறையானது; மூவுலகங்களுக்கும் நன்மை செய்வது; நிலையானது.

பிராமணன் பூஜிக்கத் தகுந்தவன். பிறப்பிலிருந்தே அனைவரும் அவனுக்கு மரியாதை அளிக்கின்றனர். பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன் என்ற மூன்று வர்ணங்களிலும் கர்ப்பதானத்திற்கு முன் வேத மந்திரங்கள் உச்சரிக்கப்படுகின்றன. இறந்தவனை எரிக்கும் சடங்கிலும், மறுபடி தேகம் தரிப்பதில், தர்ப்பண, சிரார்த்த சடங்குகளில், வைதரணியின் நிமித்தமாக பசு முதலியவற்றைத் தானம் செய்வதில் வைதிக மந்திரங்கள் உச்சரிக்கப்படுகின்றன. இந்த எல்லாக் காரியங்களுக்கும் வேத மந்திரங்களே மூலமாகும்.

அர்சிஷ்டத், பர்கிஷ்ட், கவ்யவாஹ என்னும் பித்ருக்கள் இறந்தவனுக்கான மந்திரபாடங்களுக்கு அனுமதி அளிக்கின்றனர். அந்த வேதமந்திரங்களைச் சொல்லிச் சொல்லி மனிதனானவன் தேவ, பித்ரு, ரிஷி கணங்களுக்கு ஜன்மத்திலிருந்தே கடனாளியாகிறான். இந்தக் கடன்களை அடைக்காமல் யார் எவ்வாறு மோகூம் பெற முடியும்? ஸ்ரீ ஹீன, சோம்பேறி

பண்டிதர்கள் கர்மங்களை விடுவதால் மோட்சம் கிடைக்கும் எனக் கூறுகின்றனர். ஆனால் இந்த வழியில் யாருக்கும் வேத சித்தாந்தங்களின் ஞானம் கிடைக்காது. வேத சாஸ்திரங்களின்படி யாகத்தை அனுஷ்டிப்பவனைப் பாவங்கள் தாக்க முடியாது.

அவன் தான் செய்த யாகங்களோடும், அதில் பயன்படுத்திய பசுக்களோடும் மேலே உள்ள புண்ணிய லோகங்களுக்குச் செல்லுகிறான். எல்லாவகை போகங்களால் தானும் திருப்தியடைந்து, மற்றவர்களையும் திருப்தி செய்கிறான். வேதங்களை அவமதிப்பதாலும், கபடத்தாலும் யாரும் பரமாத்மாவை அடைய முடியாது. வேதங்களையும், அவற்றில் கூறிய கர்மங்களையும் ஆஸ்ரயித்தால்தான் பரமாத்மாவை அடைய முடியும்” இவ்வாறு கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தையும், வேதத்தின் வழி யாகங்களையும் ஆதரித்து ஸ்யுமரஷ்மி வாதிட்டார். கபிலர் அவருக்கு பதிலளித்தார்.

கபிலமுனிவர்: அறிவுள்ள மனிதனுக்கு தர்ஷம், பௌர்ணமி, அக்னிஹோத்ரம், சாதுர்மஸ்யம் முதலியவற்றின் அனுஷ்டான முறை உள்ளது. ஏன் எனில் இவற்றில் சனாதன தர்மங்கள் உள்ளன. ஆனால் துறவறத்தை ஏற்றுக் கர்மானுஷ்டானத்திலிருந்து விடுபட்டவர்களும், பிரம்ம சொரூபத்தில் நிலைத்தவர்களும் அவினாசியான பிரம்மத்தை விரும்பும் மகாத்மாக்களும் பிரம்ம ஞானத்தாலேயே தேவர்களைத் திருப்தி செய்கிறார்கள். மனிதன் கை-கால், வாக்கு, வயிறு, மடி ஆகிய நான்கு வாசல்களைக் கட்டுப்படுத்தி, அதனால் கிடைத்த ரிக், யஜுர், சாம, அதர்வம் என்னும் நான்கு முகங்களுடைய பரமபுருஷனை, பக்தி யோகம், ஞானயோகம், கர்மயோகம், அஷ்டாங்க யோகம் என்னும் நான்கு உபாயங்களால் அடைகிறான்.

அறிவுடைய மனிதன் சூதாடக் கூடாது. மற்றவர்களுடைய செல்வத்தை எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. நீசன் செய்த அன்னத்தை ஏற்கக் கூடாது. கோபத்தால் யாரையும் அடிக்கவோ கொல்லவோ கூடாது. அவ்வாறு செய்வதால் அவனுடைய கை கால்கள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. யாரையும் திட்டாமலும் வீண்பேச்சு பேசாமலும், மற்றவர்களை நிந்திக்காமலும், கோள் சொல்லாமலும் இருக்க வேண்டும். மிதமாகவும், உண்மையாகவும் பேசவேண்டும். இதனால் வாக்கு என்னும் புலனின் வாசல் காப்பாற்றப்படுகிறது.

உபவாசம் செய்யாமலும், அளவுக்கு அதிகமாக உண்ணாமலும், உணவிற்காக ஆசைப்படாமலும், அவசியமான அன்னத்தை வயிற்றிற்குள் போடுவதால் வயிறு என்னும் வாயில் காக்கப்படுகிறது. தன் மனைவியுடன் மட்டுமே சேர வேண்டும். ஏக பத்னி விரதனாக இருக்க வேண்டும். இதனால்

மடி என்னும் வாசல் காக்கப்பட வேண்டும். இந்த நான்கு வாசல்களையும் முழுமையாகக் காப்பவனே, உண்மையான பிராமணன். இவற்றை காப்பாற்றாதவனின் சுபகர்மங்கள் அனைத்தும் பலனின்றிப் போகின்றன. அத்தகைய மனிதனுக்கு தவம், யாகம் இவற்றால் என்ன பயன் உண்டாகும்?

யாரிடம் ஒரு கோவணம் மட்டுமே ஆடையாக உள்ளதோ, போர்த்திக்கொள்ள ஒரு துணி கூட இல்லாமல். விரிப்பின்றிக் கைகளையே தலையணையாக வைத்துக் கொண்டு அமைதியாக இருக்கிறானோ அவனையே பிராமணன் என்று கூறுகிறார்கள். குளிரும், வெப்பமும் கொண்ட காட்டில் தனியாகவே ஆனந்தமாக இருக்கிறானோ, அவனையே தேவர்கள் பிரம்மஞானி என்று கருதுகிறார்கள். உலகின் அழியும் தன்மையை அறிந்த, இயற்கையின் மாறுதல்களை அறிந்த, எல்லாப் பூதங்களின் கதியின் ஞானத்தையும் பெற்றவனே பிரம்மஞானி என்று கருதப்படுகிறான்.

எல்லாப் பூதங்களிடமும் பயமில்லாமல் இருப்பவன், யாரிடம் பிராணிகள் பயமின்றி இருக்குமோ, எல்லாப்பூதங்களின் ஆத்மாவாக இருப்பவனோ அவனே பிரம்மஞானி என்று கருதுகிறார்கள். ஆனால் மூட மனிதன் யாகயக்ஞங்களின் பலனை ஏற்கிறானேயன்றி யோகத்தின் பலனை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அவர்கள் மோகூத்தின் மகத்துவத்தை அறியாமல் சொர்க்கம் போன்ற மற்ற பலன்களையே விரும்புகிறார்கள். ஞானிகளின் தவம் படிப்படியாகத் தீவிரமடைகிறது. லௌகிக மனிதனால் யோக சாஸ்திரம் கூறும் இயமம், நியமம் முதலியவற்றை அனுஷ்டிக்க முடியாது யோகம் ஆபத்தில்லாதது, குற்றமற்றது. காமம் முதலியவற்றால் யோகி தோல்வியடைவதில்லை யோக சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட கர்மங்கள் சிறந்த பலனளிப்பவை. ஆனால் லௌகிகவாதிகள் யோகத்தின் பலன் நிலையற்றது எனக் கருதுகிறார்கள். யாகம் முதலியவற்றின் சொரூபம், விதி முறைகளையும் அறிவது மிகக்கடினம். அறிந்தாலும் அனுஷ்டிப்பது மேலும் கடினம். அப்படி அனுஷ்டானம் செய்துவிட்டாலும், அவற்றிலிருந்து அழியும் பலனே கிடைக்கிறது என்பதை நீயும் பார்க்கிறாய்; புரிந்துகொள்கிறாய்.

ஸ்யுமரஷ்மி: பகவன்! கர்மம் செய்; கர்மத்தை விடு என்று எதிர் எதிரான இரண்டு தெளிவான வழிகள் கூறப்படுகின்றன. இவற்றை உபதேசிக்கும் வேதத்தின் சான்று எவ்வாறு அறியப்படும்? தியாகம் (கர்மத்தை விடுதல்) எவ்வாறு பலனளிக்கும் என்பதை எனக்குக் கூறுங்கள்.

கபிலர்: நீங்கள் நல்ல வழியில் இருந்து கொண்டு இங்கு யோகமார்க்கத்தில் பலனை நேருக்கு நேராகத் தரிசிக்கிறீர்கள். ஆனால் கர்மமார்க்கத்தில் இருந்து எந்த யாகத்தை உபாசிக்கிறீர்களோ அதனால் இங்கு என்ன பிரத்யட்சமான பலன் கிடைக்கிறது?

கபில முனிவர் இவ்வாறு கேட்டதும் ஸ்யுமரஷ்மி அவரிடம் கூறலானார்.

ஸ்யுமரஷ்மி: பிரம்மன்! என் பெயர் ஸ்யுமரஷ்மி. நான் ஞானம் பெறுவதற்காக இங்கு வந்தேன். நான் வாத-விவாதத்திற்காகப் பேசவில்லை எளிமையாக என்னுடைய கருத்தைத் தங்களுக்குச் சமர்ப்பித்துள்ளேன். என் மனத்தில் ஏற்பட்ட ஐயத்தைத் தாங்களே நிவர்த்தி செய்ய முடியும்? தாங்கள் நீ நல்ல வழியில் இருந்து யோக மார்க்கத்தின் பலனைப் பிரத்யட்சமாகக் காணலாம் என்று கூறினீர்கள். தாங்கள் யாரை உபாசிக்கிறீர்கள்? அதன் பிரத்யட்சமான பலன் என்ன? என்று நான் கேட்கிறேன். தாங்கள் அதனை விளக்குங்கள்.

சாஸ்திரத்தின் தீர்மானத்தாலேயே சித்தியின் தரிசனம் பிரத்யட்சமாக உண்டாகிறது. முன்பிறவியின் கர்மங்கள் என்னும் வாசனையில் கட்டுண்டு நம்முடைய கர்மமயமான படகு, தீய அறிவுடைய நம்மைப் பிறவியாகிய கடலில் இருந்து எவ்வாறு கடத்துவிக்கும்? பகவன்! தாங்கள் இதற்கு எனக்கு உபதேசம் அளியுங்கள். உண்மையில் இவ்வுலகில் யாரும் தியாகியும் இல்லை. திருப்தியடைந்தவனும் இல்லை. சோகம் இல்லாதவனும் இல்லை. வியாதி அற்றவனும் இல்லை. எந்த மனிதனும் முற்றிலும் கர்மம் செய்யும் விருப்பமற்றவனாக இல்லை. பற்றில்லாதவனும் இல்லை. முற்றிலும் கர்மத்தைத் துறந்தவனும் இல்லை.

நீங்களும் எங்களைப் போல மகிழ்ச்சியையும், சோகத்தையும் வெளியிடுகிறீர்கள். எல்லோரையும் போல உங்கள் முன்பும் சப்தம், ஸ்பரிசும் முதலிய விஷயங்கள் தோன்றுகின்றன; ஏற்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு நான்கு வர்ண ஆஸ்ரமத்தினரும் லௌகிகம் ஒன்றிலேயே சுகத்தை ஆஸ்ரயிக்கிறார்கள். சுகத்தையே லட்சியமாக்கிச் செல்கிறார்கள். ஆகவே சித்தாந்தப்படி அக்ஷயமான சுகம் என்ன என்பதைக் கூறுங்கள்” என்றார். ஸ்யுமரஷ்மி இவ்வாறு கர்மம் செய்தல் அல்லது யாகம் செய்தல் என்பது எல்லோராலும் பின்பற்றப்படுகிறது என்றதும் கபிலர் கூறலானார்.

கபிலர்: சாஸ்திரங்கள் எடுத்துக் கூறும் நடத்தைகள் எல்லா லௌகிகத்திலும் பயனுள்ளதாகிறது. ஞானத்தைப் பின்பற்றுபவனுக்கு அவனுடைய சம்சாரபந்தம் அனைத்தையும் அந்த ஞானமே அழித்து விடுகிறது. ஞானமின்றி உலகில் சம்சார ஈடுபாடு கொள்வது மக்களைப் பிறப்பு-இறப்பு என்னும் சக்கரத்தில் வீழ்த்திக் கொன்றுவிடுகிறது. நீங்கள் ஞானிகள் என்னும் விஷயம் எல்லோருக்கும் தெரியும். நீங்கள் பிணியற்றவர். ஆனால் உங்களில் யாராவது பிரம்மம் ஒன்றே என்ற நிலையை அடைந்தது உண்டா?

சாஸ்திரத்தின் உண்மையான பொருளை அறியாத சாஸ்திரக் கொள்ளையர்கள் விதண்டாவாதத்தின் பலத்தால், விருப்பு-வெறுப்புடன் அகங்காரம் கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள் சமம்-தமம் முதலிய சாதனங்களைக் கடைப்பிடிப்பதில்லை. அவை பலன் இல்லாதவை எனக்கருதுகிறார்கள். ஞானம், ஐஸ்வர்யம் முதலிய நல்ல குணங்களை விரும்பாமல் எப்போதும் தமோ குணத்தையே பின்பற்றுகிறார்கள். இயல்பிற்கு அதீனமாகும் பிராணியிடம் த்வேஷம், காமம், க்ரோதம், டம்பம், பொய், மதம் என்னும் இயற்கையின் குணங்கள் எப்போதும் இருக்கின்றன. சிறந்த கதியை அடைய விரும்பும் துறவி இவ்வாறு யோசித்து சுபம்-அசுபம் இரண்டையும் துறந்து விடுகின்றார்.

ஸ்யுமரஷ்மி: பிரம்மன்! நான் கூறியவை அனைத்தும் சாஸ்திரத்தால் எடுத்து விளக்கப்பட்டவை. சாஸ்திரம் அறியாமல் யாருக்கும் எந்தக் காரியத்திலும் ஈடுபாடு உண்டாவதில்லை. நியாயத்திற்கு ஏற்ற நடத்தைகளே சாஸ்திரமாகும் என ஸ்ருதி கூறுகிறது. அநியாய நடத்தை சாஸ்திரத்திற்கு ஒவ்வாதது என்பதையும் ஸ்ருதி கூறுகிறது. சாஸ்திரம் இன்றி சாஸ்திரத்தின் ஆணையை மீறி எந்த ஈடுபாடும் வெற்றியடைய முடியாது என்பது அறிவாளிகளின் தீர்மானம். வேதவாக்கிற்கு எதிரானவை அனைத்தும் சாஸ்திரத்திற்கு எதிரானவை என்பது ஸ்ருதியின் கூற்று.

பல மனிதர்கள் பிரத்யக்ஷத்தையே ஏற்றுக்கொள்பவர்கள். அவர்கள் சாஸ்திரங்களில் இருந்த இகலோகத்தைப் பார்க்கிறார்கள். சாஸ்திரம் கூறும் குற்றங்களைப் பார்ப்பதில்லை. உங்களைப் போன்ற ஞானிகளுக்கும் கூட எல்லோரையும் போலப் புலன்களின் உணர்வு உண்டாகிறது. இவ்விதம் நான்கு வர்ணம் மற்றும் ஆஸ்ரமங்களில் உள்ளவர்கள் சுகத்தை அடையவே விரும்புகிறார்கள். சுகத்திலேயே ஈடுபடுகிறார்கள்.

தாங்கள் தர்க்கம் செய்வதில் கெட்டிக்காரர். ஆகவே மோட்ச சுகம் எல்லையற்றது என்பதைக்கூறி எங்களை அமைதியடையச் செய்தீர்கள். உங்களைப்போலத் தனித்தவன், யோகம் உடையவன், மனத்தை வென்றவன், சிறிதளவு அன்னத்தைப் பிசுஷயாக ஏற்று வாழ்பவன் நியாய சாஸ்திரத்தை ஏற்காதவன், உலகம் முழுவதும் அழியக்கூடியது என்பதால் நிந்திக்கத்தக்கது எனக் கருதும் அத்தகையவன் வேத வாக்கியங்களை ஆராய்ந்து மோக்ஷம் உண்டு என்று கூறமுடியும்.

ஆனால் இல்லறத்தில் இருந்து, குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி, தானம், யாகம், வாரிசு உற்பத்தி, ஸ்வாத்யாயம், எளிமை, மென்மையான நடத்தை போன்றவையான கர்மங்களைச் செய்வது எல்லோருக்கும் எளிதல்ல. இந்தக்

கடினமான காரியத்தைச் செய்தும் ஒருவனுக்கு மோகூழ் கிடைக்கவில்லை என்றால் அது அவனுக்குக் கேவலம். அவனுடைய காரியத்தின் முயற்சியும் வீண் ஆனதாகும். கர்மகாண்டம் வீணானதாகக் கருதி துறக்கப்பட்டால் அது நாஸ்திகமும், வேதத்தின் அவமானமும் ஆகும். ஆகவே கர்மத்தில் ஈடுபடுதல் எவ்வாறு மோகூழ்த்திற்குச் சாதனமாகும் என்பதை எனக்குக் கூறுங்கள். நான் உங்களைச் சரணடைகிறேன். குருதேவா! எனக்கு உபதேசம் அளியுங்கள். மோகூழ்சொருபத்தில் தங்களுக்கு உள்ள ஞானத்தை அறிந்து அதனைக் கற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்” என்று கேட்டார்.

கபிலர்: ஷ்யூமரஷ்மியே! எல்லா உலகங்களுக்கும் வேதமே பிரமாணமாகும். ஆகவே வேதம் அவமதிக்கப்படவில்லை. பிரம்மம் சப்தபிரம்மம் (வேதம்) பரப்ரம்மம் என்னும் இரண்டு உருவங்களாகக் கருதப்படுகிறது. சப்தப்ரம்மமாகிய வேதத்தில் தேர்ந்தவனே பரப்ரம்மத்தை அடைகிறான். தாயும் தந்தையும் வேதம் கூறும் கர்ப்பதான முறையில் ஒரு பாலகனுக்கு பிறப்பளிக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்த பாலகனின் சரீரத்திற்கே சடங்குகளைச் செய்கிறார்கள். இவ்வாறு வைதிக சடங்குகளால் தூய்மையடைந்தவனே பிரம்மஞானத்திற்குப் பாத்திரமாகிறான்.

இப்போது நான் கர்மம் எவ்வாறு அகூடியமான மோகூழ் சுகத்தை அடைவிக்கும் காரணமாகிறது என்பதைக் கூறுகிறேன். தன்னுடைய தர்மமாகக் கருதி போக விருப்பமின்றி யாகங்களைச் செய்பவர்களுடைய யாகத்தின் பலன் வேதங்கள் மூலம் அறியப்படுவதில்லை. அது அனைவராலும் பிரத்யட்சமாகவே பார்க்கப்படுகிறது. கிடைத்த பொருட்களை எல்லாம் பேராசையின்றி, செல்வத்தின் மிகச் சிறந்த வழி எனக்கருதி நல்லவர்களுக்குத் தானம் அளிப்பவர்கள் ஒரு போதும் பாவகர்மங்களைச் செய்யாதவர்கள் இவர்களுடைய மனவிருப்பங்கள் நிறைவேறுகின்றன. அவர்கள் பரமாத்மாவை உறுதியாக அறிகிறார்கள். யாரிடமும் கோபம் கொள்வதில்லை. யாரிடமும் குற்றம் காண்பதில்லை. அகங்காரம், அகூயை இன்றி ஞான சாதன நிஷ்டையுடன் இருக்கிறார்கள்.

அவர்களுடைய ஜன்மம், கர்மம், வித்தை மூன்றுமே தூயவையாகும். பழைய காலத்தில் பல பிராமணர்களும், மன்னர்களும் கிருகஸ்தாஸ்ரமத்திலேயே பலனை எதிர்பாராமல் முறைப்படி ஈடுபட்டிருந்தனர். எல்லாரிடமும் சமமான பார்வையுடன், எளிமையாகவும், திருப்தியாகவும் இருந்தனர். ஞான நிஷ்டையுடன் சப்தப்ரம்மம், பரப்ரம்மம் இரண்டிலும் சிரத்தையுடன் இருந்தனர். அவசியமான நியமங்களை இயன்றவரை கடைப்பிடித்து உள்ளத்தூய்மையுடன் இருந்தனர்.

கடுமையான இடங்களிலும் பரஸ்பரம் சேர்ந்து தர்ம அனுஷ்டானத்தில் ஈடுபட்டு சுகமான அனுபவம் பெற்றனர். சத்திய, தர்மத்தைப் பின்பற்றி மிகவும் கடக்க முடியாதவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். சிறிதளவும் பாவம் செய்தது இல்லை. உயிருக்கு ஆபத்து நேர்ந்தபோதும் தர்மவிஷயத்தில் கபடமாகக்காரியம் செய்ததில்லை. முதன்மையான தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்ததால் ஒருபோதும் பிராயச்சித்தம் செய்ய நேர்ந்ததில்லை. தூய்மையற்ற உள்ளம் உடையவர்களுக்கே பாவம் உண்டாகிறது. அவர்களுக்காகவே பிராயச்சித்தத்திற்கான சட்டங்கள் செய்யப்பட்டன என்று கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு பல பிராமணர்கள் முன்பு யாகத்தை நிர்வகித்து வந்தனர். அவர்கள் யக்கும், வேத அத்யயனம் மற்ற கர்மங்கள் அனைத்தையும் சாஸ்திரவிதிப்படி நடத்தினர். உத்தம கர்மங்களின் காரணமாக அவர்கள் மிகுந்த புகழ் பெற்றனர். உதார குணமுடைய அவர்களின் சுபகர்மங்கள் அழிவற்ற மோட்சத்தைப் பலனாக அளித்துவந்தன. அவர்களுக்குப் பழமையான, நிலையான, அழியாத பிரம்மரூப பலன் கிடைத்து வந்தது. உண்மையில் வேதம் கூறும் தர்மமும், நடத்தையும் ஆபத்தில்லாதவை. அதில் தவறும் தோல்வியும் இல்லை.

பழைய காலத்தில் எல்லா வர்ணங்களின் உற்பத்தியும் உண்டானபின் ஆஸ்ரம விஷயத்தில் எந்த வேற்றுமையும் இல்லை. பிறகு நிலை வேறுபாட்டால் நான்கு ஆஸ்ரமங்கள் பிரிக்கப்பட்டன. சிறந்த பிராமணர்கள் விதிப்படி அந்த ஆஸ்ரமங்களைக் கடைப்பிடித்துச் சிறந்த கதியை அடைந்தனர். அவர்களில் சிலர் சந்நியாசியாகவும், சிலர் வானப்பிரதஸ்தனாகவும், சிலர் இல்லற தர்மத்திலேயே இருந்தும் சிலர் பிரம்மச்சரிய ஆஸ்ரமத்தைக் கடைப்பிடித்தும் அந்தந்த ஆஸ்ரமங்களுக்குரிய தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்துப் பரமபதத்தை அடைந்தனர். அந்த பிராமணர்களே வானத்தில் நட்சத்திரக் கூட்டங்களாக ஒளி வீசுகிறார்கள். அத்தகைய புண்ணியாத்மாக்கள் மீண்டும் உலகில் பிறந்தால், அந்தப் பிறவியில் பாவகர்மங்களால் பற்றப்படுவதில்லை.

குருவின் சேவையில் ஈடுபடுபவனும், பிரம்மச்சரியத்தில் உறுதியோடு யோகியுமான பிரம்மச்சாரியே உத்தம பிராமணன் ஆக முடியும். மற்றவன் பெயரளவில் பிராமணன் என்று கூறப்படுகிறான். சம-தமம், வைராக்கியம் பிரதிக்கை, சிரத்தை மற்றும் சமாதானம் ஆகிய தர்மங்கள் அனைத்தும் வர்ணாஸ்ரம ஜனங்களுக்கு சாதாரணமாகும் என்று ஸ்ம்ருதி கூறுகிறது. ஆனால் கட்டுப்பாடான உள்ளத்துடன் தவம் சித்தியடையப் பெற்ற பிரம்ம நிஷ்டர்களே எப்போதும் அந்த தர்மத்தை சாதிக்க முடியும். திருப்தி,

தியாகம், ஞானம், இவற்றை உடைய சந்நியாச ஆஸ்ரமம் பழமையானது. வைராக்கியத்தோடு அதைப் பின்பற்றுபவர்கள் நன்மையடைகிறார்கள். இதில் பலவீனமானவர்கள் தளர்ச்சியடைந்து விடுகிறார்கள். உள்ளும் புறமும் புனிதமாக இருப்பவர்கள் பிரம்மபதத்தை ஆராய்ந்து சம்சார பந்தத்திலிருந்து விடுபடுகிறார்கள்.

ஸ்யுமரஷ்மி: பிரம்மன்! செல்வத்தின் மூலம் போகத்தை அனுபவிப்பவர்கள் தியானம் செய்பவர்கள், செல்வத்தால் யாகம் செய்பவர்கள், வேதம் பயில்பவர்கள், தியாகம் செய்பவர்கள் இவர்களில் யார் மரணத்திற்குப் பின் சொர்க்கத்தை அடைகிறார்கள் என்பதைக் கூறுங்கள்.

கபிலர்: சாத்வீக குணத்தில் தோன்றிய பரிக்ரஹங்கள் சுபமானவை. ஆனால் தியாகத்தில் உள்ள சுகத்தை யாரும் அடைய முடியாது.

ஸ்யுமரஷ்மி: பகவன். தாங்கள் ஞான நிஷ்டர். இல்லறத்தில் இருப்பவர்கள் கர்மத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். ஆனால் தாங்கள் எல்லா ஆஸ்ரமங்களிலும் ஒற்றுமையைக் கூறுகிறீர்கள். இவ்வாறு ஞானம் மற்றும் கர்மம் இவற்றின் தனித்தன்மை, ஒற்றுமை இவற்றின் வேறுபாட்டை என்னால் அறிய முடியவில்லை. எனக்கு விளங்குமாறு கூறியருளுங்கள்.

கபிலர்: கர்மங்கள் ஸ்தூல, சூட்சுமசரீரத்தைப் புனிதமாக்குபவை. ஆனால் ஞானம் சிறந்த கதி அளிக்கவல்லது. கர்மங்கள் மூலம் உள்ளத்தின் விருப்பு-வெறுப்பு முதலிய குற்றங்கள் அழிந்ததும் மனிதன் ஞானத்தில் நிலைக்கிறான். எல்லாப்பிராணிகளிடமும் இரக்கம் காட்டுதல், பொறுமை, அமைதி, அஹிம்சை, சத்தியம், எளிமை, துரோகமின்மை, கர்வமின்மை, வெட்கம், சமம் ஆகியவை பரமாத்மாவை அடையும் வழிகள். இவற்றின் மூலம் பகவானை அடைகிறான். அறிவுடையவர்கள் கர்மத்தின் உண்மையான விளைவை அறியவேண்டும். எல்லோரிடமும் அமைதி, திருப்தி, தூய உள்ளம், ஞான நிஷ்டை ஆகியவை உடைய பிராமணன் அடையும் கதியையே பரம கதி என்று கூறுகிறார்கள்.

வேதங்களையும் அவற்றால் அறியக்கூடிய பரப்ரம்மத்தையும் சரியாக அறிபவனே வேதவேத்தா என்று கூறப்படுகிறான். மற்றவர்கள் வேதத்தைப் படிப்பதில்லை. வெறும் காற்றின் ஒலியையே எழுப்புகிறார்கள். வேதமறிந்த மனிதன் எல்லாவற்றையும் அறிகிறான். ஏன் எனில் வேதத்தில் எல்லாமே நிலை பெற்றுள்ளன.

எந்தப் பொருள் உள்ளது, எது இல்லை ஆகிய அனைத்தும் வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. காணப்படும் பொருட்கள் அனைத்தும் பரமார்த்த ஞான நிலையில் இருப்பது இல்லை. ஞானியின் பார்வையில் சத்ய சொரூபமான பிரம்மமே இவ்வுலகின் முதலும், நடுவும், முடிவுமாகும். எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்தால்தான் அந்தப் பிரம்மம் கிடைக்கிறது. இந்த விஷயமே எல்லா வேதங்களிலும் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. அது தன் ஆனந்த சொரூபத்தால் எல்லாவற்றின் பின்சென்று மோகூத்தில் நிலைபெறுகிறது.

அந்த பிரம்மமே சத்யம், ஞாதம், ஞாதவ்யம், எல்லோரின் ஆத்மா, ஸ்தாவர-ஐங்கம ரூபமானது, சுகமானது, கல்யாண மயமானது, சிறந்தது, மறைந்துள்ளது. அனைத்தின் தோற்றத்திற்கும் காரணமானது, அழியாதது, ஆகாயம் போன்றது, அவிநாசி, அழியாதது. இதனை எப்போதும் ஏக ரசத்ததுவ ஞானக் கண்களுடைய எல்லோரும் தேஜஸ், பொறுமை, அமைதி என்னும் சுப சாதனங்கள் மூலம் சாக்ஷாத்காரம் செய்கிறார்கள். பிரம்மவேத்தாவிலிருந்து வேறான அந்தப் பரமாத்மாவிற்கு நமஸ்காரம்” என்று கபிலமுனிவர் கூறி முடித்தார்.

இவ்வாறு இல்லறதர்மம், யோகதர்மம் இரண்டிலும் யோகதர்மமே சிறந்தது என்பதைக் கபிலமுனிவர், ஸ்யூமரஷ்மி, இவர்களின் உரையாடல் வாயிலாக விரிவாக பீஷ்மர் விளக்கினார்.

12.4.58 தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவற்றில் சிறந்ததைப் பற்றிக் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் கேட்டார்; “பாரதா! வேதம் தர்ம, அர்த்த, காமம் மூன்றையும் புகழ்கிறது. இம்மூன்றிலும் எதைப் பெறுவது சிறந்தது என்பதைக் கூறுங்கள்” என்றார்.

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு குண்டதார் என்னும் மேகம் ஏழை பிராமணனுக்கு அருள்புரிந்த வரலாற்றை விவரித்தார். “ஒரு ஏழை பிராமணன் யாகம் செய்வதற்குச் செல்வம் பெற விரும்பி, பக்தியுடன் தேவர்களைப் பூஜிக்கத் தொடங்கினான். அப்போது தேவர்களின் பணியாளன் குண்டதார் என்னும் மேகம் அவனிடம் வந்து நின்றது. பிராமணன் பலவகைப் பூஜைப் பொருட்களால் பூஜித்தான். பிறகு குண்டதாரின் சக்தியால் தூண்டப்பட்டு பிராமணன் தூங்கிவிட்டான். உறக்கத்தில் குண்டதார் தனக்குத்தான் விரும்பியதை அளிக்கும் என்று கனவு கண்டான்.

தேவர்களிடம் குண்டதார் தான் பிராமணனுக்கு உதவ விரும்புவதைக் கூறியது. யக்ஷராஜன் மணிபத்ரன் பிராமணனுக்கு அவன் விரும்பிய

செல்வத்தை அளிக்குமாறு குண்டதாரிடம் கூறினார். ஆனால் குண்டதார் இந்த பிராமணன் தர்மாத்மா. இவன் தர்மத்திலேயே ஈடுபட்டும் என்று கூறியது.

உறங்கி விழித்த பிராமணன் தன்னைச் சுற்றிலும் மரவுரி வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டான். தான் விரும்பியவாறு செல்வத்தைப் பெற்று யாகம் செய்ய முடியவில்லையே என்று வருத்தம் அடைந்தான். ஆனாலும் தன் விருப்பத்தைக் குண்டதாரே புரிந்துகொள்ளவில்லை என்றால் வேறு யார் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்று எண்ணினான். ஆனாலும் வைராக்கியத்துடன் மரவுரி தரித்து வனத்திற்குச் சென்று மிகப்பெரும் தவத்தில் ஈடுபட்டான்.

முதலில் கிழங்கு முதலிய ஆகாரத்தை ஏற்றான். பின் இலைகளை மென்று வாழ்ந்தான். பின் நீரைமட்டும் பருகினான். பலவருடங்கள் காற்றை மட்டுமே பருகி வாழ்ந்தான். ஆனாலும் அவனுடைய பிராணன் அழியவில்லை. நீண்டகாலம் தீவிர தவத்தில் ஈடுபட்ட அந்தப் பிராமணன் தெய்வீகப் பார்வை பெற்றான். அப்போது அவனுக்கு தான் ஒருவனுக்கு செல்வத்தையும் அளிக்க முடியும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. மீண்டும் உற்சாகத்தோடு தவத்தில் ஈடுபட்டான். சித்தி பெற்றான். மிகப்பெரிய சங்கல்பத்தையும் நிறைவேற்றும் சக்தி பெற்றான். அவனிடம் தன் வாக்கினால் ஒருவனை மன்னன் ஆக்கும் சக்தியும் வந்துற்றது.

அப்போது குண்டதார் அவனுக்குத் தரிசனம் அளித்தது. அது பிராமணனிடம், “விப்ரனே! உனக்கு மிக உத்தமமான திவ்ய திருஷ்டி கிடைத்துள்ளது. இப்போது மன்னர்களுக்கு எந்த கதி கிடைக்கிறது. அவர்கள் எந்தெந்த லோகங்களுக்குச் செல்கிறார்கள் என்பதை உன் கண்களால் பார் என்று கூறியது. பிராமணன் தன்னுடைய திவ்ய திருஷ்டியால் ஆயிரக்கணக்கான மன்னர்கள் நரகத்தில் மூழ்கியிருப்பதைக் கண்டான்.

குண்டதார் அவனிடம், ‘பிரம்மன்! நீ என்னை பக்தியோடு பூஜித்தாய். அப்படியும் நீ செல்வத்தைப் பெற்று துயரத்தையே அனுபவிப்பாயாகில் என்ன நன்மை கிடைத்திருக்கும்? தேவர்களுக்கு மனிதர்களிடம் பயம் இருக்கிறது. ஆகவே காமம் முதலிய குற்றங்கள் தேவர்களின் கட்டளைப்படி தவத்திலும், தர்மத்திலும் இடையூறு செய்கின்றன. தேவர்களிடம் அனுமதி பெறாமல் யாரும் தடையின்றித் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க முடியாது. உனக்குத் தேவர்களின் அருள் கிடைத்துள்ளது. நீ உன் தவப் பிரபாவத்தால் மற்றவர்களுக்கு ராஜ்யமும், செல்வமும் அளிக்கும் திறமை பெற்றுவிட்டாய்” என்றது.

தர்மாத்மா பிராமணன் குண்டதாரை தரையில் விழுந்து வணங்கினான். குண்டதாரிடம், தாங்கள் எனக்குப் பெரும் அருள் புரிந்துள்ளீர்கள். நான் முதலில் தங்களிடம் குற்றம் கண்டேன். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்', என்றான். குண்டதார் நான் உன்னை முன்பே மன்னித்துவிட்டேன் என்று கூறி மறைந்துவிட்டது. தவத்தின் மூலம் சித்தி பெற்ற பிராமணன் எல்லா உலகங்களிலும் சஞ்சரிக்கலானான். சங்கல்பத்தாலேயே விரும்பியதைப் பெறுதல் தர்மம், சக்தி, யோகத்தின் மூலம் கிடைக்கும் பரமகதி அனைத்தும் பிராமணனுக்குக் கிடைத்துவிட்டது.

தேவர், பிராமணர், சாது-சந்த், யசூன், மனிதன், சாரணன் இவர்கள் அனைவரும் இவ்வுலகில் தர்மத்தாக்களையே பூஜிக்கிறார்கள். செல்வந்தர்களையோ, போகிகளையோ அல்ல. யுதிஷ்டிரா! உன்னிடம் தேவர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறார்கள். ஆதலால் உன் அறிவு தர்மத்தில் ஈடுபட்டுள்ளது. செல்வத்தில் சுகம் சிறிதளவும் இருப்பதில்லை. மேலான சுகம் தர்மத்தில் தான் உள்ளது" என, தர்ம, அர்த்த, காமம் மூன்றிலும் தர்மமே சிறந்தது என்பதை விளக்கினார்.

12.4.59 தர்மத்தை மட்டுமே பலனாக அளிக்கும் யாகம் பற்றி யுதிஷ்டிரர் வினவுதல்

யுதிஷ்டிரர் பிதாமகரிடம், “யக்ஞமும் தவமும் ஏராளமாக உள்ளன. அவை அனைத்தும் பகவானுடைய ப்ரீதிக்காகச் செய்யப்படுபவை. அவற்றில் எந்தயாகம் தர்மத்தை மட்டுமே அளிக்கக்கூடியது” என்று கேட்டார். பீஷ்மர் நாரதர் தனக்குக் கூறிய சத்தியன் என்னும் பிராமணனின் வரலாற்றின் மூலம் யுதிஷ்டிரருக்குப் பதிலுரைத்தார். அவர் கூறிய வரலாறு இவ்வாறானது.

“யுதிஷ்டிரா! முன்பு தர்மம் நிறைந்த விதர்ப்ப தேசத்தில் சத்தியன் என்னும் பிராமணன் வாழ்ந்து வந்தார். அவன் அறுவடை முடிந்த வயல்களில் சிதறிக்கிடந்த தானியங்களைப் பொறுக்கி அதன் மூலம் வாழ்க்கை நடத்தி வந்தான். ஒருமுறை அவன் யாகம் செய்ய நினைத்தான். அவன் இருந்த இடத்தில் அன்னம் என்ற பெயரில் ‘சாமா’ கிடைத்தது. பருப்பிற்காகக் காட்டு உளுந்தும், காய்கறிக்கு ‘சுவச்சலா’ என்னும் கொடியும், கசப்பும், சுவையும் இல்லாத காய்கறிகளும் கிடைத்தன. ஆனால் பிராமணனுடைய தவத்தின் பெருமையால் இவை ருசியுள்ளவை ஆயின.

அந்தப்பிராமணன் பிராணிகளை இம்சிக்காமல் பழம் மற்றும் கிழங்குகள் மூலமே சொர்க்கத்தை அளிக்கும் யாகத்தைச் செய்தான்.

அவனுடைய மனைவி ‘புஷ்கரதாரிணி’ என்பவள். அவள் இம்சையுடன் கூடிய யாகத்தையே விரும்பினாள். அவள் மயில்கள் உதிர்த்த சிறகுகளையே இணைத்து ஆடையாக அணிந்திருந்தாள் என்று கூறப்படுகிறது. அவளுடைய இம்சையுடன் கூடிய யாகம் செய்யும் விருப்பம், சத்தியனுக்கு அனுகூலமாக இல்லை என்றாலும், அவள் ஹோத்தாவின் கட்டளையால் யாக காரியங்களை நடத்தி முடித்தாள். அந்த யாகத்தில் ஹோத்தாவின் காரியத்தை ‘பர்ணாதன்’ என்ற புகழ்மிக்க ரிஷி செய்தார். அவர் சுக்ராச்சாரியாரின் வம்சத்தில் வந்தவர்.

அந்தக்காட்டில் சத்தியனுடன் வசித்த ஒரு மான் இருந்தது. அது அவளிடம் “நீ யாகம் என்ற பெயரில் தீயகாரியம் செய்துள்ளாய். யாகம் அதன் அங்கத்தாலும், மந்திரத்தாலும் குறையுடையது ஆனால், அது யாகம் செய்பவனுக்குத் தீயகர்மமேயாகும். நீ என்னை யாகப்பசுவாக ஹோத்தாவிடம் ஒப்படைத்து நிந்தையின்றிச் சொர்க்கத்திற்குச் செல்” என்று கூறியது. இவ்வாறு மான் தன்னை ஆஹுதி அளிக்கக் கூறியது. அத்துடன் சாக்ஷாத் சாவித்திரி தேவியும் பிராமணனிடம் வந்து மானை ஆஹுதியாக அளிக்கும்படி ஆலோசனை கூறினாள். பிராமணன் சத்தியன் தான் தன்னுடன் வசிக்கும் மானை வதம் செய்ய இயலாது எனக்கூறி மறுத்துவிட்டார்.

யாகத்தில் எந்த தீய கர்மம் அல்லது தவறு உள்ளது என்பதைக்காணும் விருப்பத்துடன் அங்கு வந்த சாவித்திரி, சத்தியன் அவரைக் கைகுவித்து வணங்கியதும் திரும்பிச் சென்றுவிட்டாள். இதற்குள் சத்தியனுடன் வசித்த பெண் மான் தன்னை ஆஹுதி அளிக்கும்படி யாசித்தது. அந்த மானை இதயத்தோடு அணைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து சென்றுவிடுமாறு கூறினான். அந்த மான் சற்று முன் சென்று மீண்டும் திரும்பி, ‘சத்தியா! நீ விதிப்படி என்னை வதம் செய். நான் யாகத்தில் வதைக்கப் பெற்று, உத்தம கதியை அடைவேன். நான் உனக்கு அளிக்கும் திவ்ய திருஷ்டி மூலம் சொர்க்கத்தின் இனிய காட்சியைப் பார்’ என்றது.

வானத்தில் திவ்ய அப்சரஸ்களுடன் கந்தர்வர்களின் அழகிய விமானங்கள் நிரம்பியிருந்த அழகிய காட்சியைச் சத்தியன் பார்த்தான். இம்சை செய்வதால் எனக்கு சொர்க்க வாசத்தின் சுகம் கிடைக்கும் என்பதை அறிந்து சத்தியன் மானை வதம் செய்யத் தீர்மானித்தான். மானின் உருவத்துடன் பல வருடங்களாக அவனுடன் வசித்து வந்தது தர்மமேயாகும். பசு இம்சை யாக விதிக்கு எதிரானது. பசுவான் தர்மம் அந்த பிராமணனுக்கு அருள் புரிய நினைத்தார்.

ஆனால் மானை யாகத்தில் பலியிட்டு சொர்க்கத்தை அடைவேன்

என்று பிராமணன் நினைத்த அக்கணமே அவனுடைய பெரும்தவம் அழிந்துவிட்டது. ஆதலால் இம்சை யாகத்திற்கு நன்மையளிப்பதல்ல. பிறகு தர்ம பகவான் தானே சத்தியனின் யாகத்தைச் செய்தார். சத்தியன் அஹிம்சையே சிறந்த நன்மைக்கான சாதனம் என்பதை அறிந்து கொண்டான். ஆகவே, யுதிஷ்டிரா! அஹிம்சையே தர்மம் ஆகும். ஹிம்சை அதர்மமாகும். அதர்மம் தீமையளிப்பது. சத்தியவாதிகளின் பரம தர்மம் சத்தியமேயாகும்” எனப்பீஷ்மர் அஹிம்சையோடு கூடிய யாகமே தர்மம் என்பதை விளக்கினார்.

12.4.60 தர்மம், அதர்மம், வைராக்கியம், மோக்ஷம் பற்றிய வினாக்களும் விடைகளும்

யுதிஷ்டிரர் மேலும் கேட்டார். “பிதாமகரே! மனிதன் எப்படிப் பாவாத்மா ஆகிறான்? அவன் எப்படி தர்மப்படி நடக்கிறான்? எந்த காரணத்தால் அவனுக்கு வைராக்கியம் கிடைக்கிறது? எந்த சாதனத்தால் அவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்?” என்று வினவினார், பீஷ்மர் பதிலளித்தார்.

மன்னா! உனக்கு எல்லா தர்மங்களின் ஞானமும் உள்ளது. நீ உன் மரியாதையைக் காப்பாற்றவும், என்னுடைய கௌரவத்தை அதிகரிப்பதற்காகவுமே வினா விடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். நல்லது, நீ மோக்ஷம், வைராக்கியம், பாவம் மற்றும் தர்மத்தின் மூலம் என்ன என்பதைக் கேள். பாரதா! மனிதன் சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்னும் ஐந்து விஷயங்களையும் அறிந்துகொள்ள முதலில் விரும்புகிறான். அவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றைப்பெற்று விருப்பு அல்லது வெறுப்புக் கொள்ளுகிறான். பிறகு அதனிடம் விருப்பம் உண்டாக முயற்சித்து மிகப்பெரிய காரியங்களைத் தொடங்குகிறான். தான் விரும்பும் உருவம் மற்றும் கந்தம் முதலியவற்றை அடிக்கடி பயன்படுத்த விரும்புகிறான். இதனால் அந்த விஷயங்களிடம் அவன் மனத்தில் ஆசை உண்டாகிறது.

அவனுடைய ஆசைக்கு எதிரான விஷயத்தில் த்வேஷம் உண்டாகிறது. அனுசூலமான விஷயத்தில் பேராசை கொள்கிறான். அதன் பின் மோகத்தால் சூழப்பட்டு, ராக-த்வேஷத்தில் ஈடுபட்ட மனிதனின் அறிவு தர்மத்தில் ஈடுபடுவதில்லை. பாசாங்குடன் தர்மம் செய்கிறான். கபடத்தால் செல்வம் சம்பாதிக்க நினைக்கிறான். அதில் வெற்றி பெற்றுவிட்டால் தன் அறிவு முழுவதையும் அதில் ஈடுபடுத்துகிறான். பிறகு அறிவுடையவரும், நண்பர்களும் தடுத்தாலும் கூட அவன் பாவத்தை மட்டுமே செய்ய விரும்புகிறான். மோகத்தால் பாவத்தையே நினைத்து, பாவத்தையே பேசி, பாவத்தையே செய்கிறான். பாவ நடத்தையுடையவனோடு நட்பும் கொள்கிறான். அத்தகையவன் இவ்வுலகில் சுகம் பெறுவதில்லை என்றால்

பரலோகத்தில் எவ்வாறு சுகம் பெறமுடியும்? மனிதன் இவ்வாறு பாவாத்மா ஆகிறான்.

இப்போது தர்மாத்மாவைப் பற்றி அறிந்துகொள். தர்மாத்மா மற்றவர்களின் நன்மையை விரும்பி நன்மையளிக்கும் தர்மப்படி நடக்கிறான். நன்மைக்குப் பங்காளியாகிறான். தர்மத்தின் பிரபாவத்தால் விரும்பும் கதியை அடைகிறான். தன் அறிவால் ஆசை முதலிய குற்றங்களை முதலிலேயே அறிந்து, சுக-துக்கங்களைப் புரிந்து கொள்ளுகிறான். நல்லோர்களின் சேவை அல்லது நட்பின் காரணமாக அவனுடைய அறிவு பெருகுகிறது. அந்த அறிவு தர்மத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு அதிலேயே சுகம் காண்கிறது. அவன் தர்மத்தால் கிடைக்கும் செல்வத்தையே விரும்புகிறான். குணம் காணும் இடத்தின் வேருக்கு நீர் பாய்ச்சுகிறான். அதனால் தர்மாத்மா ஆகிறான். நன்மை செய்யும் நண்பனைப் பெறுகிறான். உத்தமமான நண்பனைப் பெற்று, இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஆனந்தமாக இருக்கிறான். சப்தம் முதலிய ஐந்து விஷயங்களிலும் ஆளுமை செய்கிறான். இது தர்மத்தின் பலனாகக் கருதப்படுகிறது.

அந்த தர்மாத்மா தர்மத்தின் பலனைப் பெற்றும் மகிழ்ச்சியால் மலர்வதில்லை. இதனால் திருப்தியடையாமல் பகுத்தறிவினால் வைராக்கியத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறான். அறிவு என்னும் கண்கள் திறந்து விடுவதால் காமம், ரஸம், கந்தம் ஆகியவற்றில் ஆசைகொள்வதில்லை. சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபத்திலும் அவனுடைய உள்ளம் சிக்குவதில்லை. அவன் எல்லா ஆசைகளிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். தர்மத்தை விடுவதில்லை. உலகனைத்தும் அழியக்கூடியது என்று கருதி அவன் எல்லாவற்றையும் மனத்தால் தியாகம் செய்துவிட முயற்சிக்கிறான்.

அவன் தகுந்த உபாயத்தால் மோகூத்திற்கு முயற்சிக்கிறான். இவ்வாறு மெல்ல, மெல்ல மனிதனுக்கு வைராக்கியம் கிடைத்ததும் அவன் பாவ கர்மங்களை விட்டுவிடுகிறான். தர்மாத்மா ஆகிறான். பிறகு சிறந்த மோகூத்தையும் அடைகிறான். உன் வினாக்களுக்கு நான் விடையளித்துவிட்டேன். ஆகவே நீ எல்லா நிலைகளிலும் தர்மப்படி நடந்துகொள். தர்மத்தில் நிலைத்தவர்களுக்கு எப்போதும் நிலையாக இருக்கும் மோகூதம் என்னும் சித்தி கிடைக்கிறது எனப் பீஷ்மர் கூறினார்.

12.4.61 மோகூத்திற்கான சாதனையின் விளக்கம்

யுதிஷ்டிரர் மோகூதம் பெறுவதற்கான தகுதியுடைய உபாயத்தைக் கூறுமாறு பிதாமகரிடம் கேட்டார். பீஷ்மர் அவரிடம் கூறினார்.

“பேரறிவுடைய, பாவமற்ற மன்னா! நீ உசிதமான வழிகளிலேயே எப்போதும் தர்மம் முதலிய புருஷார்த்தங்களைத் தேடுகிறாய். நீ என்னிடம் கேட்டறிந்த விஷயங்களைப் பரிசீலித்து அறியும் நிபுணனாக இருப்பது சிறந்ததே. பானை செய்யும்போது பயன்படும் அறிவு பானை செய்யப்பட்ட பிறகு அவசியமில்லை. அது போல உள்ளத்தாய்மைக்கு உபாயமான யாகம் முதலிய தர்மங்களின் லட்சியம் நிறைவேறியதும், மோக்ஷ சாதனமான சமம்-தமம் முதலிய தர்மங்களுக்கு அவை அவசியமாவதில்லை.

கிழக்குக் கடலை நோக்கிச் செல்லும்வழி மேற்குக் கடலை நோக்கி செல்ல முடியாது. அதுபோல மோக்ஷத்திற்கு ஒரு வழி உள்ளது. அதை நான் விரிவாகக் கூறுகிறேன். மோட்சத்தை விரும்பும் முழுட்ச பொறுமையுடன் கோபத்தையும், சங்கல்பத்தால் விருப்பங்களையும் அழித்து விடவேண்டும். ஞானம், தியானம் போன்ற சாத்வீக குணங்களால் உறக்கத்தைக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டும். குற்றம் இன்மையால் பயம் கொள்ளக்கூடாது. ஆத்ம சிந்தனையால் சுவாசத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும். பிராணாயாமம் செய்ய வேண்டும்.

தைரியத்தால் ஆசை, த்வேஷம், காமத்தையும் விலக்க வேண்டும். தத்துவ வேதாவான மனிதன் சாஸ்திரப் பயிற்சியால் பிரமை, மோகம், ஐயம், சோம்பல் முதலியவற்றையும் பிற குற்றங்களை ஞானப் பயிற்சியானாலும் விலக்க வேண்டும். உடல் தொல்லைகளையும், வியாதிகளையும் நன்மை தரும், பத்தியமுள்ள அளவான ஆகாரத்தால் விலக்க வேண்டும். மோகத்தைத் திருப்தியாலும், விஷயங்களைத் தத்துவப் பார்வையாலும் விலக்க வேண்டும்.

அதர்மத்தை இரக்கத்தாலும், தர்மத்தை ஆலோசனையுடன் கடைப்பிடித்தும் வெல்ல வேண்டும். எதிர்காலத்தை யோசித்து நம்பிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். பற்றைத் துறக்க வேண்டும். அறிவாளிகள் பொருட்களின் நிலையாமையைக் கருத்தில் கொண்டு அன்பையும், யோகப் பயிற்சியின் மூலம் பசியையும், கருணையின் மூலம் தன் கர்வத்தையும், திருப்தியால் ஆசையையும் வெல்ல வேண்டும்.

உழைப்பால் சோம்பலையும், விபரீதமான தர்க்கத்தை சாஸ்திரத்தின் மீது கொண்ட நம்பிக்கையாலும் வெல்ல வேண்டும். மௌனத்தை மேற்கொள்ளப் பழக வேண்டும். மனம், வாக்கு, புலன்களை அறிவால் வசப்படுத்த வேண்டும். அறிவை விவேகத்தால் அடக்க வேண்டும். பிறகு ஆத்ம ஞானத்தின் மூலம் விவேக ஞானத்தைக் கட்டுப்படுத்தி ஆத்மாவைப் பரமாத்மாவில் லயிக்கச் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு புனிதமான எண்ணம்

மற்றும் நடத்தையுடைய சாதகன் எல்லா வகையிலும் விரக்தியடைந்து பரமாத்மாவைச் சாக்ஷாத்காரம் செய்ய வேண்டும். காமம், க்ரோதம், லோபம், பயம், உறக்கம் என்பவை யோகத்தின் ஐந்து குற்றங்களாகும். இவற்றை வேரோடு அழித்துவிட வேண்டும். பின் பேச்சை அடக்கி யோக சாதனங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

தியானம், அத்யயனம், தானம், சத்தியம், வெட்கம், எளிமை, பொறுமை உள்ளும் புறமும் தூய்மையாக இருத்தல், ஆகாரத் தூய்மை, புலன்களின் அடக்கம் என்பவையே யோகத்தின் சாதனங்களாகும். இவற்றின் மூலம் சாதகனின் தேஜஸ் அதிகரிக்கிறது. அவனுடைய பாவங்கள் அழிந்துவிடுகின்றன. சங்கல்பங்கள் சித்தியடையத் தொடங்குகின்றன.

இவ்வாறு பாவம் அழிந்து, தேஜஸ்வியாக, அளவான ஆகாரத்துடன் புலன்களை வென்ற சாதகன் காமக்ரோதத்தைத் தனக்கு வசப்படுத்தித் தன்னைத் தானே பிரம்மபதத்தில் நிலை நிறுத்த வேண்டும். முட்டாள்தனம், காமக்ரோதம், தீனத்தன்மை, பிடிவாதம், ஆவேசம் இவற்றைத் துறந்து, உள்ள உறுதியோடு, பலனை எதிர்பாராத மனத்துடன், வாக்கு புலன்களை அடக்குவது மோக்ஷத்தை அடைவதற்கான வழிகளாகும்” எனப் பீஷ்மர் மோக்ஷ சாதனங்களை யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தார்.

12.4.62 உலகத்தின் சிருஷ்டியும், பிரளய சமயத்தில் அதன் லயமும்

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் உலகத்தின் சிருஷ்டி மற்றும் பிரளய சமயத்தில் அது லயமாகும் இடம் இவற்றைப் பற்றி தேவரிஷி நாரதருக்கும் பிரம்மரிஷி அசித தேவலருக்கும் நடந்த உரையாடலை எடுத்துரைத்தார்.

நாரதர் பிரம்மரிஷி அசித தேவலரிடம், “பிரம்மன்! இந்த சராசர உலகின் சிருஷ்டி எதிலிருந்து உண்டாயிற்று? இது பிரளய சமயத்தில் எதில் லயமாகிறது? இதை எனக்குக் கூறுங்கள் எனக் கேட்டார். அசிதர் நாரதருக்கு அதனை விளக்கலானார்.

சிருஷ்டி சமயத்தில் பரமாத்மா பிராணிகளின் வாசனையால் தூண்டப்பட்டு, சரியான சமயத்தில் பூதங்களைச் சிருஷ்டிப்பதையே பௌதிக விஞ்ஞானிகள் பஞ்சமஹாபூத தத்துவங்கள் என்று கூறுகின்றனர். பரமாத்மாவின் தூண்டுதலால் காலம் இந்த ஐந்து தத்துவங்கள் மூலம் பிராணிகள் அனைத்தையும் சிருஷ்டிக்கிறது. பிராணிகளின் சிருஷ்டி விஷயத்தில் இதற்கு வேறாகக் கூறப்படும் தத்துவங்கள் பொய்யானவை. ஐந்து பூதங்களும், காலமும் சேர்ந்து ஆறு தத்துவங்கள் நிலையானது;

மாறாதது; உறுதியானது. இவை மகத் தத்துவம் ஆகும். எல்லாவற்றிலும் இந்த ஆறு தத்துவங்களே காரண-காரியங்கள் ஆகின்றன.

ஐம்பெரும் பூதங்கள், காலம், நித்யமான ஆத்ம தத்துவம் இவை நித்யமானவை. இவையே சராசர பிராணிகளின் உற்பத்திக்கும், பிரளயத்திற்கும் இருப்பிடமாகும். பிராணிகள் அனைத்தும் இவற்றிலிருந்தே தோன்றுகின்றன. இவற்றிலேயே லயமாகின்றன. ஜீவன்களின் உடல் அழிந்ததும் ஐந்து பூதங்களாகப் பிரிந்து தத்தம் காரணத்தில் மறைந்துவிடுகின்றன. உயிர்களின் சரீரம் பூமியிடமிருந்தும், காதுகள் ஆகாயத்திலிருந்தும், பார்க்கும் புலனாகிய கண் சூரியனிடமிருந்தும் (அக்னி) பிராணன் வாயுவிடமிருந்தும், ரத்தம் நீரிலிருந்தும் தோன்றின. காது, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களே விஷயங்களைக் கிரகிக்கின்றன. வெளியிலுள்ள பொருட்களைக் கேட்டல், தொடுதல், பார்த்தல், ருசித்தல், முகருதல் என்பனவே வரிசையாக இவற்றின் காரியங்களாகும். அவை இந்தப் புலன்களின் குணங்களாகும்.

ஐந்து புலன்களும், ஐந்து விஷயங்களில், ஐந்து வகையாக உள்ளன. புலன்களின் இந்த ஐந்து குணங்களை அவை அறிவதில்லை. அவற்றின் மூலம் ஷேத்ரக்குணான ஜீவாத்மாவே அவற்றை உணருகிறது. உடல் மற்றும் புலன்களின் சேர்க்கையால் உள்ளம் சிறந்ததாகிறது. உள்ளத்தை விட மனம் சிறந்தது. மனத்தைக் காட்டிலும் அறிவு சிறந்தது. அறிவை விடச் ஷேத்ரக்குன் சிறந்தவன். அறிவுடைய ஜீவனே புலன்கள் மூலம் கிடைக்கும் விஷயங்களைத் தீர்மானித்து உணருகிறது.

அத்யாத்ம தத்துவ அறிஞர்கள் கண், காது, முதலிய ஐந்து புலன்களோடு சித்தம், மனம், அறிவு, ஆகிய எட்டையும் ஞானேந்திரியம் எனக் கூறுகிறார்கள். கால், கை, உபஸ்தம், வாய், பாயு ஆகியவை கர்மேந்திரியங்கள் எனப்படுகின்றன. வாய் பேசவும், சாப்பிடவும் பயன்படுகிறது. கால் நடப்பதற்கும், கை வேலை செய்வதற்கும் உரியனவாகும். பாயு என்பது மலத்தையும், உபஸ்தம் என்பது மூத்திரத்தையும் வெளியேற்றுபவை. உபஸ்தம் சேர்க்கையின்போது வீரியத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது. இதைத்தவிர ஆறு கர்மேந்திரிய பலம் உள்ளது.

புலன்கள் தத்தம் காரியங்களால் களைத்துப் போகும்போது புலன்களைத் துறந்து ஜீவாத்மா தூங்கிவிடுகிறது. ஆனால் மனம் தூங்காமல் விஷயங்களை அனுபவிக்கும்போதே கனவு காணும் நிலை ஏற்படுகிறது. சாத்வீக, ராஜஸ, தாமஸ குணங்கள் பிரசித்தமானவை. அவை போகத்தை அளிக்கும் கர்மங்களோடு சேருகின்றன. அப்போது சாத்வீக குணத்தை

மனிதன் புகழ்கிறான். ஆனந்தம், சுகம், காரியங்களின் வெற்றியை அறியும் திறமை, உத்தமகதி ஆகிய நான்கும் சாத்வீக பாவங்களாகும். சாத்வீக குணமுடைய மனிதன் விழிப்பு நிலையைப்போல கனவிலும் இந்த பாவங்களையே நினைக்கிறான். அதேபோல ராஜஸ தாமஸ குணமுடைய மனிதர்களுக்கு விழிப்பு நிலையிலும், கனவிலும் அவரவர் இயல்பிற்கேற்ப அந்தந்தப் பொருட்களே தரிசனம் அளிக்கின்றன.

ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், சித்தம், மனம், அறிவு, பிராமணன், சத்வ, ராஜஸ, தாமஸ குணங்கள் இவை 17 ஆகும். இவற்றிற்கு இடமான ஜீவாத்மா 18 ஆவது ஆகும். சனாதனமான அது இந்த சரீரத்தில் வாசம்புரிகிறது. சரீரத்தோடு இந்த குணங்கள் அனைத்தும் சரீரதாரிகளின் நிழலில் வாழ்கின்றன. ஜீவன் பிரியும்போது, சரீரமும் அதில் வாழும் அந்த தத்துவங்களும் இருப்பதில்லை. மகத் தத்துவம், ஜீவன் இரண்டும் சேர்ந்து மேற்கூறிய 18 தத்துவங்களும் சேர்ந்து பாஞ்சபௌதிக சேர்க்கை 20 தத்துவங்களின் கூட்டமாகும்.

மகத் தத்துவம் பிராண வாயுவுடன் இந்த சரீரத்தைத் தரிக்கிறது. இந்த வாயு மகத் தத்துவத்தின் ஒரு கருவி மட்டுமேயாகும். உலகில் பாணை முதலிய ஒரு பொருள் தோன்றுகிறது; பிறகு அழிகிறது. அதுபோல பிராப்தம், புண்ணியம் குறையும்போது சரீரம் பஞ்சதத்துவத்தில் சேர்ந்துவிடுகிறது. சேர்த்து வைக்கப்பட்ட புண்ணியத்தால் தூண்டப்பட்ட ஜீவன், சமயத்திற்கேற்ப கர்மத்தால் உண்டான வேறொரு சரீரத்தில் பிரவேசிக்கிறது. ஒரு வீட்டில் வாழும் மனிதன் அது விழுந்ததும், வேறு ஒரு வீட்டிலும், அது விழுந்ததும் மூன்றாவது வீட்டிற்கும் செல்வதுபோல் காலத்தால் தூண்டப்பட்ட ஜீவன் வரிசையாக ஒவ்வொரு சரீரமாக விட்டு விட்டு, பழைய சங்கல்பத்தின் மூலம் அமைந்த வேறு சரீரங்களுக்குச் செல்கிறது. ஆத்மா சரீரத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறானது; அழியாதது; பற்றப்படாதது. ஆதலால் சரீரம் பிரிந்ததும் அது தாப்பப்படுவதில்லை. அறிவுடையவர்கள் இதை அறிவார்கள். ஆனால் அஞ்ஞானிகள் தேகத்தோடு தங்களுடைய சம்பந்தத்தைக் கருதுகிறார்கள்.

ஆகவே, தேகம் விடுபட்டதும் அவர்களுக்குப் பெரும் துயரம் உண்டாகிறது. இந்த ஜீவன் உண்மையில் யாருக்கும் எதுவும் அல்ல. மற்றதும் அதனுடையது அல்ல. உண்மையில் இது எப்போதும் தனியாகவே இருக்கிறது. ஆனால் சரீரத்தில் இருந்து அதைத் தன்னுடையதாகக் கருதுவதாலேயே சுக-துக்கத்திற்குப் பங்காளியாகிறது. ஜீவன் ஒருபோதும் உண்டாவதில்லை. இறப்பதில்லை. எப்போது இதற்குத் தத்துவ ஞானம் உண்டாகிறதோ அப்போது இந்த சரீர அபிமானத்தை விட்டுச் சிறந்த கதியை அடைகிறது. இந்த சரீரம் புண்ணிய-பாவமயமானது. சரீரம் படைத்த ஜீவன் விதியின் கர்மங்களின் அழிவுடன் இந்த சரீரத்தையும் அழித்து வருகிறது.

இவ்வாறு உடல் அழிந்ததும் முக்த புருஷன் பிரம்மபாவத்தை அடைகிறான் புண்ணிய பாவங்களின் அழிவிற்கு ஞான யோகம் சாதனமாகும், புண்ணிய பாவங்கள் குறைந்ததும் ஜீவாத்மா பிரம்மபாவத்தை அடைகிறது. அதுவே பரமகதி என்று கூறப்படுகிறது.” என்று பீஷ்மர் விளக்கினார்.

12.4.63 ஆசையை எவ்வாறு துறப்பது என யுதிஷ்டிரர் வினவுதல்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார்; “பாட்டனாரே! நாங்கள் பெரும் பாவிகள்; கொடுமையானவர்கள். செல்வத்திற்காக, சகோதரன், தந்தை, பேரன், குடும்பத்தினர், நண்பன், புதல்வன் அனைவரையும் சம்ஹாரம் செய்துவிட்டோம். செல்வத்தின் மீது கொண்ட ஆசையினாலேயே இப்பெரும் பாவங்களைச் செய்துள்ளோம். இந்த ஆசையை நாங்கள் எவ்வாறு துறப்பது? என்றார்.

பீஷ்மர் இந்த வினாவிற்கு, ஜனக மன்னர், மாண்டவ்ய முனிவர் இதே வினாவைக் கேட்டபோது உரைத்த பதிலையே எடுத்துக்கூறினார். ஜனக மன்னர் மாண்டவ்யரிடம் கூறினார்; நான் மிகுந்த சுகத்தோடு வாழ்வைக் கழிக்கிறேன். ஏன் எனில் இந்த உலகில் எதுவும் என்னுடைய பொருளல்ல. யாரிடமும் எனக்குப் பாசமில்லை. மிதிலை முழுவதும் பற்றி எரிந்தாலும் என்னுடையது எதுவும் எரிவதில்லை. ஞானிகள் மிகுந்த செழிப்பான விஷயத்தையும் துக்கம் அளிப்பதாகக் கருதுகிறார்கள்.

ஆனால் அஞ்ஞானிகளை துச்சமான விஷயமும் மோகத்தில் ஆழ்த்துகின்றன. உலகில் காமத்தால் தோன்றும் சுகமும், தெய்வீகப் பெரும் சுகமும் ஆசை அழிவதால் ஏற்படும் சுகத்தின் 16 இல் ஒரு பங்கிற்கும் ஈடாகாது. செல்வம் பெருகப் பெருக ஆசையும் அதிகமாகிறது. எந்தப் பொருளும் தன்னுடையது என்று கருதும்போது, அது நஷ்டமானால் துக்கத்திற்குக் காரணமாகிவிடுகிறது. ஆகவே போகத்தை அதிகரிப்பதற்காகப் பிடிவாதம் செய்யக்கூடாது. சிற்றின்பப் பற்று துயர உருவமானது. செல்வத்தைப் பெற்றாலும் அதைத் தர்மத்திலேயே செலவழிக்க வேண்டும்.

காமத்தை முற்றிலும் துறக்க வேண்டும். வித்வான்கள் எல்லாப் பிராணிகளையும் தமக்குச் சமமாகவே கருதினர். அதனால் இரக்கமுடன், தூய உள்ளம் கொண்டு குற்றங்களைத் துறந்து விடுகின்றனர். அவர்கள் சத்தியம், அசத்தியம் மகிழ்ச்சி-துயரம், பிடித்தது-பிடிக்காதது போன்ற இருமைகளைத் துறந்து அமைதியாக மாறுதல் அற்றவராக இருக்கின்றனர். தீய அறிவுடைய முட்டாளால் துறக்க முடியாது, சரீரம் அழிந்தாலும் தான் அழியாத, உயிர் அழியும் வரை இருக்கும் பிணியான ஆசையைத்

துறப்பவனுக்கே சிறந்த சுகம் கிடைக்கிறது. தன் நன்னடத்தையைச் சந்திரனைப் போலத் தூயதாகவும், பிரகாசமாகவும், மாறுதலற்றும் காணும் அந்த தர்மாத்மா, இக, பரலோகங்களில் புகழும், உத்தம சுகமும் அடைகிறான்” என்று ஜனகர் மாண்டவ்ய முனிவருக்குக் கூறினார்.

இவ்வாறு எதன் மீதும் பற்றுக் கொள்ளாமலிருப்பதே ஆசையை விலக்கும் வழி என்று பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்கினார்.

12.4.64 மனிதனுக்கு நன்மை தரும் காரியத்தைப் பற்றிக் கூறுமாறு யுதிஷ்டிரர் வேண்டுகல்

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் கேட்டார்; “பிதாமகரே! பிராணிகள் அனைத்தையும் பயமுறுத்தும் காலம் மெல்ல மெல்லக் கடந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்நிலையில் மனிதன் எந்தக் காரியத்தைத் தனக்கு நன்மை அளிப்பதாகக் கருத வேண்டும்?

பீஷ்மர் இந்த வினாவிற்கு ஒரு தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலை எடுத்து விளக்கினார். “பார்த்தா! பழைய காலத்தில் ஒரு ஸ்வாத்யாய பராயணனுக்கு அறிவாளியான ஒரு புதல்வன் தோன்றினான். அவன் பெயர் மேதாவி. அவனுடைய தந்தை எப்போதும் புராணங்களைப் படிப்பதில் ஈடுபட்டு வந்தார். ஆனால் மோக்ஷ தர்மத்தை அறிந்தவரல்ல. ஆனால் மேதாவி மோக்ஷ தர்மத்தின் ஞானத்தில் தேர்ந்தவன். அவன் தந்தையிடம், “தந்தையே! மனிதர்களின் ஆயுள் வேகமாகக் கழிந்து கொண்டிருக்கிறது. இதை அறிந்த தீரன் எந்த தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று கூறுங்கள். நானும் அந்தத் தர்மப்படி நடப்பேன்” என்று கூறினான்.

அவனுடைய தந்தை, “மகனே! முதலில் பிரம்மச்சரிய ஆஸ்ரமத்தில் இருந்து வேதங்களைப் பயில வேண்டும். பிறகு பித்ருக்களை உத்தாரம் செய்வதற்காக இல்லறத்தில் பிரவேசித்துப் புதல்வர்களைப் பெற வேண்டும். அக்னி ஹோத்ரம் செய்ய வேண்டும். பிறகு வானப்ரஸ்த ஆஸ்ரமத்தை ஏற்று, முனிவர்களின் வாழ்க்கையை வாழ வேண்டும். இதுவே தர்ம நடத்தையாகும்” என்று கூறினார். அப்போது புதல்வன், “இந்த உலகம் முழுவதும் யார் மூலமோ மிகவும் அடிக்கப்பட்டு எல்லாப் பக்கமும் சூழப்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது. இங்கு அமோகமான பொருட்கள் எப்போதும் பாய்கின்றன. இத்தகைய நிலையில் நீங்கள் எவ்வாறு இப்படித் தீரனைப்போல் பேசுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

தந்தை அவனிடம், “மகனே! நீ என்னைப் பயமுறுத்தப் பார்க்கிறாயா?

இவ்வுலகம் எவ்வாறு அடிக்கப்படுகிறது? யாரால் சூழப்பட்டுள்ளது? எந்த அமோக சக்திகள் நம் மீது பாய்கின்றன?” என்று கேட்டார். புதல்வன் மேதாவி தன் தந்தைக்குப் பின்வருமாறு பதில் அளித்தான்.

தந்தையே! மரணம் உலகனைத்தையும் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. முதுமை இதைச் சூழ்ந்துள்ளது. இரவு-பகல் என்பவை நம் மீது பாய்கின்றன. இதைத் தாங்கள் அறியவில்லையா? நான் கூறுவதால் மரணம் ஒரு கணம் கூட நிற்கப் போவதில்லை. இப்போது ஞானம் என்னும் கவசத்தால் என்னை முடிக்கொள்ளாமலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஒவ்வொரு இரவு கழிந்ததும் ஆயுள் கூடினமாதிக் குறைந்து கொண்டிருக்கிறது. மனிதனுடைய மன விருப்பம் நிறைவேறுவதற்கு முன்பே மரணம் திடீரென்று வந்து அவனைப் பாய்ந்து பிடிக்கிறது.

ஆகவே நாளைக்குச் செய்ய வேண்டியதை இன்றே செய்ய வேண்டும். பிற்பகலில் செய்ய வேண்டியதை, முற்பகலிலேயே முடிக்க வேண்டும். ஏன் என்றால் மரணம் இவனுடைய வேலை முடிந்ததா, இல்லையா? என்பதற்காகக் காத்திருப்பதில்லை. எனவே நன்மை தரும் காரியத்தை இன்றே செய்துவிடுங்கள். ஏன் எனில் இன்று யாருக்கு மரண நேரம் வந்துள்ளது என்பதை யார் அறிவார். காரியங்கள் முடியாதபோதே, மரணம் மனிதனை இழுத்துச் செல்கிறது. ஆகவே மனிதன் வாலிப வயதிலேயே தர்மப்படி நடக்க வேண்டும். ஏன் எனில் வாழ்க்கைக்கு எல்லை கிடையாது. தர்மப்படி நடப்பதால் இவ்வுலகில் மகிழ்ச்சி கிடைக்கிறது. பரலோகத்திலும் அழிவில்லாத சுகம் கிடைக்கிறது. மோகமுடையவனே மனைவி மக்களுக்காகச் செய்யத் தகுந்த மற்றும் தகாத காரியங்களைச் செய்து அவர்களுக்குச் சுகமளிக்கிறான். புதல்வர்களும், செல்வங்களும் பெற்றவன் அவற்றிலேயே பற்றுக் கொள்கிறான்.

போகப் பொருட்களில் அடக்கத்தோடும், ஆசைகளால் அதிருப்தியோடும் இருக்கும் மனிதனை மரணம் புலி ஆட்டைப் பிடிப்பதுபோல எடுத்துச் சென்றுவிடுகிறது. இந்த வேலையை நான் செய்தேன். இந்த வேலை இன்னும் மீதம் உள்ளது. என் மனக்கோட்டை கட்டும் மனிதனை மரணம் எடுத்துச் சென்று விடுகிறது. அவன் தன் வயல், கடை, வீடு ஆகியவற்றின் சுழற்சியிலேயே கிடக்கிறான். அவற்றிற்காகப் பலவகை கர்மங்களில் சிக்குகிறான். ஆனால் அவற்றின் பலனைப் பெறு முன் மரணம் அவனை இந்த உலகத்தில் இருந்து எடுத்துச் சென்றுவிடுகிறது.

இந்த உடலில் மரணம், வியாதி, முதுமை மற்றும் பல காரணங்களினால் ஏற்படும் துயரங்களின் வரிசை தொடர்ந்துள்ளது. மனிதன் எந்த வகையிலும்

அவற்றிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முடிவதில்லை. அவ்வாறு இருக்கும்போது தாங்கள் எவ்வாறு கவலையின்றி இருக்கிறீர்கள்? மனிதன் பிறந்ததுமே அந்தகன் அவனை அழிப்பதற்கும் பின் தொடர்கிறான். சராசரப் பொருட்கள் அனைத்தும் முதுமையிலும் மரணத்திலும் கட்டுண்டுள்ளன. மனைவி-மக்களிடம் பற்றுக் கொண்டு வாழ்வது மரணத்தின் வீடாகும். வானப்ரஸ்த ஆஸ்ரமம் தேவர்களின் மாட்டுத் தொழுவம் போன்றது. கிராமங்களில் சிற்றின்பத்தில் பற்றுடன் வாழ்வது ஜீவனைக் கட்டும் கயிறு போன்றது. புண்ணியாத்மாக்களே இந்தக் கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு வெளியே வரமுடியும்.

யாரையும், மனம், வாக்கு, செயலால் இம்சை செய்யாதவனை, மற்றவர்களும் கஷ்டத்தில் ஆழ்த்துவதில்லை. ஆகவே மனிதன் சத்தியத்தை விரும்பி எல்லோரிடமும் சமமாக இருக்க வேண்டும். புலன்களை வென்று சத்தியத்தின் மூலம் மரணத்தையும் வெல்ல வேண்டும். அம்ருதம், மரணம் இரண்டும் இந்த உடலிலேயே இருக்கின்றன. மோகத்தால் மரணம் உண்டாகிறது. சத்தியத்தால் அமிர்தலோகம் கிடைக்கிறது. ஆகவே நான் காம-க்ரோதத்தைத் துறந்து அகிம்சையைக் கடைப்பிடிக்க விரும்புகிறேன்.

மனனசீலனாக ஆகி, ஜபம், வாக்கு யக்கும், தியான வடிவான மனயாகம் இவற்றைப் பலனை எதிர்பாராமல் பின்பற்றிக் கர்மயோகத்தில் ஈடுபடுவேன். என் போன்ற ஞானி வதத்துடன் கூடிய யாகத்தை எவ்வாறு செய்ய முடியும்? நான் ஆத்மாவிடமிருந்து தானாகவே தோன்றி என்னிலேயே நிலைத்துள்ளேன். எனக்குச் சந்தானம் கிடையாது. நான் ஆத்ம யாகத்தின் யஜமானன் ஆவேன். என்னைச் சந்தானம் கடைத்தேற்றாது.

யாருடைய வாக்கும் மனமும் எப்போதும் ஒருமுகப்பட்டுள்ளதோ, யாரிடம் தவம், தியாகம், யோகம் மூன்றும் உள்ளதோ அவன் அவற்றின் மூலம் அனைத்தையும் பெற்று விடுகிறான். உலகில் பிரம்ம வித்தைக்குச் சமமான கண்கள் கிடையாது. பிரம்ம வித்தைக்குச் சமமான பலனும் கிடையாது. தியாகத்திற்கு ஈடான சுகமும் கிடையாது. பிரம்மத்திடம் ஒரே பார்வை, சமம், சத்தியம், சதாசார நிஷ்டை, அகிம்சை, எளிமை, பலனளிக்கும் கர்மங்களைத் துறத்தல் ஆகியவையே பிராமணனின் சிறந்த தர்மங்களாகும்.

தந்தையே! ஒரு நாள் நீங்கள் இறக்கத்தான் வேண்டும் என்னும்போது, இந்த செல்வம், வைபவம், உற்றார், உறவினர், மனைவி-மக்களால் என்ன பிரயோஜனம்? தங்கள் இதயமாகிய குகையில் இருக்கும் ஆத்மாவைத் தேடுங்கள். இன்று உங்கள் தந்தை எங்கே? பாட்டனார் எங்கே? என்பதை யோசியுங்கள்” என்று மேதாவி கூறினான்.

“யுதிஷ்டிரா! மகனின் சொல்லைக் கேட்டு அவன் தந்தை அவன் சொற்படியே நடந்தார். நீயும் சத்தியத்திலும், தர்மத்திலும் நிலைத்து அவ்வாறே நடந்து கொள்” எனப் பீஷ்மர் பதிலளித்தார்.

12.4.65 துறவியின் இயல்பு, நடத்தை, மற்றும் தர்மங்களின் வருணனை

யுதிஷ்டிரர், “பாட்டனாரே! அழியாத பரம தாமத்தை எந்த இயல்பு, நடத்தை, எந்த வித்தை மற்றும் எந்தக் கர்மங்களால் மனிதன் அடைய முடியும்? எனக் கேட்டார். பீஷ்மர், அவருக்குப் பதிலாக, ஹாரித முனிவர் செய்த உபதேசத்தை எடுத்துக் கூறினார்.

மன்னா! மோகூ தர்மங்களில் ஈடுபட்டு, மிதமான ஆகாரம் செய்து புலன்களை வென்றவனே இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட பரமாத்மாவின் பரமதாமத்தை அடைகிறான். மோகூத்தை விரும்புவன் லாப-நஷ்டத்தில் சமமாக இருந்து முனிவர்களின் வாழ்வைப் பின்பற்ற வேண்டும். போகங்களை விரும்பாமல் வீட்டிலிருந்து வெளியேறித் துறவத்தை ஏற்க வேண்டும். எந்த வகையிலும் மற்றவர்களைக் குற்றப் பார்வையுடன் பார்க்கக்கூடாது. மற்றவர்களின் குற்றத்தைப் பற்றி விவாதிக்கக்கூடாது. எந்தப் பிராணியையும் இம்சிக்கக்கூடாது. யாருக்கும் துன்பம் அளிக்கக்கூடாது. எல்லோரிடமும் நட்புடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும். யாரிடமும் பகைமை கொள்ளக்கூடாது.

ஒருவன் தன்னை அவமதித்தாலும், நிந்தித்தாலும், கடுஞ்சொற் பேசினாலும் அவற்றைப் பேசாமல் சகித்துக் கொள்ள வேண்டும். அகங்காரத்தை வெளிப்படுத்தக்கூடாது. சினம் கொள்பவனிடமும் அன்பாகப் பேச வேண்டும். ஜன சமுதாயத்தில் யாருக்கும் ஆதரவாகவோ, எதிராகவோ பேசக்கூடாது. பிச்சை எடுப்பதை விட்டு, யாருடைய வீட்டிற்கும் முதலில் அழைக்கப்பட்டுப் போஜனத்திற்காகச் செல்லக்கூடாது. தன்னைத் தாக்குபவனிடமிருந்து உயிரைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டும். தானும் பதிலுக்கு அதனைச் செய்யக்கூடாது. எப்போதும் மென்மையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். கவலை இல்லாமல் இருக்க வேண்டும்.

ஒரு வீட்டில் அனைவரும் உணவருந்திய பிறகே சந்நியாசி பிசுஷக்காகச் செல்ல வேண்டும். தன் உயிர் வாழ்வதற்கு வேண்டிய உணவை மட்டுமே பெற வேண்டும். நிரம்பப் போஜனம் கிடைத்தாலும் அதை விரும்பக்கூடாது. பிசுஷ கிடைக்காவிட்டால் அதற்காக வருந்தக்கூடாது. சிறந்த மரியாதையும் பூஜையும் கிடைக்கும் இடத்தில் அங்கு போஜனம் செய்யக்கூடாது. முழுட்சு மரியாதையை நிந்திக்க வேண்டும். பிசுஷயில் கிடைத்த அன்னத்தில் குற்றம் கூறி நிந்திக்கக்கூடாது.

அதனைப் புகழவும் கூடாது. உறங்குவதற்கும், இருப்பதற்கும் தனிமையையே நாட வேண்டும். தனியான வீடு, மரநிழல், காடு மலைக்குகை அல்லது வேறு மறைவான இடத்தில் மறைவாக இருந்து ஆத்ம சிந்தனையிலேயே ஈடுபட வேண்டும்.

சலனமின்றி, உறுதியோடு இருக்க வேண்டும். எப்போதும் திருப்தியுடனும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்க வேண்டும். புலன்களை மகிழ்ச்சியுடன் வைக்க வேண்டும். பயமின்றிப் பிரணவம் முதலியவற்றை ஜபம் செய்து கொண்டு இருக்க வேண்டும். மௌனமாக இருக்க வேண்டும். பௌதிக சரீரம் அழியக்கூடியது. பிறப்பும்-இறப்பும் தொடர்ந்து நிகழ்கின்றன என்பதைப் பார்த்தும், யோசித்தும் எங்கும் பற்றின்றிச் சமதர்சனத்துடன் இருக்க வேண்டும். பக்குவம் செய்யப்படாத உணவுப் பொருளால் உயிரைப் பாதுகாப்பவன், ஆத்மாவின் திருப்திக்காக அமைதியான உள்ளம் உடையவன், அளவாக உண்டு புலன்களை வென்றவன் தான் உண்மையில் துறவி என்று கூறப்படும் தகுதியுடையவனாவான்.

துறவி, தவசியாகி வாக்கு, மனம், கோபம், ஹிம்சை, வயிறு, மடி ஆகியவற்றின் வேகங்களைச் சகித்து வசப்படுத்த வேண்டும். புகழ்-நிந்தை இரண்டிலும் சமமாக இருந்து பற்றற்றவனாக இருக்க வேண்டும். இதுவே துறவறத்தில் புனிதமாகக் கருதப்படுகிறது. துறவி தைரியத்துடனும், புலன்களை அடக்கியும் சங்கம் இன்றியும், சொந்த இடம் இன்றியும், ஒருமுகப்பட்ட உள்ளத்தோடும் இருக்க வேண்டும். அவன் தன் பூர்வாஸ்ரமத்தில் அறிமுகமான இடங்களில் சஞ்சரிக்கக்கூடாது. வானப்ரஸ்தர்கள், இல்லறத்தினர் ஆகியோரோடு எந்த சம்பந்தமும் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. விரும்பிய பொருள் கிடைத்தால் மகிழ்ச்சி அடையக்கூடாது. துறவறம் ஞானிகளுக்கு மோகூ ரூபமானது. ஆனால் அஞ்ஞானிகளுக்குச் சிரமமானது.

ஹாரித முனிவர் இந்த தர்மங்களை வித்வான்களுக்கு மோகூத்தை அடையச் செய்யும் விமானம் என்று கூறியுள்ளார். யார் அனைவருக்கும் அபயமளித்து, வீட்டிலிருந்து வெளியேறுகிறானோ, அவனுக்கு ஒளிமயமான உலகங்கள் கிடைக்கின்றன. அவன் முடிவற்ற பரமானந்த பதத்தை அடைகிறான் என்று பரமதாமத்தை அடையும் வழிகள் என ஹாரித முனிவரின் உபதேசங்களைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தார்.

**12.4.66 யுதிஷ்டிரர் சந்நியாசத்தைப் பின்பற்றுவது பற்றிக் கேட்பது;
பீஷ்மரின் பதில்**

யுதிஷ்டிரர் கூறினார்; “பிதாமகரே! எல்லோரும் எங்களை தன்யர்கள் என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் எங்களை விடத் துயரமுடையவர்கள். வேறு யாரும் கிடையாது. தேவர்கள் மூலம் மனித உலகத்தில் பிறவி பெற்றும், எல்லோரும் மதிக்கப்பட்டும் எங்களுக்கு இங்கு துயரமே கிடைத்துள்ளது. குருசிரேஷ்டா? சம்சாரியானவன் துயரம் என்று கூறும் சந்நியாசத்தை நாங்கள் எப்போது கடைப்பிடிப்போம்? இந்த உடலைத் தரிப்பதே எங்களுக்குத் துயரமாக உள்ளது.

பிதாமகரே! ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், ஐந்து பிராணன், மனம், அறிவு ஆகிய பதினேழு தத்துவங்கள், காம, க்ரோத, லோப, பய, ஸ்வப்னம் என்னும் ஐந்து காரணங்கள், சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், கந்தம், ரசம் என்னும் ஐந்து விஷயங்கள், சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்கள், நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் என்னும் ஐந்து பூதங்கள் இவற்றோடு அகங்காரம், அவித்தை, கர்மம் என்னும் மூன்றும் சேர்ந்த 38 தத்துவங்களாகின்றன. இவை அனைத்திடமிருந்தும் பரந்தபா! நாங்கள் எப்போது எங்கள் ராஜ்யத்தை விட்டு இந்த நிலையை அடைவோம்? என்று கேட்டார்.

பீஷ்மர் அவருக்குப் பதிலளித்தார்; “மகாராஜா! துயரம் முடிவற்றதல்ல. உலகின் பொருட்கள் அனைத்தும் எண்ணிக்கைக்கு உட்பட்டவையே. எண்ணற்றவையல்ல. மறுபிறவியும் அழிவிற்காகப் பிரசித்தமானது. இவ்வுலகில் எந்தப் பொருளும் நிலையானது அல்ல. நீ ஐஸ்வர்யம் குற்றமுடையது என்று கருதுகிறாய். அது பற்றுக்குக் காரணமாவதால் மோகூத்திற்குத் தடையாகிறது என்று நீ எண்ணுவது சரியல்ல. ஏன் எனில் நீங்கள் அனைவரும் தர்மத்தை அறிந்தவர்கள். தானாகவே முயற்சித்து, சம, தமம் முதலிய சாதனங்களால் சிறிது காலத்திலேயே மோகூத்தை அடைய முடியும்.

மன்னா! இந்த ஜீவாத்மா, பாவ, புண்ணியத்தின் பலனான சுக-துக்கத்தை அனுபவிப்பதில் சுதந்தரமானதல்ல. அந்த பாவ புண்ணியங்களில் இருந்து தோன்றிய சம்ஸ்காரம் என்னும் இருளால் இது திரையிடப்படுகிறது. இருள் மயமான காற்று, மஞ்சள், சிவப்பு வண்ணப் பொடியில் கலந்து திசைகளையும் வண்ணமுடையதாகக் காட்டுகிறது. அதுபோல இயல்பான ஜீவாத்மா, தமோமயமான அஞ்ஞானத்தால் மூடப்பட்டு, கர்மத்தால், பல்வேறு உடல்களின் தர்மத்தை ஏற்றுப் பிராணிகளின் சரீரத்தில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. தத்துவ ஞானத்தின் மூலம் அஞ்ஞான இருளை விலக்கும்போது, ஜீவனுடைய இதயத்தில் சனாதன பிரம்மம் பிரகாசிக்கிறது.

இது விஷயமாக, ஒரு பழைய வரலாறு கூறப்படுகிறது. முன்பு விருத்தாசுரன் தேவர்களிடம் தோல்வியடைந்து ராஜ்யத்தை இழந்துவிட்டான். அந்த நிலையிலும் அவன் அறிவை ஆஸ்ரயித்து, துயரமின்றி இருந்தான். சுக்ராசாரியார் அவனிடம் நீ தேவர்களிடம் தோல்வியடைந்தபோதும் மனத்தில் எந்தக்கவலையுமின்றி இருப்பதன் காரணம் என்ன? என்று கேட்டார். அவன் சுக்ராசாரியாரிடம், “நான் சத்தியம் மற்றும் தவத்தின் மகிமையால் ஜீவனின் பிறப்பு இறப்பு ரகசியத்தை அறிந்துள்ளேன். ஜீவன் தன் பாவ கர்மத்தின் பலனாக, நரகத்திலும், புண்ணியத்தின் பலனாக சொர்க்கத்திலும் வாழ்கிறான். இந்த நரக, சொர்க்க வாழ்க்கைக்குரிய நிச்சயிக்கப்பட்ட காலம் கழிந்ததும், மீதமுள்ள கர்மத்தோடு காலத்தின் தூண்டுதலால் ஜீவன் அடிக்கடி இந்த உலகத்தில் பிறப்பெடுக்கிறது. ஆசைகளால் கட்டுண்ட ஜீவன்கள் ஆயிரக்கணக்கான முறை நரகத்திலும், பசு-பறவை உருவிலும் பிறந்து மறுபடி அங்கிருந்து வெளிவருகின்றன.

இவ்வாறு ஜீவன்கள் பிறப்பு-இறப்பு என்னும் சக்கரத்தில் சுழல்கின்றன. கர்மத்திற்கேற்ற பலனைப் பெற்று நரகம் அல்லது பசு-பறவை, மற்றும் மனித தேவப் பிறவியைப் பெறுகிறது. எல்லா ஜீவனும் படைப்பவனின் சட்டத்தாலேயே ஆளப்பட்டு சுக-துக்கம் அடைகிறது” என்று கூறினான். சுக்ராசாரியார் விருத்தாசுரனிடம், “நீ மிகுந்த அறிவாளி. பிறகு எவ்வாறு அசுரத் தன்மைக்கு எதிரான சொற்களைப் பேசுகிறாய்” என்று கேட்டார்.

விருத்தாசுரன் மீண்டும் கூறினான்; “பிரம்மன்! நீங்களும் மற்ற மகாத்மாக்களும் வெற்றியின் பொருட்டு மிகப்பெரும் தவம் செய்ததைப் பார்த்துள்ளீர்கள். நான் பலத்தில் மிகவும் சிறந்தவன். ஆகவே என் பலத்தாலேயே முவுலகங்களையும் தாக்கி, அழித்து, அவ்வுலகினர் பயன்படுத்திய கந்தம், ரசம் முதலிய பொருட்களைப் பிடுங்கிக் கொண்டேன். என் உடலில் இருந்து வெளிவந்த தீ நாக்குகளால் சூழப்பட்டு, எப்போதும் ஆகாயத்தில் சஞ்சரித்து, வெல்ல முடியாதவனாக இருந்தேன். இவ்வாறு நான் தவத்தால் பெற்ற ஐஸ்வர்யம் என்னுடைய கர்மங்களால் அழிந்துவிட்டது. என்றாலும் நான் தைரியத்துடன் அதற்காகத் துயரப்படாமல் இருக்கிறேன்.

தேவராஜன் போரை விரும்பி என் முன் வந்தபோது, அவருடன் உதவிக்காக வந்த பிரபு நாராயணன் ஸ்ரீ ஹரியை நான் தரிசனம் செய்தேன். அந்த பகவான் வைகுண்டன், புருஷன், அனந்தன், விஷ்ணு, சனாதனன் எல்லாப் பூதங்களின் பிதாமகராவார். என்னுடைய தவத்தின் பலன் சிறிதளவு இன்னும் மீதமுள்ளது. ஆகவே நான் அந்த கர்மபலன் பற்றிக் கேட்க விரும்புகிறேன். அணிமா முதலிய ஐஸ்வர்யங்கள் எந்த வர்ணத்தில் நிலைபெற்றுள்ளன? அது எவ்வாறு நஷ்டமாகிறது? பிராணி எந்தக்

காரணத்தால் ஜீவன் தரிக்கிறது? எந்தக் காரணத்தால் கர்மத்தில் ஈடுபடுகிறது? எந்த சிறந்த பலனைப் பெற்று அழியாத சனாதன ரூபத்தில் நிலைபெறுகிறது? எந்தக்கர்மம் அல்லது ஞானத்தால் அந்தப் பலனை அடையலாம் என்பதைக் கூறியருளுங்கள்” என்றான்.

“யுதிஷ்டிரா! விருத்தாசுரனின் வினாக்களுக்கு சுக்ராசாரியார் அளித்த பதிலை நான் கூறுகிறேன். நீயும் உன் சகோதரர்களும் ஒன்றிய உள்ளத்துடன் கேளுங்கள்” என்ற பீஷ்மர் கூறத் தொடங்கினார்.

சுக்ராசாரியார் இந்த பூமியைத் தாங்கியுள்ள விஷ்ணு பகவானை நமஸ்கரித்து, அவருடைய உத்தமமான மகிமையைக் கூறத் தொடங்கினார். அப்போது மகாமுனிவர் சனத்குமாரர் அவர்களிடம் வந்து சேர்ந்தார். அப்போது சுக்ராசாரியாரும், விருத்தாசுரனும் சனத்குமாரரை வணங்கிப் பூஜித்தனர். சிறந்த ஆசனம் அளித்தனர். சுக்ராசாரியார் விருத்தாசுரனின் வினாக்களுக்குப் பதிலாக விஷ்ணுபகவானின் மகிமைகளை விவரிக்குமாறு சனத்குமாரரிடம் வேண்டினார். சனத்குமாரர் விஷ்ணு பகவானின் மகிமைகளை வருணிக்கலானார்.

12.4.67 விருத்தாசுரனின் ஐயங்களைப் போக்க சனத்குமாரர் விஷ்ணுவின் மகிமைகளை உரைத்தல்

பகைவருக்குத் தாபம் அளிப்பவனே! விஷ்ணு பகவானின் உத்தமமான மகிமையைக் கேள். இந்த உலகம் முழுவதும் பகவான் விஷ்ணுவிடமே நிலைத்துள்ளது என்பதை அறிந்து கொள். அந்த விஷ்ணுவே சராசர பிராணி சமுதாயத்தைப் படைக்கிறார். அவரே சமயம் வந்ததும் அவற்றை அழித்து விடுகிறார். உரிய சமயத்தில் மீண்டும் சிருஷ்டிக்கிறார். பிராணிகள் விஷ்ணுவிடமிருந்தே தோன்றுகின்றன. விஷ்ணுவிடமே லயமடைகின்றன.

விஷ்ணு பகவானை யாரும் சாஸ்திர ஞானத்தாலோ, தவத்தாலோ, யாகத்தாலோ அடைய முடியாது. புலனடக்கத்தின் மூலமே அவரைப் பெற முடியும். யாகம் போன்ற உள்-வெளி, சமம்-தமம் போன்ற கர்மங்களில் ஈடுபட்டு, மன உறுதி பெற்று, அறிவின் மூலம் மனத்தின் மாசினைப் போக்குபவனே பரம பதத்தின் அழிவற்ற சுகத்தைப் பெறுகிறான். ஜீவன் நூற்றுக்கணக்கான பிறவிகளில் தன் மனத்தைத் தூய்மை செய்து கொள்ளுகிறது. ஆனால் யாகம், சம-தமம் போன்றவற்றால் அது பெரும் முயற்சி செய்தால் ஒரே பிறவியில் தூய்மையாகிறது. நூற்றுக்கணக்கான ஜன்மங்களில் மனைவி-மக்கள் போன்ற தொடர்புடையதும்; சத்வ, ராஜ, தமம் என்னும் குணங்களால் சூழப்பட்டதுமான குற்றங்கள் அறிவாலும், பயிற்சியால் பெற்ற முயற்சியாலும் விலகுகின்றன.

விருத்தாசுரா! கர்மத்தில் பற்றுக் கொண்ட, கர்மத்திலிருந்து விரக்தியடைந்த பிராணி, சமூகம், ஆசை, வைராக்கியம் ஆகியவற்றின் காரணமாகப் பல்வேறு கர்மங்களை எவ்வாறு அடைகின்றன என்பதைக் கேள். அவர்கள் எவ்வாறு கர்மத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள்? எந்தக் காரணத்தால் அதில் நிலைக்கிறார்கள்? எந்த நிலையில் அதிலிருந்து விலகுகிறார்கள் என்பது அனைத்தையும் நான் உன்னிடம் வரிசையாகக் கூறுகிறேன். நீ கவனத்துடன் கேள்”

பகவான் ஸ்ரீ ஹரி நாராயணன் முதலும் முடிவும் இல்லாதவர். அவரே சராசர பிராணிகளைப் படைக்கிறார். அவரே பிராணிகளின் கூடர, அகூடர ரூபத்தில் இருக்கிறார். 11 புலன்களுடைய மாறும் சர்க்கமும் அவருடைய ஸ்வரூபமேயாகும். அவர் தன்னுடைய சைதன்ய மயமான கிரணங்களின் மூலம் உலகு அனைத்திலும் வியாபித்துள்ளார்.

தைத்ய மன்னா! பூமி பகவான் விஷ்ணுவின் இரு திருவடிகள் என்று கருது. சொர்க்கலோகம் அவருடைய தலை. நான்கு திசைகளும் நான்கு புஜங்கள். ஆகாயம் அவருடைய காது, சூரியன் அவருடைய கண்கள். மனம் சந்திரன். அறிவு அவருடைய நித்திய ஞான விருத்தியாகும். நீர் ரசனேந்திரியமாகும். கிரகங்கள் அவருடைய இரு புருவங்களுக்கிடையில் உள்ளன. நகூத்திர மண்டலம் கண்களிலிருந்து தோன்றுகிறது. அவர் எல்லாப் பூத சொரூபமும் ஆவார். உலகின் ஆதிகாரணன், பரமேஸ்வரன்; சத்வ, ரஜோ, தமோ குணங்களை நாராயண மயமாகக் கருது. எல்லா ஆஸ்ரயங்களுக்கும் அவரே பலனாவார்.

அறிவுள்ளவர்கள் கர்மங்களால் கிடைக்கத்தக்க பலன் என்று அவரைக் கருதுகிறார்கள். கர்மங்களைத் துறப்பதால் கிடைக்கும் பலனும் அவரேயாவார். வேத மந்திரம் அவருடைய ரோமம். பிரணவம் அவருடைய வாக்கு. பல வர்ணமும், ஆஸ்ரமங்களும் அவருடைய நிழலாகும். அவருக்குப் பல முகங்கள் உண்டு. இதயத்தில் நிலைத்த தர்மமும் அவருடைய சொரூபமேயாகும். அவரே பிரம்மம். அவரே ஆத்ம தரிசனமான தர்மம். அவரே தவம்; அவரே சத்வ சொரூபம். வேதம், சாஸ்திரம், சோமபாத்திரம், 16 ரித்விஜர்கள் உள்ள யாகமும் அவரே. அவரே பிரம்மா, விஷ்ணு, அஸ்வினி குமாரர், இந்திரன், மித்ரன், வருணன், யமன் மற்றும் குபேரனாவார். அவர் தனித்தனியாகத் தரிசனம் அளித்தாலும், தன்னுடைய ஒற்றுமையை அறிவார். நீயும் உலகத்திலுள்ள அந்தப் பரமாத்மாவிற்குக் கட்டுப்பட்டவன் என்பதை அறிந்து கொள்.

தைத்ய மன்னா! பல உருவங்களில் வெளிப்படும் அந்த பரமாத்மாவின்

ஒற்றுமையை வேதம் எடுத்துக் கூறுகிறது. ஜீவன் அறிவின் பலத்தாலேயே பிரம்மத்தை அறிகிறது. அப்போது ஜீவனின் அறிவில் பிரம்மம் பிரகாசிக்கிறது. பல ஜீவன்கள் கோடிக்கணக்கான கல்பங்கள் தாவர ரூபத்தில் ஒரே இடத்தில் நிலைத்துள்ளன. பல ஜீவன்கள் அவ்வளவு சமயம் அங்கும் இங்கும் சஞ்சரிக்கின்றன.

அசுர மக்களின் சிருஷ்டியின் அளவு 500 யோஜனை நீளமும், 500 யோஜனை அகலமும் 2 மைல் சூழலும் உள்ள பல ஆயிரம் பெரிய கிணறுகளின் எண்ணிக்கைக்குச் சமமானது. அதில் ஒரு கிணற்றில், ஒரு நாள் ஒருவன் ஒரே ஒரு வாளி நீரை வெளியே எடுத்துவிட வேண்டும். இவ்வாறு செய்து அந்தக் கிணறுகளின் நீர் முழுவதையும் வெளியேற்ற எவ்வளவு காலம் ஆகுமோ அவ்வளவு காலம் பிராணிகளின் சிருஷ்டி சம்ஹாரத்தின் முடிவு காலமாகும். (கணக்கிட முடியாத காலம். ஞானமின்றி உலகை அழிக்க முடியாது).

பிராணிகளின் வண்ணம் ஆறுவகை. சியாமம், புகை வண்ணம், நீலம், சிவப்பு, மஞ்சள், வெள்ளை என்பன. இவற்றில் முதல் மூன்றின் சுகம் நடுத்தரமானது. சிவப்பு வண்ணம் சிறப்பாகப் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடியது. மஞ்சள் சுகமளிப்பது. வெள்ளையைப் போன்றது மிகவும் சுகமளிப்பது. வெண்மை மாசற்று, சோகமின்றி, முயற்சி இல்லாமல் இருப்பதால் சித்தி அளிக்கிறது. ஜீவன் ஆயிரக்கணக்கான பிறவிகளை ஏற்றுப் பின் மனிதப் பிறவிக்கு வந்து எப்போதாவது சித்தியை அடைகிறது.

இந்தப் பிராணிகளின் வண்ணத்தில் தோன்றிய கதியை இந்திரன் மங்களமான தத்துவ ஞானத்தைப் பெற்று எங்களிடம் வருணித்தார். வெண்மை வண்ணமுடையவர்களும் இத்தகைய ஞானத்தைப் பெறுகின்றனர். இது காலத்தாலேயே அமைக்கப்படுகிறது. இவ்வுலகில் ஜீவ சமுதாயத்தின் பரகதி 14 லக்ஷம் என்று கூறப்படுகிறது. ஜீவன் ஊர்தவ லோகம் செல்லுவதும் அதே 14 கரணங்களால் நடைபெறுகிறது. இந்த ஜீவன்கள் பல்வேறு இடங்களில் வாசம்புரிந்து வீழ்ச்சியடைவதும் விஷ்ணுவின் சம்பந்தத்தாலேயே நடைபெறுகிறது.

சியாம வண்ணத்தின் கதி நீசமானது. அது நரகத்தை அளிக்கும் மறுக்கப்பட்ட தீய வழியில், 14 கரணங்கள் மூலம் பாவம் புரிவதால் பல கல்பங்கள் நரகத்திலேயே வாசம் புரிகிறது. லக்ஷக்கணக்கான முறை நரகத்தில் சஞ்சரித்து பிறகு புகை வண்ணமாகிறது. இது விலங்கு-பறவை பிறவியாகும். பெரும் துயரத்தோடு யுக முடிவு வரை அதில் வாழ்ந்து பின் அந்தச் சங்கடத்திலிருந்து மீள்கிறது. அதே ஜீவன் சத்வ குணத்தோடு

இருக்கும்போது, தமோ குணத்தைத் தன் அறிவின் மூலம் விலக்கி சிவப்பு வண்ணத்தைப் பெறுகிறது. சத்வ குணத்தில் சிறிது குறைவு இருக்கும்போது அந்த ஜீவன் நீல வண்ணத்தைப் பெற்று மனித லோகத்தில் வந்து போகத் தொடங்குகிறது.

பிறகு அந்த ஜீவன் மனித உலகில் ஒரு கல்பம் வரை தன் தர்மத்தால் ஏற்பட்ட பந்தங்களில் கட்டுண்டு, துயரப்பட்டு, மெல்ல, மெல்லத் தன் தவத்தை அதிகரித்துக் கொள்ளுகிறது. அப்போது மஞ்சள் ஒளியைப் பெறும் ஜீவன் தேவர் உலகத்தை அடைகிறது. அங்கு நூற்றுக்கணக்கான கல்பங்கள் கழிந்ததும், புண்ணியம் குறைந்து மறுபடி மனிதனாகிறது. இவ்வாறு ஜீவன் தேவனிலிருந்து மனிதனாகவும், மனிதனிலிருந்து தேவனாகவும் ஆகிறது. ஆயிரக்கணக்கான கல்பங்கள் தேவலோகத்தில் ஜீவன் சிற்றின்ப அனுபவத்திலிருந்து விடுபடுவதில்லை. ஒவ்வொரு கல்பத்தின் அசுப பலனையும் நரகத்திலிருந்து 19 ஆயிரம் பல்வேறு கதிகளை அடைந்து பிறகு விடுபடுகிறது. மனிதனைத் தவிர மற்ற அனைத்துப் பிறவிகளிலும் சுக-துக்க போகங்கள் கிடைக்கின்றன.

மனிதனுக்கு மட்டுமே மோக்ஷ யோகம் கிட்டுகிறது. மற்ற உயிர்களுக்கு அல்ல. இதனை நீ நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தேவருலகத்தில் புண்ணியத்தின் பயனை அனுபவிக்கும் ஜீவன் அங்கிருந்து தவறியதும் மனிதப் பிறவியை அடைகிறது. மண்ணுலகில் 800 கல்பங்கள் அது தொடர்ந்து பிறவி எடுக்கிறது. பிறகு சுபகர்மங்களைச் செய்து மறுபடியும் தேவப் பிறவியை அடைகிறது. பக்தியும், ஞானமும் பெற்ற பிறகே பரமாத்மாவை அடைகிறது.

விருத்தாசுரா! அந்த ஜீவன் காலக்கிரமத்தால் அசுப கர்மங்களைச் செய்து, சிலசமயம் மனிதப் பிறவிக்கும் கீழே சென்றுவிடுகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் கீழே இருக்கக் கூடிய தாவரப் பிறவியையும் அடைகிறது. இவ்விதம், மேன்மை வீழ்ச்சி என்னும் சக்கரத்தில் அகப்பட்ட ஜீவ சமூகத்திற்கு சித்தி கிடைக்கும் வகையை உனக்குக் கூறுகிறேன்; கேள்.

வரிசையாக சிவப்பு வண்ணம், மஞ்சள் வண்ணம், வெண்மை வண்ணமாகி அந்த ஜீவன் முறையாக 700 திவ்ய உடல்களை ஆஸ்ரயித்து, “பூ” முதலிய 7 உத்தம லோகங்களில் சஞ்சரித்துப் பூர்வ, புண்ணிய பிரபாவத்தால் வேகமாகத் தூய்மையடைந்து பிரம்மலோகத்தை அடைகிறது. இயற்கை, மகத் தத்துவம், அகங்காரம், பஞ்சதன் மாத்திரைகள் ஆகிய எட்டும் மற்ற 60 தத்துவங்களும் (பஞ்சபூதங்களின் தத்துவங்கள் 50; பஞ்சபூதங்கள் 5, அறிவின் ஐந்து குணங்கள்) இவற்றின் நூற்றுக்கணக்கான

விருத்திகளும் தேஜஸ்வியான யோகிகளின் மனத்தால் தடுக்கப்படுகின்றன. யோகிகள் சத்வ, ரஜ, தம என்னும் குணங்களையும் வென்றுவிடுவார்கள். ஆகவே வெண்மை நிற புருஷனுக்குக் கிடைக்கும் உத்தமகதி அந்த யோகிகளுக்குக் கிடைக்கிறது.

பாவங்கள் அழிந்துவிட்ட யோகிகளும், யோகத்தால் உண்டான ஐஸ்வர்யத்தின் சுகபோக வாசனையைத் துறந்துவிடுவார்களாகில், அவர்கள் விரும்பவில்லை என்றாலும் ஒரு கல்பகாலம் தன் சாதனையின் பலனாக மகர்லோகம், ஜனலோகம், தபோலோகம், சத்யலோகம் என்னும் நான்கு உலகங்களிலும் வரிசையாக வாசம்புரிகிறார்கள். ஆனால் நல்ல யோக சாதனத்தில் திறமையற்ற யோகப்ரஷடன் 100 கல்பங்கள் வரை மேலே உள்ள உலகங்களிலும் வாசம்புரிகிறார்கள். பிறகு மீதமுள்ள கர்ம சம்ஸ்காரங்களோடு அங்கிருந்து திரும்பி மனித உலகில் முதலில் இருந்ததை விடச் சிறந்த மகிமையுடைய மனித உடலைப் பெறுகிறான். பிறகு மனிதப் பிறவியிலிருந்து படிப்படியாக முன்னேறி தேவர் முதலிய பிறவிகளை அடைகிறான். அவன் ஏழு உலகங்களிலும் பிரபாவசாலியாகி ஒரு கல்பம் வரை வாசம் புரிகிறான்.

பிறகு அந்த யோகி 'பூ' முதலிய ஏழு உலகங்களும் அழியக்கூடியது என்பதை அறிந்து மனித உலகத்தில் நன்றாக வாசம் புரிகிறான். சரீரம் முடிந்ததும் அவன் மாறுதலற்றதும், முடிவற்றதுமான பரமபதத்தை அடைகிறான்.

அந்த மாறுதலற்ற, முடிவற்ற இடம் சிலருடைய கருத்தின்படி மகாதேவனுடைய கைலாசம் ஆகும். சிலரின் கருத்தின்படி விஷ்ணுவின் வைகுண்ட தாமம், சிலரின் கருத்தின்படி பிரம்மாவின் சத்யலோகமும் ஆகும். சிலர் அதைப் பகவான் சேஷன் அல்லது அனந்தனின் தாமம் என்று கூறுகிறார்கள். சிலர் அதை ஜீவனின் பரமதாமம் என்று கூறுகிறார்கள். சிலர் அதை எங்கும் வியாபித்த சின்மய ஒளியுடைய பரப்பிரம்மத்தின் சொரூபம் என்று கூறுகிறார்கள்.

ஞானாக்னியின் மூலம், ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, காரண சரீரங்களை எரித்துவிட்டவர்கள் பிரளய காலத்தில் எப்போதும் பரமாத்மாவை அடைகிறார்கள். பிரம்மலோகத்திற்குக் கீழ் உள்ள லோகங்களில் வாழும் சாதகர்கள் பரப்பிரம்மத்தை அடைகிறார்கள். பிரளய காலத்தில் தேவபாவத்தை அடைந்த ஜீவன் கர்மபலனை முடிப்பதற்கு முன்பே லயத்தை அடைந்துவிடுகிறது. கல்பத்தின் முடிவில் மறுபடி மக்கள் சிருஷ்டிக்கப்படும்போது ஜீவன் மீதமான கர்மபலனை அனுபவிப்பதற்காக

முன் கல்பத்தில் கிடைத்த இடங்களை அடைகின்றன. ஆனால் கல்பத்தின் முடிவில் பிறவியின் கர்மபலனான போகத்தை முடித்து விட்டவர்கள் சொர்க்கம் அழிந்ததும், வேறு கல்பத்தில் கர்மத்திற்கேற்ற மனிதப் பிறவியை அடைகிறார்கள்.

சித்தர்களுக்கான லோகத்தில் இருந்து விழுந்து மண்ணுலகம் வந்துள்ள யோகிகளுக்கு சமமான சாதன பலம் நிரம்பிய மற்ற யோகிகளும் ஒரு லோகத்தில் இருந்து அதைவிட மேலான லோகத்திற்குச் சென்று சித்த புருஷர்களின் கதியை அடைகிறார்கள். ஆனால் அவ்வாறு இல்லாதவர்கள் விபரீத பாவத்தால் தத்தம் கதியை அடைகிறார்கள். எந்த சாதகன் எப்போதும் தூய மனத்தோடு அந்த தூய பரமகதியை விரும்புகிறானோ அவன் அதை அவசியம் பெறுகிறான். பிறகு, மாறுதலற்ற கிடைத்தற்கரிய சனாதன பிரம்மபதத்தை அடைந்து அதிலேயே நிலைபெற்று விடுகிறான். பலசாலியான அசுரா! இவ்விதம் நான் நாராயணனுடைய பிரபாவத்தை உனக்குக் கூறினேன்” என்று சனத்குமாரர் விருத்தாசுரனிடம் சொன்னார்.

விருத்தாசுரன் அவரிடம், “நான் தங்களுடைய சொற்களை நன்கு புரிந்து கொள்கிறேன். உண்மை என்று அறிந்து கொள்கிறேன். உங்களுடைய வாக்கினால் என்னுடைய பாவங்களும், களங்கங்களும் விலகிவிட்டதாக உணர்கிறேன். பகவன்! மகாதேஜஸ்வியும், முடிவற்றவரும், எங்கும் வியாபித்தவருமான விஷ்ணுவின் எல்லையற்ற சக்தி மிகுந்த சம்சார சக்கரம் சுழன்று கொண்டிருக்கிறது. இந்த விஷ்ணுவின் சனாதனமான இடத்திலிருந்தே படைப்பு முழுவதும் தொடங்குகிறது. புருஷோத்தமனான விஷ்ணுவிடமே எல்லா உலகங்களும் நிலைபெற்றுள்ளன” என்று கூறினான். பின் தன் ஆத்மாவைப் பரமாத்மாவில் ஈடுபடுத்தித் தியானம் செய்து உயிர்துறந்து விஷ்ணுவின் பரமதாமத்தை அடைந்தான்.

12.4.68 பீஷ்மர் பகவான் விஷ்ணுவைப் புகழ்தல்

பீஷ்மர் உரைத்த விருத்தாசுரனின் வரலாற்றை யுதிஷ்டிரர் கேட்டார். பிறகு அவரிடம், “பாட்டனாரே! சனத்குமாரர் விருத்தாசுரனிடம் வருணித்த பகவான் விஷ்ணு நம்முடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்தானே?” என்று கேட்டார். பீஷ்மர் பகவானின் மகிமைகளை அவருக்கு விளக்கினார். யுதிஷ்டிரா! மூலகாரண ரூபத்தில் உள்ள பகவான் நாராயணன் ஆவார். அவர் தன்னுடைய சின்மய சொரூபத்தில் நிலைத்துத் தன்னுடைய செல்வாக்கினால் பலவகைப் பொருட்களையும் சிருஷ்டிக்கிறார். தன் மகிமை சிறிதும் குறையாத பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அந்த பகவான் நாராயணனின் நான்காவது அம்சம் ஆவார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தன் நான்காவது அம்சத்தாலேயே மூவுலகையும் படைக்கிறார்.

சனாதனரான நாராயணன் பிரளய காலத்திலும் இருக்கிறார். அவரே மிகுந்த பலசாலி. எல்லோருக்கும் தலைவர். பகவான் ஸ்ரீ ஹரி, கல்பத்தின் முடிவில் நீருக்குள் சயனிக்கிறார். அவரே இந்த சாஸ்வதமான லோகங்கள் அனைத்திலும் சஞ்சரிக்கிறார். அனந்தரும், சனாதனருமான ஸ்ரீ ஹரி எல்லாக் காரணங்களுக்கும் விருப்பும் உணர்வும் அளித்து முழுமையாக்குகிறார். அவருடைய கதியை யாரும் தடுக்க முடியாது. அவரிடமே இந்த விசித்திர உலகனைத்தும் நிலைபெற்றுள்ளது” என்று பீஷ்மர் விளக்கினார்.

12.4.69 யுதிஷ்டிரரின் ஐயமும், பீஷ்மரின் விளக்கமும்

“பாட்டனாரே! விருத்தாசுரன் ஆத்மாவின் உண்மை சொருபத்தை அறிந்து துயரப்படாமல் சுகமாக இருந்தான் என்று நான் நினைக்கிறேன். அவன் தூய குலத்தில் தோன்றினான். இயல்பாகவே தூயவன். அவன் சத்யம் என்னும் தேவனாக இருந்ததினாலேயே மறுபடி இவ்வுலகிற்குத் திரும்பவில்லை. அவன் பசு-பசுடிகளின் பிறவியிலிருந்தும், நரகத்திலிருந்தும் விடுபட்டு விட்டான். மஞ்சள் வண்ணமுடைய தேவசர்க்கத்திலும், சிவப்பு வண்ணமுடைய அனுக்ரஹ சர்க்கத்திலும் இருக்கும் பிராணி, சிலசமயம் தாமஸ கர்மங்களால் கோணலான பிறவியை அடைகிறது.

நாங்கள் இன்னும் அதிக ஆபத்தில் உள்ளோம். துன்பமயமான சுக-துக்க பாவத்தில் பற்றுக் கொண்டுள்ளோம். இந்த நிலையில் எங்களுக்கு என்ன கதி கிடைக்கும் என்பது தெரியாது. நாங்கள் மீண்டும் நீலவண்ணமுடைய மனிதப் பிறவியைப் பெறுவோமா, அல்லது சியாம வண்ணமுடைய தாவரத்தைக் காட்டிலும் இழிந்த பிறவியை அடைவோமா என்பது தெரியாது.” என்று யுதிஷ்டிரர் மறுபிறவியில் தங்கள் நிலை என்னவாகும் என்று கவலையுடன் கூறினார்.

பீஷ்மர் அவருக்குப் பதிலளித்தார்; “யுதிஷ்டிரா! நீங்கள் அனைவரும் தூய குலத்தில் தோன்றித் தீவிர விரதங்களை நன்கு கடைப்பிடித்தவர்கள். ஆகவே தேவலோகத்தில் சஞ்சரித்து மீண்டும் மனிதப் பிறவியைப் பெறுவீர்கள். நீங்கள் உரிய சமயத்தில் சுகத்தோடு சந்தானங்களைத் தோற்றுவித்துத் தேவலோகத்திற்குச் சென்று சுகம் அனுபவிப்பீர்கள். பிறகு சித்தியடைந்து சித்தர்களாகிவிடுவீர்கள். நீங்கள் அனைவரும் மாசற்றவர்கள், பாவமற்றவர்கள். எனவே உன் மனதில் துர்கதியின் பயம் தோன்றக்கூடாது” என்றார்.

12.4.70 யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் இந்திரன்-விருத்தாசுரனுக்கிடையில் போரின் விவரத்தைக் கேட்டறிதல்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டார்; “பாட்டனாரே! அளவற்ற

தேஜஸ்வியான விருத்தாசுரனின் தர்மநிஷ்டையும், அறிவும் உவமையற்றது. விஷ்ணுவிடம் அவன் கொண்ட பக்தியும் உயர்ந்தது. இந்த தர்மாத்மா, விஷ்ணு பக்தன், வேதங்களைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டவன் எப்படி இந்திரனால் கொல்லப்பட்டான்? என்பதை எனக்குக் கூறுங்கள்” என்றார்.

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறலானார்; “மன்னா! இந்திரன் விருத்தாசுரனுடன் போரிடச் சென்றார். விருத்தாசுரன் பேருருப்படைத்தவன். அவனைக் கண்டு இந்திரன் உணர்விழந்தது போலாகிவிட்டார். அப்போது வசிஷ்டர் இந்திரனுக்கு உற்சாகமூட்டினார். மகரிஷிகள் வேண்டிக் கொண்டதற்கிணங்கச் சிவபெருமான் ஜ்ரவடிவில் விருத்தாசுரனைப் பீடித்தார். பகவான் விஷ்ணுவும் இந்திரனின் வஜ்ராயுதத்தில் பிரவேசித்தார். ஜ்ரத்தால் பீடிக்கப்பட்ட விருத்தாசுரனை இந்திரன் வஜ்ரத்தால் அடித்து வீழ்த்தினார். பெரும் தவம் புரிந்தவனான விருத்தனை வதைத்ததால் இந்திரனைப் பிரம்மஹத்யா பீடித்தது.

இந்திரன் பிரம்மஹத்யாவிடம் இருந்து தப்பிக்கப் பிரம்மாவைச் சரணடைந்தார். பிரம்மா பிரம்மஹத்யாவிடம் இந்திரனை விட்டு விடும்படிக் கூறினார். பிரம்மஹத்யா பிரம்மாவிடம் தனக்கு வசிப்பிடம் கேட்டது. பிரம்மா, மரம் முதலிய தாவரங்கள், பெண், நீர், அக்னி இவற்றிடம் கால் கால் பகுதியாகப் பிரித்து பிரம்மஹத்யாவிற்கு வசிப்பிடம் அளித்தார். இந்த நான்கு இடங்களிலும் குற்றம் புரிபவரிடம் பிரம்மஹத்யா சென்று சேர்ந்து வசிக்கலாம் என்று அதற்கு விடுதலைக்குரிய உபாயத்தையும் தெரிவித்தார்.

யுதிஷ்டிரா! அளவற்ற தேஜஸ்வியான இந்திரன் தன்னுடைய நுட்பமான அறிவின் துணையுடன் பெரும் அசுரனான விருத்தாசுரனை வதம் செய்தார். இந்திரன் பகைவனை வென்றது போல் நீயும் இந்தப் புவியில் யாரிடமும் தோல்வியடையமாட்டாய். இப்போது நீ மேலும் கேட்க விரும்புவதை கேள்” என்றார்.

12.4.71 யுதிஷ்டிரர் ஜ்ரத்தின் உற்பத்தி பற்றிக் கேட்பதும், பீஷ்மரின் பதிலும்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் தன் வினாவைக் கேட்டார்; “பிதாமகரே! விருத்தாசுரன் உடலில் ஜ்ரம் பிரவேசித்ததால் இந்திரன் அவரை வதம் செய்தார் என்று கூறினீர்கள். இந்த ஜ்ரம் என்பது எவ்வாறு உற்பத்தியானது?” என்று கேட்டார்.

பீஷ்மர் அவரிடம் கூறலானார்; “மன்னா! ஜ்ரத்தின் தோற்றம் பற்றித் தெரிந்து கொள். சுமேரு மலையில் ‘ஜோதிஷக்’ என்னும் சிகரத்தில்

மகாதேவன் ஒரு தங்க ஆசனத்தில் தன் இடதுபுறம் மலையரசன் மகள் பார்வதியுடன் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது மகரிஷிகளும், சித்தர்களும், வித்யாதரர்களும், அவரைச் சூழ்ந்து உபாசித்தனர். மகாதேவனின் பணியாட்களும் அங்கு பலவகை அஸ்திர-சஸ்திரங்களோடு நின்றிருந்தனர். கங்கையும்கூட அவரை ஆராதித்து வந்தது.

அப்போது தக்ஷன் பிரஜாபதி யாகம் செய்யத் தீர்மானித்துத் தேவர்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தார். தேவர்கள் அனைவரும் மகாதேவனின் அனுமதி பெற்று தக்ஷனின் யாகத்தில் கலந்து கொள்ள விமானங்களில் ஏறி ஹரித்வார் சென்றனர். உமா, பரமேஸ்வரனிடம் தேவர்கள் எங்கு செல்லுகிறார்கள் என்று கேட்டார். மகாதேவன் அவர்கள் தக்ஷப்பிரஜாபதியின் அஸ்வமேத யாகத்திற்குச் செல்லுகின்றனர் என்று பதிலளித்தார். உமா அவரிடம் தாங்கள் ஏன் இந்த யாகத்திற்குச் செல்லவில்லை என்று வினவினார். மகாதேவன் எனக்கு யாகத்தில் பாகம் அளிக்கத் தேவர்கள் தீர்மானிக்கவில்லை. முன்பே தர்மப்படி எனக்குப் பாகம் அர்ப்பணிக்கவில்லை என்று கூறினார். அதனைக்கேட்ட பார்வதி “எல்லோரையும் விடப் பிரபாவசாலியும், வெல்ல முடியாதவரும், புகழ் மிக்கவருமான உங்களுக்கு யாகத்தில் பாகம் மறுக்கப்பட்டது எனக்கு மிகவும் துயரம் அளிக்கிறது” எனக் கூறி மௌனமானார்.

பார்வதியின் மனம் துயரத்தால் நடுங்குவதைக் கண்ட பசுபதி அவர் என்ன செய்ய விரும்புகிறார் என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். பினாகபாணி தன் யோகபலத்தினால் தன்னுடைய பணியாட்களான பார்ஷதர்கள் மூலம் யாகத்தை அழிக்கத் தொடங்கினார். யாக வியூபங்கள் பெயர்த்து எறியப்பட்டன. யாக சேவகர்கள் வதம் செய்யப்பட்டனர். யாகம் இதைக்கண்டு பயந்து, மானுருவம் தரித்து ஆகாயத்தை நோக்கி ஓடியது. சிவபெருமான் கையில் வில்லுடனும், அம்புடனும் அதனைப் பின் தொடர்ந்தார்.

சிவனின் அளவற்ற கோபத்தால், அவருடைய நெற்றியிலிருந்து தோன்றிய வியர்வைத் துளி பூமியில் விழுந்தது. அது விழுந்த இடத்தில் தோன்றிய அக்னியில் இருந்து ஒரு குள்ளமான, சிவந்த கண்களுடைய, தாடி-மீசையுடன் கூடிய பயங்கரமான ஒருவன் தோன்றினான். உடல் முழுதும் ரோமத்தால் நிரம்பிய அந்த சக்தியுடைய புருஷன் தீ வைக்கோல் போரை எரிப்பதுபோல் யாகத்தை எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிட்டான். அவனுடைய கால்களின் அழுத்தத்தால் பூமி மிக வேகமாக நடுங்கியது. உலகனைத்திலும் குழப்பம் ஏற்பட்டது. இதனைக் கண்ட பிரம்மா உலகின் அந்த நிலையைச் சுட்டிக்காட்டி அவரிடம் கூறலானார்.

“சர்வேஸ்வரா! உங்கள் கோபத்தை அமைதிப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள் தர்மம் அறிந்த தேவா! உங்கள் வியர்வையில் இருந்து தோன்றிய புருஷனின் பெயர் ஜரமாகும். இவன் எல்லா உலகிலும் சஞ்சரிப்பான். உங்களுடைய தேஜஸான இந்த ஜரம் ஒரே உருவத்தில் இருக்கும்போது பூமி முழுவதும் இதன் வேகத்தைத் தாங்க முடியாது. எனவே இதைப் பல உருவங்களில் பகுத்துவிடுங்கள்” என்று வேண்டினார். பிரம்மா மகாதேவனுக்கு யாகத்தில் பாகம் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்தார். மகாதேவனும் மகிழ்ச்சியுடன் தன்னிடம் இருந்த தோன்றிய ஜரத்தைப் பல உருவங்களில் பகுத்துவிட்டார்.

யானைகளின் தலையில் தோன்றும் வேதனை, மலைகளின் சிலாஜிதம், நீரில் ஏற்படும் பாசி, சர்ப்பங்களின் தோல், பசு மாடுகளின் குளம்புகளில் ஏற்படும் கோரக் என்னும் வியாதி, பூமியில் தரிசு நிலம், பசுக்களின் பார்வை சக்தி குறைபாடு, மயில்களில் தோகை வெளிப்படுதல், குயிலின் கண் நோய், ஆடுகளின் பித்த பேதம், கிளிகளின் விக்கல் ஆகிய உருவங்களில் இந்த ஜரம் பகுக்கப்பட்டது. ஆனால் மனிதர்களிடம் இது ஜரம் என்னும் பெயரிலேயே பிரசித்தமாக உள்ளது. இந்த மகேஸ்வர ஜரமே விருத்தாசுரனின் உடலில் புகுந்தது. அவனுடைய வதத்திற்குக் காரணமானது,” என்று பீஷ்மர் ஜரத்தின் தோற்றம் பற்றியும் அது பல்வேறு இடங்களில் பகிரப்பட்டதையும் யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்கிக் கூறினார்.

தொடர்ந்து, பார்வதியின் கோபம்; சிவனிடம் இருந்து வீரபத்ரன் தோற்றம்; பார்வதியின் கோபத்திலிருந்து காளியின் உற்பத்தி, இவ்விருவரும் தத்தம் கணங்களுடன் யக்ஷனுடைய யாகத்தை அழித்தல், தக்ஷன் சிவபெருமானை ஆயிரம் திருநாமங்களால் துதி செய்தல், சிவபிரான் தக்ஷனுக்கு அருள் புரிந்தமை, சிவ சகஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரத்தைத் துதிப்பதால் பெறும் நற்பலன்கள் அனைத்தையும் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்கி அருளினார்.

12.4.72 அத்யாத்ம தத்துவம், அதன் பலன் பற்றிப் பீஷ்மர் கூறுதல்

யுதிஷ்டிரர், “பிதாமகரே! சாஸ்திரத்தில் மனிதனுக்குக் கூறப்பட்ட அத்யாத்ம தத்துவம் என்பது என்ன? அது எங்கிருந்து தோன்றியது?” எனக் கேட்டார். பீஷ்மர் அவருக்கு விளக்கலானார்.

“குழந்தாய்! அறிவின் மூலம் எல்லா விஷயத்தின் உத்தம ஞானத்தை அளிப்பது அத்யாத்ம தத்துவம் ஆகும். பூமி, வாயு, ஆகாயம், ஜலம், தேஜஸ் என்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களிடமே எல்லாப் பிராணிகளும் தோன்றுகின்றன. அவற்றிலேயே லயமடைகின்றன. பிராணிகளின் உடல்

என்பது அந்த ஐம்பெரும் பூதங்களின் காரியசமூகம் ஆகும். மகாபூதங்கள் சூட்சும பூதத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு அந்த சூட்சும பூதத்திலேயே லயமடைகின்றன. அலைகள் கடலிலிருந்து தோன்றி அதிலேயே மறைவது போல எல்லாப்பிராணிகளும் பரமாத்மாவிடம் இருந்து தோன்றி மீண்டும் அவரிடமே லயமடைகின்றன, பிராணிகளின் சரீரங்கள் அனைத்தும் ஐம்பெரும் பூதங்களில் இருந்து தோன்றி அவற்றிலேயே லயமாகின்றன. சப்தம் ஆகாயத்தின் குணம்; உடல் பூமியின் குணம்; உயிர் வாயுவினுடையது; ரஸம் நீரினுடையது; ரூபம் அக்னியின் குணமாகும்.

எல்லா ஸ்தாவர-ஐங்கம சரீரங்களும் சிருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் பரமாத்மாவிடமிருந்து தோன்றிப் பிரளயகாலத்தில் அவரிடமே லயமாகின்றன. சப்தம், கேட்கும் புலனான காது, துவாரங்கள் இந்த மூன்றும் ஆகாயத்தின் காரியங்கள். ரசம், சினைகம், நாக்கு இவை நீரின் குணம் அல்லது காரியங்கள். ரூபம், கண், பரிபாக்கம் என்பவை அக்னியின் காரியங்கள். கந்தம், கேட்பது, உடல் ஆகிய மூன்றும் பூமியின் குணங்கள். உயிர், ஸ்பரிசம், செயல் என்ற மூன்றும் வாயுவின் குணங்கள். இவையே பாஞ்ச பௌதிக குணங்கள் எனப்படும்.

ஈஸ்வரன் பிராணிகளின் உடலில் சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் குணங்களையும், காலம், கர்மம், அறிவு, மனம் இவற்றோடு ஐந்து ஞானேந்திரியங்களையும் படைத்துள்ளார். உடலுக்குள் அறிவு முழுமையாக வியாபித்திருக்கிறது. மனிதஉடலில் ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஆறாவது மனம், ஏழாவது அறிவு, எட்டாவதாகக் கேட்குந்ருனும் உள்ளன. ஐந்து புலன்களும், ஜீவாத்மாவும் காரியப்பகுப்பிற்கேற்ப தனித்தனியானவை, ரஜோ, தமோ, சத்வகுணங்கள் ஜீவாத்மாவையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன. புலன்கள் தம் தொழிலை (பார்த்தல், கேட்டல், முதலியன) செய்யும்போது மனம் ஐயம் கொள்ளுகிறது; அறிவு ஐயத்தைத் தீர்த்துத் தீர்மானம் செய்கிறது ஆத்மா அல்லது கேட்குந்ருன் சாட்சியாக, பார்ப்பவனாக மட்டுமே இருக்கிறது.

சத்வ, ரஜ, தம, கால, கர்மம் என்னும் ஐந்து குணங்கள் மூலம் அறிவு அடிக்கடி பல்வேறு விஷயங்களை நோக்கி அழைத்துச் செல்லப்படுகிறது. அறிவே, மனத்துடன் சேர்ந்து எல்லாப் புலன்களையும் இயக்குகிறது. அறிவு கண் மூலம் பார்க்கிறது. காதின் மூலம் கேட்கிறது. மூக்கின் மூலம் வாசனையை முகருகிறது. சுவையினை நாக்கின் மூலம் ருசிக்கிறது. தொடும் உணர்வினை தோல் மூலம் பெறுகிறது. அறிவு அடிக்கடி மாறுகிறது. பிரார்த்தனை செய்யும்போது மனமாகிவிடுகிறது. அறிவின் இந்த தனித்தனி அதிஷ்டானங்களே புலன்கள் எனப்படுகின்றன. இந்தப் புலன்கள் களங்கப்படுமானால் அறிவும் குற்றமுடையதாகிறது.

ஆத்மாவைச் சார்ந்துள்ள அறிவு சாத்வீக, தாமஸ, ராஜஸ குணங்களோடு இருக்கிறது. அதனால் சிலசமயம் மகிழ்ச்சியுடனும், சிலசமயம் துயரத்துடனும் இருக்கிறது அறிவே இந்த மூன்று பாவங்களையும் பின்பற்றுகிறது. கடல் பெரும் அலைகளோடு இருந்தாலும், கரையை மீறாததுபோல அறிவு சாத்வீகம் என்ற மூன்று குணங்களையும் மீறுவதில்லை. ரஜோ குணத்தில் ஈடுபடும்போது உடல் அல்லது மனம் காரணத்துடனோ, காரணமின்றியோ, தாகம், துயரம், தாபம், அதிருப்தி, பொறுமையின்மை போன்ற பாவனைகளுடன் தோற்றமளிக்கிறது. சாத்வீக குணம் அதிகரிக்கும்போது, மகிழ்ச்சி, அன்பு, ஆனந்தம், சுகம் ஆகியவற்றை மனம் பெறுகிறது. ஆசை, மோகம், குற்றம், பயம், கனவு, சோம்பல், உறக்கம் முதலியன தமோ குணத்தின் குணங்கள் ஆகும்.

இவ்வாறு ரஜோ குணம், தமோ குணம் இவற்றின் அறிகுறிகள் தோன்றும் போது, மனிதன் அறிவின் துணையோடு தன்னுடைய கவனத்தைத் திருப்பிக்கொள்ள வேண்டும். இவையே அறிவின் நிலைகள் ஆகும். இதை அறிந்த மனிதன் ஞானியாகிறான். இதுவே ஞானியின் லட்சணமாகும்.

அறிவு, ஆத்மா இரண்டும் சூட்சுமமான தத்துவங்களாகும். அறிவு குணங்களைச் சிருஷ்டிக்கிறது. ஆத்மா குணங்களைச் சிருஷ்டிப்பதில்லை. சாட்சியைப் போலப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. அறிவும், ஆத்மாவும் இயல்பாகவே ஒன்றில் இருந்து மற்றொன்று வேறானது ஆனால் எப்போதும் சேர்ந்தே காணப்படுகிறது. மீன் நீரில் இருந்தாலும் மீனும், நீரும் வேறு வேறு என்பதைப்போல அறிவும் ஆத்மாவும் ஒன்றாகவும், வெவ்வேறாகவும் இருக்கின்றன.

சத்வம் முதலிய குணங்கள் ஜடம் ஆனவை. அவை ஆத்மாவை அறிவதில்லை. ஆனால் ஆத்மா சைதன்யமுடையது என்பதால் குணங்களை முழுதுமாக அறிகிறது. அது குணங்களின் சாக்ஷி. மூடன் ஆத்மா குணங்களோடு சேர்ந்தது எனக் கருதுகிறான். அறிவு சத்வம் முதலிய மூன்று குணங்களையும் சிருஷ்டிக்கும் போது ஜீவாத்மா அவற்றின் இடம் அல்லது ஆதாரம் ஆவதில்லை. குணங்களை அறிவே படைக்கிறது. அவற்றை ஜீவன் எப்போதாவது அறிகிறது.

அறிவு குணங்களை உற்பத்தி செய்கிறது. ஆத்மா பார்க்க மட்டுமே செய்கிறது. அறிவுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் உள்ள இந்த சம்பந்தம் அனாதியானது. ஞானம் இல்லாத புலன்கள் பொருட்களை அறிவின் மூலமே அறிகின்றன. புலன்கள் பொருளை அறிவதற்கு விளக்கு போல உதவி மட்டுமே செய்கின்றன. இவ்வாறு ஆத்மா சங்கம் அற்றது. பற்றப்படாதது.

இதை அறிந்து மனிதன் துயரம், மகிழ்ச்சி, வெறுப்பு, இவற்றைத் துறந்து சஞ்சரிக்க வேண்டும்.

அறிவு குணங்களை இயல்பாகச் சிருஷ்டிக்கிறது. அந்த குணங்கள் அழிந்ததும் மீண்டும் வருவதில்லை என்று ஒரு சில வித்வான்கள் கூறுகின்றனர். வேறுசிலர் குணங்கள் மீண்டும் படைக்கப்படுவதாகக் கூறுகிறார்கள். எனவே, கவலையைத் துறந்து சோகத்திலிருந்தும் ஐயத்திலிருந்தும் விலகி சுகமாக வாழவேண்டும். நீரின் ஆழம் அறியாதவன் நீரில் மூழ்கித்துன்பப்படுவது போல், புத்தியோகம் இல்லாத மனிதர்கள் இந்த மோகம் நிரம்பிய சம்சார நதியில் விழுந்து துயரத்தை அடைகிறார்கள். நீந்தத் தெரிந்தவர்கள் நீரில் இருந்து வெளியேறிவிடுகிறார்கள். அவர்கள் கஷ்டம் அனுபவிப்பவதில்லை. அதுபோல அத்யாத்ம தத்துவத்தை அறிந்த ஞானி, ஞானம் என்னும் படகின் மூலம் சம்சார சாகரத்தை அனாயாசமாகக் கடந்து விடுகிறான்.

அஞ்ஞானிகள் சம்சாரத்தில் இருந்து பெரும் பயம் கொள்ளுகிறார்கள். ஞானிகள் அந்தப்பயத்தை அடைவதில்லை. ஞானிகள் அனைவரும் சமமான கதியை அடைகின்றனர். அறியாமையால் மனிதன் பல குற்றமுள்ளகாரியங்களைச் செய்கிறான். முன்பு செய்த காரியங்களுக்காகத் துயரப்படுகிறான். இதைத்தவிர அறியாத நிலையில் மற்றவனுக்குப் பிடிக்காத காரியத்தைக் குற்றமாகப் பார்க்கிறான். ஆசை முதலியவற்றால் தான் குற்றமுள்ள காரியங்களைச் செய்கிறான். ஞானம் பெற்றவன் இவ்விரண்டையும் செய்வதில்லை.

இவ்வாறு அத்யாத்ம தத்துவத்தைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்கினார்.

12.4.73 சோகம், மரணம், துக்கம் இவற்றின் பயமின்றி இருத்தல்

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் கேட்டார்: “பிதாமகரே! உலகில் எல்லோரும் சோகம், துக்கம், மரணம் இரண்டிற்கும் பயப்படுகின்றனர். தாங்கள் அவ்விரண்டின் பயமும் இன்றி எவ்வாறு இருப்பது என்று உபதேசமளியுங்கள்” என்றார். பீஷ்மர் இது விஷயமாக தேவரிஷி நாரதருக்கும், சமங்கருக்கும் நடந்த உரையாடலை எடுத்து விளக்கினார்.

நாரத மகரிஷி சமங்க மகரிஷியிடம், “சமங்கரே! தாங்கள் இந்த சம்சார சாகரத்தை இரு கைகளாலும் நீந்திக் கடந்து விடுவீர்கள் என்று தோன்றுகிறது. தாங்கள் எப்போதும் மகிழ்ச்சியுடனும், துயரமின்றியும் காணப்படுகிறீர்கள். சிறிதும் கலக்கமின்றி நித்ய திருப்தியுடன், சிறுவர்களைப் போல் எவ்வாறு இருக்கிறீர்கள்? “என்று கேட்டார்.

சமங்கர் நாரதமகரிஷிக்குப் பதிலளித்தார். “தேவரிஷியே! நான் மூன்று காலங்களையும், அவற்றின் சொருபத்தையும், தத்துவத்தையும் அறிகிறேன். எனக்குக் கர்மங்களின் ஆரம்பம், மற்றும் பலன் உண்டாகும் காலத்தைப் பற்றிய ஞானமும் உண்டு. உலகில் பல்வகைக் கர்மபலன்கள் கிடைப்பதையும் நான் அறிவேன். அதனால் என் மனம் துயரம் கொள்வதில்லை. நாரதரே! உலகில் கம்பீரமானவர்களும், வேகமானவர்களும், கௌரவம் அற்றவர்களும், குருடர்களும், ஐடமனிதர்களும் கூட உயிர் வாழ்கிறார்கள். பிணியற்றவர்களான தேவர்களும், பலமுடையவர்களும், பலமில்லாதவர்களும் தன் விதிக்கேற்ப உயிர் தரிக்கிறார்கள். ஆயிரக்கணக்கான பணம் உள்ளவர்களும் உயிர் வாழ்கிறார்கள். நூற்றுக்கணக்கில் பணம் வைத்திருப்பவர்களும் உயிர் வாழ்கிறார்கள். சிலர் கீரைகளையே உண்டும் வாழ்கிறார்கள்.

அதுபோல நாங்களும் உயிரோடு இருக்கிறோம். அஞ்ஞானம் விலகுவதால் நாங்கள் சோகம் கொள்வதில்லை. தர்மம் அல்லது லௌகிக கர்மத்தால் எமக்கு என்ன பயன்? சுக-துக்கம் அனைத்தும் காலத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவை. சில நாட்களுக்கு இருப்பவை. அவை ஞானிகளை வெல்ல முடியாது. மோகத்திலும் சோகத்திலும் சூழ்ந்துள்ள புலன்களுடைய மனிதனுக்கு ஒருபோதும் பேரறிவு என்னும் லாபம் கிடைக்காது. கர்வம் கொண்ட முட்டாள்களுக்கு இந்த உலகமும் சுகமளிக்காது. பரலோகமும் சுகமளிக்காது.

உலகத்தின் சொருபம் மாறுவதைக் கண்டு என் போன்ற மனிதன் ஒருபோதும் தாபம் அடைவதில்லை. விரும்பிய போகம் அல்லது சுகத்தின் பின் செல்வதில்லை. துயரம் வந்தாலும் கவலைப்படுவதில்லை. எல்லா வகையிலும் விரக்தியுடையவன் யாரிடமும் எதுவும் விரும்புவதில்லை. எதிர்காலத்தில் கிடைக்கும் அர்த்த-லாபத்தையும் பாராட்டுவதில்லை. பெரும் செல்வத்தைப் பெற்று மகிழ்வதுமில்லை. செல்வம் அழிவதால் துயரப்படுவதுமில்லை. உற்றார்-உறவினர், செல்வம், உத்தமகுலம், சாஸ்திரக்கல்வி, மந்திரசக்தி, பராக்ரமம் இவை அனைத்தும் கிடைத்தாலும் யாருக்கும் துயரத்திலிருந்து விடுதலை அளிக்க முடியாது.

மனிதன் பரலோகத்தில் உத்தம இயல்பின் காரணமாகவே அமைதியுடன் இருக்கிறான். யோகமில்லாதவனுக்குச் சமத்துவ புத்தி கிடைப்பதில்லை. துயரத்தைத் தியாகம் செய்வதும், தைரியமுமே சுகத்திற்குக் காரணமாகும். விருப்பமான பொருள் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. மகிழ்ச்சி கர்வத்தை ஏற்படுத்துகிறது. கர்வமே நரகத்தில் ஆழ்த்துவதாகும். ஆகவே நான் சோகம், பயம் கர்வம் ஆகியவற்றை விலக்கிவிட்டேன். இவை சுக-துக்கத்தில் ஆழ்த்துபவை. ஆகவே இந்த உடல் செயல்படும்வரை இவற்றை நான் சாக்ஷியைப் போலப் பார்க்கிறேன்.

அர்த்தத்தையும் காமத்தையும் தியாகம் செய்தும், ஆசையையும், மோகத்தையும் துறந்தும், சோகமும், தாபமும் அற்றவனாகி நான் புவியில் சஞ்சரிக்கிறேன் அமுதம் பருகுபவன் மரணத்திடம் பயம் கொள்ளமாட்டான் என்பது போல எனக்கும் இக, பரலோகங்களில் மரணம், அதர்மம், லோபம் மற்றும் வேறு எதனிடமும் பயம்கிடையாது பிரம்மன்! நான் பெரும் அக்ஷயமான தவம் புரிந்து இந்த ஞானத்தைப் பெற்றுள்ளேன். ஆகவே, நாரதரே! சோகமான சூழ்நிலையும் என்னைத் துயரப்படுத்துவதில்லை” என்று சமங்க முனிவர்” நாரதரிடம் கூறினார்.

12.4.74 புகழுக்குரிய உத்தம நடத்தையைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தல்

யுதிஷ்டிரர், “பாட்டனாரே! சாஸ்திர தத்துவத்தை அறியாத, ஐயம் உடைய, தியானத்தை மேற்கொள்ளாத மனிதன் எவ்வாறு நன்மை பெறுவான்” எனக் கேட்டார். பீஷ்மர், “யுதிஷ்டிரா! எப்போதும் பெரியவர்களைப் பூஜிப்பதும், முதியவர்களுக்குச் சேவை செய்வதும், சாஸ்திரங்களைக் கேட்பதும் நன்மைக்கான அமோக சாதனங்கள் என்று கூறுகிறார்கள். இது விஷயமாக நாரதர்-காலவ முனிவர் இவர்களுக்கிடையிலான உபதேசம் எடுத்துக் காட்டாகக் கூறப்படுகிறது. அதைக் கேள்” என்று காலவ முனிவருக்கும் தேவரிஷி நாரதருக்கும் இடையில் நடைபெற்ற உரையாடலை விளக்கலானார்.

ஒருமுறை காலவ முனிவரின் ஆஸ்ரமத்திற்கு தேவரிஷி நாரதர் எழுந்தருளினார். அவரிடம் காலவ முனிவர் தன் ஐயத்தினைக் கேட்டார்; “முனிவரே! உலகில் எந்த குணங்களால் மனிதன் மதிக்கப்படுகின்றானோ, அந்தக் குணங்கள் அனைத்தும் நிரம்பப் பெற்றவர் தாங்கள். என்போன்றவர்களின் ஐயத்தைத் தங்களைப் போன்ற ஞானி மகாத்மாவே விலக்க முடியும். முனிவரே! சாஸ்திரங்களில் ஏராளமான கடமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் ஒரு கர்மத்தை இவ்வாறு செய்து ஞானமார்க்கத்தில் ஈடுபடமுடியும் என்று எங்களால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. அதைத் தாங்களே கூறியருள வேண்டும்.

பகவன்! எல்லா ஆஸ்ரமத்தினருக்கும் தனித்தனி நடத்தைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவரவர் அவரவர் ஆஸ்ரமதர்மே சிறந்தது எனக் கூறுகின்றனர். சாஸ்திரங்களின் உபதேசப்படி பலவகை ஆசாரங்களை மேற்கொள்கிறார்கள் அதைக்கண்டு எங்கள் மனத்தில் ஐயம் ஏற்பட்டுள்ளது. மிகச் சிறந்த நன்மையை அடைய எல்லாவற்றிலும் சிறந்த உபாயம் எது என்று எங்களால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. சாஸ்திரம் ஒன்றாக இருந்து

புகழை அடையும் உபாயமும் ஒன்றேயாக இருந்தால் அது தெளிவாகப் புரியும். ஆனால் பல சாஸ்திரங்கள் பலவகையான வர்ணனை செய்து அதனை மிகவும் ரகசியமாக்கிவிட்டன. இதனால் எனக்கு ஐயம் ஏற்படுகிறது. நான் உங்களைச் சரணடைகிறேன். தங்கள் சிஷ்யனான எனக்குப் புகழின் மார்க்கத்தைப் போதிக்க வேண்டும்” என வேண்டினார்.

நாரதர் காலவ முனிவரிடம் கூறலானார்; “குழந்தாய்! ஆஸ்ரமங்கள் நான்காகும். சாஸ்திரங்களில் அவை தனித்தனியே விளக்கப்பட்டுள்ளன. நீ ஞானத்தைப் பின்பற்றி அவற்றை அறிந்துகொள். அந்தந்த ஆஸ்ரமங்களில் கூறப்பட்ட தர்மங்களுக்கு தனித்தனியான நிலை உள்ளது. அதை நீ அறிந்துகொள் சாதாரண மனதர்களால் ஆஸ்ரமங்களின் உண்மையான தர்மத்தை ஐயமின்றி அறிய முடியவில்லை. ஆனால் தத்துவம் அறிந்தவர்கள் இதனை உண்மையாக அறிந்து கொள்கிறார்கள். நன்றாக நன்மையளிக்கும் சாதனம் முற்றிலும் ஐயமற்றது.

நண்பர்களுக்கு அருளுதல், பகைமை பாராட்டும் துஷ்டர்களைத் தண்டித்தல் தர்மார்த்த காமத்தைச் சேகரித்தல் என்பவற்றை அறிஞர்கள் புகழ் என்று கூறுகின்றனர். பாவ கர்மத்திலிருந்து விலகி இருத்தல், எப்போதும் புண்ணிய கர்மங்களில் ஈடுபடுதல், நல்லவர்களோடு இருத்தல், நன்னடத்தையைக் கடைப்பிடித்தல் என்பவை நன்மைக்குரிய மார்க்கங்களாகும். எல்லாப் பிராணிகளிடமும் மென்மையாக நடந்து கொள்ளுதல், எளிமையுடன் இருத்தல், இனிமையாகப் பேசுதல், என்பவையும் நன்மையளிக்கும் பாதைகளாகும்.

தேவர்கள், பித்ருக்கள், அதிதிகளுக்கு அவர்களுடைய பங்கை அளிக்க வேண்டும். போஷிக்கத் தகுந்தவர்களைப் போஷிக்க வேண்டும். உண்மை பேசுவதும் புகழுக்குரியது. ஆனால் சத்தியத்தை அதன் உண்மையான உருவில் அறிவது கடினம் பிராணிகளுக்கு நன்மை அளிப்பதே சத்தியம் என்று நான் கருதுகிறேன். அகங்காரமின்றி இருத்தல், குற்றங்களைத் தடுத்தல், திருப்தி, தனிமை போன்றவை தீர்மானமான புகழ் என்று கருதப்படுகின்றன. தர்ம நடத்தையுடன் வேத, வேதாகங்களைப் பயிலுதல், அவற்றின் சித்தாந்தத்தை அறிய விரும்புதல், இவையும் நன்மைக்குச் சாதனமாகும். நன்மை அடைய விரும்புபவன் சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, கந்த விஷயங்களை அதிகம் பயன்படுத்தக் கூடாது.

நன்மையை விரும்பும் மனிதன், இரவில் சுற்றுதல், பகலில் தூங்குதல், கோள் சொல்லுதல், சோம்பல், போதைப்பொருட்களைப் பயன்படுத்துதல்,

ஆகார விகாரங்களை அதிகம் ஏற்பது; அவற்றை முற்றிலும் துறத்தல் போன்றவற்றையும் விலக்க வேண்டும். மற்றவர்களை நிந்தித்துத் தன் பெருமையை நிலைநாட்ட முயற்சிக்கக் கூடாது. தன்னுடைய மேன்மையைத் தன்னுடைய குணங்கள் மூலமே நிரூபிக்க வேண்டும். பேச்சால் அல்ல, குணமற்றவன் தன்னை அதிகம் புகழ்ந்து கொள்ளுகிறான். தன்னுடைய குணங்களின் குறைகளை உணர்ந்து, குணமுடையவர்களின் குணங்களில் குற்றம் காணுகின்றனர். அவர்களுக்கு பதிலளித்தால் அவர்கள் கர்வத்துடன் தங்களையே மகாபுருஷர்களைக் காட்டிலும் அதிக குணவான்களாகக் கருதுகிறார்கள். மற்றவரை நிந்திக்காமலும், தன்னைப் புகழாமலும் இருக்கும் உத்தமகுணம் உடையவனே பெரும் புகழுக்குரியவனாகிறான்.

மலர்களின் மணம் சொல்லாமலே பரவுகிறது. சூரியன் தன்னை புகழ்ந்து கொள்ளாமலே வானில் பிரகாசிக்கிறார். உலகில் உள்ள மேலும் பல சிறந்த பொருள்கள் தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்வதில்லை. ஆனால் முட்டாள் மனிதன் தன்னைத் தானே புகழ்ந்து கொள்வதால் உலகில் புகழ்பெற முடிவதில்லை ஞானிகள், வித்வான்கள் குகையில் மறைந்திருந்தாலும் அவர்கள் எங்கும் பிரசித்தி பெற்று விடுகிறார்கள். தீய விஷயங்கள் பெரிதாகக் கூறப்பட்டாலும் அது சூன்யத்தில் மறைந்து விடுகிறது. ஆனால் நல்லவிஷயம் மெதுவாகக் கூறப்பட்டாலும் உலகில் பிரகாசிக்கிறது. அதற்கு மரியாதை இருக்கிறது. அதன் செல்வாக்கு அதிகரிக்கிறது.

எல்லா மனிதர்களுக்கும் அறிவே உத்தமமானது. அறிவுள்ளவன் ஞானம் உடையவனாக இருந்தாலும் யாருக்கும் எந்த உபதேசமும் செய்வதில்லை. யாருடைய வினாவிற்கும் விடையளிப்பதில்லை. ஐடத்தைப் போல பேசாமல் அமர்ந்திருக்கிறான். மனிதன் எப்போதும் தர்மாத்மாக்களான மகாத்மாக்கள், சாதுக்கள் மற்றும் ஸ்வதர்மபராயணர்கள் அருகில் இருக்கவே விரும்ப வேண்டும். நான்கு வர்ணங்களின் தர்மங்கள் மீறப்படும் இடத்தில் நன்மையை விரும்பும் மனிதன் வசிக்கக் கூடாது. எந்தக் கர்மத்தையும் தொடங்காதவன், கிடைப்பதில் வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்பவனும் கூட புண்ணியாத்மாக்களின் சமுதாயத்தில் இருப்பானாகில் புண்ணியம் பெறுகிறான். பாவங்களுடையவர்கள் சேர்க்கையில் இருந்தால் பாவியாகிறான்.

நீர், அக்னி, மற்றும் சந்திரனின் சேர்க்கையால் மனிதன் குளிர்ச்சி, வெப்பம், சுகம் இவற்றை அனுபவிப்பது போல மனிதன் புண்ணியாத்மா, மற்றும் பாவிகளின் சங்கத்தால் புண்ணியம்-பாவம் இரண்டையும் பிரத்யட்சமாக அனுபவிக்க முடியும். விகசாகூடிகள் சுவையை யோசிக்காமல்

அன்னத்தை ஏற்கிறார்கள். ஆனால் யார் நாக்கிற்கு சுவையான உணவையே போஜனம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் கர்மத்தில் கட்டுண்டவர்கள் எனக் கருத வேண்டும்.

மரியாதையின்றி, அநியாயமாக தர்மசாஸ்திர விஷயமாகக் கேள்வி கேட்பவனுக்கு எந்த பிராமணன் தர்மஉபதேசம் செய்கிறானோ, அந்த தேசத்தை ஆத்ம பராயண சாதகன் துறந்து விட வேண்டும். குரு-சிஷ்யன் நடத்தை நன்கு உள்ள, சாஸ்திரம் உண்மையாகப் பின்பற்றப்படும் தேசத்திலேயே வாழவேண்டும். அறிவுடையவர்கள் மீது ஆதாரமின்றியே குற்றம் சாட்டுபவர்கள் வசிக்கும் தேசத்தில் சுயமரியாதையை விரும்புவன் வசிக்கக் கூடாது. பேராசை உடையவர்கள், தர்மமரியாதையை மீறுபவர்கள் வாழும் தேசத்தை யார் விரும்புவார்கள்? செல்வத்திற்காகத் தர்ம அனுஷ்டானம் செய்பவர்கள் அருகில் ஒரு போகும் வசிக்கக் கூடாது.

வாழ்க்கைக்காகப் பாவகர்மத்தில் ஈடுபடும் மக்கள் வாழ்மிடத்தை விட்டு உடனே விலகிவிட வேண்டும். மன்னனும், மற்றவர்களும் குடும்பத்தினருக்கு முன்னால் போஜனம் செய்யும் நாட்டைத் துறந்துவிட வேண்டும். யக்கும் செய்யும் வேதக்கல்வி அளிக்கும் சனாதன தர்மிகளான பிராமணர்கள் எல்லோருக்கும் முதலில் போஜனத்தைப் பெறும் தேசத்திலேயே வசிக்க வேண்டும். அக்னி ஹோத்ரமும், சிராத்த கர்மமும், வஷ்ட்காரமும் நன்கு அனுஷ்டிக்கப்படும் இடத்திலேயே வாசம் புரிய வேண்டும். பிராமணர்கள் வாழக் கஷ்டப்படுகின்ற, அல்லது புனிதமற்ற நிலையில் வசிக்கும் தேசத்தை விஷம் போலத் துறந்துவிட வேண்டும். மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் கேட்காமலேயே பிசைஷ அளிக்கும் தேசத்தில் மனத்தை வசப்படுத்தும் மனிதன் நலமான உள்ளத்தோடு வசிக்க வேண்டும். பிடிவாதக்காரர்கள் தண்டிக்கப்படும், புலன்களை வென்றவர்கள் மதிக்கப்படும் தேசத்திலேயே சஞ்சரிக்க வேண்டும்.

புலன்களை வென்றவர்களுக்கும், சிறந்தவர்களுக்கும் கொடுமை செய்பவர்கள், பிடிவாதக்காரர்கள், பேராசையுடையவர்கள் ஆகியோர் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்படும் தேசத்தில் யோசிக்காமலே வாசம்புரிய வேண்டும். தர்மபராயணனான மன்னன் தர்மத்துடன் நாட்டைக்காப்பாற்றி, போகங்களில் இருந்து விலகியிருக்கும் நாட்டிலேயே வசிக்கவேண்டும். ஏன் எனில் மன்னன் சீல சுபாவமுடையவனாக இருந்தால் மக்களும் அவ்வாறே இருப்பர்.

முனிவரே! நான் உன்னுடைய புகழுக்குரிய வழியை வர்ணித்துள்ளேன் இத்தகைய குணங்களோடு, பிராணிகளின் நன்மையை விரும்பி, சுவதர்மமான

தவத்தை அனுஷ்டித்து வாழ்பவன் இவ்வுலகிலேயே சிறந்த நன்மையைப் பிரத்யக்ஷமாகப் பெறுகிறான்” என்று நாரதமகரிஷி காலவ முனிவருக்குப் புகழைப்பெறும் வழியை உபதேசித்தார்.

12.4.75 மோக்ஷ விஷயமான உபதேசம்; அரிஷ்டநேமி - சகரன் உரையாடல்

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் கேட்டார்; “பிதாமகரே! மன்னன் எத்தகைய சாதனம் மற்றும் விவகாரத்துடன் சஞ்சரிக்க வேண்டும்? எந்த குணங்களைப் பெற்று, பற்று என்னும் கட்டில் இருந்து விடுபட வேண்டும்?” என்றார். பீஷ்மர் இது தொடர்பாக சகரமன்னரின் வினாவிற்கு அரிஷ்டநேமி அளித்த விடையை மேற்கோளாகக் காட்டி விளக்கினார்.

சகரமன்னன் சாஸ்திர அறிஞர் அரிஷ்டநேமியிடம், “பிரம்மன்! மனிதன் இந்த உலகில் எந்தக் கர்மத்தைப் பின்பற்றிச் சுகம்பெற முடியும்? எந்த வழியால் அவன் சோகமோ, துயரமோ இன்றி இருக்க முடியும்?” என்று கேட்டார். அரிஷ்டநேமி மிக உத்தமமான தெய்வ சம்பத்தின் குணங்களை அறிந்தவர். அவர் மன்னனுக்கு உத்தம உபதேசத்தை அளித்தார்.

“சகரா! உலகில் மோக்ஷ சுகமே உண்மையான சுகமாகும். ஆனால் தன-தான்யத்திலும், புதல்வரிடமும் பற்றுக் கொள்பவனுக்கு அந்த ஞானம் இருப்பதில்லை. சுகபோகத்தில் பற்றுடையவனுக்கு உபதேசிப்பது கடினமாகும். அன்பு என்னும் பந்தத்தில் கட்டுண்ட மூட மனிதன் மோக்ஷம் பெறத் தகுந்தவனல்ல. அன்பால் ஏற்படும் பந்தங்கள் எவை என்பதை நான் கூறுகிறேன் கேள். அறிவுடையவனே இந்த அறிவு பூர்வமான விஷயங்களைக் கேட்க முடியும்.

சமயத்திற்கேற்றவாறு புதல்வர்களைத் தோற்றுவித்து அவர்களுக்கு வாலிபமானதும் விவாகம் செய்விக்கவேண்டும். அவர்கள் மற்றவர் உதவியின்றி வாழ்க்கை நடத்தும் திறமைபெற்றதும் அவர்களுடைய அன்புக்கயிறுநிலிருந்து விடுபட்டுச் சுகமாக வாழ வேண்டும். மனைவி புதல்வர்களைப் பெற்று முதியவளானதும், புதல்வர்கள் அவளைப் பராமரிக்கிறார்கள். அவளும் புதல்வர்களிடம் பாசம் வைக்கிறாள் என்பதையறிந்து சரியான சமயத்தில் அவளைத் துறக்கவேண்டும் சாஸ்திர விதிக்கேற்ப, புலன்களின் விஷயங்களை அனுபவித்து, குழந்தைகள் இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் அவற்றிடமிருந்து விடுதலை பெற்றுச் சஞ்சரிக்க வேண்டும். தெய்வாம்சமாகக் கிடைக்கும் எந்த லௌகிக பொருளிடமும் சம பாவனை வைக்க வேண்டும். விருப்பு வெறுப்பு காட்டக்

கூடாது. இவையே மோகூத்தைப் பெறும் வழிகள். இவற்றை இப்போது விரிவாகக் கூறுகிறேன், கேள்.

விடுபட்ட மனிதன் சுகமாக, பயமின்றிச் சஞ்சரிக்கிறான், ஆனால் மனிதர்கள் சுக போகத்தில் பற்றுக்கொண்டு, புழு-பூச்சிகளைப் போல் உணவைச் சேர்த்துச் சேர்த்தே நஷ்டமாகிறார்கள். இவ்வுலகில் பற்றற்றவர்களே சுகமானவர்கள் பற்றுள்ள மனிதர்கள் அழிந்துவிடுகிறார்கள். மோகூத்தில் ஈடுபடும் மனிதன் தன்னுடைய மனிதர்கள் விஷயத்தில் “நான் இல்லாமல் இவர்கள் எவ்வாறு வாழ்வார்கள்” என்று கவலைப்படக்கூடாது. மனிதன் தானாகப் பிறந்து தானாக வளர்ந்து, தானே சுக-துக்கத்தையும் மரணத்தையும் அடைகிறான். மனிதன் முற்பிறவியின் கர்மங்களுக்கேற்பவே உணவு, உடை மற்றும் பெற்றோர் மூலம் சேர்க்கப்பட்ட செல்வம் அனைத்தையும் பெறுகிறான். உலகில் எது கிடைக்கிறதோ அது முன்பு செய்த கர்மங்களின் பலனையன்றி வேறு எதுவும் இல்லை.

உலகில் எல்லாப்பிராணிகளும் தன்னுடைய கர்மங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டு இறைவன் அவற்றின் விதிக்கேற்ப அனுமதித்துள்ள ஆகாரத்தைப் பெறுகின்றன உன்னுடைய மக்களுக்கு நீ பார்க்கும்போதே காலம் மரணத்தை அளித்து விடுகிறது. பெருமுயற்சி செய்தாலும் வெற்றி பெறுவதில்லை. இந்த விஷயத்தில் தனக்கு என்ன சக்தி இருக்கிறது என்பதை நீ யோசிக்க வேண்டும். ஒருவேளை இவர்கள் உயிருடன் இருந்து தான் மரணமடைந்தாலும், அல்லது உறவினர் ஒருவன் இறந்து வேறு லோகம் சென்றாலும் அவன் சுகமாக இருக்கிறானா? அல்லது துயரப்படுகின்றானா? என்பதை அறிய முடியாது. இதனைத்தானாக நீ சிந்திக்க வேண்டும். உன்னுடைய ஒவ்வொரு உறவினனும் தத்தம் செயலின் பலனையே அனுபவிப்பான். இதனை நன்றாக அறிந்து நீ உன்னுடைய நன்மைக்கான சாதனத்தில் ஈடுபட வேண்டும். இதனை நன்றாக அறிந்து மனத்தை மோகூ சாதனத்தில் ஈடுபடுத்து.

பசி, தாகம், கோபம், லோபம், மோகம் முதலிய பாவங்களை வென்றவன் சத்வ சம்பன்னனாவான். யார் மோகத்துடன், மது, சூது, பரஸ்தீரியுடன் தொடர்பு ஆகிய குற்றங்களைச் செய்யாதவனோ அவன் முக்தி பெற்றவனாவான். யார் ஒவ்வொரு நாளும், இரவும் பகலும் போகங்களை அனுபவிக்கும் கவலையிலேயே இருந்து துயரப்படுகிறானோ, அவன் குற்றமுள்ள அறிவுடையவன் ஆவான், பெண்களிடம் மனஈடுபாடு கொள்ளாதவன் முக்தன். பிராணிகளின் பிறப்பு-இறப்பு மற்றும் செயல்களைச்சரியாக அறிபவனும் முக்தனே, பெரும் அன்னத்தில் ஒரு கவளமே தனக்குப் போதும் என்று நினைப்பவனும், மிகப்பெரிய மாளிகையில்

பாய்விரிக்கும் இடமே தனக்குப் போதும் என்று நினைப்பவனும் முக்தன் ஆவான்.

இந்த உலகு பிணியால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதையும், வாழ்க்கை நடத்தும் குறையால் பலவீனமாகவும், மரணத்தால் நஷ்டமடைந்ததாகவும் பார்க்கிறவன் முக்தனாவான். திருப்தியற்றவன் பிறப்பு-இறப்பு சக்கரத்தில் கிடக்கிறான். சிறிது லாபத்திலேயே திருப்தி அடைபவன் முக்தன் ஆவான், உலகனைத்தையும் அக்னி, மற்றும் சோமனின் ரூபத்தில் பார்த்து, தன்னை அவற்றிடமிருந்து தனியாக நினைப்பவன் சுக-துக்கங்களால் தீண்டப்படுவதில்லை. அவன் முற்றிலும் முக்தனேயாவான். கட்டில் படுக்கை, பூமி இரண்டையும் சமமாகக் கருதுபவன், அரிசியையும் திணையையும் ஒன்றாகக் கருதுபவன், ஒட்டு வஸ்திரத்தையும், மரவுரி, மான் தோலையும் சமமாகக் கருதுபவனும் முக்தனேயாவான்.

இந்த உலகைப் பாஞ்சு பெளதீகமாகப் பார்ப்பவனும் முக்தனேயாவான். சுகம்-துக்கம், லாபம்-நஷ்டம், வெற்றி-தோல்வி அனைத்தையும் சமமாகக் கருதுபவனும் முக்தனே. விருப்பம், கலக்கம், வெற்றி, தோல்வி அனைத்தையும் முற்றிலும் அழித்துவிட்டவன் இவ்வுலகில் முக்தனாவான். இந்த உடல் பல குற்றங்களுக்குப் பொக்கிஷமாகும். இதில் ரத்தம், மலம், மூத்திரம் என்னும் பல குற்றங்கள் உள்ளன. இவற்றை அறிபவன் முக்தன் ஆகிறான். முதுமை உடலில் சுருக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது, தலை முடி நரைத்து விடுகிறது, உடல் அழகிழந்துவிடுகிறது. கூன் விழுந்து விடுகிறது. இவற்றை எப்போதும் கவனத்தில் வைப்பவனும் முக்தனேயாவான்.

சமயம் வந்ததும் ஆண்மை அழிகிறது. கண்களின் பார்க்கும் சக்தி குறைகிறது. காது செவிடாகிறது. பிராணசக்தி குறைகிறது. இவற்றைப் பார்த்து ஆலோசிப்பவன் உலக பந்தனத்தில் இருந்து முக்தியடைகிறான். எத்தனையோ ரிஷிகளும், தேவர்களும், அசுரர்களும் இவ்வுலகிலிருந்து பரலோகம் சென்றுவிட்டனர். இதனைப் பார்ப்பவனும், ஸ்மரணம் செய்பவனும் முக்தனாகிவிடுகிறான். ஆயிரக்கணக்கான மன்னர்கள் காலத்தின் கவளமாகிறார்கள். இதை அறிந்தவன் முக்தனாகிறான். உலகில் செல்வம் கிடைத்தற்கரியது. துயரம் கிடைப்பதற்குச் சுலபமானது.

குடும்பத்தைக் காப்பாற்றவும், தன் சந்தானங்களின் குணமின்மையைப் பார்த்தும் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கும் மனிதன் எவ்வாறு மோகூழ்த்தை மதிக்காமல் இருப்பான்? சாஸ்திரக்கல்வி, லௌகிக அனுபவத்தால் ஞானம் பெற்று, மனித உலகம் சாரமற்றது என்பதை அறிபவன் முக்தனாகிறான். இந்த சொற்களைச் கேட்டு, கவலையற்ற அறிவுடன், இல்லறத்திலோ,

துறவறத்திலோ இருந்து நீ முக்தனைப்போல் நடந்துகொள்” என்று அறிஷ்டநேமி சகரனுக்கு உபதேசித்தார் இவற்றைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைத்தார்.

12.4.76 ப்ருகுவின் புதல்வன் உஷ்ணா சக்ரன் எனப் பெயர் பெற்றது

யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மரிடம் சக்ராசாரியார் பற்றிய ஒரு வினாவைக் கேட்டார்; “பிதாமகரே! எனக்கு நீண்டகாலமாக ஒரு வினா உள்ளது. சிறந்த அறிவுடைய தேவரிஷி உஷ்ணா ஏன் எப்போதும் அசுரர்களுக்குப் பிரியமானதையும், தேவர்களுக்குப் பிரியமில்லாததையும் செய்யவிரும்புகிறார்? தானவர்களின் சக்தியை எதற்காக அதிகரிக்கிறார்? உஷ்ணாவின் பெயர் ஏன் சக்ரன் என்றாயிற்று? இவற்றை எனக்குக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார்.

பீஷ்மர் அவருக்குப் பதிலுரைத்தார்; “யுதிஷ்டிரா! நான் உன்னுடைய வினாவிற்கு பதில் அளிக்கிறேன்: ப்ருகுவின் புதல்வர் உஷ்ணா உத்தம விரதங்களைக்கடைப்பிடித்தார். ஒரு முறை தேவர்களின் செல்வத்திற்கு அதிபதியான குபேரனைத் தன் யோகபலத்தால் வசப்படுத்தி அவரது செல்வத்தை உஷ்ணா அபகரித்துவிட்டார். யக்ஷர்களின் தலைவரான குபேரன் சிவபிரானிடம் சென்று முறையிட்டார். சிவன் கோபத்துடன் உஷ்ணாவைத் தேடினார். யோக சித்திபெற்றவரான உஷ்ணா மகாதேவனின் திரிகுலத்தின் முனையில் மறைந்து கொண்டார்.

இதனை அறிந்த சிவன் அந்த திரிகுலத்தைத் தன் கையினால் வில்லைப் போல வளைத்துவிட்டார். அதனாலேயே அது பிணாகம் என்று பெயர் பெற்றது. திரிகுலம் வளைக்கப்பட்டதும், உஷ்ணா சிவனின் கைக்குள் வந்துவிட்டார். மகாதேவன் உஷ்ணாவைத் தன் வாய்க்குள் போட்டுக் கொண்டார். மகாதேவனின் வயிற்றில் நுழைந்த உஷ்ணா அங்கேயே சஞ்சரிக்கலானார். அதன் பிறகு சிவன் நீருக்குள் மூழ்கி அளவற்றகாலம் தவம் புரிந்தார். மகாதேவனின் தவத்தினால், உஷ்ணாவின் தவமும் வளர்ச்சியடைந்தது. உஷ்ணா அந்தத்தவத்தின் சக்தியால் மூவுலகிலும் பிரகாசிக்கலானார். அச்சமயம் யோகி சிவன் தியானத்தில் ஆழ்ந்தார், உஷ்ணா பெரும் கலக்கத்துடன் அவருடைய வயிற்றிலேயே லயமாகிவிட்டார்.

சிவனின் வயிற்றிலேயே இருந்து அவரைத் துதித்த உஷ்ணா வெளியே வர விரும்பினார். தனக்கு வெளியே வர அருள்புரியுமாறு சிவபிரானிடம் வேண்டினார். சிவன் ‘சிசு வரும் வழியிலேயே நீ வெளியேற வேண்டும்’ எனக் கூறி மற்ற வழிகளைத் தடுத்துவிட்டார். பிறகு சிவன் கூறியவாறே

வெளியே வந்தார் வீரியம் வெளிப்படும் துவாரத்தின் வழியாக வெளியே வந்ததால் உஷ்ணாவின் பெயர் ‘சுக்ரன்’ (வீரியன்) என்றாயிற்று. இதனாலேயே அவர் ஆகாயத்தில் இருந்து வெளியே வரவில்லை. உஷ்ணாவைக் கண்ட சிவன் மீண்டும் கோபம் கொண்டார். பார்வதிதேவி அச்சமயம் சினங்கொண்ட தன் கணவன் பசுபதியைத் தடுத்துவிட்டார். தேவியின் மூலம் தடுக்கப்பட்டதும் சுக்ராசாரியார் அவரிடம் புத்திரபாவத்தை அடைந்தார்.

பார்வதி தேவி சிவபிரானிடம், “இப்போது இந்த சுக்ரன் என் புதல்வனாகிவிட்டான். ஆகவே தங்கள் வயிற்றிலிருந்து தோன்றிய இந்த புதல்வன் அழிவை அடையக் கூடாது” என்று வேண்டினார். இதைக்கேட்ட மகாதேவன் மகிழ்ச்சியடைந்தார்.” இனி இவன் எங்கு வேண்டுமானாலும் சஞ்சரிக்கலாம்” என்று விடுவித்தார். அறிவு மிக்கவரான சுக்ராசாரியார், வரமளிக்கும் தெய்வமான சிவனையும், பார்வதியையும் வணங்கினார். தான் விரும்பிய கதியைப் பெற்றார்.

“யுதிஷ்டிரா! நீ கேட்டவாறு ப்ருகுவின் புதல்வன் உஷ்ணா., சுக்ராசாரியார் என்ற பெயர் பெற்ற வரலாற்றை உனக்குக் கூறினேன்” எனப் பீஷ்மர் உரைத்தார்.

12.4.77 பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குப் பராசர கீதையை உபதேசித்தல்

யுதிஷ்டிரர் தன் பிதாமகரிடம் மேலும் கேட்டார்; “பிதாமகரே? அமுதம் ப்ருகுவதால் மனம் நிறையாததைப்போல உங்கள் சொல்லைக் கேட்பதால் எனக்குத் திருப்தி உண்டாவதில்லை. மனிதன் எத்தகைய சுபகர்மத்தைச் செய்தால் அவனுக்கு இக-பர லோகங்களில் சிறந்த நன்மை கிடைக்கும் என்பதை எனக்குக் கூறியருள வேண்டும்” என்றார். பீஷ்மர் அவருக்கு ஐனக மன்னருக்கு அருள் செய்ய விரும்பிப் பராசர முனிவர் உரைத்த ‘பராசரகீதை’ என்னும் உபதேசத்தை எடுத்து விளக்கினார்.

“தர்மத்தை முறைப்படி அனுஷ்டிப்பவன் இக-பரலோகத்தில் நன்மை பெறுகிறான்; பூர்வ கர்மத்தின் பலனாகவே சுகம், துக்கம் இவற்றைப் பெறுகிறான். ஜீவன் தன் பூர்வ கர்மத்தின் பயனையே அனுபவிக்கிறது. மற்றவர் செய்த கர்மத்தின் பலனையல்ல” என்பதை விளக்கிய பீஷ்மர் மேலும் கர்மபலனின் நிர்ப்பந்தம், புண்ணியகர்மத்தின் லாபம், தர்மத்தால் சம்பாதித்த செல்வத்தின் சிறப்பு, விருந்துபசாரத்தின் பெருமை, மனிதனின் ஐந்து வகையான குணங்கள், பகவானைத் துதிப்பதன் மகிமை, நன்னடத்தை மற்றும் பெரியவர்களின் சேவையால் பெறும் லாபம், சேவை செய்வதால் சூத்திரன் பெறும் சிறப்பு.

சத்சங்கத்தின் சிறப்பு, நான்கு வர்ணங்களின் தர்மபாலனம், புகழுக்குரிய செல்வம், பிராமணன் மற்றும் சூத்திரனின் பிழைப்பு, நிந்திக்கத்தக்க கர்மங்களைத் துறத்தல், உலகில் அசுரபாவம் தோன்றுதல், சிவபெருமான் அசுரர்களை அழித்தது, மனிதன் ஸ்வதர்மத்தின்படி கடமையைச் செய்ய வேண்டும் என்பது, சிற்றின்பத்தில் பற்றுக் கொண்ட மனிதனின் வீழ்ச்சி, தவத்தின் சிறப்பு, உறுதியுடன் தர்மத்தைப் பின்பற்றுதல், வர்ண உற்பத்தியின் ரகசியம், தவபலத்தால் மேன்மையான வர்ணத்தை அடைதல், பல்வேறு வர்ணங்களின் சிறப்பான தர்மங்கள், அனைவருக்கும் பொதுவான சாதாரண தர்மங்கள்.

நற்காரியங்களின் சிறப்பு, இம்சையற்ற தர்மவிளக்கம், பராசர கீதை, புகழின் சாதனம், உத்தமகதி, நஷ்டமாகாத கர்மம், எந்த உலகத்தை அடைந்த ஜீவன் மீண்டும் பூவுலகம் திரும்புவதில்லை முதலிய விஷயங்களை பராசரர் ஜனகருக்கு உரைத்தவாறே, யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தார்.

12.4.78 பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு ஹம்ச கீதையை உபதேசித்தல்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம், “பாட்டனாரே! உலகில் பல வித்வான்கள் சத்தியம், புலடைக்கம், சிறந்த அறிவு ஆகியவற்றைப் புகழ்கிறார்கள். இது விஷயமாக உங்கள் கருத்தைக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார்.

பீஷ்மர் அவரிடம், யுதிஷ்டிரா? உன்னுடைய வினாக்களுக்கு விடையாக, பழங்காலத்தில் சாத்ய கணங்களுக்கும், ஹம்சத்திற்கும் நடைபெற்ற உரையாடலை உனக்குக் கூறுகிறேன்” எனச் சொல்லிக் கூறத் தொடங்கினார் சாத்யகணங்கள் பிரம்ம தேவனிடம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த பொருள், எல்லாக்காரியங்களிலும் சிறந்த காரியம், ஜீவன் விடுதலை பெறுவதற்கு உரிய செயல்கள் இவற்றைப் பற்றிக் கேட்டனர்.

பிரம்மா அவர்களுக்குப் பதிலளித்தார். தவம், புலடைக்கம், உண்மை பேசுதல், மன அடக்கம் முதலியவை எல்லாவற்றிலும் உத்தமமானவை பிறரைக் கடுஞ்சொற்களால் புண்படுத்தக்கூடாது. தன்னைப் பிறர் அவமதித்தாலும் தான் அதனைப் பெற்று மகிழ்ச்சியடையை வேண்டும். வயிறு, மடி கை-கால், வாக்கு ஆகியவற்றைப் பாதுகாப்பவனே தர்மம் அறிந்தவன், சத்தியம், புலடைக்கம், எளிமை, இரக்கம் மற்றும் பொறுமையைக் கடைப்பிடிப்பவன், வேத சாஸ்திரங்களைப் பின்பற்றுவவன், மற்றவர்களின் பொருள்களை விரும்பாதவன், தனிமையில் வாசம் புரிபவன்: இத்தகைய விஷயங்களைக் கடைப்பிடிப்பவனே ஊர்த்வ கதியை அடைகிறான். மனிதர்கள் எப்போதும் சத்புருஷர்களுடன் சங்கம் செய்து நற்குணங்களைப் பெற வேண்டும்.

‘வீண்பேச்சைக் காட்டிலும் மௌனம் சிறந்தது. உண்மை பேசுவது சொல்லின் இரண்டாவது சிறப்பு, அன்பாகப் பேசுவது முன்றாவது சிறப்பு. தர்ம விஷயங்களைப் பேசுவது நான்காவது சிறப்பு’ என வாக்கின் நான்கு சிறப்புத் தன்மைகளையும் பிரம்மதேவன் எடுத்துரைத்தார். மேலும் சாத்யகணங்கள் கேட்டவாறு, ஞானியின் சிறந்த பண்புகள், பிராமணர்களின் தேவத்தன்மை, சாது மற்றும் அசாதுத் தன்மை, மனிதத்தன்மை, இவற்றையும் விளக்கினார், யுதிஷ்டிரா! பிரம்மதேவனால் உரைக்கப்பட்ட இந்தப் புண்ணியமான தத்துவ ஞானம் புகழையும், ஆயுளையும் அதிகரிக்கும். இந்த சரீரமே கர்மங்களின் பிறவியாகும்” எனப் பிதாமகர் கூறினார்.

12.4.79 சாங்க்ய மார்க்கம் மற்றும் யோக மார்க்கத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு

யுதிஷ்டிரர் தன் பிதாமகரிடம் சாங்க்யத்திற்கும், யோகத்திற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு குறித்துக் கூறுமாறு வேண்டினார். பீஷ்மர் அவருக்கு விரிவான விளக்கமளித்தார்.

“யுதிஷ்டிரா! சாங்க்ய வித்வான்கள் சாங்க்யத்தையும், யோகம் அறிந்தவர்கள் யோகத்தையும் புகழ்கிறார்கள். இருவரும் தத்தம் கொள்கையைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றனர். யோசாஸ்திரத்தைப் பின்பற்றும் யோகிகள் ஈஸ்வரனின் இருப்பை அறிந்தே முக்திபெற முடியும் எனக்கூறுகிறார்கள். சாங்க்ய மதவாதிகள், எல்லாவகை கதிகளையும் அறிந்து விஷயங்களில் இருந்து விரக்தி அடைபவன் தேகத்தைத் துறந்தபின் முக்தியடைகிறான். வேறு எந்த உபாயத்தாலும் மோகூஷம் கிடைக்காது என்று கூறுகிறார்கள்.

யோக வித்வான்கள் பிரத்யட்சமான சான்றையே ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் சாங்க்யத்தைப் பின்பற்றுவவர்கள் சாஸ்திர பிரமாணத்தையே நம்புகிறார்கள் இவ்விரண்டு கருத்துக்களையுமே சிறந்த புருஷர்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். இவ்விரண்டு கருத்துக்களும் அறியப்பட்டு, சாஸ்திரத்தின்படி அவை பின்பற்றப்படுமானால் பரமகதியை அடைவிக்கின்றன. புற-அகத் தூய்மை, தவம், பிராணிகளிடம் இரக்கம், விரதபாலனம் ஆகிய நியமங்கள் இரண்டு மதங்களிலும் சமமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் முறையில் மட்டுமே சமமான தன்மையில்லை” என்றார்.

இச்சமயம் யுதிஷ்டிரர் குறுக்கிட்டு, “இரண்டும் சமமானவை, இரண்டும் பரிணாமமும் ஒன்று என்றால் இவற்றின் முறையில் ஏன் சமத்தன்மை இல்லை என்பதைக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார்.

12.4.80 பீஷ்மர் யோக மார்க்கத்தின் சாதனங்களை விளக்குதல்

பீஷ்மர் கூறலானார்; “யுதிஷ்டிரா! யோகி புருஷன் யோக பலத்தால் மட்டுமே ராகம் (அன்பு அல்லது பற்று) மோகம், சினேகம், காமம், க்ரோதம் என்னும் ஐந்து குற்றங்களையும் வேரோடு அழித்துப் பரமபதத்தை அடைகிறான். மிகப்பெரிய மற்றும் மிகச்சிறிய மீன்கள் வலையை அறுத்துக்கொண்டு மறுபடி நீரில் கலந்து விடுவதுபோல யோகி தன் பாவங்களை அழித்துவிட்டுப் பரமாத்ம பதத்தை அடைகிறான்.

பலமுள்ள மான் வலையை அறுத்துக்கொண்டு, தடையின்றிச் சென்று விடுவதுபோல, யோக பலம் நிரம்பிய யோகி மனிதர்கள், லோபத்தால் உண்டாகும் சுட்டுக்களை அறுத்துக்கொண்டு மிகத் தூய்மையான நன்மை பயக்கும் பாதையை அடைகிறார்கள். வலையில் அகப்பட்ட மான் அழிந்துவிடுவதுபோல யோகபலமற்ற மனிதனின் நிலையும் ஆகிவிடுகிறது. கர்மத்தால் உண்டாகும் பந்தத்தில் கட்டுண்ட பலமற்ற யோகிகள் முற்றிலும் அழிந்துவிடுகிறார்கள். ஆனால் யோக பலம் நிறைந்த யோகிகள் எல்லாப்பந்தங்களில் இருந்தும் விடுதலையடைகிறார்கள்.

மன்னா? குறைவான பலமற்ற அக்னியின் மீது மிகப்பெரிய பருமனான விறகுகள் வைக்கப்படும்போது, அது எரிவதற்குப் பதில் அணைந்து விடுகிறது. அது போலப் பலமில்லாத யோகி பெரும் யோக பாரத்தால் அழிந்துவிடுகிறான். அதே தீ காற்றினால் பலமடையும் போது பூமி முழுவதையும் எரித்துவிடுகிறது. அதுபோல யோகபலம் நிரம்பிய யோகி, யோக பலம் அதிகரித்ததும் பெரும் சக்திசாலியாகிறான். அப்போது பிரளய காலத்துச் சூரியன் உலகனைத்தையும் வாட்டுவதைப் போல, ராகம் முதலிய அனைத்துக் குற்றங்களையும் அழித்துவிடுகிறான்

பலமற்ற மனிதன் நீரின் வேகத்தால் அடித்துச் செல்லப்படுவது போல, பலமற்ற யோகி சுகபோகங்களை நோக்கி இழுக்கப்படுகிறான். ஆனால் அதே வேகத்தைக் கஜராஜன் தடுத்துவிடுகிறது. அடித்துச் செல்லப்படுவதில்லை. அதுபோல, யோகத்தின் பெரும் பலத்தை அறிந்த யோகி எண்ணற்ற விஷயங்களைத் தடுத்துவிடுகிறான் யோகசக்தி நிறைந்தவன் சுதந்திரமாகப் பிரம்மா, ரிஷி, தேவர்கள் மற்றும் ஐம்பெரும் பூதங்களில் பிரவேசிக்கிறான். அளவற்ற தேஜஸ்வியான யோகி மீது யமராஜன், அந்தகன், மரணம் இவர்களின் ஆளுமையும் செல்வதில்லை.

பாரதா? யோகி யோக பலத்தைப்பெற்று, ஆயிரக்கணக்கான உருவங்களை அமைத்துக் கொள்கிறான். அவற்றின் மூலம் பூமியில்

சஞ்சரிக்கிறான். அந்த உடலின் மூலம் விஷயங்களைப் பயன்படுத்துகிறான். உக்கிரமான தவமும் புரிகிறான். தன் கிரணங்களைத் தனக்குள் சுருக்கிக் கொள்ளும் சூரிய பகவானைப் போலத் தன் உருவங்களைத் தனக்குள் லயப்படுத்திக் கொள்கிறான். பந்தங்களை அறுத்துக் கொண்ட பலமுடைய யோகி தன்னை விடுபடச் செய்யும் முழுசக்தியையும் பெற்று விடுகிறான். யோகத்தால் பெறக்கூடிய சில சூக்ஷ்ம சக்திகளையும், ஆத்ம சமாதிக்குச் செய்யப்படும் தாரணை விஷயமாகவும் சில சூக்ஷ்மமானவற்றைக் கூறுகிறேன். கேள்.

எப்போதும் கவனத்துடன் இருக்கும் வில்வீரன் மனஒருமையுடன் அம்பைச் செலுத்தி லட்சியத்தை அடிப்பது போல, யோகி மனத்தைப் பரமாத்மாவின் தியானத்தில் ஈடுபடுத்தி ஐயமின்றி மோக்ஷத்தை அடைந்து விடுகிறான். எண்ணெய் நிரம்பிய பாத்திரத்தைத் தலைமீது வைத்து, மனஒருமைப்பாட்டுடன் படிகளின் மீது எண்ணெய் தளும்பாமல் ஏறுபவனைப் போல, யோகி, ஆத்மாவைப் பரமாத்மாவில் ஈடுபடுத்தி அசையாத சூரியனைப் போல தேஜஸ்வியாகிறான்.

படகோட்டி கடலில் உள்ள படகைக் கரைக்குக் கொண்டு சேர்ப்பது போல, யோகத்தின் தத்துவத்தை அறிந்தவன் சமாதியின் மூலம் மனத்தைப் பரமாத்மாவில் ஈடுபடுத்தி, இந்த சரீரத்தைத் தியாகம் செய்தபிறகு அடைய முடியாத பரமதாமத்தை அடைந்துவிடுகிறான். மிகவும் கவனத்துடன் இருக்கும் சாரதி குதிரைகளை ரதத்தில் பூட்டி வில்லாளியை விரும்பிய இடத்திற்குச் சென்று சேர்ப்பது போல, தாரணையில் ஈடுபட்டு உள்ளத்தை ஒரு முகப்படுத்திய யோகி, இந்த சரீரத்தைத் துறந்த பிறகு அடைய முடியாத பரமதாமத்தை அடைந்து விடுகிறான்.

சமாதியின் மூலம் ஆத்மாவைப் பரமாத்மாவில் ஈடுபடுத்தி அசையாமல் இருப்பவன் தன் பாவத்தை அழித்துவிடுகிறான். புனிதமானவர்கள் பெறும் அழியாத பதவியைப் பெற்றுவிடுகிறான். யோகத்தின் பெரும் விரதத்தில் ஈடுபட்ட யோகி, நாடி, கண்டம், மூளை, இதயம், மார்பு, பக்கப்பகுதிகள் கண், காது, மூக்கு முதலிய ஸ்தானங்களில் தாரணை மூலம் சூக்ஷ்மமான ஆத்மாவை பரமாத்வோடு நன்றாக இணைக்கிறான். விரும்பினால் தன்னுடைய மலைபோன்ற பெரும் சுப-அசுப கர்மங்களை விரைவில் பொசுக்கிச் சாம்பலாக்கி உத்தமயோகத்தை ஆஸ்ரயித்து விடுதலை பெறுகிறான்.

இவ்வாறு கூறிய பீஷ்மரிடம், “யோகி எத்தகைய ஆகாரத்தை ஏற்று, எவை எவற்றை வென்று யோக சக்தியை அடைகிறான்?” என யுதிஷ்டிரர் கேட்டார், பீஷ்மர் பதிலுரைக்கலானார்.

“பாரதா? தானியத்தின் குருணையையும், எள்ளின் புண்ணாக்கையும் சாப்பிடுகிறவன், எண்ணெய், நெய் ஆகியவற்றை விலக்கும் யோகிக்கே யோகபலம் கிடைக்கிறது. நீண்டகாலம் பார்லியின் வறண்ட குருணையை உண்பவன் தூய்மையான உள்ளத்தோடு யோக பலத்தைப் பெறமுடியும். பால் கலந்த நீரைப் பகலில் ஒருமுறை குடித்துப் பிறகு 15 நாட்களுக்கு ஒரு முறை பருகிப் பின் ஒரு மாதத்திலும், ஒரு ருதுவிலும், ஒரு வருஷத்திலும் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறானோ அவன் யோகசக்தியைப் பெறுகிறான் வாழ்நாள் முழுவதும் மாமிசம் உண்ணாமல் உத்தம விரதங்களைக் கடைப்பிடித்துத் தன்னைத் தூய்மையாக்கிக் கொள்ளும் யோகியும் யோக சக்தியைப் பெற்றுவிடுகிறான்.

காமம், குரோதம், குளிர், வெப்பம், மழை, பயம், மனிதர்களுக்குப் பிடித்தவை, அதிருப்தி, ஆசை, ஸ்பரிசம், தூக்கம், சோம்பல் இவற்றை வெல்லும் அறிவுடைய மகாத்மா யோகி ஸ்வாத்யாயம் மற்றும் தியானத்தின் மூலம் சூக்ஷ்மமான ஆத்மாவைச் சாக்ஷாத்காரம் செய்து கொள்ளுகிறான்.

பாரதா? பிராமணர்கள் இந்த மார்க்கத்தைக் கடினமானதாகக் கருதுகிறார்கள். ஒரு சிலரே இந்த வழியைச் சிறந்த முறையில் கடக்கிறார்கள். ஒரு சில வாலிபர்களே விஷ ஜந்துக்களும், முட்களும் நிரம்பிய நீரற்ற கடக்க முடியாத கோரமான காட்டைக் கடக்கிறார்கள். போஜனம் கிடைத்தற்கரிய, காட்டுத்தீயால் மரங்கள் எரிந்து சாம்பலான, கொள்ளையர்கள் நிரம்பிய காட்டு வழியை ஒரு சிலராலேயே கடக்க முடிகிறது. அது போல யோக மார்க்கத்தைப் பின்பற்றி ஒரு சில பிராமணர்களே அதனை அடையமுடிகிறது ஏன் எனில் அது ஏராளமான கஷ்டங்கள் நிரம்பியது.

மன்னா? கத்தியின் கூரான முனையில் ஒருவன் சுகமாக நிற்கலாம். ஆனால் சித்த சுத்தியில்லாதவர்கள் யோகதாரணையில் நிலைப்பது முற்றிலும் கடினமாகும். கடலைப் படகினால் படகோட்டி கடக்க முடியாது என்பதுபோலயோகதாரணைகள்மூலம்சித்தம்வெற்றிபெறவில்லையென்றால் அவர்கள் சுப கதியை அடைய முடியாது. முறைப்படி யோகதாரணைகளில் ஈடுபடுகிறவனே பிறப்பு-இறப்பு; சுகம்-துக்கம் என்னும் பந்தங்களிலிருந்து விடுதலை அடைகிறான் யோக சாதனைத் தவிஜாதியினருக்கே தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதைப் பின்பற்ற அவர்களுக்கே அதிகாரம் உள்ளது.

மகாத்மன்! யோக சித்தி பெற்ற மகாத்மா விரும்பினால் உடனே விடுதலையடைந்து பெரும் பரப்பிரம்ம சொருபத்தை அடைந்துவிடுகிறான். அல்லது தன்னுடைய யோக பலத்தால், பிரம்மா, வரம்தரும் விஷ்ணு, மகாதேவன், தர்மம், ஆறுமுகன், சனகாதியர்கள், தமோ, ரஜோ, சத்துவ

குணங்கள், மூலப்ர்குதி, வருணபத்தினி சித்திதேவி, தேஜஸ், தைரியம், நட்சத்திரங்களுடன் பிரகாசிக்கும் சந்திரன், விஸ்வேதேவர்கள், நாகர்கள், பித்ருக்கள், மலைகள், கடல்கள், கந்தர்வர்கள், ஆண்-பெண் ஆகிய அனைவரிலும், ஒவ்வொருவர் உள்ளும் பிரவேசிக்க முடியும். யோக சித்த மகாத்மா, எல்லோரையும் விட உயரே எழும்பி நாராயண சொரூபமாகிறான். சங்கல்பத்தினாலேயே சிருஷ்டி செய்யத் தொடங்குகிறான்.

12.4.81 சாங்க்ய யோகத்தின் சாதனங்களும், பலன்களும்

இவ்வாறு யோக மார்க்கத்தை விவரித்த பீஷ்மரிடம் சாங்க்ய மார்க்கத்தின் விதிகளைக் கூறியருளுமாறு யுதிஷ்டிரர் வேண்டினார். பிதாமகரும் கூறத் தொடங்கினார். “யுதிஷ்டிரா! ஈஸ்வரனை ஒத்த கபிலர் முதலிய துறவிகள் சாங்க்ய மதத்தைத் தோற்றுவித்தார்கள். இதில் குணங்கள் அதிகம் உள்ளன. ஆனால் குற்றங்கள் முற்றிலும் கிடையாது.

மன்னா? ஞானத்தின் மூலம் மனிதன், பிசாக, ராக்ஷஸன், யக்ஷன், சர்ப்பம் கந்தர்வர், பித்ருக்கள், பறவை, பசு முதலிய கோணலான பிறவிகள், கருடன், மருத்கணங்கள், ராஜரிஷி, பிரம்மரிஷி, தேவரிஷி, அசுரர், விஸ்வேதேவர், யோகி, பிரஜாபதிகள், பிரம்மாவின் வெல்ல முடியாத விஷயங்கள் அனைத்தையும் சாங்க்யமார்க்கத்தினர் குற்றமுள்ளதாகக் கருதுகின்றனர். அவர்கள் உலக மக்களின் ஆயுட்காலம், மற்றும் சுகத்தின் தத்துவ ஞானத்தைச் சரியாக அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள். சுகபோக விருப்பமுடையவர்களுக்கு அவ்வப்போது ஏற்படும் துயரத்தையும், கோணலான பிறவியிலும் நரகத்திலும் விழும் ஜீவன்களின் துக்கத்தையும் உணர்ந்து கொள்ளுகிறார்கள். சொர்க்கம், மற்றும் வேதத்தின் பலனான ச்ருதிகளின் குணதோஷங்களை அறிகிறார்கள். யோக மார்க்கத்தின் குணதோஷங்களையும் கூட அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள்.

பாரதா! சத்வகுணத்தின் 10, ரஜோகுணத்தின் 9, தமோகுணத்தின் 8, அறிவின் 7, மனத்தின் 6, வானத்தின் 5 குணங்களின் ஞானத்தைப் பெறுகிறார்கள். இத்துடன் அறிவின் மற்ற 4 குணங்கள், தமோ குணத்தின் மற்ற 3 குணங்கள், ரஜோகுணத்தின் மற்ற 2, சத்வ குணத்தின் ஒரு குணத்தையும் அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள். பிறகு ஆத்மாவை அடையச் செய்யும் மார்க்கம், ப்ராக்ருத பிரளயம், மற்றும் ஆத்ம விசாரத்தைச் சரியாக அறிகிறார்கள்.

ஞான விஞ்ஞானம் நிரம்பிய அவர்கள் மோக்ஷத்திற்குப் பயன்படும் சாதனங்களின் அனுஷ்டானத்தால், தூய உள்ளம் கொண்ட சாங்க்ய

மார்க்கத்தால் சூஷ்ம பூதங்கள் ஆகாயத்தை அடைவது போல் மங்களமயமான மோகூத்தைப் பெற்றுவிடுகிறார்கள். கண்கள் ரூபகுணத்துடனும், மூக்கு மணம் என்னும் குணத்துடனும், காது சப்தகுணத்தோடும், நாக்கு ரஸ குணத்தோடும், தோல் ஸ்பரிசம் என்னும் குணத்துடனும் இணைந்தவை. இதே போல ஆகாயத்துடன் வாயுவும், தமோகுணத்துடன் மோகமும், புலன்களின் விஷயமான லோபமும் இணைந்துள்ளன.

கதிக்கு ஆதாரம் விஷ்ணு; பலத்திற்கு இந்திரன், வயிற்றுக்கு அக்னி, ப்ருத்வி தேவிக்கு நீர், நீருக்கு தேஜஸ், தேஜஸிற்கு வாயு, வாயுவிற்கு ஆகாயம், ஆகாயத்திற்கு ஆதாரம் மகத்தத்துவம், மகத் தத்துவத்தின் காரியம் அகங்காரம், அகங்காரத்தின் அதிஷ்டானம் சமஷ்டி அறிவாகும் அறிவிற்கு ஆஸ்ரயம் தமோ குணம், தமோகுணத்திற்கு, ரஜோகுணம், ரஜோகுணத்திற்குச் சத்வகுணம், சத்வ குணம் ஜீவாத்மாவை ஆஸ்ரயித்துள்ளது. ஜீவாத்மாவிற்குப் பகவான் நாராயணன் ஆஸ்ரயமாவார். நாராயணனுக்கு ஆஸ்ரயம் மோகூமாகிய பரப்பிரம்மம். ஆனால் மோகூத்திற்கு ஆஸ்ரயம் ஏதுமில்லை.

இந்த விஷயங்களை நன்கு அறிந்து, சத்வகுணத்தை மனத்தோடு 12 புலன்களும், பஞ்சபிராணனும், இந்த 16 குணங்களால் சூழப்பட்ட சூக்ஷ்ம சரீரத்தையும், சரீரத்தைச் சார்ந்துள்ள இயல்பையும், சேதனத் தன்மையையும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். பாவம் சிறிதுமற்ற ஜீவாத்மா சரீரத்திற்குள் இதயம் என்னும் குகையில் பற்றற்ற நிலையில் உள்ளது என்பதை அறிந்துகொள். விஷயத்தை விரும்பும் மனிதர்களின் கர்ம சரீரத்திற்குள்ளே ஆத்மாவைத் தவிர வேறு ஒரு தத்துவமும் உள்ளது. அவை புலன்கள், புலன்களின் விஷயங்கள் ஆகும்.

மோகூதம் மிகவும் கிடைத்தற்கரிய பொருள். பிராணன், அபானன், சமானன், வ்யானன், உதானன் என்னும் ஐந்து பிராண வாயுக்கள் உள்ளன. அதோகாமிவாயு ஆறாவது. ஊர்த்வகாமியான 'பிரபவஹம்' என்னும் வாயு ஏழாவதாகும். இவை வாயுவின் ஏழு வேறுபாடுகளாகும். இவற்றில் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஏழு வேறுபாடுகள் உள்ளன. இவ்வாறு மொத்தம் 49 வாயுக்கள் உள்ளன.

பல பிரஜாபதிகள், பல பிரஜைகளின் முக்திக்குப் பல உத்தம மார்க்கங்கள் உள்ளன. இவை அனைத்தையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். சப்த ரிஷிகளையும் ராஜரிஷிகளையும், தேவரிஷிகளையும். பல்வேறு மகாபுருஷர்களையும், சூரியனுக்கு நிகரான பிரம்ம ரிஷிகளையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்

மன்னா? காலத்தின் தூண்டுதலால் மனிதன் ஐஸ்வர்யத்திலிருந்து விலக்கப்படுகிறான். மிகப்பெரிய பூத சமுதாயங்களும் காலத்தின் மூலம் அழிந்துவிடுகின்றன. இவை அனைத்தையும் கேட்டும்; பார்த்தும் பாவ கர்மங்களைச் செய்யும் மனிதர்களின் அசுப கதியை அறிந்து கொள்ளவேண்டும், யமலோகத்தில் வைதரணி நதியில் விழுந்த பிராணிகளின் துயரத்தையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

உயிர்கள் விசித்திரமான பிறவிகளில் அசுபமான ஜன்மம் தரிக்க நேருகிறது. ரத்தமும், மலமூத்திரத்தின் அருகாமையும் கொண்ட புனிதமற்ற கர்ப்பத்தில் வாசம்புரிய நேருகிறது. கபம், மூத்திரம், மலம் நிறைந்த, நாற்றம் கொண்ட ரஜஸ், மற்றும் வீரியம் கொண்ட, மஜ்ஜை, நூற்றுக்கணக்கான நாடி, நரம்புகள் வியாபித்த பத்து துவாரங்கள் நிரம்பிய புனிதமற்ற நகரம் அல்லது சரீரத்தில் ஜீவன் வசிக்க நேருகிறது. இவை அனைத்தையும் அறிந்து ஜீவன் நன்மையடையக்கூடிய ஆத்மா, ஆத்மாவை அடைவதற்கு சாஸ்திரங்கள் கூறும் பலவகை யோகங்களின் அறிவையும் பெறவேண்டும்.

பாரதா? பிராணிகளின் மோகூ விரோதியான தாமஸ, ரஜோ, சாத்வீகம் என்னும் மூவகை குணங்களும் தத்துவ ஞானிகளால் நிந்திக்கப்பட்டவை. அவற்றையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்-கோரமான தொல்லைகள், சந்திர, சூரிய கிரஹணம், நகூத்திரங்கள் உடைந்து விழுதல், அவற்றின் போக்கில் மாறுதல் உண்டாதல், கணவன்-மனைவியின் துயரம் தரும் பிரிவு போன்ற விஷயங்கள் இவ்வுலகில் நிகழ்கின்றன. இவற்றை நன்கறிந்து தன் நன்மைக்கான உபாயத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

உலகப் பிராணிகள் ஒன்று மற்றொன்றைச் சாப்பிடுகின்றன. இது எத்தகைய அற்புத நிகழ்ச்சி! இதைப்பார். சிறுபருவத்தில் மனத்தில் மாயை பரவியிருக்கிறது. முதுமையில் உடலின் அமங்கலமான அழிவு தோன்றுகிறது ராகமும், மோகமும் உண்டானதும் பல குற்றங்கள் தோன்றுகின்றன. இவை அனைத்தையும் அறிந்து எங்கும், யாரையும் சத்வ குணத்தோடு பார்க்க வேண்டும். ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்களில் ஒரு சிலரே மோகூ விஷயமான அறிவை ஆஸ்ரயிக்கிறார்கள்.

மோகூத்தை விரும்புவவர்கள் விரும்பியது கிடைக்காத போது அதற்காக வருந்துவதும். மனம் விரும்பும் பொருள் கிடைத்தபோதும் அதனிடம் உதாசீனமாகவும் இருக்க வேண்டும். சப்தம், ஸ்பரிசம் முதலிய விஷயங்கள் துக்கமயமானவை என்பதையும், உயிரற்ற சரீரத்திற்கு எத்தகைய அருவருக்கத்தக்க நிலை உண்டாகிறது என்பதையும் பார்த்துக்கொள். பிராணிகள் வீடுகளில் வாசம் புரிவதும் துக்க ரூபமானதே.

பிராமணனைக் கொல்பவன், மற்றும் பதிதனின் துர்கதியையும், மது அருந்தும் துராத்மா பிராமணர்களின் கதியையும், குருபத்தினியுடன் சேரும் மனிதனின் அசுப கதியையும் ஆலோசித்துப்பார்.

தாய்மார்கள், தேவர்கள், உலகத்தினர் இவர்களிடம் உத்தமமாக நடந்து கொள்ளாதவர்களின் துர்க்கதியை எந்த ஞானத்தால் அறிந்து கொள்கிறாயோ, அதே ஞானத்தால் பாவம் செய்யும் மனிதர்கள் அடையும் அதோ கதியையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். கோணலான பிறவிகளில் பிறந்த பிராணிகளின் கதியையும் அறிந்துகொள். வேதத்தின் வசனங்கள், பருவ காலங்களின் மாறுதல், நாள், பகலும், மாசம், ஆண்டு முதலிய கழியும் காலத்திலும் கவனத்தைச் செலுத்து. சந்திரனின் தேய்வு, வளர்ச்சியைப் பிரத்யட்சமாகக் காணமுடிகிறது. செல்வந்தர்களின் செல்வத்தின் அழிவும் பிறகு மறுபடி வளருவதுமான கிரமத்தையும் கூடக் காணமுடிகிறது. இவையனைத்தையும் பார்த்துச் செய்யவேண்டிய கடமையைத் தீர்மானித்துக் கொள்.

சேர்க்கை, யுகம், மலை, நதிகள் ஆகியவற்றிற்கு உண்டாகும் அழிவையும் பார்த்துக்கொள். வர்ணங்களின் கூடியம், கூடியத்தின் முடிவு, ஜன்மம், மரணம், முதுமை போன்ற துயரங்களையும் பார்வையிடு. சரீரத்தின் குற்றங்களை அறிந்து, அவற்றால் கிடைக்கும் துக்கத்தின் யதார்த்த ஞானத்தையும் பெற்றுக்கொள். உடலின் துன்பத்தைச் சரியாக அறிய முயற்சி செய். தன் உடலில் உள்ள குற்றங்கள் அனைத்தையும் சரியாக அறிந்து உடலில் இருந்து நிரந்தரமாக எழும் துர்மணத்திலும் கவனம் செலுத்து” என்று பீஷ்மர் கூறினார். யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார்.

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் கேட்டார்; “தேஜஸ்வியான பாட்டனாரே! தன் சரீரங்களிலிருந்தே தோன்றும் குற்றங்கள் எவை? எவை? என்றார். பீஷ்மர் பதிலுரைத்தார்.”மன்னா? சாங்க்ய மதத்தின் உத்தம வழியைப் பின்பற்றும் சிந்தனையாளர்கள், இந்த சரீரத்திற்குக் காமம், க்ரோதம், பயம், நித்திரை, ஸ்வாசம் என்னும் ஐந்து குற்றங்களைக் கூறுகிறார்கள். இந்த ஐந்து குற்றங்களும் எல்லா தேகதாரிகளின் சரீரத்திலும் காணப்படுகின்றன. சத்புருஷர்கள் பொறுமையால் கோபத்தையும், சங்கல்பத்தைத் தியாகம் செய்வதால் காமத்தையும், சத்வகுணத்தை ஏற்று நித்திரையையும், குற்றத்தை விலக்குவதால் பயத்தையும், அற்ப ஆகாரத்தை ஏற்பதன் மூலம் ஸ்வாசத்தின் குற்றத்தையும் அழிக்கிறார்கள்.

மன்னா! சாங்க்ய மகாபுருஷர்கள் நூற்றுக்கணக்கான குணங்கள்

மூலம் குணங்களையும், குற்றங்களின் மூலம் குற்றங்களையும். விசித்திரமான காரணங்களால் காரணங்களையும் தத்துவப்படி அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள். பின்னர், எங்கும் பரந்த ஞானத்தின் ஆளுமையால், உலகை நீரைப்போன்று அழிவுடையதாக, விஷ்ணுவின் நூற்றுக்கணக்கான மாயைகளால் மறைக்கப்பட்டதாக, அவற்றில் எழுதப்பட்ட சித்திரத்தைப் போல, நரகுலத்தைப்போல சாரமற்றதாக, இருள் நிரம்பிய பள்ளத்தைப் போல பயங்கரமானதாக, மழைக்கால நீரின் நீர்க்குமிழியைப் போல நொடியில் அழிவதாக, சுகமற்றதாக, பராதீனமானதாக, அழிந்ததைப் போன்ற, சேற்றில் சிக்கிய யானையைப் போல, ரஜோ மற்றும் தமோகுணத்தில் ஆழ்ந்ததாகக் கருதுகிறார்கள்.

ஆகவே, அவர்கள் சந்தானம் முதலிய பற்றை விலக்கி, தவம் என்னும் தண்டம் உடைய விவேகம் என்னும் ஆயுதத்தால், ராஜஸ, தாமஸ, அசுப கந்தங்களையும், அழகிய சாத்விக கந்தங்களையும், தேகத்தை ஆதாரமாகக் கொண்ட போகங்களின் பற்றையும் விரைவில் வெட்டி விடுகிறார்கள். பிறகு அந்த சித்தர்களாகிய யதிகள், பேரறிவு என்னும் படகின் மூலம் சம்சாரம் என்னும் கோரமான கடலைக் கடந்துவிடுகிறார்கள் துயரம், சோகம், கவலை, பலவகை வியாதிகள், பயம், முதுமை இவை நிறைந்த சம்சாரக் கடலை, சத்யம், நியமம், விரதம் இவற்றின் மூலம் கடந்து விடுகிறார்கள். பலவகை அஞ்ஞானமே இதை மிகக்கடுமையாக்கியுள்ளது. அழகையின் கண்ணீரே கடலின் உப்பு நீர்; பற்றுக்களைத் துறப்பதே இதன் கரையாகும் - ஆண், பெண்கள் அட்டையைப் போன்றவர்கள். உற்றார் உறவினர் கரையில் உள்ள நகரங்கள்.

அகிம்சையும், சத்தியமும் இதன் எல்லைகள். பிராணனைத் துறப்பதே இதன் உயரமான அலையாகும். வேதாந்த ஞானமே தீவாகும். மோக்ஷம் இதில் கிடைத்தற்குரிய விஷயம் பாரதா! இந்த சம்சார சாகரத்தில் இருந்து கரையேறி, அவர்கள் ஆகாய ரூபமான பரப்பிரம்மத்தில் பிரவேசிக்கிறார்கள். சாங்கிய யோகி சித்த புருஷர்களை சூரியன் அர்சி மார்க்கத்தால் மேலே உள்ள உலகங்களுக்கு சுமந்து செல்லுகிறான். பிறகு 'பிரவஹம்' என்னும் வாயுவின் அபிமானி தேவதை அந்த வைராக்கிய சக்தி நிரம்பிய சித்த மகாபுருஷர்களை தன்னுடைய அதிகாரத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறது.

கௌந்தேயா! சூக்ஷ்ம குளிர்ந்த, நறுமணமுள்ள, சுப ஸ்பரிசமுடைய நான்கு வாயுக்களில் சிறந்த வாயுதேவன், சுபலோகங்களுக்குச் செல்லக்கூடிய அந்த வாயுதேவன், அந்த கல்யாணமயமான சாங்க்ய யோகிகளை ஆகாயத்தின் உயரமான நிலையை அடையச் செய்கிறார். மின்னலின் அபிமானி தேவர்களிடம் இந்த யோகிகளை அழைத்துச் செல்கிறார். மின்னல்

அபிமானி தேவதைகள் நாராயணனின் பார்ஷதகணங்கள் அழைத்துச் செல்ல வரும்வரை அவர்களைச் சுமக்கின்றன. அங்கிருந்து பகவானுடைய பார்ஷதர்கள் அவர்களை ஸ்ரீ நாராயணனிடம் கொண்டு சேர்க்கிறார்கள். நாராயணன் அவர்களைத் தூய ஆத்மாவான பரப்ரம்மத்தில் புகுத்தி விடுகிறார். பரமாத்மாவை அடைந்து, அதே உருவில் அம்ருதபாவம் நிரம்பிய யோகிகள் மீண்டும் திரும்புவதில்லை.

கௌந்தேயா! எல்லாவகை இருமைகளும் இல்லாத, சத்தியவாதிகளான எளிமையான, பிராணிகளிடம் இரக்கம் காட்டும் சத்தியவாதி மகாத்மாக்களுக்கே இத்தகைய சிறந்த கதி கிடைக்கிறது.

12.4.82 மீண்டும் யுதிஷ்டிரரின் ஐயம்; பீஷ்மர் அதனைத் தெளிவுபடுத்துதல்

“பிதாமகரே! சிறந்த விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் சாங்கிய யோக மகாத்மாக்கள் நாராயணனையும், பரமபதத்தையும் பெற்றபின் தன் பிறவி முதல் மரணம் வரை கடந்தவற்றை எப்போதாவது நினைப்பார்களா? சிறப்பான ஞானத்தில் சஞ்சரிக்கும் அவர்களுக்கு முந்தைய நினைவு இருக்கிறது என்றால் அந்த சிறந்த ஞானத்தைப் பெற்றும் அறிவு குறைகிறது இதைவிடப் பெரிய துக்கம் வேறு என்ன இருக்க முடியும்?” என்று யுதிஷ்டிரர் கேட்டார். பீஷ்மர் பதிலளித்தார்.

“பாரதா? நீ இந்த சிக்கலான வினாவை முன் வைத்துள்ளாய். இதை யோசிக்கும் போது, மிகப்பெரிய வித்வான்களும் மோகமடைகிறார்கள். இங்கும் கபிலர் மூலம் எடுத்துரைக்கப்பட்ட சாங்க்ய மதத்தைப் பின்பற்றும் மகாத்மாக்களின் சிறந்த கருத்துக்களையே கூறுகிறேன். மன்னா! சரீரம் படைத்தவர்களின் உடலில் உள்ள புலன்களே சிறந்த விஷயங்களைப் பார்க்கின்றன. அவையே ஆத்மாவிற்குப் பல்வேறு காரணம் அளிப்பதற்குக் காரணமானவை. ஏன் எனில் அந்த சூட்சுமமான ஆத்மா புலன்களின் மூலமே வெளி விஷயங்களைப் பார்க்கிறது; அறிகிறது, கடலில் எழும்பிய நுரை அழிந்து விடுவதைப் போல, ஜீவாத்மா நீங்கியதும், மனிதனின் ஜடமான புலன்கள் கட்டையைப் போல இயற்கையோடு கலந்து விடுகின்றன.

பரந்தபா! சரீரம் படைத்த பிராணிகள் புலன்களோடு தூங்கும்போது அதன் சூக்ஷ்ம சரீரம் காற்றைப்போல எல்லா இடங்களிலும் சஞ்சரிக்கிறது. அதாவது கனவு காண்கிறது. அது நினைவு நிலையைப் போல. கனவிலும் உசிதமான முறையில் காணப்படும் பொருட்களைப் பார்க்கிறது எல்லா விஷயங்களையும் அது விழித்திருப்பது போலவே கனவிலும் அனுபவிக்கிறது.

நினைவு நிலையில் விஷய ஞானத்தில் திறமையற்ற புலன்கள் அனைத்தும் தத்தம் இடத்தில் விஷமற்ற பாம்பு மறைந்து கொள்வது போல முறைப்படி லயமாகின்றன.

கனவு நிலையில் புலன்கள் அனைத்தின் கதியையும் தாக்கி ஜீவாத்மா சூக்ஷ்ம விஷயங்களில் சஞ்சரிக்கிறது, என்பதில் ஐயமில்லை. தர்மாத்வான யுதிஷ்டிரா! பரமாத்மா, சாத்வீக, ராஜஸ, தாமஸ குணங்களையும், அறிவு, மனம், ஆகாயம், வாயு, தீ, நீர், பூமி ஆகிய அனைத்தின் குணங்களையும் மற்ற பொருட்கள் அனைத்தையும் தன் குணங்களால் வியாபித்து எல்லா ஜீவாத்மாக்களிடமும் உறைகிறார். சிஷ்யன் தன் குருவின் பின் செல்வதைப் போல, மனமும், புலன்களும், சுப-அசுப பலன்களும் ஜீவாத்மாவிற்குப் பின்னாலேயே செல்கின்றன. ஜீவாத்மா புலன்களையும், ப்ரக்ருதியையும் தாண்டிச் செல்லும்போது அந்த நாராயண சொரூப அழிவற்ற பரமாத்மாவை அடைகிறது. அவர் மாயைக்கு அப்பாற்பட்டவர்; இருமையற்றவர்

பாரதா! புண்ணிய-பாவமற்ற சாங்க்ய யோகி முக்தியடைந்து அதே நிற்குண-நிர்விகார நாராயண சொரூப பரமாத்மாவில் பிரவேசிக்கிறான். பிறகு அவன் உலகத்திற்குத் திரும்புவதில்லை. இவ்வாறு ஜீவன் முக்தனான ஆத்மா பரமாத்மாவில் கலந்துவிடுகிறான். ஆனால் விதியின்படி சரீரம் உள்ள வரை அவனுடைய மனமும் புலன்களும் மீதமுள்ளன. குருவின் கட்டளையை நிறைவேற்றும் சிஷ்யனைப் போல, சரியான சமயத்தில் இங்கு பிறப்பு இறப்பு உண்டாகிறது. இவ்வாறு அறிவு நிரம்பிய மோக்ஷ அதிகாரியும், ஆத்தியாத்மிக மேன்மையை விரும்பும் புருஷனும் சிறிது சமயத்திலேயே சிறந்த நிலையை அடைந்து விடுகிறான். மகாஞானியான சாங்க்ய யோகிகள் மேலே கூறிய சிறந்த கதியை அடைகிறார்கள். சாங்க்ய ஞானம் எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. இதற்கு ஈடான வேறு ஒரு ஞானம் கிடையாது.

இதில் அக்ஷரமான, நிலையான, பூர்ண சனாதன பிரம்மமே எடுத்துக் கூறப்படுகிறது. அந்த பிரம்மம் முதலும், நடுவும், முடிவும் இல்லாதது. இருமையற்றது உலகின் உற்பத்திக்குக் காரணமானது, நிலையானது. மாறுதல் அற்றது; நித்யமானது என்று அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். உலகின் சிருஷ்டி பிரளயம் இரண்டும் அவர் மூலமே நடைபெறுகிறது. மகரிஷிகள் சாஸ்திரங்களில் அவரையே புகழ்கிறார்கள். பிராமணர்களும், தேவர்களும் அந்த பரமாத்மாவையே துதித்துப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். உத்தம சித்தியை அடைந்த யோகியும், சாங்க்ய வேத்தாவும் அவருடைய புகழைப் பாடுகிறார்கள்.

இந்த சாங்க்ய சாஸ்திரமே அந்த நிராகார பரமாத்மாவின் உருவம். ஞானம் அனைத்தும் சாங்க்யத்தை ஏற்று, எடுத்து விளக்குகின்றன. மகாத்மா புருஷர்களிடமும், வேதங்களிலும், சாங்க்யங்களிலும், யோக சாஸ்திரத்திலும், புராணத்திலும் காணப்படும் உத்தம ஞானம் அனைத்தும் சாங்க்யத்திலிருந்தே வந்துள்ளவை ஆகும். மிகப்பெரிய இதிகாசங்களிலும், அர்த்த சாஸ்திரத்திலும், இவ்வுலகில் காணப்படும் பெரும் ஞானம் அனைத்தும் சாங்க்யத்திலிருந்தே கிடைத்தது. மனம் மற்றும் புலன்களின் அடக்கம், உத்தம பலம், சூக்ஷ்ம ஞானம், தவப் பலன்கள் அனைத்தும் சாங்க்ய சாஸ்திரத்தில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன.

கௌந்தேயா? சாதனத்தில் சிறிது தவறு நேரும்போது, சாங்க்யத்தின் முழு ஞானம் கிடைக்காத போது, சாங்க்ய யோகசாதகர்கள் தேவலோகத்திற்குச் செல்கிறார்கள். அங்கு சுகமாக வாழ்ந்து, புண்ணியம் குறைந்த பின் இவ்வுலகத்திற்கு வந்து மறுபடி சாதனத்திற்கு முயன்று பிராமணர்களுடைய வீட்டில் பிறப்பு எடுக்கிறார்கள். சாங்க்ய ஞானி சரீரத்தைத் தியாகம் செய்தபின் தேவர்கள் சொர்க்கத்தில் பிரவேசிப்பது போல் பரமாத்மாவிடம் புகுந்து விடுகிறான். எனவே த்விஜர்கள் அனைவரும் சாங்க்ய சாஸ்திரத்தில் அதிக அன்பு வைத்துள்ளனர்.

இந்த சாங்க்ய ஞானத்தில் விருப்பம் உடைய பிராமணர்கள் மரணத்திற்குப்பின் ஒரு போதும் பசு-பக்ஷி போன்ற பிறவிகளில் பிறக்க வேண்டியதில்லை. ஒருபோதும் நரகம் முதலிய அதோகதியையும் அடைய வேண்டியதில்லை. அவர்கள் பாவம் செய்பவர்களுக்கு இடையே வசிக்கவும் நேருவதில்லை. சாங்க்ய ஞானம் மிகவும் பரந்தது; பழமையானது; பெரும் கடலைப் போல் ஆழமானது; தூய்மையானது தாராள பாவங்கள் நிரம்பியது. மிக அழகானது. பரமாத்மா நாராயணன் இந்த அப்ரமேய சாங்க்ய ஞானத்தை முழுமையாகத் தரித்துள்ளார். இதுவே சாங்க்ய தத்துவம் ஆகும்.

மன்னா! இந்த உலகில், அதன் உருவில் சாக்ஷாத் நாராயணனே எல்லா இடங்களிலும் விளங்குகிறார். அவரே சிருஷ்டியின்போது உலகைப்படைத்து சம்ஹார காலத்தில் தனக்குள் லயப்படுத்திக் கொள்கிறார். இவ்வாறு உலகத்தைத் தன் சரீரத்திற்குள் ஸ்தாபிதம் செய்து உலகின் அந்தராத்மாவான பகவான் நாராயணன் ஏகார்ணவ நீரில் சயனம் செல்கிறார்.” எனப் பிஷ்மர் கூறி முடித்தார்.

12.4.83 கூடர-அகூடர தத்துவம் பற்றிய வினாவும், பதிலும்

யுதிஷ்டிரர் மீண்டும் கேட்டார்; “பிதாமகரே! அகூடர தத்துவம் என்பது

என்ன? எதைப்பெற்றபின் ஜீவன் மீண்டும் இவ்வுலகிற்குத் திரும்புவதில்லை? கூடரம் என்பது என்ன? இவற்றை எனக்குத் தெளிவாக விளக்குங்கள். வேதவித்வான்களும், மகரிஷிகளும், மகாத்மாவான துறவிகளும் உங்களை ஞானநிதி என்று கூறுகிறார்கள்.

சூரியன் தக்ஷிணாயணத்தில் இருப்பதற்குச் சிறிது நாட்களே மீதம் உள்ளன, உத்தராயணத்தில் கால் வைத்ததுமே தாங்கள் பரமதாமத்தை அடைவீர்கள். தாங்கள் சென்றபிறகு, நாங்கள் எங்கள் நன்மைக்கான விஷயத்தை யாரிடம் கேட்போம்? ஞானதீபத்தால் பிரகாசிக்கும் தங்கள் வாயாலேயே நான் இந்த விஷயங்களைக் கேட்க விரும்புகிறேன்” என்றார்.

பீஷ்ம பிதாமகர் யுதிஷ்டிரரின் ஐயத்தைப்போக்கும் வகையில் ‘கரால ஜனகர்’ என்னும் மன்னனுக்கும், ஆத்யாத்ம ஞானத்தில் தேர்ந்தவரான மித்ரா வருணனின் புதல்வர் வசிஷ்டருக்கும் நடந்த உரையாடலை விவரித்தார். கூடர, அகூடர தத்துவங்களின் விளக்கம். இத்தத்துவங்களின் ஞானத்தால் முக்தி அடைதல், இயற்கையின் சேர்க்கையால் ஜீவன் தன்னைப் பலவகை கர்மாக்களுக்குக் கர்த்தாவாகக் கருதுதல், ப்ரக்ருதியின் சேர்க்கைக் குற்றத்தால் ஜீவன் வீழ்ச்சியடைதல்; ப்ரக்ருதி-புருஷன் பற்றிய விளக்கம்; யோக மற்றும் சாங்க்ய சொருபத்தின் வருணனை, 25வது தத்துவமான ஆத்மா தான் ப்ரக்ருதியின் ரூபமல்ல என்ற ஞானத்தைப் பெற்றுப் பரப்ரம்ம ரூபத்தில் நிலைத்தல்;

வித்தை-அவித்தை இவற்றின் விளக்கம், அகூடரம்-ககூடரம் இரண்டிற்கும் உள்ள தொடர்பு, ப்ரக்ருதி-ஜீவனின் சொருபம்; ஜீவாத்மாவின் உள்ள எழுச்சி, கூடர-அகூடர-பரமாத்ம தத்துவ வர்ணனை; ஜீவனின் பல மற்றும் ஒரே தத்துவத்தின் வர்ணனை; உபதேசம் பெறத் தகுந்தவர்கள், உபதேசிக்கத் தகாதவர்கள் ஆகிய விஷயங்களை மேற்கூறிய ஜனகர், வசிஷ்டர் இவர்களுடைய உரையாடலை மேற்கோள் காட்டி விளக்கி அருளினார்.

12.4.84 ஞான பரம்பரை பற்றிப் பீஷ்மர் கூறியது

யுதிஷ்டிரரின் ஐயங்களை மேற்கூறியவற்றால் தெளிவுபடுத்திய பீஷ்மர் மேலும் கூறினார்; “மகாராஜா! வசிஷ்டர் கூறியவாறே இந்த பரப்பிரம்ம சொருபத்தை நான் உன்னிடம் கூறினேன். இந்த ஞானத்தைப்பெற்ற ஜீவாத்மா மீண்டும் இந்த உலகத்திற்குத் திரும்புவதில்லை. இந்த உத்தமமான ஞானத்தை குருவின் உபதேசமாகப் பெற்றும், அதனை நன்கு அறிந்துகொள்ளாதவன் அடிக்கடி பிறந்து இறக்கும் நிலையை அடைகிறான். இதனை நன்கு அறிந்தவன், மூட்டும், மரணமும் அற்ற பரமாத்மாவை அடைகிறான்.

மன்னா! நான் இந்த சிறந்த நன்மையளிக்கும் உத்தம ஞானத்தை தேவரிஷி நாரதர் உபதேசித்தவாறு அறிந்துகொண்டேன். அதனையதார்த்தமாக உன்னிடம் கூறினேன். பிரம்மாவிடமிருந்து வசிஷ்டமுனிவர் இந்த ஞானத்தைப் பெற்றார். வசிஷ்டரிடமிருந்து இந்த ஞானம் நாரதருக்குக் கிடைத்தது. நாரதர் எனக்கு இந்த சனாதனமான பிரம்மத்தை உபதேசித்தார். இந்த ஞானம் பரமபதமாகும். இதைக்கேட்டு இனி நீ துயரத்தைவிட்டுவிடு.

மன்னா! கூர்-அகூர் தத்துவத்தை அறிந்தவனுக்கு எந்த வகையான பயமும் கிடையாது. இதை அறியாதவனுக்குப் பயம் உண்டு. முட்டாளான மனிதன் இந்த தத்துவத்தை அறியாததால் அடிக்கடி உலகத்தில் பிறவி எடுக்கிறான். ஆயிரக்கணக்கான பிறவிகளில் ஜன்ம-மரண கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறான். அவன் தேவ-மனித-பசு-பறவை முதலிய பிறவிகளில் அலைகிறான். அவன் எப்போதாவது சமயத்திற்கேற்ப தூயவன் ஆனால், அந்த ஆழமான அஞ்ஞானக் கடலைக் கடந்து சிறந்த நன்மையை அடைகிறான்.

பாரதா! அஞ்ஞானம் என்னும் கடல் புலப்படாதது, ஆழமானது; பயங்கரமானது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் எண்ணற்ற பிராணிகள் ஒவ்வொரு நாளும் மூழ்கி எழுகின்றன. மன்னா! நீ என் உபதேசத்தைப் பெற்று, அவ்யக்த ஆழமான பிரவாக ரூபமுடைய இந்த பிறவிக்கடலைக் கடந்துவிட்டாய். ஆகவே நீ ரஜோ குணம், தமோ குணம் இல்லாதவனாகிவிட்டாய்” என்று பீஷ்மர் கூறினார்.

இத்துடன், ஜனக வம்சத்து மன்னனான ‘வசுமான்’ என்பவனுக்கு, ப்ருகு வம்சத்தினரான முனிவர் ஒருவர் உரைத்த, இக-பர உலகங்களில் மங்களம் பெறும், தர்ம உபதேசத்தையும் எடுத்துக் கூறினார்.

12.4.85 பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு யாக்ஞவல்கியர் ஜனகருக்கு அளித்த உபதேசத்தை விவரித்தல்

யுதிஷ்டிரர், பிதாமகரிடம், “பாட்டனாரே! தர்ம-அதர்ம பந்தனத்திலிருந்து விடுபட்ட, ஐயமற்ற, பிறப்பு-இறப்பு இல்லாத, புண்ணிய-பாவமற்ற, நித்தியமான, பயமற்ற, அழிவற்ற, மாறுதல் அற்ற, புனிதமான, துயரமற்ற தத்துவத்தை எனக்கு விவரியுங்கள்” எனக் கேட்டார்.

யுதிஷ்டிரரின் இந்த வினாவிற்கு விடையாக ஜனக மன்னருக்கும், யக்ஞ வல்கியருக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலான பழைய விஷயத்தை பீஷ்மர் எடுத்துரைத்தார். சாங்க்ய மதத்தின் 24 தத்துவங்கள் மற்றும் ஒன்பது சர்க்கங்கள், அவ்யக்தம், மகத், அகங்காரம், மனம் இவற்றின் கால அளவு,

சிருஷ்டியின் வர்ணனை, புலன்களில் மனம் முதன்மை பெறுவது, தத்துவங்களின் அழிவு கிரமத்தின் வர்ணனை, அத்யாத்மம், அதிபூதம், அதிதைவதம் இவற்றைப் பற்றி பல்வேறு கொள்கையுடையவர்கள் கூறும் விளக்கம், சாத்வீகம், ராஜஸம், தாமசம் ஆகிய குணமுடைய மனிதர்கள் அடையும் கதி;

ப்ரக்ருதி புருஷனின் விவேகம், அதன் பலன், யோக சாஸ்திரத்தின் தத்துவ ஞானம், யோகத்தால் அடையும் சித்திகள்; யோகத்தின் அங்கங்கள் யோகி யோகத்தின் மூலம் பரமாத்மாவை அடைதல்; சரீரத்தின் பல்வேறு அங்கங்களின் வழியாக உயிர் பிரிந்து, செல்லும் இடம், மரணத்தை அறிவிக்கும் அடையாளங்கள், மரணத்தை வெல்லும் உபாயம், யாக்கு வல்கியர் சூரியனிடம் இருந்து உபதேசம் பெற்ற வரலாறு; விஸ்வாவசு என்ற கந்தர்வ ராஜனின் 24 வினாக்களுக்கு யாக்ஞவல்கியர் விடையளித்தது; விஸ்வாவசு விரும்பியவாறு ஜீவாத்மா, பரமாத்மா இரண்டும் ஒன்றே என்ற தத்துவத்தை விளக்குதல், இறுதியாக ஜனக மன்னருக்கு யாக்ஞவல்கியர் அருளிய உபதேசம்; உபதேசம் பெற்ற ஜனக மன்னர் ராஜ்யத்தைத் துறந்து, துறவு மேற்கொண்டு மோக்ஷத்திற்காக முயற்சித்தது ஆகிய அனைத்தையும் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்கமாகக் கூறினார்.

12.4.86 பீஷ்மர் அளித்த உபதேசம்

பிறகு பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசமளித்தார். “யுதிஷ்டிரா! சாங்க்ய மற்றும் யோக வித்வான்கள் தத்தம் சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டவாறு பிரம்மம் விருப்பு-வெறுப்பற்றது, அசையாதது, நித்யமானது, புனிதமானது என்று அறிகிறார்கள். நீயும் அந்த பிரம்மத்தை அறிந்து புனிதனாகு. எது அளிக்கப்படுகிறதோ, அளிக்கப்பட்டபொருள் யாருக்குக் கிடைக்கிறதோ, தானத்தை யார் ஆமோதிக்கிறானோ, யார் தானமளிக்கிறானோ, யார் அந்த தானத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறானோ. அனைத்தும் அந்த அவ்யக்த பரமாத்மாவேயாகும். பரமாத்மாவே அனைத்தையும் அளிக்கிறார். அவரே அனைத்தையும் பெற்றுக் கொள்கிறார். அவரைக் காட்டிலும் ஆத்மியன் வேறு யார் இருக்க முடியும்? என்றே நீ கருது. இதற்கு எதிராக எதையும் சிந்திக்காதே.

அவ்யக்த ப்ரக்ருதியின் ஞானம் உண்டாகாதவன், சர்குண-நிர்குண பரமாத்மாவைப் புரிந்து கொள்ளாதவன் இவர்கள் தீர்த்தங்களில் மூழ்கி, யாகங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும், தவம் அல்லது யாகங்கள் மூலம் மோக்ஷம் அல்லது பரமபதம் கிடைப்பதில்லை. இவற்றின் மூலம் பரமாத்மாவைப் பற்றிய தெளிவான ஞானமே பெறப்படுகிறது.

மகத் தத்துவத்தை உபாசிப்பவர்கள் மகத் தத்துவத்தையும், அகங்காரத்தை உபாசிப்பவர்கள் அகங்காரத்தையும் அடைகிறார்கள். சாஸ்திரத்தின் ஸ்வாத்யாயத்தில் ஈடுபட்டவர்களே, ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்ட, பிறப்பு-இறப்பு அற்ற, விடுபட்ட சத்வ சொரூப பரமாத்மாவின் ஞானத்தைப் பெறுகிறார்கள்.

12.4.87 பீஷ்மர் ஞானம் பெற்ற வரலாறு; இந்த ஞானத்தின் பலன்

யுதிஷ்டிரா? இந்த ஞானம் எனக்கு முன்பு ஜனகரிடமிருந்து கிடைத்தது. ஜனகர் யாக்குவல்கியரிடமிருந்து இதனைப் பெற்றார். ஞானம் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் உத்தமமான சாதனமாகும். யக்கும் இதற்குச் சமமாகாது. ஞானத்தினாலேயே மனிதன் கடக்க முடியாத சம்சாரக் கடலைத் தாண்டி விடுகிறான். யாகங்களால் அல்ல. ஞானிகள் பௌதிக ஜன்ம-மரணத்தைக் கடப்பது அரிது என்று கூறுகிறார்கள். யக்கும் இதற்குச்சமமாகாது.

யக்கும், தவம், நியமம், மற்றும் விரதங்கள் மூலம் சொர்க்கலோகத்திற்குச் செல்பவர்கள் புண்ணியம் குறைந்ததும் மறுபடியும் பூமியில் விழுகிறார்கள். ஆகவே, நீ ப்ரக்ருதிக்கு மேலான, பெருமையுடைய, நித்ய தூய மோகூஷ சொரூப பிரம்மத்தை உபாசனை செய். கேஷத்ரத்தை அறிந்து, யக்குத்தை ஆஸ்ரயித்து நீ நிச்சயம் தத்துவஞானி ரிஷியாவாய். யாக்குவல்கிய முனிவர் ஜனகருக்கு உபதேசித்த இந்த உபநிஷதத்தை மனனம் செய்வதால், மனிதன் சனாதனமான, அழியாத, அமுதமயமான துயரமற்ற பரமாத்மாவை அடைகிறான்” எனப் பீஷ்மர் கூறினார்

12.4.88 முதுமை, மரணம் இவற்றைக் கடக்கும் வழி

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் மேலும் கேட்டார்; பாரதா! பெரும் ஐஸ்வர்யம் அளவற்ற செல்வம், நீண்ட ஆயுள் பெற்று மனிதன் எவ்விதம் மரணத்தைத், தாண்டமுடியும்? மிகப்பெரிய தவம், கர்ம அனுஷ்டானம், வேதசாஸ்திரக்கல்வி அல்லது பலவகை ரசாயனங்களைப் பயன்படுத்தி எந்த உபாயங்களால் முதுமையையும், மரணத்தையும் அடைவதில்லை?” என்று வினவினார்.

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரின் இந்த வினாவிற்குப் பழங்காலத்தில் ஜனக மன்னனுக்கும், பஞ்சசிக மகரிஷிக்கும் இடையில் நடந்த உரையாடலையே பதிலாக அளித்தார். பஞ்சசிகர், ஜனகரிடம் “முதுமைக்கும், மரணத்திற்கும் விலக்கு கிடையாது; அது விலக்க முடியாததும் இல்லை. காலச் சக்கரம் சுழலும்போது, பிறப்பு, இறப்பு, முதுமை முதலிய வரிசைகள் பொதுவாகச் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. காலம் என்னும் கடலில் அடித்துச் செல்லப்படும் ஜீவனை யாரும் காப்பாற்ற முடியாது. ஜீவனுக்கு இங்கு யாரும் இல்லை. இந்த ஜீவனும் யாருடையதும் இல்லை.

காலம் ஒருவன் அழுது கூச்சலிட்டாலும் அவனை முதுமை, மரணத்திடம் சேர்த்துவிடுகிறது. இவ்விதம் எல்லாப் பிராணிகளும் அழியக் கூடியவையே அவ்வாறு இருக்கும் போது ஜீவாத்மா பிறக்கும் போது மகிழ்ச்சியும், இறக்கும் போது துயரமும் ஏன் கொள்ள வேண்டும்?” சுப-அசுப காரியத்திற்கேற்பவே ஒருவன் சொர்க்கம் மற்றும் நரகத்தை அனுபவிக்கவோ, தரிசிக்கவோ முடியும். ஆகவே சாஸ்திரத்தின் ஆணையை மீறாமல் அனைவரும் தானம், யாகம் முதலிய நல்ல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும்” என்று மரணமும் முதுமையும் கடக்க முடியாதவை என்று விளக்கினார்.

பஞ்சசிக மகரிஷியின் இந்த விளக்கத்தையே பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரின் வினாவிற்கு விடையாகக் கூறினார். முதுமையும், மரணமும் மீற முடியாதவை ஆனால் சுபகர்மங்களால் ஒரு ஜீவன் நற்கதி அடையமுடியும் என விளக்கினார்.

12.4.89 ஜனக மன்னன் தர்மத்வஜர்-சுலபா என்ற பெண் துறவி இவர்களுக்கிடையில் நடந்த உரையாடலைப் பீஷ்மர் விவரித்தல்

யுதிஷ்டிரர், “இல்லற ஆஸ்ரமத்தைத் துறக்காமல் மோகூ தத்துவத்தை அடையும் ஜீவன் முக்தனைப் பற்றிக் கூறுங்கள்” எனப் பிதாமகரிடம் கேட்டார். பீஷ்மர் ஜனக மன்னர் ‘தர்மத்வஜர்’ மற்றும் சுலபா என்னும் பெண் துறவிக்கிடையே நடந்த உரையாடலை விவரித்துக் கூறினார்.

தர்மத்வஜ மன்னன் ஜீவன் முக்தனாக, இல்லறத்தில் இருந்தவாறே, துறவறத்தின் சிறந்த ஞானத்தைப் பெற்றுவிட்டார் என்று கேள்விப்பட்ட சுலபா என்னும் பெண்துறவி ஜனக மன்னரிடம் வந்தாள். ஜனகர் விஷயமாகக் கூறப்படுவது உண்மையா இல்லையா என அவள் அறிய விரும்பினாள். அவன் தன் முதல் சரீரத்தை விட்டுப் புதிய அழகிய சரீரத்தைத் தரித்தாள். அவள் மன்னனிடம் சென்று அவரால் பூஜிக்கப்பட்டாள். பிறகு மோகூ தர்ம விஷயமாக ராஜாவிடம் வினாவிடுக்க விரும்பிய சுலபா தன் யோக சக்தியால் சூகூடம் அறிவுடன் மன்னரின் அறிவில் புகுந்துவிட்டாள். பிறகு அரச சின்னங்கள் இல்லாத ஜனக மன்னரும், த்ரிதண்ட சந்நியாச சின்னமற்ற சுலபாவும் ஒரே சரீரத்தில் இருந்தவாறு உரையாடினர்.

மன்னன் அவனிடம் நீங்கள் யார்? எங்கு செல்வீர்கள்? எங்கிருந்து இங்கு வந்தீர்கள் என்று கேட்டான். தான் பற்றினைத் துறந்தவன் என்றும் நீங்கள் என்னுடைய சரீரத்தை ஆக்கிரமித்ததன் மூலம் இனக்கலப்பு, ஆஸ்ரமக் கலப்பு, கோத்ர கலப்பு, தர்மக்கலப்பு என்னும் நான்கு

குற்றங்களைச் செய்துவிட்டீர்கள். காமத்தையும், யோகத்தையும் ஒன்றாக்கி விட்டீர்கள் என்றும் குற்றம் சாட்டினான்.

சுலபா, அவனுக்குப் பதிலளித்தாள், முதலில் தன்னுடைய பேச்சு எத்தகைய சிறப்புடையது எனக் கூறினாள். பிறகு சரீரத்தின் 30 குணங்களை விவரித்தாள். தொடர்ந்து மன்னன் ஜீவன் முக்தனின் லக்ஷணங்கள் அற்றவன் என்றாள். மன்னன் சுதந்திரமானவன் அல்ல; சாதாரண மனிதனும் மன்னனைப் போலவே மனைவி, மக்கள், சரீரம், நிதி முதலியவற்றைப் பெற்றுள்ளான் என எடுத்துரைத்தாள். இறுதியாக, மன்னன் தன் குருவான பஞ்சசிகரிடம் கேட்ட சாஸ்திரத்தைப் பொய்யாக்கிவிட்டான் என்று கூறினாள். தான் மன்னனைத் தீண்டாமல் அவனுள் புகுந்ததாகவும், மன்னன் அவளது ஸ்பரிசத்தை உணர்ந்து இல்லற தர்மத்திலிருந்து வழுவி விட்டான் என்றும் சொன்னாள். பிறகு தன்னைப்பற்றிய விவரங்களைக் கூறினாள். தான் பிரதானன் என்ற ராஜரிஷியின் வம்சத்தினள் என்றும், சரியான கணவன் கிடைக்காதல் மோகூ தர்மத்தில் ஈடுபட்டதாகவும், தான் ஓர் இரவு மட்டும் மன்னனின் உடலில் தங்கிச் சென்று விடுவேன் என்றும் கூறினாள். மன்னன் அவளுக்குப்பதில் கூறவில்லை” இவ்வாறு ஜனகமன்னன்-சுலபாவிருகிடையில் நடைபெற்றதை பீஷ்மர் விளக்கினார்.

12.4.90 யுதிஷ்டிரர் சுகதேவர் வைராக்கியம் பெற்ற வரலாற்றைக் கேட்டறிதல்

யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மரிடம், “முன்பு வியாசரின் புதல்வன் சுகதேவர் வைராக்கியத்தில் ஈடுபட்ட வரலாற்றைக் கூறுங்கள் எனக்கேட்டார் பிதாமகர் அவருக்கு உரைக்கலானார்; “வியாசர், தன் மகன் சுகதேவர் சாதாரண மக்களைப் போல் நடந்து கொள்வதைக் கண்டார். அவர் சுகதேவரிடம், வேகமாகக் கடந்து கொண்டிருக்கும் காலச்சக்கரத்தில், சிக்காமல் ஜீவனின் மேன்மைக்காகக் கடுமையாக முயற்சிசெய் என்றார். கிடைத்தற்கரிய பிராமண சரீரத்தைப் பெற்று, பிராமணனுக்கு உசிதமான கடமையைக் கடைப்பிடி, பாவாத்மாக்களைப் போல, கோரமான நரகத்தில் ஆழ்ந்து துயரமடையாதே, ஆயுள் வீணாகக் கழிகிறது.

கிடைத்தற்கரிய இந்த மனித சரீரம் சொர்க்க லோகத்தை அடைவதற்கான படிக்கட்டைப் போன்றது. களங்கப்படாத அறிவின் மூலம் உறுதியாகத் தீர்மானித்து, தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்து, சொர்க்கத்தை அடைந்துவிடு. பல பிறவிகளில் ஆயிரக்கணக்கான பெற்றோர்களும், நூற்றுக்கணக்கான மனைவி மக்களும் உண்டாகிவிட்டார்கள். எதிர்காலத்திலும் தோன்றுவார்கள். அவர்கள் நம்மில் யாருடையவர்? நாம் அவர்களில் யாருடையவர் ஆவோம்?

இகலோகம், கர்மபூமி என்பதைக் கருதி, திவ்ய லோகங்களை விரும்பும் மனிதன் சுபகர்மங்களிலேயே ஈடுபட வேண்டும். காலன் என்னும் சமையல்காரன் எல்லா ஜீவன்களையும் சமைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். சூரியனும் இரவும், பகலும் அவனுக்குத் துணைபுரிகின்றனர். மனிதன் பயன்படுத்த முடியாத செல்வத்தால் பயனில்லை. மனிதன் தர்மப்படி நடக்க முடியாவிட்டால் சாஸ்திர ஞானத்தால் என்ன லாபம்? எனவே, மனிதன் புலன்களை வென்று, மனத்தை வசப்படுத்தி ஜீவனைப் பரமாத்மாவுடன் சேர்க்க வேண்டும்; மனிதப் பிறவியில் மோகூழ் பெறுவதற்கான தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என வியாசர் கூறியதை, பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குச் சடுத்து விளக்கினார்.

12.4.91 சுப-அசுப கர்மங்களின் விளைவை, செய்பவன் அனுபவிக்க நேருவதைப் பீஷ்மர் விளக்குதல்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் தானம், யாகம், தவம் அல்லது குருசேவை இவற்றால் பெறும் பலன்களைக் கூறுமாறு வேண்டினார். பீஷ்மர் அவருக்கு பதிலளித்தார். “மன்னா! அறிவானது காம-க்ரோதம் முதலிய அனர்த்தங்களோடு சேரும்போது அதனால் தூண்டப்பட்ட மனிதனின் மனம் பாவத்தில் ஈடுபடுகிறது. பிறகு அவன் குற்றமுள்ள காரியங்களைச் செய்து பெரும் துயரம் அடைகிறான். பாவ கர்மங்களைச் செய்பவர்கள், பஞ்சத்தினால் பஞ்சத்தையும் துயரங்களால் துயரத்தையும், பயத்தால் பயத்தையும் அடைந்து இறந்தவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாக இறந்தவனைப் போலாகிறான்.

சிரத்தையுடன், புலன்களை வென்றவன், செல்வம் நிறைந்த, சுபகர்மங்களைச் செய்கிறவன் உற்சவத்தால், அதிக உற்சவத்தையும், சுகத்தை விட அதிக சுகத்தையும் அடைகிறான். நாஸ்திகர்கள் மன்னனால் கைகளில் விலங்கிடப்பட்டு நாட்டில் இருந்து வெளியேற்றப்படுகிறார்கள். அந்த நாஸ்திகர்கள், காட்டிற்குச் சென்று மதயானைகளிடமும், திருடர்களிடமும் சிக்கி விடுகின்றனர். இதுவே அவர்களுக்குப் பெரிய தண்டனையாகிவிடுகிறது.

தேவ பூஜையும், விருந்துபசாரமும் செய்யும், உதாரகுணமுடைய புண்ணியாத்மாக்கள், யோகிகள் அடையும் வழியை அடைந்துவிடுகிறார்கள். மனிதன் எந்த கர்மத்தைச் செய்கிறானோ, அது அவனைப் பின் தொடர்கிறது. அவன் தூங்கும்போது அவனுடைய கர்ம பலனும் அவனுடன் தூங்குகிறது. அவன் நிற்கும்போது நிற்கிறது. நடக்கும்போது அதுவும் நடக்கிறது. அவன் பணி செய்யும்போதும் அந்தக் கர்மபலன் நிழலைப்போல அவனைப் பின்

தொடர்கிறது. மனிதன் தான் முற்பிறவியில் செய்த கர்மத்தின் பலனைத் தானே அனுபவிக்கிறான்.

தத்தம் கர்மத்தின் பலன் ஒரு அடமானப் பொருளைப் போன்றது. அது சாஸ்திர விதிக்கேற்ப, பாதுகாப்போடு இருக்கிறது. தகுந்த வாய்ப்பு கிடைக்கும்போது அது பிராணிகளை அவர்களின் கர்மத்திற்கேற்ப இழுத்துச் செல்கிறது. மலர்களும், பழங்களும் யாரும் தூண்டாமல், உரிய சமயத்தில் மரங்களில் உண்டாவதைப்போல, முன்பு செய்த கர்மங்களின் பலன்களும் தம் சமயத்தை மீறுவதில்லை. மரியாதை, அவமரியாதை, லாபம்-நஷ்டம், முன்னேற்றம் வீழ்ச்சி போன்றவை முற்பிறவியின் கர்மத்திற்கேற்ப ஒவ்வொரு அடியிலும் உண்டாகிறது.

துயரம் தான் செய்த கர்மங்களின் பலனாகும். சுகமும் அத்தகையதே. ஜீவன் தாயின் சரீரத்தில் வந்ததுமே, முன் சரீரத்தின் மூலம் சம்பாதித்த சுக-துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தொடங்குகிறது. ஒருவன் சிறுவனோ, வாலிபனோ, கிழவனோ எந்த சுப-அசுப கர்மங்களைச் செய்தாலும், அதே நிலையில் அந்தந்தக் கர்மங்களின் பலனை அனுபவிக்கிறான்.

கன்று ஆயிரம் பசுக்களுக்கிடையில் தன் தாயை அறிந்து கொள்வதுபோல், முன் செய்த கர்மமும் தன்னை செய்த கர்த்தாவிடம் போய்ச் சேர்ந்துவிடுகிறது. அழுக்கடைந்த துணி துவைக்கப்பட்டு நீரால் கழுவித் தூய்மையாவதுபோல, உபவாசத்தின் மூலம் தவம் செய்பவர்களுக்கு ஒருபோதும் முடிவடையாத பெரும் சுகம் கிடைக்கிறது. நீண்ட காலம் செய்த தவத்தாலும், தர்ம நடத்தையாலும் பாவங்கள் அனைத்தும் கழுவப்பட்டு விடுகிறது. தவம் செய்தவர்களின் விருப்பங்கள் அனைத்தும் சித்தியடைகின்றன.

வானத்தில் பறவைகள், நீரில் மீன்கள் ஆகியவற்றின் கால் அடையாளம் தென்படாததைப் போல புண்ணியாத்மாக்களான ஞானிகளின் கதியும் அறிய முடியாததாகும். மற்றவர்களைக் குறை கூறுவதாலோ மற்றவர்களின் குற்றங்களைப் பற்றிப் பேசுவதாலோ எந்தப் பலனும் கிடையாது. எது அழகான, அனுகூலமான, தனக்கு நன்மை அளிக்கக் கூடியதோ அந்த கர்மத்தையே மனிதன் செய்ய வேண்டும்.” எனப் பீஷ்மர் கூறினார்.

12.4.92 யுதிஷ்டிரர் சுகதேவனின் பிறப்பு பற்றிப் பீஷ்மரிடம் கேட்டறிதல்

யுதிஷ்டிரர் பிதாமகரிடம் சுகதேவர் பற்றிய விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பினார்; “பாட்டனாரே! வியாசரின் வீட்டில் மகாதபஸ்வியும் தர்மாத்மாவுமான சுகதேவர் எவ்வாறு பிறந்தார்? மகாத்மாவான சுகதேவரின்

தாயின் பெயர் எனக்குத் தெரியாது. சுகதேவர் சிறியவராக இருக்கும்போதே அவருடைய அறிவு எவ்வாறு சூக்தம் ஞானத்தில் ஈடுபட்டது? தாங்கள் எனக்கு சுகதேவரின் மகிமை, ஆத்மயோகம், விஞ்ஞானம் ஆகியவற்றை உள்ளவாறே வரிசையாகக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார். பீஷ்மர் அவருக்குப் பதில் உரைத்தார்.

வியாசர் தனக்கு உத்தமமான அக்னி, பூமி, நீர், வாயு, ஆகாயம் போன்ற தைரியசாலியான மகன் கிடைக்க வேண்டும் என்று மகாதேவனை நோக்கி வரம் புரிந்தார். சிவபிரானும் அவர் விரும்பிய வரத்தை அளித்தார். வியாசர் ‘க்ருதாசி’ என்னும் அப்சரஸின் அழகில் ஈடுபட்டபோது அவரது வீரியம் நழுவியது. அது அவர் கடைந்து கொண்டிருந்த அரணியில் விழுந்தது. அந்த அரணியிலிருந்தே சுகதேவர் தோன்றினார். அவர் பிறந்ததும் தேவர்களுடன் உலகனைத்தும் மகிழ்ச்சியடைந்தது. மகாதேவன் தானே சுகதேவருக்கு உபநயன சடங்கைச் செய்வித்தார். இந்திரன் அவருக்குக் கமண்டலுவும், வஸ்திரமும் அளித்தார். சுகதேவர் பிருகஸ்பதியைத் தனது குருவாக ஆக்கிக் கொண்டு வேதங்களையும் இதிகாசங்களையும் பயின்றார்.

பிறகு வியாசரிடம் திரும்பிய சுகர் தனக்கு மோக்ஷ தர்மத்தை உபதேசிக்கும்படித் தன் தந்தையிடம் வேண்டினார். வியாசர் அவரை மிதிலை மன்னன் ஜனகரிடம் செல்ல ஆணையிட்டார். சுகதேவரும் ஜனக மன்னனிடம் சென்று உபதேசம் பெற்றுத் திரும்பினார். தந்தைக்குச் சிஷ்யரானார். வியாசரின் சிஷ்யர்கள் நால்வர் அவரிடமிருந்து விடைபெற்றுச் சென்றபின் வியாசர் சுகதேவருடன் வேத பாராயணத்தில் ஈடுபடவில்லை. அச்சமயம் வியாசரிடம் வந்த நாரதர் அவரை வேத மந்திர பாடத்திற்காகத் தூண்டினார். வியாசர் தன் மகனான சுகதேவரிடம் வேதபாடம் செய்யக் கூறிவிட்டு ஆகாய கங்கைக் கரைக்குச் சென்றுவிட்டார்.

வியாசர் சென்ற பிறகு தனியே ஆஸ்ரமத்தில் இருந்த சுகதேவரிடம் நாரத மகரிஷி எழுந்தருளினார். சுகதேவருக்கு வைராக்கியத்தையும் ஞானத்தையும் உபதேசித்தார். நன்னடத்தை மற்றும் அத்யாத்ம விஷயங்களை எடுத்துரைத்தார். நாரதரிடம் பெற்ற உபதேசத்தால் பற்றற்றுப் பொலிந்த சுகதேவர் சூரிய மண்டலத்தில் பிரவேசிக்கத் தீர்மானித்தார். தான் விரும்பியவாறே ஊர்த்வ கதியை நோக்கிப் பயணமானார்; பரமபதத்தை அடைந்தார். மகனின் பிரிவால் துயருற்ற வியாசருக்குப் பகவான் சங்கரன் ஆறுதல் அளித்தார்”

இவ்வாறு வியாசரின் பிறப்பு முதல் ஊர்த்வ கதி வரை பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தார். இதன் பிறகு யுதிஷ்டிரர் மேலும்

வினாவிடுக்கலானார். அவர் பீஷ்மரிடம், “பிதாமகரே! கிருகஸ்தன், பிரம்மசாரி, வானப்ரஸ்தன் மற்றும் சந்நியாசி ஆகியோர் சித்தி பெற விரும்பினால் எந்த தெய்வத்தைப் பூஜிக்க வேண்டும். மனிதனுக்கு அழிவற்ற சொர்க்கம் எவ்வாறு கிடைக்கிறது? எந்த விதியால் தேவ பித்ருக்களின் உத்தேசத்தோடு ஹோமம் செய்ய வேண்டும்? சொர்க்கம் சேர்ந்த மனிதன் மீண்டும் கீழே விழாமல் இருக்க என்ன செய்ய வேண்டும்? தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் பிதா யார்? அல்லது அவர்களை விடச் சிறந்த தத்துவம் எது? இந்த வினாக்களுக்குப் பதில் அளியுங்கள்” என வேண்டினார்.

12.4.93 பீஷ்மர் பகவான் நாராயணனின் மகிமைகளை எடுத்துரைத்தல்

பீஷ்மர் அவரிடம் கூறலானார்; “யுதிஷ்டிரா! நீ நன்றாகக் கேள்வி கேட்கத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாய். இப்போது நீ என்னிடம் ரகசியமான வினாவை விடுத்துள்ளாய். மன்னா! பகவானின் அருள் இல்லாமலும், ஞான பிரதானமான சாஸ்திரம் இல்லாமலும், தர்க்கத்தின் மூலம் நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகள் ஆனாலும் இந்த வினாக்களுக்குப் பதிலளிக்க முடியாது. பரந்தபா! இதைப் புரிந்து கொள்வது கடினம்; என்றாலும் உனக்காக விளக்கிக் கூறுகிறேன். இந்த விஷயத்தில் தேவரிஷி நாரதரும், நாராயணரும் உரையாடிய பழைய இதிகாசமே உதாரணமாகக் கூறப்படுகிறது. என் தந்தை என்னிடம் பகவான் நாராயணன் உலகம் அனைத்தின் ஆத்மா, சனாதன தேவன் என்று கூறியுள்ளார்” எனப் பதிலளித்தார்.

“நாரதர் நாராயணனிடம் விடைபெற்று ஸ்வேதத் தீவு நோக்கிச் சென்றார் அவர் மேருமலையின் மேல் சென்று அங்கிருந்து ஸ்வேதத் தீவினைத் தரிசனம் செய்தார். ஸ்வேதத்தீவு வாசிகள் ஞானம் நிரம்பப் பெற்றவர்கள், உணவும் செயல்பாடும் அற்றவர்கள். திவ்யதிருமேனி உடையவர்கள். நான்கு புஜங்களை உடையவர்கள். உலகைச் சிருஷ்டித்த பரமேஸ்வரனை இதயத்தில் தரிக்கிறார்கள்” என்று ஸ்வேதத்தீவு பற்றியும் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தார்.

12.4.94 யுதிஷ்டிரர் ஸ்வேதத் தீவு வாசிகளைப் பற்றி அறிய விரும்புதல்

யுதிஷ்டிரர், பிதாமகரிடம் கேட்டார்; “பாட்டனாரே! ஸ்வேதத் தீவில் வாழ்பவர்கள் புலன், ஆகாரம் அத்துடன் செயல் அற்றவராக ஏன் இருக்கின்றனர்? அவர்களின் உடல் ஏன் நறுமணம் உடையதாக இருக்கிறது? அவர் எவ்வாறு தோன்றினர்? அவர் எந்த உத்தம கதியை அடைகிறார்? பாரதா! இவ்வுலகில் முக்தியடையும் புருஷர்கள் எத்தகைய லக்ஷணங்கள் உடையவர்களோ, அத்தகைய லக்ஷணங்களையே தாங்கள் ஸ்வேதத் தீவு நிவாசிகளுக்குரியதாகக் கூறினீர்கள். என் மனம் ஐயம் கொள்கிறது. என் ஐயத்தை விளக்குங்கள்.” என்றார்.

12.4.95 பீஷ்மர் உபரிசரவசு மன்னன் வரலாற்றைக் கூறுதல்

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரின் ஐயத்தைப் போக்க உபரிசரவசு மன்னரின் கதையைக் கூறினார். முன்பு உபரிசரவசு மன்னர் பூமியை ஆண்டது; நாராயண பகவானிடம் மிகுந்த பக்தியுடன், யாகங்களைச் செய்தது; சித்ர சிகண்டி என்றும் அழைக்கப்படும் 7 மகரிஷிகளும் பெரும் தவம்புரிந்து, நாராயணன் அருளால் உத்தம சாஸ்திரத்தை நிர்மாணித்தது. அவர்களுடைய சாஸ்திரத்தையே உபரிசரவசு மன்னன் பிரமாணமாகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தது. அந்த மன்னர் செய்த அஸ்வமேத யாகத்தில் 16 உறுப்பினர்களோடு, பிரஜாபதியின் மூன்று புதல்வர்களும் பங்கு பெற்றது. பிருகஸ்பதி ஹோதாவாக இருந்து நடத்திய யாகத்தில் ஹயக்ரீவ பகவான் மறைந்திருந்து புரோடாசத்தை ஏற்றது. அதனால் கோபம் கொண்ட பிருகஸ்பதி ஸ்ருவாவை ஆகாயத்தில் வீசியது. பகவான் தனக்குத் தரிசனம் அளிக்கவில்லை என்று கண்ணீர் பெருக்கியது.

அப்போது சித்ரசிகண்டி என்னும் 7 ரிஷிகளும், தாங்கள் பகவானை நேரில் தரிசிக்க விரும்பி மேருமலையின் வடக்கே பாற்கடலின் வடக்கில் உள்ள ஸ்வேதத் தீவிற்குச் சென்றது, ஒளி படைத்த வெண்மை நிற புருஷர்கள் அங்கு வாழ்ந்தது, அவர்களுக்குப் பகவான் தரிசனம் அளித்தது; தங்களால் பகவானைக் காண முடியாமல் அவருடைய அசரீரி வாக்குப்படி திரும்ப வந்தது ஆகிய விஷயங்களைப் பிருகஸ்பதிக்குக் கூறி பகவானின் தரிசனம் எளிதில் கிட்டாதது என்பதை அவருக்கு விளக்கியது.

யாகத்தில் பயன்படுத்தப்படும் ‘அஜம்’ என்னும் பொருள் ஆடு, அல்லது அன்னம் என்ற சர்ச்சையில் உபரிசரவசு மன்னன் தேவர்களின் பக்கம் பேசியதால் ஆகாயத்திலிருந்து கீழே விழுந்து பூமிக்குள் பாதாள லோகத்தை அடையுமாறு ரிஷிகளிடம் சாபம் பெற்றது. பாதாளத்தில் இருந்தும் ஐந்து பாகங்கள் மூலம் ஸ்ரீ ஹரியை ஆராதித்தது. அதனால் உபரிசரவசு மன்னரிடம் மகிழ்ச்சி கொண்ட பகவான் நாராயணன் கருடன் மூலம் மன்னனை மீண்டும் ஆகாயத்தில் கொண்டு வந்து சேர்த்தது” ஆகிய விஷயங்களை யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துக் கூறினார்.

12.4.96 நாரதர் ஸ்வேதத் தீவிற்குச் சென்றதைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறுதல்

“ஸ்வேதத்தீவை அடைந்த நாரதர் அங்கிருந்த ஒளி மிக்க புருஷர்களைக் கண்டு வணங்கினார். அவர்களும் நாரதரை உபசரித்தனர். அவர் பகவானைத் தரிசிக்கும் விருப்பத்துடன் அவருடன் நாமங்களைக் கூறித் துதிக்கலானார்.

இவ்வாறு ரகசியமான, சத்ய நாமங்களால் துதித்ததும், பகவான் அவருக்குத் தரிசனமளித்தார்.” என்று பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறினார். பிறகு, பகவான் நாரதருக்கு வரமளிக்க விரும்பியதும், நாரதர் பகவானுடைய தரிசனமே தனக்கு பெரும் வரம் என்றதையும் பீஷ்மர் கூறினார்.

தொடர்ந்து, “பகவான் நாராயணன் நாரதரிடம், 24 தத்துவங்களையும், 25 வது சனாதன பரமாத்மாவைப் பற்றியும் விளக்கியருளினார். வாசுதேவன், சங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்னன் மற்றும் அநிருத்தன் என்ற நான்கு சொரூபமும் தன்னிடமிருந்து தோன்றியவை என்றார்; தன்னுடைய உருவில் 11 ருத்திரர்கள், 12 ஆதித்யர்கள், அஷ்ட வசுக்கள், அஸ்வினி தேவர்கள், தவம், யம, நியமங்கள், ஸ்ரீ, லக்ஷ்மி, கீர்த்தி, பூமிதேவி, சரஸ்வதி தேவி அனைவரையும் தரிசனம் செய்து கொள்ளக் கூறினார்.

நக்ஷத்திரங்களில் சிறந்த துருவன், கடல், நதி, குளம், பித்ருக்கள், மூன்று வகை குணங்கள், அனைத்தையும் உருவாகக் காட்டியருளினார். தான் தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் தந்தை என்பதையும், தானே ஹயக்ரீவன் என்பதையும், பிரம்மா தன் மூலமே தோற்றுவிக்கப்பட்டார் என்பதையும் தெரிவித்தார். தான் நிவ்ருத்தி அடைந்தவன்; சாங்க்ய சாஸ்திரத்தை அருளிய கபிலன், வேதத்தில் துதிக்கப்படும் ஹிரண்யகர்ப்பன், யோகியான ஈஸ்வரன் அனைவரும் தானே என்றார்.

வாசுதேவ மூர்த்தியிடமிருந்து சங்கர்ஷணனும், சங்கர்ஷணனிடமிருந்து பிரத்யும்னனும், பிரத்யும்னனிடமிருந்து அநிருத்தனும் தோன்றியதையும், அநிருத்த மூர்த்தியிடமிருந்து பிரம்மா தோன்றியதையும், கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் தான் சிருஷ்டியை வெளிப்படுத்தியதையும் பகவான் நாரதரிடம் கூறினார். நாரதர் அவரிடம் “பிரபோ! எந்தெந்த சொரூபங்களில் உங்களைத் தரிசிக்க வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

பகவான் அவருக்கு தன்னுடைய அவதாரங்களான மத்ஸ்ய, கூர்ம, வராக, நரசிம்ம, வாமன, பரசுராம, ஸ்ரீ ராம, பலராம, ஸ்ரீ கிருஷ்ண, கல்கி ஆகிய பத்து அவதாரங்களைப் பற்றிக் கூறினார். இந்த அவதாரங்களில் தன்னால் அழிக்கப்பட இருக்கும் அசுரர்களைப் பற்றியும், தேவர்களுக்கு கிடைக்கும் வெற்றியைப் பற்றியும் விளக்கி அருளினார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரத்தில் தான் செய்யப்போகும் லீலைகளையும், வதம் செய்யப்போகும் அசுரர்களைப் பற்றியும் எடுத்துக் கூறினார். இந்த சிறந்த விஸ்வரூப தரிசனம் இதுவரை பிரம்மாவிற்குக் கூடக் கிட்டியதில்லை. நான் உன்னிடம் கடந்தகால, எதிர்கால அவதாரங்கள் அனைத்தையும் ரகசியங்களோடு கூறிவிட்டேன் என்ற விஸ்வரூபம் தரித்த பகவான்

நாராயணன் அங்கேயே மறைந்துவிட்டார். நாரதரும் நர-நாராயணர்களைத் தரிசிக்க பத்ரிகாஸ்ரமம் நோக்கிச் சென்றார்” என்று முன்பு பகவான் ஸ்வேதத் தீவில் நாரத மகரிஷிக்கு விஸ்வரூபதரிசனம் அளித்த விஷயமனைத்தையும், பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விளக்கினார்.

12.4.97 பீஷ்மர் தான் இந்த வரலாற்றைப் பரம்பரையாக அறிந்ததைக் கூறுவது

பீஷ்மர் மேலும் கூறினார்; “யுதிஷ்டிரா! இந்த விஷயங்கள் அனைத்தும் ஞானம் நிரம்பியவை. பாஞ்சராத்ரம் என்னும் ஆகமத்தின் பெயரால் இது பிரசித்தமானது. சாக்ஷாத் நாராயணனின் வாயிலிருந்தே இது கூறப்பட்டது. இந்த விஷயத்தை நாரதர் ஸ்வேதத் தீவில் எவ்வாறு பார்த்தாரோ, எவ்வாறு கேட்டாரோ அவ்வாறே பிரம்மாவிடம் அதனைக் கூறினார்” என்றார்.

யுதிஷ்டிரர், “பிதாமகரே! நாராயணனின் மகாத்மியம் மிகவும் ஆச்சரியமானது. பிரம்மா இதை அறிய மாட்டாரா? நாரதர் வாயால் இதைக் கேட்டார் என்றால், அதே நாராயணனிடமிருந்து தோன்றிய பிரம்மா, நாராயணனின் பிரபாவத்தை எவ்வாறு அறியாமல் இருப்பார்?” என்று கேட்டார். பீஷ்மர் அவருக்குப் பதில் உரைத்தார்.

மன்னா! இதுவரை ஆயிரக்கணக்கான கல்பங்கள் கடந்துவிட்டன. பல சர்க்கங்களும், பிரளயங்களும் முடிந்துவிட்டன. சர்க்கத்தின் தொடக்கத்தில் பிரம்மாவே மக்களின் சிருஷ்டி கர்த்தாவாகக் கருதப்படுகிறார். அவர் தான் தோன்றுவதற்குக் காரணமான நாராயணரை நன்கு அறிவார். பிரம்மலோகத்தில், பிரம்மாவைத் தவிர வேறு சில சித்த சமுதாயங்கள் வாசம்புரிகின்றன. அவர்களுக்காகவே, நாரதர் வேதத்திற்கு ஈடான இந்தப் பழமையான பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தைக் கூறினார்.

பவித்ரமான உள்ளமுடைய சித்தர்களின் வாயால் சூரிய பகவான் இந்த மகாத்மியத்தைக் கேட்டார். சூரியன் தன் பின் செல்லும் 60000 பவித்ரமான முனிவர்களுக்குப் பகவானுடைய மகிமையைக் கூறினார். சூரியனைப் பின்பற்றும் அந்த மகாத்மா ரிஷிகள் மேரு பர்வதத்திற்கு வந்த தேவர்களுக்கு இந்த உத்தமமான மகிமையைக் கூறினர். முனிவர்களில் சிறந்த அசிதர் தேவர்களின் வாயால் இதைக் கேட்டுப் பித்ருக்களுக்குக் கூறினார். இவ்வாறு பரம்பரையாகப் பெற்ற ஞானம் சாந்தனு மகாராஜாவிற்குக் கிடைத்தது. தந்தை சாந்தனு இதை எனக்கு உபதேசித்தார்.

பாரதா! தந்தையின் மூலம் அறிந்த இந்த மகாத்மியத்தை உன்னிடம் வருணித்துள்ளேன். யாரெல்லாம் இந்தப் பழைய ஞானத்தைக் கேட்டார்களோ,

அவர்கள் அனைவரும் பரமாத்மாவைப் பூஜிக்கிறார்கள். இவ்விதம் ரிஷி சம்பந்தமான இந்தக் கதை பரம்பரையாகக் கிடைத்தது. வாசுதேவனின் பக்தன் அல்லாதவனுக்கு இதை நீ உபதேசிக்கக்கூடாது. மன்னா! யார் எப்போதும் இதனைக் கேட்பானோ, கூறுவானோ அந்த பக்தன் புனிதமும், கவனமும் கொண்டு விரைவில் விஷ்ணு பகவானின் சனாதன லோகத்தை அடைவான்.

மன்னா! நீ என்னிடம் பல நூற்றுக்கணக்கான கதைகளைக் கேட்டிருக்கிறாய். அவை அனைத்தின் சாரத்தையும் திரட்டி நான் உன் முன் வைத்துள்ளேன். யுதிஷ்டிரா! தேவர்களும், அசுரர்களும் கடலைக் கடைந்து அமுதத்தை எடுத்தது போல, பழைய காலத்தில் பிராமணர்கள் சாஸ்திரங்களைக் கடைந்து இதை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

எந்த மனிதன் ஒவ்வொரு நாளும் இதைப் படிப்பானோ, எவன் இதைக் கேட்பானோ, அவன் பகவானிடம் அனன்ய பாவத்தைப் பெற்று அவருடைய உறுதியான பக்தர்களிடம் ஒருமுகப்பட்ட அன்போடு ஸ்வேதம் என்னும் தீவை அடைவான். அவன் சந்திரனைப் போன்ற ஒளியுருவைத் தரித்து ஆயிரம் கிரணங்களையுடைய நாராயணனுள் ஐயமின்றிப் பிரவேசிப்பான்.

இந்தக் கதையை முதலில் இருந்து கேட்டு ரோகி, ரோகத்தில் இருந்து விடுபடுவான். ஞானத்தைப் பெற விரும்புவன் ஞானத்தைப் பெறுவான். பக்தன் பக்தனுக்குரிய கதியை அடைவான். மன்னா! நீயும் எப்போதும் புருஷோத்தமனைப் பூஜிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் அவரே உலகனைத்தின் தாயும், தந்தையும் குருஷமாவார். யுதிஷ்டிரா! சனாதன புருஷன் ஜனார்த்தனன் உன்னிடம் எப்போதும் மகிழ்ச்சியடையட்டும்” என்று பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறி அவருடைய ஐயத்தைப் போக்கினார்.

12.4.98 ஆஸ்ரம தர்மங்களில் உத்தமமான தர்மத்தை உபதேசிக்குமாறு யுதிஷ்டிரர் கேட்டல்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் மீண்டும் கேட்டார்; “பிதாமகரே! நீங்கள் கூறிய நன்மை தரும் மோக்ஷ தர்மங்களை நான் கேட்டேன். இப்போது தாங்கள் ஆஸ்ரம தர்மங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் மனிதர்களுக்கு உத்தமமான தர்மத்தை உபதேசம் செய்யுங்கள்” என்றார்.

பீஷ்மர் அவருக்குப் பதிலளித்தார்; “மன்னா! எல்லா ஆஸ்ரமங்களிலும் அவற்றிற்குரிய தர்மங்களின் விதி உள்ளது. எல்லாவற்றிலும் சொர்க்கம் மற்றும் மோக்ஷத்திற்கான சாதனம் உள்ளது. ஆகவே இந்த உலகத்தில் தர்மத்தின் எந்த செயலும் பலனின்றிப் போவதில்லை. எந்த மனிதன்

“சொர்க்கம் அல்லது மோகூத்திற்கான சாதனை செய்து, வெற்றி பெறுகிறானோ, அந்த தர்மம் அல்லது சாதனத்தையே அவன் சிறந்ததாகக் கருதுகிறான். மற்றதை அல்ல. இது விஷயமாக இந்திரனுக்குப் பழைய காலத்தில் நாரதர் கூறிய கதையைத் தெரிந்து கொள்” என்று அதனை விவரித்தார். தர்மாரண்யர் என்ற பிராமணன் இல்லறத்தில் வெறுப்புற்று, ‘பத்ம’ என்னும் நாகராஜனிடம் சென்று அவர் மூலம் சூரிய மண்டலத்தில் உஞ்சவ்ருத்தி பிராமணன் பிரவேசித்ததை அறிந்து, உஞ்சவ்ருத்தி தர்மத்தின் மூலம் மேன்மையடையத் தீர்மானித்ததே அந்தக் கதையாகும்.

12.4.99 இந்தக் கதை சொல்லப்பட்ட வரலாறு

பீஷ்மர் மேலும் கூறினார், “யுதிஷ்டிரா! இவ்வாறு நாகராஜனிடம் இருந்து திரும்பிய பிராமணன் ப்ருகு வம்சத்துச் ச்யவன முனிவரிடம் சென்றான். அவர் அவனுடைய தீக்ஷை சடங்கை நிறைவேற்றினார். அவன் இந்த உஞ்சவ்ருத்தியின் மகிமையோடு கூடிய விஷயத்தைச் ச்யவன முனிவரிடம் கூறினான். ச்யவன முனிவர் ஜனக மன்னரின் அவையில் நாரத மகரிஷியிடம் இந்தக் கதையைக் கூறினார். நாரதர் இந்திரன் மாளிகையில் இந்திரன் கேட்டதும் அவருக்குக் கூறினார். பிறகு பழைய காலத்தில் எல்லாச் சிறந்த பிராமணர்களின் முன் இந்த கதையைக் கூறினார். பிறகு பரசராமரோடு என் போர் நடைபெற்றபோது வசுக்கள் என்னிடம் இந்த வரலாற்றை விவரித்தார்கள்.

யுதிஷ்டிரா! நீ தர்ம சம்பந்தமாக என்னிடம் விடுத்த வினாவிற்கு விடையாகவே நான் புண்ணியமான தர்ம சம்பந்தமுடைய கதையை உன்னிடம் கூறினேன். நீ கேட்ட அந்த சிறந்த தர்மம் இதுவேயாகும்” என்று பீஷ்மர் உரைத்தார்.

(இந்நூலில் சுருக்கமாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட பல வரலாறுகள் ‘சாந்தி பருவம் பொது’ என்ற தலைப்பின் கீழ் 65 அத்தியாயங்களில் விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளன)